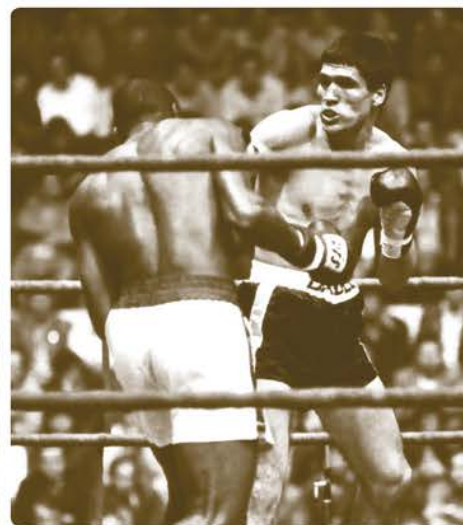
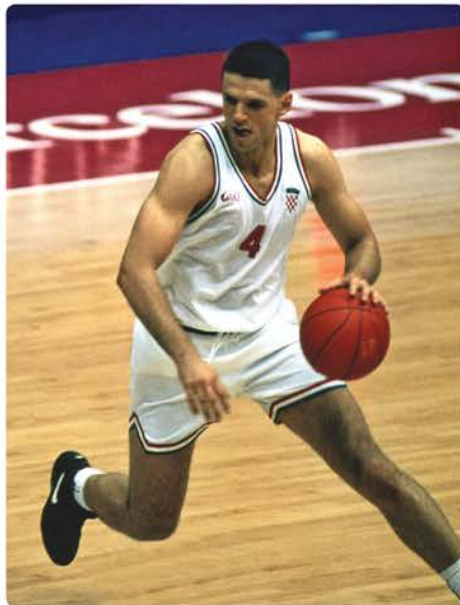
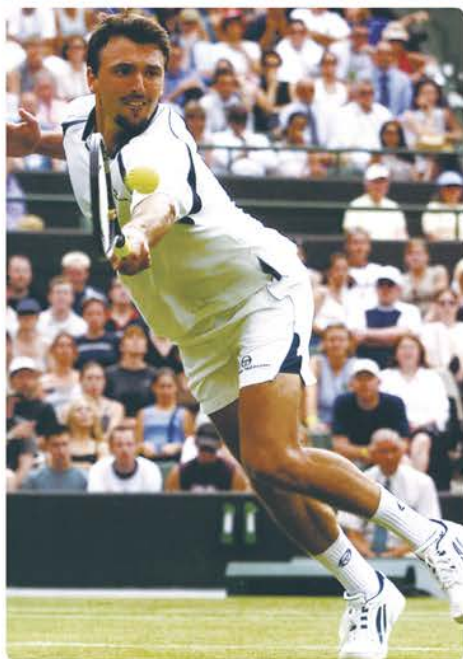
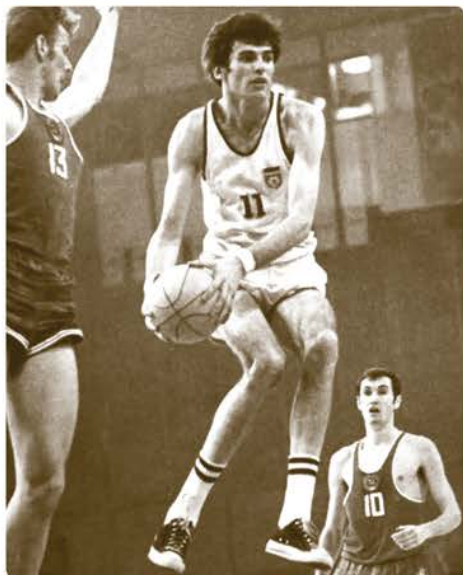

HRVATSKA I OLIMPIJSKA ODLIČJA

Jurica Gizdić

Jurica Gizdić
HRVATSKA I OLIMPIJSKA ODLIČJA

NAKLADNIK

ALFA d.d., Nova Ves 23a, Zagreb

ZA NAKLADNIKA

Miro Petric

AUTOR

Jurica Gizdić

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK

Ante Drpić

RECENZENTI

Darko Dujmović

Igor Kramarsich

Robert Kučić

Jura Ozmec

Damir Škaro

LEKTURA

Antonija Eremut

OBLIKOVANJE I PRIPREMA ZA TISAK

Točka.design, Solin

TISAK

GRAFIKA MARKULIN

Tiskano u srpnju 2013.

NAKLADA

700 primjeraka

ISBN 978-953-297-425-6

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 848158

Projekt je financiran potporom Hrvatskog olimpijskog odbora

Podatci uneseni zaključno s 9. srpnja 2013.

Jurica Gizdić

HRVATSKA I OLIMPIJSKA ODLIČJA

Zagreb, 2013.

PREDGOVOR

Dragi sportski prijatelji, poštovani olimpijci,

zadovoljstvo mi je napisati predgovor za knjigu “Hrvatska i olimpijska odličja” jer je ona u cijelosti posvećena sportašima koji su, “od Milana Neralića do Sandre Perković”, u 112 godina naše olimpijske povijesti osvajali medalje na olimpijskim igrama.

Knjiga bi zaslužila pozornost i samo zato što na jednom mjestu donosi popis svih sportaša hrvatskih klubova, kao i onih rođenih u Hrvatskoj, koji su nastupali na ljetnim olimpijskim igrama od 1900. do 1988., kao i sportaša koji su nastupali za Republiku Hrvatsku od 1992. do 2012. te po istom kriteriju na zimskim igrama od 1924. do 2010. godine, ali ona uz to, preko biografija naših olimpijaca, “priča”, ne samo sportsku i olimpijsku, nego i političku povijest Hrvatske.

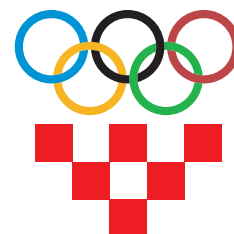
Zato je u knjizi biografija prvog Hrvata osvajača olimpijske medalje Milana Neralića, koji je 1900. osvojio medalju za Austro-Ugarsku, ali i biografija bunjevačkog Hrvata Đure Stantića, koji je medalju osvojio za Mađarsku, na međuolimpijskim igrama 1906., kao i biografije sportaša rođenih na području današnje Republike Hrvatske, a koji su olimpijske medalje nakon potpisa Rapalskog sporazuma 1920. godine osvajali za Republiku Italiju.

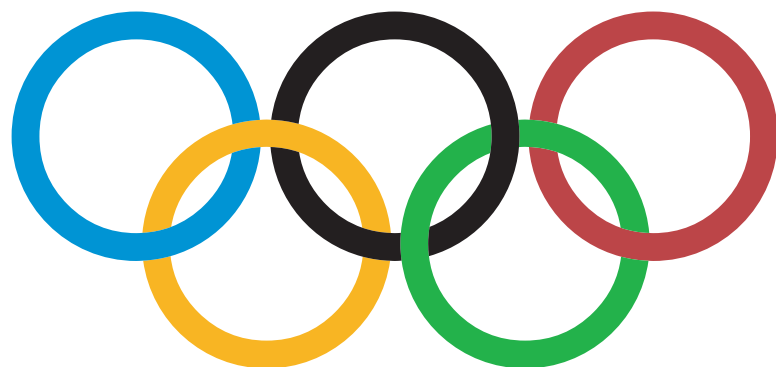
Posebno mi je drago što je najplodonosniji pisac i istraživač naše sportske povijesti Jurica Gizdić objavio i biografije sportaša koji, istina, nisu osvajali olimpijska odličja za Hrvatsku, ali su ostavili dubok trag u našem sportu, kao i to što se među 291 biografijom osvajača olimpijskih odličja našlo mjesta i za sportaše hrvatskog podrijetla koji su olimpijska odličja osvajali za druge zemlje.

Veselim se i činjenici što će zahvaljujući našem izdavaču i nakladniku ALFI d.d. i njenom direktoru Miri Petricu ova jedinstvena knjiga biti dostupna ljubiteljima sporta i olimpizma širom Hrvatske.

Predsjednik Hrvatskog olimpijskog odbora

Zlatko Mateša

NASTUPI SPORTAŠA IZ HRVATSKIH KLUBOVA
I SPORTAŠA ROĐENIH U HRVATSKOJ
NA OLIMPIJSKIM IGRAMA 1900. - 1988.
I HRVATSKIH SPORTAŠA 1992. - 2012.

LJETNE OLIMPIJSKE IGRE

OI 1900. - PARIZ – 4. svibnja do 20. listopada 1900. s prekidima, natjecalo se 1225 sportaša u 20 sportova

M a č e v a n j e – Milan Neralić – brončana medalja

Milan Neralić

OI 1920. - ANVERS – 20. travnja do 12. rujna 1920., natjecalo se 2669 sportaša u 22 sporta

N o g o m e t – Dragutin Vrduka, Vjekoslav Župančić, Jaroslav Šifer, Slavin Cindrić, Rudolf Rupec, Dragutin Vragović, Artur Dubravčić, Emil Perška, Ivan Granec, Josip Scholz

OI 1924. - PARIZ – 4. svibnja do 27. srpnja 1924., natjecalo se 3092 sportaša u 17 sportova

Atletika – Veljko Narančić, Peroslav Ferković, Đuro Gašpar

Biciklizam – Đuro Dukanović, Koloman Sović, Rudolf Truban

Nogomet – Dragutin Vrduka, Stjepan Vrbančić, Eugen Dasović, Ivan Marjanović, Rudolf Rupec, Janko Rodin, Dragutin Babić, Emil Perška, Vladimir Vinek, Eugen Plazzeriano, Stjepan Bocak, Slavin Cindrić, Artur Dubravčić, Dragutin Friedrich, Antun Pavleković, Alfons Pažur, Dragutin Vragović, Branko Zinaja, Rudolf Perci

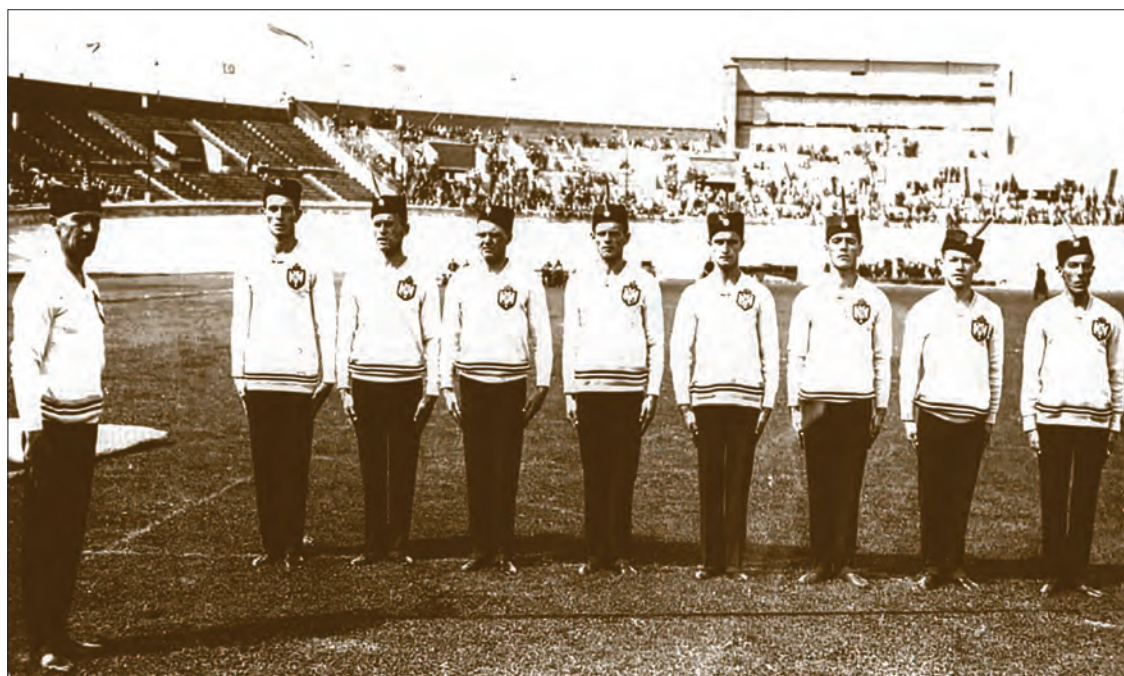
Plivanje – Vladimir Smokvina, Atilio Venturini, Ante Roje, Ivan Pavelić, Ivan Arčanin

OI 1928. - AMSTERDAM – 17. svibnja do 12. kolovoza 1928., natjecalo se 3014 sportaša u 14 sportova

Atletika – Franjo Predanić, Vilim Mesner, Branko Kallay

Biciklizam – Stjepan Ljubić, Antun Banek, Josip Škrabl

Gimnastika – Dragutin Ciotti - brončana medalja

Gimnastička reprezentacija Jugoslavije, osvajač brončane medalje na OI 1928. godine u Amsterdamu. S lijeva: Viktor Murnik, Boris Gregorka, Dragutin Ciotti, Stane Derganc, Josip Primožić, Anton Malej, Janez Porenta, Edvard Antosijević i Leon Štukelj.

Hrvanje – Miroslav Metzner, Franjo Palković

Mačevanje – Franjo Fronlich, Đuro Freund

Nogomet – Danijel Premerl, Ante Bonačić, Slavin Cindrić, Franjo Giler, Maksimilijan Mihelčić, Emil Perška, Dragutin Babić

OI 1932. - LOS ANGELES – 30. srpnja do 14. kolovoza 1932., natjecalo se 1408 sportaša u 14 sportova

Atletika – Veljko Narančić

OI 1936. - BERLIN – 1. kolovoza do 16. kolovoza 1936., natjecalo se 4066 sportaša u 19 sportova

Atletika – muškarci – Ivan Ivanović, Ivo Buratović, Joakim Bakov, Rudolf Markušić, Veljko Narančić, Aleksa Kovačević, Petar Goić, Nikola Kleut, Ivan Valent
 Atletika – žene – Vera Romanić, Zulejka Stefanini, Vjera Neferović
 Biciklizam – August Prosenik, Josip Pokupec
 Hrvanje – Tomislav Šestak, Antun Fischer
 Jedrenje – Karlo Bauman
 Kajakaštvo – Mirko Vincens, Josip Zidarn
 Mačevanje – Vladimir Mažuranić, Branimir Tretinjak, Krešimir Tretinjak, Pavao Pintarić, Milivoj Radović
 Plivanje – Tonko Gazzari, Zmaj Defilipis
 Vaterpolo – Filip Bonačić, Luka Ciganović, Vinko Cvjetković, Milivoj Čurlica, Ivo Giovanelli, Miro Mihovilović, Vojko Pavičić, Ante Roje, Mirko Tarana, Bogdan Tošović
 Veslanje – Davor Jelaska, Jakov Tironi, Emanuel Mrduljaš, Ivo Fabris, Lino Pavao Ljubičić, Vid Fašaić, Drago Matulaj, Stipe Krnčević, Rade Sunara, Vice Jurišić, Ćiril Ban, Leonardo Bujas, Marijan Zaninović, Ante Krnčević, Špiro Grubišić, Nikša Alegretti i pričuva Milan Blaće

OI 1948. - LONDON – 29. srpnja do 14. kolovoza 1948., natjecalo se 4099 sportaša u 17 sportova

Atletika – muškarci – Ivan Gubijan – srebrna medalja, Zvonimir Sabolović, Petar Šegedin, Jerko Bulić, Davorin Marčelja
 Atletika – žene – Alma Butia
 Biciklizam – Milan Poredski, August Prosenik, Antun Strain
 Gimnastika – muškarci – Dragutin Jelić, Ivan Jelić, Stjepan Boltižar
 Gimnastika – žene – Tanja Kober, Dragica Basletić, Zlata Mijatović
 Nogomet – srebrna medalja – Stjepan Bobek, Božo Broketa, Zvonimir Cimermančić, Zlatko Čajkovski, Željko Čajkovski, Ivan Jazbinšek, Ratko Kacijan, Frane Matošić, Franjo Šoštarčić, Bernard Vukas, Franjo Wölfl

Ivan Gubijan - osvajač srebrne medalje u bacanju kladiva

Nogometna reprezentacija Jugoslavije, srebrna medalja. Gornji red s lijeva: Prvoslav Mihajlović, Rajko Mitić, Franjo Wölfl, Stjepan Bobek i Željko Čajkovski. Srednji red s lijeva: Zlatko Čajkovski, Miodrag Jovanović i Aleksandar Atanacković. Čuče s lijeva: Miroslav Brozović, Franjo Šoštarčić i Branko Stanković.

Plivanje – Marijan Stipetić, Branko Vidović, Ivan Puhar, Vanja Ilić

Vaterpolo – Juraj Amšel, Veljko Bakašun, Marko Brajnović, Luka Ciganović, Ivo Giovanelli, Božo Grkinić, Zdravko Kovačić, Ivan Kurtini, Željko Radić, Aleksandar Strmac, Ivo Štakula

Veslanje – Marko Horvatin, Petar Ozretić, Ivo Lipanović, Mate Mojtić, Klement Alujević, Šime Bujas, Stipe Krnčević, Jakiša Labura, Daniel Krnčević, Branko Becić, Ivan Telismanić, Karlo Pavlenč

OI 1952. - HELSINKI – 19. srpnja do 3. kolovoza 1952., natjecalo se 4925 sportaša u 17 sportova

Atletika – muškarci – Andrija Otenheimer, Zdravko Ceraj, Franjo Mihalić, Franjo Krajcar, Drago Štritof, Petar Šegedin, Ivan Gubijan, Rudolf Galin, Milan Milakov

Boks – Tomislav Krizmanić

Gimnastika – muškarci – Dušan Furlan, Ede Mađar, Ivan Jelić, Ivan Čaklec, Franjo Jurjević, Antun Kropivšek

Gimnastika – žene – Tanja Kober

Jedrenje – Mario Fafangel, Karlo Bašić, Karlo Bauman i pričuve Tito Barač i Ante Bui

Nogomet – srebrna medalja – Vladimir Beara, Stjepan Bobek, Tomislav Crnković, Zlatko Čajkovski, Vladimir Čonč, Vladimir Firm, Ivica Horvat, Slavko Luštica, Bernard Vukas, Branko Zebec

Nogometna reprezentacija Jugoslavije, osvajač srebrne medalje 1952. godine. Stoje s lijeva: trener Toni Pogačnik, liječnik dr. Aca Obradović, Rajko Mitić, Tomislav Crnković, Branko Zebec, Vladimir Beara, Stjepan Bobek, Branko Stanković, vođa puta i član izborničke komisije Aleksandar Tirnanić. Čuče s lijeva: Tihomir Ognjanov, Vujadin Boškov, Zlatko Čajkovski, Ivica Horvat i Bernard Vukas.

Plivanje – Boris Škanata, Nikola Trojanović, Blago Barbieri

Streljaštvo – Rudolf Vuk, Zlatko Mašek, Stjepan Prauhardt

Vaterpolo – srebrna medalja – Juraj Amšel, Veljko Bakašun, Marko Brajnović, Vladimir Ivković, Zdravko Ježić, Zdravko Kovačić, Ivan Kurtini, Lovro Radonić, Ivo Štakula, Boško Vuksanović

Veslanje – Duje Bonačić, Velimir Valenta, Mate Trojanović, Petar Šegvić – zlatna medalja, Stanko Despot, Karlo Pavlenč, Dragutin Husjak, Branko Belačić, Ladislav Matetić, Boris Beljak, Vojko Šeravić, Vladimir Horvat, Zdenko Bego.

Vaterpolo reprezentacija Jugoslavije, osvajač srebrne medalje. Gornji red s lijeva: predsjednik VSJ Jozo Bačić, Ivan Kurtini, Vladimir Ivković, Boško Vuksanović, Zdravko Kovačić, Lovro Radonić, Marko Brainović, Veljko Bakašun i trener Božo Grkinić. Donji red s lijeva: Juraj Amšel, Dragoslav Šiljak, Zdravko Ježić i Ivo Štakula.

Članovi četverca splitskog Gusara, olimpijski pobjednici 1952. godine. S lijeva: Petar Šegvić, Mate Trojanović, Velimir Valenta i Duje Bonačić.

OI 1956. - MELBOURNE – 22. studenog do 8. prosinca 1956., natjecalo se 3148 sportaša u 17 sportova

A t l e t i k a – muškarci – Franjo Mihalić – srebrna medalja, Krešimir Račić

N o g o m e t – srebrna medalja – Mladen Koščak, Luka Lipošinskić, Zlatko Papeć, Nikola Radović, Ivan Šantek, Joško Vidošević

Franjo Mihalić, osvajač srebrne medalje

Nogometna reprezentacija Jugoslavije, osvajač srebrne medalje 1956. godine. Gornji red s lijeva: Joško Vidošević, Blagoje Vidinić, Vladica Popović, Zlatko Papeć, Ivan Šantek i Petar Radenković. Srednji red s lijeva: trener Milovan Ćirić, inž. Tošić, liječnik dr. Aca Obradović, Muhamed Mujić, Nikola Radović, Todor Veselinović, Ljubomir Spajić, Ibrahim Biogradlić i Dobrosav Krstić. Čuče s lijeva: Luka Lipošinić, Sava Antić, Mladen Koščak, Kruno Radiljević i Dragoslav Šekularac.

Plivanje – Vinka Jeričević

Streljaštvo – Zlatko Mašek

Vaterpolo – srebrna medalja – Juraj Amšel, Ivo Cipci, Tomislav Franjković, Vladimir Ivković, Zdravko Ježić, Hrvoje Kačić, Zdravko Kovačić, Lovro Radonić, Ivo Štakula, Marijan Žužej

Veslanje – Perica Vlašić

Vaterpolo reprezentacija Jugoslavije, osvajač srebrne medalje 1956. godine. Gornji red s lijeva: Lovro Radonić, Zdravko Ježić, Zdravko Kovačić i Ivica Cipci. Sjede s lijeva: Ivo Štakula, Vladimir Ivković i Boško Vuksanović.

OI 1960. - RIM – 25. kolovoza do 11. rujna 1960., natjecalo se 5348 sportaša u 17 sportova

Atletika – muškarci – Franjo Škrinjar, Franjo Mihalić, Đani Kovač, Viktor Šnajder, Antun Bezjak, Krešimir Račić
 Biciklizam – Ivan Levačić, Nevio Valčić
 Boks – Obrad Sretenović
 Gimnastika – muškarci – Alojz Petrović, Ivan Čaklec, Marcel Markulin
 Jedrenje – Ante Pivčević, Mario Fafangel
 Košarka – Giuseppe Giergia, Zvonimir Petričević
 Nogomet – zlatna medalja – Andrija Anković, Zvonko Bego, Aleksandar Kozlina, Željko Matuš, Željko Perušić, Ante Žanetić

Nogometna reprezentacija Jugoslavije, olimpijski pobjednik 1960. godine. S lijeva: Željko Perušić, Tomislav Knez, Ante Žanetić, Andrija Anković, Novak Roganović, Vladimir Durković, Fahrudin Jusufi, Borivoje Kostić, Dušan Maravić, Miloš Šoškić, Milan Galić i pomoćni sudac.

Plivanje – Gojko Arneri, Veljko Rogošić, Milan Jeger, Mihovil Dorčić, Lovro Radonić
 Streljaštvo – muškarci – Josip Ćuk
 Vaterpolo – Gojko Arneri, Ivica Cipci, Zdravko Ježić, Hrvoje Kačić, Antun Nardelli, Lovro Radonić, Zlatko Šimenc, Marijan Žužej
 Veslanje – Perica Vlašić, Jože Lovec, Anton Ivanković, Nikola Čupin, Antun Vrčić, Paško Škarica, Josip Bujas, Janez Pintar, Vladimir Nekora, Vjekoslav Skalac, Igor Radin, Nikola Stipaničev i pričuva Adolf Potokar

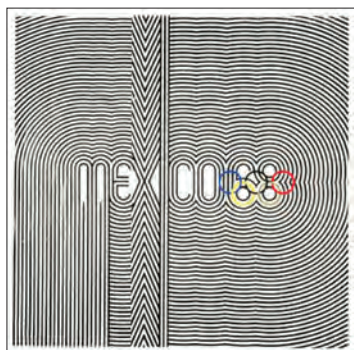

OI 1964. - TOKIO – 10. listopada do 24. listopada 1964., natjecalo se 5140 sportaša u 19 sportova

Atletika – muškarci – Đani Kovač
 Gimnastika – muškarci – Alojz Petrović, Ivan Čaklec, Nenad Vidović
 Košarka – Giuseppe Giergia, Dragutin Kovačić, Zvonimir Petričević
 Nogomet – Rudolf Belin, Marijan Brnčić, Milan Čop, Zlatko Škorić, Slaven Zambata
 Plivanje – Slobodan Dijaković, Veljko Rogošić
 Vaterpolo – srebrna medalja – Ozren Bonačić, Antun Nardelli, Frano Nonković, Vinko Rosić, Karlo Stipanić, Zlatko Šimenc, Ivan Trumbić
 Veslanje – Slavko Janušević, Ante Guberina, Zdenko Balaš, Vjekoslav Skalac, Marko Mandić, Lucijan Kleva, Pavao Martić, Zdenko Balaš i pričuva Frane Kazija

Vaterpolo reprezentacija Jugoslavije, osvajač srebrne medalje 1964. godine. Gornji red s lijeva: izbornik Boško Vuksanović, Milan Muškatirović, Mirko Sandić, Ozren Bonačić, Božidar Stanišić, Ivo Trumbić i predsjednik VSJ Jozo Bačić. Čuče s lijeva: Zlatko Šimenc, Vinko Rosić, Karlo Stipanić, Zoran Janković, Anton Nardelli i Frano Nonković.

OI 1968. - MEKSIKO – 12. listopada do 27. listopada 1968., natjecalo se 5530 sportaša u 20 sportova

Atletika – muškarci – Nediljko Farčić

Atletika – žene – Đurđa Fočić, Vera Nikolić

Biciklizam – Cvjetko Bilić

Boks – Mate Parlov, Petar Miloš

Gimnastika – muškarci – Damir Anić

Hrvanje – Karlo Čović, Milan Nenadić

Jedrenje – Anton Grego, Simo Nikolić

Košarka – srebrna medalja – Krešimir Ćosić, Nikola Plečaš, Petar Skansi, Damir Šolman, Zoran Maroević

Plivanje – žene – Đurđica Bjedov – zlatna i srebrna medalja, Mirjana Šegrt, Ana Boban, Zdenka Gašparac

Đurđica Bjedov, osvajačica zlatne i srebrne medalje u Meksiku 1968. godine

Vaterpolo – zlatna medalja – Ozren Bonačić, Zdravko Hebel, Ronald Lopatny, Miroslav Poljak, Karlo Stipanić, Ivan Trumbić

Vaterpolo reprezentacija Jugoslavije, olimpijski pobjednik 1968. godine u Meksiku. Stoje s lijeva: Dejan Dabović, Uroš Marović, Zdravko Hebel, Roland Lopatny, Ivo Trumbić, izbornik Aleksandar Seifert, Ozren Bonačić, Đorđe Perišić, trener Damir Čorić i sudac Mirko Knežević. Čuče s lijeva: Ratko Rudić, Zoran Janković, Karlo Stipanić, liječnik dr. Ivica Brković, Miroslav Poljak i Marin Grubić.

Košarkaška reprezentacija Jugoslavije, osvajač srebrne medalje 1968. godine u Meksiku. Stoje s lijeva: Trajko Rajković, Vladimir Cvetković, Aljoša Žorga, Petar Skansi, Zoran Maroević, Damir Šolman i Krešimir Ćosić. Čuče s lijeva: Dragoslav Ražnjatović, Dragutin Čermak, Ivo Daneu, Nikola Plečaš i Radivoje Korać.

OI 1972. - MUNCHEN – 26. kolovoza do 11. rujna 1972., natjecalo se 7123 sportaša u 23 sporta

Atletika – muškarci – Josip Alebić, Luciano Sušan, Danijel Korica, Srećko Štiglić

Atletika – žene – Vera Nikolić, Radojka Franzotti, Đurđa Fočić

Biciklizam – Eugen Pleško, Cvjetko Bilić

Mate Parlov na pobjedničkom postolju

Boks – Mate Parlov – zlatna medalja
 Dizanje utega – Leopold Herenčić

Gimnastika – žene – Erna Hawelka, Nevenka Puškarević, Olga Bumbić, Ivan Hmjelovac

Hrvanje – Josip Čorak – srebrna medalja, Milan Nenadić – brončana medalja, Karlo Čović, Slavko Koletić

Josip Čorak (bijeli dres), osvajač srebrne medalje u Munchenu 1972. godine i Milan Nenadić, osvajač brončane medalje (gore desno)

Jedrenje – Minski Fabris, Antun Grego, Simo Nikolić

Kajakastvo – Dubravko Mataković, Ivan Ohmut, Miloš Kralj

Košarka – Krešimir Ćosić, Vinko Jelovac, Nikola Plečaš, Damir Šolman, Ratomir Tvrdić

Plivanje – muškarci – Giansandro Rudan, Predrag Miloš, Nenad Miloš

Plivanje – žene – Zdenka Gašparac

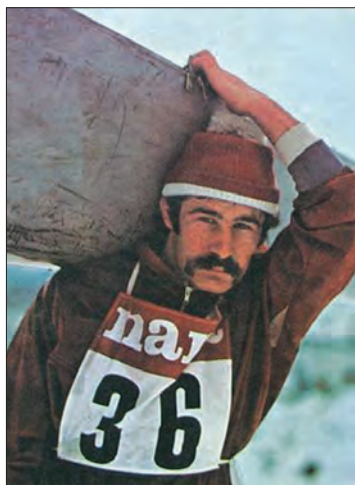
Rukomet – muškarci – zlatna medalja – Hrvoje Horvat, Zdravko Miljak, Miroslav Pribanić, Dobrivoje Selec, Albin Vidović, Zdenko Zorko, Đorđe Lavrnić

Vaterpolo – Duško Antunović, Siniša Belamarić, Ozren Bonačić, Roland Lopatny, Karlo Stipanić

Veslanje – Duško Mrduljaš, Nikola Mardešić, Marko Mandić, Ivo Despot, Zdravko Gracin, Mladen Ninić, Romano Bajlo, Zdravko Huljev, Stevo Macura, Janez Grbelja, Josip Bajlo, Jadran Radovčić

Zlatni rukometaši. S lijeva: Hrvoje Horvat, Đorđe Lavrnić, Zdravko Miljak, Abas Arslanagić, Milan Lazarević, Slobodan Mišković, Milorad Karalić, Branislav Pokrajac, Nebojša Popović, Petar Fajfrić, Zoran Živković i Miroslav Pribanić.

Matija Ljubek, osvajač zlatne i brončane medalje na OI u Montrealu

OI 1976. - MONTREAL – 17. srpnja do 1. kolovoza 1976., natjecalo se 6028 sportaša u 21 sportu

Atletika – muškarci – Josip Alebić, Luciano Sušanj, Milovan Savić

Atletika – žene – Jelica Pavličić, Radojka Franzotti, Đurđa Fočić

Biciklizam – Vladimir Fumić

Jedrenje – Minski Fabris

Judo – Goran Žuvela

Kajakastvo – Matija Ljubek – zlatna i brončana medalja

Košarka – srebrna medalja – Krešimir Ćosić, Vinko Jelovac, Željko Jerkov, Andro Knego, Damir Šolman

Srebrni košarkaši. Stoje s lijeva: izbornik Mirko Novosel, Krešimir Ćosić, Damir Šolman, Andro Knego, Rajko Žižić, Željko Jerkov, Vinko Jelovac i trener Nikola Kessler. Čuču s lijeva: Dragan Kičanović, Zoran Slavnić, Blagoje Georgijevski, Mirza Delibašić, Dražen Dalipagić i Žarko Varajić.

Plivanje – muškarci – Predrag Miloš, Nenad Miloš, Zdravko Divjak

Rukomet – muškarci – Hrvoje Horvat, Zdravko Miljak, Željko Nimš, Zvonimir Serdarušić, Zdenko Zorko

Vaterpolo – Duško Antunović, Siniša Belamarić, Ozren Bonačić, Dejan Dabović, Zoran Kačić, Boško Lozica, Damir Polić, Đuro Savinović.

Veslanje – Duško Mrduljaš, Zlatko Celent, Milan Butorac, Stanko Miloš, Siniša Rutešić, Danko Majstorović

OI 1980. - MOSKVA – 17. srpnja do 3. kolovoza 1980., natjecalo se 5217 sportaša u 21 sportu

Atletika – muškarci – Josip Alebić, Milovan Savić, Željko Knapić, Vladimir Milić

Biciklizam – Bruno Bulić

Boks – Damir Škaro, Dejan Marović

Dizanje utega – Dušan Mirković, Vladimir Zrnić

Jedrenje – Minski Fabris, Danko Mandić, Zoran Kalebić

Judo – Vojo Vujević, Slavko Sikirić

Kajakastvo – Milan Janić, Matija Ljubek

Košarka – muškarci – zlatna medalja – Krešimir Ćosić, Željko Jerkov, Andro Knego, Duje Krstulović, Mihovil Nakić, Branko Skroče, Zoran Slavnić

Košarka – žene – brončana medalja – Mira Bjedov, Sanja Ožegović, Zorica Đurković

Nogomet – Nikica Cukrov, Miloš Hrštić, Ivan Gudelj, Tomislav Ivković, Mišo Krstičević, Dušan Pešić, Boro Primorac, Zlatko Vujović, Zoran Vujović

Odbojka – muškarci – Ivica Jelić, Mladen Kašić, Ljubomir Travica

Košarkaška reprezentacija Jugoslavije, olimpijski pobjednik 1980. Stoje s lijeva: Ratko Radovanović, Rajko Žižić, Željko Jerkov, Krešimir Ćosić, Andro Knego i Duje Krstulović. Čuče s lijeva: Branko Skroče, Dragan Kićanović, Mirza Delibašić, Zoran Slavnić, Mihovil Nakić i Dražen Dalipagić.

Ženska košarkaška reprezentacija Jugoslavije 1980. godine.

Plivanje – muškarci – Nenad Miloš

Rukomet – muškarci – Pavle Jurina, Stjepan Obran

Rukomet – žene – srebrna medalja – Katica Ileš, Mirjana Ognjenović, Ana Titlić, Biserka Višnjić

Streličarstvo – Zoran Matković

Vaterpolo – srebrna medalja – Milivoj Bebić, Boško Lozica, Zoran Mustur, Damir Polić, Zoran Roje, Slobodan Trifunović, Luko Vezilić.

Veslanje – Duško Mrduljaš, Zlatko Celent, Josip Reić – brončana medalja, Milan Arežina, Darko Zibar

Dvojac s kormilarom splitskog Gusara, brončani u Moskvi 1980. godine. S lijeva: Duško Mrduljaš, Josip Reić i Zlatko Celent.

Ženska rukometna reprezentacija Jugoslavije, srebrna 1980. godine. S lijeva: Slavica Jeremić, Svetlana Atanasovski, Mirjana Đurica, Svetlana Kitić, Vesna Milošević, Katica Ileš, Zorica Vojinović, Rada Savić, Jasna Merdan, Vesna Radović, Biserka Višnjić i Mirjana Ognjenović.

Vaterpolo reprezentacija Jugoslavije, osvajač srebrne medalje na Ol 1980. godine. Stoje s lijeva: izbornik Trifun Ćirković, Zoran Mustur, Zoran Roje, Slobodan Trifunović, Predrag Manojlović, Ratko Rudić i Damir Polić. Čuče s lijeva: Luko Vezilić, Milivoj Bebić, Boško Lozica, Milorad Krivokapić, Zoran Gopčević i trener Milivoj Petković.

OI 1984. - LOS ANGELES – 28. srpnja do 12. kolovoza 1984., natjecalo se 6797 sportaša u 23 sporta

Atletika – muškarci – Hrvoje Fižuleto, Novica Čanović

Biciklizam – Bruno Bulić

Boks – Mirko Puzović – brončana medalja, Damir Škaro

Hrvanje – Vlado Lisjak – zlatna medalja

Matija Ljubek, zlato i srebro u Los Angelesu

Mirko Puzović, član BK Rijeka u Los Angelesu je osvojio brončanu medalju

Vlado Lisjak, olimpijski pobjednik na OI 1984. godine

Judo – Vojo Vujević

Kajakastvo – Matija Ljubek – zlatna i srebrna medalja, Milan Janić – srebrna medalja

Košarka – muškarci – brončana medalja – Andro Knego, Mihovil Nakić, Aleksandar Petrović, Dražen Petrović, Ivan Sunara, Branko Vukičević

Milan Janić, srebro u Los Angelesu

Košarkaška reprezentacija Jugoslavije, brončani iz Los Angelesa 1984. godine. Stoje s lijeva: izbornik Mirko Novosel, Ratko Radovanović, Branko Vukičević, Rajko Žižić, Andro Knego, Mihovil Nakić, Ivan Sunara i trener Janez Drvarić. Čuče s lijeva: Emir Mutapčić, Sabit Hadžić, Nebojša Zorkić, Dražen Petrović, Aleksandar Petrović i Dražen Dalipagić.

K o š a r k a – žene – Sanja Ožegović, Marija Uzelac

N o g o m e t – brončana medalja – Borislav Cvetković, Stjepan Deverić, Nenad Gračan, Tomislav Ivković, Branko Miljuš, Ivan Pudar

Nogometna reperezentacija Jugoslavije, brončani iz Los Angelesa 1984. godine. Stoje s lijeva: Ivan Pudar, Marko Elsner, Srećko Katanec, Mirsad Baljić, Vlado Čapljić, Nenad Gračan, Dragan Stojković, Jovica Nikolić, Mehmed Baždarević i Tomislav Ivković. Čuče s lijeva: Mitar Mrkela, Ljubomir Radanović, Borislav Cvetković, Milko Đurovski, Admir Smajić, Branko Miljuš i Stjepan Deverić.

P l i v a n j e – Hrvoje Barić

R u k o m e t – muškarci – zlatna medalja – Pavle Jurina, Zdravko Zovko

R u k o m e t – žene – zlatna medalja – Mirjana Ognjenović, Jasna Ptujec, Biserka Višnjić

Rukometna reperezentacija Jugoslavije, olimpijski pobjednik iz Los Angelesa 1984. godine. S lijeva: Zdravko Rađenović, Zlatan Arnautović, Momir Rnić, Veselin Vuković, Milan Kalina, Jovica Elezović, Zdravko Zovko, Branko Štrbac, Pavle Jurina, Veselin Vujović, Slobodan Kuzmanovski, Mirko Bašić, Dragan Mladenović, Mile Isaković i Roland Pušnik.

Sabrina Goleš, srebro u Los Angelesu

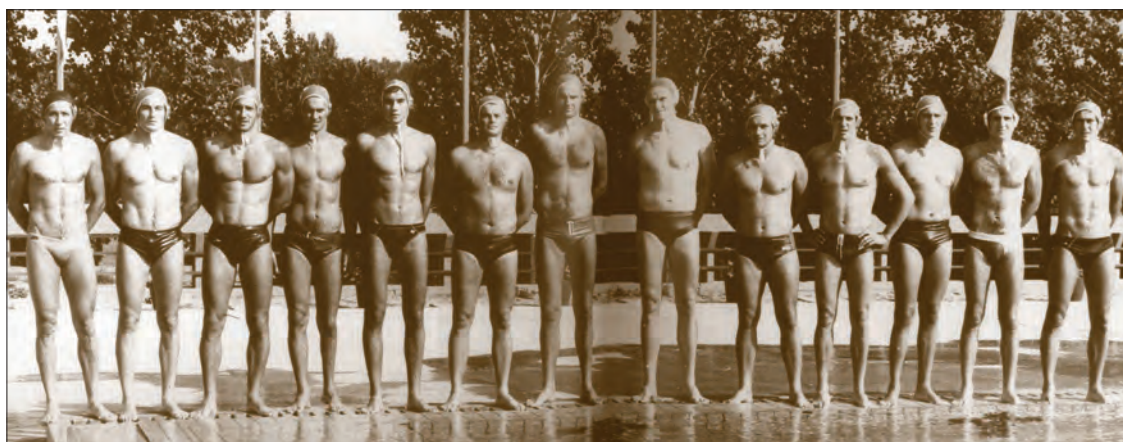
Ženska rukometna reprezentacija Jugoslavije, olimpijski pobjednik iz Los Angelesa 1984. godine. Gornji red s lijeva: Petar Bucu, Ljubinka Janković, Mirjana Ognjenović, Svetlana Dašić, Mirjana Đurica, Biserka Višnjić, član JOK-a, Jasna Merdan Kolar, dr. Dušan Gostović, član JOK-a i Milan Valčić. Sjede s lijeva: Slavica Đukić, Zorica Pavičević, Alenka Cuderman, Svetlana Anastasovski, Svetlana Mugoša, Emilija Erčić, Jasna Ptujec, Ljiljana Mugoša, Dragana Đurić, član JOK-a i trener Josip Samardžija.

Streljaštvo – žene – Biserka Vrbek

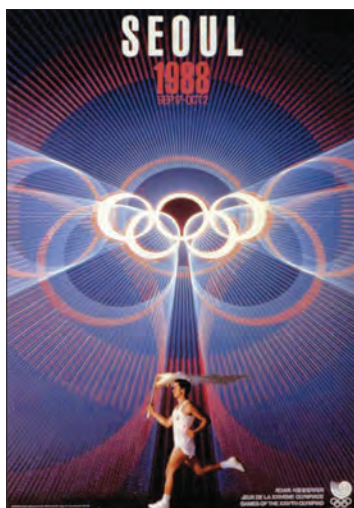
Tenis – pokazni sport – Sabrina Goleš – srebrna medalja, Renata Šašak

Vaterpolo – zlatna medalja – Milivoj Bebić, Perica Bukić, Veselin Đuho, Deni Lušić, Tomislav Paškvalin, Zoran Roje, Goran Sukno, Božo Vuletić, Dragan Andrić

Veslanje – Zlatko Celent, Mirko Ivančić, Dario Vidošević

Vaterpolo reprezentacija Jugoslavije, olimpijski pobjednik iz Los Angelesa 1984. godine. S lijeva: Milorad Krivokapić, Milivoj Bebić, Deni Lušić, Dragan Andrić, Perica Bukić, Veselin Đuho, Zoran Petrović, Tomislav Paškvalin, Igor Milanović, Goran Sukno, Božo Vuletić, Andrija Popović i Zoran Roje.

OI 1988. - SEOUL – 17. rujna do 2. listopada 1988., natjecalo se 8465 sportaša u 27 sportova

Atletika – muškarci – Branko Zorko

Atletika – žene – Slobodanka Čolović, Biljana Petrović

Boks – Damir Škaro – brončana medalja, Darko Dukić, Željko Mavrović

Hrvanje – Bernard Ban

Kajakastvo – Ivan Šabjan, Matija Ljubek

Košarka – muškarci – srebrna medalja – Franjo Arapović, Danko Cvjetičanin, Zoran Čutura, Toni Kukoč, Dražen Petrović, Dino Rađa, Stojko Vranković

Damir Škaro, bronca u Seoulu

Košarkaška reperezentacija Jugoslavije, srebrna medalja na OI 1988. u Seoulu. Gornji red s lijeva: trener Janez Drvarić, Zoran Čutura, Zdravko Radulović, Stojko Vranković, Dino Rađa i Andro Knego. Srednji red s lijeva: Zoran Radović, Franjo Arapović, Dražen Petrović i izbornik Dušan Ivković. Prednji red s lijeva: Žarko Paspalj, Vlado Divac, Toni Kukoč, Danko Cvjetičanin, Želimir Obradović i Jurij Zdovc.

Košarka – žene – srebrna medalja – Kornelija Kvesić, Žana Lelas, Danira Nakić

Nogomet – Ivica Barbarić, Davor Šuker

Plivanje – žene – Ana Marija Petričević

Ženska košarkaška reprezentacija Jugoslavije, srebrna medalja na OI 1988. u Seoulu.

Zoran Primorac, srebrna...

... Jasna Fazlić, brončana...

... Jasna Šekarić, zlatna i brončana medalja

R u k o m e t – muškarci – brončana medalja – Mirko Bašić, Boris Jarak, Alvaro Načinović, Goran Perkovac, Zlatko Saračević, Irfan Smajlagić

Rukometna reprezentacija Jugoslavije, brončana medalja na OI 1988. u Seoulu.

R u k o m e t – žene – Nataša Kolega, Slavica Rinčić, Svetlana Mičić

Stolni tenis – muškarci – Zoran Primorac – srebrna medalja

Stolni tenis – žene – Jasna Fazlić – brončana medalja

Streljaštvo – žene – Jasna Šekarić – zlatna i brončana medalja, Mladenka Malenica

Taekwondo – Ivica Klaić, Robert Tomašević, Dražen Perković

Tenis – muškarci – Goran Ivanišević

Tenis – žene – Sabrina Goleš

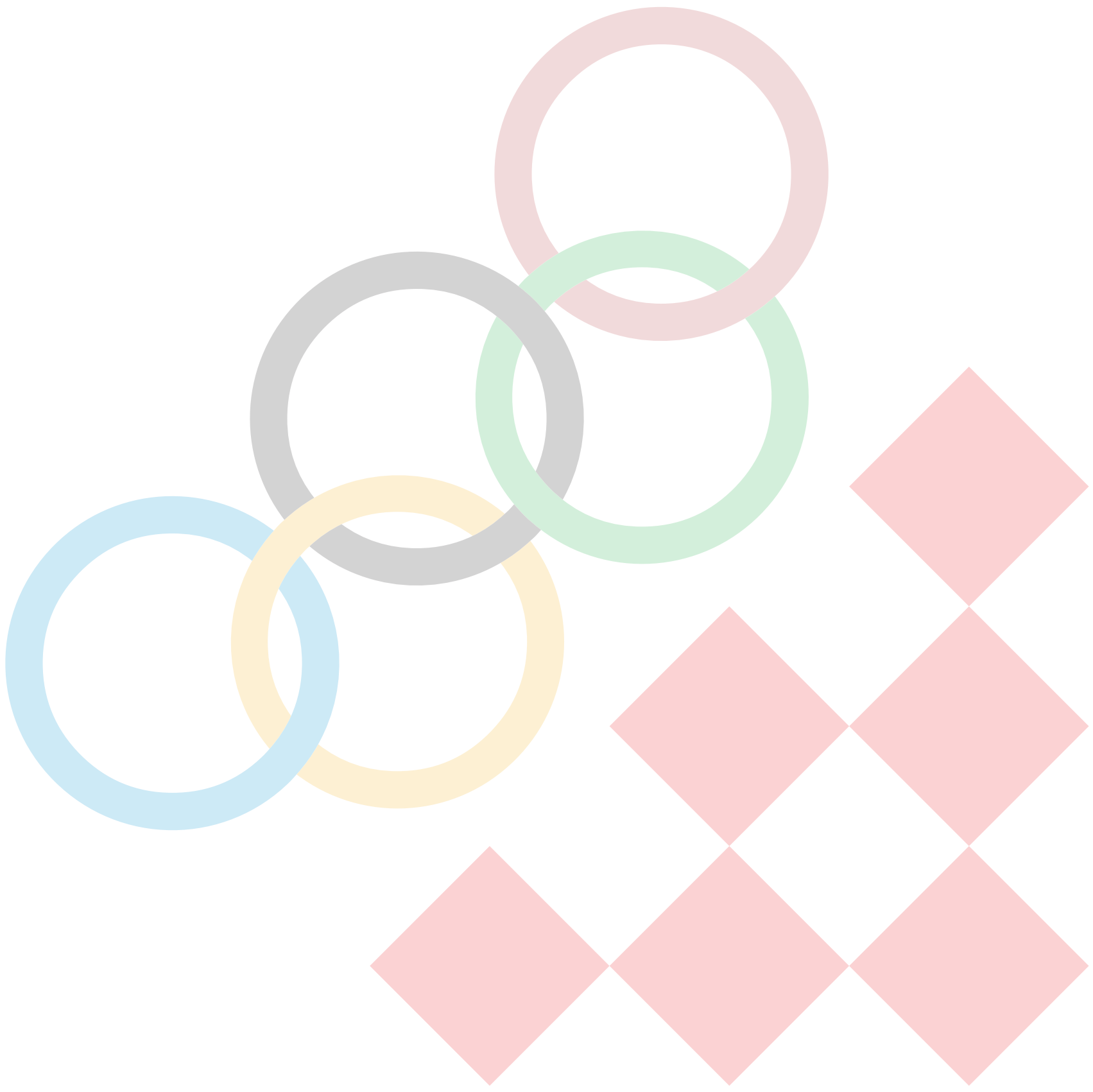
Vaterpolo – zlatna medalja – Mislav Bezmalinović, Perica Bukić, Veselin Đuho, Deni Lušić, Tomislav Paškvalin, Renco Posinković, Dubravko Šimenc, Dragan Andrić

Veslanje – Zlatko Celent, Sead Marušić, Dario Varga

Vaterpolo reperezentacija Jugoslavije, olimpijski pobjednik iz Seoula 1988. godine. Gornji red s lijeva: trener Ratko Rudić, Veselin Đuho, Aleksandar Šoštar, Deni Lušić, Dragan Andrić, Igor Milanović, Tomislav Paškvalin i pomoćni trener Miško Stefanović. Čuče s lijeva: Dubravko Šimenc, Mirko Vičević, Goran Rađenović, Mislav Bezmalinović, Igor Gočanin, Perica Bukić i Renco Posinković.

HRVATSKA NASTUPA SAMOSTALNO

OI 1992. - BARCELONA – 25. srpnja do 9. kolovoza 1992., natjecalo se 9956 sportaša u 32 sporta

Atletika – Branko Zorko, Ivan Mustapić

Boks – Željko Mavrović

Hrvanje – Stipe Damjanović

Jedrenje – Karlo Kuret, Bojan Grego, Sebastijan Miknić

Kajakastvo – Danko Herceg, Stjepan Perestegi, Zvonimir Krznarić, Vlado Poslek

Konjički sport – Hermann Weiland

Košarka – srebrna medalja – Vladan Alanović, Franjo Arapović, Danko Cvjetičanin, Alen Gregov, Ari-jan Komazec, Toni Kukoč, Aramis Naglič, Velimir Perasović, Dražen Petrović, Dino Rađa, Žan Tabak, Stojko Vranković

Košarkaška reprezentacija Hrvatske, srebrna medalja na OI u Barceloni 1992. godine. Gornji red s lijeva: trener Aleksandar Petrović, liječnik dr. Ivan Fattorini, Dino Rađa, predsjednik HKS-a Boris Lalić, Aramis Naglič, Žan Tabak, trener Ratomir Tvrdić, Danko Cvjetičanin, izbornik Petar Skansi, Franjo Arapović, Toni Kukoč i glasnogovornik HKS-a Zoran Kovačević. Donji red s lijeva: Velimir Perasović, Dražen Petrović, Alen Gregov, Stojko Vranković i fizioterapeut Joža Blažić.

Stolni tenis – Dragutin Šurbek, Zoran Primorac

Streljaštvo – Željko Vadić, Jasminka Francki, Suzana Skoko, Mirela Skoko

Tenis – Goran Ivanišević – dvije brončane medalje, Goran Prpić – brončana medalja

Veslanje – Sead Marušić, Marko Banović, Ninoslav Saraga, Aleksandar Fabijanić, Goran Puljko, Zlatko Buzina, Marko Perinović

Taekwondo – pokazni sport – Dragan Jurilj, Miet Filipović

Hrvatsku zastavu na otvanju igara nosio Goran Ivanišević, a na zatvaranju Dražen Petrović.

Brončani par iz Barcelone, Goran Ivanišević i Goran Prpić. Drugu brončanu medalju na ovim Igrama osvojio je Goran Ivanišević u pojedinačnoj konkurenciji.

OI 1996. - ATLANTA – 19. srpnja do 4. kolovoza 1996., natjecalo se 10320 sportaša u 26 sportova

Atletika – Branko Zorko, Ivan Mustapić, Dragan Mustapić, Siniša Ergotić.

Boks – Stipe Drviš

Gimnastika – Aleksej Demjanov

Hrvanje – Stipe Damjanović

Jedrenje – Karlo Kuret, Ivan Kuret, Marko Mišura

Kajakastvo – Andrej Glucks, Danko Herceg, Ivan Šabjan, Dražen Funtak

Košarka – Stojko Vranković, Veljko Mršić, Dino Rađa, Damir Mulaomerović, Toni Kukoč, Slaven Rimac, Arijan Komazec, Josip Vranković, Velimir Perasović, Davor Marcelić, Vladan Alanović, Žan Tabak

Plivanje – Gabrijela Ujčić, Tinka Dančević, Marko Strahinja, Tomislav Karlo, Dominik Galić, Miloš Milošević, Alen Lončar, Marijan Kanjer, Miroslav Vučetić, Krešimir Čač, Gordan Kožulj

Rukomet – zlatna medalja – Patrik Čavar, Slavko Goluža, Božidar Jović, Nenad Kljajić, Venio Losert, Valter Matošević, Alvaro Načinović, Goran Perkovic, Iztok Puc, Zlatko Saračević, Irfan Smajlagić, Bruno Gudelj, Zoran Mikulić, Vladimir Jelčić, Valner Franković, Vladimir Šujster.

Stolni tenis – Tamara Boroš, Zoran Primorac, Eldijana Aganović, Damir Atiković

Streljaštvo – Mladenka Malenica, Suzana Skoko – Kovačević, Mirela Skoko, Roman Špirelja

Tenis – Iva Majoli, Goran Ivanišević, Maja Murić, Saša Hiršzon

Vaterpolo – srebrna medalja – Maro Balić, Perica Bukić, Damir Glavan, Igor Hinić, Vjekoslav Kobeščak, Joško Kreković, Ognjen Kržić, Dubravko Šimenc, Siniša Školneković, Ratko Štritof, Renato Vrbčić, Zdeslav Vrdoljak, Tino Vegar.

Veslanje – Marko Banović, Ninoslav Saraga, Siniša Skelin, Sead Marušić, Igor Boraska, Tihomir Franković, Hrvoje Telišman, Danijel Bajlo.

Hrvatsku zastavu na otvaranju igara nosio je Perica Bukić, a na zatvaranju Goran Perkovic.

Rukometna reprezentacija Hrvatske, olimpijski pobjednik na Igrama u Atlanti 1996. godine. Gornji red s lijeva: izbornik Velimir Kljaić, Vladimir Jelčić, Goran Perkovac, Alvaro Načinović, Bruno Gudeli, Nenad Kljaić, Venio Losert, Slavko Goluža, Valter Matošević i Zlatko Saračević. Donji red s lijeva: liječnik dr. Stanislav Peharac, tehniko Velimir Nekić, Irfan Smajlagić, kondicijski trener Milan Rončević, Božidar Jović, predsjednik HOO-a Antun Vrdo-ljak, Vladimir Šujster, vođa momčadi Josip Guberina, Iztok Puc, Zoran Mikulić, Valner Franković, Patrik Čavar i kinezioterapeut Damir Suman.

Vaterpolo reprezentacija Hrvatske, srebrna medalja na Igrama u Atlanti 1996. godine. Gornji red s lijeva: Tino Vegar, Siniša Školneković, Igor Hinić, Damir Glavan, Dubravko Šimenc, Joško Kreković i Perica Bukić. Donji red s lijeva: Maro Balić, Vjekoslav Kobeščak, Ratko Štritof, Zdeslav Vrdo-ljak, Renato Vrbičić i Ognjen Kržić.

Nikolaj Pešalov, olimpijski pobjednik

OI 2000. - SYDNEY – 15. rujna do 1. listopada 2000., natjecalo se 10651 sportaš u 28 sportova

Atletika – Frano Bakarić, Tihomir Buinjac, Ivana Brkljačić, Stevimir Ercegovac, Siniša Ergotić, Nino Habun, Andras Haklits, Darko Juričić, Slaven Krajačić, Dragan Mustapić, Ivica Nekić, Kristina Perica, Elvis Peršić, Blanka Vlašić, Dejan Vojnović, Branko Zorko.

Dizanje utega – Nikolaj Pešalov – zlatna medalja

Jedrenje – Mate Arapov, Toni Bulaja, Ivan Bulaja, Karlo Kuret

Kajakastvo – Danko Herceg, Andrej Glucks, Nikica Ljubek, Dražen Funtak

Odbojka – Marija Anzulović, Elena Čebukina, Patricija Daničić, Biljana Gligorović, Vesna Jelić, Barbara Jelić, Gordana Jurcan, Ana Kaštelan, Nataša Leto, Marijana Ribičić, Beti Rimac, Ingrid Siscovich

Plivanje – Vanja Rogulj, Marijan Kanjer, Ivan Mladina, Duje Draganja, Alen Lončar, Gordan Kožulj, Marko Strahinja, Sandro Tomas, Smiljana Marinović, Petra Banović, Miloš Milošević, Marijana Šurković, Lovrenco Franičević, Tinka Dančević, Krešimir Čač.

Stolni tenis – Eldijana Aganović, Tamara Boroš, Andrea Bakula, Zoran Primorac.

Streljaštvo – Mladenka Malenica, Roman Špirelja

Taekwondo – Nataša Vezmar

Tenis – Iva Majoli, Silvija Talaja, Goran Ivanišević, Ivan Ljubičić, Mario Ančić

Vaterpolo – Samir Barač, Alen Bošković, Elvis Fatović, Igor Hinić, Ivo Ivaniš, Vjekoslav Kobeščak, Ognjen Kržić, Višeslav Sarić, Mile Smodlaka, Dubravko Šimenc, Siniša Školneković, Ratko Štritof, Frano Vičan.

Veslanje – Osmerac sa kormilarom: Igor Boraska, Krešimir Čuljak, Igor Francetić, Tihomir Franković, Nikša Skelin, Siniša Skelin, Tomislav Smoljanović, Branimir Vujević, Silvijo Petriško – brončana medalja, Ivan Jukić, Tihomir Jarnjević, Ninoslav Saraga, Oliver Martinov.

Hrvatsku zastavu na otvaranju igara nosio je Zoran Primorac, a na zatvaranju Igor Boraska.

Hrvatski osmerac s kormilarom, brončani iz Sydneya 2000. godine. Stoje s lijeva: Igor Francetić, Tihomir Franković, Siniša Skelin, Nikša Skelin i Krešimir Čuljak. Čuče s lijeva: Branimir Vujević, kormilar Silvijo Petriško, Tomislav Smoljanović i Igor Boraska.

OI 2004. - ATENA – 13. kolovoza do 29. kolovoza 2004., natjecalo se 11098 sportaša u 28 sportova

Atletika – Ivana Brkljačić, Siniša Ergotić, Edis Elkasović, Sanja Gavrilović, Jurica Grabušić, Blanka Vlašić, Vera Begić, Branko Zorko, Edi Ponoš, Andras Haklits, Nedžad Mulabegović, Dragan Mustapić

Boks – Vedran Đipalo, Marijo Šivolija – Jelica

Dizanje utega – Nikolaj Pešalov – brončana medalja

Jedrenje – Mate Arapov, Tomislav Bašić, Petar Cupać, Karlo Kuret

Kajakastvo – Danko Herceg, Dinko Mulić, Emanuel Horvatiček

Konjički sport – Josef Puch

Plivanje – Duje Draganja – srebrna medalja, Sanja Jovanović, Gordan Kožulj, Mario Delač, Nenad Buljan, Vanja Rogulj, Krešimir Čač, Saša Imprić, Ivan Mladina, Igor Čerenšek, Petra Banović, Anita Galić, Smiljana Marinović

Rukomet – zlatna medalja – Ivano Balić, Davor Dominiković, Mirza Džomba, Slavko Goluža, Nikša Kaleb, Blaženko Lacković, Venio Losert, Valter Matošević, Petar Metličić, Vlado Šola, Denis Špoljarić, Goran Šprem, Igor Vori, Drago Vuković, Vedran Zrnić

Nikolaj Pešalov, brončani iz Atene

Rukometna reprezentacija Hrvatske, olimpijski pobjednik na Igrama u Ateni 2004. godine. Gornji red s lijeva: Slavko Goluža, Ivano Balić, Venio Losert, Drago Vuković, Blaženko Lacković, Denis Špoljarić i Valter Matošević. Sjede s lijeva: Vlado Šola, Nikša Kaleb, Vedran Zrnić, počasni predsjednik HOO-a Antun Vrdoljak, Petar Metličić, Mirza Džomba, Davor Dominiković, Igor Vori i Goran Šprem.

Duje Draganja, srebro u plivanju

Stolni tenis – Tamara Boroš, Zoran Primorac, Cornelia Vaida

Streljaštvo – Mirela Skoko – Čelić

Teakwondo – Sandra Šarić, Nataša Vezmar

Tenis – Mario Ančić, Ivan Ljubičić – brončana medalja, Jelena Kostanić, Karolina Šprem, Ivo Karlović

Vaterpolo – Samir Barać, Damir Burić, Elvis Fatović, Nikola Franković, Igor Hinić, Vjekoslav Kobeščak, Danijel Premuš, Mile Smodlaka, Dubravko Šimenc, Ratko Štritof, Frano Vićan, Goran Volarević, Tihomil Vranješ

Veslanje – Siniša Skelin, Nikša Skelin – srebrna medalja, Igor Boraska, Marko Dragičević, Petar Milin, Damir Vučićić, Davorin Šindler

Hrvatsku zastavu na otvaranju igara nosio je Dubravko Šimenc, a na zatvaranju Siniša Skelin.

Ivan Ljubičić i Mario Ančić, brončana medalja u tenisu

Veslači Nikša i Siniša Skelin, srebro u dvojcu bez kormilara

OI 2008. - PEKING – 8. kolovoza do 24. kolovoza 2008., natjecalo se 11128 sportaša u 28 sportova

A t l e t i k a – Blanka Vlašić – srebrna medalja, Vera Begić, Ivana Brkljačić, Vanja Perišić, Nikolina Horvat, Jurica Grabušić, Andras Haklits, Nedžad Mulabegović, Martin Marić, Sanja Gavrilović

B i c i k l i z a m – Matija Kvasina, Vladimir Miholjević, Radoslav Rogina

B o k s – Marijo Šivolija – Jelica, Marko Tomasović

G i m n a s t i k a – Filip Ude – srebrna medalja, Tina Erceg

J e d r e n j e – Mateja Petronijević, Petar Cupač, Šime Fantela, Ivan Kljaković – Gašpić, Pavle Kostov, Igor Marenčić, Luka Mratović, Marin Lovrović, Siniša Mikuličić, Luka Radelić

K a j a k a š t v o – Stjepan Janić, Emir Mujčinović

K o š a r k a – Roko Leni Ukić, Davor Kus, Marko Popović, Marin Rozić, Nikola Prkačin, Marko Tomas, Zoran Planinić, Sandro Nicević, Marko Banić, Krešimir Lončar, Stanko Barač, Damjan Rudež.

P l i v a n j e – Sanja Jovanović, Monika Babok, Smiljana Marinović, Anja Trišić, Duje Draganja, Marko Strahija, Mario Todorović, Gordan Kožulj, Aleksej Puninski, Bruno Barbić, Ante Cvitković, Saša Imprić, Vanja Rogulj, Nikša Roki, Dominik Straga

R u k o m e t – Mirko Alilović, Ivano Balić, Davor Dominiković, Domagoj Duvnjak, Mirza Džomba, Zlatko Horvat, Blaženko Lacković, Venio Losert, Petar Metličić, Renato Sulić, Goran Šprem, Tonči Valčić, Igor Vori, Ljubo Vukić, Drago Vuković

S t o l n i t e n i s – Tamara Boroš, Sandra Paović, Andrea Bakula, Zoran Primorac, Rui Wu Tan, Andrej Gačina

S t r e l j a š t v o – Snježana Pejčić – brončana medalja, Suzana Cimbalić – Špirelja, Josip Glasnović, Petar Gorša

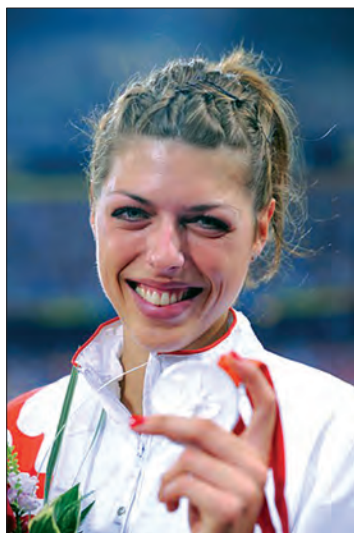
T a e k w o n d o – Sandra Šarić – brončana medalja, Martina Zubčić – brončana medalja

T e n i s – Marin Čilić

V a t e r p o l o – Samir Barač, Miho Bošković, Damir Burić, Andro Bušlje, Teo Đogaš, Igor Hinić, Maro Joković, Aljoša Kunac, Pavo Marković, Josip Pavić, Mile Smodlaka, Frano Vićan, Zdeslav Vrdoljak

V e s l a n j e – Ante Kušurin, Mario Vekić, Nikša Skelin, Siniša Skelin.

Hrvatsku zastavu na otvaranju igara nosio je Ivano Balić, a na zatvaranju Tamara Boroš.

Blanka Vlašić, srebro u skoku u vis

Filip Ude, srebro u gimnastici

Snjezana Pejčić, bronca u streljaštvu

Sandra Šarić i Martina Zubčić, brončane medalje u taekwondou

OI 2012. - LONDON – 27. srpnja do 12. kolovoza 2012., natjecalo se oko 10500 sportaša u 26 sportova

Atletika – Sandra Perković – zlatna medalja, Ana Šimić, Lisa Christina Stublić, Martin Marić, Roland Robert Varga, Nedžad Mulabegović, Ivan Horvat, Andras Haklits, Nikolina Horvat

Biciklizam – Kristijan Đurasek, Radoslav Rogina

Daljinsko plivanje – Karla Šitić

Gimnastika – Filip Ude, Tina Erceg

Hrvanje – Neven Žugaj, Nenad Žugaj

Jedrenje – Petar Cupač, Šime Fantela, Ivan Kljaković – Gašpić, Pavle Kostov, Igor Marenić, Tina Mihelić, Luka Mratović, Tonći Stipanović, Dan Lovrović, Marin Lovrović, Enia Ninčević, Romana Župan

Judo – Tomislav Marijanović, Marijana Mišković

Kajak – Dinko Mulić

Sandra Perković, olimpijska pobjednica u bacanju diska

Giovanni Cernogoraz, olimpijski pobjednik u streljaštvu, disciplina trap

Lucija Zaninović, brončana medalja u taekwondou

K o š a r k a – žene – Sandra Mandir, Anđa Jelavić, Antonija Mišura, Lisa Ann Karčić, Emanuela Salopek, Marija Vrsaljko, Iva Ciglar, Ana Lelas, Iva Slišković, Mirna Mazić, Luca Ivanković, Jelena Ivezić
 M a č e v a n j e – Bojan Jovanović
 P l i v a n j e – Kim Daniela Pavlin, Sanja Jovanović, Mario Todorović
 R u k o m e t – muškarci – brončana medalja – Mirko Alilović, Venio Losert, Manuel Štrlek, Ivan Ninčević, Ivan Čupić, Zlatko Horvat, Igor Vori, Jakov Gojun, Drago Vuković, Blaženko Lacković, Domagoj Duvnjak, Ivano Balić, Marko Kopljar, Denis Buntić, Damir Bičanić.

Rukometna reprezentacija Hrvatske, brončana medalja na Igrama u Londonu 2012. godine. Gornji red s lijeva: Venio Losert, Ivano Balić, Blaženko Lacković, Drago Vuković, Damir Bičanić, Manuel Štrlek, Ivan Čupić, Denis Buntić i Zlatko Horvat. Sjede s lijeva: Marko Kopljar, Igor Vori, Jakov Gojun, Domagoj Duvnjak, Ivan Ninčević i Mirko Alilović.

R u k o m e t – žene – Jelena Grubišić, Nikica Pušić – Koroljević, Ivana Jelčić, Miranda Tatari, Vesna Milanović Litre, Lidija Horvat, Ivana Lovrić, Andrea Penezić, Kristina Elez, Sonja Bašić, Andrea Šerić, Dijana Jovetić, Anite Gaće, Maja Zebić
 S t o l n i t e n i s – Cornelia Molnar, Yuan Tian, Zoran Primorac, Andrej Gačina
 S t r e l j a š t v o – Giovanni Cernogoraz – zlatna medalja, Snježana Pejčić, Bojan Đurković, Anton Glasnović, Petar Gorša
 T a e k w o n k o – Lucija Zaninović – brončana medalja, Ana Zaninović
 T e n i s – Marin Čilić, Ivan Dodig
 V a t e r p o l o – zlatna medalja – Josip Pavić, Damir Burić, Miho Bošković, Nikša Dobud, Maro Joković, Petar Muslim, Ivan Buljubašić, Andro Bušlje, Sandro Sukno, Samir Barać, Igor Hinić, Paulo Obradović, Frano Vićan
 V e s l a n j e – Damir Martin, Martin Sinković, Valent Sinković, David Šain – srebrna medalja, Mario Vekić

Hrvatsku zastavu na otvaranju igara nosio je Venio Losert, a na zatvaranju Damir Martin.

Vaterpolo reprezentacija Hrvatske, zlatna medalja na Igrama u Londonu 2012. godine. Gornji red s lijeva: Damir Burić, Josip Pavić, Maro Joković, Petar Muslim, Andro Bušlje, Igor Hinić, Paulo Obradović i Frano Vićan. Sjede s lijeva: Miho Bošković, Nikša Dobud, Ivan Buljubašić, Sandro Sukno i Samir Barać. U krugu izbornik Ratko Rudić.

Posada hrvatskog četverca na parice, srebrna medalja u Londonu 2012. godine. S lijeva: David Šain, Martin Sinković, Damir Martin i Valent Sinković.

ZIMSKE OLIMPIJSKE IGRE

OI 1924. - CHAMONIX – 25. siječnja do 5. veljače 1924., natjecalo se 258 sportaša u 9 sportova
S k i j a n j e – Dušan Zinaja, Miroslav Pandaković

ZOI 1952. - OSLO – 14. siječnja do 25. veljače 1952., natjecalo se 694 sportaša u 6 sportova
S k i j a n j e – Nada Birko – Kustec

ZOI 1956. - CORTINA D AMPEZZO – 26. siječnja do 5. veljače 1956., natjecalo se 824 sportaša u 4 sporta
S k i j a n j e – Nada Birko – Kustec, Blaženka Vodenlić

ZOI 1964. - INSSBRUCK – 29. siječnja do 9. veljače 1964., natjecao se 1091 sportaš u 6 sportova
H o k e j n a l e d u – Miran Krmelj, Ivan Ratej, Boris Renaud

ZOI 1968. - GRENOBLE – 6. veljače do 18. veljače 1968., natjecalo se 1158 sportaša u 6 sportova
H o k e j n a l e d u – Ivan Ratej, Boris Renaud

ZOI 1972. - SAPPORO – 3. veljače do 13. veljače 1972., natjecalo se 1006 sportaša u 6 sportova
H o k e j n a l e d u – Ivan Ratej, Boris Renaud

ZOI 1976. - INSSBRUCK – 4. veljače do 15. veljače 1976., natjecalo se 1123 sportaša u 6 sportova
H o k e j n a l e d u – Miroslav Gojanović

ZOI 1980. - LAKE PLACID – 13. veljače do 24. veljače 1980., natjecalo se 1072 sportaša 6 sportova
U m j e t n i č k o s k l i z a n j e – Sanda Dubravčić

ZOI 1984. - SARAJEVO – 8. siječnja do 19. veljače 1984., natjecalo se 1272 sportaša u 6 sportova
U m j e t n i č k o s k l i z a n j e – žene – Sanda Dubravčić
U m j e t n i č k o s k l i z a n j e – muškarci – Miljan Begović
B r z o s k l i z a n j e – muškarci – Nenad Žvanut
B r z o s k l i z a n j e – žene – Dubravka Vukušić – Sertić
B i a t l o n – Franjo Jakovac
B o b – Boris Rađenović, Nikola Korica
H o k e j n a l e d u – Drago Mlinarec

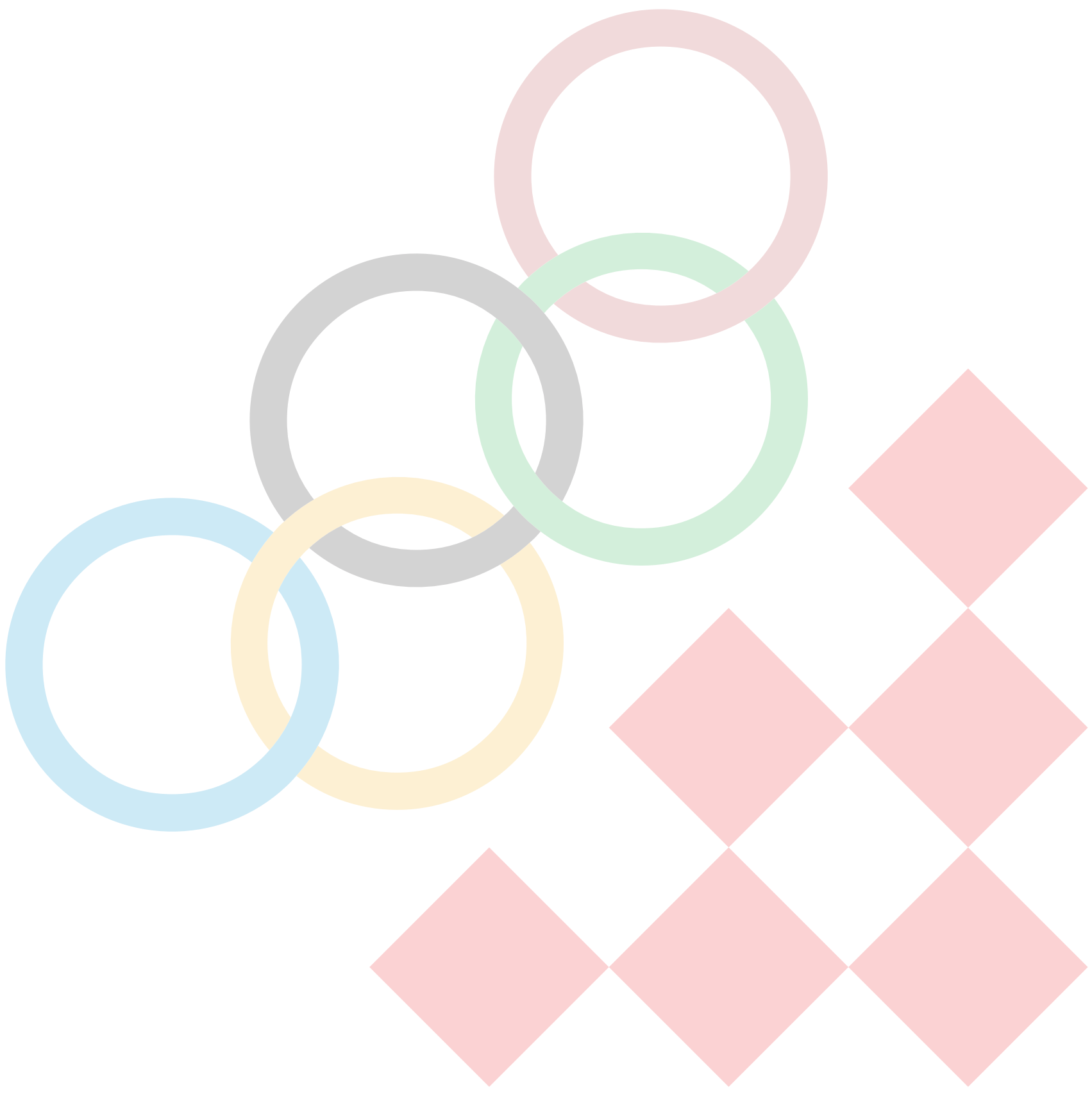
Olimpijski plamen upalila je Sanda Dubravčić.

ZOI 1988. - CALGARY – 13. veljače do 28. veljače 1988., natjecalo se 1423 sportaša u 6 sportova
U m j e t n i č k o s k l i z a n j e – Željka Čizmešija

Sanda Dubravčić s olimpijskim plamenom

HRVATSKA NASTUPA SAMOSTALNO

Hrvatska zastava prvi put se zavijorila na Zimskim olimpijskim igrama u Albertvilleu 1992. godine

ZOI 1992. - ALBERTVILLE – 8. veljače do 23. veljače 1992., natjecao se 1801 sportaš u 7 sportova
 Umjetničko sklizanje – žene – Željka Čižmešija
 Umjetničko sklizanje – muškarci – Tomislav Čižmešija
 Alpsko skijanje – Vedran Pavlek
 Skijaško trčanje – Siniša Vukonić

Hrvatsku zastavu na otvaranju igara nosio je Tomislav Čižmešija, a na zatvaranju Siniša Vukonić.

ZOI 1994. - LILLEHAMMER – 12. veljače do 27. veljače 1994., natjecalo se 1737 sportaša u 6 sportova
 Skijaško trčanje – Siniša Vukonić, Antonio Rački
 Alpsko skijanje – Vedran Pavlek

Hrvatsku zastavu na otvaranju i zatvaranju igara nosio je Vedran Pavlek.

ZOI 1998. - NAGANO – 7. veljače do 22. veljače 1998., natjecalo se 2176 sportaša u 7 sportova
 Alpsko skijanje – Janica Kostelić, Vedran Pavlek, Renato Gašpar, Thomas Lodler
 Skijaško trčanje – Antonio Rački
 Umjetničko sklizanje – Ivana Jakupčević

Hrvatsku zastavu na otvaranju igara nosila je Janica Kostelić, a na zatvaranju Vedran Pavlek.

ZOI 2002. - SALT LAKE CITY – 8. veljače do 24. veljače 2002., natjecalo se 2329 sportaša u 7 sportova
 Alp sk i j a n j e – Janica Kostelić – tri zlatne i jedna srebrna medalja, Nika Fleiss, Ana Jelušić, Ivi-
 ca Kostelić
 B i a t l o n – Žarko Galjanić
 B o b – Ivan Šola, Boris Lovrić, Đulijano Koludra, Niki Drpić, Igor Boraska
 S k i j a š k o t r č a n j e – Maja Kezele, Damir Jurčević, Denis Klobučar
 U m j e t n i č k o s k l i z a n j e – Idora Hegel

Hrvatsku zastavu na otvaranju igara nosila je Janica Kostelić, a na zatvaranju Ivan Šola.

Janica Kostelić je na Zimskim olimpijskim igrama u Salt Lake Cityju 2002. godine osvojila tri zlatne i jednu srebrnu medalju

ZOI 2006. - TORINO – 10. veljače do 26. veljače 2006., natjecalo se 2663 sportaša u 15 sportova
 Alp sk i j a n j e – Janica Kostelić – jedna zlatna i jedna srebrna medalja, Ivica Kostelić – srebrna
 medalja, Nika Fleiss, Ana Jelušić, Matea Ferk, Tin Široki, Danko Marinelli, Dalibor Šamšal, Natko Zrnčić Dim,
 Ivan Ratkić, Ivan Olivari, Yvonne Schnock
 B i a t l o n – Petra Starčević
 B o b – Ivan Šola, Slaven Krajačić, Dejan Vojnović, Jurica Grabušić, Alek Osmanović
 U m j e t n i č k o s k l i z a n j e – Idora Hegel
 S k e l e t o n – Nikola Nimać
 S k i j a š k o t r č a n j e – Maja Kezele, Alen Abramović, Damir Jurčević, Denis Klobučar

Hrvatsku zastavu na otvaranju igara nosila je Janica Kostelić, a na zatvaranju Ivan Šola.

Janica Kostelić je na Zimskim olimpijskim igrama u Torinu 2006. godine osvojila zlatnu i srebrnu medalju, a Ivica Kostelić srebrnu medalju.

ZOI 2010. - VANCOUVER – 12. veljače do 28. veljače 2010., natjecalo se 2630 sportaša u 15 sportova
 Alp sk o sk i j a n j e – Ivica Kostelić – dvije srebrne medalje, Ana Jelušić, Nika Fleiss, Natko Zrnčić Dim,
 Sofija Novoselić, Dalibor Šamšal, Ivan Ratkić, Tea Palić, Danko Marinelli, Matea Ferk
 Sk i j a š k o t r č a n j e – Nina Bronzić, Andrej Burić
 B i a t l o n – Jakov Fak – brončana medalja, Andrijana Stipančić Mrvelj
 B o b – Ivan Šola, Slaven Krajačić, Igor Marić, Mate Mezulić, Andras Haklits

Hrvatsku zastavu na otvaranju igara nosio je Jakov Fak, a na zatvaranju Ivan Šola.

Ivica Kostelić osvojio je na Zimskim olimpijskim igrama u Vancouveru 2010. godine dvije srebrne medalje, a Jakov Fak brončanu medalju.

PRVI HRVAT OLIMPIJSKI MEDALJONOŠA

MAČEVANJE

Milan Neralić

1 odličje - Brončana medalja: OI Pariz 1900. - disciplina sablja

Umnogočemu prvi. Milan Neralić rođen je u Slunju 26. veljače 1875. godine. Bio je prvi hrvatski mačevalac, prvi hrvatski olimpijac i prvi Hrvat osvajač medalje na olimpijskim igrama.

Osam godina škole završio je 1890. godine u rodnom mjestu, a od 1890. do 1892. polazio je Učiteljsku školu u Petrinji. Školovanje je prekinuo 1893. godine, kada odlazi u Karlovac u vojsku.

Neralić - Ličanin iz Slunja, bio je svestran sportaš. Odličan plivač, izvrstan vježbač na ručama, preči i karikama, dizao je utege, a planinarenje mu je bio velika strast. Bio je spretan i fizički snažan. Svi su se divili njegovim skokovima u Koranu pri kojima je izvodio dvostruki salto, a mogao je na leđima ponijeti i biljarski stol.

S mačevanjem se Neralić prvi put susreo u vojsci. Godine 1895. primljen je na Tečaj za vojne učitelje mačevanja i tjelovježbe u Bečkom Novom Mjestu. Na taj tečaj primani su samo najperspektivniji mačevaoci i vježbači iz svih pukovnija Austro - Ugarske, a nakon prva tri mjeseca obavljala se rigorozna selekcija. Usprkos svojim fizičkim predispozicijama, Neralić je na tečaj primljen s vrlo lošom ocjenom (zbijen, zdepast, trom i neelastičnog hoda), a nakon prvog kontrolnog ispita dobio je negativnu ocjenu. Ipak, s vremenom se pokazao kao izvanredno discipliniran, uporan i marljiv učenik, pa je nakon završenog Normalnog i Specijalnog kursa ostao od 1898. godine raditi na tečaju kao pomoćni trener, a od 1901. do 1908. godine i kao glavni trener mačevanja.

Vojnički je poziv napustio 1908. godine te otišao u Berlin, gdje je do 1914. podučavao mačevanje u vojničkim i građanskim klubovima. Za Prvog svjetskog rata bio je učitelj mačevanja i skijanja na vojnoj akademiji u Bečkom Novom Mjestu. Od 1898. godine nastupao je u konkurenciji profesionalnih učitelja mačevanja na brojnim turnirima u raznim europskim gradovima. Na mačevalačkoj akademiji u Zagrebu nastupio je 7. srpnja 1902. godine, a 1912. godine priredio je prvu mačevalačku akademiju u Slunju.

Milan Neralić slovio je za jednog od najboljih mačevaoca Austro - Ugarske. Godine 1900. na mačevalačkom turniru drugih Olimpijskih igara u Parizu nastupio je u sablji u konkurenciji profesionalnih učitelja mačevanja.

Nastupilo je osam natjecatelja pa je Neralić imao sedam borbi, od kojih je četiri dobio i zauzeo treće mjesto. Prvo i drugo mjesto pripali su Talijanima, Antoniu Conetu i Italuu Santelliju.

Ovdje je zanimljivo napomenuti da na tim olimpijskim igrama zapravo nisu dodjeljivana odličja u obliku medalja. Običaj dodjeljivanja zlatne, srebrne i brončane medalje za prva tri mjesta započinje tek na trećim Olimpijskim igrama 1904. godine. Na prvim Igrama 1896. godine u Atini pobjednici su dobili srebrnu medalju, maslinov vijenac i diplomu. Drugoplasirani su uz diplomu dobili i bakrenu medalju te lovorov vijenac, dok trećeplasirani nisu dobili odličja.

Na drugim igrama, na kojima je nastupio i Neralić, medalje uopće nisu dodjeljivane, već su pobjednici dobili trofeje ili pehare umjesto medalja.

Ipak, nije netočno kada danas kažemo da je Neralić naš prvi osvajač olimpijske medalje, budući da je Međunarodni olimpijski odbor retrogradno dodijelio zlatne, srebrne i brončane medalje najbolje plasiranim s prvih i drugih igara i tako uskladio kriterije s novijom praksom.

Zbog izobrazbe koju je stekao stručnim usavršavanjem za profesionalnog učitelja mačevanja i uspjeha koje je postigao na olimpijskim igrama i vrhunskim europskim turnirima, za njega možemo reći da je u stručnom i natjecateljskom pogledu najbolji i najuspješniji hrvatski mačevalac.

Ovaj vrhunski sportaš svog vremena zbog uspjeha koji je postigao na Olimpijskim igrama u Parizu spada u istinske velikane hrvatskog sporta. Ipak je bio prvi olimpijac i medaljonoša, onaj od kojeg je sve krenulo.

Milan Neralić preminuo je 17. veljače 1918. godine u Bečkom Novom Mjestu, gdje je i sahranjen.

BUNJEVAČKI HRVAT S MEDALJOM NA MEĐUOLIMPIJSKIM IGRAMA

ATLETIKA

Đuro Stantić (Mađarska)

1 odličje - Zlatna medalja - Međuolimpijske igre Atena 1906. - daljinsko hodaње na 3 km

Kao što je povijest hrvatskog naroda burna u svim segmentima, tako je burna i na sportskom planu. Grci, kod kojih su započele olimpijske igre, bili su nezadovoljni kako se one razvijaju te su u čast prve desetogodišnjice igara organizirali nove, koje doduše nisu priznate kao službene, ali su za nas interesantne jer je Đuro Stantić, bunjevački Hrvat, na navedenim igrama za reprezentaciju Mađarske u atletici osvojio zlatnu medalju. Inače, te izvanredne igre održane su od 22. travnja do 2. svibnja 1906. godine. Igre su uspjele i poboljšale su duh olimpizma, tako da je počelo vladati uvjerenje kako će se one od tada uvijek održavati u Ateni.

Na tim se igrama prvi put pojavila filmska kamera, te su zabilježene i na filmskoj vrpici. Na Međuolimpijskim igrama u Ateni bili su nazočni Franjo Bučar, Ivan Trstenjak i Josip Prikrl, koji su tri godine kasnije utemeljili Hrvatski športski savez.

Đuro Stantić rođen je 19. kolovoza 1878. godine u Subotici. Bački je Hrvat, višestruki državni rekorder i reprezentativac. U izvorima se često spominje u obliku Gyorgy Sztantics.

Njegovo ime danas je skoro zaboravljeno, pa mu i rodni grad, Subotica, uspomenu na njega čuva samo u imenu jedne ulice, a u svoje vrijeme Stantić je postigao gotovo nevjerovatne rekorde i to gotovo bez ikakve pripreme. Za vrijeme svog kratkog života upisao je rodnu Suboticu, kao i svoj hrvatski narod, u anale svjetske atletike.

Branko Mrklić, autor knjige "Palička olimpijada", bilježi anegdotu vezanu uz pojavu Stantića u sportu. Naime, olimpijada na Paliću se zahvaljujući bogatašu i sportskom entuzijastu Lajošu Vermešu organizirala od 1880. godine. Na jednom od tih natjecanja, početkom 20. stoljeća, na atletskoj stazi za trčanje pojavio se nepoznati mladić u civilnom odijelu i čizmama. Njegovo odijelo i obuća izazvali su smijeh kod ostalih natjecatelja i sudaca, koji su odbili prihvatiti njegovu prijavu za trku. Mladića odbijanje nije pokolebalo, već se nakon označenog starta trke, trčeći vanjskom stazom, utrkiivao s ostalim natjecateljima. Na njihovo ogromno zaprepaštenje, iako je trčao dužu dionicu, uvjerljivo je pobijedio.

Mladić je, naravno, bio do tada nepoznati Đuro Stantić, kome je odmah prišao Nikola Matković, prvi školovani profesor tjelovježbe.

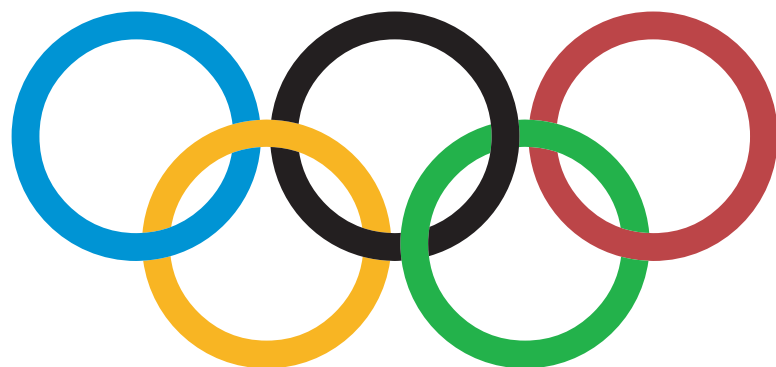
Na prvenstvu svijeta u Berlinu 1901. godine Stantić osvaja prvo mjesto u brzom hodaњу, prešavši 75 kilometara za nevjerovatnih 8 sati, 16 minuta i 24 sekunde.

Na jubilarnim Međuolimpijskim igrama u Ateni 1906. godine Stantić osvaja zlatni pehar u daljinskom hodaњу na tri kilometra. Interesantan je podatak da je natjecanje u brzom hodaњу moralo biti ponovljeno jer su dva natjecatelja potrčala, što je protiv pravila, i tako pretekla Stantića. Ogorčen zbog poraza u poništenoj trci, Stantić je, kako bilježi Mrklić, u ponovljenoj trci odmah izbio na čelo kolone i bio uvjerljivi pobjednik. Tako je postao prvi Hrvat, sudionik olimpijskih igara, koji je osvojio zlatnu medalju.

U razdoblju od 1900. do 1906. godine pobjeđivao je na utrkama u Pragu, Beču, Budimpešti, Grazu, Ateni, Novom Sadu i Berlinu. U predvorju zgrade Fakulteta za tjelesni odgoj u Budimpešti među imenima olimpijskih pobjednika iz Mađarske, koja su zapisana zlatnim slovima na mramornoj ploči, uz godinu 1906. stoji i ime – Gyergy Stantics.

Đuro Stantić preminuo je u Subotici 9. srpnja 1918. godine, a sahranjen je u Bajmoku. Na njegovom grobu stoji natpis: "Stantić Đuro, olimpijski pobjednik iz Atene i svjetski prvak." Ispod toga: "U zdravom tijelu, zdrav je i duh."

Doista čudna, a mnogima, pa i kroničarima sporta, nepoznata priča. Đuro Stantić osvojio je medalju za Mađarsku na međuolimpijskim igrama, ali hrvatski narod, poglavito Bunjevci, imaju se pravo ponositi njegovom pripadnošću hrvatskom narodu.

MEDALJONOŠE HRVATSKIH KLUBOVA 1928. - 1988.
I REPUBLIKE HRVATSKE 1992. - 2012.

ALPSKO SKIJANJE

Janica Kostelić

6 odličja - 3 zlatne medalje: ZOI Salt Lake City 2002. - slalom, veleslalom i kombinacija
Zlatna medalja: ZOI Torino 2006. - kombinacija
Srebrna medalja: ZOI Salt Lake City 2002. - superveleslalom
Srebrna medalja: ZOI Torino 2006. - superveleslalom

Najbolja hrvatska skijašica u povijesti.

Janica Kostelić rođena je u Zagrebu 5. siječnja 1982. godine. Hrvatska je alpska skijašica. S četiri olimpijske zlatne medalje i dvije srebrne najuspješnija je alpska skijašica u povijesti zimskih olimpijskih igara.

O ovoj sportašici napisane su knjige i knjige, snimljeni su i filmovi, tako da je vrlo teško na stranicu teksta sažeti ovako veliku, jedinstvenu i neponovljivu sportsku karijeru.

„S tri godine starosti Janica Kostelić je prvi put stala na skije, ali stalno je padala i ometala ostalu djecu i mislili smo da nikada neće naučiti skijati“ – prisjeća se njena majka Marica, godinama kasnije.

„Počela sam trenirati kada mi je bilo devet ili deset godina, ne mogu se točno sjetiti. I moj je klub bio i ostao Skijaški klub Zagreb“ – kaže Janica. Tada više nije padala i kako su godine prolazile, postalo je jasno – ona je rođena za pobjednicu.

Osvojila je sve moguće u dječjim natjecanjima i, što je posebno impresivno, u njenoj posljednjoj sezoni 1996./97. osvojila je i Topolino i Pinocchio – dva najvažnija događaja u dječjim natjecanjima slaloma i veleslaloma. U sve 22 utrke u kojima je startala, bila je pobjednica.

Sljedeći korak u razvitku njene skijaške karijere bile su FIS utrke. Janica je skijajući brzo došla do prve pobjede u svojoj devetoj utrci. U superveleslalomskoj utrci u austrijskom Gerlitzenu startala je kao 83., a završila prva. Do kraja sezone pet je puta bila prva, sedam puta druga i pet puta treća.

Kruna njezine karijere bila je na Olimpijskim igrama u Salt Lake Cityju 2002. godine, kada je osvojila čak četiri medalje – tri zlatne i srebrnu. Zlato je osvojila u disciplinama slalom, veleslalom i kombinacija, a srebro u superveleslalomu. Na navedenim igrama u pravom je smislu došlo Janičino vrijeme. U Salt Lake City došla je potpuno pripremljena, svježa i motivirana, demonstrirajući izvrsnu formu na svom prvom treningu, koji joj je dao dodatnu snagu i optimizam iz prve ruke. Krenulo je potom osvajanje medalja. Najprije kombinacija. To je bila prva medalja u povijesti hrvatskog skijanja i prva hrvatska medalja na zimskim olimpijskim igrama. Potom je došlo srebro u superveleslalomu, zatim zlato u slalomu i veleslalomu. Po povratku u Hrvatsku, u Zagrebu joj je priređen veličanstven doček.

Na narednim igrama u Torinu 2006. godine osvojila je zlatnu medalju u kombinaciji, a srebro u superveleslalomu. Janica je nastupila i na Igrama u Naganu 1998. godine, kada je u kombinaciji osvojila osmo mjesto.

Osvojila je Veliki Globus ukupnim pobjedama u Svjetskom kupu 2001., 2003. i 2006. godine. Dana 15. siječnja 2006. Janica je postala tek treća skijašica u povijesti Svjetskog kupa koja je pobjeđivala u utrkama u svih pet disciplina. A dana 5. veljače 2006. postala je druga skijašica koja je pobijedila u svih pet disciplina u jednoj sezoni. Skupila je i rekordan broj bodova u jednoj sezoni, njih 1970. Mali kristalni Globus Janica Kostelić je osvojila na svjetskim skijaškim kupovima 2001., 2003. i 2006., pobjedama u slalomu i kombinaciji.

Na svjetskim prvenstvima osvojila je veliki broj zlatnih medalja i to: 2003. u Saint Moritzu u slalomu i kombinaciji, u Bormiu 2005. u slalomu, spustu i kombinaciji, a nastupala je još na svjetskim prvenstvima 1999. u Vailu i 2001. u Sant Antonu. Hrvatski olimpijski odbor proglasio ju je 1998. najvećom nadom hrvatskog sporta.

Godine 2001. dobila je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a godinama je proglašavana najboljom hrvatskom sportašicom, kako u izboru novinskih kuća tako i Hrvatskog olimpijskog odbora. Tako je najbolja sportašica Hrvatske po izboru Sportskih novosti 1998., 1999., 2000., 2001., 2002., 2003., 2005. i 2006., a po izboru Hrvatskog olimpijskog odbora 2000., 2001., 2002., 2003., 2005. i 2006. godine. Najuspješnijim sportašem promicateljem Hrvatske u svijetu proglašena je 2002. godine. Odlikovana je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Dana 6. listopada 2006. godine Janica Kostelić je objavila da neće skijati u sezoni 2006./07. zbog zdravstvenih problema s koljenom i leđima, a 19. travnja 2007. godine službeno je objavila da se definitivno povlači iz skijanja, a kao glavni razlog navela je brojne probleme s ozljedama koje je imala u skijaškoj karijeri.

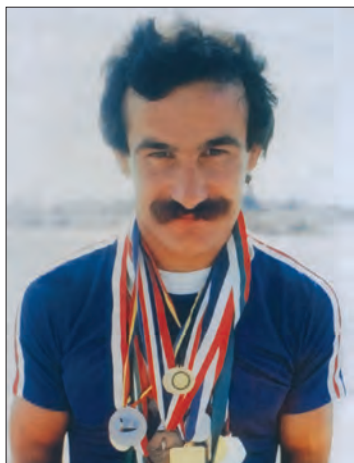
Janičini uspjesi, naročito njene olimpijske medalje, svrstavaju je u društvo najboljih hrvatskih sportaša i sportašica. Njene olimpijske pobjede u zimskim sportovima svrstavaju je uz bok najboljih olimpijskih sportaša u povijesti.

KAJAK

Matija Ljubek

4 odličja - Zlatna medalja: OI Montreal 1976. - C-1 1000 m
Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984. - C-2 500 m
Srebrna medalja: OI Los Angeles 1984. - C-2 500 m
Brončana medalja: OI Montreal 1976. - C-1 500 m

Najtrofejniji hrvatski kanuist i jedan od najtrofejnijih hrvatskih sportaša uopće. Matija Ljubek rođen je u Belišću 22. studenog 1953. godine. Cijelu karijeru bio je član Kajakaškog kluba Belišće. U kanuu se našao gotovo slučajno. Nakon što se neobavezno bavio nogometom, na prve ga je zaveslaje nagovorila klapa iz njegove Gupčeve ulice u Belišću, koja je već imala mjesec dana staža na Dravi. No, kada je zapeo, napose nakon što je odslužio vojni rok, više se nije dao zaustaviti.

Već ljeta 1974. godine, samo iz inata, ljudi iz Kajakaškog saveza Jugoslavije tražili su da njegov klub snosi odlazak na Svjetsko prvenstvo u Meksiku. A onda se zainatio on.

I medalje su počele stizati u Belišće kao na tekućoj traci.

Na Olimpijskim igrama 1976. godine u Montrealu osvojio je zlatnu medalju na 1000 metara u čamcu jednokleku, kao i broncu na 500 m u jednokleku.

Na Igrama 1984. godine u Los Angelesu osvojio je zlatnu medalju na 500 metara u dvokleku i srebro na 1000 metara u dvokleku. Nastupio je i na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi, gdje je u dvokleku s Mirkom Nišavićem na 1000 metara osvojio četvrto mjesto, a sudionik je i Igara 1988. u Seoulu.

Na svjetskim prvenstvima također je osvojio veliki broj medalja. U Beogradu 1975. godine osvojio je brončanu medalju na 10 000 metara u kanuu jednokleku, kao i četvrto mjesto na tisuću metara. Na narednom Svjetskom prvenstvu 1978. godine, također u Beogradu, Ljubek je osvojio zlato na 1000 metara i broncu na 10 000 metara. Godine 1981. u Nottinghamu je osvojio srebro na 10 000 metara, zatim 1982., opet u Beogradu, zlato na 500 metara u dvokleku i srebro na 1000 metara u dvokleku.

Godine 1983. na Svjetskom prvenstvu u Tampereu Ljubek osvaja zlato na 500 metara i broncu na 1000 metara u dvokleku, zajedno s Mirkom Nišavićem. Godine 1985. na Svjetskom prvenstvu u Mechelenu u Belgiji osvojio je zlatnu medalju na 10 000 metara u dvokleku i broncu na 1000 metara u dvokleku. Na Svjetskom prvenstvu u Montrealu 1986. godine osvaja četvrto mjesto u dvokleku, a 1987. u Duisburgu, također u dvokleku, peto mjesto.

Na Mediteranskim igrama u Splitu 1979. godine osvojio je tri zlatne medalje: na 500 metara u jednokleku, 1000 metara u jednokleku i 500 metara u dvokleku.

Klečao je Matija Ljubek u svom čamcu tisućama i tisućama kilometara, dovoljno da opaše kuglu zemaljsku, ali ne zato da bi brže veslao, nego zbog pravila. Klečao je, ali nikad nije pokleknuo. Ni kao sportaš, ni kao dužnosnik, nikad se nije predavao. Za njega nikad nije bilo izgubljene bitke. Ali, uvijek je sportski priznavao poraz, čestitao suparniku kojemu je na ponekoj utrci išlo bolje. Zato je imao brojne prijatelje, pa i među najljucim suparnicima. Prvi i najveći među njima bio je mađarski velikan kanua Tanasz Wichman. S Ljubekom je godinama zajedno trenirao, gubili su i dobivali dvoboje, ne samo na stazi nego i u savezima, pa opet nisu dopustili da ih se razdvoji.

Nakon završetka aktivnog veslanja Matija Ljubek se pretvara u neumornog sportskog djelatnika. Savjetnik, trener i predsjednik je u svom Kajakaškom klubu Belišće. Dugogodišnji je dužnosnik Hrvatskog kajakaškog saveza, od toga dvije godine i predsjednik. Jedan je od osnivača i prvih potpredsjednika Hrvatskog olimpijskog odbora, osnovanog 10. rujna 1991. godine. Nakon toga je prvi predsjednik Odbora za dodjelu Državne nagrade za sport Franjo Bučar.

Od listopada 1996. bio je izvršni, a od veljače 1999. godine do smrti direktor je multisportskih aktivnosti Hrvatskog olimpijskog odbora. Odlikovan je državnim odličjem Red Danice Hrvatske s likom Franje Bučara.

Tragično je preminuo u Valpovu 11. listopada 2000. godine, niti tjedan dana nakon povratka s Olimpijskih igara u Sydneyu, gdje je bio šef hrvatske misije. Sahranjen je na zagrebačkom groblju Mirogoj. Posthumno je 2000. godine za životno djelo dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Po njemu danas nosi ime kajak i kanu klub iz Zagreba, a i nagrada za životno djelo Hrvatskog olimpijskog odbora nosi naziv Nagrada HOO-a Matija Ljubek.

Najbolji sportaš Jugoslavije bio je 1976., a najbolji je sportaš Hrvatske u izboru Sportskih novosti 1976. i 1982. godine. Njegove fotografije i odličja našle su svoje mjesto u Kući slavnih olimpijskog muzeja u Lausannei.

Međunarodni olimpijski odbor 1996. godine dodijelio mu je posebno priznanje u povodu stogodišnjice olimpijskih igara.

Matija Ljubek, legenda hrvatskog sporta za sva vremena, legenda za života, legenda zauvijek.

VATERPOLO

Perica Bukić

3 odličja - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.
Zlatna medalja: OI Seoul 1988.
Srebrna medalja: OI Atlanta 1996.

Čovjek koji je u vaterpolu postigao svjetsku slavu kao rijetko tko.

Perica Bukić rođen je u Šibeniku 20. veljače 1966. godine. Krešimirov grad, u kojem je odrastao, nije međutim grad vaterpola, bez obzira na to što ima tradiciju tog sporta. U doba kada je Perica rastao to je bio grad zaluden košarkom i Mozartom s parketa, Draženom Petrovićem. I malom Bukiću to je bio sport broj jedan. Sam će reći da je bio talentirani košarkaš i da je košarka bila njegova prva dječaka ljubav. Tada su nastupili zdravstveni problemi. U dobi od 13 – 14 godina počela su mu okoštavati leđa budući da je naglo izrastao, a plivanje je bila jedina medicinska preporuka. Plivanje, ne i vaterpolo, jer bi ga neki udarac mogao trajno onesposobiti. Ali problem je bio što se 13 – godišnjem klincu silno dopao baš vaterpolo i tako je počeo.

Sa 14 godina osvojio je u Solarisu prvi trofej, ali nije se smio veseliti. Osvojili su kup tadašnje države, no problem je bio što su ga osvojili 4. svibnja 1980. godine, na dan kada je umro tadašnji državni vladar Josip Broz Tito.

Vrlo brzo njegov talent dolazi do punog izražaja. Godine 1983. je kao 17 – godišnjak već imao status zvijezde u klubu, a s 18 godina postao je kapetan momčadi. Kapicu Solarisa nosi do 1987. godine, kada odlazi u Zagreb i postaje igrač Mladosti do 1991. godine. U tom je periodu sa žapcima sa Save osvojio titulu prvaka Europe 1989. i 1990. godine, europski Superkup 1989., Mediteranski kup 1988. i 1991. godine, prvenstvo Jugoslavije 1989. i 1990. te kup Jugoslavije 1989. godine.

Zatim je Bukić od 1991. do 1992. godine igrač splitskog Jadrana, s kojim 1992. godine osvaja titulu prvaka Europe. Potom je od 1992. do 2001. godine, odnosno do završetka igračke karijere, ponovno igrač zagrebačke Mladosti. Povratkom na Savu, Perica Bukić nastavlja trofejni niz. S Mladosti je prvak Europe 1996., pobjednik Kupa pobjednika kupova 1999. godine i osvajač LEN-a kupa 2001. S ovom momčadi osvojio je i europski Superkup 1996. Titulu prvaka Hrvatske Bukić je s Mladosti osvojio: 1992., 1993., 1994., 1995., 1996., 1997. i 1999. godine, kao i hrvatski kup 1993., 1994., 1998. i 1999. godine.

Za reprezentaciju Jugoslavije nastupao je od 1983. do 1991. godine odigraavši oko 300 susreta, a za Hrvatsku je nastupao od 1992. do 1998. i odigrao oko 150 utakmica.

Sudjelovao je na Olimpijskim igrama 1984. u Los Angelesu, gdje je osvojio zlatnu medalju, zatim je u Seoulu 1988. ponovno osvojio zlato. Kao reprezentativac Hrvatske, 1996. godine u Atlanti je osvojio srebrnu medalju. Na ovim igrama, osim što je bio kapetan hrvatske reprezentacije, pripala mu je i čast da bude hrvatski stjegonoša na svečanosti otvaranja.

Zlatnu medalju osvojio je na svjetskim prvenstvima 1986. u Madridu i 1991. u Perthu. Na svjetskom kupu osvojio je zlatne medalje 1987. u Solunu i 1989. u Berlinu, a srebro 1991. u Barceloni. Na europskim prvenstvima osvojio je srebrne medalje 1985. u Sofiji, 1987. u Strasbourgu i 1989. u Bonnu. Zlatnu medalju osvojio je i na Igrama dobre volje u Seattleu 1990. godine. Srebrnu medalju osvojio je na Mediteranskim igrama 1991. u Ateni i 1993. u Languedoc – Rousillonu. Srebrnu medalju Bukić je osvojio na Univerzijadi u Kobeu 1985., a brončanu u Zagrebu 1987. godine.

Završetkom igračke karijere, Perica Bukić postaje ugledni vaterpolski dužnosnik. Od 2001. do 2008. obnaša dužnost direktora Mladosti, a od 2004. do 2010. predsjednik je Hrvatskog vaterpolskog saveza. Za njegova mandata u nacionalnom savezu Hrvatska je osvojila naslove prvaka svijeta i Europe.

Bio je član Vijeća Hrvatskog olimpijskog odbora od 2000. do 2004. godine, a od 2001. do 2004. predsjednik je Kluba hrvatskih olimpijaca. Godine 2003. Bukić je izabran za zastupnika u Hrvatskom saboru i tu dužnost je obnašao u dva mandata. Od 2010. obnaša dužnost dopredsjednika i izvršnog direktora Hrvatskog vaterpolskog saveza, a u tom je razdoblju Hrvatska vaterpolska reprezentacija na Olimpijskim igrama u Londonu osvojila zlatnu medalju i zlato u Svjetskoj ligi.

Perica Bukić je dva puta nagrađen Državnom nagradom za sport Franjo Bučar. Prvi put 1991. godine kao pojedinac, a 1996. kao kapetan i član srebrne olimpijske reprezentacije iz Atlante 1996. Primljen je u Kuću slavnih vodenih sportova u Fort Lauderdaleu (International Swimming Hall of Fame) 13. svibnja 2008. Po struci je diplomirani ekonomist.

Odlikovan je državnim odličjima Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara i Redom hrvatskog pletera.

Njegovim stopama u Mladosti i reprezentaciji krenuo je sin Luka i kćerka Petra.

RUKOMET

Venio Losert

3 odličja - Zlatna medalja: OI Atlanta 1996.
Zlatna medalja: OI Atena 2004.
Brončana medalja: OI London 2012.

Dovoljno je reći da ima tri olimpijske medalje.

Venio Losert rođen je 25. srpnja 1976. godine u Zavidovićima, u Bosni i Hercegovini.

S deset godina je odlučio da će biti rukometni vratar. Pet godina je branio u momčadi Slavonije iz Slavonskog Broda, a s 14 je već bio na vratima prve momčadi Slavonije, koja se natjecala u ondašnjoj republičkoj ligi. U Zagrebu je završio ponajviše zahvaljujući treneru vratara Zagreba, Zdravko Zorku. Iskusi trener, a prije vrsni vratar, odmah je vidio da je Losert vratar za velike domete. Zorko i Volarević bili su glavni manageri pri njegovom dolasku u tadašnji Zagreb Badel. Dvije godine je, kaže Venio, nosio torbe. Službeno se to u rukometu zove treći vratar. Bilo je to 1992. i 1993. godine, kada je Zagreb Badel bio prvak Europe. Preciznosti radi, u sezoni kad su zagrebaši drugi put pokorili Europu, četvrti je vratar u pokeru asova, iza Pušnika, Peribonia i Vujovića. Tada je malo skoknuo do Siska i tamo odigrao jednu sezonu, da bi se vratio u vrijeme trenerske nazočnosti Vinka Kandije i zajedno s Valterom Matoševićem čvrsto prigrabio Zagrebov vratarski dres. Tada je zapravo startala zvjezdana karijera o kojoj će se kasnije pisati hvalospjevi i hvalospjevi.

“Ma oduvijek sam želio biti vratar. Kada smo kao klinici igrali nogomet, svi su mene uvijek prvog birali, jer su znali da ću odmah jurnuti na gol. A, zašto sam baš rukometni vratar? Tata mi je bio rukometni vratar u Krivaji iz Zavidovića, bilo je logično da nastavim obiteljsku tradiciju” – govori Venio. A prije nego se ustalio na голу Zagreb Badela, Venio je bio na posudbi u riječkom Zametu.

U Rukometnom klubu Badel Zagreb branio je do 1999. godine i u tom periodu osvojio je prvenstvo i kup Hrvatske 1995., 1996., 1997., 1998. i 1999. godine.

Kada je odlučio napustiti Hrvatsku, skrasio se Venio na punih deset godina u Španjolskoj. Najprije je u sezoni 1999./2000. bio vratar Garbela iz Zaragoze, zatim je u narednoj sezoni 2000./01. vratar momčadi Teka Cantabria, a onda je od 2001. do 2004. godine na голу Granollersa. U sezoni 2004./05. Venio Losert je u momčadi Portland San Antonia, s kojim je u navedenoj sezoni osvojio Asobal ligu i španjolski superkup. U sezoni 2005./06. brani za Cangas Handball Club, a onda je od 2006. do 2009. vratar slavne Barcelone. U ovom slavnom španjolskom klubu osvojio je Kraljevski kup 2007. i 2009. godine, Super asobal kup također 2007. i 2009., te Pirenees ligu 2007. i 2008. godine.

U sezoni 2009./10. Losert brani u Francuskoj za momčad Creteil, a godine 2010. vraća se u Španjolsku, ovog puta u momčad Ademar Leona gdje igra do 2012., potom je kratko vratar danskog Kif Koldinga, a onda u sezoni 2012./13. vratar je poljskog Kielca s kojim 2013. osvaja prvenstvo i kup Poljske.

Venio Losert je čak četiri puta sudjelovao na Olimpijskim igrama: 1996. godine u Atlanti je osvojio zlatnu medalju, 2004. godine u Ateni je ponovno osvojio zlatno odličje, 2008. je nastupio u Pekingu te 2012. u Londonu, gdje je osvojio brončanu medalju.

Nosio je hrvatsku zastavu na svečanom otvaranju Olimpijskih igara u Londonu.

Na Svjetskom prvenstvu u Tunisu 2005. osvojio je srebrnu medalju. Istu medalju osvojio je i na Svjetskom prvenstvu u Hrvatskoj 2009. godine. Na Svjetskom kupu 2006., koji je igran u Švedskoj, osvojio je zlatnu medalju.

Na Europskom prvenstvu 2012. u Srbiji osvojio je brončanu medalju. Godine 1998. proglašen je najboljim hrvatskim rukometašem.

Zaista impozantan niz medalja. Kao član hrvatske rukometne reprezentacije dvostruki je dobitnik Državne nagrade za sport Franjo Bučar, 1996. i 2004. godine. Odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara. Doista ne velika, nego super velika igračka karijera.

A Venio uvijek isti. Tih, miran, povučen. Kada ga ugledate, nitko ne bi rekao da pred vama stoji najtrofejniji hrvatski rukometaš u povijesti. Kaže, onog trenutka kada je odlučio da želi biti netko i nešto u rukometu, cilj je bio postavljen visoko, vrlo visoko. I Venio je do njega došao. Radom i samo radom. Nikada nije volio prosječnost, zato je došao u visine koje su rezervirane samo za odabrane.

Dovoljno je reći – dvije zlatne i jedna brončana olimpijska medalja.

VATERPOLO

Veselin Đuho

2 odličja - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.
Zlatna medalja: OI Seoul 1988.

Dosta je reći: „Najuspješniji sportaš Dubrovnika 20. stoljeća“ Veselin Đuho rođen je u Foči 5. siječnja 1960. godine. Sasvim slučajno, jer su otac i majka u Foči imali nekakvog posla. Majka ga je 1968. godine dovela na bazen u Gružu kako bi počeo s plivanjem. Postizao je dobre rezultate – bio je pionirski prvak Jugoslavije na 200 metara leptir i na 1500 metara kraul, što je bila jako teška disciplina. Bio je dosta izdržljiv tako da su ga vazda forsirali na duže dionice, i tu je stekao dobre predispozicije za nastavak karijere – odnosno vaterpolo.

Dosta kasno je počeo s vaterpolom, kao 14-godišnjak godine 1974., što je za stvaranje jednog pravog vaterpolista poprilično kasno. Međutim, Đuho je bio dobar u svim sportovima, posebno u košarci, nogometu i stolnom tenisu, tako da je vjerojatno motorika kod njega bila jako dobro razvijena, što je bilo presudno.

Odmah je upao među igrače juniorskog sastava, a već 1976. godine debitirao je za seniorsku momčad Juga. Bilo je to protiv Crvene Zvezde u Gružu. Jug je dobio visokim rezultatom, a na toj utakmici Đuho je dao prvi gol za seniore, naravno iz kontre jer je bio jako brz. Upao je tada u momčad jer je ostalo prazno mjesto nakon što je tadašnji kapetan momčadi, Željko Vukčević, bio kažnjen. Imao je samo 16 godina, a standardni član prve momčadi postao je iduće godine.

Kapicu Juga nosio je do 1989. godine i u tom periodu doista je osvojio veliki broj trofeja. Bio je jedan od najboljih igrača kluba kada je Jug 1980. godine postao prvak Europe. Titulu prvaka Jugoslavije s Jugom je osvojio 1980., 1981., 1982., 1983. i 1985. godine, a kup Jugoslavije 1981. i 1983. godine. Nakon odlaska iz Gruža, od 1989. do 1994. godine igrao je u Italiji i to: od 1989. do 1991. za Salerno i od 1991. do 1994. za Cagliari.

U kapici reprezentacije naosvajao se trofeja kao malo koji sportaš na ovim prostorima. Osvojio je zlatne medalje na Olimpijskim igrama 1984. u Los Angelesu i 1988. u Seoulu. Na Svjetskom prvenstvu u Madridu 1986. godine također je osvojio zlatnu medalju. Srebro je osvojio na europskim prvenstvima 1985. godine u Sofiji i 1987. u Strasbourgu. Na Mediteranskim igrama u Casablanci 1983. osvojio je zlatnu medalju.

Kada se ostavio vaterpolske lopte, krenuo je s trenerskom karijerom, ništa manje uspješno nego igrač. Od 1994. do 1997. godine trenirao je talijanski Cagliari, zatim svoj matični klub dubrovački Jug od 1997. do 2003. godine i u tom razdoblju s Jugom je osvojio: Kup europskih prvaka 2001. i Kup LEN-a 2000. godine. Prvenstvo Hrvatske osvojio je 2000. i 2001. godine, a kup Hrvatske 2000. i 2002. godine. Dok je bio trener Juga, jedno vrijeme bio je izbornik juniorske reprezentacije Hrvatske s kojom 2001. godine osvaja srebro na Svjetskom juniorskom prvenstvu u Istanbulu. Potom je Veselin Đuho od 2002. do 2003. godine izbornik reprezentacije Hrvatske, a od 2003. do 2005. trener je Olympiacosa iz Grčke s kojim 2004. i 2005. osvaja titulu prvaka Grčke te 2004. grčki kup. Od 2005. do 2006. trener je vaterpolista Šibenika, a od 2006. do 2007. Mladosti iz Zagreba. Od 2007. do 2008. trener je slovenskog prvoligaša Kopra, te ponovno od 2009., s kojim je 2010. i 2011. osvojio titulu prvaka Slovenije. Ujedno je od 2009. godine izbornik i slovenske vaterpolske reprezentacije. Od veljače 2012. ponovno je trener Juga s kojim 2012. i 2013. godine osvaja titulu prvaka Hrvatske.

Odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara i Redom hrvatskog pletera. Proglašen je najuspješnijim sportašem Dubrovnika 20. stoljeća. Odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora proglašen je najuspješnijim hrvatskim trenerom 2001. godine.

U vaterpolskoj Kući slavnih, kao podsjećanje na finale Olimpijskih igara u Seoulu, vrti se njegov pogodak u produžetku finala. Đuho je pogodio za pobjedu protiv SAD-a. Bio je i kapetan te zlatne reprezentacije.

Mnogo puta bio je najbolji igrač, ali dvije utakmice su legendarne: odlučujući susret za ulazak u finale protiv Italije na europskom prvenstvu, na kojem je postigao pet pogodaka od ukupno sedam naše reprezentacije, te prvenstveni, kada je Beču dao deset golova. Nekoliko puta bio je najbolji strijelac prvenstva.

Veliki, jedini, jedinstveni vaterpolist – Veselin Đuho.

RUKOMET

Slavko Goluža

2 odličja - Zlatna medalja: OI Atlanta 1996.
Zlatna medalja: OI Atena 2004.

Jedan od najboljih hrvatskih rukometaša u povijesti.

Slavko Goluža rođen je 17. rujna 1971. godine u Pješivac Kuli, u općini Stolac u Bosni i Hercegovini. Odrastao je u Metkoviću, gdje je završio osnovnu i srednju školu. Kratko je trenirao u Nogometnom klubu Neretva, a poslije prelazi u Rukometni klub Mehanika.

Već 1987. godine, kao 16-godišnji dječak, počeo je igrati za prvu momčad Mehanike i odmah se dalo naslutiti da je Goluža igrač za mnogo jače rukometne sredine od Metkovića.

Kada je dolazio u Zagreb, Goluža je izjavljivao da dolazi u prvom redu učiti rukomet jer, uvažujući rukometne temelje koje su mu dali treneri u Metkoviću, ima još dosta toga za naučiti da bi postao vrhunski igrač. Plakao je kada je dolazio u Zagreb jer je bio još gotovo dijete, nije znao što ga čeka ni da li će opravdati povjerenje zagrebačkih rukometnih stručnjaka. I, Slavko je radio i radio. Nije mu bilo teško mnogo puta prvi doći na trening, a otići posljednji. Slavko Goluža je čovjek koji u svojem životu priznaje samo rad. Takav je bio kao igrač, takav je danas kao trener i izbornik.

Vrlo brzo počeli su stizati i trofeji. Već 1990. i 1991. godine Rukometni klub Zagreb je prvak Jugoslavije, a potom je Slavko sa svojim klubom, do odlaska iz Zagreba 1998. godine, osvojio titule prvaka Hrvatske 1992., 1993., 1994., 1995., 1996., 1997. i 1998. godine. U istim godinama Zagreb je osvojio i hrvatski rukometni kup. A bio je dio momčadi Zagreba koja je osvojila kup Jugoslavije 1991. godine. U dresu Zagreba osvojio je i titule prvaka Europe 1992. i 1993. godine, kao i europski Superkup 1993. godine.

Nakon odlaska iz Zagreba, Slavko Goluža u sezoni 1998./99. igra za njemački Tus Nettelstedt – Lubbecke, a potom se 1999. godine vraća u Hrvatsku u svoj matični klub, ovog puta pod imenom RK Metković Jambo. Tu ostaje do 2002. godine i u tom periodu s Metković Jambom 2000. osvaja titulu prvaka Europe te hrvatski rukometni kup 2001. i 2002. godine.

Narednu sezonu 2002./03. Goluža provodi u Francuskoj, gdje igra za momčad Paris Saint Germaine i osvaja titulu prvaka Francuske.

Nakon toga, u sezoni 2003./04. igra u Mađarskoj za momčad Fotex Veszprem, s kojim osvaja kup. Potom se 2004. godine vraća u Zagreb i sa Zagreb Croatia osiguranjem 2005. i 2006. godine osvaja titulu i kup Hrvatske, nakon čega prestaje s aktivnim igranjem.

Za Hrvatsku rukometnu reprezentaciju odigrao je 246 utakmica i postigao 627 golova.

Na Olimpijskim igrama u Atlanti 1996. i Ateni 2004. godine osvojio je zlatne medalje. Na Svjetskom prvenstvu na Islandu 1995. osvojio je srebrnu, 2003. u Portugalu zlatnu, a 2005. u Tunisu ponovno srebrnu medalju. Na Svjetskom kupu 2006. u Švedskoj osvojio je također zlatnu medalju.

Na Mediteranskim igrama u Tunisu 2001. isto je osvojio zlatnu medalju.

Kao izbornik hrvatske rukometne reprezentacije osvojio je 2012. godine brončanu medalju na Olimpijskim igrama u Londonu i Europskom prvenstvu u Srbiji, kao i 2013. na Svjetskom prvenstvu u Španjolskoj. Kao izbornik hrvatske kadetske reprezentacije osvojio je srebro 2008. na Svjetskom prvenstvu u Bahreinu i na Mediteranskim igrama 2013. u turskom Marsinu.

Izborom Sportskih novosti proglašen je rukometašem godine 2001., a 2012. je proglašen trenerom godine.

Slavko Goluža trostruki je dobitnik Državne nagrade za sport Franjo Bučar, 1996. i 2004. godine kao član hrvatske rukometne reprezentacije, a 2009. dobio je osobno istu nagradu.

Odlikovan je redom Kneza Branimira s ogrlicom i Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Godine 2007. dobio je nagradu Međunarodnog olimpijskog odbora pod nazivom Sport i promicanje olimpizma, i to za osobite zasluge kao veleposlanik nacionalne i međunarodne olimpijske misije.

Od 2007. godine obnaša dužnost potpredsjednika Kluba hrvatskih olimpijaca, a od 2008. do 2012. potpredsjednik je i Hrvatskog olimpijskog odbora.

Nakon prestanka igranja, od 2006. do 2011. godine pomoćnik je izbornika hrvatske rukometne reprezentacije, a od 2011. je izbornik.

VATERPOLO

Deni Lušić

2 odličja - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.
Zlatna medalja: OI Seoul 1988.

Dovoljno je reći - jedini splitski sportaš koji je nositelj dviju zlatnih olimpijskih medalja. Deni Lušić rođen je u Splitu 14. travnja 1962. godine. U svom matičnom klubu POŠK igrao je od 1976. do 1990. godine i od 1996. do 1997. Od 1990. do 1992. Deni je nastupao u momčadi Volturmo iz Caserte, zatim od 1992. do 1994. za Pescara, od 1994. do 1995. za Paguros iz Catanie, od 1995. do 1996. ponovo Pescara, za Ortigiu iz Siracusa od 1997. do 1998. te za domaću momčad Zadar od 1998. do 1999. godine.

Bezbrojni su sportski uspjesi ovog vaterpolista, zasigurno jednog od najtrofejnijih u europskom vaterpolu. Sudionik je Olimpijskih igara 1984. godine u Los Angelesu i 1988. godine u Seoulu, na kojima je osvojio po zlatnu olimpijsku medalju. Sudionik je Svjetskog prvenstva u vaterpolu u Madridu 1986. godine, gdje je bio član reprezentacije Jugoslavije koja je osvojila zlatnu medalju. U istoj reprezentaciji osvaja Svjetski FINA kup 1987. godine u Solunu. Srebrnu medalju na europskim prvenstvima Deni Lušić osvaja 1985. godine u Sofiji i 1987. godine u Strasbourgu, a tu su i srebrna medalja s Univerzijade 1985. u Kobeu i bronca 1987. u Zagrebu te srebro s Mediteranskih igara u Langouec - Roussillonu 1993.

Inače, za reprezentaciju Jugoslavije Deni Lušić je od 1980. do 1988. godine nastupio 276 puta. Nastupio je 30 puta i za reprezentaciju Hrvatske.

Ništa manji nije broj klupskih trofeja u odnosu na reprezentativne. Kao igrač POŠK-a osvojio je kup Jugoslavije 1980. i 1982. godine, kup Mediterana 1986., 1987. i 1988. godine. Kup kupova Europe osvaja 1981. i 1983. godine, a 1983. osvaja Superkup Europe.

Kao igrač Pescara osvojio je Kup kupova Europe 1993. i 1994. godine, kao i Superkup Europe 1993. godine.

Nakon završetka igračke karijere ostao je u vaterpolu te trenirao talijanske momčadi Pescara, Ortigia iz Siracusa i Perugiu, te je bio pomoćni trener hrvatske vaterpolske reprezentacije.

S momčadi Pescara osvojio je LEN-a kup 1996. godine.

Deni Lušić pripadao je generaciji POŠK-a koja je osvojila najviše trofeja i koja je prvi puta taj klub digla do samih europskih vrhova. On je spadao u vaterpoliste kojih je pun bazen, originalni vodonoša s osobitim reprezentativnim formatom.

Na Olimpijskim igrama u Los Angelesu Deni je osvojio svoje prvo olimpijsko zlato. Zlatna medalja visjela je u zraku sve do zadnje stotinke sekunde. Nije se igralo finale, nego finalna grupa u kojoj su pobijedili Australija, Njemačka i Španjolska, ali s domaćinom je već išlo teže. Amerikanci su povel s tri gola razlike. Izjednačenje je došlo u samom finišu. Evo što je o toj utakmici za knjigu "Svi splitski olimpijci" autoru Mariju Garberu izjavio Deni: "Morali smo izdržati posljednji napad Amerikanaca. Odugovlačili smo dok smo još imali loptu. Nisam htio pucati, vikao sam našem centru da se izvuče van pa da mu mirno dodam kako bismo ukrali još koju sekundu, a to inače nije običaj nego naravno odmah mu bacaš pred vrata da bi došao do pogotka, faulom, isključenjem, bilo kako. A sad nam gol nije bio bitan nego svaka sekunda, neodlučeno nam je bilo dovoljno da u finalnoj grupi osvojimo prvo mjesto i uzmemo zlato."

Nikad neće te trenutke zaboraviti Deni Lušić, jedini splitski zlatni s dviju olimpijada.

Treba reći da je Deni Lušić 1988. godine u izboru čitatelja Slobodne Dalmacije proglašen najboljim sportašem Dalmacije, a najboljim sportašem grada Splita proglašen je 1986., 1987. i 1988. godine. Od 2007. godine počasnik je Kuće slave splitskog športa.

I za kraj nekoliko Denijevih riječi: „Prijatelji su me odveli na bazen, koji mi je kasnije obilježio život. Dijete sam Bačvica i prijatelj, kada bi krenuli na trening, prošli bi preko moga dvorišta i tako sam ostao u vaterpolu, koji do tada nisam ni volio, niti pratio. Mislim da je moja najbolja godina bila 1986. kada sam po mnogim izborima bio proglašavan najboljim braničem svjetskog prvenstva.“

Malo je poznato u javnosti da je Lušiću veliki hobi mali nogomet. Još dok je igrao u Italiji, ljeti bi nastupao za splitski malonogometni klub Dalma s kojim je osvojio dalmatinski kup prvaka.

Deni je i strastveni podvodni ribolovac. Sve u svemu, sportska ličnost od glave do pete.

RUKOMET

Valter Matošević

2 odličja - Zlatna medalja: OI Atlanta 1996.
Zlatna medalja: OI Atena 2004.

Zar nije dovoljno istaknuti da ovaj proslavljeni vratar ima dvije zlatne olimpijske medalje? Valter Matošević rođen je u Rijeci 11. lipnja 1970. godine. Igračku karijeru započeo je u riječkom Rukometnom klubu Zamet, gdje je prošao kroz sve mlađe uzraste da bi potom do 1995. godine čuvao gol prve momčadi. Na голу Zagreba je samo u sezoni 1995./96., ali i to je bilo dovoljno da u navedenoj sezoni osvoji dvostruku krunu, prvenstvo i kup Hrvatske.

U ljeto 1996. vraća se u svoj matični Rukometni klub Zamet, čiji gol čuva do 1999. godine.

Potom Matoševića put vodi na jug, gdje je od 1999. do 2001. godine vratar Metkovića s kojim 2000. godine osvaja Kup EHF, a naredne 2001. godine finalist je istog natjecanja. Na vratima Metkovića osvaja i hrvatski rukometni kup 2001. godine.

Nakon odlaska iz Metkovića, Valter Matošević je u sezoni 2001./02. vratar talijanske Bologne 69, a narednu sezonu 2002./03. ponovno je na vratima Zagreba te opet osvaja prvenstvo i kup Hrvatske.

U sezoni 2003./04. Matošević brani u Njemačkoj za momčad prvligaša Wilhelmshavener HV, a zatim je u narednoj sezoni 2004./05. ponovno u Zagrebu, gdje opet osvaja prvenstvo i kup Hrvatske.

Potom je Valter ponovno u Njemačkoj, gdje je od 2005. do 2007. godine vratar HSG Wetzlara, a u sezoni 2007./08. brani u Španjolskoj, čuvajući gol SDC San Antonija.

Narednu sezonu 2008./09. brani u Danskoj, gdje je na vratima momčadi FCK Handbold. Tada je bio odlučio da je s 40 godina kraj igračkoj karijeri. Dvije godine nije nigdje branio, a onda ga je 2011. godine u svoje redove pozvao njemački klub TuS Nettelstedt – Lubbecke, da im pomogne jer im se vratar naš Nikola Blažičko ozlijedio. Matošević je prihvatio i na kraju sezone uspješno zaključio svoju igračku karijeru.

Nastupi na голу hrvatske reprezentacije najznačajnije su poglavlje u doista velikoj vratarskoj karijeri Valtera Matoševića. Nastupio je na Olimpijskim igrama 1996. u Atlanti i 2004. u Ateni i na objema se zakitio zlatnom medaljom.

Prvo olimpijsko zlato osvojeno je u Atlanti pobjedom u finalu nad Švedskom 27:26. Bilo je pri kraju vrlo teško, a kada su se Šveđani približavali izjednačenju, naše „kauboje“ vadio je vratar Matošević, koji je obranio sedmerac. Evo što je nakon utakmice i svog prvog olimpijskog zlata Matošević izjavio za Slobodnu Dalmaciju: „Sve smo obavili u prvom poluvremenu, junački hrabro smo se postavili i morali smo uzeti zlato. Ovako se igra za krunu olimpijskih pobjednika. Kad su oni u završnici zaprijetili, gotovo su nas i stigli, ali onu veliku prednost nisu mogli nadoknaditi. Presretan sam.”

Svoje drugo olimpijsko zlato Matošević je, kao što je navedeno, osvojio na Igrama 2004. u Ateni. U finalu je Hrvatska pobijedila Njemačku s 26:24. Matošević je na ovim igrama bio rezerva. Šola je suvereno čuvao naš gol. Kada je Matošević bio na klupi, onda je jasno koliko je ta reprezentacija bila jaka. On je do tada bio čovjek bez kojega se ne može iscertati nijedan veliki hrvatski rukometni uspjeh. Ništa manje nije bio sretan nego u Atlanti, iako u Ateni nije branio. Nakon pobjede nad Njemačkom Valter je izjavio: „Ovo je moj reprezentativni oproštaj. Bolji odlazak nisam mogao ni sanjati.”

Osvajao je, pored olimpijskih igara, medalje i na ostalim velikim natjecanjima. Na Svjetskom prvenstvu 1995. godine u Islandu osvojio je srebro, a 2003. godine u Portugalu se zakitio titulom svjetskog prvaka. Na Svjetskom superkupu u Njemačkoj 1999. osvojio je srebrenu medalju.

Na Europskom prvenstvu u Portugalu 1994. godine zakitio se brončanom medaljom.

Zlatne medalje Matošević je osvojio i na Mediteranskim igrama 1991. u Ateni, 1997. u Bariju i 2001. u Tunisu.

Kao član hrvatske rukometne reprezentacije – olimpijskih pobjednika 1996. i 2004. godine, dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Predsjednik Republike Hrvatske odlikovao ga je Redom kneza Branimira s ogrlicom i Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Dobitnik je još velikog broja priznanja, od kojih izdvajam da je 1996. u izboru Sportskih novosti proglašen najboljim hrvatskim rukometašem.

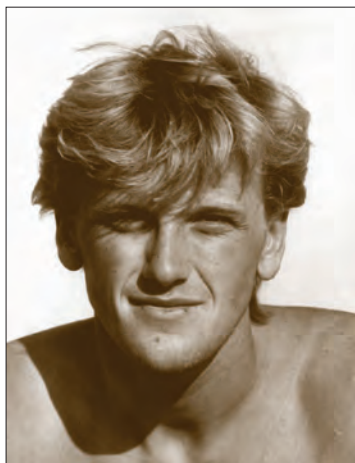
Nakon završetka igračke karijere radio je kao trener vratara u Kataru, svom matičnom Zametu, kadetskoj reprezentaciji Hrvatske..., a rukometne vratare Valter Matošević doista ima što naučiti.

VATERPOLO

Tomislav Paškvalin

2 odličja - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.
Zlatna medalja: OI Seoul 1988.

Razorni ljevoruki vaterpolist.

Tomislav Paškvalin rođen je u Zagrebu 29. kolovoza 1961. godine. Vaterpolski je sport upoznao na ljetovanju u Betini, gdje mu je rođen otac i gdje je provodio ljeta. I zaigrao je tamo prvi puta za momčad Brodograditelja. Prvi treneri bili su mu Saša Masnec i Joško Bračić, a u Mladosti Duško Baždar. Paškvalin je do tada koketirao s košarkom, rukometom, nogometom, ali ništa ozbiljno. Vaterpolo je bio i ostao njegova najveća ljubav.

Ipak, po povratku s ljetovanja 1973. godine, došao je na Savu i postao vaterpolist Mladosti. Za prvu momčad ovog trofejnog hrvatskog kluba igrao je od 1975. do 1988. godine. Zatim je od 1988. do 1990. godine vaterpolist Pro Recca iz Italije, a od 1990. do 1992. Brescia. Potom odlazi u Francusku te od 1993. do 1994. godine igra za momčad Olympic Nice, s kojom osvaja 1993. prvenstvo, a 1994. godine kup Francuske. Nakon toga ponovno se vraća u Italiju u Bresciu, za koju igra od 1994. do 1996. godine. Karijeru je završio u Zagrebu, u momčadi Medveščaka za koji je igrao od 1996. do 1998. godine.

Impozantan je niz njegova uspjeha u reprezentaciji Jugoslavije. Na Olimpijskim igrama 1984. u Los Angelesu i 1988. u Seoulu osvojio je zlatnu medalju. Na Svjetskom prvenstvu u Madridu 1986. godine također se zakitio zlatnom medaljom. Zlato je osvojio i na FINA kupu u Solunu 1987. godine. Na europskim prvenstvima je osvojio srebrne medalje i to 1985. u Sofiji i 1987. u Strasbourgu. Na Mediteranskim igrama u Casablanci 1983. godine osvojio je zlatnu medalju, a srebro u kapici reprezentacije Hrvatske 1993. godine u Landouec – Roussilonu.

Na Univerzijadi u Kobeu 1985. godine osvojio je srebro, a 1987. u Zagrebu broncu.

Dobitnik je Državne nagrade za sport Franjo Bučar 2007. godine.

Nakon završetka vrlo uspješne igračke karijere, diplomirani pravnik Tomislav Paškvalin započinje ništa manje uspješnu dužnosničku karijeru. Od 2002. do 2009. predsjednik je Vaterpolskog kluba Medveščak, član je predsjedništva Mladosti od 2000. do 2004. godine, zatim je član Upravnog odbora Hrvatskog vaterpolskog saveza i direktor Hrvatskog olimpijskog centra Bjelolasica od 1997. do 2008. godine. Paškvalin je i dopredsjednik Hrvatskog kluba olimpijaca, član povjerenstva za kapitalne objekte u Gradu Zagrebu od 2006. do 2008. godine te ravnatelj Centra za istraživanje i razvoj sporta od 2010. godine. Član je Nadzornog odbora HOO-a i predsjednik kluba zagrebačkih olimpijaca.

Zanimljivo je da su mnogi veliki hrvatski sportaši ljevoruki, kao što je i Tomislav Paškvalin. Primjerice Goran Ivanišević, Toni Kukoč... I Mate Parlov je rušio ljevicom. Pa rukometaši Saračević, Smailagić. I Šuker je pucao lijevom.

Paškvalin je lijevom pucao i parao. Bio je najbolji svjetski centar osamdesetih godina prošlog stoljeća. Sidro od dva metra na koje ste mogli mirne duše vezati preookeanske brodove. Koliko god bilo tona na leđima, ljevica bi sijevnula iz vode.

Tomislav Paškvalin je igračku karijeru završio s 37 godina. Praktički je u profesionalnom ritmu u Mladosti, a kasnije u Italiji i Francuskoj, bio dvadeset godina. Bio obzira što je pravnik po struci, ima svoje životno geslo: gdje ima vjere i volje, ima i načina. Kao sportaš bio je poznat kao veliki radnik i fanatik.

Nezaboravne su ostale utakmice poput one u završnici Olimpijskih igara 1984. godine u Los Angelesu, kada smo gubili 5:2 od Amerikanaca, da bi ipak preokrenuli za zlatnu medalju. O toj utakmici Tomislav govori: "To je jedna od onih utakmica koje se igraju jednom u karijeri. Ma kakvi, jednom u sto godina. Zlato je bilo u pitanju, igrali smo pred dvadeset tisuća ljudi. Postigao sam prvi zgoditak. Amerikanci su kao domaćini sastavili najjači sastav koji im je ikada prije i poslije igrao na Olimpijskim igrama. Da su oni osvojili zlato, vjerojatno bi se vaterpolo profesionalizirao u Americi. Izgubili su taj meč živaca, a vaterpolo im je ostao na sveučilišnoj razini do danas."

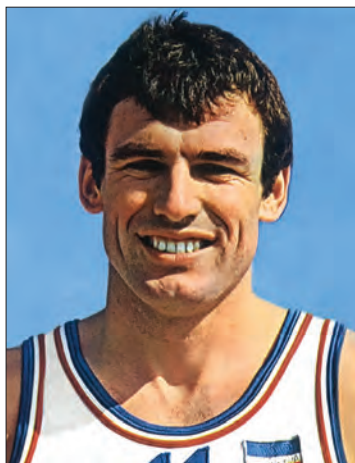
Tomislav Paškvalin je prije svega realan čovjek i velik, velik igrač, centar kakvog svijet pamti i pamtit će. Prezime kao sinonim za vaterpolo.

Njegov sin Fran nastavio je očevu tradiciju i postao vaterpolski reprezentativac Hrvatske.

KOŠARKA

Krešimir Ćosić

3 odličja - Zlatna medalja: OI Moskva 1980.
Srebrna medalja: OI Meksiko 1968.
Srebrna medalja: OI Montreal 1976.

Osvojio je gotovo sve što se može osvojiti u amaterskoj košarci, a ostavio je trag i u američkoj sveučilišnoj košarci. Bio je poznat po eleganciji, vrhunskoj tehnici i taktici igre, plijenio je svojim prijaznim karakterom i dobrotom, te je mnogima služio kao uzor. Uvršten je među 50 osoba koje su najviše pridonijeli europskoj košarci.

Krešimir Ćosić rođen je u Zagrebu 26. studenog 1948. godine. Košarku je počeo igrati u Zadru i već 1964. godine, s nepunih 16 godina, Krešo počinje igrati za prvu momčad. Dres kluba iz Jazina nosi do 1969. U tom periodu sa Zadrom je osvojio titulu prvaka Jugoslavije 1967. i 1968., a dao je obol i u osvajanju kupa Jugoslavije 1970. godine. Na studiju u Americi boravio je od 1969. do 1973. godine i igrao za Cougarse, košarkašku momčad Brigham Young Universityja, sveučilišnu momčad iz gradića Provo u državi Utah. Premda je igrao svega tri godine za Cougarse, početkom sedamdesetih bio je šesti na vječnoj listi sveučilišne momčadi BYU s prosjekom od 19 koševa po utakmici, k tomu je tada postigao i sveučilišni rekord od 1512 postignutih koševa u službenim nastupima za tri godine. Potom se vraća u svoj matični klub, Košarkaški klub Zadar, za koji igra od 1973. do 1976. godine, te u tom periodu osvaja titule prvaka Jugoslavije 1974. i 1975. godine. Od 1976. do 1978. godine igrao je, a jedno vrijeme bio i trener Bresta iz Ljubljane, a zatim je od 1978. do 1980. godine igrač talijanskog Synudine iz Bologne, s kojim je 1979. i 1980. godine osvojio titulu prvaka Italije. Nakon toga vraća se kući i od 1980. do 1983. godine košarkaš je zagrebačke Cibone, u kojoj je i završio igračku karijeru. U tom periodu s Cibonom je osvojio titulu prvaka Jugoslavije 1982. godine i kup Jugoslavije 1981., 1982. i 1983. godine, kao i Kup pobjednika kupova 1982. godine.

Reprezentativne nastupe započeo je 1966. godine, kada je sudjelovao na juniorskom prvenstvu Europe u Porto San Giorgiju i osvojio srebrnu medalju. U povijesti jugoslavenske košarkaške reprezentacije odigrao je najviše utakmica, čak 303. Na Mediteranskim igrama u Tunisu 1967. osvojio je zlatnu medalju. Na prvenstvima Europe tri puta je osvojio zlatne medalje: 1973. u Barceloni, 1975. u Beogradu i 1977. u Liegeu, te srebrne medalje 1969. u Napulju, 1971. u Essenu i 1981. u Pragu, kao i brončanu 1979. u Torinu. Čak šest puta nastupio je za reprezentaciju Europe. Na svjetskim prvenstvima osvojio je zlatnu medalju 1970. u Ljubljani i 1978. u Manili, te srebrne 1967. u Montevideu i 1974. u San Juane. Sudjelovao je čak četiri puta na olimpijskim igrama i osvojio zlatnu medalju 1980. godine u Moskvi te dva srebra 1968. u Meksiku i 1976. u Montrealu. Na Olimpijskim igrama u Münchenu 1972. osvojio je peto mjesto.

Nakon završetka igranja 1983. godine posvetio se trenerskom poslu, iako je i prije toga znao raditi kao trener. Tako je Ćosić trenirao svoj KK Zadar 1973. godine i u sezoni 1989./90. te, kao što je već spomenuto, ljubljanski Brest 1976. godine. Zatim splitsku Jugoplastiku u sezoni 1983./84., Virtus iz Bologne (bivši Synudine) u sezoni 1987./88., te grčki AEK u sezoni 1988./89. i od 1990. do 1992. godine. Kao trener i izbornik vodio je reprezentaciju Jugoslavije od 1984. do 1987. godine u ukupno 83 utakmice. Osvojio je brončanu medalju na Svjetskom prvenstvu 1986. godine u Madridu, te isto brončanu medalju na prvenstvu Europe 1987. godine u Ateni.

Po stjecanju neovisnosti, od 1992. pa do smrti radio je u diplomatskoj službi kao ministar-savjetnik u veleposlanstvu Republike Hrvatske u SAD-a.

Krešimir Ćosić preminuo je 25. svibnja 1995. godine u Baltimoreu u SAD-u, a sahranjen je na zagrebačkom groblju Mirogoj. Godine 2004. odlikovan je Redom kneza Branimira s ogrlicom, a 2002. godine dobio je posmrtno Državnu nagradu za životno djelo Franjo Bučar. Godine 1996. uvršten je u američku košarkašku Kuću slavnih kao treći neamerikanac. Hrvatski nacionalni kup od 1998. godine nosi naziv Kup Krešimira Ćosića. Deset godina nakon smrti u Zagrebu je trg kod Doma sportova nazvan Trgom Krešimira Ćosića. Godine 2006. na Sveučilištu Brigham Young umirovljen je dres s njegovim brojem 11. Nova košarkaška dvorana u zadarskom Višnjiku nosi njegovo ime, kao i jedna ulica u Zadru.

Odlikovan je i odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

KOŠARKA

Andro Knego

3 odličja - Zlatna medalja: OI Moskva 1980.
Srebrna medalja: OI Montreal 1976.
Brončana medalja: OI Los Angeles 1984.

Jedan od najtrofejnijih hrvatskih sportaša.

Andro Knego rođen je u Dubrovniku 21. listopada 1956. godine. Igračku karijeru započeo je u Košarkaškom klubu Jug iz Dubrovnika. Zasigurno je najveći igrač u povijesti ovog kluba. Već u mlađim uzrastima odskakao je od svojih vršnjaka i znalo se da je Knego košarkaš za mnogo veće sredine od tada drugoligaškog Juga.

Kada je birao gdje nastaviti karijeru, izbor je pao na glavni grad i Cibonu, čiji dres nosi od 1977. godine. U svom 15-godišnjem boravku, u tri navrata pod tornjem osvojio je zaista impozantan broj trofeja i to: Kup europskih prvaka 1985. godine, Kup pobjednika kupova 1982. i 1987. godine.

Titulu prvaka Jugoslavije osvojio je 1982., 1984., 1985. te titulu prvaka Hrvatske 1992. godine.

Kup Jugoslavije osvojio je 1980., 1981., 1982., 1983. i 1985. godine.

Cibonu je napustio u ljeto 1985. godine i u sezoni 1985./86. Knego je košarkaš španjolske momčadi Caja iz Madrida. Krajem navedene sezone Andro se vraća u Cibonu, za koju igra u sezoni 1986./87., da bi potom otišao u Italiju i od 1987. do 1990. godine igrao za momčad Panapesca iz Monter Catini Terme. Nakon toga ponovno se vraća u Cibonu čiji je igrač od 1990. do 1992. godine, kada prekida s aktivnim igranjem. Nakon četiri godine vratio se više rekreativno na parket i u sezoni 1996./97. igrao je za austrijsku momčad WBC Wels.

Andro Knego sudjelovao je tri puta na olimpijskim igrama i svaki put se vraćao se s medaljom: u Montrealu 1976. osvojio je srebro, u Moskvi 1980. zlato, a u Los Angelesu 1984. broncu.

Na Svjetskom prvenstvu u Filipinima 1978. godine osvojio je zlatnu medalju, a 1982. u Kolumbiji brončanu.

Na Europskom prvenstvu u Čehoslovačkoj 1981. godine osvojio je srebrnu medalju. Na Mediteranskim igrama 1975. u Tunisu osvojio je zlato, a 1979. godine u Splitu srebrnu medalju. Osvajao je medalje i na Univerzijadama.

Rekorder je Cibone s odigranih 510 službenih utakmica i postignutih 7026 koševa. Čak 180 puta je nastupio za reprezentaciju Jugoslavije.

Za vrijeme crnogorske agresije na rodne mu Konavle, iz obiteljske kuće u Rijeci Dubrovačkoj agresori su mu pokrali gotovo sva odličja.

Andro Knego bio je u pravom smislu gospodin na terenu. Stoga ne čudi što je za dvadeset godina igračke karijere dobio samo dvije tehničke pogreške. Vjerojatno je to dovoljno za psihološki profil najtrofejnijeg zagrebačkog košarkaša. Odmjeren i promišljen na terenu i van njega.

Njegova oproštajna utakmica bila je i posljednja Dražena Petrovića u Hrvatskoj. Ističe Andro da se baš zbog te činjenice tog oproštaja nerado sjeti. Za dva je istinska velikana tog dana košarka prestala biti košarka...

U klubu i reprezentaciji igrao je Andro Knego s velikim košarkašima. Spomenimo samo Jerkova, Čosića, Radovanovića. Na pitanje tko je od igrača utjecao na njegovu karijeru, od koga je najviše naučio i tko ga je tjerao, motivirao da da ono najviše, Knego kaže: "U ono smo vrijeme i na treningu imali veliki broj kvalitetnih igrača, nije bilo kluba koji nije imao dobrog centra. I hrvatski i beogradski klubovi, čak su i Makedonci imali Radosavljevića, Jelovac je igrao za Olimpiju. Gdje god ste došli, imali ste pred sobom jakog igrača. Od Kreše Čosića se moglo jako puno naučiti. Meni je najviše odgovarao kao igrač, bio je lagan. Čosić mi je idol prvih dana, njegov stil igre, šut, tehnika, vođenje lopte kao što je vode bekovi, krila. Teški su centri bili i Jelovac od koga sam mnogo mogao naučiti, i Beograđanin Marović, koji je imao iznimnu tehniku i na četvorci i na petici. Radovanović i Žižić su bili moja generacija i mi smo učili od starijih."

Jako žali što su medalje iz obiteljske kuće nestale za sva vremena, ali što je tu je. Ostalo je zapisano, negdje, na kraju krajeva ostale su gdje je najvažnije, u srcu.

Andro Knego, inače diplomirani ekonomist, obnašao je dužnost pomoćnika ministra za prosvjetu, sport i tehničku kulturu Vlade Republike Hrvatske.

Godine 2001. dobio je Državne nagradu za sport Franjo Bučar.

PLIVANJE

Đurđica Bjedov

2 odličja - Zlatna medalja: OI Meksiko 1968. - 100 m prsno
Srebrna medalja: OI Meksiko 1968. - 200 m prsno

Meksiko je nama Hrvatima posebno drag - donio nam je dvije olimpijske medalje u plivanju 1968. godine, koje je osvojila popularna Đuke.

Đurđica Bjedov rođena je u Splitu 5. travnja 1947. godine. Plivačku karijeru započela je u splitskom POŠK-u, čija je članica bila do 1962. godine, zatim je plivala u plivačkom klubu Mornar od 1962. do 1971. godine, dok je reprezentativka Jugoslavije bila od 1964. do 1971. "Đuka nacionale" zapanjila je te 1968. godine svijet, ushitila brojna sportska srca. Izazvala je nezapamćeni val oduševljenja unutar ovih granica, pokrenula pravu sportsku svetkovinu slavlja i ponosa.

Zlato i srebro. Prva u disciplini 100 metara prsnim stilom u vremenu 1.15,8, a druga u disciplini 200 metara prsnim stilom u vremenu 2.46,4 i to u konkurenciji koja na prvi pogled nije obećavala "ništa dobro", u kojoj su pobjedničko postolje i jugoslavenska trobojka na jarbolu nalikovali na ostvarenje ludog, smionog sna.

Slika koja je ljudima s ovih prostora ostala u srcu jest trenutak osvajanja zlatne kolajne na 100 metara. Dolazak na cilj, okretanje prema reporterskim tribinama, odmahivanje rukom na oduševljenje Mladena Delića: „Ko? Ja? Ne, ja nisam pobijedila...”

“Kad sad promislim”, kaže Đurđica, „ništa nije čudno ni bizarno bilo u toj gesti. Jednostavno, reagirala sam spontano, ljudski, na vjerujući da sam ipak uspjela.”

Ipak uspjela? Nekima će možda zvučati presmiono. Svima onima koji su je ispraćali bez razmišljanja o medalji.

“Oduvijek sam bila veliki sanjar, voljela sam živjeti u svom svijetu mašte i nadanja. A u njima je bila slika jedne male djevojke koje se penje na postolje. Valjda je to normalno za sportaša? Olimpijska medalja jest nešto najvrjednije što se može zbiti u karijeri...” - kaže Đurđica.

S jedne strane nije bilo baš puno argumenta da se Đurđica vrati iz Meksika ovjenčana medaljom, s druge strane potajno se nadala pobjedničkom postolju. Što je to u njoj što je sagradilo taj sretni most želja, nadanja i mogućnosti?

“Velika ljubav prema plivanju, prema natjecanju. Borba koju sam uvijek osjećala prema sebi, koja je bila presudna u svim mojim sportskim razmišljanjima. Nevjerojatno sam željela plivati, nadmetati se s boljim od sebe. To me ispunjavalo izazovom, nadahnjivalo. I, inače u životu sam takva. Kad sam vidjela majmuna kako kliže i sama sam kupila klizaljke i pojurila na ledu. Kad sam vidjela djecu da se penju na najviše vrhunce planine, i ja sam morala biti tamo. Nikad ne odustati, boriti se do kraja. To me naučio otac, to je uvijek ostalo u meni.” - kaže Đurđica Bjedov.

To je bila iskrena ispovijest Đurđice Bjedov, jedne od najvećih hrvatskih sportašica u povijesti, Splitsanke koja je te 1968. godine zadivila svijet. Te godine dodijeljena joj je i Nagrada grada Splita, a proglašena je i najboljom sportašicom u Jugoslaviji, Hrvatskoj i Dalmaciji, u izboru više redakcija i saveza. Doček na splitskoj Rivi bio je više nego fantastičan. Stotinu tisuća stanovnika “najsportskijeg grada na svitu” došli su podijeliti radost sa svojom Đukom, iskazati emocije kakve samo ovaj naš grad zna iskazati.

Meksička sportska heroína Đurđica Bjedov tih je dana zadivila svijet, priredivši iznenađenje kakvom se nitko nije nadao. Tako je i za američke plivačke znanstvenike Đuka bila fenomen koji je srušio pravila, jer nije bilo nikakvog znanstvenog pokrića za takvo iznenađenje s otvorenog bazena Mornara i splitskog Poljuda.

Reprezentativka Jugoslavije bila je 46 puta. Sudionica je prvenstva Europe 1966. u Utrechu i 1970. u Barceloni. Prvakinja Jugoslavije bila je 35 puta, a državna rekorderka 19 puta.

Godine 1987. primljena je u američkoj Floridi u plivački Hall of Fame (svjetsku Plivačku kuću slave), a od 2007. godine članica je Kuće slave splitskog športa. Godine 2003. dodijeljena joj je Medalja grada Splita.

VATERPOLO

Milivoj Bebić

2 odličja - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.
Srebrna medalja: OI Moskva 1980.

Više godina najbolji vaterpolist na svijetu.

Milivoj Bebić rođen je u Splitu 29. kolovoza 1959. godine. Završio je Višu ekonomsku školu. Vaterpolo je počeo igrati s nepunih deset godina u splitskom POŠK-u. U prvoj momčadi POŠK-a nastupao je od 1976. do 1986. godine, dok je za reprezentaciju Jugoslavije nastupao od 1977. do 1986., odigraši oko 300 utakmica. Rekord je sa 620 postignutih zgoditaka za reprezentaciju Jugoslavije. Kao vaterpolist POŠK-a, osvojio je brojne titule i trofeje. Jugoslavenski vaterpolski kup, s Bebom na čelu, POŠK osvaja 1980. i 1982. godine, Kup pobjednika kupova osvojen je 1981. i 1983. godine., a iste 1983. godine i europski vaterpolski Superkup. Mediteranski kup osvojio je 1985. godine.

Pored matičnog POŠK-a, Milivoj Bebić nastupao je još u Italiji za momčadi Volturmo iz Caserte od 1986. do 1991. te za Nervi iz Genove od 1991. do 1993., gdje je završio karijeru.

Na reprezentativnom planu, odličje do odličja. Sudionik je Olimpijskih igara 1980. godine u Moskvi, gdje se zakitio srebrnom olimpijskom medaljom, te 1984. godine u Los Angelesu, gdje je s reprezentacijom Jugoslavije postao olimpijski pobjednik.

Srebrne medalje osvojio je na Europskom prvenstvu 1985. godine u Sofiji i na Svjetskom kupu 1981. u Long Beachu, a brončanu medalju 1979. godine na Svjetskom kupu u Beogradu i Rijeci. Brončanu medalju osvojio je 1979. godine na Univerzijadi u Mexico Cityu, a srebrnu na Univerzijadi u Cobeu 1985. godine. Na Mediteranskim igrama osvaja zlatnu medalju 1979. godine u Splitu i 1983. godine u Casablanci.

Nakon što se ostavio aktivnog igranja vaterpola, Milivoj Bebić ostaje kao sportski funkcionar u svom matičnim klubu POŠK, kao i u Hrvatskom vaterpolskom savezu. Kao sportski direktor POŠK-a, koji jedno vrijeme nastupa pod imenima Slobodna Dalmacija i Splitska banka, osvaja prvenstvo Hrvatske 1998., hrvatski nacionalni kup 2000. te Kup prvaka Europe 1999. godine.

Bio je i član Poglavarstva Grada Splita zadužen za sport te direktor ustanove za upravljanje sportskim objektima grada Splita.

Dobitnik je Nagrade grada Splita 1984. godine i Državne nagrade za sport Franjo Bučar 2000. godine. Predsjednik Republike Hrvatske odlikovao ga je 1999. godine ordenom Reda Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Kada se sagleda sve prethodno navedeno, zaista se može zaključiti da je Milivoj Bebić imao vrlo uspješnu sportsku karijeru, toliko uspješnu da bi u nju stalo i više sportaša.

Legendarna šestica sa splitske Zente, bio je igrač čije su igre dovodile publiku na bazene jer mu nije trebala šablona ni taktičke zamke da bi izrazio svoj umjetnički dojam u sportskoj igri. Njegova osobitost je bila nepredvidljivo rješenje u igri, brzina, šut i dribling, a to su elementi koji se teško interpretiraju u vaterpolskoj igri. Bio je zaista igrač koji je sam mogao odlučiti utakmicu. Njegov rekord s jedne utakmice teško će biti nadmašen. Na Univerzijadi u Cobeu 1985. godine, Gvatemali je zabio čak 28 pogodaka. Međutim, kao igrač nije osjetio strast osvajanja državnog prvenstva sa svojim POŠK-om. Tada je dominirao dubrovački Jug, a POŠK je čak tri puta bio viceprvak Jugoslavije, odmah iza Juga.

Vaterpolsko vrijeme Milivoja Bebića spada u jedno od uzbudljivijih razdoblja u povijesti splitskog vaterpola, a s obzirom da je osvojio dvije olimpijske medalje, zlatnu i srebrnu, nalazi se u samom vrhu splitskog i hrvatskog sporta.

Više godina bio je član Upravnog odbora Hajduka, kao i član Tehničke komisije LEN-a. Od 2008. godine počasnik je Kuće slave splitskog sporta, a 2013. je primljen u svjetski Hall of Fame vodenih sportova.

VATERPOLO

Ozren Bonačić

2 odličja - Zlatna medalja: OI Meksiko 1968.
Srebrna medalja: OI Tokio 1964.

Šest puta na krovu Europe.

Ozren Bonačić rođen je u Zagrebu 5. siječnja 1942. godine. Kao šestogodišnji dječak počeo je vježbati plivanje, a s 15 je otišao među vaterpoliste. Cijelu igračku karijeru proveo je u zagrebačkoj Mladosti, samo je na 10 dana – tadašnja su pravila to dopuštala – posuđen 1964. godine Partizanu, s kojim je u Zagrebu osvojio Kup prvaka europskih zemalja.

S Mladosti je četiri puta bio pobjednik Kupa prvaka: 1967., 1968., 1969. i 1972. godine, kao i pobjednik Kupa kupova i osvajač europskog Superkupa 1976. godine. Prvak Jugoslavije bio je s Mladosti 1964., 1967., 1969. i 1971. godine. S istim klubom osvojio je Zimsko prvenstvo Jugoslavije 1960., 1961., 1962. i 1964. godine.

Za reprezentaciju Jugoslavije nastupio je 275 puta. Četiri puta zaigrao je na olimpijskim igrama. U Tokiju 1964. osvojio je srebrnu medalju, a četiri godine kasnije, 1968. godine u Meksiku zlatnu. U Münchenu 1972. i Montrealu 1976. ostao je bez odličja. U riznici ima tri brončane medalje s europskih prvenstva i to: 1966. iz Utrecha, 1970. iz Barcelone i 1974. iz Beča, kao i broncu sa Svjetskog prvenstva 1973. u Beogradu. Osvojio je zlatne medalje na Mediteranskim igrama 1967. u Tunisu, 1971. u Izmiru, kao i srebro s Mediteranskih igara u Alžiru 1975. godine. Bio je proglašen najboljim braničem na svijetu, a zatim i najboljim centrom.

Nakon igračke karijere odmah je sjeo na trenersku klupu s diplomom višeg sportskog trenera, stečenom na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu. Jednu sezonu vodio je juniore Mladosti, a 1979. preuzeo je prvu momčad s kojom je osvojio titule prvaka Hrvatske 1996., 1997., 1999., 2003. i 2008., kup Hrvatske 1998., 2005. europski Superkup, europski Kup kupova 1999., a 1996. Kup prvaka i europski Superkup. S kranjskim Triglavom osvojio je Mediteranski kup 2000. i naslov slovenskog prvaka i osvajača kupa 2001. godine. Trenirao je vaterpoliste Medveščaka iz Zagreba, riječkog Primorja i talijanske Brescie, a bio je i izbornik slovenske reprezentacije.

Kao umirovljenik djeluje kao savjetnik u vaterpolskoj školi Mladosti.

“Kada bi se opet rodio, volio bi isto ovako živjeti. Divan je osjećaj kad se osvoji trofej, pobjede donose zadovoljstvo. I uz njih se brzo zaborave razočaranja vezana uz neuspjehe” – govori Ozren Bonačić, gorostasni vaterpolski velikan čija je karijera optočena medaljama i pobjedama, pa je i razumljivo što svoju lijepu priču ni za što ne bi promijenio.

Ulazak u reprezentaciju Bonačić je obilježio srebrom na Olimpijskim igrama 1964. u Tokiju, a kruna njegove bogate karijere olimpijsko je zlato izboreno u Meksiku 1968. godine.

“U Tokiju nismo izgubili utakmicu, ali na tron su se popeli Mađari koji su imali bolju gol-razliku. U Meksiku smo do zlata došli nakon iscrpljujuće borbe sa Sovjetskim Savezom, koji smo u finalu svladali u produžetcima. Baš sve golove postigli su iz četverca. Tada su bila drukčija pravila, tri teška prekršaja značila su kazneni udarac. Sudio je Fuchs, uhvatio se za glavu kada je odsvirao svršetak i vidio da je 11:11. Mi smo stalno vodili, ali za pobjedu smo se morali još malo namučiti. U produžetcima je lopta bila stalno kod nas, suparnici su je imali možda desetak sekundi. Ronald Lopatny je plivao za loptu, osvojio ju je, a mi smo je dugo držali i na kraju zabili. I slavili 13:11 pobjedu.” – prisjetio se tih dana Div sa Save. Naravno, zlatne se priče ne zaboravljaju.

“Svečanost proglašenja pobjednika i dodjele medalja propustio sam zbog dopinske kontrole na kojoj sam proveo tri sata. Suigrači su me čekali i čekali, kada sam izašao zlatnu medalju mi je uručio Mirko Sandić. A onda smo otišli na slavlje. Proslava je bila primjerena trofeju koji je osvojen. Našu igru obožavao je Meksikanac koji je bio vlasnik nekolicina lokala. Pozvao nas je u svoj restoran, sve druge goste preselio je u drugi lokal i mi smo do jutra slavili uz marijače. Upamtio sam adresu, Piazza Garibaldi.” – ističe Bonačić.

Godine 1996. odlikovan je ordenom Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 2011. dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Godine 2004. dodjeljen mu je trofej Hrvatskog olimpijskog odbora Matija Ljubek za životno djelo.

VATERPOLO

Igor Hinić

2 odličja - Zlatna medalja: OI London 2012.
Srebrna medalja: OI Atlanta 1996.

Div s Kvarnera, centar svjetske klase.

Igor Hinić rođen je u Rijeci 4. prosinca 1975. godine. Sa samo osam godina krenuo je u plivanje, a s deset se prebacio u vaterpolo. Zašto plivanje? Zato što je starija sestra također išla na plivanje. Primorje je tada bilo najjači plivački klub u državi, pa je roditeljima bilo nekako zgodno i malog Igora upisati, kako bi ih zajedno mogli voziti i razvoziti s Kantride.

S deset je prešao u vaterpolo kod trenera Ive Rendića, kasnije i Zlatka Bibanovića.

„Rendić je bio sjajan plivački stručnjak, a s Bibanovićem je krenula moja vaterpolska karijera“ – reći će Igor puno godina kasnije.

Kao klinac, igrao je na svim pozicijama, a kasnije se isprofilirao kao centar, ušavši s petnaestak godina u prvu momčad. Zapravo, već godinu ranije igrao je u B – ligi, potom je u Primorju 1990. godine došlo do velike smjene generacija, pa su klinci iz omladinskog pogona popunili rupe. Bila je to dobra generacija i nekako logičan slijed događaja. Iz te generacije, uz Hinića, najviše je traga ostavio Burburan.

Igor je do 14. godine koketirao i s rukometom, igrajući za lokalni klub Pećine, naravno, i za školu. Kad se konačno trebao odlučiti za jedan sport, nije previše dvojio – vaterpolo je bio draži, uostalom i klub je, kaže, bio veći. Ali rukomet je i dalje ostao u srcu, čak i u obitelji. Sestra Mira udala se za rukometnog reprezentativca Hrvatske i zlatnog olimpijca, Alvara Načinovića. Za prvu momčad Primorja Hinić je igrao do 1999. godine i bio jedan od najboljih igrača Riječana kada je 1995. godine osvojen kup Hrvatske.

Potom je od 1999. do 2008. godine igrao u Italiji koja ga je, priznaje, potpuno opčinila. Naučio je jezik, ali i stekao mnogo prijatelja, zavolio zemlju i njihovu kulturu. Prvu sezonu po dolasku u Italiju, 1999./2000., bio je igrač Rome. Zatim je u Bresciji proveo sedam godina, što smatra nezaboravnim iskustvom. Priznaje, lijep je to bio život. Kapicu Brescije nosio je od 2000. do 2008., s tim da se 2006. kratko vratio u Hrvatsku i igrao za Jadran iz Kostrene.

S Brescijom je Hinić osvojio prvenstvo Italije 2003. godine i Kup LEN 2002., 2003. i 2005. godine.

Godine 2008. vratio se u Hrvatsku i pristupio zagrebačkoj Mladosti. S ovim trofejnim klubom osvojio je kup Hrvatske 2010. i 2011. godine. U ljeto 2012. godine otišao je u Tursku, u momčad Enkaspora.

Pored klupske, Hinić je ostvario vrlo bogatu reprezentativnu karijeru. Čak 417 puta nosio je kapicu s državnim grbom, od davnog debija na Europskom prvenstvu u Beču 1995. godine pa do Olimpijskih igara 2012. u Londonu, kada je odlučio mjesto u reprezentaciji prepustiti mladima.

Na Mediteranskim igrama u Bariju 1997. godine osvojio je srebrnu medalju. Srebrne medalje osvojio je na europskim prvenstvima 1999. u Firenci i 2003. u Kranju, a zlato je osvojio na prvenstvu Europe 2010. u Zagrebu.

Na Svjetskom prvenstvu u Melbourneu 2007. godine osvojio je zlatnu medalju, a na istom natjecanju 2009. u Rimu zakitio se broncom.

Na natjecanju Svjetske lige 2009. godine u Podgorici, osvojio je srebro. Isto odličje Hinić je osvojio na Svjetskom kupu u Oradeu 2010. godine.

Na Olimpijskim igrama u Atlanti 1996. osvojio je srebrnu medalju, a 2012. u Londonu je reprezentativac Hrvatske – olimpijskih pobjednika. Treba reći da je Hinić još nastupao na Olimpijskim igrama 2000. u Sydneyu, 2004. u Ateni i 2008. u Pekingu.

Odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara. Kao član hrvatske vaterpolske reprezentacije 1996. godine je dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a 2010. ponovno je dobio isto državno priznanje za sport, samo sada osobno.

Igor Hinić je uvijek bio vrlo racionalan tip. Nikada nije patio od velikih riječi, uz njega se nikada nisu vezivale nikakve afere. Kaže da je trener Zoran Roje ostavio najviše traga na njegovu karijeru. Govori da obožava ronjenje i ribarenje. Od trofeja – može se pohvaliti ugorom od 13 i zubacom od 7 kilograma.

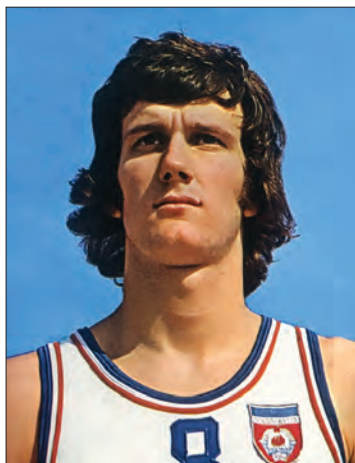
Veliki sportaš, a još omiljeniji čovjek, kolega, prijatelj, suradnik...

KOŠARKA

Željko Jerkov

2 odličja - Zlatna medalja: OI Moskva 1980.
Srebrna medalja: OI Montreal 1976.

Proslavljeno ime hrvatske košarke.

Željko Jerkov rođen je u Puli 6. studenog 1953. godine. Preselio se 1972. godine u Split. Spustio se Jadranskom magistralom od rodne Pule, gdje je rastao u tamošnjem Istragrađevnom i čiji je prvotimac bio od 1970. do 1972. godine. A kako je rastao, reći će i sam: "Vrtio sam se nešto po tenisu, jurcao oko kuće i tek nakon Svjetskog prvenstva u Ljubljani zagrizao sam u košarku. Onaj naš trijumf je neizmjerno mnogo značio za ovaj sport, pa i za moje sportsko opredjeljenje." Jerkov je 1972. igrao u zadarskim Jazinama na omladinskom prvenstvu Europe i kući se vratio sa zlatom te brojnim pozivima da se preseli iz malog pulskog drugoligaša u redove kojeg snažnijeg kolektiva. Zadar i Jugoplastika su bili nekako najuporniji. Njegova odluka bila je Split. "Mnoge je to začudilo, pokušavali su me razuvjeriti, odgovoriti od te namjere. Kao, Zadar je bliži Puli, onamo bih imao sigurnije mjesto jer je Čosić odlaskom ostavio prostor pod košem, a u Jugoplastici su na poziciji centra već bili Krstulović i Macura. Meni je bilo najvažnije da odem u klub s mora, osjetio sam da bih u Jugoplastici mogao dati više. I nisam se prevario." - reći će Jerkov.

Sve što se potom događalo išlo je meteorskom brzinom, ili bolje rečeno brzinom zlata.

Pa da nabrojimo najprije s reprezentacijom: zlato na Europskom prvenstvu u Barceloni 1973., srebro u Portoriku na prvenstvu svijeta 1974., zlato na prvenstvu Europe 1975. u Beogradu, srebro na Olimpijskim igrama u Montrealu 1976., zlato na prvenstvu Europe 1977. u Liegeu, zlato na Svjetskom prvenstvu 1978. u Manili, bronca u Torinu na prvenstvu Europe 1979., olimpijsko zlato u Moskvi 1980. i 1982. godine bronca na Svjetskom prvenstvu u Kolumbiji. Inače, za reprezentaciju bivše države nastupao je od 1973. do 1982. godine. Na Mediteranskim igrama 1975. u Alžiru osvojio je također zlatnu medalju.

A u Jugoplastici? Dva jugokupa 1974. i 1977. godine, prvenstvo Jugoslavije 1977., dva Kupa Radivoja Koraća 1976. i 1977. godine te tko zna koliko drugih mjesta u periodu dok je nosio žuti dres, od 1972. do 1982. godine. Za splitske žute postigao je 3476 koševa.

Nakon odlaska iz Splita, Željko Jerkov u sezoni 1982./83. igra za Scavolini iz Pescara, a u narednoj 1983./84. za momčad Benettona iz Trevisa. Kao član Scavolinija, osvojio je kup Italije 1983. godine.

Kao što je spomenuto, Željko Jerkov je učesnik dvaju olimpijskih igara, 1976. u Montrealu i 1980. u Moskvi. S prvih je donio srebro, dok se s drugih vratio kao olimpijski pobjednik. Moskva 1980., veliko olimpijsko zlato s Jerkovom u glavnoj ulozi, posebno u finalu s Talijanima o čemu Željko kaže: "Sovjete smo prije «izbacili sa sedla», a oni su bili uvjereni da će nam vratiti milo za drago nakon naših pustih pobjeda koje smo nizali u međusobnim susretima. Igrali smo produžetak, sve riješili u tih dodatnih pet minuta, premda smo mogli i morali još i prije. Kriv sam i sâm, glupo sam dao jednu loptu u napadu. No, nisu nam mogli parirati, bili smo tada zaista sjajni. To je bio vrhunac moje generacije. Da su i Amerikanci bili u Moskvi, proveli bi se kao Talijani i Sovjeti." Dres reprezentacije Jugoslavije nosio je 168 puta.

Nakon povratka iz inozemstva stavlja se na raspolaganje svojoj Jugoplastici, pa je više godine bio član klupske Stručno - tehničke komisije, jedno vrijeme 1995. godine Žele je i klupski predsjednik, a potom više godina član Uprave kluba.

Godine 2005. Željko Jerkov ulazi u društveni život grada - s nezavisne liste Velog mista ulazi u Gradsko vijeće Splita, te kasnije postaje i njegov predsjednik.

Od 2008. godine Željko Jerkov je počasnik Kuće slave splitskog športa.

Željko Jerkov, proslavljeni košarkaš, dvostruki olimpijski medaljonoša, cijelo jedno desetljeće stožerni košarkaš zlatne generacije splitske Jugoplastike, a prije svega veliki profesionalac koji je sve u sportu, a i životu, postigao svojim upornim radom. Bio je košarkaš koji je priznavao rad, rad i samo rad i zato je u sportu doživio visine koje su rezervirane samo za odabrane.

RUKOMET

Mirjana Ognjenović

2 odličja - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.
Srebrna medalja: OI Moskva 1980.

Jedna od najboljih lijevih krila svijeta.

Mirjana Ognjenović rođena je u Zagrebu 17. rujna 1953. godine. Igračku karijeru započela je s 15 godina u zagrebačkoj Lokomotivi. Dvaput je s reprezentacijom grada Zagreba, tada još s djevojačkim prezimenom Cecchini, osvajala naslov srednjoškolskih europskih prvakinja.

Iz Lokomotive je prešla u Trešnjevku, s kojom je 1982. godine osvojila Kup IHF. U Italiji je igrala u Rimu za momčad Casamo Magnanu, s kojom je tri puta bila prvakinja države. Potom je igrala za talijanske momčadi Borgho San Lorenzo i Umbriju. Igračku karijeru završila je u Trešnjevci kao 41-godišnjakinja.

Igrala je za reprezentacije Jugoslavije i Italije. S Jugoslavijom je nastupala na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi osvojivši srebrnu medalju te na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu, gdje je bila dio momčadi koja je postala olimpijski pobjednik.

Na Olimpijskim igrama u Moskvi odigrala je pet utakmica i postigla 11 golova, a na sljedećim je igrama odigrala 4 utakmice, uključujući i finale, te zabila 10 golova.

Dres reprezentacije Jugoslavije nosila je i na svjetskim prvenstvima 1975. u SSSR – u kada su bile pete, 1978. u Čehoslovačkoj kada su bile također pete, 1982. godine u Mađarskoj je osvojena brončana medalja i bila je kapetanica reprezentacije, a 1986. u Nizozemskoj su naše rukometašice bile šeste.

Na Mediteranskim igrama u Splitu 1979. godine osvojila je zlatnu medalju. Za reprezentaciju Jugoslavije Mirjana Ognjenović je odigrala 150 utakmica i postigla oko 400 zgoditaka.

Nakon reprezentacije Jugoslavije, obukla je dres reprezentacije Italije s kojom je na Mediteranskim igrama u Siriji 1987. godine osvojila zlatnu medalju, a s ovom reprezentacijom sudjelovala je i na Svjetskom prvenstvu 1990. godine u Norveškoj. Za reprezentaciju Italije odigrala je 30 utakmica i postigla oko 150 zgoditaka.

Nakon igračke karijere ostala je u Trešnjevci, gdje je nakratko bila sportska direktorica, a zatim godinama glavna tajnica kluba. Položila je trenerski ispit, ali se tim poslom nikada nije bavila.

Rukomet, to je život Mirjane Ognjenović. Lijepa rukometna priča počela je zagrebačkoj osnovnoj školi u Voltrinom, gdje su tjelovježbu predavali bivši rukometaši Brkljačić i Dasović, a nastavila se u Prvoj gimnaziji u Školskom sportskom društvu Vihor, gdje je trener bio bivši glavni urednik Slobodne Dalmacije Mladen Pleše, a tehnički referent danas poznati odvjetnik Čedomir Prodanović.

Mirjanu je kao 15-godišnju djevojčicu na gradskom srednjoškolskom prvenstvu jednog vikenda zapazio tadašnji Lokomotivin trener, profesor Krešo Pavlin, i već idućeg utorka bila je na Lokomotivinim zimskim pripremama u Temišvaru.

Igrala je i košarku za Montmontažu, no premda su mnogi govorili da je sjajna košarkašica, njeno je srce kucalo samo za rukomet.

Sama će Mirjana reći da je imala sreću što je radila s najboljim trenerima poput prof. Pavlina, prof. Vilima Tičića i prof. Josipa Samardžije. S Tičićem je osvojila u Trešnjevci Kup IHF-a, a s Josipom Samardžijom olimpijsko srebro i zlato, te svjetsku broncu. Krov svijeta dotakla je u Los Angelesu 1984. zlatnom medaljom na Olimpijskim igrama.

„Osvojiti olimpijsko zlato prekrasan je osjećaj, tom medaljom vraćeno je sve godinama ulagano u rukomet. Naravno, ne financijski gledano, tada u rukometu nije bio veliki novac. Ta je reprezentacija bila skup ne samo sjajnih igračica nego i sjajnih osoba. Igrački nismo teško stigle do zlata jer na igrama nije bilo Ruskinja i istočnih Njemica s kojima smo inače vodile najveću borbu. No, nikoga nismo podcijenile na tom putu do trona, ali bile smo najbolje“ – prisjeća se dana olimpijskog slavlja Mirjana Ognjenović.

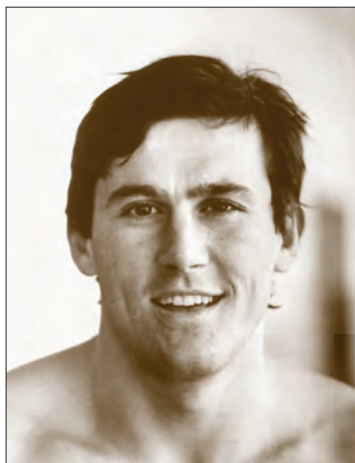
Pošto joj je otac Talijan, otuda joj i talijanska putovnica, pa je zaigrala i na talijanskim parketima, i odmah je u prvom nastupu očarala poklonike rukometa. Njen rimski klub igrao je s prvakinjama iz Milana, a Mirjana je u neočekivanu pobjedu Rimljanki od 18:16 ugradila ni manje ni više nego čak 16 zgoditaka.

VATERPOLO

Zoran Roje

2 odličja - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.
Srebrna medalja: OI Moskva 1980.

Veliki igrač i trener

Zoran Roje rođen je u Splitu 7. listopada 1955. godine. On je posebna priča hrvatskog vaterpola. Vječno staložen, miran, gospodin s Kvarnera za kojeg je gotovo nemoguće pronaći osobu kojoj se zamjerio. S izrazito istančanim smislom za sportsko ponašanje, kao i za samokritiku. Takav je i danas kao pedagog, uspješan sportski trener, ali takav je bio i za igračke karijere.

Obiteljskim podrijetlom Dalmatinac, ali koliko je zaljubljen toliko je i beskrajno odan Rijeci, Kvarneru i svom Primorju. Otac mu je bio vojni časnik koji je, kad je Zoranu bilo 12 – 13 godina, premješten iz Splita u Rijeku. Upravo u to doba ljetopisi kluba s Kantride bilježe Zoranove prve treninge u Primorju.

Malo je tko mogao i pomisliti da će te 1968. godine riječki klub, koji je tada trenirao Frane Nonković, u Zoranu dobiti jednog od svojih najboljih, najpoznatijih igrača.

Roji Primorje nije samo matični klub ili početna točka, tek jedna od niza klupskih sredina u kojima će zaraditi novac, steći slavu, graditi karijeru. U njegovu slučaju, a ovdje to nije tek floskula, riječki je klub dio njegova života, obitelji, dio njega samoga.

Kapicu svog Primorja nosi do 1985. godine. Sa svojim matičnim klubom Roje 1979. godine osvaja kup Jugoslavije.

Nakon odlaska iz Rijeke, od 1985. do 1993. godine, odnosno do kraja igračke karijere, nastupa u Italiji. Najprije je od 1985. do 1990. godine igrač Canottierija iz Napulja, potom od 1990. do 1992. Caserte, a posljednju sezonu u karijeri, 1992./93., odigrao je za momčad Volturua.

I u kapici državne reprezentacije naosvajao se trofeja. Na Olimpijskim igrama u Moskvi 1980. godine osvojio je srebrnu medalju, a na narednim Igrama 1984. u Los Angelesu bio je član reprezentacije koja je postala olimpijski pobjednik.

Na Svjetskom prvenstvu u Zapadnom Berlinu 1978. godine osvojio je brončanu medalju, a na Europskom prvenstvu 1977. godine u Jonkopingu je osvojio srebro.

Ima Roje i dva zlata s Mediteranskih igara, koja je osvojio 1979. godine u rodnom Splitu i 1983. u Casablanci.

U državnoj reprezentaciji činio je neraskidiv kvartet s Bebićem, Đuhom i Suknom. On je bio taj koji je prvog strijelca svijeta, Bebića, osamdesetih godina prošlog stoljeća hranio loptama za rešetanje protivničkih mreža. Prvorazredan paker!

Čim je skinuo kapicu, prva želja mu je bila povratak u Rijeku, gdje se odmah 1993. godine prihvatio vođenja prve momčadi. S Primorjem će dvije godine kasnije, 1995., osvojiti hrvatski vaterpolski kup. Na trenerskoj klupi Primorja bio je sve do 2012. godine, kada je postao sportski direktor ovog kluba, osim kada je bio izbornik hrvatske vaterpolske reprezentacije od 2003. do 2004. godine te na Europskom prvenstvu u Kranju 2003. osvojio srebrenu medalju.

Kao sportski direktor Primorja osvojio je hrvatski kup 2012. godine i Jadransku ligu 2013.

Zoran Roje je u dva navrata proglašen trenerom godine u Rijeci – 1995. i 1997. godine. Afirmirao je i igrački etablirao veliki broj riječkih vaterpolista koji su dali veliki obol u hrvatskom vaterpolu, kao što su Hinić, Barač, Burić, Benić, Glavan, Franković, Premuš, Car...

Odanost Rijeci i Primorju dokazao je u više navrata, odbijajući znatno izdašnije trenerske ponude Mladosti i talijanskih klubova. Samo jednom pozivu nije rekao ne. Onom kada je 2003. godine preuzeo kormilo hrvatske vaterpolske reprezentacije. Bilo je to samo tri tjedna uoči početka Europskog prvenstva u Kranju te je preuzimanje odgovornosti za uigravanje momčadi, u tako kratkom vremenu, bilo dokaz nemale odvažnosti, ali i samouvjerenosti.

U Sloveniji je Rojina Hrvatska zadivila Europu, osvojila srebro, iako je samo tri tjedna ranije malo tko davao šanse da se uopće može probiti dalje od četvrtfinala.

Zoran Roje je bio ne samo veliki igrač. Uvijek je bio, kao što je i danas, veliki gospodin. Nenadmašan džentlmen s bazena, koji je uvijek krivnju za neuspjeh momčadi svaljivao na sebe samoga. Uvijek je stajao iza svojih igrača i nikada drugima nije dozvoljavao da ih pljuju. Oni su za njega bili zakon, najbolji i najveći.

KOŠARKA

Zoran Slavnić

2 odličja - Zlatna medalja: OI Moskva 1980. - HR
Srebrna medalja: OI Montreal 1976.

Netko će reći: "Kako je Moka hrvatski olimpijski medaljonoša?" Pa, u Moskvi 1980. godine osvojio je zlatnu medalju kao košarkaš Šibenke.

Zoran Slavnić rođen je u Beogradu 26. listopada 1949. godine. Igračku karijeru započeo je 1963. godine u mlađim uzrastima Crvene Zvezde, kluba kojem će podariti najljepše godine u karijeri i s kojim će osvojiti brojne trofeje.

Treba reći da je Moka kao dječak volio sve sportove, a pored košarke je igrao i nogomet, trenirao boks...

Kada bi se pisala univerzalna košarkaška enciklopedija, pod slovom P, kao objašnjenje za playmaker, trebala bi stajati slika Zorana Slavnića. Bio je dirigent igre kakvih je bilo malo u njegovo košarkaško vrijeme diljem Europe.

Za prvu momčad Crvene Zvezde Slavnić je počeo igrati 1965. godine i dres prve momčadi nosi do 1977. U tom periodu Moka je osvojio titulu prvaka Jugoslavije 1969. i 1972. godine te kup Jugoslavije 1971., 1973. i 1975. godine. Sa svojim matičnim klubom Slavnić je osvojio i europski Kup pobjednika kupova 1974. godine te Kup Radivoja Koraća 1971., 1973. i 1975. godine. Na finalu kupa Jugoslavije u Nišu 1973. godine bio je proglašen najboljim igračem i dobio je za nagradu televizor u boji, što je tada bio značajan poklon.

U ljeto 1977. godine otišao je Slavnić u Španjolsku, gdje je do 1979. godine košarkaš Juventuda iz Badalone.

U ljeto 1979. godine vraća se u Jugoslaviju, ali ovog puta dolazi u Hrvatsku i do 1981. godine najbolji je igrač i vođa momčadi tada vrlo ambiciozne košarkaške momčadi Šibenka iz Šibenika. U ovom klubu je jedno vrijeme 1980. godine, pored igranja, obnašao i dužnost pomoćnog trenera. Nakon odlaska iz Šibenika, Zoran Slavnić se u sezoni 1981./82. vraća se u Beograd, ne u svoj matični klub, već postaje igrač najljućeg rivala, Partizana. Narednu sezonu 1982./83. odigrao je u talijanskoj Caseri, gdje je i završio igračku karijeru.

U A reprezentaciji Jugoslavije debitirao je 1971. godine i odigrao je ukupno 179 utakmica na kojima je postigao 1465 koševa.

Kao igrač Crvene Zvezde, na Olimpijskim igrama 1976. godine osvojio je srebrnu, a kako je već navedeno, na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi, kao košarkaš Šibenke, osvojio je zlatnu olimpijsku medalju.

Na Svjetskom prvenstvu u Portoriku 1974. osvojio je srebro, a 1978. na Filipinima zlatnu medalju.

Na europskim prvenstvima osvojio je čak četiri medalje. Europskim zlatom okitio se 1973. u Španjolskoj, 1975. u Jugoslaviji i 1977. u Belgiji, a brončanu medalju osvojio je na Europskom prvenstvu 1979. godine u Italiji.

Kao što je navedeno, trenersku karijeru započeo je 1980. godine kao igrač, a ujedno je bio pomoćni trener Šibenke. Nakon prestanka igranja, u sezoni 1984./85. vodio je beogradski Partizan. Potom je u sezoni 1985./86. trenirao splitsku Jugoplastiku, u vrijeme stasavanja legendarnih Dina Rađe i Tonija Kukoča. Zatim odlazi u Španjolsku, gdje je trener Mallage, a potom tri godine beogradske Crvene Zvezde. Godine 1991. Zoran Slavnić je trener Grčke momčadi Dafni, zatim 1993. Beobanke, 1994. ponovno Crvene Zvezde. Potom je vodio španjolski Juventud iz Badalone, gdje je ranije bio i igrač, grčki Iraklis te njemački Bamberg. Bio je i na kormilu beogradskog Atlasa (bivši IMT).

Na Europskom prvenstvu u Atini 1987. godine bio je pomoćnik izbornika Krešimira Čosića kada je bivša Jugoslavija osvojila brončanu medalju.

Dana 25. svibnja 2006. godine Slavnić je imenovan za člana Stručnog savjeta Košarkaškog saveza Srbije, a od 27. svibnja 2007. imenovan je prvim izbornikom reprezentacije Srbije. Tu je dužnost obnašao svega četiri mjeseca.

Zoran Slavnić jedan je od najvećih košarkaša rođenih na prostoru bivše države. U košarci je gotovo sve osvojio što se osvojiti može, a u dresu hrvatskog kluba, nekadašnje Šibenke, ono najznačajnije – zlatnu olimpijsku medalju.

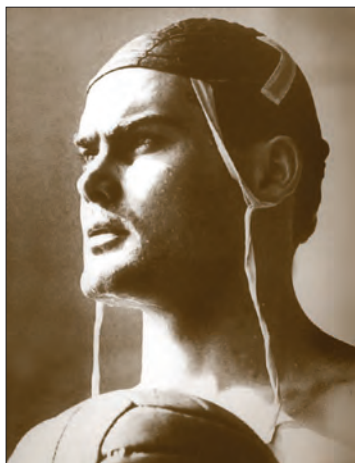
Od 2013. član je FIBA-ine Kuće slavnih.

VATERPOLO

Karlo Stipanić

2 odličja - Zlatna medalja: OI Meksiko 1968.
Srebrna medalja: OI Tokio 1964.

Jedan od najboljih svjetskih vratara u povijesti vaterpola.

Karlo Stipanić rođen je u Crikvenici 8. prosinca 1941. godine. Poznati vaterpolski Đingo, kako ga zovu prijatelji, relativno je kasno počeo igrati vaterpolo, tek s 18 godina kad je došao u Zagreb u Mladost. Otac mu je dobio premještaj na poslu, pa je iz rodne Crikvenice došao u metropolu. U Crikvenici je neobavezno trenirao vaterpolo. Na Savi se u ljeto 1959. godine upoznao s kasnije najboljim vaterpolskim prijateljem, Ozrenom Bonačićem, koji je i zaslužan za njegov nadimak.

„Nazvao me po Džingis kanu jer imam slične kose oči. A ja sam njega nazvao pluton, po Disneyevu crtanom junaku, zbog trapavog hoda“ – kaže Karlo.

Krenuo je prvo plivačkom treneru Jegeru, kasnije vaterpolskom Amšelu. Ovaj potonji, inače vratar, pitao ih je obojicu tog ljeta jesu li ikada igrali vaterpolo, na što je Karlo ponosno odgovorio: „Jesam, u Crikvenici, lijevo krilo!“

Amšel mu je očinski stavio ruku na rame i kazao: „Mali, u vaterpolu nema lijevog krila.“

Iako je prvo igrao u polju, vrlo je brzo završio na vratima.

„Amšel je bio na zalazu karijere, pa me potjerao na gol“ – često zna reći Đingo –, išlo se tada na neku turneju u Poljskoj i Amšel mi je rekao ako želim ići, mogu samo kao vratar. I pristao sam.“

I dobro da je pristao, jer Hrvatska većeg vratara nije imala.

Treba reći da je Stipanić od 1959. do 1973. godine čuvao vrata Mladosti. U tom periodu s Mladosti je osvojio titule prvake Jugoslavije 1968., 1969. i 1970. godine. Na голу Mladosti osvojio je titule prvaka Europe 1967., 1968., 1969. i 1971. godine.

Nakon odlaska iz Mladosti, Stipanić je od 1973. do 1981. godine branio za Lugano u Švicarskoj.

Sudionik je čak triju olimpijskih igara. Na svojim prvim Olimpijskim igrama 1964. godine u Tokiju, osvojio je srebrnu medalju. Četiri godine kasnije, 1968. u Meksiku, osvojio je zlato, a nastupio je i na Igrama 1972. godine u Münchenu.

Zanimljivo je istaknuti da je Karlo Stipanić 1967. i 1968. godine proglašen najboljim vaterpolskim vratarom svijeta.

Kada se postavlja pitanje najboljeg hrvatskog vaterpolskog vratara svih vremena, mnogi sportski kroničari uvjerljivo na prvo mjesto stavljaju Stipanića. On, međutim, kao veoma skroman čovjek, to nikako ne da reći. Za njega je Zdravko – Čiro Kovačić bio najbolji vratar na svijetu.

Karlo Stipanić je nakon punih pet godina treniranja, u jesen 1963. godine, uoči Olimpijskih igara u Tokiju, ušao u reprezentaciju. Prije igara u Meksiku 1967. godine, briljirao je na predolimpijskom turniru te je proglašen najboljim vratarom svijeta, uostalom kao i godinu dana poslije. Žao mu je zbog “drvene” medalje iz Münchena (četvrtog mjesta). Iz tog vremena datira i jedna sjajna anegdota. Naime, Bonačić i Stipanić tada su već radili na rentgenu u Vinogradskoj bolnici, pa su po povratku s Olimpijskih igara iz Münchena od prijatelja s posla dobili rukom iskovane limene medalje, koje su visjele na lančiću kojim se potezala voda u WC-u. Tu medalju Đingo i dan danas drži ravnopravno među svim svojim trofejima.

Bio je specijalist za četverce, a najviše pamti susret Mladosti i Partizana kada je Beograđanima obranio čak pet četveraca, pa se više nije nitko usuđivao šutirati na gol. U Meksiku je Mađarima obranio tri četverca, a u finalnoj utakmici s Rusima, nakon čuvenih produžetaka, skinuo je dvije posljednje lopte i tako odlučio pobjednika. Danas čuva tu loptu s potpisima igrača.

Sedamdesete godine prošlog stoljeća (nakon 1972.) bile su prijelomne. San mu je bio otići u Barcelonu, ali put ga je slučajno odveo u Lugano, gdje je ostao i živjeti. Zvali su ga Švicarci na jednu turneju u Portugal i tako je ostao. Inače, po struci je inženjer medicinske radiologije, tamo se zaposlio i još igrao za Lugano, ali po potrebi i za Bisone. I tako, do nedavno, još sa 60 godina je branio.

Danas živi na relaciji Lugano (zimi) – Crikvenica (ljeti). Ima brod, obožava more. U mirovini je od 2003. godine, ali vaterpolo je i dalje velika ljubav, voli ga i zaigrati, odlazi na veće utakmice, savjetuje vratare ako žele slušati njegove primjedbe. A koji pametan vratar to ne bi iskoristio, kada se zna da je Karlo Stipanić jedan od najvećih vaterpolskih vratara što ih je svijet ikad imao!

VATERPOLO

Dubravko Šimenc

2 odličja - Zlatna medalja: OI Seoul 1988.

Srebrna medalja: OI Atlanta 1996.

Jedan od najtrofejnijih hrvatskih sportaša uopće.

Dubravko Šimenc rođen je u Zagrebu 2. studenog 1966. godine. Završio je Fakultet za fizičku kulturu. Vaterpolsku karijeru započeo je u zagrebačkoj Mladosti gdje je, prošavši sve klupske uzraste, nastupao od 1975. do 1992. godine, zatim ponovno od 1998. do 2000., te od 2002. do 2003. godine. Za splitski Jadran nastupao je 1992. godine. Od 1992. do 1996. godine je u Italiji i nastupa za momčad Volturmo od 1992. do 1993. godine, Pescaru od 1993. do 1994., Como od 1994. do 1995., St. Jullian La Valetta u ljeto 1995., te ponovno za Pescaru od 1995. do 1996. godine. U ljeto 1996., neposredno pred odlazak na Olimpijske igre u Atlantu, vraća se u Hrvatsku i pristupa momčadi POŠK-a, koji u to vrijeme nastupa pod imenom Slobodna Dalmacija, a čiju kapicu Šimenc nosi do 1998. godine. Od 2000. do 2002. godine Dubravko Šimenc je vaterpolist talijanske Savone, u ljeto 2003. godine igra vaterpolo u dalekom Los Angelesu, potom od 2003. do 2004. godine nastupa za Chiavari, zatim Cremonu od 2004. do 2005. i Bogliasco od 2005. do 2006. godine. Član je momčadi Neptunes La Valetta s Malte u ljeto 2006. te zagrebačkog Medveščaka od 2006. do 2007. godine.

Osvojio je dvije olimpijske medalje i to: u Seoulu 1988. godine zlatnu i Atlanti 1996. godine srebrnu olimpijsku medalju. Sudjelovao je još i na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyu i 2004. godine u Ateni.

Dubravko Šimenc nositelj je dviju zlatnih medalja sa Svjetskog vaterpolskog prvenstva iz Madrida 1986. i Perthu 1991. godine. Na svjetskim ili FINA kupovima Šimenc je osvojio zlatnu medalju u Berlinu 1989. godine. Osvojio je zlatnu medalju i na Igrama dobre volje 1990. godine u Seattleu te srebrnu medalju na istim igrama 1991. u Barceloni. Na europskim prvenstvima osvojio je čak četiri srebrne medalje i to 1985. u Sofiji, 1989. u Bonnu, 1999. u Firenzi i 2003. godine u Kranju. Nositelj je dvije srebrne medalje s Mediteranskih igara 1991. u Ateni i 1993. u Landouec - Roussillonu u Francuskoj.

Šimenc je za reprezentaciju Jugoslavije odigrao oko 200, a za Hrvatsku oko 150 utakmica.

Osvojio je i brojne klupske trofeje - pet titula prvaka države sa zagrebačkom Mladosti 1989., 1990., 1992., 1999. i 2002., te po jednu s momčadima St. Jullian i Neptunes s Malte 2005. i 2006. godine. Nacionalne kupove osvajao je dva puta s Mladosti 1989. i 1999., jednom s malteškom momčadi St. Jullian 1995. i jednom s talijanskom Cremonom 2005. godine.

Klupsku titulu prvaka Europe Šimenc je osvojio tri puta i to sa zagrebačkom Mladosti 1989. i 1990. godine, te sa splitskim Jadranom 1992. godine. Dva puta je član momčadi koja osvaja Kup pobjednika kupova, s Pescarom 1994. i zagrebačkom Mladosti 1999. godine.

LENA kup osvojio je s Pescarom 1996., a europski Superkup s Mladosti 1989. godine. Četiri puta bio je član momčadi koja je osvajala Mediteranski kup - 1988. i 1991. kao igrač Mladosti, 1993. Volturmo i 1995. kao igrač Coma.

Za svoje izuzetne sportske rezultate dobio je brojna priznanja od kojih izdvajamo: Najbolji sportaš Grada Zagreba 1989. godine., kao član reprezentacije Hrvatske u vaterpolu dobitnik je Državne nagrade za sport Franjo Bučar 1996. godine, a 2002. godine istu nagradu dobio je osobno. Predsjednik Republike Hrvatske odlikovao ga je Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Od rujna 2006. godine Dubravko Šimenc je pomoćni trener prvoligaša i mlađih juniora Medveščaka iz Zagreba, a potomji su u travnju 2007. godine postali prvaci Hrvatske. Ponovno se aktivira u igru 2007. godine, u želji da pomogne Medveščaku da ostane u Prvoj hrvatskoj ligi.

Godine 2008. osvojio je naslov prvaka kao trener sa seniorkama Ženskog vaterpolskog kluba Mladost, u kojem je obnašao i dužnost trenera juniora.

Poslije navedene sportske biografije Dubravka Šimenca stvarno se nema što za dodati. Zasigurno spada među najtrofejnije hrvatske sportaše u povijesti

Na ceremoniji otvaranja Olimpijskih igara u Ateni pripala mu je čast da bude hrvatski stjegonoša.

VATERPOLO

Ivo Trumbić

2 odličja - Zlatna medalja: OI Meksiko 1968.
Srebrna medalja: OI Tokio 1964.

Kapetan za zlato.

Ivo Trumbić rođen je u Splitu 2. travnja 1935. godine, gdje je 1946. počeo igrati vaterpolo. Prvo je bio vratar, a kasnije se prebacio među igrače. Sa splitskim je Jadranom bio prvak Jugoslavije 1953. godine kao pričuvni vratar, a zatim kao igrač 1957. i 1960. godine.

Godine 1960. Ivo Trumbić napušta rodni grad, odlazi u Zagreb i postaje vaterpolist Mladosti. Sa žapcima sa Save osvojio je titule prvaka Jugoslavije 1962., 1967. i 1969. godine. S istim klubom osvojio je i zimsko prvenstvo Jugoslavije 1962. i 1964. godine.

S Mladosti je tripot bio prvak Europe - 1967., 1968. i 1969. godine.

Za reprezentaciju Jugoslavije odigrao je 152 utakmice u razdoblju od 1961. do 1969. godine.

Njegova karijera puna je reprezentativnih medalja. Srebrnu medalju osvojio je na Olimpijskim igrama 1964. godine u Tokiju, a zlatnu četiri godine kasnije, 1968. u Meksiku. Srebrnu medalju Ivo je osvojio na Europskom prvenstvu 1962. godine u Leipzigu, a broncu četiri godine kasnije, 1966., na istom natjecanju u Utrechtu. Na Mediteranskim igrama u Napulju 1963. bio je u momčadi koja je osvojila srebro, a četiri godine kasnije, 1967., u Tunisu je osvojio zlato.

Trenersku karijeru počeo je u zagrebačkoj Mladosti, u kojoj je od 1966. do 1969. bio igrač i trener. Iz tog razdoblja osvojena su dva prvenstva Jugoslavije i tri titule prvaka Europe. Godine 1971. bio je prvak s grčkim Olympiacosom, a 1976. godine je kao izbornik reprezentacije Nizozemske osvojio brončanu medalju na Olimpijskim igrama u Montrealu.

S dubrovačkim Jugom bio je 1981. i 1982. godine državni prvak i pobjednik kupa. S Pescarom je 1986. osvojio talijanski vaterpolski kup, a godinu dana kasnije, 1987., s istim klubom ostvario je pravi pothvat osvojivši prvenstvo i kup Italije, europski Kup prvaka i europski Superkup. Osvojio je u jednoj sezoni sve što se u klupskom vaterpolu moglo osvojiti. Zbilja jedinstven slučaj.

Nizozemsku reprezentaciju vodio je od 1974. do 1980. godine. S njima je, kao što je navedeno, osvojio treće mjesto na Olimpijskim igrama 1976. u Montrealu i šesto mjesto na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi, a vodio ih je i na Olimpijskim igrama 1992. godine u Barceloni, gdje je osvojio osmo mjesto.

Reprezentaciju Jugoslavije vodio je na Svjetskom prvenstvu 1982., a s grčkom je reprezentacijom bio na Euro-pskom prvenstvu 1985. godine.

U sportu se nikada ne smije plakati. Treba se boriti do zadnje sekunde, do pobjede. To je životno i sportsko geslo Ive Trumbića, čiji je život - vaterpolo - protkan pobjedama i trofejima u bogatoj igračkoj i trenerskoj karijeri, o kojoj kaže: "Rođen sam u Splitu, 50 metara od mora, danas je to Vila Dalmacija, a nekada je bio Pansion Šiller. I kad kreneš prema Gradu, uvijek dođeš na Jadrana. Svi mi klinci iz kvarta bili smo skloni moru i vaterpolu. Tada se igralo još u morskoj vodi. Počeo sam s 12 godina, bilo je to 1947. godine. I to kao vratar. Kasnije, kad sam naučio malo više vaterpola, prešao sam među igrače, nisam mogao ostati na mjestu. A često sam na trening odlazio od kuće plivajući. Nakon završene gimnazije u Splitu, došao sam na studij u Zagreb i postao vaterpolist Mladosti. Bili su vječno drugi, a kada sam došao, stigli su i naslovi. Posebno pamtim prvi europski trofej, Kup prvaka 1967. godine. U prvoj finalnoj utakmici u Zagrebu pobijedili smo s 8:6, udario me rumunjski igrač i stradao mi je bubnjić. Operacija je trajala tri sata, ali sljedeći tjedan sam na vlastitu odgovornost, sa specijalnim štitnikom za uho, igrao u uzvratu u Bukureštu. Bilo je 4:4, ništa nisam čuo, samo je šumjelo u uhu. Gledao sam u igrače i u sudačku zastavicu da bih mogao pratiti igru. Prvi put postali smo klupski prvaci Europe. Tada se putovalo vlakom. U Zagrebu nas je na kolodvoru dočekalo 20 tisuća ljudi."

Posebno pamti zlatnu medalju iz Meksika 1968. godine, kada je bio kapetan momčadi. U finalu je s 13:11 pobijeden Sovjetski Savez. Te godine Trumbić je proglašen najboljim vaterpolistom svijeta, a s Ozrenom Bonačićem činio je najbolji bekovski par.

Ivo Trumbić diplomirao je na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu. U Nizozemskoj je izdao četiri stručne vaterpolske knjige koje su prevedene na nekoliko svjetskih jezika. Pokretač je brojnih vaterpolskih škola i predavač na mnogim stručnim seminarima diljem Europe. Posebno je ponosan na svoju posljednju knjigu Vaterpolo čiji je nakladnik Hrvatska olimpijska akademija i u kojoj je obznanio sva svoja znanja i iskustva u 40-godišnjoj vaterpolskoj karijeri.

Trumbićeva supruga Zdenka Baždar bila je odbojkaška reprezentativka.

Godine 2012. Hrvatski olimpijski odbor dodijelio mu je Trofej Matija Ljubek za životno djelo.

RUKOMET

Biserka Višnjić

2 odličja - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.
Srebrna medalja: OI Moskva 1980.

Najtrofejnija hrvatska rukometašica.

Biserka Višnjić, djevojački Rožić, rođena je u Trogiru 10. listopada 1953. godine. Igračku karijeru započela je u trogirskom rukometnom klubu Ekonomist. Igrala je za zagrebačku Trešnjevku s kojom je 1982. godine osvojila Kup IHF-a, zatim japanski Omron, talijanski Palermo i sisačku Inu, u kojoj je kao četrdesetogodišnjakinja zbog ozljede koljena završila karijeru.

Ostvarila je i impozantnu reprezentativnu karijeru. Za jugoslavensku reprezentaciju odigrala je 124 utakmice i postigla 399 zgoditaka. Osvojila je srebrnu medalju na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi, a četiri godine kasnije, na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu, bila je dio reprezentacije Jugoslavije koja je postala olimpijski pobjednik.

Biserka Višnjić osvojila je zlatnu medalju i na Svjetskom prvenstvu 1973. godine u Beogradu, kao i svjetsku broncu u Budimpešti 1982. Bila je i prvakinja na Mediteranskim igrama 1979. godine u Splitu. Na olimpijskom rukometnom turniru u Moskvi postigla je najviše golova. Godine 1981. proglašena je najboljom rukometašicom u Jugoslaviji.

Najljepše uspomene vežu je uz prvu olimpijsku medalju, iako srebrnu, koju je osvojila 1980. godine u Moskvi, a o kojoj će reći: "Nitko tada nije računao na nas, nitko nije ni pomislio da možemo do zapaženog rezultata, jer nakon zlatne medalje na svjetskom prvenstvu 1973. godine nije osvojeno ništa. I naša je srebrna medalja tada bila pravi bum. Teško smo došle do nje, nakon prave, velike borbe. Konkurencija je bila jaka. A ja sam bila najbolji strijelac turnira. Četiri godine kasnije, u Americi bilo je deset puta lakše doći do zlata. Bile smo favoritkinje, igračice Sovjetskog Saveza nisu nastupile zbog političkih razloga."

Bisa, kako je nadimkom zovu mnogi, otkriva u čemu je bila snaga trofejne ekipe u kojoj je igrala: "Nije bilo ljubomore među nama, bile smo prava ekipa. Sve do našeg zadnjeg velikog natjecanja, do Svjetskog prvenstva 1985. kada smo bile pete."

Biserka ne dvoji odgovarajući na pitanje s kim je najviše voljela igrati: "Najviše sam voljela igrati kada je uz mene bila Mirjana Čipa Ognjenović. I Kaja Ilaš. Riječi nam u igri nisu bile potrebne, nikakav dogovor. Toliko smo se dobro znale i razumjele da je i pogled bio dovoljan. Svetlana Ceca Kitić je bila simpatična, prava sportašica, pravi vođa."

A kada je riječ o trenerima, Bisa kaže: „Vilim Tičić je i moj vjenčani kum, pozvao me prvi u reprezentaciju, bila sam u ekipi koja je osvojila svjetsko zlato, ali nisam igrala. To sam zlato osvojila s prezimenom Rožić, a kasnije medalje kao Višnjić. Tičić me trenirao i u Trešnjevci, inzistirao je da se lopta ne izgubi i to je nosilo i grč u igri. Najviše sam zato u igri uživala kod Josipa Bepa Samardžije. On nam je dopustio da igramo. Tražio je da u igri razmišljamo svojom glavom. Zanimljivo je, nikad nisam igrala pod vodstvom Vinka Kandije, koji mi je inače rođak. Kad je on bio izbornik, bila sam na porodijskom dopustu."

Sjajnu je karijeru imala Biserka Višnjić, a da bi je započela, morala se poslužiti i malom prevarom: "Želja mi je bila doći u Zagreb, a jedini je put bio – sport. U Trogiru se igrao rukomet, no otac mi nije dopustio treninge u klubu. Pa sam rekla da mogu upisati ekonomsku školu u Trogiru, samo ako ću igrati rukomet u Ekonomistu, inače ću morati u školu u Split. Otac je pristao, uz uvjet da nakon prve ozljede moram prekinuti. A ja sam već na prvoj utakmici zaradila potres mozga. Slijedila je nova prijevara, rekli smo mu da moram biti u krevetu zbog prehlade. Kasnije je bio ponosan na moje igre, ali nikada nije došao na utakmicu. Nije mogao podnijeti da vidi kako me netko faulira."

Klub u kojem je ostavila najdublji trag je zagrebačka Trešnjevka. No, svaki je njezin dolazak, odnosno povratak među zelene, vukao repove. Prvi put joj Ekonomist nije dao ispisnicu, pa je morala pauzirati. Drugi put, kad se vratila iz Japana, spasila je Trešnjevku od ispadanja iz prvoligaškog društva, ali je za zelenim stolom odlučeno da nije smjela biti registrirana, pa su Zagrepčanke prebačene u drugoligašice, a u ligi je ostao Beograd.

Ipak, kada se na kraju podvuče crta, Biserka kaže: "Bilo je lijepo, stalno smo pobjeđivale. To je bilo to."

RUKOMET

Ivano Balić

2 odličja - Zlatna medalja: OI Atena 2004.
Brončana medalja: OI London 2012.

Dosta je reći Ivano i cijeli sportski, poglavito rukometni svijet zna da se radi o najboljem rukometašu na svijetu, koji je nastavio obiteljsku tradiciju jer su mu i majka i otac bili vrhunski rukometaši.

Godine 2010. proglašen je najboljim svjetskim rukometašem svih vremena u izboru IHF-a.

Ivano Balić rođen je u Splitu 1. travnja 1979. godine. Prije rukometa, dugo godina igrao je košarku, što je očito utjecalo na njegova neobična rješenja i imaginaciju u igri. Počeo je u Rukometnom klubu Split, zatim je kao junior jedno vrijeme igrao za Casano Magnano u Italiji. Klub je bio prvak, a on je proglašen najboljim igračem. Potom se vraća kući u svoj Split, sada pod imenom Brodomerur. Kao najbolji perspektivni igrač poslan je 1995. godine u Pulu u Središnji rukometni kamp Hrvatskog rukometnog saveza i od tada se ne odvaja od reprezentacije, bilo kadetske, juniorske ili seniorske. Godine 1996. Ivano Balić je uvršten u hrvatsku mušku kadetsku reprezentaciju, koja iste godine sudjeluje u kvalifikacijama za europsko prvenstvo, a zatim postaje član juniorske reprezentacije s kojom odlazi na Europsko prvenstvo u Innsbruck. U Brodomeruru za seniorsku momčad nastupa od 1995. do 2001. godine, kada počinje igrati u Rukometnom klubu Metković. Tu ostaje do 2004., a osvaja i hrvatski kup 2002. Nakon Metkovića odlazi u španjolsku Pamplonu, gdje je član kluba Portland San Antonio od 2004. do 2008. S ovim klubom osvojio je 2005. godine titulu prvaka Španjolske i Super Asobal kup. Potom je od 2008. do 2012. rukometaš zagrebačkog Croatia osiguranja, s kojim osvaja duplu krunu - prvenstvo i kup Hrvatske 2009., 2010., 2011. i 2012. godine. Zatim se u ljeto 2012. vraća u Španjolsku i postaje igrač Atletica iz Madrida s kojim 2013. osvaja Kup kralja i gdje igra do početka srpnja 2013.

Osvojio je gotovo sve što se u sportu osvojiti može. Bio je član reprezentacije Hrvatske koja je postala prvak svijeta na Svjetskom prvenstvu u Portugalu 2003. godine, kao i reprezentacije koja se na Svjetskom prvenstvu u Tunisu 2005. godine zakitila srebrnom medaljom, te istom srebrnom medaljom 2009. godine u Hrvatskoj. Kruna njegove dosadašnje rukometne karijere je zlatna olimpijska medalja 2004. godine na Olimpijskim igrama u Ateni, a bio je član hrvatske rukometne reprezentacije i na Olimpijskim igrama 2008. godine u Pekingu te 2012. godine u Londonu, kada je osvojena brončana medalja. Bio je član i reprezentacije koja je 2006. godine postala pobjednik Svjetskog kupa.

Na europskim prvenstvima osvojio je srebrnu medalju 2008. godine u Norveškoj i 2010. u Austriji, a brončanu medalju 2012. godine u Srbiji. Na Mediteranskim igrama u Tunisu 2001. osvojio je zlatnu medalju.

Ivano Balić do sada je čak tri puta proglašen najboljim rukometašem svijeta, i to 2003., 2006. i 2007. godine. Na Europskom prvenstvu u Švicarskoj 2006. godine proglašen je najboljim igračem na prvenstvu, a na europskim prvenstvima još je bio proglašen najboljim igračem 2004. godine u Sloveniji i 2008. u Norveškoj. Na sva tri prvenstva je izabran u najbolju momčad prvenstva, s tim što je u Norveškoj bio i najbolji strijelac sa 44 postignuta zgoditka.

Na svjetskim prvenstvima Ivano Balić bio je proglašen najboljim igračem 2005. godine u Tunisu, kao i u Njemačkoj 2007. godine. Na oba svjetska prvenstva bio je izabran u najbolje sedmorke.

Prije toga treba reći da je Balić proglašen najboljim rukometašem Olimpijskih igara u Ateni 2004. godine. Sve proglašenje do proglašenja. Najbolji u Europi, svijetu, na olimpijskim igrama - to je doista u sportu malo tko postigao, a u Hrvatskoj zasigurno nitko. Najboljim rukometašem Hrvatske proglašen je 2004., 2006., 2007., 2008. i 2010. Tri puta nastupio je za reprezentaciju svijeta.

Godine 2004. Ivano Balić je dvostruki dobitnik Državne nagrade za sport Franjo Bučar, kao pojedinac i kao član hrvatske rukometne reprezentacije, a 2007. najbolji je sportaš Hrvatske u izboru Sportskih novosti i Hrvatskog olimpijskog odbora. Odlikovan je Državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara. Godine 2010. dobitnik je Nagrade Međunarodnog olimpijskog odbora pod nazivom Sport - inspiracija mladima. Godine 2004. izabran je za člana Odbora aktivnih igrača IHF-a.

Iako je rukomet kolektivna igra, Balić je ključni igrač bez kojeg dugo vremena nije bilo moguće zamisliti državnu nacionalnu vrstu. On joj je davao poseban osjećaj sigurnosti. Suigrači, kada ne znaju gdje s loptom, znaju da kada je u Balića, sigurna je, a u konačnici će završiti u голу protivnika.

Rukometni Pele, kao da je u ovaj sport došao s drugog planeta. Igrač je ispred vremena, rukometni svijet godinama mu je pod nogama, jer samo je jedan u povijesti svjetskog rukometa - Ivano Balić.

Posebnu čast imao je na otvaranju Olimpijskih igara 2008. godine u Pekingu, gdje je na svečanom mimohodu otvorenja nosio hrvatsku zastavu.

RUKOMET

Mirko Bašić

2 odličja - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.
Brončana medalja: OI Seoul 1988. - HR

Najbolji svjetski rukometni vratar svog vremena.

Mirko Bašić rođen je 14. rujna 1960. godine u Bosilegradu kod Vranja. Slavni Baške, koji se zbog očeva posla rodio izvan Hrvatske, u Bjelovar je došao već s godinu dana, a devet godina kasnije, 1970., počela je karijera za golmanske anale. U prvoj momčadi slavnog Partizana pojavio se već sa 16 godina, u društvu uglednih vratara Nimša i Bradića uz koje je talent ovog mladića brzo počeo bljeskati na sve strane. Bašić se ubrzo izborio za svoje mjesto među vratnicama. Nisu pritom bili prisutni stereotipi kako rukometni vratar mora biti jako visok i snažan.

Veliki klub je imao sjajnog vratara, onakvog kakvog zaslužuje. U četiri sezone u Partizanu Mirko Bašić je 1977. i 1979. bio član momčadi koja je postala prvak Jugoslavije.

Vrata svog matičnog kluba čuva do 1981. godine, kada prelazi u momčad Metaloplastike iz Šapca. U ovom klubu branio je sve do 1987. godine. Tu se Baške doista naosvajao trofeja. Prvak Jugoslavije s Metaloplastikom je bio 1982., 1983., 1984., 1985., 1986. i 1987. godine.

Bio je dio momčadi koja je osvojila kup Jugoslavije 1983., 1984., 1985. i 1986. godine.

Začin uspjeha u ovom klubu bio je na europskoj sceni. Bašić je čuvar mreže momčadi koja je u silnom naletu igrala tri finala Kupa prvaka, od čega je u dva navrata 1985. i 1986. bila europskim šampionom.

Razišavši se s Metaloplastikom, Bašić je 1987. godine došao u Zagreb, gdje je branio za tada odličnu momčad Medveščaka. Iz tih dana se pamti i duel s Draganom Stragom, bekom Zameta i ocem poznatog plivača Dominika. Straga je iznenadio Bašića, dao mu je gol dijagonalnim šutom. Pun poleta Riječanin je to ponovio u idućem napadu, ali je Bašić već čekao loptu i kutu i obranio je.

Na голу Medveščaka Bašić je osvojio kup Jugoslavije 1989. i 1990. godine.

Početkom devedesetih godina prošlog stoljeća Mirko Bašić odlazi u Francusku, gdje brani za momčadi Venisseux i Olympique iz Maseillea.

Mirko Bašić je od 1990. do 1992. godine vratar momčadi Venisseux, s kojim je prvak Francuske 1992. i pobjednik kupa 1991. i 1992. godine.

Potom je od 1992. do 1994. godine vratar Olympiquea iz Maseillea, s kojim 1993. godine osvaja Kup pobjednika kupova i francuski kup.

Potom se Mirko Bašić 1994. godine vraća u Hrvatsku i odlučuje da je dosta igranja, odnosno čvrst je u odluci da je završio igračku karijeru. Dvije godine pauzirao je s igranjem, za koje vrijeme je direktor Medveščaka, a onda je 1996. godine prihvatio poziv Rukometnog kluba Krško iz susjedne Slovenije, gdje je branio do 1998. godine.

Potom se ponovo vraća kući u Hrvatsku, ali ovog puta staje na gol najtrofejnijeg hrvatskog rukometnog kluba Badel 1862 Zagreb, čiji gol čuva do 2002. godine, kada u 42. godini prestaje s aktivnim igranjem. U četiri godine provedene na голу Zagreba Baško je osvojio titulu prvaka Hrvatske 1999., 2000., 2001. i 2002. godine, kao i hrvatski rukometni kup 1999. i 2000. godine.

Naosvajao se Mirko Bašić i medalja na голу najprije jugoslavenske, a potom i hrvatske rukometne reprezentacije. Počelo je sa zlatnom medaljom na Svjetskom juniorskom prvenstvu 1981. godine u Portugalu. Tu su i medalje sa svjetskih prvenstava. Godine 1982. bio je član momčadi Jugoslavije koja je osvojila srebro u SR Njemačkoj. Četiri godine poslije, na Svjetskom prvenstvu 1986. godine u Švicarskoj osvojio je zlatnu medalju.

Kruna Baškove igračke karijere je zlatna medalja s Olimpijskih igara 1984. godine u Los Angelesu i brončana 1988. godine u Seoulu.

Imao je čast da je branio i za hrvatsku rukometnu reprezentaciju i to na prvom većem natjecanju na kojemu su hrvatski rukometaši nastupili od uspostave neovisnosti. Bilo je to na Mediteranskim igrama 1993. godine u francuskom Languedec – Roussillonu, gdje se zakitio zlatnom medaljom.

Kada govorimo o individualnim priznanjima, i tu je Bašić neprikosnoven. Godine 1982. i 1986. bio je proglašen najboljim vatarom svijeta. Iste 1982., kao i 1984. godine, Bašić je u izboru Sportskih novosti i Jugoslavenskog rukometnog saveza proglašen najboljim rukometašem Jugoslavije. Godine 1997. i 1998. najbolji je vratar Slovenije. Tri puta nastupio je za reprezentaciju svijeta.

Po prestanku igranja, bio je trener vratara u hrvatskoj reprezentaciji kada je osvojeno zlato na Svjetskom prvenstvu u Portugalu, zatim trener vratara i trener Zagreba...

RUKOMET

Blaženko Lacković

2 odličja - Zlatna medalja: OI Atena 2004.
Brončana medalja: OI London 2012.

Lijevi vanjski igrač izrazito ubojita udarca. Blaženko Lacković rođen je 25. prosinca 1980. godine u Varaždinu. Kao dijete, najprije je počeo igrati nogomet u Novom Marofu, mjestu pored Varaždina, ali je, priznaje, vrlo brzo shvatio "da ima dvije lijeve noge", a on je dešnjak. Trenirao je i karate i stolni tenis. No, kako kaže, rukomet ga je najviše privlačio i osjetio je da je to sport za njega, da tom sportu pripada. Pokazalo se dobro što je tada mladi Lac tako odlučio. Prvi trener u Rukometnom klubu Novi Marof bio mu je Ivan Franjić. Tom čovjeku, priznaje Blaženko, puno duguje jer je jako utjecao na njega kao rukometaša. Govori Lac i da je to čovjek koji je godinama sam držao rukomet u Novom Marofu.

Odluci da se posveti rukometu pridonio je i njegov bratić Siniša Lacković, bivši igrač rukometnih klubova s varaždinskog područja i danas uspješan trener.

"Kao klinac sam gledao njegove utakmice i s oduševljenjem promatrao kako trpa golove kao na tekućoj vrpci. Uvijek mi je bio cilj nadmašiti ga po broju golova, ali u tome nikad nisam uspio. Čovjek je naime zabijao u prosjeku više od 10 golova po utakmici. Treba to zabiti" – veli Lac.

Kada je Blaženko po igri prerastao Novi Marof, otišao je u susjedni Rukometni klub Varteks di Caprio, čiji je igrač bio od 1997. do 2001. godine.

Kada je odlučio promijeniti sredinu i prijeći u tada vrlo jaki Metković Jambo, bilo je problema i sporova oko registracije, pa je sezonu 2001./02. proveo izvan igrališta.

Potom je od 2002. do 2004. igrao za Badel 1862 Zagreb, s kojim je 2003. i 2004. godine osvojio prvenstvo i kup Hrvatske.

U ljeto 2004. godine otišao je Lacković u Njemačku, gdje igra i danas. Najprije je do 2008. godine igrao za SG Flensburg-Handewitt, s kojim je osvojio kup Njemačke 2005. godine.

Od 2008. godine Blaženko je jedan od najboljih igrača slavnog njemačkog kluba HSV Hamburg. S ovim klubom do sada je osvojio titulu prvaka Njemačke 2011. godine, kup 2010. i Superkup 2010. i 2011. godine i titulu prvaka Europe 2013.

Njegova karijera u dresu hrvatske reprezentacije prepuna je trofeja i priznanja.

Na Mediteranskim igrama u Tunisu 2001. godine osvojio je zlatnu medalju.

S prvenstava Europe Lacković ima tri medalje. Srebro je osvojio 2008. u Norveškoj i 2010. u Austriji, a broncu 2012. u Srbiji.

Na svjetskim prvenstvima Blaženko je osvojio četiri medalje. U Portugalu 2003. zlatnu, a u Tunisu 2005. i Hrvatskoj 2009. srebrnu medalju, i u Španjolskoj 2013. brončanu. Na Svjetskom kupu u Švedskoj 2006. osvojio je zlatnu medalju.

Na Svjetskom prvenstvu u Hrvatskoj Lacković je izabran za najboljeg lijevog vanjskog igrača.

Najveći uspjeh u dosadašnjoj vrlo uspješnoj karijeri ostvario je na Olimpijskim igrama 2004. godine u Ateni, gdje je bio vrlo značajan dio momčadi koja je osvojila zlatnu olimpijsku medalju. U finalu je Hrvatska pobijedila Njemačku s 26:24. Blažove haubice bile su najubojitije kada je bilo najpotrebnije. U finalu je postigao tri zgoditka.

Nastupio je Lacković i na Olimpijskim igrama 2008. u Pekingu, a na Igrama 2012. u Londonu ponovno je jedan od naših najboljih igrača u reprezentaciji Hrvatske, koja je osvojila brončanu medalju.

Za uspjehe na rukometnom polju dobio je veliki broj priznanja, od kojih izdvajamo odličja Red kneza Branimira s ogrlicom i Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara. Godine 2004. dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Za kraj, riječi bivšeg izbornika Lina Červara: "Uvijek je djelovao kao čovjek dobrog duha. I najteže probleme gledao je pozitivno. U njegovoj duši vidim pozitivnog čovjeka. Ima zavodnički i šeretski osmijeh, zna baciti štos, zna se vezati za prijatelje, i kada je najteže, zna sam donositi bodove i pobjede. Njegovi su golovi puno puta bili presudni. Ne drhti mu ruka kada je teško. Jedan je od važnijih igrača mog vremena na kormilu reprezentacije. Jedan je od onih koji traže da se pomirljivo rješavaju problemi i posebno inzistira na zajedništvu u momčadi. Ima tu pozitivnu notu spajanja ljudi."

Riječi velikog Lina o Blažu mnogo govore, kratko – veliki igrač i još veći Čovjek.

RUKOMET

Alvaro Načinović

2 odličja - Zlatna medalja: OI Atlanta 1996.
Brončana medalja: OI Seoul 1988.

Dovoljno je reći da ovaj proslavljeni sportaš ima dvije medalje s olimpijskih igara. Alvaro Načinović rođen je u Rijeci 22. ožujka 1966. godine. Ovaj proslavljeni rukometaš rodonačelnik je svih riječkih, točnije Zametovih osvajača medalja. Popularni Ale je počeo s rukometom a gdje drugo nego na Zamentu, samo što je, za razliku od nekih prijatelja iz kvarta, ustrajao i nije stao prerano s igračkom karijerom. Visok i vitak, bio je predodređen za vanjskog igrača, ali je kasnije premješten na crtu.

U sjajnoj Zametovoj generaciji vrlo je brzo, sa 17 godina, počeo igrati za prvu momčad, a 1987. godine je u momčadi Marijana Sedaka ušao u Prvu ligu ondašnje Jugoslavije. Uz njega su bili vratari Peribonio, Hornja, pa Matošević, Terzić, Dunato, Straga, Dragičević, Žiljak, Pehar, Petričević, Prskalo, Franković i drugi koji su utirali put kasnijim generacijama Zamećana.

U svom matičnom klubu Načinović igra do 1989. godine. Rukometni klub Zagreb je 1989. godine osvojio naslov prvaka u bivšoj državi. Igrao je Kup prvaka, a svoje redove ojačao je i s Načinovićem na crti.

Načinović je standardan igrač Zagreba i jedan od boljih kada je klub 1992. i 1993. godine postao prvak Europe, a 1993. i pobjednik europskog Superkupa.

U dresu Zagreba igra sve do 1994. godine, i od dolaska u klub i odlaska iz istog Alvaro Načinović je osvojio titulu i kup Jugoslavije 1991., kao i dvostruku hrvatsku krunu 1992., 1993. i 1994. godine.

Dobre igre u dresu Zagreba otvarale su i druga vrata – po razlazu s hrvatskim i europskim šampionom našao je Načinović 1994. mjesto u slovenskom klubu Pivovarna Laško iz Celja. Tu je nastavio trofejni niz. S ovim klubom ponovno je, kao i sa Zagrebom, nastavio osvajati duple krune. Prvak i pobjednik kupa Slovenije s Pivovarnom Laško je 1995., 1996., 1997. i 1998. godine. S ovim slavnim slovenskim klubom Načinović je nekoliko puta uspio ući u polufinale Kupa prvaka. U ljeto 1998. godine vraća se u svoj matični klub, riječki Zamet, za koji igra do 2000. godine. U sezoni 2000./01. ponovno je igrač Celja, s kojim u navedenoj sezoni opet osvaja prvenstvo i kup Slovenije. Godine 2001. Načinović se vraća u Hrvatsku i postaje igrač prvoligaša, Rukometnog kluba Crikvenica, gdje je 2006. godine završio igračku karijeru.

Njegova karijera u dresu reprezentacija, najprije Jugoslavije, a potom Hrvatske, puna je nagrada i priznanja. Godine 1987. godine na Svjetskom juniorskom prvenstvu u Jugoslaviji, čija je završnica igrana u njegovoj rodnoj Rijeci, Načinović je član momčadi koja je postala svjetski prvak.

U ovoj zlatnoj medalji je itekako uočljiva uloga sjajnog Alvara Načinovića, naročito u obrambenim zadacima. Odlične igre u mladoj selekciji omogućile su mu strelovit uspon. Načinović je pozvan na Olimpijske igre u Seoul 1988. godine, a debi u A reprezentaciji je zasladio brončanom medaljom.

Alvaro Načinović je pisao i sjajnu povijest hrvatske reprezentacije od uspostave samostalnosti 1991. godine. Najprije se zakitio zlatnom medaljom na Mediteranskim igrama 1993. godine u francuskom Languedec – Roussillonu. Načinović je i 1994. godine u Portugalu među osvajačima prve medalje – brončane s Europskog prvenstva. Bio je kapetan momčadi koja je godinu dana poslije, 1995., na Svjetskom prvenstvu na Islandu osvojila srebro. Riječki igrač nosi laskavi neslužbeni naslov najboljeg prvog isturenog igrača u zoni 3-2-1. Po onoj – kako bez treće nema sreće, Načinović je među hrvatskim junacima iz Atlante 1996. godine, među onima koji su se doma vratili s titulom olimpijskih pobjednika. Njegovo ime nalazimo i među osvajačima srebrne medalje na svjetskom Superkupu 1999. godine u Njemačkoj.

Kao član zlatne hrvatske reprezentacije iz Atlante 1996. godine odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a iste 1996. dobio je i Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Nakon prestanka igranja Načinović se vratio u Rukometni klub Zamet, gdje je najprije obnašao dužnost direktora, a potom sportskog direktora kluba.

Alvaro Načinović – veliko ime hrvatskog rukometa.

KOŠARKA

Mihovil Nakić

2 odličja - Zlatna medalja: OI Moskva 1980.
Brončana medalja: OI Los Angeles 1984.

Dvostruku olimpijski medaljonoša koji je igrao na poziciji krila. Bio je prepoznatljiv po svojoj frizuri. Mihovil Nakić rođen je u Drnišu 31. srpnja 1955. godine. Košarku je počeo igrati u Zagrebu u školi u Sigetu. Natjecateljski je počeo igrati s 14 godina u Mladosti, a potom nastavio u Industromontaži, čiji dres nosi od 1973. do 1976. godine. Zatim je Nakić šest mjeseci na koledžu u SAD-a. Po povratku u Hrvatsku, igra za Cibonu od 1977. do 1987. godine. U desetogodišnjem periodu u dresu Vukova s Tuškanca, bio je jedan od glavnih klupskih igrača kada su osvojeni trofeji: Kup europskih prvaka 1985. i 1986. godine te Kup europskih kupova 1982. i 1987. godine.

Osvojio je i prvenstvo Jugoslavije 1982., 1984. i 1985., kao i kup Jugoslavije 1980., 1981., 1982., 1983., 1985. i 1986. godine. Bila je to doista jedna velika generacija Cibone koja je osamdesetih godina prošlog stoljeća gazila sve pred sobom, kako u Jugoslaviji tako i u Europi.

Treba reći da je Mihovil Nakić bio jedan od onih kojem se bez razmišljanja moglo dodati loptu kada je trebalo pogoditi i preokrenuti rezultat. Bio je strijelac odlučujućeg pogotka koji je Ciboni donio naslov državnog prvaka 1984. godine, u utakmici protiv Crvene Zvezde.

Iz Cibone je otišao u ljeto 1987. u Italiju i pristupio momčadi Fantoni iz Udina, međutim nakon samo jedne sezone vratio se u Zagreb. Posljednju sezonu u karijeri, 1988./89., odigrao je u dresu Cibone.

Potrebno je istaknuti da je za Cibonu odigrao 414 utakmica i postigao 4830 koševa, što ga svrstava među košarkaše s najvećim brojem odigranih utakmica i postignutih koševa tog zagrebačkog trofejnog kluba.

Za seniorsku reprezentaciju Jugoslavije Mihovil Nakić je od 1975. do 1985. godine odigrao 94 utakmice i postigao 687 koševa.

Prije nastupa u seniorskoj reprezentaciji, osvojio je zlatnu medalju na Europskom juniorskom prvenstvu koje je 1974. godine igrano u Jugoslaviji.

Mihovil Nakić je na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi osvojio zlatnu medalju, a 1984. godine u Los Angelesu brončanu.

Na Europskom prvenstvu u Italiji 1979. godine osvojio je također brončanu medalju. Na Mediteranskim igrama u Splitu 1979. godine osvojio je srebro, a 1983. godine u Casablanci zlato.

Na Univerzijadi 1979. godine osvojio je srebrnu medalju.

Inače, treba reći da je Mihovil Nakić diplomirao na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu. Po završetku karijere bio je glavni tajnik Hrvatskog košarkaškog saveza od 1991. do 1996. Poslije toga obnašao je dužnost sportskog direktora Cibone.

Od 1997. godine je sportski veleposlanik Republike Hrvatske pri Vijeću Europe.

Dobitnik je odličja Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara za doprinos hrvatskom sportu.

Kada se započne razgovor o igračkoj karijeri, Nakić ističe: "Olimpijske igre u karijeri sportaša su vrhunac u sportskom dijelu. Valja naglasiti da su oba turnira na kojima sam osvojio medalje bila obilježena bojkotima: u Moskvi nije bilo Amerikanaca, a u Los Angelesu pak zemalja Istočnog bloka. Iskreno, nisam imao veliku ulogu u Moskvi, za razliku od Los Angelesa kada sam bio u prvoj petorci. Atmosfera u selu, sportski duh, teško je to opisati, to treba doživjeti i zato su Igre nešto posebno. Ponosan sam što sam tijekom karijere igrao s najvećim košarkaškim imenima s prostora bivše Jugoslavije. Bili su to velikani poput Kreše Čosića, Dražena Petrovića, Željka Jerkova... Ali, ne treba zaboraviti i izdvojiti i veliki Kićanovićev, Slavnićev, Dalipagićev, Delibašićev... doprinosi uspjesima. Ta je generacija ljudima mnogo značila, bila je izvor mnogim zadovoljstvima."

Kada govori o svojim košarkaškim uzorima, Nakić nikoga ne izdvaja već ističe da se divio Plečašu, Omašiću, Bočkaju, Čosiću, Giergi, Daneu.

Ipak, priznat će da je poseban pečat u povijest Cibone utisnuo dolazak Kreše Čosića, a potom 1984. Dražena Petrovića, kada je započelo najtrofejnije razdoblje u povijesti kluba.

DIZANJE UTEGA

Nikolaj Pešalov

2 odličja - Zlatna medalja: OI Sydney 2000. - ktg do 62 kg
Brončana medalja: OI Atena 2004. - ktg do 69 kg

Kao rijetko koji olimpijac, ima četiri olimpijske medalje s četiriju olimpijskih igara.

Nikolaj Pešalov rođen je u Pazardžiku u Bugarskoj 30. svibnja 1970. godine.

Ovaj vrhunski bugarski sportaš postao je splitski Nikola zahvaljujući izborniku reprezentacije Hrvatske u dizanju utega Bošku Čavki i proslavljenom tenisaču Goranu Ivaniševiću.

Nikolaj Veliki je u svojoj karijeri pokazao da je doista Veliki.

Kao reprezentativac Bugarske u dizanju utega učesnik je Olimpijskih igara 1992. godine u Barceloni, gdje osvaja srebrnu medalju, i 1996. u Atlanti, gdje osvaja broncu.

Boško Čavka je Pešalova upoznao u travnju 1997. godine na Europskom prvenstvu u dizanju utega koje je te godine održano u Rijeci, nakon čega ga je počeo nagovarati da se preseli u Split i Hrvatsku. Nikolaj, nezadovoljan tretmanom u Bugarskoj, na to je pristao 1998. godine, dobio hrvatsko državljanstvo i postao član Kluba dizača utega Split. Odmah je počeo osvajati odličja sa šahovnicom na prsima. Tako je na svojim trećim, a za Hrvatsku prvim Olimpijskim igrama, 2000. godine u Sydneyu, za Hrvatsku osvojio prvo pojedinačno olimpijsko zlato u povijesti, da bi četiri godine kasnije na Igrama u Ateni 2004. godine osvojio brončanu olimpijsku medalju.

Pešalov je u karijeri osvojio oko šezdeset medalja. Pet puta je bio prvak svijeta i jedanaest puta prvak Europe, od toga četiri puta u juniorskoj kategoriji. Obarao je svjetske rekorde 12 puta.

Nikolaj Pešalov bio je ne tako davne 1998. bez sumnje prava investicija hrvatskog sporta.

Zanimljiva je priča o ovom splitsko – bugarskom dizaču utega. Na Olimpijskim igrama u Sydneyu 2000. godine utrku s Nikolajom uspio je izgubiti do tada najveći dizač u povijesti tog sporta, Turčin Elkham Sulejmanoglu, nekad Sulejmanov, također Bugarin, Nikolajev prijatelj od njegove četrnaeste godine. Samo je dva puta do tada u životu izgubio, i to oba puta od Pešalova. Pešalov je podigao i dva nova olimpijska rekorda. U trzaju je oborio olimpijski rekord za cijelih 7,5 kilograma i postavio novi na 150 kg, a u biatlonu je izjednačio svjetski rekord postavivši novi olimpijski s 325 podignutih kilograma. Malo je nedostajalo da Pešalov u izbačaju digne iznad glave 185 kilograma. Da je uspio, bio bi to ukupno senzacionalni rezultat Igrama u Sydneyu jer bi oborio svjetski rekord za čitavih deset kilograma.

Veliki uspjeh Pešalova na navedenoj Olimpijadi, kada je tog 17. rujna 2000. godine osvojeno prvo pojedinačno hrvatsko olimpijsko zlato u povijesti, slavio se u Australiji i Hrvatskoj, premda je uoči nastupa Pešalova bilo dosta polemika „kupuje li Hrvatska olimpijsku medalju“ kada pod svoju zastavu zove bugarskog olimpijca.

U takvoj atmosferi mnoge pritiske trebali su izdržati Boško Čavka i Goran Ivanišević, voditelji cijelog projekta oko dolaska Pešalova u Split. Upravo je Ivanišević poveo veliku skupinu hrvatskih navijača sa zastavama na Pešalovljev nastup u Sydneyu.

Četiri godine poslije Sydneya, na Igrama u Ateni Pešalov osvaja brončanu medalju. Bila je to njegova 16. medalja otkad nastupa za Hrvatsku. Mnogim kolegama sportskim publicistima, kritičarima Ivaniševićeva i Čavkina projekta, oko dovođenja Pešalova u Split autor ovih redaka redovito je govorio: “Zar se za zlatnu olimpijsku medalju Nikolaja Pešalova nije intonirala hrvatska himna i podizala na stijeg olimpijskih pobjednika hrvatska zastava?” Sport ne poznaje granice.

Nikolaj Pešalov proglašen je najboljim sportašem Hrvatske 2000. godine u izboru Sportskih novosti i Hrvatskog olimpijskog odbora. Iste godine dobitnik je Državne nagrade za sport Franjo Bučar.

Iako nije rodnom ni Hrvat ni Splitsanin, Nikolaj Pešalov nikada nije dopuštao niti jednom “fetivom” hrvatskom sportašu da više od njega želi sportsko odličje za Hrvatsku na velikom natjecanju, a prigodom dodjele odličja svirala je hrvatska himna i vijorio se hrvatski stijeg.

RUKOMET

Goran Perkovac

2 odličja - Zlatna medalja: OI Atlanta 1996.
Brončana medalja: OI Seoul 1988.

Dvije olimpijske medalje u sportu imaju samo odabrani. Goran Perkovac rođen je 16. rujna 1962. godine u Pusini, u općini Slatina. Dugogodišnji je kapetan hrvatske rukometne reprezentacije. U školi je, kaže, igrao rukomet i nogomet. Počeo je, priznaje, s nogometom, kao junior je čak stigao i do reprezentacije, ali je na kraju ipak prevagnula ljubav za rukometom. Počeo je u mlađim uzrastima Rukometnog kluba Slatina, a prvu službenu utakmicu odigrao je 1977., sa samo 15 godina, za prvu momčad svog matičnog kluba.

Godine 1980. odlazi u vojsku, a nakon završetka vojske 1981. postaje rukometaš zagrebačkog Medveščaka. U sedam godina, koliko je nosio dres ovog kluba, Goran Perkovac je sudjelovao u dva osvajanja kupa Jugoslavije 1981. i 1987. godine.

Godine 1988. Perkovac napušta Medveščak i odlazi u Ljubljano, gdje u sezoni 1988./89. igra za Kolinsku Slovan.

Potom je od 1989. do 1996. godine igrač švicarske momčadi Borba iz Luzerna, s kojom 1993. godine osvaja titulu prvaka Švicarske. Nakon odlaska iz Borbe, Perkovac je od 1996. do 2001. godine rukometaš također švicarske momčadi TV Suhr, s kojom je prvak Švicarske 1999. i 2000. godine, kao i pobjednik švicarskog Superkupa 1999. godine. Zadnji klub za koji je igrao bio je švicarska momčad Pfadi Winterthur 2001. godine.

S 2637 golova u 359 utakmica, Perkovac je najbolji strijelac svih vremena švicarske rukometne lige.

Na reprezentativnom planu, njegova karijera također je prepuna uspjeha. Kao reprezentativac Jugoslavije osvojio je brončanu medalju na Olimpijskim igrama 1988. godine u Seoulu. Inače, za jugoslavensku reprezentaciju odigrao je 85 utakmica.

Za hrvatsku rukometnu reprezentaciju osvojio je veliki broj medalja i bio jedan od glavnih igrača prvih godina nakon uspostave samostalnosti. Na Mediteranskim igrama 1993. u Languedoc – Roussillonu i 1997. u Bariju osvojio je oba puta zlatnu medalju.

Na prvenstvu Europe u Portugalu 1994. osvojio je broncu, a na Svjetskom prvenstvu 1995. godine u Islandu Perkovac se zakitio srebrnom medaljom.

Ipak, kruna njegova igračke karijere ostvarena je na Olimpijskim igrama 1996. godine u Atlanti, gdje se zakitio zlatnom medaljom. U finalu je naša reprezentacija pobijedila Švedsku s 27:26. Jedan od perjanica naše reprezentacije u ovoj velikog pobjedi bio je Goran Perkovac, koji je postigao šest zgoditaka. A treba reći da je na ovim Igrama bio i kapetan naše reprezentacije.

Zadovoljan i sretan, nakon utakmice je izjavio za Slobodnu Dalmaciju: "Imali smo sve - sjajnu atmosferu u momčadi, pravog trenera koji je došao u najteže vrijeme, zbili smo redove i zaslužili zlato. Mislim da ono nema nikakvu sjenu, bili smo u Atlanti najbolji. Sad je važno zadržati ovaj kontinuitet, nastaviti dalje, dokazati i na europskim i svjetskim prvenstvima da se u Hrvatskoj igra najbolji rukomet."

Za ostvaren uspjeh u Atlanti odlikovan je odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a kao član reprezentacije 1996. godine je dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Goran Perkovac je 101 put igrao za hrvatsku rukometnu reprezentaciju, a jednom je nastupio i za reprezentaciju svijeta.

Nakon završetka igračke karijere ostao je u Švicarskoj raditi kao trener. Bio je najprije 2001. trener TV Suhra, potom Pfadi Winterhura, zatim Kadetten Schaffhausena. Kao trener, doista se u Švicarskoj naosvajao trofeja. Prvak Švicarske s Pfadi Winterhurom bio je 2002. i 2003., a pobjednik kupa Švicarske s istim klubom bio je također 2003. godine. S momčadi Kadetten Schaffhausen bio je prvak Švicarske 2005, 2006. i 2007. te pobjednik kupa 2004., 2005., 2007. i 2008. godine.

Godine 2007. proglašen je najboljim trenerom u Švicarskoj, čiji je izbornik od 2008. godine. Vodio je i grčku rukometnu reprezentaciju.

Doista, igračka i trenerska karijera Gorana Perkovca vrijedna je divljenja.

RUKOMET

Iztok Puc

2 odličja - Zlatna medalja: OI Atlanta 1996. - HR
Brončana medalja: OI Seoul 1988.

Prerano preminuli rukometaš koji je nastupao za tri državne reprezentacije. Izток Puc rođen je 14. rujna 1966. godine u Slovenjgradecu u Sloveniji. Igračku karijeru započeo je u Rukometnom klubu Šoštanj. Zatim je od 1986. do 1990. godine igrao za momčad Borca iz Banja Luke. U ovoj, tada odličnoj rukometnoj momčadi, Izток Puc postao je reprezentativac. U sezoni 1987./88., s 229 postignutih golova, Puc je najbolji strijelac Prve savezne rukometne lige. Nositelj je svjetskoj juniorskoj zlata iz Rijeke 1987. godine i olimpijske bronce s Olimpijskih igara u Seoulu 1988. godine.

Na Svjetskom juniorskom prvenstvu u Rijeci proglašen je najboljim igračem, a bio je i najbolji strijelac prvenstva. Godine 1988. proglašen je najboljim rukometašem Jugoslavije.

Do svoje 24. godine imao je čak 96 nastupa za A reprezentaciju Jugoslavije.

Godine 1990. godine dolazi u Zagreb i nakon raspada Jugoslavije postaje hrvatski reprezentativac. S Rukometnim klubom Badel 1862 Zagreb osvojio je dva naslova prvaka Europe, i to 1992. godine u finalu protiv Teke u Santanderu te 1993. godine protiv Wallaua u Frankfurtu. Fotografija njegovog gola u posljednjoj sekundi iz Festhalle ulazi u anale hrvatskog sporta. Nijemci su na svom terenu dostigli pet golova razlike iz Zagreba, ali tada na scenu stupa Puc.

Kao rukometaš Zagreba Puc je osvojio i europski Superkup 1993. godine. Prvak i pobjednik kupa Jugoslavije sa Zagrebom je bio 1991., a prvenstvo i kup Hrvatske osvojio je 1992., 1993. i 1994. Četiri godine - četiri duple krune.

Drugi dio hrvatske priče vezan je uz državnu reprezentaciju, za koju je nastupio 65 puta. U kockastom dresu Izток Puc doista se naosvajao trofeja. Godine 1993. na Mediteranskim igrama u francuskom Landouec - Roussillonu, prvim igrama na kojima je nastupila Hrvatska, osvojio je zlatnu medalju. Zatim je na Europskom prvenstvu 1994. godine u Portugalu član momčadi koja je osvojila brončanu medalju, a član je i momčadi koja je na Svjetskom prvenstvu 1995. godine na Islandu osvojila svjetsko srebro. Kao kruna velike priče, Izток Puc je član i jedan je od najboljih hrvatskih rukometaša na Olimpijskim igrama 1996. godine u Atlanti, kada je osvojena zlatna olimpijska medalja.

Izток Puc bio je strašan, veliki pucač, igrač koji je vidio igru, jednostavno, bio je nezadrživ za protivnika, po mnogima najbolji i najkompletniji lijevi vanjski svih vremena.

Nakon 1994. vraća se doma u Sloveniju i igra do 1999. godine za Rukometni klub Pivovarna Laško iz Celja, s kojim je prvak Slovenije 1995., 1997., 1998. i 1999., a pobjednik kupa Slovenije 1995., 1996., 1997., 1998. i 1999. Zatim do 2002. igra za RK Prule iz Ljubljane, s kojim je prvak Slovenije 2002. godine.

Mijenja reprezentativni dres i počinje igrati za Sloveniju, za koju je nastupio 34 puta i jedan je od najzaslužnijih što je ova reprezentacija nastupila na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyu. Izток Puc je uz Andreja Lavrova jedini svjetski rukometaš koji je igrao na trima olimpijskim igrama u tri različita dresa: 1988. godine za Jugoslaviju, 1996. za Hrvatsku i 2000. za Sloveniju.

Kao član hrvatske rukometne reprezentacije dobitnik je Državne nagrade za sport Franjo Bučar 1996. godine, a odlikovan je i državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Ovaj proslavljeni rukometaš se nekoliko godina pred smrt preselio na Floridu. Tu je i preminuo nakon teške bolesti, 20. srpnja 2011. godine. Urna s njegovim posmrtnim ostacima položena je u Zagrebu na groblju Mirogoj, dio pepela je posut u Novalji, koju je jako zavolio ljetujući ondje, a dio u Sloveniji, gdje mu je pokopana majka.

Vijest o njegovoj preranoj smrti teško je pogodila hrvatsku, posebno rukometnu javnost. Direktor Rukometnog kluba Zagreb Zoran Gobac na posebno sazvanoj tiskovnoj konferenciji povodom smrti Iztoka Puca je rekao: "Izток je bio stožerni igrač, odrastao je u našem klubu i moramo mu zahvaliti na svemu što je dao za naš klub i rukomet. K nama je stigao 1990. godine i probio sve transfere u Hrvatskoj i Europi te godine. S njim smo napravili stravičan iskorak i dva puta pokorili Europu. On je s reprezentacijom bio treći u Portugalu, drugi na Islandu na Svjetskom prvenstvu, a vrhunac karijere je zlatna olimpijska medalja u Atlanti. Bio je gospodin čovjek, igrao je za tri selekcije i sigurno je jedan od najvećih rukometaša u povijesti."

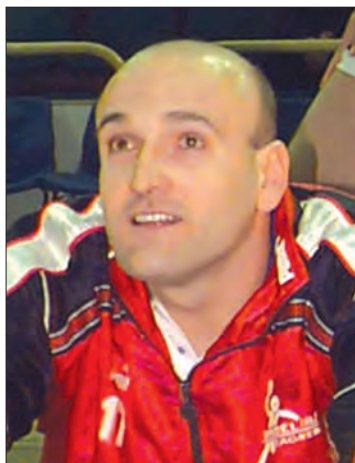
Ovaj vrsni rukometaš je zbilja bio igrač ispred svog vremena. Njegovo dizanje na skok-šut značilo je pola zgoditka. Nije bio od onih igrača grubijana. Izток se u igri nadmetao, borio svim dozvoljenim sredstvima, a redovito je izlazio kao pobjednik. Istinska rukometna legenda koja je, nažalost, prerano napustila ovaj svijet.

RUKOMET

Zlatko Saračević

2 odličja - Zlatna medalja: OI Atlanta 1996.
Brončana medalja: OI Seoul 1988.

Zlatna ljevica hrvatskog rukometa.

Zlatko Saračević rođen je 5. srpnja 1961. godine u Banja Luci. Zanimljivo je da je kao klinac počeo s odbojkom, međutim ubrzo se prebacio na rukomet, sport kojemu je dao jako mnogo.

Igračku karijeru započeo je u tada slavnoj momčadi Borca iz Banja Luke, gdje je već 1978. godine počeo igrati za prvu momčad. S Borcem je osvojio titulu prvaka Jugoslavije 1981. godine i kup Jugoslavije 1979. godine. U svom matičnom klubu Saračević je igrao do 1987. godine, kada odlazi u Zagreb i postaje rukometaš Medveščaka. U ovom klubu je igrao do 1990. godine i osvojio kup Jugoslavije 1989. i 1990. godine. Potom odlazi u Francusku, gdje igra do 1997. godine. Najprije do 1992. godine igra za momčad Girondines iz Bordeauxa, a zatim je do 1996. godine rukometaš Usama iz Nimesa s kojim je osvojio prvenstvo Francuske 1992., 1993., 1994., 1995. i 1996. godine, kao i francuski kup 1994. godine. Posljednja rukometna destinacija u Francuskoj bio mu je rukometni klub Creteil iz Pariza, za koji igra od 1996. do 1997. godine, kada se vraća u Hrvatsku.

Povratkom u Hrvatsku postaje igrač Rukometnog kluba Badel 1862 Zagreb, najtrofejnijeg hrvatskog rukometnog kolektiva. S ovim je klubom 1998., 1999. i 2000. osvojio prvenstvo i kup Hrvatske.

Potom odlazi u Mađarsku, gdje je od 2000. do 2002. godine rukometaš Vezprem Fotexa. U dvogodišnjem periodu boravka u ovom poznatom klubu Saračević je 2002. godine osvojio titulu prvaka Europe, kao i mađarski rukometni kup iste godine.

Ponovno se vraća u Hrvatsku i u sezoni 2002./03. igra za momčad Zameta iz Rijeke, gdje je 2003. godine, u svojoj 42. godine života, završio s igranjem rukometa.

Na Svjetskom juniorskom prvenstvu 1981. godine u Portugalu osvojio je zlatnu medalju.

Kao reprezentativac Jugoslavije, 1986. godine osvojio je zlatnu medalju na Svjetskom prvenstvu u Švicarskoj te brončanu medalju 1988. godine na Olimpijskim igrama u Seoulu.

Raspadom bivše države reprezentativnu karijeru nastavlja igranjem za reprezentaciju Hrvatske, u čijem je dresu osvojio zlatnu medalju na Olimpijskim igrama 1996. godine u Atlanti, srebrnu medalju na Svjetskom prvenstvu 1995. godine u Islandu i brončanu medalju na Europskom prvenstvu 1994. u Portugalu. Osvojio je Saračević i zlatnu medalju na Mediteranskim igrama u francuskom Languedoc – Roussillonu 1993. godine.

Kao član hrvatske rukometne reprezentacije, 1996. godine je dobitnik Državne nagrade za sport Franjo Bučar, a odlikovan je i odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Najboljim rukometašem Hrvatske proglašen je 1999. i 2002. godine, a 1986. je proglašen najboljim sportašem Bosne i Hercegovine.

Zlatko Saračević je tijekom igračke karijere bio poznat po tome što se jednako dobro služio lijevom i desnom rukom, a doista je rijetkost da jedan igrač igra gotovo podjednako dobro s obje ruke. Vrlo je interesantno da je Saračević tijekom karijere vrlo malo igrao u obrani jer, kako kaže, lijevaci vrlo malo igraju obranu, više su usredotočeni na napad.

Ovaj vrsni rukometaš bio je igrač koji je uvijek čvrsto stao na zemlji. Sve što je tijekom karijere postigao, bilo je samo svojim upornim radom. Nije bio od onih igrača koji jednom bljesnu, a onda ih nema nigdje. Saračević je u igri gotovo uvijek imao konstantu. Poglavito dobru igru pružio je na Olimpijskim igrama 1996. godine, kada je bio jedan od naših najboljih igrača.

Od utakmica u karijeri, rado se sjeća onih trofejnih, klupskih i reprezentativnih. U vremenu kada je nosio dres Badel 1862 Zagreba posebnu su mu, priznaje, bili uzbudljivi susreti s Pivovarnom Laško iz Celja, ali i vrijeme provedeno u Mađarskoj, kada je pred kraj karijere uspio ostvariti sportski cilj, a to je da igra u momčadi koja je prvak Europe.

Nakon prestanka igranja radio je kao trener, a najviše vremena vodio je Čelik iz Zenice.

Kada se podvuče crta pod rukometnom karijerom ovog proslavljenog hrvatskog rukometaša bosanskohercegovačkih korijena, može se samo konstatirati – velika karijera, kako klupska tako i reprezentativna, koja je svoj vrhunac imala 1996. u Atlanti, kada je s Hrvatskom osvojio zlatnu olimpijsku medalju.

RUKOMET

Irfan Smajlagić

2 odličja - Zlatna medalja: OI Atlanta 1996.
Brončana medalja: OI Seoul 1988.

Istinski velikan hrvatskog rukometa.

Irfan Smajlagić rođen je 16. listopada 1961. godine u Medenom Polju kraj Banja Luke. Igračku karijeru započeo je u momčadi Borca iz Banja Luke, s kojim je osvojio titulu prvaka Jugoslavije 1981. godine i kup 1979. Potom 1986. godine dolazi u Zagreb i postaje igrač Međveščaka, s kojim osvaja kup Jugoslavije 1987., 1989. i 1990. godine. Rukometni put 1990. godine vodi ga u Francusku, gdje igra za momčadi Ivry, Nimes i Livry. Zatim je od 1997. do 2000. igrao za Zagreb 1862 Badel, s kojim 1998., 1999. i 2000. godine osvaja prvenstvo i kup Hrvatske. Potom igra za riječki Zamet, gdje je 2002. godine završio igračku karijeru. Rukomet je igrao pune 24 godine. Uz mnoge klubске trofeje, ostvario je i zavidnu reprezentativnu karijeru. Kao član reprezentacije Jugoslavije osvojio je brončanu medalju na Olimpijskim igrama 1988. godine u Seoulu.

Kao reprezentativac Hrvatske ostvario je impozantan niz uspjeha i medalja. Godine 1994. na Europskom prvenstvu u Portugalu osvaja brončanu medalju. Na Svjetskom prvenstvu na Islandu 1995. Smajlagić je član momčadi koja osvaja srebrnu medalju. Zlatnu medalju osvojio je na Mediteranskim igrama 1993. godine u francuskom Languedec – Roussillonu.

Kao kruna karijere stigla je zlatna olimpijska medalja na Igrama 1996. godine u Atlanti.

Treba reći da je Smajlagić kao hrvatski reprezentativac nastupio pet puta za selekciju Svijeta i dva puta za selekciju Europe. U izboru svjetskih rukometnih stručnjaka 1997. godine izabran je u idealnu rukometnu postavu svih vremena. Tri puta je biran u all stars team na velikim natjecanjima (olimpijske igre i svjetsko prvenstvo).

Igračku karijeru završio je 2002. godine i dao se u trenerske vode. Dugi niz godina bio je prvi suradnik izbornika hrvatske rukometne reprezentacije Lina Červara, tako da je Irfan kao trener u hrvatskoj reprezentaciji osvojio: zlatnu medalju na Olimpijskim igrama 2004. godine u Ateni i srebrnu medalju na Svjetskom prvenstvu 2005. godine u Tunisu. Bio je izbornik hrvatske reprezentacije na Mediteranskim igrama u Almeriji 2005., kada je osvojena zlatna medalja. Kao izbornik kadetske reprezentacije Hrvatske osvojio je zlatnu medalju na Europskom prvenstvu 2006. u Estoniji.

Kao član hrvatske rukometne reprezentacije dobitnik je Državne nagrade za sport Franjo Bučar 1996. godine, a odlikovan je i državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara. Godine 1995. proglašen je najboljim rukometašem u Hrvatskoj.

U Hrvatskom rukometnom savezu formalno je imao dužnost instruktora za muški rukomet i trenera nacionalnih selekcija. Kao igrač je bio gotovo neprimjetan u javnosti, kakav je bio i dok je obnašao navedenu dužnost.

Dok je radio, nije htio prihvatiti da usporedno s radom u reprezentacijama radi i u nekim od klubova, iako je bilo više ponuda. Njegovo je trenersko geslo – ako je izbornik, onda je samo izbornik. Ili jedno ili drugo, odnosno ili klub ili reprezentacija. Govori da je teško kvalitetno na “dva fronta” obnašati trenersku dužnost. Kao trener u reprezentaciji je puno je energije trošio na praćenje igrača, tako da, kako kaže, nije vidio ni vremena ni prostora da bi čovjek mogao obavljati nešto paralelno.

Smajlagić će reći da je kao instruktor za muški rukomet i trener nacionalnih selekcija imao veliki angažman tijekom cijele godine, poglavito u radu mlađih dobrih skupina. Jer, on je trener koji stvara igrače, čovjek koji prati te mlade ljude u njihovim prijelaznim godinama do u tančine. To je, voli reći Irfan, vrijeme kada se iz mladića formira čovjek i kada se iz talenta formira igrač. Skoro svaki mjesec imao je okupljanje juniora i kadeta. Obiman program koji se mora ukomponirati u odnosu na prvenstvo Hrvatske i europska natjecanja.

Irfan Smajlagić istinska je legenda hrvatskog rukometa. Čovjek koji je u rukometu kao igrač osvojio sve i koji je radio s mnogim trenerskim velikanima u njegovo vrijeme. Danas je obrnuta pozicija. Danas on kao rukometni znalac uči one koji dolaze. A ukoliko ti mladi rukometaši na kojima počiva budućnost rukometa budu imali i blizu volje i znanja kakvog je posjedovao Irfan Smajlagić, zagarantirana im je velika karijera.

Bio je izbornik reprezentacije Bosne i Hercegovine te trener Bosne iz Sarajeva, s kojom je bio prvak države 2011. godine. Nekoliko godina radio je kao trener u Francuskoj, a od listopada 2012. trener je riječkog Zameta.

STRELJAŠTVO

Jasna Šekarić

2 odličja - Zlatna medalja: OI Seoul 1988. - zračni pištolj
Brončana medalja: OI Seoul 1988. - malokalibarski pištolj

Jedna od najtrofejnijih europskih sportašica koja je dvije olimpijske medalje osvojila i iz hrvatskog kluba. Jasna Šekarić rođena je u Beogradu 17. prosinca 1965. godine. Odrasla je i djetinjstvo provela u Osijeku, gdje se počela baviti streljaštvom kao članica tamošnjeg Streljačkog kluba Građansko SD Osijek 1784. U školskoj selekciji najprije natjecala u disciplini zračna puška i imali su vrlo dobre rezultate na regionalnim učeničkim natjecanjima. Nešto kasnije prešla je na pištolj.

Kao članica osječkog streljačkog kluba sudjelovala je na Olimpijskim igrama 1988. godine u Seoulu i osvojila zlatnu i brončanu medalju. Zlato je osvojila u disciplini zračni pištolj, a broncu u disciplini malokalibarski pištolj.

Godine 1990. vraća se u rodni Beograd i pristupa Streljačkom društvu Crvena Zvezda. Dolaskom u glavni grad Srbije, Jasna Šekarić nastavlja svoj trofejni niz, ali ovog puta pod kapom njihova olimpijskog odbora. Na Olimpijskim igrama u Barceloni 1992. godine sa zračnim pištoljem osvojila je srebrnu medalju. U Atlanti 1996. godine u istoj disciplini osvaja četvrto mjesto. Na igrama u Sydneyu 2000. godine ponavlja uspjeh iz Barcelone, osvojivši srebrnu medalju ponovno sa zračnim pištoljem. Isti uspjeh i istu medalju osvaja i na narednim Igrama 2004. godine u Ateni. Na svojim šestim Olimpijskim igrama koje su 2008. godine održane u Pekingu, Jasna Šekarić osvojila je šesto mjesto.

Ukupno je na Olimpijskim igrama osvojila je pet medalja - jedno zlato, tri srebra i broncu, što je impozantan broj s kojim se malo koji sportaš može pohvaliti. Jedini je strijelac koji se na svakom nastupu na olimpijskim igrama uspio plasirati u finale. Dva joj je puta olimpijsko zlato zamalo izmaknulo. U Barceloni je 1992. izgubila zlatnu olimpijsku medalju unatoč činjenici da je imala identičan rezultat kao pobjednica Marina Logvinenko. Situacija se ponovila i na Olimpijskim igrama u Ateni 2004. godine, kada je Jasna nakon osnovnog dijela i kvalifikacija imala isti rezultat kao i pobjednica, Ukrajinka Olena Kostevič. Ukrajinka je bila bolja od Šekariće u raspucavanju. Na Olimpijskim igrama 2008. u Pekingu nosila je srpsku zastavu na ceremoniji otvaranja, a na natjecanju je osvojila šesto mjesto.

Jasna Šekarić više je puta proglašavana najboljom sportašicom Jugoslavije, Hrvatske, Srbije i Crne Gore. U izboru Sportskih novosti 1986., 1987., 1988. i 1989. godine proglašavana je najboljom sportašicom Hrvatske, a 1988. u istom je izboru najbolja sportašica Jugoslavije. Godine 1988. i 1994. dobila je Zlatnu značku beogradskog Sporta za najboljeg sportaša u Jugoslaviji. Tri puta, 1990., 1995. i 2005., Jasna Šekarić je proglašavana najboljim strijelcem svijeta. Godine 2000. Međunarodna streljačka federacija (ISSF) ju je proglasila najboljim strijelcem 20. stoljeća. U karijeri je osvojila preko 90 medalja na velikim natjecanjima (olimpijske igre, svjetska i europska prvenstva, svjetski kupovi, mediteranske i balkanske igre).

Jasna Šekarić je tri puta osvojila titulu svjetske prvakinja u streljaštvu i to: 1987. u Budimpešti, 1989. u Sarajevu i 1994. u Milanu. Četiri puta bila je europska prvakinja.

Treba reći da je ova vrhunska sportašica čak pet puta bila pobjednica Svjetskog kupa u streljaštvu i to: 1988. godine u disciplini malokalibarski pištolj te u zračnom pištolju 1990., 1996., 1997. i 2005. godine.

Iako nije mijenjala državljanstvo, sudjelovala je pod četiri različite zastave na njenih šest Olimpijskih igara. Godine 1988. u Seoulu, kada je bila članica Građansko streljačkog društva Osijek 1784, nastupala je za SFR Jugoslaviju, 1992. godine je nastupala kao nezavisni sudionik jer je SR Jugoslavija bila pod sankcijama. Naredna tri puta je nastupala za SR Jugoslaviju, odnosno Srbiju i Crnu Goru, a konačno 2008. za Srbiju. Samo je još jugoslavensko - američki stolnotenisač Ilija Lupulesku nastupao pod četiri različite zastave, ali on je mijenjao državljanstvo.

Mada je veliki dio karijere provela izvan Hrvatske, kao članica osječkog kluba osvojila je dvije olimpijske medalje koje su Jasnu Šekarić svrstale i među hrvatske olimpijske legende.

RUKOMET

Igor Vori

2 odličja - Zlatna medalja: OI Atena 2004.
Brončana medalja: OI London 2012.

Osvajač pregršt medalja.

Igor Vori rođen je u Zagrebu 20. rujna 1980. godine. Igračku karijeru započeo je u mladim uzrastima Rukometnog kluba Zagreb, gdje je već 1997. godine, sa svojih 17, počeo nastupati za prvu momčad. Od tada pa do 2001. godine, do prvog odlaska iz rodnog grada, Igor Vori je jedan od najboljih i najstandardnijih igrača kluba.

U prvom četverogodišnjem periodu u svom matičnom klubu je osvojio prvenstvo Hrvatske 1997., 1998., 1999., 2000. i 2001. godine, kao i hrvatski kup 1997., 1998., 1999. i 2000. godine.

U ljeto 2001. godine Igor odlazi u Italiju, gdje u sezoni 2001./02. igra za momčad Pallamano Prato, a potom u narednoj 2002./03., također u Italiji, igra za istu momčad, ali sada pod imenom Pallamano Conversano. S ovim klubom 2003. osvaja prvenstvo i kup Italije.

Zatim se vraća kući i od 2003. do 2005. godine ponovno je rukometaš svog Zagreba, s kojim osvaja titule prvaka Hrvatske, kao i hrvatski kup 2004. i 2005. godine.

U ljeto 2005. godine Igor Vori ponovno napušta Hrvatsku i odlazi u Španjolsku gdje postaje jedan od najboljih igrača slavne Barcelone, s kojom osvaja Asobal ligu 2006., španjolski Superkup 2007. i Copa del Rey 2007.

Zatim se ponovno vraća u Zagreb gdje je igrač Zagreb Croatia osiguranja od 2007. do 2009. godine i u tom razdoblju s ovim slavnim hrvatskim klubom osvaja prvenstvo i kup Hrvatske 2008. i 2009. godine.

Od ljeta 2009. godine rukometaš je njemačkog HSV Hamburga s kojim 2011. godine osvaja prvenstvo Njemačke, 2010. njemački kup i Superkup i 2013. titulu prvaka Europe. Od lipnja 2013. godine član je francuskog prvoligaša Paris Saint Germain.

U dresu hrvatske reprezentacije osvojio je na Svjetskom prvenstvu 2003. u Portugalu zlatnu medalju, u Tunisu 2005. srebrnu, a 2009. u Hrvatskoj također je osvojio srebro, a 2013. u Španjolskoj brončanu. Na Svjetskom kupu 2006. godine u Švedskoj osvojio je zlatnu medalju. Na europskim prvenstvima u Norveškoj 2008. i Austriji 2010. osvojio je srebro, a u Srbiji se 2012. godine zakitio brončanom medaljom.

Na Olimpijskim igrama u Ateni 2004. godine ostvario je svoj najveći uspjeh u karijeri – bio je dio momčadi koja je osvojila zlatnu medalju. Na Olimpijskim igrama u Londonu, kao kapetan reprezentacije predvodio je hrvatsku izabranu vrstu do brončane medalje, a nastupio je i na Olimpijskim igrama 2008. u Pekingu.

Igor Vori je na Europskom prvenstvu 2008. godine u Norveškoj proglašen najboljim obrambenim igračem prvenstva. Na Svjetskom prvenstvu u Hrvatskoj 2009. godine proglašen je najboljim igračem prvenstva, a iste godine, od strane Hrvatskog rukometnog saveza, Vori je proglašen najboljim hrvatskim rukometašem. Čak četiri puta igrao je za reprezentaciju svijeta.

Godine 2011. izabran je u najbolju momčad njemačke prve ili Bundes lige.

Kao član hrvatske rukometne reprezentacije 2004. godine je dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a odlikovan je i državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Godinama ga suigrači iz reprezentacije i navijači smatraju jednim od naših najboljih igrača. Na koncu, dodijeljena mu je i kapetanska traka. Igor, kao skroman čovjek, o tome kaže: “Ne volim govoriti o sebi. Ja ću samo reći da smo svi jedna ekipa, i sve što radimo radimo zajedno, što konstantno dokazuju i naši rezultati. Ipak, lijepo je čuti kada vaši suigrači i navijači misle tako i lijepo govore o tebi. Na kraju krajeva, sve se radi za reprezentaciju i navijače koji nas neprestano bodre.”

Od svih trenera s kojima je radio, posebno ističe Lina Červara. On mu je dao šansu, priznaje Igor, i onda kada je možda još nije bio zaslužio. Neizmjereno je vjerovao u njega. Igor mu je na najbolji način uzvratio na ukazanom povjerenju. Kaže: “Svaka čast svim trenerima s kojima sam radio, ali Lina najviše poštujem i cijenim.”

Igor Vori ušao je u povijest nove dvorane zagrebačke Arene. Na otvaranju, u utakmici protiv Rusije 2009. godine, on je početkom treće minute iz kontre doveo Hrvatsku u vodstvo od 1:0.

RUKOMET

Drago Vuković

2 odličja - Zlatna medalja: OI Atena 2004.
Brončana medalja: OI London 2012.

Splitski dječak koji je ostvario olimpijski san.

Drago Vuković rođen je 3. kolovoza 1983. godine u Splitu. Brat je blizanac bivšeg vratara Hajduka, a danas RNK Split, Andrije Vukovića. Rukomet je počeo igrati u Rukometnom klubu Brda u Splitu, klubu koji djeluje u istom imenom splitskom kvartu. Potom je prešao u mnogo jači Split Brodomerur, gdje je vrlo rano Dragin talent za rukomet došao do izražaja. Prvi trofeji došli su mu u ruke dok je još igrao za kadetsku momčad Brodomerura, s kojim je bio dva puta prvak Hrvatske u juniorskoj konkurenciji, pa je proglašen i najboljim igračem generacije rođene 1983. godine.

Dok još nije bio siguran u rukometnu karijeru, igrao je Drago tenis i to s Mariom Ančićem na splitskim Firulama. Ali rukomet je ipak u konačnici dobio prednost pred "bijelim sportom".

U Split Brodomeruru je igrao do 2002. godine, kada je odlučio prihvatiti ponudu daleko snažnijeg Badel 1862 Zagreba te se preseliti u glavni grad.

U Zagrebu je Drago igrao do 2006. godine i u tom periodu osvojio je prvenstvo i kup Hrvatske, kako se kaže - "duplu krunu", 2003., 2004., 2005. i 2006. godine.

Potom Drago Vuković dvije godine, od 2006. do 2008., igra u Sloveniji za momčad Gorenja iz Velenja. I tu je jedan od najboljih igrača na poziciji srednjeg vanjskog.

U ljeto 2008. godine otisnuo se u Njemačku, gdje je do 2011. godine igrao za poznati klub VfL Gummersbach u čijem dresu je osvojio prve europske klupske trofeje.

Kao član VfL Gummersbacha Vuković je 2009. godine osvojio Kup EHF, a 2010. i 2011. godine Kup pobjednika kupova. Od 2011. godine Vuković je igrač momčadi Lubbecke.

U Hrvatsku rukometnu reprezentaciju Drago Vuković ušao je vrlo rano. Kaže, oblačeći kockasti dres, ostvario je svoj sportski san. U tom je dresu osvojio ono o čemu mnogi mogu samo sanjati, a o broju trofeja da i ne govorimo.

Na Mediteranskim igrama u Almeriji 2005. osvojio je srebrnu medalju.

Na prvenstvima Europe Vuković je dosada osvojio tri medalje. Bio je dio reprezentacije koja je osvojila srebro 2008. u Norveškoj i 2010. u Austriji, a u Srbiji 2012. godine zakitio se brončanom medaljom. Na Svjetskom prvenstvu u Španjolskoj 2013. osvojio je brončanu medalju.

Na natjecanju Svjetskog kupa u Švedskoj 2006. osvojio je zlatnu medalju.

Ipak, kao malo koji sportaš, poglavito u kolektivnom sportu, Drago Vuković je 2004. ostvario sportski san snova. Bio je dio momčadi hrvatske reprezentacije koja je na Olimpijskim igrama 2004. godine u Ateni osvojila zlatnu medalju. Nastupio je Vuković i na narednim Igrama 2008. godine u Pekingu, a na Igrama 2012. godine u Londonu ponovno je osvojio olimpijsku medalju, ovog puta brončanu.

Posebno mu je u sjećanju, kako kaže, ostala Olimpijada 2004. u Ateni. Te su igre za njega bile nešto neponovljivo i dok je živ rado će se sjećati svakog dana, svakog sata i nikada neće zaboraviti kakva je to bila klapa, kako je tu stalno netko davao cijelog sebe.

Na terenu je Drago prepun energije, gotovo hiperaktivan. Pogled mu stalno luta lijevo – desno, sve vidi, a što je najznačajnije, svugdje i dospije. Ima tu urođenu inteligenciju da sve prati. Kada treba, zna i stati na loptu. Pogledati, smiriti. Njegova je sreća da je na početku igranja u reprezentaciji igrao s prokušanim asovima kao što su Metličić, Goluža, Džomba, Kaleb i ostali, od kojih je doista imao što naučiti.

Kao član hrvatske reprezentacije odlikovan je državnom odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 2004. je kao "zlatni iz Atene" dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Neosporno, Drago Vuković je igrač hrvatske prošlosti, sadašnjosti i budućnosti.

NOGOMET

Andrija Anković

1 odličje - Zlatna medalja: OI Rim 1960.

Nastup na olimpijskim igrama san je svakog sportaša, a da ne govorimo o osvajanju olimpijske medalje. Biti nositelj zlatne olimpijske medalje posebna je čast, rezervirana samo za odabrane. Tu čast imao je i Andrija Anković, nažalost prerano preminuli nogometaš Hajduka.

Rođen je 16. srpnja 1937. godine u Gabeli kraj Metkovića. Osnovnu je školu pohađao u rodnom mjestu, a gimnaziju u Metkoviću.

Nogomet je počeo igrati u ranoj mladosti, u tadašnjoj momčadi Sloge u Gabeli (tako se tada zvao GOŠK iz Gabele), a dres Neretve iz Metkovića oblači 1955. godine, nakon obnove rada kluba. Pripada onoj generaciji nogometaša Neretve koji su postali prvaci mostarskog podsaveza u sezoni 1956./57. i koji su se u kvalifikacijama izborili za A grupu II. nogometne zone Bosne i Hercegovine u natjecateljskoj sezoni 1957./58. U ljeto 1958. godine dolazi u splitski Hajduk.

Andrija Anković je bijeli dres s brojem devet na leđima obukao 326 puta. Za Hajduk je postigao 250 golova. Bio je napadač, jugoslavenski nogometni reprezentativac. U državnoj A reprezentaciji, kao nogometaš Hajduka, od 1960. do 1962. godine odigrao je 8 utakmica i postigao jedan zgoditak. Debitirao je u Casablanci 1. siječnja 1960. godine u prijateljskoj utakmici protiv Maroka (5:0), a od reprezentativnog se dresa oprostio utakmicom protiv Kolumbije na Svjetskom prvenstvu u Čileu, u gradu Ariju, 7. lipnja 1962. godine. Rezultat je bio identičan kao i u Ankovićevu debiju (5:0). Bio je član one čuvene selekcije koja je 1960. godine na Olimpijskim igrama u Rimu donijela Jugoslaviji zlatnu medalju, kao i one koja je 1962. godine na Svjetskom prvenstvu u Čileu osvojila četvrto mjesto na svijetu.

Sudionik je i Europskog prvenstva 1960. godine u Francuskoj, gdje je Jugoslavija osvojila srebrnu medalju. Kao vođa navale Anković se isticao borbenošću i hrabrošću, što najbolje potvrđuje opće prihvaćena ocjena kako se nije bojao staviti ni glavu gdje su drugi povlačili kopačku.

Po priznanju samog Andrije, najdraži gol u karijeri bio je onaj što ga je dao slavlom Lavu Jašinu, vrataru Dinama iz Moskve, u Splitu 9. lipnja 1959. godine kada je Hajduk u prijateljskom susretu pobijedio s 2:0. Tim je golom osigurao stalnu vizu za bijeli dres. Odnio je loptu robusnom ruskom braniču Kuznjecovu i sjurio se prema голу velikog Lava. Iako ga Kuznjecov nemilosrdno udara, Ankoviću snažna želja da postigne gol daje dovoljno energije da se ne obazire na udarce. Približivši se Jašinu i njegovu nezaštićenom kutu, Anković je oštro udario po lopti. Visoko tijelo Lava Jašina izvilu se u očajničkom pokušaju spasa. Međutim, uzaludan je bio pokušaj tog slavnog vratara, lopta je zasjela u mreži.

Koje li sreće i radosti! Andrija Anković, koji je tek manje od godine u bijelom dresu, dao je gol jednom od najboljih vratara svijeta, Lavu Jašinu.

U nogometnoj sezoni 1964./65. otišao je na odsluženje vojnog roka. Po povratku igra još jednu sezonu u Hajduku, kojeg napušta 4. srpnja 1966. godine. Otišao je u Njemačku gdje je igrao u FC Kaiserslauternu od 1966. do 1969. godine. Potom je Andrija Anković trener FC Landstuhla od 1969. do 1970. godine.

Zatim se vraća u Hrvatsku. Najprije je bio trener Omiša od 1970. do 1971. godine. Iz Omiša odlazi u Hajduk gdje je trener pionira, potom i juniora od 1971. do 1978. godine, s tim da je u prvenstvenoj sezoni 1972./73. pomoćni trener Branku Zebecu u seniorskoj momčadi. Odgojio je u Hajduku mnoge generacije izvrsnih nogometaša.

Posljednje godine svog kratkog života proveo je na dužnosti instruktora Nogometnog saveza dalmatinske regije, od kolovoza 1978. pa do svoje smrti.

Umro je od srčanog infarkta 28. travnja 1980. godine u 43. godini života u Splitu, gdje je i sahranjen na groblju Lovrinac.

U sjećanje na Andriju Ankovića u njegovoj rodnoj Gabeli svake se godine od 1987. u zimskim mjesecima održava nogometni turnir pod nazivom Memorijal Andrije Ankovića, na kojem uz Hajduk, GOŠK iz Gabele i Neretvu iz Metkovića, sudjeluju i drugi klubovi. Na taj način odaje se priznanje i zahvalnost ovom velikom hrvatskom nogometašu koji je u povijesti našeg nogometa ostavio dubok i neizbrisiv trag.

Andrija Anković bio je istinska legenda hrvatskog nogometa, neustrašivi centarfor, nositelj zlatne olimpijske medalje, a uz to i nogometni trener koji je u svom poslu mogao još mnogo toga dati hrvatskom nogometu. No, i ono što je do svoje 43. godine stigao dati kao nogometaš, trener i instruktor, ostat će trajno zlatnim slovima upisano u povijest hrvatskog, dalmatinskog i splitskog baluna.

VATERPOLO

Samir Barač

1 odličje - Zlatna medalja: OI London 2012.

Biti kapetan momčadi olimpijskih pobjednika - ta čast u sportu, pa i u olimpijskom pokretu, rezervirana je doista samo za odabrane.

Samir Barač rođen je Rijeci 2. studenog 1973. godine. Vaterpolom se počeo baviti u rodnom gradu kao desetogodišnji dječak, 1983. godine, kada je prvi put došao na bazen Primorje. Od tada pa do 1997. godine Barač je u svim uzrastima kroz koje je prolazio, pa i kasnije kada je postao prvotimac, jedan od glavnih igrača Primorja. U tom periodu za izdvojiti je kup Hrvatske koji je osvojio sa svojim matičnim klubom 1995. godine. Od 1997. do 2000. godine Barač je igrač splitskog POŠK-a, koji tada nastupa pod imenom Splitska banka. Bio je dio momčadi i jedan od glavnih igrača kluba kada su ispisane najsvjetlije stranice povijesti ovog velikog splitskog kluba. Sa Splitskom bankom je 1998. godine osvojio titulu prvaka Hrvatske, a 1999. godine s istom je momčadi postao prvak Europe. U finalnoj utakmici u Napulju 5. lipnja 1999. godine Splitska banka je pobijedila Bečej s 8:7. Zgoditak odluke, koji je Splitčan popeo na vrh Europe, postigao je upravo Barač.

Nakon odlaska iz Splita, u sezoni 2000./01. igrač je zagrebačke Mladosti, s kojom u navedenoj sezoni osvaja Kup LEN.

Nakon odlaska iz Zagreba, Barač od 2001. do 2007. godine igra u Italiji, gdje nastupa za Bresciu. S ovim klubom osvojio je titulu prvaka Italije 2003. godine, kao i LEN kup 2002., 2003. i 2005. godine.

U svoj matični klub, riječko Primorje, vratio se 2007. godine, gdje je bio predvodnik jedne nove riječke momčadi koja mnogo obećava. Ta momčad osvojila je hrvatski kup 2012. godine i Jadransku ligu 2013.

Nastupi u kapici hrvatske reprezentacije zasigurno su najznačajnije razdoblje u karijeri ovog vrhunskog sportaša. Nastupio je četiri puta na Olimpijskim igrama i to: 2000. u Sydneyu, 2004. u Ateni, 2008. u Pekingu i 2012. u Londonu, gdje je kao kapetan momčadi vodio hrvatski vaterpolski brod prema luci u kojoj je čekala zlatna olimpijska medalja, najveće priznanje koje se u sportu može osvojiti.

Zakatio se Barač i medaljama na ostalim velikim natjecanjima. Na Svjetskom prvenstvu u Melbourneu 2007. godine osvojio je zlatnu medalju. Dvije godine kasnije, na Svjetskom prvenstvu u Rimu bio je dio momčadi koja je osvojila broncu, a 2011. u Šangaju je osvojio srebro. Barač se može pohvaliti da ima komplet medalja (zlatnu, srebrnu i brončanu) sa svjetskih prvenstava.

Na europskim prvenstvima 1999. u Firenci i 2003. u Kranju osvojio je srebrne medalje, a 2010. godine u Zagrebu se zakatio titulom europskog prvaka.

Osvojio je Samir Barač srebrnu medalju i u Svjetskoj ligi, u Podgorici 2009. godine. Medalju istog sjaja osvojio je 1997. godine na Mediteranskim igrama u Bariju i na FINA kupu u Oradeju 2010. godine.

Samir Barač je sinonim za golgetera, rasni strijelac. Počeo je s plivanjem u Primorju s osam godina, na preporuku ortopeda, zbog lošeg držanja. Nakon dvije godine napravio je ljetnu stanku i ispao iz klupskih kombinacija, pa se prebacio u vaterpolo.

„Ionako nisam bio plovao, sve što sam napravio, napravio sam treninzima, ne i talentom“ – kazao je Samir kasnije.

Vodili su ga u mlađim uzrastima treneri poput Afrića, Rendića, Dabovića, Pajalića, Bibanovića. Generacija je bila sjajna. Vlado Vujasinović i on zajedno su odrasli, u mlađim su kategorijama bili sjajni, osvojili kup i prvenstvo tadašnje države. U prvu momčad uključio ga je Frane Nonković. Primorje se tada borilo za opstanak. Rado se Barač sjeća svoje prve utakmice: „Bilo je to u Kopru i gol sam zabio.“ I tada i poslije, golovi, poglavito odlučujući, bili su njegova specijalnost. U jednoj utakmici mlađih uzrasta zabio ih je čak 14, a u seniorskoj momčadi 10, igrajući za Bresciu u kvalifikacijama Lige prvaka. Počeo je kao klinac na krilu, poslije prešao na vanjskog igrača.

Godine 2010. dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Kada se detaljnije pogleda, doista karijera prepuna trofeja, medalja, uspjeha, ali ipak, na vrhu piramide uspješnosti nalazi se zlatna medalja s Olimpijskih igara 2012. godine u Londonu. Još je bio i kapetan momčadi.

Godine 2012. izabran je za predsjednika Riječkog saveza sportova, a u svibnja 2013. prestao je s aktivnim igranjem.

NOGOMET

Zvonko Bego

1 odličje - Zlatna medalja: OI Rim 1960.

Biti član momčadi koja je postala olimpijski pobjednik, najviše je što se u sportu može postići. Pred olimpijskom titulom padaju svi svjetski i europski naslovi. Čast da bude član momčadi pobjednika na olimpijskim igrama imao je Zvonko Bego.

Kao Splitsanin "od kolina", Zvonko Bego je rođen u gradu pod Marjanom 19. prosinca 1940. godine. Bio je lijevokrilni napadač, jugoslavenski nogometni reprezentativac. Od tri brata Bego (Boran, Ivo i Zvonko) nogometaša Hajduka, najmlađi je Zvonko imao najviše uspjeha na nogometnom polju.

Za mlađe uzraste Hajduka nastupao je prije vremena sa specijalističkim pregledima. Malo je poznato da je Zvonko Bego u Hajduk došao kao vratar, međutim, kada je barba Luka Kaliterna vidio kako Zvonko lijevom nogom vraća balun, rekao je: "Ajde ti mali igrati!"

Rano je ušao i u Hajdukovu seniorsku momčad, davne 1957. godine na utakmici u Zagrebu protiv Lokomotive za kup, kada je Hajduk pobijedio s 3:1. Zvonko uvijek rado ističe taj svoj debi u bijelom dresu: "Moj životni san da igram u velikoj momčadi u kojoj su sve do tada briljirali najslavniji poslijeratni Hajdukovi asovi, iznenada se ostvario. Kako je igra sve više odmicala, treme je sve više nestajalo. Borio sam se svojski i polučio jedan zgoditak. Frane Matošić je, na moje ogromno zadovoljstvo, poslije utakmice koju smo dobili s 3:1, rekao da sam igrao dobro. Bila je to za mene najveća i najdraža nagrada jer priznanje jednog velikog nogometaša i stručnjaka kakav je Frane Matošić, zaista mi je tada mnogo vrijedilo."

Bego se rado sjeća i svog prvog prvenstvenog gola protiv Vojvodine u Splitu 9. ožujka 1958., kada je za pobjedu od 1:0 postigao najdraži gol u karijeri. Jole Vidošević je oštro centrirao, a Zvonko se bacio zrakom za loptom i glavom je ubacio u mrežu. Od navedene 1957. pa do 1967., kada je napustio Split, Zvonko je za Hajduk odigrao 375 utakmica i postigao 173 zgoditka. U sezoni 1966./67. u kojoj je Hajduk osvojio prvi kup Jugoslavije, Zvonko Bego je nastupao u prvom dijelu sezone. Potom u Njemačkoj nastupa u minhenskom Bayernu, zatim u nizozemskom Twenteu. Nastavio je u Bayeru iz Leverkusena, pa u Austriji iz Salzburga, da bi se vratio kući 1971. godine. Po povratku u Hrvatsku 1971. godine pojačava Junak iz Sinja, a igračku karijeru završava u Uskoku iz Klisa, gdje je branio i bivši Hajdukovac Ante Jurić, pa su njih dvojica zajedno malo igrali, a malo trenirali kliške mladiće.

Za A reprezentaciju Jugoslavije je kao nogometaš Hajduka 1961. godine nastupio 6 puta i postigao 2 zgoditka. U dresu s državnim grbom debitirao je u Zagrebu 19. studenog 1961. godine, u prijateljskoj utakmici protiv Austrije (2:1), a od državne se izabrane vrste oprostio u Tel Avivu 14. prosinca 1961. godine, u prijateljskoj utakmici protiv Izraela (2:0).

Sudionik je Olimpijskih igara 1960. godine u Rimu, kada je jugoslavenska reprezentacija postala pobjednik olimpijskog nogometnog turnira. Uz nastup Zvonka Bega na tim Igrama vezana je i jedna zanimljivost. Samo dva tjedna prije početka igara saznao je da je u sastavu koji ide na olimpijske igre. Već je bio kupio i televizor (u to vrijeme atrakciju) kako bi mogao gledati prijenos iz Rima.

Zvonko Bego je, uz Kozlinu, Ankovića i Žanetića, jedini nogometaš Hajduka koji je bio član momčadi olimpijskih pobjednika. To je sportski san svakog sportaša, međutim rijetki su koji tu čast i dožive. Biti na Olimpu vrhunac je sportske karijere. Tu je čast doživio Splitsanin Zvonko Bego.

U razdoblju kad je splitski klub doživljavao najteže godine od osnutka i kad je prijetnja ispadanja u niži rang natjecanja nekoliko godina visjela nad glavama Hajdukovih igrača, Zvonko Bego je u nekoliko navrata dobijao ponude ondašnjih vodećih jugoslavenskih klubova za prelazak u njihove redove. Najuporniji je bio beogradski Partizan, međutim ljubav prema Hajduku i rodnom Splitu bila je Zvonku Begi, kao i ostaloj braći, važnija od svih milijuna. Tek kada se Hajduk rezultatski oporavio i došao na prag osvajanja prvog kupa u povijesti, Zvonko Bego je otišao nogometnim trbuhom za kruhom. Ali ne u konkurentski klub, već u inozemstvo. Nosilac je Zlatne Hajdukove kapetanske trake.

VATERPOLO

Mislav Bezmalinović

1 odličje - Zlatna medalja: OI Seoul 1988.

Bezma je istinska legenda splitskog Zvončaca.

Mislav Bezmalinović rođen je u Splitu 11. svibnja 1967. godine. Završio je Ekonomski fakultet. Karijeru je započeo i završio u splitskom Jadranu, gdje je bio glavni igrač u velikim klupskim uspjesima, a time i splitskog vaterpola uopće. Bezmalinović je u doslovnom smislu sinonim kluba iz uvale Zvončac, gdje je već s 10 godina, 1977., počeo igrati vaterpolo. Tu je i činjenica da je njegov otac stajao u pozadini velikog uspjeha Jadrana kao član klupske uprave. Mislav Bezmalinović je za prvu momčad Jadrana nastupao od 1982. do 1994. godine, potom je igrao za talijansku Pescaru od 1994. do 1995., a onda kratko za Vaterpolski klub Salona iz Solina.

Bezmalinović je tih godina bio vaterpolska „faca“, lice s naslovnice. Njegova karijera ne zaostaje za upečatljivom pojavom ovog splitskog sportaša zvjezdanog statusa. Zajedno s Posinkovićem, Bezmalinović je taj udarni splitski dvojac u reprezentaciji koja nastavlja priču sa susjedne Zente, odakle su u tom desetljeću stigli zlatni olimpijci Bebić i Lušić.

U seoulsku olimpijsku selekciju 1988. godine Bezmalinović se plasirao dobivši bitku s Antom Vasovićem, koji će poslije iz Partizana osvanuti na bazenu splitskog Jadrana.

U Seoulu je Bezmalinović kao dvadesetjednogodišnjak odigrao besprijekorno među iskusnijima, u tada vrlo jakoj reprezentaciji Jugoslavije. Značajni udio dao je protiv Njemačke, postigavši dva gola koja su u polufinalu slomila protivnika. Nakon pobjeda nad Mađarima, Grcima i Španjalcima, u finalu je „pala“ Amerika i osvojeno je olimpijsko zlato.

Inače, treba reći da je Mislav Bezmalinović za reprezentaciju Jugoslavije nastupao od 1988. do 1991. godine.

Bezmalinović će potom nastaviti igrati i za reprezentaciju Hrvatske, čiju kapicu nosi od 1991. do 1994. godine. Prava je šteta za tu generaciju što nisu nastupili na Olimpijskim igrama u Barceloni 1992. godine. Bezma s odličnim igrama u klubu i reprezentaciji nastavlja i dalje, međutim pod vodstvom trenera Duška Antunovića izostali su veći uspjesi. Na Europskom prvenstvu u Sheffieldu u Engleskoj, Hrvatska je bila tek peta. Bezmalinović se ubrzo potom oprostio.

Njegova riznica trofeja poduprta je još jednim zlatom i to sa Svjetskog prvenstva 1991. godine u Perthu i s FINA kupa 1989. godine. Osvojio je i srebro na europskim prvenstvima 1987. u Starsbourgu i u Bonnu 1989. godine. Također, na Mediteranskim igrama u Ateni 1991. godine osvojio je srebrnu medalju.

Mislav Bezmalinović bio je pravi div u vodi. Njegova igračka veličina i autoritet bili su oslonac svakog trenera. Mislav Bezmalinović dio je splitskog trolista koji se u Seoulu zakitio zlatnom olimpijskom medaljom. Sva tri splitska kluba bila su ravnomjerno raspoređena. Mislav Bezmalinović kao igrač Jadrana, Deni Lušić POŠK-a, a vratar Renco Posinković kao igrač Mornara.

Taj splitski trolist bio je ključan u osvajanju posljednje jugoslavenske medalje na olimpijskim igrama, prije raspada bivše države.

U toj reprezentaciji, koju su zaista predstavljali istinski vaterpolski velikani, Bezmalinović je, iako jedan od najneiskusnijih, bio poveznica jedne generacije koja odlazi, a koju je predvodio opet Splitsanin, Lušić, i nove generacije mladih vaterpolskih velikana, koju je predvodio upravo on.

U klupskom vaterpolu sa svojim je Jadranom 1991. godine osvojio titulu prvaka Jugoslavije i kup Mediterana, te dva naslova klupskog prvaka Europe 1992. i 1993. godine. U tim velikim danima za hrvatski vaterpolo, Bezmalinović je igrao fenomenalno. Bio je i kapetan momčadi. Odlučio je prvi susret sa Savonom u finalu prve godine, a i u drugoj godini bio je jedan od ključnih igrača.

Godine 1992. Jadran je u Trstu s 11:9 pobijedio talijansku Savonu, a godinu kasnije igrane su dvije utakmice za titulu prvaka Europe između hrvatskih klubova. U prvoj je u Zagrebu Mladost pobijedila Jadran s 8:7, dok je u Splitu Jadran bio bolji sa 6:4, pa je titula vaterpolskog prvaka Europe ostala u Splitu.

Jadran je u biti 1992. godine donio priznatoj Hrvatskoj prvi međunarodni trofej koji je u ime momčadi, a može se reći i hrvatskog vaterpola i sporta, primio Mislav Bezmalinović.

Velik je podatak da je ovaj vrsni sportaš prvi u samostalnoj Hrvatskoj kao kapetan momčadi primio jedan europski pobjednički trofej.

Mislav Bezmalinović je od 2012. godine počasnik Kuće slave splitskog športa, a odlikovan je i državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

VESLANJE

Duje Bonačić

1 odličje - Zlatna medalja: OI Helsinki 1952. - četverac bez kormilara

Jedan od rijetkih gusaraša čija se biografija isprepleće s poviješću kluba.

Duje Bonačić rođen je u Splitu 10. travnja 1929. godine. Odmah je po rođenju dobio ime po zaštitniku rodnog grada, svetom Dujmu. Nepoznato je u javnosti da je ime dobio upornošću svoje bake koja je, iako podrijetlom Novak s otoka Hvara, iznimno štovala patrona grada Splita i željela da njezin unuk rođen 10. travnja, dakle ne 7. svibnja, ponese to lijepo kršćansko ime.

U svom Gusaru bio je sve - veslač, trener, član uprave i predsjednik kluba. Istaknuti je sportski djelatnik koji desetljećima predstavlja "pojam" odanosti i potpore mladim generacijama, ali i "legendu" splitskog sporta uopće. Na svoju i Gusarovu Matejušku stigao je 1945. godine. Kao što je za časopis "Veslanje" rekao u studenome 1999. godine njegov najbolji prijatelj, danas nažalost pokojni Velimir Valenta: "Pere, Duje, Jerko Matošić i ja smo grijali klupe u istom razredu Realke u Teslinjoj ulici. Kao i uvijek, Duje je bio spiritus movens, on nas je iz razreda doveo u veslaonu Gusara."

Premda je izabrao veslanje, Duje je kao gimnazijalac i plivao. U nizu najdražih regata nezaobilazno će spomenuti svoje prvo Državno prvenstvo u Šibeniku 1946. godine, gdje je s Lipanovićem, Hrbokom i Brkeljićem veslao u četvercu pomlatka i osvojio treće mjesto. Osobito mu je draga pobjeda s Tromeča Jugoslavije, Austrije i slobodnog teritorija Trsta na Bledu, gdje su nastupili protiv izuzetno jake posade Austrijanaca koju su ostavili 34 sekunde iza sebe, što je poražene po tadašnjim pravilima izbacilo iz daljnje utrke za bodovima. Najvećom nepravdom smatra diskvalifikaciju na Europskom prvenstvu u Milanu 1950. godine, gdje su im oduzeli srebrne medalje.

Svoj najveći uspjeh postigao je, jasno, na Olimpijskim igrama 1952. godine u Helsinkiju, gdje je kao štroker čuvenog Gusarovog četverca osvojio zlatnu olimpijsku medalju. Reprezentativac Jugoslavije bio je od 1950. do 1952. godine. Gusarov četverac je 1952. godine proglašen najboljim sportskim kolektivom u Hrvatskoj i Jugoslaviji.

Nakon završenog Prirodoslovno – matematičkog fakulteta u Zagrebu, po povratku u Split devet je mjeseci radio u Gusaru kao profesionalni trener. Potom se zaposlio u Tehničkoj školi, iz koje se uskoro izdvojila Pomorska škola u kojoj je proveo glavninu svog radnog vijeka. Predavao je kao vanjski suradnik na Višoj pomorskoj školi u Splitu i Zadru. Dugi niz godina bio je član uprave Gusara i predsjednik tehničke komisije kluba, ali i član Predsjedništva i predsjednik Stručne i Izborne komisije Veslačkog saveza Jugoslavije. Godine 1983. u jednogodišnjem je mandatu obnašao dužnost predsjednika Gusara. Dugi niz godina bio je savezni veslački sudac. Kao odlični organizator, vodio je kompletnu organizaciju Balkanskog prvenstva u Splitu 1981. godine.

Trinaest godina bio je direktor Pomorske škole u Splitu te je na toj funkciji bio i član Zajednice pomorskih škola Jugoslavije. Tim je tijekom predsjedavao osam godina. Devet je godina radio kao prosvjetni savjetnik za područje Dalmacije, a posljednju godinu, pred odlazak u mirovinu, bio je direktor Zavoda za prosvjetno – pedagošku službu Dalmacije. Kao mnogi veslači, po završetku karijere bavio se, a i danas se još bavi, jedrenjem. Svojim malim krstašem Perla osvojio je mnoga prva mjesta na srednjodalmatinskim regatama. Prvi je predsjednik Jedriličarskog kluba Zenta te njegov doživotni počasni predsjednik i utemeljitelj Škole jedrenja Zenta, kroz koju su učile brojne generacije splitske djece.

Posebna Dujina strast bila je snimateljska kamera. Kao aktivan član Kino kluba Split osvajao je nagrade na domaćim festivalima amaterskog filma. Zahvaljujući tom hobiju, u njegovoj osobnoj bogatoj arhivi krije se i veliko audio – vizualno bogatstvo Gusarove povijesti.

Među brojnim priznanjima, plaketama i diplomama za svoj sportski rad, ističe Orden Danice hrvatske s likom Franje Bučara, kojim ga je 2003. godine odlikovao predsjednik Republike Hrvatske Stjepan Mesić. Godine 1999. dodjeljen mu je trofej Hrvatskog olimpijskog odbora za životno djelo. Kao član slavnog četverca Gusara iz Helsinkija 1952. godine, od 2007. godine počasnik je Kuće slave splitskog športa.

VATERPOLO

Miho Bošković

1 odličje - Zlatna medalja: OI London 2012.

Mozart iz bazena.

Miho Bošković rođen je u Dubrovniku 11. studenog 1983. godine. S vaterpolom je počeo kao desetogodišnji dječak u Vaterpolskom klubu Cavtat.

Kao i svi u Cavtatu, ljeti – pravac plivalište, zimi – tri puta tjedno do Gruža. Paralelno je u početku trenirao judo i stolni tenis. Ne predugo. Tata Jakša je osamdesetih godina prošlog stoljeća bio vratar Juga, koji je četiri puta osvojio titulu prvaka Jugoslavije. Ali, tati nije bilo presudno što je Miho s deset godina odlučio trenirati vaterpolo.

“Izbora nije bilo” – reći će Miho – “čitav Cavtat bio je u plivalištu, pa tako i ja.”

U srednjoj školi, a do tada je bio tek “jedan od”, odskočio je od drugih. Trebalo je raditi jače i više. Od njega se to tražilo, jer “bit će nešto od toga malog”, govorili su mnogi uz rub gruškog bazena. Miho je muku mučio kako uskladiti školu i sport. Školu ni u ludilu nije želio zapostaviti.

Godine 1996. kapicu Cavtata zamijenio je kapicom Juga.

“Uvijek je tako bilo, najbolji iz Cavtata idu u Jug” – neće reći ništa novo, već potvrditi ono što je desetljećima cavtatska svakodnevnica.

U Gružu ga je dočekao Aljoša Lončarić. Pod njegovim vodstvom igrao je prvo za kadete. Prvi pogodak, još za Cavtat, postigao je na B prvenstvu Hrvatske.

“Igrali smo u Korčuli. Bacio sam loptu. Nisam ni vidio kako je ušla u gol. Bili su me potopili nakon šuta.”

Već tada je sanjao kako će jednog dana zaigrati u Jugu i reprezentaciji Hrvatske.

“Jug je svakom dječaku san. Biti jugaš znači biti nešto u Gradu” – zbori Miho.

Imao je 18 godina. Gruž je gorio. Jug je prvak Europe. Pao je u polufinalu Final Four-a Bečej, u finalu Olympicos. Te 2001. godine Jug, pored toga što je prvak Europe, prvak je i Hrvatske, a mlađahni Bošković igra prve utakmice za prvu momčad.

Nakon završetka slavlja, Miho je krenuo u Split. Otišao je na fakultet i na posudbu u Jadran, gdje je imao prostora za napredak. Nije žurio. Svjestan je bio da s 18 godina teško može dobiti priliku igrati u Jugu.

“Bio bi 13. ili 14. igrač, koji bi dobio minutu – dvije, a tako se ne može napredovati.”

Realan prema sebi, realan prema drugima, nije se ljutio zbog odlaska. Tri godine je proveo u momčadi sa splitskog Zvončaca.

“Kao što je pogodak bio odlazak, pogodak je bio i povratak kući” – reći će.

Godine 2004. vratio se u Jug, vrlo brzo postao glavni igrač i doslovce započeo trofejnu žetvu. U ovom slavnom dubrovačkom klubu Miho je ostao do 2010. godine i doista se naosvajao trofeja. Prvenstvo Hrvatske s Jugom je osvojio 2005., 2006., 2007., 2009. i 2010. godine, a kup Hrvatske je osvojen 2004., 2005., 2007., 2008., 2009. i 2010. godine.

Pala je i Europa. Jug je 2006. postao i prvak Europe i pobjednik europskog Superkupa.

Nije potrebno naglašavati da je u svim navedenim trofejima veliki, zasigurno najveći udio imao Miho Bošković.

Godine 2010. otišao je u Mađarsku i potpisao za Vasas gdje je igrao do 2012., kada se vratio u Jug. S Vasasom je osvojio titulu prvaka Mađarske 2012. godine, a s Jugom Hrvatske 2013.

U kapici Hrvatske reprezentacije, također trofej do trofeja. Na svjetskim prvenstvima osvojio je zlatnu medalju 2007. u Melbourneu, a brončanu 2009. u Rimu i 2011. u Šangaju. Na prvenstvu Europe u Zagrebu 2010. osvojio je zlatnu medalju. Na natjecanjima Svjetske lige osvojio je: srebro 2009. u Podgorici, broncu 2010. u Rimu, ponovno broncu 2011. u Firenci i zlato 2012. u Almati. Osvojio je srebro na FINA kupu 2010. u Oradei.

Kruna dosadašnje karijere Mihe Boškovića je zlatna medalja na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu, a nastupio je i na Igrama 2008. u Pekingu.

Na Svjetskom prvenstvu u Melbourneu izabran je u idealnu momčad natjecanja. Godine 2007. u Milanu, prvi put je jedan Hrvat bio najkorisniji igrač Final Four-a Eurolige MVP. Opet je to Miho. Europska plivačka federacija proglasila ga je 2007. i 2012. najboljim europskim vaterpolistom. Prvi put, 2007., jedan je Hrvat dobio to prestižno priznanje. Bio je više puta vaterpolist godine u izborima Večernjeg lista, Sportskih novosti, najbolji sportaš grada Dubrovnika. Najboljim sportašem Dalmacije proglašen je 2007. godine, u izboru čitatelja Slobodne Dalmacije.

Uz sve to, školu nije nikada zapostavio. Završio je Glazbenu akademiju – smjer klavir.

VATERPOLO

Ivan Buljubašić

1 odličje - Zlatna medalja: OI London 2012.

Najbolji kad je najpotrebnije.

Ivan Buljubašić rođen je u Makarskoj 31. listopada 1987. godine. Vatersku karijeru započeo je u momčadi Galeba iz Makarske, gdje je najprije branio, a potom se prebacio igrati. Sa 17 godina, 2004., prešao je u Split i postao igrač Jadrana. Vrlo je brzo po dolasku u Split postao Jadranova uzdanica, potencijal neslučenih mogućnosti. Vrlo je moderan branič. Stručnjaci ga uspoređuju s Joškom Krekovićem u najboljim danima. Posjeduje silnu eksplozivnost i plivačke sposobnosti.

Fizički je vrlo snažan, dvometraš na mjestu braniča. Igrač kojemu je bivši izbornik Ratko Rudić neobično vjerovao, pa je vrlo rano pozivan na pripreme reprezentacije i na nastupe na velikim natjecanjima. Već s 19 godina postao je član reprezentacije.

Vrlo je značajno naglasiti da Buljubašić ima vrlo snažan i precizan udarac. Istina, u početku je bio nedovoljno izrađen, ponekad i neprecizan, ali višegodišnjim radom je Ivan taj nedostatak ispravio, pa se sada doista može reći da ima odličan udarac.

U Jadranu je Buljubašić igrao do 2007. godine, kada se preselio u zagrebačku Mladost. Iako ga je ugovor vezivao s Jadranom do 2009., Mladost ga je pošto – poto željela u svoje redove.

Na Savi je igrao do 2011. godine i u tom razdoblju s Mladosti je osvojio prvenstvo Hrvatske 2008. i kup Hrvatske 2010. i 2011. godine.

Godine 2011. prešao je u Rijeku, gdje je jedan od ključnih igrača Primorja, s kojim je 2012. godine osvojio kup Hrvatske i Jadransku ligu 2013.

Iako je po godinama vrlo mlad igrač, Ivan Buljubašić se dosad naosvajao trofeja i u kapici hrvatske reprezentacije. Na Europskom prvenstvu u Zagrebu 2010. godine osvojio je zlatnu medalju. Na svjetskim prvenstvima u Rimu 2009. i Šangaju 2011. godine osvojio je brončane medalje.

Osvojio je četiri medalje i na natjecanjima Svjetske lige i to: srebro 2009. u Podgorici, broncu 2010. u Nišu, broncu 2011. u Firenci i zlato 2012. u Almati.

Na natjecanju Svjetskog kupa u Oradeu 2010. godine osvojio je srebrnu medalju.

Krunu dosadašnje igračke karijere ostvario je na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu, gdje je bio dio hrvatske reprezentacije – olimpijskih pobjednika.

U finalnom meču protiv Italije, Hrvatska je pobijedila s 8:6. Početak, međutim, nije bio baš obećavajući. Italija je u prvoj četvrtini povelu s 2:0, a onda je pred kraj Buljubašić smanjio za 2:1. Zgoditak u pravo vrijeme, da se zaustavi za-huktale Talijane. Do kraja je Hrvatska vrlo brzo stigla i prestigla protivnika, sigurno držala rezultat te na koncu osvojila zlatnu olimpijsku medalju.

I sada, jedna zanimljivost vezana uz Olimpijske igre u Londonu i Ivana Buljubašića. On je na ovim igrama bio treći hrvatski vratar. Vićana je naime istisnuo s mjesta drugog vratara. Ne, nije šala. To je doista, do povratka igri s dvojicom vrataru, bila Buljubašićeva skrivena pozicija. Hrvatska je na ovim igrama na klupi bila bez rezervnog vratara, kao uostalom i na Europskom prvenstvu u Zagrebu i Svjetskom prvenstvu u Šangaju. Naime, da se štogod dogodilo Paviću, između vratnika bi uplivao Buljubašić. Ne bez razloga.

“U Makarskoj sam počeo kao vratar. Možda godinu dana, tako nekako, a onda mi je dosadilo. I ja sam htio davati golove“ – govori Ivan.

Ivan Buljubašić je branič koji je zadivio svijet na Svjetskom prvenstvu u Kini 2011. godine. Šangajske partiture dodatno su ojačale uvjerenje kod trenera Rudića kako nikad ne može pogriješiti s ovim braničem, borcem koji ima i odlično izrađen šut.

Ovaj stasiti Makaranin vrlo se rano našao na Olimpu. U ranim godinama ostvario je sportski san o kojem mnogi tijekom karijere mogu samo sanjati. Olimpijski je pobjednik, osvajao je medalje na svjetskim i europskim prvenstvima, u Svjetskom kupu i Svjetskoj ligi, a karijera još nije ni blizu vrhunca. Godine koje dolaze zasigurno će biti one kada će Ivan nastaviti razveseljavati hrvatske ljubitelje vaterpola na ponos svoje rodne Makarske, koja mu je nakon povratka iz Londona priredila nezaboravan doček. To je Ivan i zaslužio.

VATERPOLO

Damir Burić

1 odličje - Zlatna medalja: OI London 2012.

Za njegovu veliku vaterpolske karijeru zaslužan je jedan lom ruke.

Damir Burić rođen je u Puli 2. prosinca 1980. godine. Sve je počelo lomom ruke 1994. godine, kada je Damir trenirao rukomet. Radi bržeg zacjeljivanja loma i potpunijeg oporavka, treneri su ga poslali na plivanje. A što nedostaje rukometašu kada ga bacite u vodu? Lopta, naravno. Dečko je inače bio zaljubljen u vaterpolo, ali u tom času, prema liječnicima, taj sport nije dolazio u obzir. No, slučaj je i ovdje umiješao svoje prste: baš je u to doba u gradu uteľljen Vaterpolski klub Pula...

Presudna je bila 1997. godina, kada ga je na nekom malenom turniru u Istri zamijetio ֆeljko Tonković, vrijedni pomoćnik Zorana Roje. On ga je nagovorio da prijeđe u riječko Primorje.

Burić je na Kvarneru igraćki sazrijevaio, iz godine u godinu usavršavaio svoju igru i počeo privlačiti sve više pozornost na sebe. Sjajan uspjeh za mladog igrača iz Rijeke koja je, realno gledano, u vaterpolskom svijetu ipak živjela u sjelini klubova iz Zagreba, Splita i Dubrovnika.

Tri tjedna prije Europskog prvenstva u Kranju 2003., Zoran Roje zasjeda za kormilo hrvatske vaterpolske reprezentacije i Burića poziva pod nacionalni barjak. Hrvatska sportska javnost, ona koja vaterpolo prati ovlaš, reagirala je s nevjericom: tko je sad taj?

Burić je to Europsko prvenstvo odigraio za čistu peticu. Nimalo debitantski općinjen suparnićkim centrima, ugradio je nemjerljiv doprinos u svojoj prvoj medalji osvojenoj na jednom velikom natjecanju.

Godinu dana kasnije, s Primorjem je ostvario najveći dotadašnji europski klupski uspjeh u povijesti – treće mjesto na završnom turniru Eurolige u Budimpešti. Rijeka je postala premalena, preuska za Damira, pa je u ljetu 2005. preseelio u Zagreb i zaigraio za Mladost.

Na Savi je igraio pune četiri godine i u tom periodu s Mladosti je osvojio titulu prvaka Hrvatske 2008. i hrvatski kup 2006. godine.

Potom je otišao u Italiju i od 2009. do 2012. godine bio je jedan od najboljih igrača Pro Recca iz Genove. Ova odlična talijanska momćad u tom je periodu doslovce vladala europskim bazenima. Bila suvereni gospodar u gotovo svim bazenima diljem Starog kontinenta.

Stoga i ne čudi veliki broj trofeja što ih je Burić osvojio u kapici Pro Recca. Bio je dio momćadi koja je 2010. i 2012. godine osvojila titulu prvaka Europe. LEN kup su osvojili 2010. godine, a Jadransku ligu 2012.

Burić je s Pro Reccom osvojio titule prvaka Italije 2010., 2011. i 2012. godine, kao i kup Italije 2010. i 2011. godine.

Od ljeta 2012. godine igrač je Radnićkog iz Kragujevca, kluba koji ima velike ambicije u svijetu vaterpola i s kojim je 2013. godine osvojio LEN-a kup.

Kao što je navedeno, Damir Burić je 2003. godine debitirao za hrvatsku vaterpolsku reprezentaciju. Od tada, trofej za trofejom nalazi se u Burićevim vitrinama, a malo je koje veliko natjecanje da se hrvatske vaterpolisti ne vrate kući s medaljama.

U kapici Hrvatske vaterpolske reprezentacije Damir je dosad na europskim prvenstvima osvojio srebro u Kranju 2003. i zlato u Zagrebu 2010. Na Svjetskom prvenstvu 2007. u Melbourneu osvojio je zlatnu medalju, a 2009. u Rimu i 2011. u Šangaju po bronćanu medalju.

Na natjecanjima Svjetske lige Burić je osvojio srebro 2009. u Podgorici, broncu 2010. u Nišu, također broncu 2011. u Firenci i zlato 2012. u Almati. Osvojio je srebrnu medalju i na FINA kupu 2010. u Oradei.

Ipak, najveći uspjeh u karijeri ostavljamo za kraj. Na Olimpijskim igrama u Londonu 2012. godine osvojio je zlatnu olimpijsku medalju i na taj način zaslužio besmrtnost u olimpijskom pokretu. Sudjelovao je i na Olimpijskim igrama 2004. u Ateni i 2008. u Pekingu.

Godine 2012. dodijeljena mu je Državna nagrada za sport Franjo Bućar.

Damir Burić je iznimnoj snazi i visini, koja mu dodatno pomaže u kvalitetnom obavljanju obrambenih zadataka, s vremenom pridodao silovitost, razornost udarca. Imao je on to i prije, naravno, samo je to sada dodatno ojaćao.

VATERPOLO

Andro Bušlje

1 odličje - Zlatna medalja: OI London 2012.

Najbolji kada je najteže.

Andro Bušlje rođen je u Dubrovniku 4. siječnja 1986. godine. Dijete i izdanak Juga. Rijetko je koji igrač u karijeri s 20 godina postao prvak Europe (Jug), a s 21 prvak svijeta (Hrvatska).

Nisu baš brojni slučajevi mladića u sportu koji su u toj dobi oko vrata nosili toliko "kilograma" plemenitog metala. Doduše, naznake nečeg takvog dale su se zamijetiti još u juniorskoj konkurenciji kada je osvojio broncu, odnosno srebro na Juniorskim prvenstvima Europe u Istanbulu 2001. i La Valetti 2004., baš kao i srebro na Svjetskom juniorskom prvenstvu u Buenos Airesu 2005. godine.

Iako, nije to ništa prema onim silnim tonama koje prevale u vodi na svojim ramenima, leđima i vratu, u divovskoj borbi s najvećim centrima svijeta. Andro Bušlje je, kao vrlo mlad, postao stožerni igrač ne samo kluba već i reprezentacije Hrvatske. Već je s 21 godinom stekao status jednog od najboljih braniča svijeta. Njegovo temeljno obilježje, čuvanje sidraša, ipak mu nije jedina kvalitetna osobina. Nisu rijetke ni njegove "bombetine" s vanjske pozicije. Udarac mu je gromovit, silovit. Koliko god bio snažan i visok, imponira njegova okretnost, brzina, a još više lucidnost, sportska inteligencija kojom nadmudruje i višestruko starije, samim time i iskusnije igrače od njega.

Andro Bušlje je izvorno dijete Juga i Gruža. Tu je prošao kroz sve klupske mlade uzraste, da bi debitirao za prvu momčad 2003. godine.

Od tada do danas, njegova karijera prepuna je trofeja, uspjeha, medalja, titula i svega onoga što krase vrhunskog i uspješnog sportaša.

U kapici Juga do sada je osvojio titulu prvaka Europe 2006. godine. Iste godine osvojio je i europski Superkup. Godine 2009. s Jugom je pobjednik Jadranske lige.

Titulu prvaka Hrvatske s Jugom je osvojio 2004., 2005., 2006., 2007., 2009., 2010., 2011., 2012. i 2013. godine.

Značajan dio momčadi bio je kada je osvojen kup Hrvatske 2004., 2006., 2007., 2008., 2009. i 2010. godine.

I pod stijegom Republike Hrvatske Andro Bušlje ima impozantan broj medalja. Na Svjetskom prvenstvu u Melbourneu 2007. godine osvojio je zlatnu medalju, a na prvenstvima svijeta 2009. u Rimu i 2011. u Šangaju zakitio se svjetskom broncom.

Bio je član hrvatske vaterpolske reprezentacije koja je 2010. godine na Europskom prvenstvu u Zagrebu osvojila zlatnu medalju. Tu su i medalje s natjecanja u Svjetskoj ligi i to: srebro iz Podgorice 2009., bronca 2010. iz Niša i 2011. iz Firence. Bio je dio momčadi kada je osvojena zlatna medalja na ovom natjecanju 2012. u Almati.

Treba reći da je Bušlje 2010. na FINA kupu u Oradeu osvojio srebrnu medalju.

Ipak, uvažavajući sve klupske i reprezentativne trofeje koje je Andro Bušlje osvojio do 2012. godine, najznačajniji trofej u dosadašnjoj impozantnoj karijeri osvojio je na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu. Bio je dio hrvatske reprezentacije koja je postala olimpijski pobjednik i na taj način ispisala najljepše stranice u povijesti hrvatskog vaterpola, a i sporta u cijelosti.

Sudjelovao je i na Olimpijskim igrama 2008. u Pekingu.

Za kraj, zanimljiva priča o Andri iz 2001. godine. Ne, tada nije osvojio Europsku ligu jer je imao tek 15 godina, iako... Bio je te godine na Final Four-u u Dubrovniku u bazenu tijekom utakmica. Bio je naime – iza gola. Mali koji je sakupljao lopte. Nitko s tada prepunih gruških tribina nije mogao ni slutiti da će jedan od tih sakupljača lopti samo pet godina kasnije s Jugom osvojiti taj isti naslov, trofej prvaka Europe. Ili da će samo sedam godina kasnije biti dio skupine 13 – orice odvažnih kojima je cijela nacija skandirala za pothvat u Melbourneu. Ili da će sa samo 26 godina postati olimpijski pobjednik, što je vrhunac u sportu. Više se ne može osvojiti.

Andro Bušlje je vrlo rano u sportu osvojio sve što se može osvojiti. Ispunio je svoj sportski cilj. On je u sportu ipak jedan od odabranih, jer bio je na Olimpi.

Na Mediteranskim igrama u turskom Mesinu 2013. godine osvojio je zlatnu medalju.

STRELJAŠTVO

Giovanni Cernogoraz

1 odličje - Zlatna medalja: OI London 2012. - disciplina trap

Olimpijski pobjednik, a tako skroman, jednostavan.

Giovanni Cernogoraz rođen je u Kopru 27. prosinca 1982. godine. Nastupa u streljačkoj disciplini trap. Član je Streljačkog društva Gord iz Velike Gorice.

Njegov otac Valter bio je i sam strijelac, i glavni je krivac što je Giovanni uzeo pušku u ruke. Ali, kada je s 15 godina započeo lov na glinene golubove, nije ni sanjao o olimpijskim igrama. Počeo je s gađanjem letećih meta u Višnjaju, nastavio u Novigradu. Pucati je počeo u matičnom Streljačkom društvu Gusar, a od 2009. brani boje Gorda iz Velike Gorice, gdje ga trenira Stjepan Vučković.

No, godine rada i odricanja su se isplatile. Bio je treći junior svijeta 2004. godine. Na Europskom prvenstvu u Osijeku 2009. godine osvojio je srebrnu medalju u disciplini trap u ekipnom natjecanju, zajedno s braćom Antonom i Josipom Glasnovićem.

Na Svjetskom streljačkom kupu u gađanju letećih meta 2011. godine u Pekingu, postao je pobjednik. Ali više od zlatne medalje, s tog natjecanja srce je grijalo saznanje da je izborio svoje prve olimpijske igre.

Godina 2012. doista mu je godina za pamćenje. Prije odlaska na olimpijske igre, Giovanni je na Europskom prvenstvu u Larnaci na Cipru osvojio dvostruko zlato.

U disciplini trap od 25 hitaca samo je jednom promašio i to je bilo više nego dovoljno da postane europski prvak u pojedinačnoj konkurenciji. Na istom natjecanju, zajedno s braćom Josipom i Antonom Glasnovićem, osvojio je i ekipno zlato za Hrvatsku, također u disciplini trap.

Uvažavajući sve medalje koje je Cernogoraz donosio s velikih natjecanja, kruna njegove dosadašnje karijere ipak je osvajanje zlatne olimpijske medalje na Igrama 2012. u Londonu.

Treba pošteno reći - unatoč velikom uspjehu na europskom prvenstvu, samo su najhrabriji predviđali njegov uspjeh u Londonu. Cernogoraz je u finale ušao kao šesti, no u finalnoj je seriji briljirao i stigao do najvećeg uspjeha u karijeri. U finalu je pogodio 24 od 25 meta i s ukupno 146 pogodaka imao identičan rezultat kao i Talijan Massimo Fabbrizi. U dodatnom raspucavanju za zlato hrvatski strijelac je bio mirniji i koncentriraniji i u šestoj je seriji stigao do pobjede. U raspucavanju se puca do prvog promašaja. Ukupnim rezultatom od 146 pogođenih meta izjednačio je svjetski rekord.

U finalu nitko nije gađao poput Giovannija. Uključujući raspucavanje, znači 31 opaljeni metak, naš je junak iz Novigrada promašio samo jedan jedini metak. I to onaj 15. Bilo je to pucanje iz snova. Pucanje za olimpijsko zlato.

Takva mirnoća i takav horor. Živci su se kidali na tribinama, Snježana Pejčić drhtala je, kasnije nije mogla zaustaviti suze. Bilo je to najzujbudljivije finale, poput najnapetijeg krimića. Posljednji metak uoči raspucavanja, koji je Giovanni naravno pogodio, bio mu je poništen. Kakav peh. Međutim, nije bio peh. Uzeo je novi metak, naciľjao je, prvo podigao pušku u zrak, a onda na izlaz isprašio goluba i raznio ga u zraku. Tada mu je Josip Glasnović pokazao da je najmanje srebro tu.

Kleknuo je, nije više izdržao. Uhvatio se za glavu, pa primio čestitke. I pripremio se za raspucavanje. Išao je drugi, iza Talijana. Pet metaka ni jedan ni drugi nisu promašili. Onda je stigla šesta serija u kojoj je Massimo Fabrizzi promašio. I sad, to je taj trenutak, trenutak u kojemu valjda ne treba misliti ni na što. Osim na metu. Ali kako? Uzeo je metak, napunio cijev. Opet puška, gore, pa dolje. Mir. I pucanj. Golub se raznio, Giovanni Cernogoraz pao je na leđa. Bio je to trijumf!!!

Zlato Giovannija Cernogoraza je posebno, svakako emotivno, jer ga nitko nije mogao predvidjeti. Niti Đani sam. Stiglo je tiho, nenajavljeno, stiglo je tako kako stižu najljepše priče u životu. I bit će uvijek posebno. Giovanni je tip koji je toliko skroman - dok mu se klatilo zlato oko vrata, bilo je posve jasno kako će već za nekoliko dana biti onaj isti Đani. Bez sumnje - Cernogoraz je najskromniji olimpijski pobjednik ikada. Postao je prvi Istrijan sa zlatom olimpijskom medaljom oko vrata poslije Mate Parlova, za koga će Đani reći da mu je sportski uzor.

Kao Olimpijski pobjednik iz Londona, Giovanni Cernogoraz odlikovan je 2012. godine državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a iste godine dodjeljena mu je i Državna nagrada za sport Franjo Bučar.

U izboru Sportskih novosti i Hrvatskog olimpijskog odbora proglašen je najboljim hrvatskim sportašem za 2012. godinu.

Na otvaranju Mediteranskih igara 2013. u turskom Mesinu nosio je hrvatsku zastavu i osvojio brončanu medalju u disciplini trap.

RUKOMET

Patrik Čavar

1 odličje - Zlatna medalja: OI Atlanta 1996.

Zasigurno najtrofejniji hrvatski rukometaš.

Patrik Čavar rođen je u Metkoviću 24. ožujka 1971. godine. Igračku karijeru započeo je u tadašnjoj momčadi Mehanike iz Metkovića i već je s 15 godina, 1986., počeo igrati za prvu momčad. Po igri, Čavar je odmah odskakao od svojih suigrača i vidjelo se da je predodređen za velike domete. U prvoj momčadi Mehanike igrao je do 1989. godine, kada odlazi u Banja Luku i postaje igrač tamošnjeg Borca, čiji dres nosi do kraja prvenstvene sezone 1989./90.

Nakon toga vraća se u Hrvatsku i od 1990. do 1997. godine je rukometaš Zagreba, koji kasnije nosi ime Badel 1862 Zagreb.

Dolaskom u najtrofejniji hrvatski rukometni klub, započinje pravu žetvu trofeja i medalja.

Sa Zagrebom je Čavar osvojio prvenstvo i kup Jugoslavije 1991. a prvenstvo i kup Hrvatske 1992., 1993., 1994., 1995., 1996. i 1997. godine, što znači da je u svakoj sezoni osvajao duplu krunu.

Pet puta je bio proglašen najboljim rukometašem Hrvatske, a četiri puta je bio najbolji strijelac hrvatske lige. Jednom je bio i najbolji strijelac jugoslavenske lige. Treba reći da je Čavar jednom proglašen i najboljim stranim igračem španjolske rukometne lige.

Ipak, treba posebno napomenuti da je Patrik sa Zagrebom osvojio titulu prvaka Europe 1992. i 1993. godine, kao i europski Superkup 1993. godine.

Nakon odlaska iz Zagreba, Čavar nastavlja trofejnu niz u španjolskoj Barceloni, u kojoj igra od 1997. do 2001. godine. S ovim slavnim klubom osvaja Asobal ligu 1998., 1999. i 2000. godine, zatim Kraljev kup 1998. i 1999., Asobal kup 2000. i 2001. i Superasobal kup 1998. i 2001.

Bio je jedan od najboljih igrača Barcelone kada je 1998., 1999. i 2000. godine ovaj klub osvojio titule prvaka Europe, kao i europski Superkup istih godina.

Nakon odlaska iz Barcelone, Čavar ostaje u Španjolskoj i od 2001. do 2005. godine igrač je BM Granollersa. Nakon toga slijedi povratak u Hrvatsku, gdje nekoliko mjeseci igra u zagrebačkom Agram Medveščaku.

U siječnju 2006. godine odlazi u Francusku i igra za momčad Saint Marcel Vernon do ljeta 2007. godine, kada je s navršених 36 godina završio igračku karijeru. Posljednji igrački trofej osvojio je s navedenim francuskim klubom, s kojim je 2006. godine bio prvak Druge francuske divizije.

I u dresu Hrvatske rukometne reprezentacije osvojio je velik broj medalja. Na Mediteranskim igrama 1993. godine u Languedoc – Roussillonu osvojio je zlatnu medalju. Na Europskom prvenstvu 1994. u Portugalu osvojio je broncu, a na Svjetskom prvenstvu 1995. u Islandu srebro.

Kruna karijere bile su mu Olimpijske igre 1996. u Atlanti, gdje je bio jedan od najboljih hrvatskih rukometaša koji su se zakitili zlatnom medaljom.

Patrik Čavar je kao član hrvatske rukometne reprezentacije 1996. godine dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a odlikovan je i državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Na Olimpijskim igrama u Atlanti bio je najbolji strijelac rukometnog turnira, a izabran je i u najbolju rukometnu sedmorku navedenih igara. Čak četiri puta igrao je Čavar za rukometnu reprezentaciju svijeta.

U finalu Olimpijskih igara Čavar je bio jedan od naših najboljih igrača. Hrvatska je pobijedila Švedsku s 27:26. Od početka utakmice, naša reprezentacija je dominirala. Nisu se ni snašli, a naši su već naglašeno odmakli. Nije im bilo spasa. Nisu se mogli izvući. Kockanje s 4 – 2 u obrani u završnici im je donijelo mogućnost priče o tome kako su mogli nešto. Ustvari nisu mogli ništa.

Na pitanje da li mu je Atlanta vrhunac karijere, Čavar je odgovorio: „To je svakako najljepši, najdraži, najdirljiviji rezultat koji sportaš može zamisliti“.

I u utakmicama koje su prethodile finalu protiv Švedske, onima protiv Kuvajta, SAD-a, Rusije, prvi put Švedske i Francuske, naši su djelovali goropadno i sigurno, a Čavar je izabran u najbolju sedmorku turnira, što najbolje svjedoči o njegovu ulogu u prvo hrvatsko olimpijsko zlato od samostalnosti.

Patrik Čavar je odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora proglašen najboljim hrvatskim sportašem za 1995. godinu, a 1994. i 1997. proglašen je najboljim hrvatskim rukometašem u izboru Hrvatskog rukometnog saveza i Sportskih novosti.

VATERPOLO

Nikša Dobud

1 odličje - Zlatna medalja: OI London 2012.

Simbol odanosti matičnom klubu.

Nikša Dobud rođen je u Dubrovniku 5. kolovoza 1985. godine. Igračku karijeru započeo je u Vaterpolskom klubu Jug, gdje je 2002. godine počeo igrati za prvu momčad. Od tada, evo već više od deset godina, Nikša Dobud jedan je od glavnih igrača momčadi iz Gruža, a posljednjih godina je i kapetan momčadi.

Dosad je Dobud u kapici Juga osvojio titulu prvaka Europe i europski Superkup 2006. godine. Tu je i pobjeda u natjecanju Jadranske lige 2009. godine. Titulu prvaka Hrvatske Dobud je s Jugom dosad osvojio 2004., 2005., 2006., 2007., 2009., 2010., 2011., 2012. i 2013. godine. Bio je dio momčadi koja je osvojila hrvatski kup 2002., 2003., 2004., 2005., 2006., 2007., 2008. i 2009. godine.

Za 2009. godinu u Dubrovniku mu je, kao najboljem hrvatskom vaterpolistu te godine, dodijeljen vrlo cijenjeni trofej koji nosi naziv proslavljenog igrača Juga, Rudija Reša.

Nikša Dobud sidrun je Juga i hrvatske vaterpolske reprezentacije. Ovaj vrsni vaterpolist poznat je po tome što u najvažnijim utakmicama daje najviše. Tako je upečatljiv njegov gol za naslov prvaka Hrvatske 2006. godine: "Bilo je 8:8 u petoj utakmici finala i ostalo je oko minut do kraja. Bazen na Savi je bio pun kao šipak, a Mladost je već pripremla slavlje. Jugaši su organizirali napad, nekoliko sekundi do kraja napada dodali su loptu na dva metra i s Burićem na leđima Dobud puca, ali Pavić brani i lopta odlazi u korner, za novi napad Juga. Nakon što je i idućih 20-ak sekundi Burić jahao na njemu, Dobud opet odlično uzima poziciju i dobiva loptu, koju efektno zakucava u gol.

Osim što je u Jugu odavno glavni igrač, i u reprezentaciji Hrvatske je Nikša Dobud duže vrijeme jedan od glavnih igrača. U hrvatskoj reprezentaciji debitirao je 2006. godine i od tada je gotovo stalno prisutan na reprezentativnim okupljanjima.

U kapici naših barakuda dosad je osvojio impozantan broj medalja. Na Europskom prvenstvu u Zagrebu 2010. godine osvojio je zlatnu medalju. Na svjetskim prvenstvima 2009. u Rimu i 2011. u Šangaju osvojio je brončane medalje. Na natjecanjima Svjetske lige četiri puta se zakitio medaljama. U Podgorici 2009. osvojio je srebro, u Nišu 2010. i Firenci 2011. broncu, a zlatom se zakitio na završnici Svjetske lige 2012. u Almati. Na natjecanju Svjetskog kupa u Oradeu 2010. godine osvojio je srebrnu medalju.

Ipak, najveći uspjeh u dosadašnjoj karijeri ostvario je na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu, gdje se zakitio zlatnom medaljom. Na ovim igrama izabran je za najboljeg centra olimpijskog turnira i u idealnu momčad vaterpolskog turnira koju sačinjavaju: vratar, naš Josip Pavić, zatim Hrvat Nikša Dobud, Crnogorac Aleksandar Ivović, Talijan Maurizio Felugo, Španjolac Filipe Perrone, te Srbi Filip Filipović i Andrija Prainović.

Hrvatska je u finalu, kao što je poznato, pobijedila Italiju s 8:6. Nakon dodjele medalja, Dobud je sa zlatnom olimpijskom medaljom oko vrata i zastavom grada Dubrovnika u rukama izjavio: "Ma, ne znam gdje sam. Vjerojatno dva metra iznad zemlje. Nemam riječi za opisati ovu sreću. Pazite, i našu dominaciju, mislim da je na ovoj razini bila još samo američka košarka na ovim igrama. Još sam u najboljoj sedmorki, najbolji centar? Bože hvala! Znao sam da možemo, sve smo žrtvovali, sav trud koji smo cijeli život ulagali, sve se isplatilo. San je postao java. Ostvario sam san i sve je izišlo, ispražnjen sam, ali presretan" – rekao je Dobud.

Dugo se o njemu pričalo kao o dostojnoj zamjeni za Smodlaku i Hinića. I to stoji. Ali, kakvoj zamjeni! On je Nikša Dobud. Svoj, sebi svojstven i velik. Kad je došao u London, precizni su mu olimpijski statističari izračunali kako je sa 118 kilograma najteži vaterpolist na turniru. Na ovim igrama bio je moćan, najmoćniji do sada. Fenomenalan. Četvrtu godinu naš prvi centar. Jedan među prvim veseljacima u momčadi, ali kada utakmica krene, onda šala prestaje. Gromada se valja, tsunami prijeti i spašavaj se tko može. Bez problema Dobud izdržava dvojicu, a ponekad i trojicu na leđima i ramenima. Kapetan je Juga, a to je već podatak koji dovoljno govori.

Nikša Dobud, jedan od najvećih hrvatskih heroja iz Londona povijesne hrvatske 2012. godine.

Na Mediteranskim igrama u turskom Mesinu 2013. godine osvojio je zlatnu medalju.

RUKOMET

Davor Dominiković

1 odličje - Zlatna medalja: OI Atena 2004.

Ovaj vrhunski rukometaš najbolji je dokaz da je trnovit put do zvijezda, do svjetske slave, koju je on doživio. Davor Dominiković rođen je u Metkoviću 7. travnja 1978. godine. Igračku karijeru započeo je u mladim uzrastima Metkovića, gdje je u sezoni 1993./94. debitirao u seniorskom sastavu na utakmici u Trogiru. Već u sljedećoj natjecateljskoj sezoni, 1994./95., odlazi u Rukometni klub Vrgorac. U drugom dijelu sezone odlazi u Rukometni klub Cetinka iz Trilja. Ponovno se vraća u RK Metković Razvitak i igra do 1997. Nakon toga odlazi u Zagreb, gdje je do 1999. igrač Badel 1862 Zagreba. S ovim klubom osvojio je titule prvaka i kup Hrvatske 1998. i 1999. godine. U sezoni 1999./2000. vraća se u Metković i igrač je RK Metković Jambo do ljeta 2002. godine.

Vrativši se kući u Metković, sportska zvijezda Davora Dominikovića zasjala je punim sjajem. Dva puta je najbolji strijelac lige, a osvaja i kup Hrvatske 2001. i 2002. godine. Krunu karijere u svom matičnom klubu doživio je 2000. godine, kada je bio dio momčadi koja je osvojila Kup IHF. Upravo je on najzaslužniji za najveći uspjeh Metkovčana u povijesti. Na finalnoj utakmici protiv Flensburga zabio je 12 pogodaka.

Nakon povijesnog uspjeha, Dominiković napušta rodni grad i od 2002. do 2003. godine igra za njemački Kiel. Zatim je od 2003. do 2004. i dalje u Njemačkoj, ali igra za momčad SG Kronau-Ostringen. Potom odlazi u Španjolsku, gdje je 2004. godine kratko igrač momčadi BM Algeciras. U studenom iste godine postaje igrač slavne Barcelone. S ovim je klubom 2005. godine osvojio titulu prvaka Europe, a 2006. godine prvak je Španjolske.

Od 2006. do 2010. Dominiković je i dalje u Španjolskoj i nastupa za San Antonio. Potom odlazi u Francusku, gdje od 2010. do 2011. igrač Pariza, a u ljeto 2011. godine prešao je u momčad Ivry. Od lipnja 2013. igrač je njemačkog HSV-a.

Veliki broj, može se reći i pregršt medalja, osvojio je Davor Dominiković u dresu hrvatske rukometne reprezentacije. Na Mediteranskim igrama 1997. u Bariju i 2001. u Tunisu osvojio je zlatne medalje.

Na Europskom prvenstvu u Norveškoj 2008. osvojio je srebrenu medalju.

Na svjetskim prvenstvima osvojio je dvije medalje i to: u Portugalu 2003. zlatnu, a u Tunisu 2005. srebrenu medalju. Na Svjetskom kupu u Švedskoj 2006. okitio se zlatnom medaljom.

Kruna igračke karijere Davora Dominikovića je osvajanje zlatne olimpijske medalja na Igrama 2004. u Ateni. Hrvatska je u finalu pobijedila Njemačku s 26:24. Dominiković je dominirao u našoj obrani.

Inače, uvijek duhovit, dobri duh naše reprezentacije.

U trenucima proslave olimpijskog zlata, kapetan reprezentacije Pero Metličić je rekao odličnu stvar: "Znate li po čemu su isti Goluža, Matošević, Losert i Michael Jordan?"

Svi u zezanciji okrenuli su na bankovne račune, a Pero će mudrim riječima: „Dragi, oni su dva puta bili na olimpijskim igrama i dva su puta osvajali zlatne medalje. Pa, nek netko kaže da mi nemamo Jordana, i to trojicu.“

Onda je na scenu stupio Davor Dominiković i spikerskim glasom rekao: „Znate li vi, gospodine Metličiću, da mi vas šijemo? Vas i Vaš Split. Metković ima šest olimpijskih zlata. U Atlanti Goluža, Čavar i Jelčić, u Ateni Goluža, Kaleb i Dominiković. Podijelite to, gospodine Metličiću, na broj stanovnika, pa ćete vidjeti.“

Ovaj proslavljeni reprezentativac bio je sudionik i Olimpijskih igara 2008. u Pekingu. Sve što je u karijeri postigao, duguje upravo sebi samome, iako on kao skroman čovjek ističe i trenere i suigrače. Prošao je trnovit put do prve momčadi Metkovića, kaljenja po nižim dalmatinskim rukometnim ligama, a najzaslužniji je što je 2000. godine u Dalmaciju došao prvi i za sada jedni europski klupski rukometni trofej u muškom rukometu. Njegova karijera je najbolji dokaz kako se u sportu radu i upornošću može sve ostvariti – pa i na Olimp popeti.

Davor Dominiković odlikovan je odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 2004. godine dobio je Državnu nagradu za sport Franju Bučar.

RUKOMET

Mirza Džomba

1 odličje - Zlatna medalja: OI Atena 2004.

Jedan iz plejade naših rukometnih kauboja.

Mirza Džomba rođen je u Rijeci 28. veljače 1977. godine. Igračku karijeru započeo je u riječkom Zabetu, gdje je od 1994. do 1997. godine igrao za prvu momčad. Odmah je odskakao i znalo se da je Mirza igrač za mnogo jače rukometne sredine od Rijeke. Nije trebalo dugo da ga zamijete Zoran Gobac i Nenad Volarević, te da 1997. godine postane rukometaš Badel Zagreba.

„Mali je pravi“ - rekli su iskusni rukometni lisci Gobac i Volarević. U njegovu slučaju nije trebalo imati bogzna kakav nos za otkrivanje talenta.

U Zagrebu je Džomba ostao do 2001. godine i u tom periodu se naosvajao trofeja. Godine 1997. Badel Zagreb je prvak Hrvatske, a naredne 1998. Badel Zagreb je prvak Hrvatske i osvajač kupa, što je ponovio 1999. i 2000. godine osvojivši duple krune, odnosno prvenstvo i kup Hrvatske. Potom Džomba tri godine, od 2001. do 2004., igra u mađarskom klubu Veszprem, s kojim je 2002. i 2003. godine prvak Mađarske i pobjednik kupa. Nakon Mađarske, Džomba od 2004. do 2007. igra u Španjolskoj za momčad Ciudad Real, s kojim je 2005. osvajač Asobal kupa i španjolskog Superkupa. Naredne 2006. Džomba s Realom osvaja ponovno Asobal kup, europski Superkup i postaje pobjednik Lige prvaka. Naredne 2007., u dresu Reala Džomba ponovno osvaja Asobal kup i interkontinentalni naslov.

Godine 2007. je opet igrač Rukometnog kluba Zagreba, sada Croatia osiguranja, gdje igra do 2010. godine. U tom periodu sa Zagrebom je osvojio duplu krunu, odnosno prvenstvo i kup Hrvatske 2008., 2009. i 2010. godine.

Nakon odlaska iz Zagreba, Džomba od 2010. do 2011. godine igra za poljsku momčad Vive Kielce. U ovom poljskom klubu Mirza je nastavio trofejnu niz. Poljski kup osvojio je 2011. godine.

U dresu Hrvatske rukometne reprezentacije Mirza Džomba je osvojio impozantan broj medalja. Svako najsjašnije odličje je zlatna medalja na Olimpijskim igrama 2004. godine u Ateni, a nastupio je Mirza i na narednim Olimpijskim igrama 2008. u Pekingu. Na Olimpijskim igrama u Ateni izabran je u najbolju sedmorku igara, a s 53 zgoditka najbolji je strijelac olimpijskog turnira.

Na Svjetskom prvenstvu u Portugalu 2003. godine osvojio je zlatnu medalju i izabran je u idealnu sedmorku prvenstva, 2005. u Tunisu osvaja srebrnu medalju, na Svjetskom kupu 2006. u Švedskoj zlato, a 1999. u Njemačkoj, na Svjetskom superkupu, srebro.

Na Mediteranskim igrama u Bariju 1997. godine osvojio je zlatnu, a u Tunisu 2001. također zlatnu medalju.

Za hrvatsku rukometnu reprezentaciju Mirza Džomba je odigrao 189 utakmica i postigao 719 golova. Kao član državne reprezentacije, 2004. godine dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a odlikovan je i državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Godine 2005. proglašen je najboljim hrvatskim rukometašem, a 2 puta nastupio je za reprezentaciju svijeta.

Na Europskom prvenstvu u Sloveniji 2004. godine bio je najbolji strijelac prvenstva sa 46 golova. Kao član Ciudad Reala, izabran je u najbolju postavu lige 2006. godine, kada je bio i najbolji strijelac svog kluba sa 139 golova.

I u Poljskoj je bio jedan od najboljih igrača i najzaslužniji je za europski uspjeh momčadi Vive Kielce.

Čak sedam puta je igrao u finalu rukometne Lige prvaka, ali je samo je jedan put, 2006. godine, njegova momčad Ciudad Real postala europski prvak.

Mirza Džomba je cijelu karijeru igrao na poziciji desnog krila i bio je jedan od najboljih krila na svijetu.

Imao je najelegantniji šut u hrvatskom rukometu. Hrvatska rukometna javnost vidjela je mnoge koji su imali dobar šut i visok odraz, ali Džomba! On je bio nešto posve drugo. „Najviša ocjena za umjetnički dojam“ - govorili su njegovi suigrači i mnogi ljubitelji rukometa. Džomba ne samo da sjajno gađa i pogađa već i nesebično asistira svojim suigračima. Ni obrana mu nije bila loša strana. Ako je trebalo, nije se bojao ni tučnjave s bilderima ispred sebe. Koliko je god izgledao nekorulentan, Mirza je imao dovoljno snage da cijelu utakmicu odigra u jakom ritmu, bez minute zabušavanja.

Mirza Džomba, istinska legenda hrvatskog rukometa. Čovjek koji je uvijek bio u savršenoj kondiciji. U stanju je bio cijelu utakmicu odigrati u nesmiljenom tempu, a poslije utakmice izgledati kao da je tek početak. To su mogli rijetki, samo istinski rukometni velikani.

Godine 2013. izabran je u najbolju sedmorku u povijesti rukometne lige prvaka Europe.

RUKOMET

Valner Franković

1 odličje - Zlatna medalja: OI Atlanta 1996.

Biti na pobjedničkom tronu olimpijskih igara, to je sportski san koji je ovaj vrsni rukometaš postigao.

Valner Franković rođen je u Raši 9. srpnja 1968. godine. Rukometom se počeo baviti u Rukometnom klubu Rudar iz Labina u četvrtom razredu osnovne škole. Zanimljivo je da je karijeru započeo među vratnicama i branio sve do osmog razreda kada je počeo igrati na poziciji lijevog vanjskog krila, gdje se i proslavio.

Isticao se Valner svojom fizičkom konstitucijom, snagom i udarcem kojeg su protivnički vratari teško mogli zaustavljati, pa su loptu uglavnom pogledom ispraćali u mrežu. To nije ostalo neprimjećeno stručnjacima vodećih prvoligaških klubova, pa je Valner 1987. godine, kao osamnaestogodišnjak, prešao u riječki Zamet i vrlo brzo postao jedan od glavnih igrača bez koga je bilo nemoguće zamisliti udarnu postavu Riječana.

Valner je u Rijeci proveo punih pet i pol godina, a onda je 1991. godine proveo pola sezone u njemačkom drugoligašu Guenzburgu. Potom se vratio u Zamet, ali je jednu polusezonu proveo u Rudaru kako bi pomogao Labinjanima da 1993. godine uđu u prvu ligu.

U prvoj Hrvatskoj rukometnoj ligi nije igrao za Rudar, nego je u ljeto 1993. godine otišao u Zagreb u najtrofejniji hrvatski rukometni klub, Badel 1862 Zagreb, gdje je igrao do 1995. godine.

U dvije sezone, koliko je proveo u Zagrebu, s ovim je klubom osvojio dvije duple krune, odnosno prvenstvo i kup Hrvatske 1994. i 1995. godine.

Godine 1995. Valner prelazi u Karlovac, gdje igra za momčad Karlovačke pivovare i tu ostaje do 1998. godine.

Sezonu 1999./2000. Franković provodi u Modeni u Italiji, a u ljeto 2000. godine vraća se u Rudar, gdje nakon godine dana okončava svoju profesionalnu rukometnu karijeru.

Brončanu medalju osvojio je na Omladinskom prvenstvu svijeta 1989. godine u Španjolskoj.

U dresu hrvatske rukometne reprezentacije 1997. godine je osvojio zlatnu medalju na Mediteranskim igrama u Bariju.

Krunu karijere Franković je doživio na Olimpijskim igrama 1996. u Atlanti, gdje je osvojio zlatnu olimpijsku medalju.

U finalnoj utakmici u Atlanti, Hrvatska je pobijedila Švedsku s 27:26. Bila je to prva hrvatska zlatna olimpijska medalja od uspostave samostalnosti. Njezin značaj nije samo sportski već i mnogo širi.

Točno 4. kolovoza 1996., godinu dana nakon što je započela slavna vojno – redarstvena akcija Oluja, hrvatski rukometaši napravili su u dalekoj Atlanti sportsku oluju i pokorili cijeli rukometni svijet. Prvi put u povijesti olimpijskog pokreta svirala je Lijepa naša, a hrvatski sportaši prvi su put stajali na postolju olimpijskog pobjednika, pod svojom hrvatskom zastavom. Među sportašima koji su imali tu čast bio je i Valner Franković, na što je ovaj proslavljeni sportaš posebno ponosan.

Kao član hrvatske rukometne reprezentacije, odlikovan je odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 1996. godine dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Koliko je Franković ponosan na ovo zlatno olimpijsko odličje dokazuje i činjenica da je u centru Labina otvorio caffè bar pod nazivom Olimp. Cijeli lokal odiše mnoštvom sportskih rekvizita, a na vidnom se mjestu nalazi zlatna olimpijska medalja i dres u kojemu je ista osvojena u Atlanti.

Sve u svemu, Valner Franković ostvario je solidnu rukometnu karijeru. Osvajao je prvenstva i kupove, igrao u Njemačkoj i Italiji, osvajao medalje na Mediteranskim igrama i Balkanskim prvenstvima. Bilo je medalja i u mlađim konkurencijama, ali nijedna medalja u sportu nema sjaj kao olimpijska, poglavito kada je zlatna, kao što je ona Valnera Frankovića.

RUKOMET

Bruno Gudelj

1 odličje - Zlatna medalja: OI Atlanta 1996.

Vrlo rano postao je predvodnik svoje generacije.

Bruno Gudelj rođen je u Zagrebu 8. svibnja 1966. godine. Igračku karijeru započeo je 1980. godine u mladim uzrastima rukometnog kluba Zagreb. Prošavši kroz mlade klupske uzraste, Gudelj je već sa 17 godina, 1983., počeo povremeno nastupati za prvu momčad. U prvenstvenoj sezoni 1984./85. zagrebački rukometaši, tada pod imenom GRK Zagreb – Chromos, ostvaruju veliki uspjeh za njihove tadašnje prilike i ulaze u Prvu saveznu rukometnu ligu. Pod vodstvom trenera Zdenka Zorka, glavnu riječ vodili su poletarci Bruno Gudelj, Ratko Tomljenović, Goran Geratović, inače već tada omladinski reprezentativci Hrvatske i Jugoslavije. U drugoligaškoj sezoni 1984./85. Bruno Gudelj se od rukometnog talenta pretvorio u rukometnu klasu i jedan je od najzaslužnijih što je Zagreb u navedenoj sezoni postao prvoligaš. Te 1985. godine Gudelj je sa Zagrebom i juniorski prvak Jugoslavije.

Kolo po kolo, Zagreb je od autsajdera postao lider, zahvaljujući upravo iskustvu i mladosti koje je tada bilo objedinjeno u ovoj momčadi.

Dani i sati treninga potvrdili su se rukometom u kojemu nije bilo grubosti, a lepršavost i atraktivnost rodili su nove igračke zvijezde, među kojima je ona Bruna Gudelja najsajjnije svijetlila.

Dres svog matičnog kluba nosi do 1994. godine i u desetogodišnjem razdoblju u prvoj momčadi doista se naosvaja trofeja. Sa Zagrebom je Bruno prošao put od druge lige do vrha Europe.

U dresu Zagreba osvojio je titulu prvaka Jugoslavije 1989. i 1991. godine, kao i kup Jugoslavije 1991. Bio je zasigurno najznačajniji dio momčadi koja je osvojila prvenstvo i kup Hrvatske 1992., 1993. i 1994. godine.

Ipak, najveći uspjeh u svom matičnom klubu ostvario je 1992. i 1993. godine, kada je Zagreb postao prvak Europe, a 1993. godine i pobjednik europskog Superkupa.

U obje godine kada se Zagreb popeo na vrh Europe, Gudelj je bio jedan od najboljih igrača. Poglavito dobre igre davao je u odlučnim utakmicama, kada se odlučivalo koja će momčad zasjesti na krov Europe.

Godine 1992., zbog rata u Hrvatskoj, Zagreb je svoje utakmice igrao kao domaćin u Njemačkoj, dok je u finalnoj utakmici bio domaćin u Grazu. U pohodu na europski tron zadnja prepreka bio je španjolski prvak Teka, kojega je u Grazu Zagreb pobijedio s 22:20, a Bruno Gudelj postigao je četiri zgoditka. U drugoj finalnoj utakmici u španjolskom Santanderu ponovno je slavio Zagreb, ovoga puta s 28:18, a Gudelj je sa 6 postignutih zgoditaka bio drugi najbolji strijelac utakmice.

Naredne 1993. godine u finalu je u pao njemački Wallau. U Zagrebu su domaćini slavili s 22:17, uz 4 zgoditka Bruna Gudelja, a u uzvratnom susretu u Frankfurtu pobijedili su domaćini s 22:18, uz izvrsnu igru Bruna Gudelja u obrani. Uz to je postigao i jedan zgoditak.

Nakon odlaska iz Zagreba, od 1994. do 1996. godine igrao je u Njemačkoj za momčad HC TSG Bielefeld, a potom je igrač Tusema iz Esena od 1996. do 1998. godine.

Nakon četiri godine provedene u Njemačkoj, Bruno Gudelj od 1998. do 1999. igra u Španjolskoj za momčad Bidasoa Irún, a zatim je do 2003. godine i završetka igračke karijere igrao je u Austriji za momčad Bregenz HB, gdje je bio igrač i trener. S ovim klubom osvojio je titulu prvaka Austrije 2001. i 2002. godine, kao i austrijski kup 2000., 2002. i 2003. godine.

I u reprezentativnim dresovima igračka karijera Bruna Gudelja prepuna je priznanja i trofeja. U dresu reprezentacije Jugoslavije, na Svjetskom juniorskom prvenstvu 1987. godine u Jugoslaviji osvojio je zlatnu medalju, a dvije godine ranije, na Svjetskom prvenstvu za juniore u Italiji 1985. godine, osvojio je brončanu medalju. Uspostavom Hrvatske samostalnosti Bruno Gudelj je standardni reprezentativac Hrvatske. Na prvom većem natjecanju na kojemu je igrala Hrvatska, na Mediteranskim igrama u francuskom Languedec – Roussillonu 1993. godine, osvojio je zlatnu medalju, a na Europskom prvenstvu u Portugalu 1994. osvojio je brončanu medalju. Najveći uspjeh u karijeri ostvario je na Olimpijskim igrama 1996. godine u Atlanti, gdje se zakitio zlatnom olimpijskom medaljom.

Nakon završetka igračke karijere 2004. godine bio je trener Zagreba, s kojim je ovog puta kao igrač osvajao titule i kupove, a u Austriji je bio trener Innsbrucka od 2005. do 2006. godine.

Odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 1996. godine dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

VATERPOLO

Zdravko Hebel

1 odličje - Zlatna medalja: OI Meksiko 1968.

Vrlo cijenjeni sportaš i sportski dužnosnik.

Zdravko Hebel rođen je u Zagrebu 21. siječnja 1943. godine. Bio je uvijek dobar plivač, plovao, prsaš, dobrih i jakih škara, zbog čega je kasnije i stao na vrata. Stanovao je u Šubićevoj ulici i krenuo je prvo s plivanjem u Naprijedu, 1960. godine. Bio je 1961. godine juniorski prvak Jugoslavije na 200 metara prsno. Kako je plivanje bio naporan sport, odlučio se za vaterpolo, ali tada nije ni sanjao o nekoj velikoj karijeri. Prvi plivački trener bio mu je Franjo Štigler, a prvi vaterpolski Franjo Balen.

Naprijed je tada igrao u drugoj ligi, a Hebel se dobro sjeća prve utakmice: "U Kotoru, protiv Primorca. Bilo je hladno, ružan, sunce tamo brzo zalazi iza brda. Kotor je tada ušao u prvu ligu. Pamtim i danas te hladne bazene, nije tada bilo grijane vode. Jednom je na Tašmajdanu u Beogradu bilo 16 stupnjeva Celzijusovih."

U Naprijedu je igrao do 1962. godine, kada je postao igrač Mladosti, gdje je 1977. godine i završio karijeru. S ovim klubom osvojio je veliki broj trofeja: titulu prvaka Europe 1967., 1968., 1969. i 1971. godine te Kup pobjednika kupova i europski Superkup 1976. godine. Bio je dio momčadi koja je osvojila titulu prvaka Jugoslavije 1962., 1964., 1967., 1969., 1970. i 1971.

Kao najbolju utakmicu ističe finale kupa kupova u Šibeniku s Mladosti protiv mađarskog Ferencvárosa: "Tada smo od "starih" ostali Bonačić i ja, ali igrali smo taktički jako dobro."

Za reprezentaciju Jugoslavije od 1965. do 1969. godine Zdravko Hebel je branio 68 puta. Na Olimpijskim igrama 1968. u Meksiku osvojio je zlatnu medalju, kao i na Mediteranskim igrama u Tunisu 1967. godine.

Godina 1968., vrijeme velikih studentskih prosvjeda diljem svijeta, ostala je u lijepom sjećanju Zdravku Hebelu po nečemu drugom: "Olimpijsko zlato iz Meksika. Mi smo počeli kao reprezentacija raditi godinu dana ranije. Seifer je imenovan izbornikom. Cijelu smo 1967. trenirali i igrali turnire, da bi neposredno prije odlaska Seifert bio nečim nezadovoljan i ne bi želio pogriješiti, ali mislim da je u posljednji trenutak pozvao Dejana Dabovića u momčad. Igralo je za reprezentaciju šest mladostasa i sedam partizanovaca. Ušao je još i Uroš Marović. Pripreme su bile vrlo duge, napore, iscrpljujuće. Mi smo u Meksiku bili maksimalno spremni. Početak je bio slab, no kako je turnir odmicao tako se forma dizala. Momčad je bila fantastična. Na голу Stipanić, kao stvoren za četverce. Imalo smo braniče da ti pamet stane. Trumbić, Perišić i Bonačić. Bone je najjačeg igrača praktički paralizirao. Čovjek bi rekao, onako velik da je spor. Ma kakvi, on je bio nepojmljivo brz igrač. Imao je fenomenalan refleks. Trumbić se mogao pohrvati sa svakim koji je bio statičan. Perišić je bio lukav, sa sjajnim pregledom igre. U sredini Lopatny, Zoran Janković, Mirko Sandić i Dejan Dabović naprijed, pa Marovićeva ljevica. Poljak, taj kada bi krenuo unutra, nije bilo beka koji bi ga zadržao. Potopio je Mađare. Strašna momčad. Premda smo bili iz dva suprotstavljena kluba, na čijim utakmicama je stalno bilo tučnjave. Rijetko je koja završila bez kazni."

Zdravko Hebel je bio vrlo cijenjeni međunarodni vaterpolski sudac od 1979. godine. U sportu je obnašao brojne dužnosti: od 1991. do 2000. godine bio je predsjednik Zagrebačkog športskog saveza, dopredsjednik Hrvatskog olimpijskog odbora bio je od 1991. do 2000., zatim predsjednik Udruge hrvatskih vaterpolskih sudaca od 1993. do 1995. godine, potom predsjednik Hrvatskog vaterpolskog Saveza 1995. i od 1999. do 2000. Od 2000. do 2002. godine bio je predsjednik Hrvatskog olimpijskog odbora.

Usporedno s igranjem i treniranjem vaterpola, završio je Elektrotehnički fakultet. Danas je cijenjeni doktor znanosti i sveučilišni profesor.

Zdravko Hebel bio se snažno angažirao u pokušaju da se Hrvatska kvalificira na Olimpijske igre u Barceloni 1992. godine, također i oko priznavanja Hrvatske u LEN-u. Dosta je napravio i na organizaciji Hrvatskog vaterpolskog saveza.

Organizacija je inače uvijek bila njegova jača strana, od organiziranja obrane ispred svog gola do organiziranja u raznim sportskim društvima u kojima je radio i svugdje ostavljao snažan pečat.

Godine 2000. Međunarodni olimpijski odbor dodijelio mu je priznanje pod nazivom Sport i svestranost.

RUKOMET

Hrvoje Horvat

1 odličje - Zlatna medalja: OI München 1972.

Hrvatska rukometna ikona.

Hrvoje Horvat rođen je u Bjelovaru 25. svibnja 1946. godine. Njegova obitelj je u to vrijeme živjela u Ivanskoj, mjestu pokraj Bjelovara, gdje mu je otac radio kao službenik. Dvije godine kasnije preselio se u Bjelovar. Rukometom se počeo baviti vrlo rano. Već s 15 godina postao je igrač prve momčadi Rukometnog kluba Bjelovar. U proljeće 1962. godine dobio je dres s brojem 7, koji je nosio do kraja karijere u bjelovarskom klubu. U jesen 1962. godine postao je standardni igrač prve momčadi i sve do posljednje utakmice za RK Partizan 1979. godine, punih 16 godina, bio je igrač prve sedmorke. Od 1962. do 1964. godine igrao je za juniorsku reprezentaciju SR Hrvatske.

Bio je rukometni reprezentativac Jugoslavije u neprekinutom nizu punih 14 godina. Za reprezentaciju je nastupio 231 put i postigao 621 zgoditak. U Njemačku je otišao 1979. godine, gdje je za minhenske rukometne klubove TSV Milbertshofen igrao jednu, a za MTSV Schwabing tri sezone.

Tripot je nastupio za reprezentaciju svijeta, a na dva susreta nosio je i kapetansku traku.

Hrvoje Horvat je prvi rukometaš bivše države koji je do 1971. godine imao 100 nastupa za reprezentaciju. Osvojio je brončanu medalju na Svjetskom prvenstvu u Francuskoj 1970. i DR Njemačkoj 1974. godine.

Na Olimpijskim igrama u Münchenu 1972. godine, na kojima je prvi put na programu poslije 1936. godine bio rukomet, Horvat je osvojio zlatnu medalju, a nastupio je i na Olimpijskim igrama 1976. godine u Montrealu, kada je osvojeno peto mjesto. Na tim mu je igrama pripala čast da na svečanosti otvaranja nosi zastavu svoje zemlje. I upravo taj trenutak, to priznanje, uz nezaboravan doček što su ga rukometašima Partizana priredili njihovi sugrađani nakon osvajanja naslova klupskog prvaka Europe, bez obzira na sve rezultatske uspjehe i dostignuća, Horvat smatra vrhuncem svoje karijere. Član je reprezentacije koja je na Mediteranskim igrama u Tunisu 1967. godina osvojila zlatnu medalju.

Sa svojim bjelovarskim Partizanom 1972. godine je osvojio Kup europskih prvaka. U finalu tog natjecanja u Dortmundu, Partizan je pobijedio Gummersbach s 19:14. Sedam je puta s Partizanom osvajao titulu prvaka Jugoslavije: 1967., 1968., 1970., 1971., 1972., 1977. i 1979., a kup Jugoslavije osvojio je 1968. i 1976. godine. U sezoni 1975./76., proglašen je najboljim igračem u Jugoslaviji, a bio je i najbolji strijelac s prosjekom 12,2 gola po utakmici.

Nakon završetka igračke karijere u rukometu, ostao je kao trener i tu je dužnost obavljao iznimno uspješno.

Hrvoje Horvat je bio jedan od najistaknutijih pripadnika bjelovarske rukometne škole, koja je pod vodstvom trenera Željka Seleša ostvarila iznimne klupske rezultate. Pojavom ORK Partizan iz Bjelovara na europskoj rukometnoj sceni pojavila se i nova rukometna škola koja je osvajala maštovitošću i individualnim vrijednostima pojedinaca uklopljenih u kolektiv. U njoj se posebno isticao Hrvoje Horvat. Na bjelovarsko igralište iza sokolane Horvat je počeo dolaziti prateći brata Zdravka, koji je tada igrao za drugu momčad Partizana. S 15 godina počeo je igrati za prvu momčad u službenim ligaškim natjecanjima. Sve do kraja karijere Horvat je živio za rukomet i rukomet je bio njegov život. Igrajući na vanjskim pozicijama u napadu, kao srednji vanjski i lijevi vanjski napadač, oduševljavao je upravo činjenicom što je volio igrati rukomet, proigravati se i kombinirati. Horvat je bio kompletan igrač, izvanredan strijelac, ali i pouzdan obrambeni igrač.

Oduševljava činjenica da je Horvat, kao vrhunski sportaš, u vrijeme aktivne igračke karijere diplomirao pravo. Bez obzira na sve igračke predispozicije, talent, sportsku inteligenciju, iznimnu podršku i razumijevanje obitelji, jedna je činjenica koja Horvata uzdiže iznad drugih i primjer je svima: bio je radnik, u potpunosti posvećen sportu kojeg je iznimno volio i cijenio. Nikad se nije zadovoljavao prosječnošću. Provodio je i individualne treninge, pripremajući se prije svih drugih čak i za manje važne turnire i reprezentativne akcije. Bio je samokritičan uvijek težeći boljemu, želeći stalno napredovati i razviti potencijal do krajnjih granica. U tome je bez sumnje i uspio.

RUKOMET

Vladimir Jelčić

1 odličje - Zlatna medalja: OI Atlanta 1996.

Dovoljno je reći - igrao je u momčadi olimpijskih pobjednika. Vladimir Jelčić rođen je 10. listopada 1968. godine u Čapljini. Rukomet je počeo igrati u Rukometnom klubu Mehanka iz Metkovića, gdje je prošao kroz mlađe uzraste, te do 1988. bio jedan od glavnih igrača kluba. Njegova igra u Metkoviću nisu ostale nezapažene i zato Jelčić 1989. prelazi u momčad Zagreba, s kojim 1991. godine osvaja posljednje prvenstvo i kup Jugoslavije.

Godine 1989. proglašen je najboljim rukometašem u Jugoslaviji.

U narednoj sezoni 1991./92. igra u Italiji za tršćanski rukometni klub Princip, s kojim u istoj sezoni, kao i u Zagrebu godinu ranije, osvaja duplu krunu, odnosno prvenstvo i kup Italije.

Potom se 1992. godine vraća u Zagreb, koji sada nastupa pod imenom RK Badel 1862. U glavnom gradu ostaje do 1995. godine i s ovom momčadi se naosvajao trofeja.

Prvak Hrvatske i pobjednik kupa sa Zagrebom je bio 1992., 1993., 1994. i 1995. godine. S istim klubom osvojio je titulu prvaka Europe 1992. i 1993. godine, kao i europski Superkup 1993. godine.

U sezoni 1995./96. igra za Rukometni klub Zadar – Gortan iz Zadra. Potom Jelčića put vodi u Sloveniju, gdje od 1996. do 1999. godine igra za momčad Pivovarna Laško iz Celja, s kojom 1997., 1998. i 1999. godine osvaja prvenstvo i kup Slovenije.

Godine 1999. vraća se u Zagreb, s kojim u sezoni 1999./2000. ponovno osvaja prvenstvo i kup Hrvatske.

Kao reprezentativac Jugoslavije, na prvenstvima svijeta za omladince 1987. i 1989. godine osvojio je zlatnu i brončanu medalju.

Na Mediteranskim igrama 1993. godine u francuskom Langeedoc – Roussillonu osvojio je zlatnu medalju, a na Europskom prvenstvu 1994. godine u Portugalu zakitio se brončanom medaljom.

Krunu karijere ostvario je 1996. godine na Olimpijskim igrama u Atlanti, gdje je bio član hrvatske rukometne reprezentacije koja je osvojila zlatnu medalju.

Hrvatska je u finalu pobijedila Švedsku s 27:26. Naši rukometaši osvojili su prvu medalju pod znakom "pet krugova", prvo i najsajnije odličje u povijesti hrvatske igre između dva šesnaesterca. „Lijepa naša“ prvi put se u povijesti na jednoj Olimpijadi čula upravo u Atlanti.

Zadnji dan Igara donio je do tada najveću radost hrvatskog sporta. Zlatna medalja osvijetlila je obraz našeg sporta, najljepše odličje pokrilo je razočarenja iz prethodnih olimpijskih dana. Uspjeh je tim veći što su na koljena u velikom finalu bačeni trostruki svjetski prvaci, Šveđani. Veličanstveni hrvatski momci, koji su u Atlantu ispraćeni s hipotekom neuspjeha s Europskog prvenstva u Seville, potopili su "vikiški" brod i uzvratili za poraz u skupini. Hrvatski stijeg stajao je na najvišem pobjedničkom postolju. Puleni "čudotvorca" Velimira Kljajića, nakon europska bronce iz Portugala i svjetskog srebra s Islanda, kovači su i najdraže medalje u karijeri, one o kojoj sanja svaki sportaš. Početak utakmice donio je istinsku rukometnu simfoniju. Dobro je bilo sve do pred kraj, kada su se Šveđani opasno približili.

Iako na ovoj povijesnoj utakmici za hrvatski sport, poglavito rukomet, Vladimir Jelčić nije postigao nijedan zgoditak, to ne umanjuje njegov doprinos olimpijskom zlatu jer ono vremena što je proveo na parketu, odigrao je odlično, uostalom kao i cijela naša momčad, pogotovo u obrani.

Obrana u kojoj je Jelčić bio jedan od stožera, u sustavu 3–2–1, djelovala je besprijeekorno. Čvrsto, postojano, stameno.

Nakon utakmice, sa zlatnom medaljom oko vrata, Vladimir Jelčić je izjavio: „Svejedno tko je igrao, mi smo najbolji. Nije bilo lako izdržati napade Šveđana, koji nisu birali sredstva da razbiju našu obranu. Znali su prijeći i granice dozvoljenog. No, sve je to sada za nama. Važno da smo postali olimpijski pobjednici. Da smo našoj mlađoj državi koja je nedavno izišla iz rata i našem narodu priredili veliko zadovoljstvo.“

Vladimir Jelčić je zbog uspjeha s reprezentacijom na Olimpijskim igrama 1996. godine u Atlanti odlikovan odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a iste godine je kao član reprezentacije dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

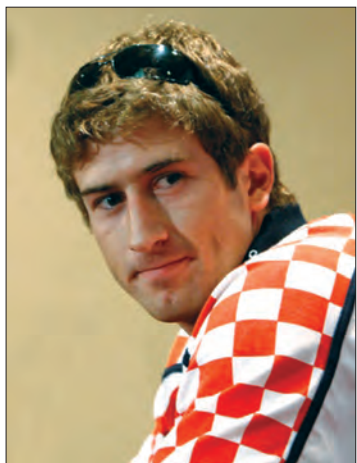
Vrlo uspješna karijera koja je doživjela vrhunac na Olimpijskim igrama u Atlanti 1996. godine.

VATERPOLO

Maro Joković

1 odličje - Zlatna medalja: OI London 2012.

Vaterpolist hrvatske sadašnjosti i budućnosti.

Maro Joković rođen je u Dubrovniku 1. listopada 1987. godine. Imao je osam godina kada se 1995. pojavio na plivalištu u Mlinima i postao igrač Gusara. Božo Koprivica ljeti je radio s mladima iz Župe. Nema tko nije trenirao vaterpolo, a Maro je tome nakratko pridodao i košarku. Kako i ne bi kad je bio najviši u razredu.

Gusari su trenirali u moru samo tijekom ljetnih mjeseci. Bazen nisu imali, te zimi nije bilo treninga. Tek tu i tamo, u hotelu Astrea. Stoga, s 12 godina, Maro je 1999. prešao u Bellevue, gradskog rivala Juga, koji je igrao u prvoj ligi.

U novoj sredini nastupao je za mlađe kategorije, a kada je Bellevue, tada pod imenom Dubrovnik PRO CRO, stavio ključ u bravu 2001., Joković stiže u Jug.

Njegove kvalitete su već bile zapažene te je za transfer već nakon nekoliko dana „dobio“ registraciju. Rekoše mu da donese dvije slike i rodni list, kako bi ga mogli registrirati u Vaterpolskom savezu Hrvatske kao svog igrača. Odmah je zauzeo desnu stranu u kadetskoj momčadi. Godinu poslije, već je igrao i za kadete i za mlađe juniore. U dobi mlađeg juniora bio je član i juniorske momčadi, a sa 16 godina upisuje prvi nastup u seniorskoj kapici.

Europski debi ima u Kuparima protiv Olympica iz Nice. Imao je tada 17 godina. Emil Nikolić mu je pružio priliku, isticao je „Maro će biti veliki igrač“.

Maro Joković godinama je glavni igrač Juga. Mladić oko koga se vrti igra u bazenu. Sa svojim klubom do sada je osvojio titulu prvaka Europe 2006., iste godine osvojio je i europski Superkup, a Jadranska liga osvojena je 2009.

Prvak Hrvatske s Jugom je bio 2004., 2005., 2006., 2007., 2009., 2010., 2011., 2012. i 2013. godine. Bio je u momčadi kada je osvojen hrvatski kup 2005., 2007., 2008., 2009. i 2010. godine.

Osvajao je Maro već juniorsko svjetsko srebro 2005. u Mar del Plati i broncu 2007. u Los Alamitosu, baš kao što je bio i dvaput srebrni na juniorskim europskim prvenstvima u La Valetti 2004. i Sofiji 2005. godine.

Izbornik Ratko Rudić odveo ga je na Europsko prvenstvo u Beograd 2006. i zadržao u reprezentaciji i nekoliko mjeseci poslije na Svjetskom prvenstvu u Melbourneu, kada se zakitio zlatnom medaljom. S nepunih 20 godina, „mali“ je svjetski prvak. Tko se ne sjeća njegova gola u finalu Svjetskog prvenstva protiv Mađara? Pored navedenog zlata, Maro Joković osvojio je na svjetskim prvenstvima brončane medalje 2009. u Rimu i 2011. u Šangaju.

Na Europskom prvenstvu u Zagrebu 2010. godine osvojio je zlatnu medalju.

Na natjecanjima svjetske lige Joković je osvojio broncu 2010. u Nišu i 2011. u Firenci. Zlatnu medalju osvojio je na natjecanju Svjetske lige 2012. u Almati. Bio je Joković i dio hrvatske reprezentacije koja je 2010. na FINA kupu u Oradeu osvojila srebrnu medalju.

Međutim, treba reći da je Maro Joković najveći uspjeh do sada ostvario na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu, gdje je bio jedan od najboljih hrvatskih igrača kada je osvojena zlatna olimpijska medalja, a nastupio je i na Olimpijskim igrama 2008. u Pekingu.

Više puta proglašavan je najboljim sportašem Dubrovnika i Dubrovačko – neretvanske županije.

Godinama je Maro Joković rastao uz Ognjena Kržića, učio i mnogo naučio od legendarnog Jugova ljevaka. Kad je u ljeto 2007. Kržić zaključio svoju trofejima bogatu igračku karijeru, Joković je uzeo kapicu s brojem pet, koja je godinama pripadala Kržiću, i nastavio svojom ljevicom „potpisivati“ asistencije i pogotke u bazenu.

Mnogi veliki igrači su postali veliki uz golem rad, trud i odricanje. Ali, rješavati delikatne utakmice s tolikom dozom pokretačke, mangupske drskosti i odlučnosti, to mogu samo najveći. Izvrsni igrači se stvaraju, ali šampioni poput Mara Jokovića se rađaju.

Nikada neće zaboraviti doček koji mu je priredio rodni Dubrovnik i njegova Župa Dubrovačka, kada se u ljeto 2012. vratio „doma“ kao olimpijski pobjednik.

Na Mediteranskim igrama u turskom Mesinu 2013. osvojio je zlatnu medalju, a od početka srpnja iste godine igrač je slavnog talijanskog kluba Pro Recco.

RUKOMET

Božidar Jović

1 odličje - Zlatna medalja: OI Atlanta 1996.

Vječni životni optimist. To mu je, govori ovaj proslavljeni sportaš, najveća vrlina.

Božidar Jović rođen je u Banja Luci 13. veljače 1972. godine. S rukometom je počeo kao dijete, u svjetski poznatom klubu Borcu iz Banja Luke, gdje je već u mladim uzrastima bio jedan od boljih igrača. Odsakao je Jović u mnogočemu, i bilo je jasno da je igrač za velike domete.

Vrlo brzo, sa 17 godina, 1989. je postao gotovo standardan igrač Borca, u kojemu se zadržao do 1992. godine i s kojim je osvojio Kup IHF 1991. godine.

Kada su, kako kaže, stigle ratne gluposti, vidio je da u njegovom rodnom gradu nema više života. Bio je u dvjema mjestima, jer karijera mu je bila u uzlaznoj putanji. Odabrao je Zagreb i, priznaje, donio najbolju odluku u životu.

Član Rukometnog kluba Zagreb Jović je postao 1992. godine, upravo one kada je Zagreb prvi put postao prvak Europe. Jasno je koja je tada konkurencija bila u klubu.

Po dolasku u klub Jović je najprije grijao klupu, a odlaskom Nenada Kljajića najednom je postao prva osoba u klubu, a vrlo brzo i u hrvatskoj reprezentaciji. Prve igre pokazale su da glas koji ga je „tukao“ kao „velikog talenta rukometne igre“ ni najmanje nije bio glas u vjetar. Jović je bio momak koji je volio žestoki okršaj na terenu, nije bježao od najtežih dvoboja, a njegovo mjesto u momčadi - mjesto pivotmena - donosilo je upravo takve situacije.

O tome je Jović za vrijeme karijere govorio: „Znaš kako je, na početku razmišljaš o tome kako te tuku, a nisi ni kriv ni dužan, a onda zaboraviš na to, udijeliš i ti poneki udarac, tek toliko da ne misle kako si nikakav. I stvar hoda.“

U Zagrebu je igrao do 2000. godine i u osam godina, koliko je kao igrač boravio u glavnom gradu, s Rukometnim klubom Zagreb osvojio je titulu prvaka Europe i europski Superkup 1993. godine, te duple krune, titule prvaka Hrvatske i osvajača kupa 1993., 1994., 1995., 1996., 1997., 1998., 1999. i 2000. godine.

Od 2000. do 2003. godine igrao je u Mađarskoj za poznati klub KC Veszprem. S ovim klubom osvojio je titule prvaka Mađarske 2001., 2002. i 2003. godine, kao i mađarski kup 2002. i 2003. godine.

U dresu reprezentacije, najprije juniorske Jugoslavije, a potom Hrvatske, imao je tijekom karijere pravu žetvu trofeja. Počelo je na Svjetskom juniorskom prvenstvu u Grčkoj 1991., gdje je osvojio zlatnu medalju.

U dresu Hrvatske rukometne reprezentacije osvojio je zlatne medalje na Mediteranskim igrama 1997. u Bariju i 2001. u Tunisu. Na Svjetskom prvenstvu na Islandu 1995. osvojio je srebrnu, a 2003. na istom natjecanju u Portugalu zakitio se zlatnom medaljom. Na Svjetskom superkupu u Njemačkoj 1999. osvojio je srebrnu medalju.

Krunu karijere doživio je na Olimpijskim igrama 1996. godine u Atlanti, gdje je bio dio hrvatske momčadi koja je postala olimpijski pobjednik. U finalu je Hrvatska pobijedila Švedsku s 27:26, a Božidar Jović je, uz Perkovca i Smajlagića s po 6 postignutih golova, bio najbolji strijelac u našoj momčad. To dovoljno govori o njegovom doprinosu ovom olimpijskom zlatu. Vrijedno je istaknuti da je na finalnoj utakmici imao stopostotni učinak u šutu. Od pet udaraca na gol protivnika, pet puta je postigao zgoditak. Nakon što je primio oko vrata olimpijsko zlato, za Slobodnu Dalmaciju je izjavio: „Sjajna utakmica. Rekli smo: idemo, ginemo za zlato. Svoju medalju poklanjam svom dvomjesečnom sinu. Svaki put kada smo išli na utakmice govorili su nam „good luck“, uvijek sam odgovarao da nama sreća ne treba, da smo najbolji.“

Božidar Jović odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 1996. godine dobio je i Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Nakon završetka igračke karijere vratio se u Rukometni klub Zagreb, gdje je obnašao dužnost tehnika, a duže vrijeme je sportski direktor kluba.

Doista, istinska legenda hrvatskog rukometa.

RUKOMET

Pavle Jurina

1 odličje - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.

Jedan od najboljih bjelovarskih rukometaša u povijesti.

Pavle Jurina rođen je 2. siječnja 1955. godine u Ledeniku, kraj Našica. Igračku karijeru započeo je u Rukometnom klubu Partizan iz Našica 1972. godine i dres ovog kluba nosi do 1976., kada postaje igrač Partizana iz Bjelovara.

Jurina je jedan od najtrofejnijih bjelovarskih rukometaša. Proglašen je najboljim rukometašem Hrvatske 1979., 1980. i 1982. godine, a najboljim sportašem Bjelovara proglašen je 1980., 1982. i 1984. godine.

S bjelovarskim Partizanom, pod vodstvom trenera Zvonka Jandrokovića, osvojio je titule prvaka Jugoslavije 1977. i 1979., kao i kup Jugoslavije 1976. godine.

Za reprezentaciju Jugoslavije Pavle Jurina je odigrao 140 utakmica. Od velikih natjecanja, značajan je kao sudionik Olimpijskih igara 1980. godine u Moskvi i 1984. u Los Angelesu. Na igrama u Moskvi 1980. godine bio je član reprezentacije Jugoslavije koja je osvojila šesto mjesto, a Pavle je odigrao svih 6 susreta na olimpijskom turniru i postigao 33 zgoditka. Iste je godine dva puta igrao za izabranu selekciju svijeta u Dortmundu i Goteburgu. Na igrama 1984. godine u Los Angelesu osvojio je zlatno odličje. Unatoč teškoj ozljedi (discus hernia), Jurina je odigrao ponovno svih 6 susreta i postigao 5 zgoditaka. Također, treba reći da je Pavle Jurina na Svjetskom prvenstvu u Dortmundu 1982. godine osvojio srebrnu medalju. Godine 1979. na Mediteranskim igrama u Splitu osvojio je zlatnu medalju. Istu medalju osvojio je i na narednim Mediteranskim igrama 1983. godine u Casablanci.

Pavle Jurina je 1977. godine osvojio srebrno odličje na Studenskom prvenstvu svijeta u Poljskoj.

Ipak, volio je istaknuti da mu je bjelovarski Partizan najvažniji klub u sportskoj karijeri. Kada je 1976. došao iz Našica u Bjelovar, bio je sretan što je mogao biti na treningu tada velikog kluba. Dovedi su Jurinu prijatelji iz Našica nakon što su sakupili novac za put, a prvi trening odradio je na starom rukometnom igralištu. Kako bi sve bilo zanimljivije, trener Pribanić tada je rekao: "Bit će iz njega nešto, malo je sirov, ali da se otesati."

Vrlo brzo po dolasku u Bjelovar, pozvan je na pripreme s prvom momčadi u Veliku, a odmah potom na Dobojski turnir i utakmicu protiv CSKA iz Moskve, uz televizijski prijenos. Htio je javiti mami da ga gledaju na televiziji, ali tada u selu nitko nije imao telefon.

Nakon Olimpijskih igara 1984. godine, otišao je u Italiju i pristupio klubu Acqua Fabbia iz Gaete. Po završetku igračke karijere, desetak godina radio je kao rukometni trener u Pescari, a osnovna svrha njegova boravka u Pescari bila je popularizacija rukometa u tome gradu.

Iako je bio daleko od Bjelovara, s bivšim suigračima stalno je bio u vezi. Redovito je pratio rezultate i znao što se kod nas događa.

Pavle Jurina je bio odličan igrač. Njegove su se bravure učile na rukometnim akademijama. U bjelovarskom kraju bio je poznat po tome što je vozio žutog Mini Morrisa. Toliko je volio svoj bjelovarski Partizan da je u sobi imao sliku rukometnog kluba, a ne, primjerice, neku obiteljsku.

Strašno je držao do svog kluba, koji mu je bio najdraži i svakako najveći u karijeri. Osobno je bjelovarskom rukometu dao strašno puno. Igrajući za reprezentaciju, za sve selekcije Svijeta, u svim rukometnim enciklopedijama je zapisano: "Pavle Jurina – Partizan Bjelovar."

U Italiji je dosta dugo radio kao trener. Na Apeninskom poluotoku imao je status koji je stekao radeći vrlo ozbiljno i vrlo korektno. Smatran je dosta strogim trenerom i igrači su ga upravo zbog toga i cijenili.

Pavle Jurina je posebno, u svim klubovima gdje je radio, zagovarao što kvalitetniji rad s mlađim uzrastima kao temeljem budućnosti kluba. Bio je trener koji se u školama rukometa zalagao za kvalitetu, nikako kvantitetu i puko nabijanje brojki.

Pavle Jurina iznenada je preminuo u Bjelovaru 2. prosinca 2011. godine i sahranjen je na starom bjelovarskom groblju.

RUKOMET

Nikša Kaleb

1 odličje - Zlatna medalja: OI Atena 2004.

Kada je bilo najteže, on je bio taj koji bio znao preokrenuti igru, povući ekipu.

Nikša Kaleb rođen je u Metkoviću 9. ožujka 1973. godine. Rukometnu karijeru započeo je s deset godina, u Rukometnim klubu Mehanika. Prvi trener bio mu je Vinko Jurković.

Već sa 16 godina počeo je igrati za prvu momčad, zajedno sa Slavkom Golužom, Patrikom Čavarom i drugima. Nakon završetka studija u Zagrebu, na poziv kluba se vraća 1993. godine i te je godine izaboren ulazak Metkovića u Prvu hrvatsku rukometnu ligu. U gradu na Neretvi igra neprekidno sve do 1997. godine, kada sezonu 1997./98. provodi u dalekom Kataru. Povratkom u Metković, postaje jedan od nositelja igre metkovskog kluba u sljedećih nekoliko sezona, u kojima klub igra i na europskoj sceni. Godine 2000. RK Metković Jambo postiže najveći uspjeh u povijesti osvajanjem EHF, odnosno europskog kupa. Godine 2001. klub osvaja hrvatski rukometni kup, kao i naredne 2002. Cijelo vrijeme igranja u svom matičnom klubu, Nikša Kaleb je standardno jedan od najboljih igrača na kojem počiva veliki teret. U ljeto 2004. godine Kaleb odlazi u Zagreb i postaje igrač Zagreb Croatia osiguranja, gdje je 2008. godine završio igračku karijeru.

U četverogodišnjem boravku u glavnom gradu, s momčadi Zagreba CO osvojio je prvenstvo i kup Hrvatske 2005., 2006., 2007. i 2008. godine.

Poznat po svojoj srčanosti i borbenosti na parketu, izborio je 2003. godine poziv u hrvatsku reprezentaciju. Srčanost je nastavio pokazivati i u dresu reprezentacije, kada je često puta znao igrati i pod injekcijama, na vlastitu odgovornost.

Najveći uspjeh je ostvario 2004. godine, kada je na Olimpijskim igrama u Ateni osvojio zlatnu medalju.

Osvajao je Nikša medalje i na svjetskim prvenstvima – godine 2003. u Portugalu je osvojio zlato, a 2005. u Tunisu se zakitio srebrnom medaljom.

Na Europskom prvenstvu 2008. godine u Norveškoj osvojio je srebrnu medalju.

Posebno se Nikša Kaleb istakao kada je bilo najpotrebnije. Na Olimpijskim igrama u Ateni 2004. godine ostavio jeupečatljiv trag u četvrtfinalu natjecanja protiv reprezentacije Grčke sa svojim efektivnim pogotkom u skoku, varkom kroz noge pa udarcem preko glave, leđima okrenutim vrataru. Ne samo na spomenutim Olimpijskim igrama nego i na brojnim natjecanjima, Kaleb je dao svoj veliki doprinos boljem rezultatu reprezentacije i kluba, a posebna mu je čast što su ga suigrači usporedili s Janicom Kostelić.

“Kada sam rekao suigračima da odlazim iz rukometa, bili su žalosni. Rekli su mi kako im je žao što odlazim kad sam na vrhuncu svoje karijere i usporedili me s Janicom Kostelić, koja je prekinula igračku karijeru dok je bila na vrhuncu” – govori Nikša.

Iako je završio karijeru, u razgovorima ne može pobjeći od rukometnih tema i kaže da je mnogo toga prošao u karijeri, da je igrao s mnogim velikim igračima, ali da je Ivano Balić broj jedan u svakom pogledu. Kaže, taj igrač u kojoj god ligi igra, sam njegov boravak podiže kvalitetu lige.

Poznato je u javnosti da je Nikša Kaleb strastveni ronilac i mnogo je puta pomagao televizijama u snimanju serija o hrvatskom ronjenju. Kada se opraštao o aktivnog igranja, govorio je da mu je u neku ruku teško što odlazi s rukometnih terena koji su mu dali život, ali da je i sretan što će se moći više posvetiti ronjenju.

Kada se govori o budućnosti hrvatskog rukometa, Kaleb tvrdi da Hrvatska zaista ne treba strahovati za rukometnu budućnost jer je prepuna talenata kojima je samo potreban stručni rad. Također, ima želju da jednog dana počne raditi s mlađim uzrastima, ali samo da im svojim znanjem i iskustvom pokuša pomoći u karijeri. Posao trenera prve momčadi prihvatio bi, kako veli, samo u vrhunskim klubovima u kojima je odlična situacija za rad i u kojima se trener bavi samo i isključivo trenerskim poslom.

Nikša Kaleb odlikovan je Redom kneza Branimira s ogrlicom i Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 2004. godine je kao član reprezentacije dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

RUKOMET

Nenad Kljaić

1 odličje - Zlatna medalja: OI Atlanta 1996.

Veliki sin, velikog oca.

Nenad Kljaić rođen je u Zagrebu 21. prosinca 1966. godine. Igračku karijeru započeo je u Rukometnom klubu Medveščak, gdje je u juniorima igrao na poziciji vanjskog igrača, potom je bio krilo, jednom je čak, kaže, i branio, a proslavio se na poziciji pivotmena. Inače, treba reći da je Nenad sin Velimira Kljaića, proslavljenog hrvatskog trenera koji je s rukometnom reprezentacijom osvojio zlatnu medalju na Olimpijskim igrama 1996. u Atlanti. Zanimljivo je reći da mu je jedan od predaka i Milan Neralić, prvi Hrvat koji je 1900. godine na Olimpijskim igrama u Parizu osvojio brončanu medalju u mačevanju.

Nenad Kljaić je doista hrvatska rukometna perlanica. Gotovo svi klupski uspjesi zagrebačkog rukometa od polovice osamdesetih do prve polovice prvog desetljeća novog stoljeća vezani su uz ime ovog proslavljenog rukometaša.

U Medveščaku je započeo svoj trofejni niz i bio dio momčadi koja je osvojila kup Jugoslavije 1987., 1989. i 1990. godine. A kada je početkom devedesetih godina prošlog stoljeća obukao dres Rukometnog kluba Zagreb, nastavio je trofejni niz. Član je momčadi koja je prvak Europe 1992. i 1993. godine i pobjednik europskog Superkupa 1993. godine. Titulu prvaka i kup Jugoslavije osvojio je 1991. godine, a dvostruku hrvatsku krunu do odlaska u inozemstvo Kljaić je osvojio 1992., 1993. i 1994. godine.

Nakon odlaska iz Zagreba, od 1994. do 2000. godine igra za njemački klub TV GroBwallstadt, s kojim je 2000. godine osvojio Euro-city kup.

Po povratku iz Njemačke ponovno je obukao dres Zagreba i igrao do 2003. godine, kada je završio igračku karijeru. U svom povratničkom nastupu, u dresu Zagreba osvojio je prvenstvo Hrvatske 2001., 2002. i 2003., te kup Hrvatske 2001. Jedno vrijeme igrao je Kljaić i za Rukometni klub Metković.

Onda je 2008. godine, na nagovor Darka Granatera, kratko vrijeme igrao je za Rukometni klub Bjelovar.

Uspjesi u dresu reprezentacije Hrvatske imaju istaknuto mjesto u karijeri ovog vrhunskog sportaša.

U dresu reprezentacije Hrvatske trofejni niz započeo je na Mediteranskim igrama 1993. godine u francuskom Languedec – Roussillonu, gdje je osvojena zlatna medalja.

Na Europskom prvenstvu u Portugalu 1994. godine osvojio je brončanu medalju. Na natjecanju Svjetskog superkupa 1999. godine u Njemačkoj okitio se srebrnom medaljom.

Krunu dugogodišnje uspješne karijere ostvario je na Olimpijskim igrama 1996. godine u Atlanti, gdje je bio dio velike hrvatske momčadi koja je u finalu pobijedila Švedsku s 27:26. Kljaić se na crti hrvao sa vrsnim švedskim pivotmenima, a uspio je u velikom finalu postići i dva zgoditka. Evo što je neposredno po dodjeli medalja izjavio za Slobodnu Dalmaciju: "Nismo Šveđanima ostavili nimalo nade, u prvih 15 minuta pokazali smo tko je tko, tko se kako pripremio za igre. Možda ih je zavarala i ona utakmica koju su protiv nas u grupi relativno lako dobili, ali tada smo odmarali četvoricu bitnih igrača, mislili smo unaprijed. Mislili smo na zlato i sada je naše."

Nenad Kljaić odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 1996. godine dobio je i Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Po završetku igračke karijere preselio se na trenersku klupu. Jednako je uspješan trener, kao što je bio i igrač. U dva navrata trenirao je Zagreb, i to od 2006. do 2007. te od 2010. do 2011, gdje je i kao trener osvajao prvenstva i kupove. Od 2012. godine izbornik je rukometne reprezentacije Saudijske Arabije.

Kada se pogleda njegova igračka i dosadašnja trenerska karijera, može se bez razmišljanja ustvrditi da je Kljaić imao veliku karijeru kao igrač, a nije daleko od te konstatacije ni sada kao trener.

Najveći trag, po vlastitom priznanju, na njega su ostavili treneri Kasim Kamenica i njegov otac Velimir Kljaić. Nenad je uvijek bio igrač sa stavom, nije bio od onih koji samo sliježu ramenima. Borac za pravdu do krajnjih granica, što ga je ponekad znalo i koštati. Ali, on je takav. Na terenu priznaje samo rad, a van igrališta istinu i riječ, koja je za njega uvijek bila zakon.

NOGOMET

Aleksandar Kozlina

1 odličje - Zlatna medalja: OI Rim 1960.

Bio je miljenik Hajdukovih navijača. Istok na Starom placu bio je njegov. Znao je da Splićani vole pravi "balun". Uživali su u njegovim vragolijama na terenu. Dobivao je ovacije kada bi kome "proturio balun" kroz noge, pa onda varka tijelom - "lažnjak". Protivnici su padali po travi, a navijači Hajduka uživali.

Aleksandar Kozlina bio je vezni igrač i half, jugoslavenski nogometni reprezentativac. Rođen je u Donjem Skradu 20. prosinca 1938. godine. Kao dijete je navijao za Hajduk, diveći se bravurama velikog Vukasa. S nogometom je počeo još u danima djetinjstva, najprije u Vojvodini, potom u drugom novosadskom klubu Novi Sad. Međutim, u mislima mu je bio samo Hajduk. Kada je s prijateljem Antunom Nepilom otišao u Split kod rodbine, Kozlina se odmah uputio na Stari plac. Došavši do vrata kroz koja se izlazi na igralište, ugledao je nižeg čovjeka za kojeg su mu rekli da je trener. Izustio je: "Ja bi danas trenirao s vama." Trener ga pogleda i reče: "Mali, juniorski trening je završio, ovo je trening prve momčadi!" Rekavši to, trener se nasmijao i otišao. Momak je za njim povikao: "Zovem se Aleksandar Kozlina, nisam dijete, imam 18 godina, zapamtite moje ime!" Taj trener je bio Ive Radovniković.

Kozlina se vratio u Novi Sad, sve je bolje igrao, pa su ga zvali Partizan i Crvena Zvezda, ali u srcu mu je bio samo Hajduk. Onda je stigao dan o kojem je stalno sanjao. Tog popodneva došla su dvojica muškaraca koji su govorili "po splitski". Bili su to Jere Burazin i Lenko Grčić. Kad su mu rekli: „Mi smo iz Hajduka, došli smo po tebe, vodimo te autom u Split!“, nije ni sekunde razmišljao. Spakirao je stvari i pravac Split. Kada se u Novom Sadu saznalo da je otišao u Hajduk, cijeli se grad digao na noge. Hugo Ruševljanin je prijetio svim sudovima.

Kozlina je rado pamtio ponovni susret s Ivom Radovnikovićem, koji mu je prišao, dao mu ruku i kazao: "Sićan te se, sićan se kad si lani tija trenirat s prvom momčadi. Ja te nisam shvaća ozbiljno. Onda su nam javili da u Novom Sadu ima neki mali Kozlina koji je odličan dribler, sitija sam se toga prezimena... Drago mi je da si s nama!" Taj se dolazak Aleksandra Kozline u Hajduk zbilo 1958. godine, a bijeli će dres nositi punih devet godina, do 1967. Odigrao je za Hajduk 177 utakmica na kojima je postigao 12 zgoditaka. U sezoni 1966./67., u kojoj je Hajduk osvojio prvi kup Jugoslavije, Kozlina je nastupao u jesenskom dijelu.

Nakon Hajduka, od 1967. do 1973. godine igrao je u belgijskom Liegu, potom do 1975. u klubu Victoria iz Kölna, a nastupao je i za Tilleur i Borussiju. U Njemačkoj je završio višu trenersku školu, a čuveni Sepp Herberger mu je bio jedan od profesora.

Državna reprezentacija predstavlja vrlo važno poglavlje u Kozlininoj sportskoj biografiji. Sudionik je Olimpijskih igara 1960. godine u Rimu i nositelj zlatne olimpijske medalje. Time je u sportskom smislu stekao besmrtnost, jer zlatna olimpijska medalja u sportu je rezervirana samo za odabrane.

Za A reprezentaciju Jugoslavije, kao nogometaš Hajduka, od 1960. do 1961. godine odigrao je 9 utakmica. Debitirao je na prijateljskoj utakmici protiv Maroka u Casablanci 1. siječnja 1960. godine (5:0), a od reprezentativnog se dresa oprostio u Jakarti 7. prosinca 1961. godine, u prijateljskoj utakmici protiv Indonezije (5:1).

Iz svojeg boravka u Splitu sjećao se razdoblja kada Hajduku nisu baš cvjetale ruže, kada su se treneri često mijenjali. Od svih tadašnjih Hajdukovih trenera najviše mu je u srcu ostao "šjor" Leo Lemešić. Pravi gospodin. Divan čovjek i veliki nogometni znalac. "Veliki šjor Leo" - naglašavao je Kozlina.

Smatrao je da mu je najveći kompliment dao pokojni Roman Garber, novinar koji je jednom napisao: „Aleksandar Kozlina svojim driblinzima podsjeća na Bernarda Vukasa!" Potražio je Garbera i zahvalio mu. "Usporedio me je", istaknuo je Kozlina, „s najvećim europskim nogometašem svih vremena, s mojim idolom Vukasom. Tresao sam se od straha kada sam s Vukasom prvi put sjeo u svlačionicu Hajduka, kada sam spoznao da ću igrati s njim u istoj momčadi. A sada me Garber uspoređuje s Bajdom...!"

Po okončanju igračke karijere trenirao je mnoge klubove. Imao je u Veterniku kod Novog Sada svoju omladinsku školu nogometa. Uživao je trenirajući djecu, a svakog proljeća malo s njima bi i zaigrao.

Aleksandar Kozlina preminuo je 10. travnja 2013. u Novom Sadu, gdje je i sahranjen na gradskom groblju Lisje.

KOŠARKA

Duje Krstulović

1 odličje - Zlatna medalja: OI Moskva 1980.

U Splitu je ime Duje asocira na splitskog patrona, zaštitnika grada, a ovaj Duje je dugi niz godina bio zaštitni znak splitske Jugoplastike.

Duje Krstulović rođen je u Splitu 5. veljače 1953. godine. U sportu je počeo s plivanjem, veslanjem i vaterpolom, uspješno pobjeđivao u stolnom tenisu, prilično se trošio i ronjenjem na 40 metara dubine. Nedvojbeno spada u izvanserijske igrače splitske košarke. Dres Jugoplastike nosio je od 1972. do 1982. godine. Cijelo jedno desetljeće pripada njegovu vremenu u žutoj majici, premda su to bile godine kada se nije bilo lako potvrditi u nesumnjivu zvijezdu i reprezentativca. U prvoj momčadi Jugoplastike počeo je igrati 1971. godine, nakon velikog trijumfa i prve titule prvaka Jugoslavije koja je stigla u Split 1971. godine, ali i odlaska iz Splita velikog Petra Skansija. Sezonama su Krstulovićevi nastupi praćeni kroz prizmu proteklog Skansijevog razdoblja. Ipak je naposljetku Duje otišao s Gripa s fantastičnom karijerom, mnogim trofejima i priznanjima zasluženim u nizu velikih dobivenih utakmica, primjerice iz doba kada bi krizu u igri Jugoplastike razbili ulasci ili povratci Duje Krstulovića na parket, igrača visine, srca i znanja, što su bili argumenti za zabijanje i preko 30 koševa po utakmicama.

Sedamdesete su bile godine kada je bilo trofeja, ali ih je moglo biti i više, no poznato je da su navijači svoju Jugoplastiku tih godina prozvali Drugoplastika. Bilo je to vrijeme pokušaja žutih da konkuriraju i na međunarodnoj sceni, a u Kupu prvaka im se događaju vrhunci u obliku plasmanom u finale.

U dresu Jugoplastike je odigrao 221 utakmicu i postigao 2362 koša. U svom periodu boravka na Gripama osvojio je titulu prvaka Jugoslavije 1977. godine, dva kupa Jugoslavije 1974. i 1977. godine te Kup Radivoja Koraća 1976. i 1977. godine.

U reprezentaciji Jugoslavije Krstulović je igrao od 1975. do 1981. godine, odigrao 75 utakmica u kojima je postigao 473 koša.

Svakako najveći uspjeh u karijeri postigao je na Olimpijskim igrama u Moskvi 1980. godine, gdje je bio član reprezentacije Jugoslavije koja je postala olimpijski pobjednik. Na Europskom prvenstvu u Belgiji 1977. godine osvojio je zlatnu medalju, a 1979. u Italiji brončanu. Na Svjetskom prvenstvu 1978. u Manili zakitio se zlatnom medaljom.

U sportskim analizama posebno mjesto ima Dujina zlatna medalja s Olimpijskih igara 1980. godine u Moskvi. U finalu je pobijeđena Italija, a prije toga, nakon kvalifikacija, također Italija, zatim Kuba, a nakon produžetaka domaćin SSSR i Brazil.

Posebno je bila napeta utakmica protiv domaće reprezentacije SSSR-a, gdje se nakon 81:81 otišlo u produžetke u kojima je Jugoslavija pobijedila domaćine sa 101:91. Ni gorostas Tkačenko nije mogao ništa, a igrom bekova izbornik Ranko Žeravica je SSSR potpuno nadigrao u produžetku.

U finalu protiv reprezentacije Italije briljirao je Željko Jerkov u okršajima s Dinom Meneginom i prvi put je osvojeno je olimpijsko zlato u košarci.

Ovaj skromni i povučeni čovjek, koji je izgarao na terenu, bio je suvremenik Željka Jerkova i Branka Macure, te je kao takav dugo vremena tretiran na Gripama kao treći centar. Takvi rijetki trofeji čine Dujinu karijeru i njegovu neobičnu ličnost i pojavu.

Brojka 13 na njegovom dresu neizbrisiva je slika u povijesti splitske Jugoplastike, koja je tada upečatljivo stvarala i povijest jugoslavenske, pa i svjetske košarke, sve do Krstulovićeve zlatne olimpijske medalje u Moskvi. Treba reći da ga se u ono vrijeme smatralo igračem NBA kalibra.

Svoj sportski gen Duje Krstulović podario je kćerki Dori, koja je nosila dres hrvatske teniske reprezentacije.

Duje Krstulović obilježio je jedno veliko razdoblje u povijesti splitske košarke. Bio je član momčadi koja je u Split donijela prve europske trofeje, kao i prvi jugoslavenski kup. A u tim momčadima, uz Željka Jerkova, on je bio jedan od ključnih igrača, splitski zvonik po uzoru na imenjaka i patrona svetog Dujma mučenika, grada Splita zaštitnika.

HRVANJE

Vlado Lisjak

1 odličje - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984. - grčko-rimski stil do 68 kg

Petrinjski zlatni hrvač.

Vlado Lisjak rođen je u Petrinji 29. travnja 1962. godine. Bio je član Hrvačkih klubova Gavrilović iz Petrinje i Zagreb – Velebit.

Prije 29 godina, na Olimpijskim igrama u Los Angelesu ovjenčan je najvećom mogućom sportskom slavom – 1984. godine iz SAD-a je kući donio zlatnu olimpijsku medalju u hrvanju grčko-rimskim stilom, osvojenu “u vrlo prometnoj” težinskoj skupni, onoj do 68 kilograma.

“Odlazeći na te Igre, ja o medalji nisam uopće razmišljao jer sam bio tip sportaša koji nije opterećen rezultatom. Volio sam se hrvati, pa gdje završim. Srećom, imao sam jaku psihi, pa mi je i to pomoglo da dosegнем olimpijsku slavu” – prisjeća se legendarni petrinjski hrvač.

Njegovi rezultati iz prethodnih godina, uoči Olimpijskih igara u Los Angelesu, sugerirali su da je hrvač u usponu. Četiri godine prije bio je treći na svjetskom prvenstvu do 18 godina, godinu poslije treći na svjetskom prvenstvu do 20 godina, a 1982. četvrti na svjetskom seniorskom prvenstvu.

“Dvije godine prije Olimpijskih igara, na Svjetskom prvenstvu u Katowicama 1982. trebao sam osvojiti svjetsku medalju, no Mađari su uložili žalbu na moju pobjedu protiv njihova borca, pa sam izgubio za zelenim stolom jer sam navodno djelićem pete bio izvan borilišta, a zbog čega mi nisu priznali jedan zahvat. Otišao sam potom u vojsku u Beograd, trenirao sam tamo koliko sam mogao, pa sam slijedeće, 1983. godine, na svjetskom prvenstvu bio osmi. Sve sam međutim onda naplatio na Olimpijskim igrama.”

Igre u Los Angelesu bojkotirale su zemlje komunističkog bloka, a među njima i neke hrvačke velesile. Zbog toga su neki pokušali obezvrijediti i Lisjakovo zlato, no on podsjeća: “U borbi za zlato pobijedio sam aktualnog svjetskog prvaka, Finca Sipilu, i to tušem u 57. sekundi. Borbu prije nadjačao sam Rumunja Negrisana, hrvača koji je na svjetskom prvenstvu bio brončani. Mislim da to sve govori...”

Doček u njegovom gradu bio je veličanstven. Nikad niti jedan Petrinjac nije bio tako slavljen. Banija je proključala u ushitu. “Jedan od Gavrilovićevih direktora dočekaо me u Beogradu sa službenim mercedesom. Negdje oko Popovače dočekala nas je kolona automobila sa zastavama, a cijela Petrinja izišla je na ulice. To je slika koja će mi ostati u pamćenju za sva vremena” – prisjeća se Vlado.

Odmah po povratku iz Los Angelesa obećali su mu da će dobiti stan, što se vrlo brzo i dogodilo. Istina, dobio je stanarsko pravo, ali nakon Domovinskog rata, po povratku u Petrinju, dobio je i pravo otkupa. Uz to, sljedeće četiri godine nakon osvajanja zlata bio je fiktivno zaposlen u Gavriloviću, dobivao je plaću, ali nije morao na posao u tvornicu, već u hrvačku dvoranu. Osim toga, primao je tada još i republičku i državnu stipendiju.

Nažalost, 22-godišnji olimpijski pobjednik u nastavku karijere nije se više pojavio na medaljaškom postolju. Kad se očekivala njegova dominacija na svjetskim strunjačama, krenula je serija pehova.

Nekako tada, zaredale su i ozljede. Premda je nakon toga Lisjak bio državni prvak u kategoriji do 74 kilograma, na Olimpijskim igrama u Seoulu 1988. godine nije sudjelovao. Bio je ogorčen: “Oni su se odlučili za Slovenca Podleseka koji je nastupao za srpski klub. A igre u Seoulu su mu valjda bile obećane kada je iz Murske Sobote prelazio tamo... A ja sam poslije toga ozlijedio rame i nikad se više nisam vratio u pravu formu.” Godine 1984. u izboru Sportskih novosti proglašen je najboljim sportašem Hrvatske.

Vlado Lisjak karijeru je završio 1993., u 31. godini. Posljednji nastup imao je u Francuskoj, na Mediteranskim igrama nastupio je za Hrvatsku.

Već te 1993. godine Lisjak se prihvatio trenerskog posla, kojeg je na čelu reprezentacije kroz puna četiri mandata obavljao sve do 2009. godine, kada je imenovan direktorom reprezentacije.

Malo je Hrvata koji su u pojedinačnim sportovima osvojili olimpijsko zlato. Njih tek osam: kajakaš Matija Ljubek, boksač Mate Parlov, hrvač Vlado Lisjak, Bugarin s hrvatskom putovnicom Nikolaj Pešalov, strijelac Giovanni Cernogoraz, neponovljiva skijašica Janica Kostelić, plivačica Đurđica Bjedov i atletičarka Sandra Perković.

VATERPOLO

Ronald Lopatny

1 odličje - Zlatna medalja: OI Meksiko 1968.

Jedan od velikana hrvatskog vaterpola.

Ronald Lopatny rođen je Zagrebu 19. rujna 1944. godine. Kao dječak bavio se plivanjem u Plivačkom i vaterpolskom klubu Naprijed sa zagrebačke Šalate. Njegov najbolji plivački doseg je drugo mjesto na 100 metara slobodnim stilom, iza poznatog Nenada Kuridže, na juniorskom prvenstvu Jugoslavije.

Međutim, nije se Lopatny dugo zadržao u plivanju, ali je ostao u istom klubu. Ostao je u vodi, ali se okrenuo vaterpolu. Već s 15 godina zaigrao je u prvoj momčadi vaterpolista zagrebačkog Naprijeda, u tadašnjoj republičkoj ligi. Kasnije su momci sa Šalate ime promijenili u Medveščak, a Lopatny je jedan od rijetkih naših vaterpolista koji je igrao u svim stupnjevima natjecanja.

Već s 18 godina postao je reprezentativac Jugoslavije. Bio je tada uvjerljivo najmlađi A reprezentativac i jedini koji je igrao u drugoligaškom klubu.

Ronald Lopatny bio je član Medveščakove momčadi koja je kao drugoligaš 1964. i 1966. godine osvojila zimsko prvenstvo Jugoslavije. Bio je to jedini drugoligaš – državni prvak.

Dvije godine kasnije, 1968., prešao je u Mladost za koju je odigrao pet najboljih godina u karijeri, završivši karijeru već 1973. godine. Triput je s mladostašima osvojio Kup europskih prvaka, i to 1968., 1969. i 1971. godine, triput prvenstvo Jugoslavije, 1969., 1970. i 1971., a dvaput je bio najbolji igrač i strijelac lige, 1970. i 1971. godine.

Za reprezentaciju Jugoslavije nastupio je 150 puta. Osvajač je zlatne olimpijske medalje u Meksiku 1968. godine. Na sljedećim Igrama u Münchenu 1972. godine bio je član momčadi koja je osvojila peto mjesto. Na Europskim prvenstvima 1966. u Utrechtu i 1970. godine u Barceloni osvojio je brončane medalje, a na Mediteranskim igrama 1967. u Tunisu i 1971. u Izmiru zlatne. Prestao je s vaterpolom u 29. godini, kada je bio na vrhuncu karijere.

Život piše priče, a jedna od pamtljivijih je ona Ronalda Lopatnyja. "Tata mi je umro kada mi je bilo deset godina. Mama i ja više nismo mogli po dva mjeseca godišnje biti na moru i na kupanje smo išli na Šalatu. Najbolje je bilo učlaniti se u klub jer je to donosilo mogućnost kupanja svakog dana. Pa smo ja i moji dečki iz Jurkovićeve ulice, uličice pokraj Petrove crkve, to i učinili, postali smo članovi Naprijeda, koji će kasnije promijeniti ime u Medveščak – prisjeća se Lopatny kako je počela priča kojoj je kruna zlatna olimpijska medalja iz Meksika 1968. godine.

Lopatny i danas nudi pregršt zanimljivosti iz tih dana: "Igralo se u Južnoj Americi, drukčiji temperament ljudi, drukčije podneblje od našega, već po tome su Igre bile posebne. Uoči igara pripremali smo se u Rimu. Talijani su nas zvali, sve platili, svakodnevno smo igrali ogledne utakmice i pobjeđivali ih. A onda smo, na olimpijskom turniru, u skupini izgubili od njih. Imali smo 3:1, promašili dva četverca i otišli do 4:5, poraza. S Istočnim Nijemcima smo odigrali neodlučeno 4:4, za polufinale nam je trebalo čak 15 pogodaka razlike protiv Japanaca. A u prvoj minuti oni su povelili! Ipak, završilo je 17:2 za nas. Formu smo dohvatili u pravi čas u polufinalu i finalu. Prvo smo svladali Mađare, a u finalu nakon produžetaka i Sovjetski Savez. Bila je to utakmica u kojoj su Sovjeti sve pogotke postigli iz četveraca. Tada je vladalo pravilo da se tri teška prekršaja kažnjavaju četvercem, zato ih je bilo toliko mnogo. U tom finalu pucao ih je za nas Uroš Marović, koji inače nije bio u prvoj postavi. Ali, sjajno mu je išlo, izbezumio je sovjetskog vratara koji nije znao na koju bi stranu krenuo. No, mogli smo pobijediti i prije produžetaka. Inače, ta velika generacija našeg vaterpola, bila je zbilja velika. Janković je bio iznimno eksplozivan, Sandić je bio grdosija od dva metra. Stipanić je bio fantastičan na vratima, otraga su igrali fenomenalno dvometraši Bonačić, Trumbić i Perišić. Izbornik Aleksandar Coša Seifert, koji nas je vodio, uspio je neviđeno homogenizirati momčad. Inače, moram istaknuti da je taj čovjek bio vrlo presudan za moju karijeru. Prihvatio me kao sina, a ja sam mu vraćao igrama. Najzaslužniji je za uspjehe Mladosti i reprezentacije. Predlagao sam da se bazen na Šalati nazove njegovim imenom."

Ronald Lopatny je diplomirao na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu, a nakon igračke karijere neko je razdoblje bio menadžer bivšoj supruzi, pjevačici Terezi Kesoviji. Godinama je vlasnik jednog od kulturnih zagrebačkih restorana RL-a u Palmotićevoj ulici.

NOGOMET

Željko Matuš

1 odličje - Zlatna medalja: OI Rim 1960.

Bio je igrač velikog radijusa kretanja, dobar tehničar, sjajna pregleda igre, borben i požrtvovan, nesebičan, jaka i precizna udarca.

Pored navedenih osobina, Željko Matuš bio je pravi atleta. Počeo je kao navalni igrač, na mjestu lijeve spojke. Međutim, vrlo brzo treneri su spoznali da ima podjednako odličan udarac s obje noge. Bio je igrač koji je doslovce mogao zakrpati svaku rupu u momčadi. Na svakom mjestu davao je maksimum te se pokazao kao oštar, ali nadasve pošten nogometaš.

Željko Matuš rođen je 9. kolovoza 1935. godine u Donjoj Stubici. Bio je igrač sredine terena. Nogometnu karijeru započeo je u Oroteksu iz Oroslavlja za koji nastupa od 1952. do 1954. godine, kada prelazi u zagrebački Dinamo za koji igra od 1954. do 1965. godine. Sa zagrebačkim plavima osvojio je prvenstvo Jugoslavije u sezoni 1957./58. kao i državni kup 1960., 1963. i 1965. godine. Godine 1965. odlazi u Švicarsku, gdje do 1968. nastupa za Young Fellows iz Züricha, te za FC Zürich od 1968. do 1970. godine. Do kraja igračke karijere nastupao je i za dvije amaterske momčadi iz Züricha (Schwamendingen i Seebach). Najtrofejniji je igrač Dinama svoje generacije. Za Dinamo je odigrao 428 utakmica i postigao 150 pogodaka.

Učesnik je Olimpijskih igara 1960. godine u Rimu, gdje se zakitio zlatnom olimpijskom medaljom. Na olimpijskom turniru Matuš je pružio odlične utakmice, govore oni koji su ga poznavali kao igrača, možda i najbolje u karijeri. Posebno u zadnjoj utakmici protiv reprezentacije Danske kada je, pored toga što je bio jedan od najboljih, postigao i neobranjiv zgoditak koji je odlučio utakmicu.

Biti nositelj zlatne olimpijske medalje je čast koja je u sportu rezervirana samo za odabrane, zato je Željko Matuš posebno ponosan danas, s vremenskim razmakom od više od pola stoljeća, što se Jugoslavija u Rimu zakitila olimpijskim zlatom. Matuš će reći da je jugoslavenski nogomet tada bio vrlo jak i da je olimpijska medalja bila normalan slijed. Na Europskom prvenstvu u Parizu iste 1960. godine, postao je nosilac srebrne medalje. Učesnik je Svjetskog prvenstva 1962. godine u Čileu, gdje je reprezentacija bivše države osvojila četvrto mjesto. Za reprezentaciju Jugoslavije od 1960. do 1962. godine, kao nogometaš Dinama, odigrao je 13 utakmica i postigao 5 zgoditaka. Debitirao je u Parizu 10. srpnja 1960. godine u finalu Kupa europskih naroda, kada je SSSR nakon produžetaka pobijedio Jugoslaviju s 2:1. Od dresa reprezentacije Jugoslavije oprostio se u Zagrebu 30. rujna 1962. godine u prijateljskoj utakmici protiv SR Njemačke, u kojoj su gosti slavili s 3:2.

Za reprezentaciju Hrvatske, kao igrač Dinama, ima jedan nastup protiv Indonezije u Zagrebu 12. rujna 1956. godine (5:2), kada je postigao i jedan zgoditak.

Voli istaknuti vrijeme romantičnog nogometa kojega se sjeća kao mladić. Za njega je najbolji hrvatski nogometaš tada bio Stjepan Bobek, koji mu je, kaže, bio idol, a njemu uz rame su Bernard Vukas, Branko Zebec i Zlatko Čajkovski.

Također ističe, kao vrsni nogometni znalac, brončanu medalju koju su vatreni osvojili na Svjetskom prvenstvu 1998. godine u Francuskoj. Za tu generaciju reći će da će se više teško naći na jednom mjestu toliko znanja i iskustva. Zvonimir Boban, Aljoša Asanović, Robert Prosinečki, Davor Šuker i ostali vatreni asovi, kojima hrvatski nogomet po njemu treba biti trajno zahvalan.

Njegovu karijeru u domaćem nogometu obilježila su osvajanja tri kupa u bivšoj državi. U svim finalima pružio je briljantne igre. U prvom svom finalu, u ljeto 1960., Dinamo je nadigrao Partizan s 3:2, usprkos dva poništena gola. Tri godine poslije, Matuš je kao vođa napada najzaslužniji za pobjedu Dinama nad Hajdukom od 4:1. Tada je o njegovoj igri veliki nogometni znalac i tadašnji član uprave Hajduka, dr. Šime Poduje, izjavio da je Matuš, kao pametni vođa napada, zapravo onaj koji je najviše pridonio pobjedi Dinama nad Splitsanima. I po treći puta, 1965. godine, Matuš je jedan od najzapaženijih igrača Dinama u finalu u kojem je deklasirana titogradska Budućnost s 2:1. Kao rijetko koji naš nogometaš, može se pohvaliti zbilja zavidnom bilancom. Tri kupa, prvenstvo, a prije svega zlatna olimpijska medalja i srebro s europskog prvenstva.

Kratko se bavio trenerskim pozivom, od 1970. do 1973. godine u FC Zürich trenirao je uzrast do 21. godine. Potom se posvetio isključivo svojoj struci liječnika – stomatologa.

RUKOMET

Petar Metličić

1 odličje - Zlatna medalja: OI Atena 2004.

Kapetan momčadi je vođa, onaj kome se vjeruje, ali biti kapetan državne reprezentacije, još kvalitetne kao što je bila naša rukometna, zasigurno ne može biti bilo tko, to mogu biti uistinu samo najbolji i istinski simboli. Tu čast da predvodi hrvatske rukometaše s kapetanskom trakom oko ruke, imao je Petar Metličić.

Rođen je u Splitu 25. prosinca 1976. godine. Pero, kako ga zovu u sportskim krugovima, rukometnu karijeru započeo je u rodnom Splitu, gdje je u seniorskoj momčadi splitskog Brodomerkura nastupao od 1994. do 1999. godine. U tom razdoblju Metličić je u prvenstvenoj sezoni 1995./96. bio posuđen u Solin. Iz Splita je otišao igrati u Metković, gdje je bio član momčadi koja je osvojila europski Kup EHF 2000. godine, kao i hrvatski kup 2001. i 2002. Prvi inozemni ugovor 2002. godine bio je sa španjolskim klubom Ademaron, gdje je nakon tri godine igranja 2005. osvojio Kup kupova, a 2003. Super Acobal kup. Potom je od 2005. do 2010. bio rukometaš kluba Ciudad Real, s kojim je bio prvak Europe 2006., 2008. i 2009. i pobjednik europskog superkupa 2006. i 2007. Prvaci Španjolske bili su 2007., 2008., 2009. i 2010. godine. Asobal kup osvojen je 2006., 2007. i 2008., a Super Asobal kup 2008. godine. Zatim od 2010. do 2012. igra u Sloveniji, gdje je rukometaš Celja s kojim 2012. osvaja slovenski kup. U ožujku 2012. otišao je u francuski Montpellier s kojim 2013. osvaja francuski kup.

Za Petra Metličića kažu da je veliki igrač iz sjene. Sportaš koji na prvom mjestu vidi ukupni cilj, a tek onda sebe, iako ništa bez njega ne funkcionira kao što funkcionira s njim. Metličićeva veličina zapravo je u njegovom ozbiljnom statusu tzv. potrošača lopti jer je izraziti šuter, a ništa lošiji nije ni u obrani, odnosno blokadama.

Metličić je sinonim za kompletnog sportaša. Nije od onih koji zbog uske specijalizacije odigraju napad ili obranu, pa se vraćaju klupi. U obrani igra radnu varijantu, taktičku, stratešku, izvodeći besprijekorno trenerove zamisli. Onda se na putu do protivničkog gola preobrazi u svoje „napadačko ja“ i opet s monumentalnošću odigrava kompliciranu ulogu. Može biti egzekutor, i onaj rutinski, zanatski, a može odigrati umjetnički, otvarajući drugome put da pogotkom realizira zamisao do kraja.

Za reprezentaciju Hrvatske odigrao je 147 utakmica i postigao 460 zgoditaka.

Što je za ovu knjigu najbitnije, učesnik je Olimpijskih igara 2004. godine u Ateni i nositelj zlatne olimpijske medalje, kao i Olimpijskih igara 2008. u Pekingu. Metličić je vlasnik i zlata sa Svjetskog prvenstva u Portugalu 2003. te srebrnih medalja, također sa svjetskih prvenstava, i to onih 2005. u Tunisu i 2009. u Hrvatskoj. Godine 2006. kapetan je državne reprezentacije koja je postala pobjednik Svjetskog kupa, a srebrnu medalju osvojio je na Svjetskom superkupu u Njemačkoj 1999. godine. Na Mediteranskim igrama u Tunisu 2001. osvojio je zlatnu medalju.

U Sloveniji, na europskom prvenstvu gdje su naši rukometaši osvojili četvrto mjesto, nije se preko domaćina moglo do finala zbog prsta u oko hrvatskom igraču Petru Metličiću, što je značilo kraj hrvatskih nada o europskom zlatu. Znali su nažalost naši sjeverni susjedni tko je ključni igrač bez kojega se vrlo teško može pobijediti.

Ipak, zakitio se Pero i medaljom s europskih prvenstava. Bio je član momčadi koja je 2008. godine u Norveškoj osvojila srebrnu medalju.

Kao i u životu svakog sportaša, posebna priča je zlatna olimpijska medalja. Njegov je najveći doprinos u Ateni bio u trenutku kada su Nijemci u finalu vodili 16:14, a Metličić je to presjekao s dva pogotka zaredom, pa ni u toj svojoj elementarnoj funkciji nije izostao u hrvatskom zlatu. Ukupno s četiri postignuta zgoditka u navedenom finalu, dao je pečat hrvatskom zlatu.

Ovaj vrhunski rukometaš ima jednu veliku sposobnost. U stanju je protivnika iscrpiti na sve strane, u napadu i u obrani, pa tako cijelu utakmicu. Zato se Metličića ne vidi baš zvjezdano u prvom planu, iako ništa bez njega ne funkcionira kao što funkcionira s njim. S Ivanom Balićem postigao je sve najljepše što nam je poslije 1996. dao hrvatski rukomet. Mnogo su toga zajedno uradili, mada su sušte suprotnosti. Godine 2003. proglašen je najboljim hrvatskim rukometašem, a dva puta nastupio je i za reprezentaciju svijeta.

Godine 2004. dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a iste godine odlikovan je i državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

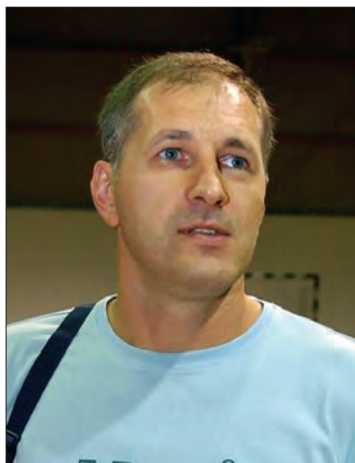
U lipnju 2013. godine oprostio se od aktivnog igranja.

UKOMET

Zoran Mikulić

1 odličje - Zlatna medalja: OI Atlanta 1996.

Karijera obilježena trofejima i medaljama.

Zoran Mikulić rođen je 24. listopada 1965. godine u Travniku, u Bosni i Hercegovini. Rukometnu karijeru započeo je 1977. u momčadi Borca iz Travnika, gdje je u mladim uzrastima odskakao od svojih vršnjaka i bilo je jasno da je Mikulić predodređen za velike domete u rukometu.

Vrlo je rano zapeo za oko rukometnim stručnjacima, pa godine 1988. odlazi u tada vrlo jaku momčad Metaloplastike iz Šapca, u kojoj se nije dugo zadržao jer je karijeru odlučio nastaviti u inozemstvu.

Već 1989. godine Mikulić je otišao potražiti sreću u uvijek jaku španjolsku rukometnu ligu. Čak sedam i pol sezona igrao je u jednoj od najjačih liga svijeta i odmah je po dolasku skrenuo na sebe pozornost rukometne javnosti.

Prvi klub za koji je igrao bio je Caja Pontevedra, gdje je igrao do 1993. godine. Zatim ga karijera odvodi u Valladolid, za koji igra do 1994. godine. Sljedeća Mikulićeva destinacija u Španjolskoj potom je Octavio Pilotes iz Viga, gdje se zadržao do 1995. godine. U ovom klubu rukometna zvijezda Zorana Mikulića zasjala je punim sjajem. Bio je dio momčadi koja je 1994. godine osvojila španjolski Asobal kup. U istom natjecanju u sezoni 1994./95. Mikulić je u dresu ovog kluba u utakmici protiv momčadi Guadalajarija postigao čak 21 zgoditak od ukupno 24 udarca na gol protivnika. Do danas, Zoranov rekord u broju postignutih pogodaka u jednom susretu Asobal lige nitko nije srušio. U navedenoj sezoni Mikulić je najbolji strijelac španjolske lige.

Posljednju sezonu u Španjolskoj, 1995./96., Mikulić je proveo u momčadi Granollers, s kojom je 1996. godine osvojio Kup EHF.

Nakon odlaska iz Španjolske, Zoran Mikulić čak pet godina igra u Njemačkoj, gdje je član vrlo jakog bundesligaša TUS Nettelstedta s kojim je 1997. i 1998. godine osvojio EHF Challenge kup.

Posljednje dvije godine u igračkoj karijeri, od 2001. do 2003., Mikulić je igrao u Austriji gdje je bio član momčadi HSG Barnbach/Koflach, s tim da je posljednju sezonu bio igrač i trener.

U dresu hrvatske rukometne reprezentacije igrao je od 1995. do 2001. godine.

Svakako najveći uspjeh u bogatoj igračkoj karijeri ostvario je 1996. godine na Olimpijskim igrama u Atlanti, gdje je bio jedan od najboljih hrvatskih rukometaša u velikoj momčadi koja je postala olimpijski pobjednik.

Hrvatska je na ovim igrama nastupila u grupi A. Redom su padali Švicarska s 23:22, Kuvajt s 31:22, SAD s 35:27, Rusija s 25:24, dok nas je u grupi pobijedila Švedska s 27:18.

Hrvatska je nakon poraza od Švedske zauzela drugo mjesto u grupi. U polufinalu je pobijeđena Francuska, a u finalu smo se revanširali Švedskoj za poraz u grupi pobijedivši ih s 27:26, čime je Hrvatska osvojila prvu zlatnu olimpijsku medalju od uspostave samostalnosti.

U finalnoj utakmici Mikulić je postigao dva, reklo bi se ključna zgoditka za ovu povijesnu pobjedu. Sredinom prvog poluvremena izbornik Velimir Kljaić vidio je „rupu“ u našem napadu i uveo u igru Zorana Mikulića. Prema pisanju Slobodne Dalmacije od 5. kolovoza 1996., pokazalo se to superpotezom jer se od šesterostruke prijetnje protivnika, kada se dolazilo na samo tri gola prednosti, ipak u završnici prvog poluvremena stiglo do opipljive prednosti od pet golova razlike.

Još se na jednom velikom natjecanju u dresu hrvatske reprezentacije Mikulić zakitio medaljom. Bilo je to na Svjetskom superkupu u Njemačkoj 1999. godine, gdje su naši osvojili srebrnu medalju, a Zoran Mikulić je s 27 postignutih zgoditaka bio najbolji strijelac turnira Svjetskog superkupa.

Nakon završetka igračke karijere, Zoran Mikulić vrlo uspješno brodi i trenerskim vodama. Kao što je rečeno, 2002. godine u austrijskom klubu HSG Barnbach/Koflach bio je igrač i trener, a nakon prestanka igranja trenirao je rukometaše Zadra, Vodica, Biograda, Splita...

Kao olimpijski pobjednik iz Atlante, odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 1996. godine je kao član reprezentacije dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

RUKOMET

Zdravko Miljak

1 odličje - Zlatna medalja: OI München 1972.

Igrao je na poziciji desnog vanjskog pucača. Bio je probojan, brz, trebalo mu je malo prostora za udarac. A udarac mu je bio snažan. Odras visok.

Zdravko Miljak rođen je u Vinkovcima 11. rujna 1950. godine. Karijeru je započeo kao 15-godišnjak u Rukometnom klubu Lokomotiva iz Vinkovaca, u kojem je godinu i pol dana igrao i u seniorskoj konkurenciji. Dolaskom na studij u Zagreb, Zdravko Miljak prešao je u Medveščak, za koji je igrao od 1969. do 1978. godine i u tom razdoblju s ovim klubom osvaja kup Jugoslavije 1970. i 1978. godine. Nakon toga igrao je za Cividini iz Trsta od 1978. do 1981. godine, s kojim je osvojio talijansko prvenstvo. Potom Miljak 1981. godine igra za njemački Nettelstedt, s kojim iste godine osvaja njemački kup i europski Kup kupova. Od 1981. do 1985. godine Zdravko Miljak igra za njemačku momčad Guenzburg te također osvaja njemački kup. Kao igrač ovog kluba, godine 1984. bio je najbolji strijelac njemačkog prvenstva. Postigao je na 25 utakmica 188 golova, od čega 61 sa sedam metara. Dvije godine prije toga je bio drugi najbolji strijelac njemačke lige, iza Erharda Wunderlicha, i to zbog samo jednog pogotka manje.

Nakon odlaska iz Guenzburga, Miljak je igrač i trener u momčadi Milbertshofena, a potom i menadžer kada klub osvaja Kup kupova. Nakon prestanka igranja, godinu dana bio je trener Goepplingena.

Za reprezentaciju Jugoslavije odigrao je 130 utakmica i postigao 335 zgoditaka. Na Olimpijskim igrama u Münchenu osvojio je zlatnu medalju, a četiri godine kasnije, 1976. u Montrealu, peto mjesto.

Brončanu medalju Miljak je osvojio na Svjetskom prvenstvu 1974. godine u DR Njemačkoj. Na Mediteranskim igrama u Alžiru 1975. osvojio je zlatnu medalju, a jednom je nastupio i za reprezentaciju svijeta.

U sjećanju na olimpijsko zlato, Zdravko Miljak kaže: „Sjećanja nisu vezana samo uz zlato nego uz tu našu generaciju. Bili smo jedna od najboljih momčadi koja je ikada igrala. Od 35 turnira u tri godine izgubili smo samo dva i to namjerno, jer je naš trener Vlado Stenzl želio zavarati Rumunje da bi se pogrešno pripremali za našu igru. Bio sam među najmlađima i bio sam ponosan što sam dio te momčadi.“

O legendarnom Stenzlu niže samo komplimente: „Nikada nitko u rukometu nije dostigao njegovu razinu znanja i načina rada. Pretvorio se u filozofa sporta, takav je čovjek, i više nije mogao sve operativno voditi. Doduše, nije mu se baš ni dalo, prava je šteta. Njegova pažnja prema detaljima označila je sve nas. Fenomenalna organizacija rukometa u Hrvatskoj potekla je baš od Stenzla i pokojnog Ivana Snoja. Ta Stenzlova rukometna škola bila je i Medveščakova škola, iz nje su stigli Josip Milković, Josip Šojat, Zdravko i Željko Zovko, Velimir Kljaić, Sead Hasanfendić... Sve do Lina Červara, svi ti naši vrhunski stručnjaci bili su iz Medveščaka. Uostalom, i Zoran Gobac, koji je mozak svih uspjeha hrvatskog rukometa, niz je godina igrao u Medveščaku.“

O suigračima Miljak kaže: „Hrvoje Horvat kompletna je osoba. Bio nam je primjer kako se ponašati na treningu, na utakmici i izvan terena. I danas je ostalo poštovanje prema njemu kao kapetanu te naše generacije. Josip Milković je pak bio najbolji igrač svih vremena. Sjećam se utakmice u Bremenu koju smo od Nijemaca izgubili s 13:14. Kao srednji vanjski dao je 12 golova i onaj 13. je namjestio.“

Od nasljednicima u reprezentaciji Miljak govori: „Nakon mene igrali su sve sjajni igrači. Prvo pokojni Pavle Jurina, pa Saračević, fenomenalna je bila ona generaciju koju je predvodio Petar Metličić. Za mene je on bio broj jedan u njoj. Kao rijetko tko, Pero je igrao cijelu utakmicu i obranu i napad.“

Zdravko Miljak diplomirani je inženjer građevinarstva. Godinama radi u Zagrebu kao financijski savjetnik. Bio je član Skupštine Hrvatskog olimpijskog odbora. Dugogodišnji je predsjednik Rukometnog kluba Medveščak.

Međutim, kao najveći životni uspjeh istaknut će karijere svojih kćeri: Vedrana je asistentica predsjednice Odbora za energetiku Europskog parlamenta, a Vanja istražiteljica na Haaškom sudu.

VATERPOLO

Petar Muslim

1 odličje - Zlatna medalja: OI London 2012.

Igrač hrvatske budućnosti, s tolikim brojem do sada osvojenih medalja.

Petar Muslim rođen je u Splitu 26. ožujka 1988. godine. Igračku karijeru započeo je u mlađim uzrastima splitskog POŠK-a. Ovaj centar velike budućnosti sportsku karijeru je započeo je s košarkaškom loptom. Njegova majka Maja Kutleša bila je vrsna splitska košarkašica i Petar je krenuo maminim stopama. Srećom, brzo se okrenuo vaterpolu. Već s 15 godina Neven Kovačević ga je uveo u prvi sastav momčadi sa Zente, s najavom da će biti odličan igrač. Jasno, s 19 godina, 2007., bio je još samo talent, ali igrač koji je te godine proglašen najboljim mladim centrom na svijetu. Svojom igrom i talentom vrlo brzo je pokazao da se u njemu krije potencijal centra jednog Igora Hinića ili Mile Smodlake. Pravilnim radom može sigurno još napredovati, iako je i ovo što je postigao do sada za mnoge samo nedosanjani san. S 18 godina u POŠK-u je bio kapetan momčadi i tako mlad igrao bi gotovo cijelu utakmicu bez izlaska.

Najbolje igre Muslim pruža na poziciji centra, iako ga se može koristiti i na vanjskim pozicijama.

Vrlo je značajno da Muslim ima izražene liderske vrline, nameće se kao vođa, stoga nije ni čudno što je postao najmlađi kapetan momčadi u povijesti POŠK-a.

Godine 2007. prešao je u zagrebačku Mladost. Mnogi su govorili da bi bilo bolje za njegov razvoj da je još ostao neko vrijeme u Splitu, ali vrlo brzo po dolasku u Zagreb, Petar je mnoge razuvjerio. Postao je standardan igrač i čovjek oko kojeg se kretala igra Mladosti.

Kapicu žabaca sa Save Muslim je nosio do 2011. godine i u tom razdoblju s Mladosti je osvojio prvenstvo Hrvatske 2008. godine te hrvatski kup 2010. i 2011. godine.

Godine 2011. Muslim je postao igrač riječkog Primorja, s kojim je 2012. godine osvojio kup Hrvatske, a 2013. Jadransku ligu.

Medalje u kapici hrvatske reprezentacije su dokaz da je Petar vrlo rano postao afirmirani igrač i stalni član barakuda.

Na Prvenstvu Europe u Zagrebu 2010. godine osvojio je zlatnu medalju. Na svjetskim prvenstvima u Rimu 2009. i Šangaju 2011. osvojio je brončane medalje.

Na natjecanjima Svjetske lige Muslim je dosada osvojio: srebrnu medalju 2009. u Podgorici, brončane 2010. u Nišu i 2011. u Firenci, a zlatom se okitio 2012. u Almati.

Na Svjetskom kupu u Oradeu 2010. godine osvojio je srebrnu medalju.

Kruna njegove dosadašnje karijere je zlatna olimpijska medalja 2012. godine u Londonu. Hrvatska je u velikom olimpijskom finalu pobijedila Italiju s 8:6. Tijekom cijelog olimpijskog turnira Muslim je odlično igrao.

Među hrvatskim vaterpolistima ima nadimak Musa. Ima sve uvjete biti u vaterpolu ono što je Messi u nogometu. Bez imalo pretjerivanja. Splitski centar, barem je kao takav došao u Mladost, a onda je tadašnji trener, veliki Ozren Bonačić, u njemu vidio nešto što dotad nitko nije. Šutera, vanjskog igrača, ali u biti svestranog vaterpolista kakvi su rijetkost, a koji su težnja suvremenog sporta.

“Iskreno, kada me je Bone premjestio s centra, bio sam ljut i povrijeđen i želio sam otići iz kluba. Onda me on stao uvjeravati. Na kraju se ispostavilo da mu doživotno moram biti zahvalan” – govori Muslim.

Petar Muslim igrački je sazrio, postao standardan član barakuda. Nezamjenjiv dio udarne momčadi. Vlasnik je užasavajuće razornog šuta, sigurno jednog od najbržih na svijetu. Pred njim su zasigurno veliki vaterpolski dani.

Osvajanjem zlatne olimpijske medalje ispunio je sportski san koji mnogi sportaši ne dosanjaju do kraja karijere, a Ivan je to ostvario s 24 godine.

Na dočeku olimpijaca u Splitu, istaknuo je Muslim da je ponosan što je nastavio trofejni niz osvajanjem vaterpolskih medalja splitskih sportaša na velikim natjecanjima.

Petar Muslim zasigurno je igrač hrvatske budućnosti. Još je relativno mlad igrač, ali igrač sa zlatnom olimpijskom medaljom oko vrata.

Na Mediteranskim igrama u turskom Mesinu 2013. godine osvojio je zlatnu medalju.

VATERPOLO

Paulo Obradović

1 odličje - Zlatna medalja: OI London 2012.

Pripada najtrofejnijoj generaciji Juga u povijesti.

Paulo Obradović rođen je u Dubrovniku 9. ožujka 1986. godine. Igračku karijeru započeo je u Cavtatu, ali je vrlo rano prešao u Gruž u momčad Juga, gdje je nastavio igrati u mladim uzrastima do 2003. godine, kada je počeo nastupati za prvu momčad.

Ovaj vrsni vaterpolist doista ima sve. Posjeduje i hrabrost kao malo koji igrač. Kako se kaže, „spreman je u bazenu i poginuti“. Posjeduje i solidnu tehniku. Ima sjajan pregled igre i vrlo točne asistencije. Posjeduje i udarac, koji je školski uvježban, precizan, lopta sluša ruku. Jak je i u glavi, pa može bez problema preuzeti odgovornost.

U Jugu je igrao do 2012. godine i u tom razdoblju s momčadi iz Gruža osvojio je titulu prvaka Europe i europski Superkup 2006. godine. Bitan je dio momčadi Juga koja je 2009. godine postala pobjednik Jadranske lige. Osvojio je Paulo Obradović i pregršt domaćih trofeja u kapici Juga, i to prvenstvo Hrvatske 2004., 2005., 2006., 2007., 2009., 2010., 2011. i 2012. godine. Kup Hrvatske osvojen je s Obradovićem u momčadi 2003., 2004., 2006., 2007., 2008. i 2009. godine.

Pred ljeto 2012. godine Obradović je napustio svoj matični klub, preselio se u Rijeku i potpisao za Primorje. Iste 2012. s Primorjem osvaja kup Hrvatske, a 2013. Jadransku ligu.

U kapici Hrvatske reprezentacije dosad je Paulo osvojio više medalja. Na svjetskim prvenstvima u Rimu 2009. i Šangaju 2011. osvojio je brončanu medalju. Na natjecanjima Svjetske lige osvojio je dosada četiri medalje i to: srebro 2009. u Podgorici, broncu 2010. u Nišu i 2011. u Firenci te zlato 2012. u Almati. Na natjecanju Svjetskog kupa u Ora-deu 2010. godine osvojio je srebrnu medalju.

Krunu dosadašnje karijere Obradović je ostvario na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu, gdje se zakitio zlatnom medaljom. Na cijelom olimpijskom turniru Hrvatska je bez premca igrala najbolji vaterpolo. Bile su to barakude iz snova. Jasno, u dobru igru reprezentacije uklopio se i Obradović, ono vremena što je proveo u igri. U finalu je Hrvatska pobijedila Italiju s 8:6. Bila je to jedna velika Hrvatska, koju je superiorno vodio neprikosnoveni Ratko Rudić. Nije bilo pozicije u momčadi koja nije besprijekorno funkcionirala. Tako i ona Obradovićeve.

Paulo Obradović na Igrama u Londonu bio je, kako su ga nazvali novinari, hrabro srce, onaj koji je krpao rupe u momčadi gdje god da je trebalo. On to doista i može jer je polivalentan igrač.

Medo. To mu je nadimak. Ima nešto u tome, u njegovu držanju. Iako bi mu bolje pristajao jedan drugi nadimak. Naše Hrabro srce. Dakle, za Obradovića nema izgubljene lopte, nema izgubljene utakmice dok joj ne istekne kraj. Taj je spreman “pokefati” se u vodi, sportski dakako, i s trostruko više suparnika. Ima nešto posebno u njemu. Banič, vanjsko krilo... Kad je negdje neka “rupa” koju valja “pokrpati”, nema problema. To će Paulo.

“To mi je najteže reći, što sam ja u biti. Svuda me bacaju, svuda me ima. Ma, nema problema, ako treba mogu ja i na vrata” – govori Obradović.

Naša vrata, dakako. Po onim drugima tuče kao topovi s Navaronea.

Po povratku u Zagreb nakon osvojenog olimpijskog zlata, dao je izjavu za Sportske novosti: „Nadimak Medo nosim od osnovne škole. Bio sam malo zdepastiji, malo držanje i tako to dođe.“ O impresiji finala olimpijskih igara Paulo je rekao: “Talijani su osjetili našu moć. Bili smo u svemu bolji. U obrani, napadu, svakom šutu, bloku, vodi. Ma, mogao bi nabrajati unedogled. Igrači jednostavno u takvim situacijama osjete suparnika. Osjete kad je netko jači ili slabiji. Talijani su to shvatili, ali mislim da isto vrijedi i za sve suparnike tijekom cijelog londonskog turnira.”

Paulo Obradović je kao vrlo mlad ostvario svoj sportski san, o kojemu je još kao dijete sanjao kada je počinjao igrati vaterpolo. Govori, mnogo puta su mu tijekom svih ovih godina kroz glavu prošle misli da je lijepo imati medalje sa svjetskog prvenstva, Svjetske lige i kupa, prvenstva Europe, ali da je osvojiti olimpijsku medalju, to bi bilo ono pravo.

Svoj san Obradović je dosanjao vrlo mlad. Sa samo 26 godina popeo se na Olimp i time u sportskom smislu stekao besmrtnost. Vrh Olimpa ipak je rezerviran samo za odabrane. Jedan od njih je i Paulo Obradović.

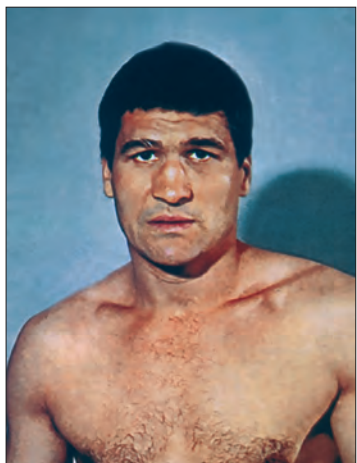
Na Mediteranskim igrama u turskom Mesinu 2013. godine osvojio je zlatnu medalju.

BOKS

Mate Parlov

1 odličje - Zlatna medalja: OI München 1972. - poluteška ktg do 81 kg

Jedan, jedini, veliki, najveći - za početak možemo reći kako hoćemo, zasigurno nećemo pogriješiti. Mate Parlov rođen je u Splitu 16. studenog 1948. godine, da bi s roditeljima kao dvanaestogodišnji dječak 1960. godine doselio u Pulu. U studenom 1964. godine prvi put se pojavio u Boksачkom klubu Pula. Prve elementa boksa naučio je od trenera Alde Banovca, tada najuspješnijeg pulskog boksača. Nešto kasnije trener mu je bio Aldo Buršić, koji ga je trenirao i tijekom amaterske karijere. Prvi meč i pobjedu ubilježio je 1965. godine u srednjoj kategoriji, u susretu s Boksачkim klubom Slavija iz Banja Luke. Taj mu je uspjeh omogućio da trenira i nastupa u ekipi u kojoj je bio njegov idol i trener Aldo Banovac.

Nakon trogodišnjeg boksачkog staža Mate Parlov je toliko napredovao da je već 1968. godine nastupio na Olimpijskim igrama u Meksiku. Boksajući u srednjoj kategoriji, u četvrtfinalu ga je pobijedio Englez Chris Finnegan koji je osvojio zlatnu medalju.

Mate Parlov se iznimno brzo priključio svjetskoj boksачkoj eliti. Sve uspjehe ostvario je u poluteškoj kategoriji. Kao prvi veliki trofej u karijeri osvojio je srebrnu medalju na Europskom prvenstvu 1969. godine u Bukureštu. S novim iskustvom koje je stekao u domaćim i stranim ringovima, Parlov je kao istinska sportska veličina otišao na Europsko prvenstvo 1971. godine u Madrid, gdje je osvojio svoje prvo europsko zlato. Isti uspjeh ponovio je na Europskom prvenstvu 1973. godine u Beogradu.

Sudjelovanje Mate Parlova na Olimpijskim igrama 1972. godine u Münchenu jedna je od najljepših priča hrvatskog boksa, pa i našeg sporta uopće. Na putu do finala Parlov je imao tri dvoboja – suparnik u četvrtfinalu, Argentinac Miguel Angel Cuello, nije se pojavio u zakazano vrijeme.

Finale protiv Kubanca Gilberta Carrila ušlo je u antologiju povijesti svjetskog boksa kao jedan od najboljih i najdramatičnijih mečeva uopće. Na povratku u Pulu priređen mu je veličanstven doček u Areni, u kojoj se okupilo oko 15 tisuća ljudi.

Na prvom Svjetskom boksачkom prvenstvu u Havani 1974. godine, Parlov je ponovno bio najbolji u svojoj kategoriji. Nakon pobjede u prvom kolu, borio se s domaćim borcem Gilbertom Carrilom, finalistom Olimpijskih igara u Münchenu, kojeg je bodrilo 14 tisuća gledatelja. Parlov je ipak pobijedio, iako je u prvoj rundi doživio dva "nokdauna". U drugoj je rundi uslijedila rijetko viđena serija udaraca s obje strane, u trećoj je Parlovu ozlijeđena arkada, a Carrillo se našao na podu. U finalu turnira Parlov je pobijedio Korotajeva i tako prvi put postao amaterski prvak svijeta.

Mate Parlov je za državnu reprezentaciju Jugoslavije nastupio 18 puta. Zabilježio je 17 pobjeda i 1 poraz. U amaterskoj konkurenciji imao je ukupno 310 borbi, od toga je zabilježio 291 pobjedu, 13 poraza i 6 neodlučenih rezultata.

U razdoblju od 1967. do 1974. godine osvojio je 8 naslova prvaka države.

Godine 1975. Mate Parlov se otisnuo među profesionalce. Prvi meč imao je u Opatiji 31. svibnja 1975. godine pred tri tisuće gledatelja, kada je u trećoj rundi nokautirao Talijana Lazzarija. U borbi za naslov profesionalnog boksачkog prvaka Europe u poluteškoj kategoriji, Parlov je u Beogradu 10. srpnja 1976. pred 30 tisuća gledatelja tehničkim nokautom u 11 rundi pobijedio dotadašnjeg prvaka Talijana Domenica Adinolfija. Naslov prvaka Europe obranio je tri puta. Meč u Milanu 7. siječnja 1978. s Argentincem Miguelom Cuellom za profesionalnog prvaka svijeta po WBC verziji, Parlov je dobio u devetoj rundi. Titulu je izgubio 2. prosinca 1978. u Marsali na Siciliji u dvoboju s izazivačem Amerikancem Marvinom Johnsonom. U profesionalnom boks nastupio je 28 puta. Pobijedio je 24 puta, triput je poražen, a jedan je dvoboj bio neodlučen.

U anketi Sportskih novosti najboljim je sportašem Jugoslavije proglašen 1971., 1972. i 1974. godine, a najboljim sportašem Hrvatske 1971., 1972. i 1973. godine. U anketi Hrvatske televizije 2000. godine proglašen je hrvatskim sportašem stoljeća.

U karijeri je toliko toga osvojio. Toliko borbi dobio. Borbu s Carrilom u finalu olimpijskog turnira 1972. godine ništa ne može zasjeniti.

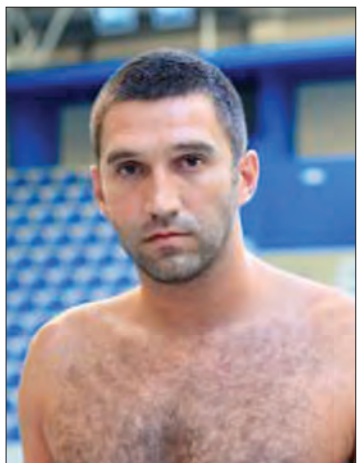
Mate Parlov preminuo je 29. srpnja 2008. godine u Puli, gdje je i sahranjen.

VATERPOLO

Josip Pavić

1 odličje - Zlatna medalja: OI London 2012.

Veliki vratar, a još veći gospodin.

Josip Pavić rođen je u Splitu 15. siječnja 1982. godine. Kao i svaki Splitsanin, i on je započeo sa sportom u Hajdukovoj omladinskoj školi pri Nogometnom klubu Dalmatinac. No, kako se tada vidjelo da će biti visok, a bilo je i nekih problema s leđima, plivanje je bilo alternativa. I nije na kraju ispalo plivanje, već vaterpolo. Od početka karijere bio je na голу, što mu nije smetalo.

Igračku karijeru započeo je u splitskom Jadranu. Prvi trener bio mu je Branko Bjelanović, koji je ostavio veliki trag u njegovoj karijeri, usmjeravajući ga kada je to bilo najpotrebnije. Nekada Bjelanović, a danas Ozren Bonačić i Ratko Rudić, treneri su koje Josip najviše cijeni. Bila je to sjajna mlada Jadranska generacija. U mlađim kategorijama osvajali su sve što su stigli, nažalost, nisu do kraja ostali na okupu. Josip je u Splitu upisao Ekonomski fakultet koji je u Zagrebu nastavio studirati i gdje je stekao zvanje diplomiranog ekonomista.

Za prvu momčad Jadrana počeo je braniti već sa 17 godina, 1999., a kapicu ovog slavnog splitskog kluba nosi do 2005. godine kada postaje igrač zagrebačke Mladosti.

“Jadranu mogu samo zahvaliti mnogo toga, već od tamo sam stigao do reprezentacije. U Zagrebu su me lijepo primili, na svakom koraku se vidi da je Mladost veliki klub. Nije mi srećom bila potrebna veća prilagodba jer sam stigao iz velikog kluba koji je bio prvak Europe” – govori Pavić.

Ovaj odlični vratar rado ističe zlatnu medalju iz 2007. godine - na Svjetskom prvenstvu u Melbourneu, sam priznaje, nije puno branio jer je Vićan bio sjajan. Uvijek kada se spomenu ti dani, Paviću se ozari lice, a o toj momčadi govori: “Fenomenalni, kakva smo bili klapa, a opet sve nekako opušteno, bez grča, i u Sydneyu tjedan dana prije već se vidjela odlična atmosfera. Kada se sjetim tih dana i sad me prođu trnci, čast mi je bila biti dio te momčadi. A tek doček u Hrvatskoj.”

Do sada je Pavić s Mladosti osvojio prvenstvo Hrvatske 2008. godine, kao i hrvatski kup 2005., 2010. i 2011. godine.

Kao vratar juniorske reprezentacije Hrvatske, osvojio je zlatnu medalju na Europskom prvenstvu u Sofiji i srebro na Svjetskom prvenstvu 2001. u Istanbulu.

Kao vratar Hrvatske A reprezentacije, osvojio je Pavić zlatnu medalju na Svjetskom prvenstvu 2007. u Melbourneu, broncu 2009. u Rimu i brončanu 2011. u Shanghaiu. Na Europskom prvenstvu u Zagrebu 2010. osvojio je zlatnu medalju.

Vlasnik je i srebrne medalje osvojene 2010. godine na FINA kupu u Oradei. Na natjecanju Svjetske lige 2009. godine u Podgorici je osvojilo srebrnu, a 2010. godine u Nišu brončanu medalju.

Nastupio je Josip Pavić na Olimpijskim igrama 2008. godine u Pekingu, a krunu dosadašnje karijere ostvario je 2012. godine na Olimpijskim igrama u Londonu, gdje je osvojio zlato. Upravo je na tim igrama pružio zasigurno najbolje igre u karijeri. Hrvatski gol čuvao je suvereno, sigurno, rekli bi - bez pogreške. Nema dileme, jedan je od najzaslužnijih što je Hrvatska na ovim igrama osvojila zlatnu medalju. Proglašen je najboljim igračem vaterpolskog turnira na Olimpijskim igrama u Londonu.

Zanimljivo je reći da je Josip Pavić vrlo inteligentan igrač. On doslovce pamti sve navike igrača, tako da u datom trenutku zna gdje će tko pucati. To se, kako kaže Josip, ipak svodi na određeni automatizam. Zbog toga i gleda snimke utakmica na drugačiji način od većine suigrača, njega zanima nešto drugo. On kaže prati na snimkama svaki pokret igrača protivničke momčadi, trzaj, okret...

Josip Pavić je još relativno mlad igrač, a koji je toliko toga već osvojio. Samo što je s reprezentacijom Hrvatske bio svjetski prvak i Olimpijski pobjednik, za karijeru jednog sportaša i više je nego uspjeh. Međutim, poznavajući Josipa, uspješan niz dobrih obrana na голу Hrvatske i zagrebačke Mladosti zasigurno će nastaviti, a to znači da će i reprezentacija i njegov klub i ubuduće uveseljavati poklonike vaterpola.

Pavić je vratar hrvatske sadašnjosti, ali zasigurno i budućnosti. Proglašen je drugim najboljim vaterpolistom Europe 2012. godine. U izboru FINE Josip Pavić je 2012. proglašen najboljim vaterpolistom svijeta. Iste godine dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Na Mediteranskim igrama u turskom Mesinu 2013. godine osvojio je zlatnu medalju.

ATLETIKA

Sandra Perković

1 odličje - Zlatna medalja: OI London 2012. - bacanje diska

Nitko kao ona.

Sandra Perković rođena je u Zagrebu 21. lipnja 1990. godine. Članica je Atletskog kluba Dinamo – Zrinjevac iz Zagreba. Lov na Sandru započeo je kada je bila u petom razredu osnovne škole. Drugi put – ista priča. Sandra se nije dala. Nije htjela na trening kod „zloglasnog Ivana Ivančića.“

Sjeća se tih dana popularni Ivanča: „Bježala je od mene kao od vraga. Tko zna što su joj sve napričali o starom koji maltretira sve živo i neživo. Dva puta sam je pokušao nagovoriti, ali ona je samo vikala „ja igram košarku, ja igram košarku!“ Treći put je upalilo. Došla je. Pitam je „koliko bacaš disk?“ Kaže „32 metra“. Pogledam je... „Mala, za godinu dana ćeš baciti preko 50 metara.“ Vjerojatno je tada mislila „gle starog luđaka“, ali 2006. bacila je 50,11. I, od tada je sve bilo OK.“

To su bili početci Sandra Perković, hrvatske sportske herione.

Iz dana u dan disk je letio sve više, a Ivan Ivančić, Sandrin trener, bio je sve sigurniji da je u ruke dobio vrhunski atletski talent koji će se dokopati zlatne olimpijske medalje, što se vrlo brzo i obistinilo.

Na Svjetskom prvenstvu za mlađe juniore u Ostravi 2007. godine osvojila je drugo mjesto s hitcem od 51,25 metara. Iste godine, na juniorskom Europskom prvenstvu u Hengelou ponovno je druga, sada s hitcem od 55,42. Naredne 2008. godine Sandra na Svjetskom juniorskom prvenstvu u Bydgoszczu osvaja treće mjesto s hitcem od 54,24.

Godine 2009. Sandra osvaja zlatnu medalju na Europskom juniorskom prvenstvu u Novom Sadu. Disk je letio 62,44 metra.

Godine 2010. Sandra Perković ostvaruje najveći uspjeh u dotadašnjoj karijeri. Hitcem od 64,67 metara postaje prvakinja Europe na Europskom prvenstvu u Barceloni, i to kao najmlađa finalistica.

Iste godine Sandra na Kontinentalnom kupu u Splitu osvaja drugo mjesto s diskom bačenim 63,29 metara. Godine 2012. u Helsinkiju je ponovno prvakinja Europe s duljinom od 67,62 metra, a pobjednica je i Dijamantne lige.

Krunu dosadašnje vrlo uspješne karijere doživjela je 2012. na Olimpijskim igrama u Londonu, gdje je osvojila zlatnu olimpijsku medalju hitcem od 69,11 metara.

Po osvojenom olimpijskom zlatu, Sandra je izjavila: „Ovo je zlato za sve one koji su bili uz mene kada mi je bilo najteže. Veliki je trud iza ovog uspjeha, nije bilo lako do ovoga doći. Ovo mi je najsretniji dan u životu.“

U prvoj seriji bacanja Sandra je osvojila treće mjesto. U drugoj je Sandra preuzela prvo mjesto s hitcem 68,11 metara. U trećoj Sandrin disk leti 69,11 za novi hrvatski rekord i olimpijsko zlato. Hitci u četvrtoj, petoj i šestoj seriji bili su samo formalnost.

Onaj posljednji hitac ipak je bio priča. Uzela je disk, naklonila se hrvatskim navijačima, pa još jednom. Tada je sve bilo jasno. Emocije su krenule. Udahnula je i izdahnula, još malo pozvala navijače i bacila u nekom polusnu, u vremenu kada se običan čovjek pretvara u maloga boga, bacila je na 65 metara. Što, jasno, nije bio njezin najbolji hitac, ali je zasigurno najemotivniji u karijeri. Odmah je pohitala u zagrljaj Ivanu Ivančiću. Tada se ništa ne govori, tada se samo stisne. Stisak govori sve. Uzela je zastavu, krenula u pobjednički krug. Zvučnici su parali olimpijskim stadionom. Naša prvakinja. Hrvatska olimpijska pobjednica.

Sandru Perković je predsjednik Republike Hrvatske 2012. odlikovao Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 2010. godina dobila je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Godine 2009. odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora proglašena je najvećom nadom hrvatskog sporta, a iste godine dodijeljena joj je i nagrada Dražen Petrović za izvanredne sportske rezultate.

Treba također istaknuti da je u sklopu Europske atletske konvencije, koja se 16. listopada 2010. održala u Beogradu, Sandra Perković proglašena europskom atletskom zvijezdom u usponu za 2010. godinu, osvojivši ovaj naslov sa samo 20 godina čime je postala i najmlađa osvajačica ovog naslova u povijesti i tek peta bacačica diska koja je obranila naslov europske prakinje 2012. godine. Zadnji put to je nekoj diskašici uspjelo 1994. godine.

U izboru Sportskih novosti i Hrvatskog olimpijskog odbora proglašena je najboljom hrvatskom sportašicom 2012. godine. Pobjednica Dijamantne lige je 2012. i 2013. godine, a na Mediteranskim igrama 2013. u turskom Mesinu osvojila je zlatnu medalju.

NOGOMET

Željko Perušić

1 odličje - Zlatna medalja: OI Rim 1960.

Nogometaš koji je imponirao velikom borbenošću, dobrom tehnikom, brzinom i neiscrpnom energijom u igri. Željko Perušić rođen je 23. ožujka 1936. godine u Dugoj Resi. Igračku karijeru započeo je u rodnom mjestu, gdje sa 14 godina započinje igrati u juniorskoj momčadi Duge Rese, a potom je nastupao za seniorsku momčad od 1952. do 1956. godine, kada je prešao u zagrebački Dinamo. Za plave je do 1964. godine i odlaska u inozemstvo odigrao 294 utakmice i postigao 23 zgoditka. Bio je član momčadi Dinama koja je osvojila prvenstvo Jugoslavije u sezoni 1957./58., kao i kup 1960. i 1963. godine.

Za München 1860 Željko Perušić je igrao od 1965. do 1970. godine i sa zehcigerima je osvojio prvenstvo SR Njemačke 1966. godine. Potom je otišao u švicarski Sankt Gallen u kojem je igrao od 1970. do 1972. godine i s kojim je kao igrač – trener ušao u prvu ligu. Od 1974. do 1977. godine Perušić je bio u luksemburškom Vaduzu, gdje je u 41. godini završio igračku karijeru. Zatim je jednu sezonu trenirao švicarski Brulle, a potom se vratio u Sankt Gallen u čijem je juniorskom pogonu radio kao trener dugi niz godina.

Nastupio je na Olimpijskim igrama 1960. godine u Rimu i bio je član one slavne jugoslavenske momčadi koja je osvojila zlatnu olimpijsku medalju. Osvojio je i srebrnu medalju iste 1960. godine u Parizu na prvom Kupu nacija, preteći europskog prvenstva.

Kao nogometaš Dinama, od 1959. do 1964. godine za reprezentaciju Jugoslavije odigrao je 27 utakmica. Debitirao je u Beogradu 15. studenog 1959. godine u kvalifikacijskoj utakmici za odlazak na olimpijske igre protiv reprezentacije Grčke, u utakmici u kojoj je Jugoslavija slavila s 4:0.

Od dresa reprezentacije Jugoslavije oprostio se u Sofiji 28. ožujka 1964. godine, u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Bugarske u kojoj je Jugoslavija pobijedila s 1:0.

U sjećanju Željka Perušića posebno je, što je i normalno, ostala zapamćena zlatna olimpijska medalja osvojena u Rimu 1960. godine. Jugoslavija je u skupni lako izašla na kraj te je glatko pobijedila Tursku i Ujedinjenu Arapsku Republiku, dok su s Bugarima remizirali 3:3 i zbog bolje gol-razlike Jugoslavija je otišla u polufinale. U polufinalu su čekali jaki Talijani. Rivera, Mazzola, Trappatoni, Maldini... Imali su mladu momčad koja je kasnije dugo bila u vrhu svjetskog nogometa. Po sjećanju Perušića, Trappatoni je igrao lijevog halfa i bio je odličan. Ali, ne toliko kao Rivera ili Mazzola. Njihova je, kaže, igra bila upečatljiva. Utakmica je završila neodlučeno, a pravila su bila takva da je odlučivao ždrijeb tko će u finale. I Jugoslavija je imala više sreće. U finalu su Jugoslaviji protivnici bili Danci, koji su iznenadili pobjedom protiv Mađara. Za tu utakmicu Perušić kaže da nije bilo lako, ali da nije bilo ni previše teško. Jugoslavija je povela vrlo brzo s 2:0. Kostić je postigao još jedan gol koji nije priznat, a Galić se razljutio i opsovao suca. No, sudac je razumio hrvatski i isključio ga. Ipak, i s igračem manje Jugoslavija je izborila pobjedu od 3:1.

Željko Perušić je te 1960. godine izabran za nogometaša godine, a u anketi za izbor najboljeg sportaša Jugoslavije bio je drugi, iza košarkaša Radivoja Koraća. U izboru Sportskih novosti te godine izabran je za najboljeg sportaša u Hrvatskoj.

Kada je iz Dinama odlazio u München, morao je čekati godinu dana da bi mogao nastupiti. Kaže, takva su tada bila pravila i bio je spreman na stanku. Čvrsto je odlučio otići jer ga, veli, nisu dovoljno cijenili. Dok se on vozio u tramvaju, njegovi su se suigrači vozikali u automobilima.

U Münchenu 1860, klubu s kojim je bio i prvak, doživio je samo lijepe trenutke. Kaže da i danas ode na njihove utakmice. Klub je, kaže, danas u drugoj ligi, ali se izuzetno brinu o svojim bivšim igračima. Kada je 2008. godine stigao novi klupski predsjednik, pozvao je na sastanak klupske legende, među njima i Perušića, jer je htio od njih čuti što treba učiniti da se klub vrati na staze stare slave.

Željko Perušić, zlatni hrvatski olimpijac, po završetku igračke karijere ostao je živjeti u Sankt Gallenu, tu provodi svoje umirovljeničke dane. Nogomet mu je, kaže, život, ali je dalje od bilo kakvih nogometnih aktivnosti. No svakodnevno i dalje trči, radi gimnastiku. Kaže da nije umirovljenički život samo iz fotelje gledati televiziju.

VATERPOLO

Miroslav Poljak

1 odličje - Zlatna medalja: OI Meksiko 1968.

Borac bez mane i straha.

Miroslav Poljak rođen je 3. rujna 1944. godine u Zagrebu. Igračku karijeru započeo je i završio u zagrebačkoj Mladosti, za koju je igrao od 1960. do 1976. godine, s tim da je igrao kratko za Betinu s otoka Murtera i momčad Filip Jakov iz istoimenog mjesta pokraj Biograda.

U svojoj 16 godina dugoj igračkoj karijeri, Miro se zaista naosvajao trofeja. Kao igrač Mladosti, osvojio je titulu prvaka Jugoslavije 1962., 1967., 1969. i 1971. godine, kao i zimsko prvenstvo Jugoslavije 1961., 1962. i 1964. godine.

Ni Europskih trofeja nije mu nedostajalo u kapici žabaca sa Save. S Mladosti je bio prvak Europe 1967., 1968., 1969. i 1971. godine, kao i pobjednik europskog Superkupa 1976. godine.

Zanimljivo je istaknuti da je Miroslav Poljak četiri puta bio najbolji strijelac Europe. Više godina bio je prvi strijelac tadašnje reprezentacije Jugoslavije i treći strijelac na Olimpijskim igrama 1968. godine u Meksiku.

Upravo je u Meksiku Poljak doživio vrhunac karijere, kada je bio jedan od najboljih igrača reprezentacije Jugoslavije koja se na ovim igrama zakitila zlatnom medaljom.

Kao jednog od najboljih vaterpolista Jugoslavije svog vremena, zvali su ga u Beograd. Ne zna se tko je bio uporniji, Crvena Zvezda ili Partizan, „ali kaj bih ja tamo radil, pa ja sam iz Zagreba“ – reći će puno godina kasnije.

U šali će Miro reći da kada u bazenu nije znao gdje bi s loptom, on bi je šutnuo prema голу i obično bi pogodio – šali se na svoj račun.

Tijekom karijere nosio je uvijek kapicu s brojem 7, iako uz taj broj nema neku sočnu priču. Ali zato ima uz predolimpijski turnir u Meksiku 1967. godine.

“Bili smo smješteni u Acapulcu i u hotelu je bila organizirana neka nagradna igra. Usred hotelskog bazena bila je na jednom postolju missica Acapulca i boca šampanjca Don Perignon. Pobjednik je dobivao bocu i poljubac. Šef parade, tek što je izbrojio do tri, a ja sam je već ljubio, s bocom u ruci. Tih nekoliko zaveslaja bili su za mene dječja igra“ – kaže Miro.

Žmego, kako ga zovu prijatelji, bio je odličan plivač i uvijek je plivao za prvu loptu. Imao je, i danas kažu njegovi suigrači, strašan start iz mjesta. Zlatko Šimenc jednom mu je rekao da je pokretni torpedo. Sjeća se Žmego i Zdravka Ježića, koji mu je davao svoju robu jer nije bio baš imućan.

Pokojni Ježić je kriv i za njegovu prvu utakmicu 1962. godine. O tome govori: „Igrali smo u Zelini protiv Primo-rca, izašao je iz igre i rekao – mali, a sada ti igrati!“

Vaterpolo je počeo igrati kod trenera Jure Amšela, koji je pored njega još otkrio Bonačića i Stipanića.

S njima dvojicom ga veže puno toga, čak su kasnije i radili zajedno na radiologiji u bolnici Sestara milosrdnica, gdje je Miro bio zaposlen kao rendgenski tehničar.

Tamo je Poljak ostao raditi do kraja i zaslužio mirovinu, dok se Bonačić vrlo brzo vratio vaterpolu, a Stipanić je otišao u Švicarsku.

Kao što je navedeno, Miroslav Poljak je na Olimpijskim igrama u Meksiku bio najbolji strijelac reprezentacije, a pamti još jedan zanimljiv detalj.

“Protiv Italije promašio sam dva četverca, pa su novine tada pisale „Poljak prokockao polufinale“. Kako tada nije bilo interneta, novine su malo kasnile, pa je taj naslov izašao baš kad smo igrali s Mađarima utakmicu koju sam odlično odigrao. Ja sam zapravo uvijek bio posebno motiviran protiv jakih, sa slabijima je to bilo već malo teže...“ – govori Žmego. U Meksiku su, pamti, od jednog vlasnika lokala u ulici Garibaldi dobili zlatnike za prvo mjesto koji su bili vrjedniji od olimpijske medalje. Sa Zoranom Jankovićem se najbolje snalazio, kaže “našli bismo se i zatvorenih očiju“. Obojica su bili strahovito brzi.

Miroslav Poljak, popularni Žmego, čovjek je koji zaslužuje posebno mjesto u hrvatskom vaterpolu. Zlatni olimpijac koji je, prema vlastitom kazivanju, značenje toga dokučio tek za jednog boravka u Americi, o čemu će reći: “Upoznao sam tri nobelovca, koji su od mene tražili autogram kad su čuli da sam olimpijac sa zlatnom medaljom. Oni od mene, umjesto ja od njih! Vani se to puno više cijeni nego kod nas.“

Godine 2010. dobio je trofej Hrvatskog olimpijskog odbora Matija Ljubek za životno djelo.

Odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

VATERPOLO

Renco Posinković

1 odličje - Zlatna medalja: OI Seoul 1988.

Dijete Vaterskopskog kluba Mornar, koje je na poseban način obilježio povijest splitskog starijeg brata Jadrana. Renco Posinković rođen je u Splitu 4. siječnja 1964. godine. Završio je Elektrotehnički fakultet.

Na vrata juniorske momčadi svog matičnog Mornara prvi put je stao 1980. godine, kao šesnaestogodišnjak. Inače, treba reći da je Renco Posinković za Mornar nastupao od 1980. do 1989. godine. U tom razdoblju je postigao svoj prvi veći sportski uspjeh. Naime, bio je član je momčadi koja je 1986. godine osvojila Kup kupova Europe.

Kao što je prethodno navedeno, posebno je obilježio povijest splitskog Jadrana, čija je vrata čuvao od 1989. do 1996. godine. Bio je vratar šampionskih momčadi Jadrana, koje su Splitu i Hrvatskoj u ratnom razdoblju 1992. i 1993. godine donijele titule prvaka Europe i titulu prvaka Jugoslavije 1991. Poseban doprinos dao je Renco Posinković tituli 1993. godine. Za bravurozne obrane u finalnoj utakmici protiv zagrebačke Mladosti ocijenjen je čistom desetkom, što je u sportu zaista rijetkost. U izvješću s navedene utakmice, Slobodna Dalmacija je 22. veljače 1993. godine između ostalog zapisala: "Ne treba posebno napominjati da se kruna iskalila u obrani kluba iz uvale Zvončac. Zagrepčani su postigli svega četiri zgoditka za čitave 34 minute igre. Igrača više nisu realizirali čak šest puta. Da sve bude kako je bilo, ponovno se pobrinuo sjajni Renco Posinković. Uhvatio je sve što se dalo uhvatiti bez obzira koliko je igrača bilo u vodi, potom je i Tinu Vegaru "pokupio" drugi četverac. Zagrebčani su, kada je najviše trebalo, ostali bez bljeskova svojih junaka i pobjedničke lucidnosti. Ovaj su puta mogli samo uspjati da su im se jadranaši suprostavili na isti način. Ali imao je Zvončac ovog puta, prije svih, Renca Posinkovića..."

I na reprezentativnom planu je ostvario sjajnu karijeru. Za reprezentaciju Jugoslavije branio je od 1987. do 1991. godine. U tom razdoblju bio je član momčadi koja je osvojila Svjetski kup 1987. u Solunu i 1989. u Berlinu., kao i titulu prvaka svijeta 1991. u Perthu.

Vlasnik je srebrnih medalja na FINA kupu u Barceloni 1991. godine i na Europskom prvenstvu u Bonnu 1989. godine. Srebro na FINA kupu vrlo je cijenjeno u vaterpolu jer je to jedna vrsta svjetskog festivala, a ujedno i kvalifikacije za olimpijske igre.

Krunu karijere ovaj, zasigurno jedan od najboljih vaterpolskih vratara Hrvatske u povijesti, doživio je svakako 1988. godine, kada je na Olimpijskim igrama u Seoulu bio član reprezentacije Jugoslavije koja se zakitila zlatnom olimpijskom medaljom.

Renco Posinković je, kao vratar, sudionik najvećih uspjeha splitskog klupskog vaterpola čak u tri navrata, a na reprezentativnom planu pridružio se istinskim legendama splitskog vaterpola koji su imali čast popeti se na vrh Olimpa. Ta čast u sportu je rezervirana samo za odabrane, samo za istinske sportske junake koji svojim rezultatima stječu besmrtnost.

Renco je prvi hrvatski sportaš koji je napustio reprezentaciju Jugoslavije u društvu Bezmalinovića, Bukića, Šimenca i Vasovića.

Nastupao je Renco Posinković i za hrvatsku vaterpolsku reprezentaciju od 1992. do 1993. godine. Na vidiku su bile Olimpijske igre u Barceloni, međutim, spletom čudnih okolnosti hrvatski su vaterpolisti prve olimpijske igre pod svojom zastavom gledali kod kuće, na televiziji.

Godine 1993. dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a odlikovan je i državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Sve u svemu, Renco Posinković na poseban je način obilježio splitski i hrvatski sport, poglavito vaterpolo. Jedini je vaterpolski vratar jednog splitskog kluba koji je osvojio olimpijsku medalju, a da stvar bude kompletna, ona je najsajinja - zlatna. Poznavajući Renca kao čovjeka, samo ono najbolje se od njega moglo i očekivati. Na vrhu Olimpa, a uvijek isti, skroman, jednostavan, iskren, čestit, jer samo takav je Renco Posinković.

Član je stručnog stožera splitskog Mornara i vaterpolske reprezentacije Hrvatske.

RUKOMET

Miroslav Pribanić

1 odličje - Zlatna medalja: OI München 1972.

Jedna od najvećih legendi hrvatskog rukometa.

Miroslav Pribanić rođen je 22. lipnja 1946. godine u Bjelovaru. Poznatiji je u Bjelovaru po nadimaku Raban. Odi-grao je više od 700 utakmica u dresu bjelovarskog Partizana, čak 125 puta nastupio je za reprezentaciju Jugoslavije za koju je postigao 285 pogodaka. Najveći uspjeh u karijeri postigao je na Olimpijskim igrama 1972. godine u Münchenu, gdje je osvojio zlatnu medalju, a Pribanić je na rukometnom olimpijskom turniru postigao 12 zгодitaka.

Kao član reprezentacije Jugoslavije, Pribanić je na Svjetskom prvenstvu u Francuskoj 1970. godine osvojio brončanu medalju, a na Mediteranskim igrama u Alžiru 1975. zlatnu.

Kako sam govori, nadimak Raban dobio je po bratu Ivanu. U stvari, to je bio njegov nadimak i uvijek kada su zajedno išli govorilo se veliki i mali Raban. Kad mu je brat napustio Bjelovar, taj nadimak ostao je Miroslavu. No, nadimak je nastao dječjom izvedenicom imena nekog maratonskog vojskovođe Rabata ili tako nekako, što su djeca preoblikovala u Raban.

Miroslav Pribanić nije bio vojskovođa samo među djecom, već i među rukometašima. Dugo godina bio je kapetan momčadi Partizana koja je osvojila šest naslova prvaka Jugoslavije, 1967., 1968., 1970., 1971., 1972. i 1977. godine, sedam puta bili su viceprvaci, osvojili su dva kupa bivše države 1968. i 1976. godine. Dva puta je Partizan s Pribanićem kao predvodnikom momčadi bio finalist i 1972. godine pobjednik Kupa europskih prvaka. Što bi se reklo, doista impresivno, ali to je djelo jedne sjajne generacije koja je odrasla po bjelovarskim navadama i koja nije znala za granice u sportu.

Ipak, 19:14 je povijest, a titula europskih prvaka svima iz te generacije Partizana pored olimpijskog zlata i svjetske bronce dođe kao kruna karijere, što je normalno. Partizan je u to vrijeme 1972. godine bio prejak u nacionalnom prvenstvu i tadašnja reprezentacija, koja je iste 1972. godine osvojila olimpijsko zlato u Münchenu, bila je sastavljena od gotovo cijele momčadi Partizana.

Toj vrlo jakoj bjelovarskoj momčadi Europa je bila poseban izazov, a pobjedu nad tada vrlo moćnim Gummersbachom proslavili su Bjelovar i Hrvatsku u cijelom svijetu. Međutim, prije finala Kupa prvaka igrači Partizana bili su u Njemačkoj na turneji, gdje su odigrali nekoliko utakmica. Na svim tim utakmicama Partizana je pratio kompletan sastav Gummersbacha i snimao igru Bjelovaraca.

Međutim, Hrvati ne bi bili Hrvati da se ne dosjete kako prevariti protivnika. Igrači Partizana su to znali i namjerno su igrali slabije, ustvari igrali su onako kako budućem protivniku odgovara. Njihov trener, vidjevši igru Partizana nekoliko dana prije same utakmice, izjavio je kako nema baš nikakvih problema i da će se njegova momčad sigurno okriti naslovom europskih prvaka. No, kada je utakmica počela, ispričala se neka druga priča. Čim je počela utakmica, Jakašević je za desetak sekundi u prvom napadu postigao gol za vodstvo Partizana, dok su oni skoro dvije minute jalovo kružili oko Bjelovarčana. Bili su nemoćni i jako bjesni, a interesantno je kako je Pribanić u tom njihovom prvom napadu, s visinom 1,78 metara, dva puta blokirao Schmidhta koji je s 202 cm tada bio pravi div.

Miroslav Pribanić je s pet postignutih zгодitaka bio najbolji strijelac te povijesne utakmice za Bjelovar i hrvatski rukomet. Partizan tu utakmicu jednostavno nije mogao izgubiti.

Posebno spektakularan bio je doček europskih prvaka. U Bjelovaru je bila prava ludnica i ulice su bile krcate ljudima.

Osim po impresivnim igrama po desnom krilu, Pribanić je bio poznat i po eretu. To je udarac koji je prvi izveo Čehoslovak Eret, a Pribanić ga je usavršio. Naime, kada se igralo na lešu Pribanić je padao na ruku, a na parketu je u padu išao na rame i proklizao, s čime bi dobio na vremenu i mogao duže zadržati loptu. Uz to, bio je i "zglobaš" i nikada nije, kao na primjer današnja krila, jako puknuo loptu po голу.

"Današnja krila "robiju" vratara, ili u skoku dođu na metar i onda pokušavaju postići pogodak. Međutim, s krila vratara možeš prevariti samo ako si raznovrstan, a onda si i dobar igrač" – govori Pribanić.

Igračku karijeru zaključio je 1977. godine, iako je posljednje sezone zbog teške ozljede sve manje igrao. Nakon završetka igračke karijere, Pribanić je radio kao trener najprije u Čazmi, jednu godinu u Ivanjskoj, a sve ostale godine u Partizanu iz Bjelovara. U svom je klubu bio Katica za sve, od trenera svih kategorija, savjetnika, mentora, pa do tajnika i tako godinama, do 2012. kada je aktivnom rukometu rekao zbogom.

I dalje je na tribinama bjelovarske dvorane, Miroslav Pribanić, olimpijski pobjednik i europski prvak u rukometu.

RUKOMET

Jasna Ptujec

1 odličje - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.

Dovoljno je reći da je u svoju vrijeme bila najbolja vratarka na svijetu.

Jasna Ptujec rođena je 19. siječnja 1959. godine u Zagrebu. Rukometnu karijeru, započela je na vratima Lokomotive, gdje je bila jedna od najboljih igračica u svojoj generaciji. Vrlo rano priključena je prvoj momčadi tada vrlo jake Lokomotive, a od 1975. do 1984. godine bila je uvjerljivo najbolja igračica kluba i, jasno, prva vratarka. Od 1984. do kraja karijere 1988. godine čuvala je vrata Trešnjevke.

Povijest pamti da je Jasna Ptujec na Svjetskom prvenstvu za juniorke u Rumunjskoj 1977. godine osvojila zlatnu medalju. Pored nje, iz Hrvatske su još bile Lorena Beučić, Biserka Emer, Ema Gabrić, Željka Maras, Ornela Paliska i Snježana Perić.

Vrata rukometne reprezentacije Jugoslavije Jasna Ptujec čuvala je 79 puta, u razdoblju od 1979. do 1984. godine.

Zasigurno najbolja godina u karijeri bila joj je 1982. Naime, te godine na Svjetskom prvenstvu u Mađarskoj Jugoslavija je osvojila brončanu medalju.

Na navedenom prvenstvu Jasna Ptujec bila je uvjerljivo naša najbolja igračica. Uvrštena je u najbolju sedmorku svjetskog prvenstva, a proglašena je i najboljom vratarkom na svijetu. Sjećajući se tih dana, Jasna Ptujec kaže: "Na tom prvenstvu bila sam vrhunski pripremljena, fizički i psihički. Nisam uopće razmišljala o suparnicama već one o meni. Mislim da je to prvenstvo bilo vrhunac moje sportske karijere."

Ostat će u povijesti zapisano da je Jasna Ptujec na utakmici s Mađarskom kao vratarka iz svog golmanskog prostora postigla gol Mađaricama. Koliko je poznato, do tada je samo jednom na takav način postignut zgoditak, a postigao ga je vratar reprezentacije Jugoslavije Abas Arslanagić.

Ipak, uvažavajući sve prethodne rezultate, Jasna Ptujec je najveći uspjeh tijekom bogate karijere ostvarila na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu, gdje se zakitila najznačajnijim sportskim odličjem, zlatnom olimpijskom medaljom.

Na olimpijskom turniru sudjelovalo je šest rukometnih reprezentacija. Jugoslavija je do finala pobijedila sve protivnike. Redom su padale reprezentacije SR Njemačke, Austrije, SAD-a, Južne Koreje, a u finalu je s 31:25 deklasirana Kina, tako da su se rukometašice Jugoslavije okitile zlatom bez izgubljenog boda, a vrijedno je reći da je na ovom olimpijskom turniru igrao svatko sa svakim. Pored Jasne Ptujec, iz Hrvatske su se medaljom još okitile Mirjana Ognjenović i Biserka Višnjić, a izbornik je bio naš Josip Samaržija.

Jasna Ptujec je kao igračica, a i privatnom životu, vrlo omiljena osoba. Pred kraj karijere rado je upućivala mlađe kolegice u tajne čuvanja rukometnog gola. Kaže da je najvažnije za svaku mladu vratarku da je trenira upravo vratarka koja je prošla "sve" na голу. Ona priznaje da je najviše naučila od Ane Titlić i Ruške Stefanović, čijim se kvalitetama klanjao rukometni svijet.

Ova proslavljena hrvatska vratarka, prema vlastitom priznanju, voljela je braniti u punim dvoranama, protiv dostojnih protivnika. Kaže, pred takve utakmice ozbiljnije se pripremala, a i koncentracija joj je bila veća.

Rad joj je bio najveća odlika tijekom karijere. Konkurencija je u njezino vrijeme bila velika, ali ona je Jasni u najboljim danima bila samo dodatni motiv. Recimo pošteno, u prvoj polovici osamdesetih godina prošlog stoljeća niti jedna vratarka u jugoslavenskom ženskom rukometu nije joj mogla doći niti blizu.

Kada se podvuče crta, može se samo konstatirati da je igračka karijera Jasne Ptujec bila zaista velika. Zlatna olimpijska medalja, najbolja vratarka svijeta, brončana na svjetskom prvenstvu, zlatna na juniorskom prvenstvu.

Jasna Ptujec svoje je najljepše godine posvetila sportu i kaže da joj to nikada nije bilo krivo. Mnogo se tijekom karijere žrtvovala, a sport joj je vratio na najljepši način. Biti osvajač zlatne olimpijske medalje, sportski je san koji mnogi sportaši ne dosanjaju, ali taj san ispunio se Jasni Ptujec. I zato je ona drukčija od drugih – jer Jasna je olimpijska pobjednica.

Članica je skupštine ŽRK Trešnjevka iz Zagreba.

KOŠARKA

Branko Skroče

1 odličje - Zlatna medalja: OI Moskva 1980.

Ljevica iz Jazina.

Branko Skroče rođen je u Zadru 17. svibnja 1955. godine. Njegov prvi susret s košarkom vezan je uz život na otoku Velom Lžu, gdje je zajedno s ostalim dječacima igrao basket. Njegovu darovitost prvi je uočio Goran Brajković, u to vrijeme standardni prvotimac Zadra, koji ga je po dolasku u srednju školu pozvao u Jazine.

“Poziv me iznenadio, s obzirom da sam bio mršav, ne osobito visok, uz to u prvoj godini srednje škole zbog bolesti nisam mogao trenirati. Zapravo, moj prvi ozbiljni susret s košarkom uslijedio je 1971. godine, u drugom razredu, kada sam kao 16-godišnjak upao u juniorsku momčad koju je trenirao Učo Pulanić” – sjeća se košarkaških početaka Branko Skroče.

Njegov košarkaški razvoj tekao je vrlo brzo. Vrlo rano je priključen prvoj momčadi. U prvenstvenoj sezoni 1972./73., trener Trpimir Lokin u posljednjih nekoliko kola dao mu je pravu šansu. Takvu priliku dobilo je još nekoliko mladih košarkaša Zadra. Skročin debi bio je u Čačku, protiv Borca, kada je postigao 12 koševa.

Skroče je tada bio neobično sretan, a košarka mu je postala najvažnija stvar u životu. Sa Zadrom je potom dva puta zaredom, 1974. i 1975. godine, osvojio titulu prvaka Jugoslavije, što je za njega kao mladog igrača mnogo značilo. Sam će priznati da nije tada bila mala stvar igrati u momčadi u kojoj su glavni igrači i glavne zvijezde bili Krešimir Ćosić i Giuseppe Giergia.

Potom je i u narednim sezonama Branko Skroče nastavio s dobrim igrima, ali klub nije osvajao titule jer se jedna velika generacija osula, a Skroče je, uz Čedomira Perinčića, postao glavni igrač Zadra.

Bio je tri puta najbolji strijelac košarkaškog prvenstva Jugoslavije i to: 1980. sa 695 postignutih koševa, 1981. sa 772 postignuta koša i 1984. sa 585 postignutih pogodaka.

Tada je bila vrlo jaka konkurencija među strijelcima u jugoslavenskoj ligi. Bilo je to vrijeme Dalipagića, Kićanovića, Delibašića... Godine 1981. imao je Skroče prosjek od 35,5 koševa po utakmici. Dva puta je 1980. i 1981. proglašavan najbolje ocijenjenim igračem lige od strane sportskih novinara, a četiri puta dobio je Trofej Žutko kojeg je dodjeljivala Slobodna Dalmacija za najboljeg dalmatinskog košarkaša. Nekoliko puta proglašavan je najboljim sportašem Zadra.

Godine 1984. otišao je u Belgiju u Standard iz Liegea iako je bilo i drugih ponuda, ali ovom klubu je dao riječ. Tu se zadržao dvije godine i 1986. godine vratio se u Jazine, gdje je 1988. godine završio s igračkom karijerom.

Igrao je Branko Skroče u juniorskoj reprezentaciji koja je 1974. godine na prvenstvu Europe u francuskom Gyeu osvojila zlatnu medalju.

Za A reprezentaciju Jugoslavije je od 1974. do 1981. odigrao 58 utakmica.

Osvojio je srebro na Europskom prvenstvu 1981. u Pragu u Čehoslovačkoj, a na Svjetskom prvenstvu 1978. godine u Manili, na dalekim Filipinima, osvajač je zlatne medalje.

Kruna njegove igračke karijere došla je 1980. godine na Olimpijskim igrama u Moskvi, gdje je bio dio momčadi Jugoslavije koja je postala olimpijski pobjednik.

Dugi niz godina bio je Branko Skroče van košarke i svog KK Zadar, ali početkom 2011. godine nije mogao odoljeti zovu Jazina i od tada obnaša dužnost sportskog direktora kluba.

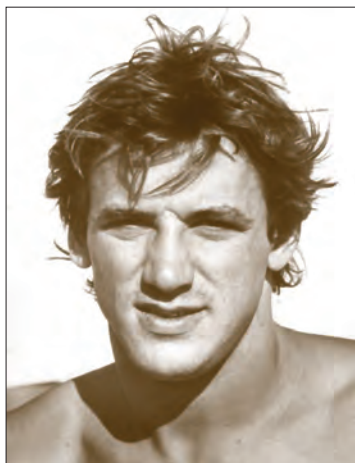
U karijeri je Branko Skroče doista osvojio sve na klupskom i reprezentativnom planu. Na koncu, on je i olimpijski pobjednik. Žali jedino što se nikada nije oprobao kao trener, poglavito danas kada je kriza stručnog kadra i na sceni je veliki broj trenera koji se nikada prije u životu nisu bavili košarkom. Također, navodi da je premalo bivših legendarnih košarkaša u klupskim strukturama, za razliku od europskih gdje je to gotovo pravilo. Iskreno kaže: “Pa tko može željeti više pomoći svom klubu od onog igrača koji se u navedenom klubu proslavio i koji mu je dao život?” Na koncu, takvi velikani imaju i moralnu obvezu pomoći svom klubu kada mu je teško. Tako je učinio i Skroče početkom 2011., kada je stigao poziv iz Jazina...

VATERPOLO

Goran Sukno

1 odličje - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.

Proslavljeni vaterpolist i višegodišnji vaterpolski dužnosnik.

Goran Sukno rođen je 6. travnja 1959. godine u Dubrovniku. Gospodin u plivalištu, i izvan njega. Jugaši, suigrači, cijenili su ga, a dvije godine bio je i kapetan reprezentacije, što govori u prilog tome. Vaterpolo je počeo igrati u Cavtatu 1971. godine, gdje je i odrastao. Imao je dvanaest godina kada je odradio prvi trening. Sa 17 je, 1976. godine, na njegovu adresu stigao poziv iz Juga. Profesor Milivoj Petković odlučio je napraviti smjenu generacija, složiti momčad koja će nekoliko godina kasnije ispisati najsvjetlije stranice dubrovačkog vaterpola.

Kapicu Juga Sukno je nosio punih deset godina, odnosno do 1986. godine, i u tom razdoblju s Jugom je osvojio titulu prvaka Jugoslavije 1980., 1981., 1982., 1983. i 1985. godine. Kup Jugoslavije je osvojen 1981. i 1983. godine. Međutim, kruna te generacija je titula prvaka Europe 1980. godine.

Nakon odlaska iz Juga, skrasio se na drugoj obali Jadrana gdje je od 1986. do 1994. godine igrao za talijansku momčad Salerno, s tim da se 1989. godine nakratko vratio kući, u Jug.

Goran Sukno je već 1979. godine zaigrao za seniorsku reprezentaciju na Univerzijadi u Meksiku. Prije toga nastupao je za juniorsku koja, iako je bila odlična, nije uspjela osvojiti medalju.

Ipak, u kapici reprezentacije Jugoslavije sa svih se velikih natjecanja uspio vratiti s medaljom oko vrata. Najveći uspjeh ostvario je 1984. godine u Los Angelesu, gdje je bio dio reprezentacije Jugoslavije koja je postala olimpijski pobjednik. Zlatnu medalju osvojio je i na Svjetskom prvenstvu u Madridu 1986. godine. Tu je i srebro sa Europskog prvenstva 1985. u Sofiji, kao i zlato sa Mediteranskih igara 1983. godine u Casablanci.

Potrebno je reći da je Sukno bio kapetan reprezentacije na Svjetskom prvenstvu 1986. godine u Madridu i tu je bio kraj reprezentativnoj karijeri, budući da je već bio napustio Jug i otišao u Italiju. Za reprezentaciju Jugoslavije je odigrao 220 utakmica.

Na Apeninima je proveo četiri sezone sa Salernom u A-1 ligi, isto toliko sezona u jedinstvenoj A-2 ligi. Nije Salerno bio klub ni približno jak kao Jug, ali kazat će: "Bio sam silno zadovoljan te nisam prihvatio ponude jačih klubova."

Goran Sukno je tijekom igračke karijere bio u pravom smislu igrač zadatka, opasan u napadu. Milimetarski precizan. Za sve trenere bio je "igrač kakav se samo poželjeti može". Sukno je uvijek čuvao najopasnijeg suparničkog igrača. Ni Milivoj Bebić, "stroj za golove", u to vrijeme najbolji igrač svijeta, nije se kraj njega naigrao.

Bio je kontraš, silno brz. U Ljubljani, krajem 1980., u utakmici za Superkup protiv moskovskog CSKA, svom je Jugu osigurao prvi napad u svakoj četvrtini i u sva četiri produžetka, osvojivši svaki put loptu nakon plivanja.

Deset godina nakon što je zaključio igračku karijeru, njegovi suigrači i treneri su isticali: "Igrao je početkom osamdesetih godina prošlog stoljeća vaterpolo koji se igra danas, 20 godina poslije."

U ljeto 1994. godine uslijedio je povratak kući. Neven Kovačević stigao je za novog trenera jugaša, momčad su pojačali Emil Nikolić i Elvis Fatović koji su se vratili u Gruž nakon izleta u Italiju, odnosno Zagreb. Goran Sukno je sjeo na stolicu sportskog direktora, u kojoj je bio sve do 2012. godine kada postaje savjetnik direktora.

Te 1994. godine, tek dva mjeseca od Suknova povratka, Jug osvaja kup Hrvatske, prvi trofej u samostalnoj Hrvatskoj. Dvije godine potom osvojen je novi kup Hrvatske, a od 2000. godine nema godine bez trofeja. Treba istaknuti da su, dok je Sukno bio direktor Juga 2001. i 2006., ponovno osvojene titule prvaka Europe, kao i europski Superkup 2006. godine.

Goran Sukno je višegodišnji član Upravnog odbora i dopredsjednik Hrvatskog vaterpolskog saveza. Četiri puta proglašavan je najboljim sportašem Dubrovnika. Godine 2006. dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a odlikovan je i visokim odličjima - Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara i Redom hrvatskog pletera.

Oba njegova sina, Ivan i Sandro, poznati su vaterpolisti, s tim da je Sandro nastavio očevu tradiciju i zakitio se zlatnom olimpijskom medaljom 2012. u Londonu.

VATERPOLO

Sandro Sukno

1 odličje - Zlatna medalja: OI London 2012.

Ovaj odlični hrvatski vaterpolist najbolji je dokaz da i u sportu vrijedi izreka da jabuka ne pada dalje od stabla. Naime, sin je proslavljenog vaterpolista i olimpijca Gorana Sukna.

Sandro Sukno rođen je u Dubrovniku 30. lipnja 1990. godine. Svi stručnjaci koji su dosad gledali igru ovog vaterpolista kažu da će Sandro obilježiti hrvatski i svjetski vaterpolo bar još jedno desetljeće. Počeo je igrati vaterpolo sa samo 8 godina u Vaterpolskom klubu Cavtat i rado spominje Milana Trkulju, kao svog prvog trenera. Normalan put svakog Cavtačanina je pravac Gruž, pa je tako bilo i ovog puta. Međutim, vrlo brzo se vidjelo da je Sandro nesvakidašnji talent i rano je Cavtat zamijenio Gružom, a to je značilo da ga otac mora voditi na trening. Iako je otac bio direktor Juga, povlastica nije bilo. To mu je, priznaje, bilo i dodatno opterećenje.

Već u mlađim uzrastima Juga naosvajao se Sandro trofeja. Kao mlađi jugaš ima 15 naslova državnog prvaka sa svojom generacijom, ali i sa starijima, za koje je gotovo redovito nastupao. Igrao je često u konkurenciji i po dvije godine starijih. Redovito je bio među najboljima – najbolji igrač prvenstva, ili turnira, ili najbolji strijelac.

Stoga nije ni čudno što je već sa 16 godina počeo nastupati za tada vrlo jaku momčad Juga. Od 2006. i debija s Jugom, Sandro je osvojio titule prvaka Hrvatske 2006., 2007., 2009., 2010. i 2011. godine. Kup Hrvatske je osvojen 2006., 2007., 2008. i 2009. godine. Bio je i dio momčadi koja je 2006. godine osvojila titulu prvaka Europe i europski Superkup.

Posebno će pamtiti sezonu 2009./10., koja je po njemu najbolja dok je nosio kapicu Juga. U toj sezoni novinari su ga proglasili najboljim igračem Jadranske vaterpolske lige i prvenstva Hrvatske. Na kraju iste sezone Sandro je postao osvajač Žute kapice Sportskih novosti, kao najmlađi osvajač otkada se dijeli ovo prestižno priznanje. A zbilja će, kaže Sandro, po dobru pamtiti tu sezonu. Proglašen je najboljim igračem na Europskom juniorskom prvenstvu na Kreti, s Jugom je osvojio prvenstvo i kup, a redovito je nastupao i za najbolju reprezentaciju. Bio je doista često korišten, međutim kod njega se ne pojavljuje istrošenost materijala, jer se doista radi o najboljem „suknu“.

Dok je bio u rodnom gradu, više puta je proglašavan najboljim sportašem Dubrovnika i Dubrovačko – neretvanske županije.

U ljeto 2011. godine napustio je rodni grad i otišao u Italiju. U sezoni 2011./12. igra za momčad Pro Recca, s kojim u navedenoj sezoni osvaja titulu prvaka Europe, Jadransku ligu i prvenstvo Italije.

U ljeto 2012. vratio se u Hrvatsku i pristupio Primorju, s kojim krajem 2012. osvaja kup Hrvatske, a 2013. Jadransku ligu gdje je proglašen najboljim igračem.

Njegova reprezentativna karijera prepuna je trofeja. Za nacionalnu vrstu debitirao je 2008. godine na Europskom prvenstvu u Mallagi, od tada je nezamjenjiv član „barakuda“ i zasigurno jedan od najboljih igrača.

Na svjetskim prvenstvima 2009. u Rimu i 2011. u Šangaju zakitio se Sandro brončanom medaljom. Na natjecanjima Svjetske lige dosad je osvojio četiri medalje i to: srebro 2009. u Podgorici, broncu 2010. u Nišu i 2011. u Firenci. Zlatnu medalju na ovom natjecanju osvojio je 2012. u Almati.

Na FINA kupu 2010. u Oredeu osvojilo je srebrnu medalju.

Na Europskom prvenstvu u Zagrebu 2010. godine osvojio je zlatnu medalju.

Kruna njegove dosadašnje karijere je zlatna medalja na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu, kada je bio jedan od naših najboljih igrača.

O svom, nadamo se prvom ali ne i jedinom olimpijskom zlatu, Sandro je rekao: „Obrana je osvojila turnir. Kada bi štekao napad, mi bismo se obranili i triput zaredom, a u međuvremenu bi netko i u napadu probio protivnika. Obranom smo doslovce izluđivali protivnike, postajali su nervozni. Kada su nam Amerikanci dali gol u prvoj četvrtini, bilo je već 5:0 za nas. I ljudi su im pljeskali s tribina, mislim sarkastično. S Crnogorcima smo vodili u polufinalu 5:1, a u finalu nam Talijani nisu 10 minuta dali gol. Nije to slučajno.“

Na kraju, priznat će da nema ljepšeg osjećaja od slušanja državne himne na olimpijskom finalu. Ta čast ipak je rezervirana samo za odabrane. Jedan od njih je Sandro Sukno, igrač hrvatske sadašnjosti i budućnosti.

Na Mediteranskim igrama u turskom Mesinu 2013. godine osvojio je zlatnu medalju.

VESLANJE

Petar Šegvić

1 odličje - Zlatna medalja: OI Helsinki 1952. - četverac bez kormilara

Prvi koji je napustio ovaj svijet iz zlatnog Gusarovog četverca 1952. godine.

Petar Šegvić rođen je 25. lipnja 1930. godine u Splitu. Prvi njegovi nastupi zbili su se 1948. godine u Ombli, odnosno Rijeci Dubrovačkoj, u osmercu podmlatka, a već iduće godine formira se juniorski četverac bez kormilara u sastavu vršnjaka. Ovaj će četverac, nakon nekoliko osvojenih naslova državnog prvaka te odličnih međunarodnih regata i nastupa na europskom prvenstvu, u punom sjaju odvesti polufinalnu i finalnu regatu na broju jedan na Olimpijskim igrama u Helsinkiju i okiti se olimpijskim zlatom. Reprezentativac Jugoslavije bio je od 1951. do 1953. godine.

Godine 1953. zlatni četverac iz Helsinika u nepromijenjenom sastavu (Duje Bonačić, Velimir Valenta, Mate Trojanović i Petar Šegvić) postaje prvak države u Šibeniku, a na Europskom prvenstvu u Kopenhagenu zauzima peto mjesto, nakon čega se navedena posada povlači iz aktivnog veslanja, pa tako i Petar Šegvić. Gusarov četverac 1952. godine bio je proglašen najboljim sportskim kolektivom u Hrvatskoj i Jugoslaviji.

Završivši fakultet u Zagrebu, vraća se u Split gdje se zapošljava u Brodospasu kao brodstrojarski inženjer te se početkom šezdesetih godina prošlog stoljeća uključuje u rad uprave Gusara. Šegvić je vršio dužnost člana i voditelja tehničke (veslačke) komisije, tajnika i potpredsjednika Gusara, i ostao je aktivan cijelog života, sve do prerane smrti.

Za rezultate u veslačkom sportu primio je bezbroj priznanja, među kojima ističemo ono Jugoslavenskog olimpijskog komiteta, Veslačkog saveza Hrvatske i Jugoslavije te Sveučilišta u Zagrebu.

Godine 1964. Petar Šegvić je u televizijskom razgovoru s Mladenom Delićem o uspjehu u Helsinkiju 1952. godine ispričao veliku priču, iz koje izdvajamo: "Prije odlaska s priprema na Bledu za Helsinki, trener Davor Jelaska nam je rekao doslovce ovako: «Siguran sam da ćete osvojiti jednu medalju, pitanje je koja će bit, ovisi o danu i trenutnoj situaciji!» To se obistinilo. Prije početka finalne trke došla su nam na start petorica naših Splićana, kombinacija vaterpola i nogometa: Beara, Vukas, Luštica, Brajnović i Bakašun, i bodrili nas prije starta. Start je bio jako dobar. Normalan. Premda su nam svi pobjegli u startu, vjerojatno forsirajući, mi smo znali da se treba štedit jer je vjetar u pramac. Borba je bila nenormalna sve do 500 metara kada smo ih počeli stizati i na 1000 metara smo se poravnali točno po jednoj liniji, svih pet čamaca. Poslije toga dali smo jedan, nazovimo ga zavjet treneru, da kada nam bude najgušće, učinimo deset jakih zaveslaja baš za njega koji nije mogao biti s nama i dijeliti pobjedu. Tako se i dogodilo, ja sam zavikao na točno 1000 metara: «Dajmo deset», jer je to zaista bila šansa da napravimo preokret u trci. Ako je dišpet rođen u Splitu, i to je bila jedna trka iz dišpeta di smo mi morali dokazati drugima da možemo biti prvi. Naime, kada smo na tisuću metara izbili u vodstvo, na 1200 već smo imali pola dužine prednosti. Snage smo dovoljno imali, volje je bilo, dakle svi su preduvjeti bili da se postigne i dobro vrijeme i dobar rezultat. Vidio sam na 1500 metara da Francuzi pokušavaju nemoguće, dakle slomit ili nas ili sebe. Upozoravam štokera što se događa, ali on kaže: «Pusti! Veslajmo mirno! Čuvajmo se za naš fini!» U zadnjih 300 metara prelazimo u fini i pobjeđujemo utrku za cca 3,5 sekunde. Osobno smatram da je najradosniji trenutak bio 100 metara ispred cilja. Tu sam već vidio sebe na pobjedničkom postolju, sa zlatnom medaljom, kako smo obećali treneru Jelaski."

Treba reći da je Split svojim prvim jugoslavenskim i hrvatskim nositeljima zlatne olimpijske medalje priredio veličanstven doček. Na splitskoj Rivi više od 15 tisuća njihovih sugrađana došlo ih je pozdraviti i zahvaliti Duji, Veli, Mati i Peri na veličanstvenom uspjehu, uspjehu za povijest i sva vremena. Jer, ponovimo, ova velika četvorka Republici Hrvatskoj donijela je prvo olimpijsko zlato u povijesti.

Petar Šegvić preminuo je u Splitu 7. lipnja 1990. godine, gdje je sahranjen na groblju Lovrinac.

Od 2007. godine Petar Šegvić je kao član zlatnog četverca Gusara iz Helsinkija počasnik Kuće slave splitskog športa.

RUKOMET

Vlado Šola

1 odličje - Zlatna medalja: OI Atena 2004.

Bio je najbolji kada je bilo najpotrebnije.

Vlado Šola rođen je 16. studenog 1968. godine u Prisoju kod Tomislavgrada. Igračku karijeru počeo je u Rukometnom klubu Budućnost iz Sesvetskog Kraljevca iz kojeg je prešao u zagrebački Medveščak, a zatim u RK Sisak. Na vratima ovog kluba već je pokazao da je to vratar koji će godinama biti oslonac hrvatske reprezentacije. Iz Siska je 1996. godine otišao u Njemačku, gdje je branio šest godina, odnosno do 2002. Najprije je od 1996. do 1998. vratar momčadi GVVD Minden, a zatim od 1998. do 2002. brani za SG Wilstätt.

Nakon odlaska iz Njemačke, Vlado Šola od 2002. do 2004. brani u Francuskoj za momčad Chambrey Savoie, s kojom 2004. godine osvaja kup Francuske.

Nakon odlaska iz Francuske, Šola je od 2004. do 2006. godine vratar slavne mađarske momčadi Veszprem, s kojom je 2005. i 2005. prvak Mađarske, a 2005. godine i osvajač kupa. Nakon toga se vraća u Hrvatsku i pristupa najboljem hrvatskom klubu, Zagreb Croatia osiguranju, čiji gol suvereno čuva od 2006. do 2008. godine, kada je završio igračku karijeru. Na голу Zagreba je 2007. i 2008. godine osvojio prvenstvo i kup Hrvatske.

Za hrvatsku rukometnu reprezentaciju Vlado Šola ima 132 nastupa. I u dresu kauboja osvojio je niz medalja. Prvu medalju u dresu reprezentacije osvojio je 1993. godine na Mediteranskim igrama u Languedoc – Roussillonu, kada se zakitio zlatnom medaljom.

Na Svjetskom prvenstvu na Islandu 1995. osvojio je srebrnu medalju, u Portugalu 2003. zlatnu medalju, a 2005. u Tunisu ponovno srebrnu. Nastupio je i na natjecanju Svjetskog superkupa 1999. godine u Njemačkoj, kada je osvojeno srebro. Nastupio je 3 puta za reprezentaciju svijeta.

Kruna njegove bogate igračke karijere bile su Olimpijske igre 2004. godine, kada je osvojio zlatnu medalju. Pored toga, bio je jedan od najboljih igrača naše momčadi. Suvereno je čuvao vrata naše reprezentacije.

Šola je zbog velike konkurencije na голу reprezentacije tek u svojoj 35. godini osvojio prvi najsajjniji trofej u reprezentativnoj karijeri. Bila je to zlatna medalja na Svjetskom prvenstvu u Portugalu 2003. godine, kao što je već navedeno. Iako je više od desetljeća bio jedan od naših najboljih vratara, zbog konkurencije je teško bilo izboriti mjesto na vratima reprezentacije. Vlado to tumači činjenicom da je Hrvatska doista uvijek obilovala dobrim rukometnim vratarima, što se vidi i po rezultatima kauboja od Hrvatske samostalnosti, ali i time što je dugi niz godina branio u inozemstvu, pa nekako nije bio na oku izbornika.

Međutim, kada je dobio priliku, nije je propustio i jedan je od najzaslužnijih iz svoje generacije za žetvu medalja u godinama dok je čuvao vrata reprezentacije.

Šola nije bio sam vratar. On je kao tada iskusan, ali po godinama i najstariji igrač, na neki način bio poseban autoritet u momčadi, a s gola je imao dobar pregled igre i često bi znao prilikom napada naše momčadi podviknuti, upozoriti.

Posebno je Šola bio pažljiv i osjetljiv prema mlađim igračima. Reći će, iskreno, da zna koliko mladom igraču, pogotovo debitantu, u reprezentaciji znači podstrek starijih i iskusnijih suigrača.

Priznaje da u njegovoj generaciji motiva igračima nikada nije nedostajalo, iako su praktički sve osvojili, s krunom na Olimpijskim igrama u Ateni. Kaže da nikada neće zaboraviti trenutak kada je na Olimpijadi u Ateni primao olimpijsku medalju i kada je na pobjedničkom postolju slušao Lijepu našu. Priznat će iskreno da mu je i suza tada u oku zai-grala. Ipak je zlatna olimpijska medalja san svakog sportaša, a tko ju je osvojio, to je kruna karijere.

Danas, kada već godinama ne čuva gol reprezentacije, govori da mu je u reprezentaciji bio doista gušt igrati. Hrvati su igrali takav rukomet da su uvijek punili dvorane.

Kao član hrvatske rukometne reprezentacije 2004. godine je dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Odlikovan je Redom Danice s ogrlicom i Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Od 2010. godine je sportski direktor Zagreb Croatia osiguranja, a otkada je on preuzeo tu odgovornu dužnost, klub je osvojio prvenstvo i kup Hrvatske 2010., 2011. i 2012. godine.

Od jeseni 2012. do travnja 2013. trener je vratarki u Ženskom rukometnom klubu Zvezda iz Zvezdingoroda u Rusiji.

RUKOMET

Denis Špoljarić

1 odličje - Zlatna medalja: OI Atena 2004.

Ovaj odlični hrvatski rukometaš s pravom, gdje god je igrao, nosi nadimak “zapovjednika obrane”. Denis Špoljarić rođen je u Zagrebu 20. kolovoza 1979. godine. Igračku karijeru započeo je u Rukometnom klubu Zaprešić kao kadet 1992. godine. Nakon raspada kluba odlazi u RK Badel 1862 Zagreb, a kada se približavalo vrijeme završetka igranja u mlađim uzrastima kao junior Zagreba odlazi igrati za prvu momčad Rukometnog kluba Karlovac. Ta mu je sezona, govori Denis, puno pomogla u igračkom smislu. U godinu dana, koliko je proveo u gradu na četiri rijeke, očvrstnuo je jer nije isto igrati sa svojom generacijom ili sa starijima, što je ovog puta bio slučaj, poglavito u obrani, na poziciji na kojoj se doslovce proslavio.

Već 1997., s 18 godina, Denis Špoljarić postaje prvotimac Badel 1862 Zagreba. Jasno, u početku igra manje, a potom sve više i više stječe iskustvo u vrlo jakoj momčadi Zagreba.

U Zagrebu je Špoljarić ostao do 2001. godine i u tom razdoblju s klubom je osvojio titule prvaka Hrvatske 1997., 1998., 1999., 2000. i 2001. godine, kao i hrvatski rukometni kup 1997., 1998., 1999. i 2000. godine.

U listopadu 2001. godine napustio je Zagreb i skrasio se u Švicarskoj, gdje igra za momčad Pfadi Winterthur i s kojim je 2002. godine osvojio prvenstvo Švicarske.

U ljeto 2002. Špoljarić se vratio u Hrvatsku i ponovno pristupio Zagrebu, gdje je igrao do 2006. godine. U ovom periodu je sa Zagrebom osvojio titulu prvaka i kup Hrvatske 2003., 2004., 2005. i 2006. godine.

U ljeto 2006. ponovno je napustio Zagreb i ovog se puta skrasio u Sloveniji, gdje igra za Rukometni klub Celje. Došao je kao zamjena „komandanta obrane“ kluba, točnije na mjesto Uroša Zormanca, koji je napustio klub. U ovom klubu ostao je Špoljarić samo sezonu 2006./07., ali i to je bilo dovoljno da sa Celjom osvoji prvenstvo i kup Slovenije.

Potom se u ljeto 2007. godine ponovno vratio u Zagreb i dres kluba nosi do 2010. godine, s tim da ponovno s ovim klubom 2008., 2009. i 2010. osvaja prvenstvo i kup Hrvatske.

Kada se doista naosvajao trofeja sa Zagrebom, odlučio je Špoljarić 2010. godine da je ponovno vrijeme za odlazak u inozemstvo. Otišao je u Njemačku i pristupio momčadi Fuchse iz Berlina. Tu je jedan od glavnih igrača kluba koji je gotovo od anonimnosti došao do sjajnih rezultata.

U dresu hrvatske rukometne reprezentacije osvojio je doista impozantan broj medalja. Na Europskom prvenstvu u Norveškoj 2008. godine osvojio je srebrnu medalju.

Na svjetskim rukometnim prvenstvima osvojio je Denis Špoljarić tri medalje. Na Svjetskom prvenstvu 2003. godine u Portugalu osvojio je zlato, dok se srebrnom medaljom okitio 2005. u Tunisu i 2009. u Hrvatskoj. Na Svjetskom superkupu u Njemačkoj 1999. osvojio je srebro, a na Svjetskom kupu 2006. u Švedskoj zlato.

Krunu karijere Špoljarić je doživio na Olimpijskim igrama 2004. godine u Ateni, gdje je bio jedan od naših najboljih igrača kada je osvojeno olimpijsko zlato. Sportske novosti u izvješću iz Atene navode Špoljarića kao ministra hrvatske obrane, oslonca momčadi pred našim golom. Nakon podjele medalja u Ateni, Špoljarić je izjavio: “Ludnica je u mom Zaprešiću, ne radi se. Vele mi dečki da je na stadionu bilo ludilo kada je spiker rekao: “Naš sugrađanin Denis Špoljarić osvojio je zlato u Ateni.”

Za zlato u Ateni odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 2004. godine dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Denisa je kao čovjeka najbolje opisao njegov izbornik u reprezentaciji, Lino Červar: “Denis je možda i prevelika dobričina. On u životu sve rješava na miroljubiv način. Međutim, miroljubiv način danas teško ide. To bi bilo dobro da imamo savršeno društvo, ali znamo kako živimo. Denis je izuzetno fin dečko. Nije glasan, nikada ne komentira ni trenereve ni sudačke odluke.”

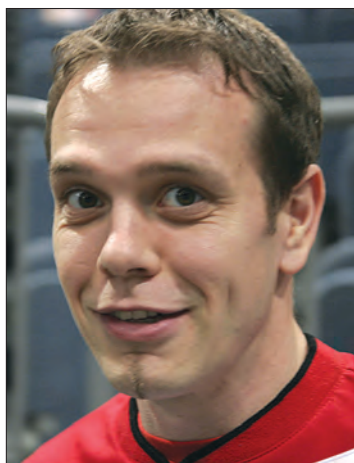
Špoljarićev primjer je najbolji dokaz da se u karijeri može puno toga postići mirnim putem, a on je na takav način postigao jako puno. Previše. Da je za nekoliko karijera postigao koliko je postigao, bilo bi dovoljno. Tih, miran, povučen. Svijetla pozornice uvijek je prepuštao drugima. On je radio, radio, osvajao titule, kupove, svjetske i europske medalje, a na kraju i onu o kojoj sanja svaki sportaš – zlatnu olimpijsku medalju.

RUKOMET

Goran Šprem

1 odličje - Zlatna medalja: OI Atena 2004.

Najbolji kada je najpotrebnije. Goran Šprem rođen je 6. srpnja 1979. godine u Zagrebu. Igračku karijeru započeo je u mlađim uzrastima Badel 1862 Zagreba, da bi već krajem 1997. godine počeo igrati za prvu momčad. Vrlo brzo Šprem pokazuje da je veliki rukometni potencijal pred kojim je velika karijera, što se kasnije i obistinilo. U svom matičnom klubu ostao je do 2001. godine i u tom razdoblju sa Zagrebom je osvojio prvenstvo Hrvatske 1998., 1999., 2000. i 2001. godine, kao i hrvatski kup 1998., 1999. i 2000.

Sezonu 2001./02. provodi u momčadi drugog zagrebačkog rukometnog prvoligaša, Medveščaka, a na kraju sezone, u ljeto 2002., ponovno je rukometaš Zagreba, čiji dres nosi do 2004. godine. U tom razdoblju sa Zagrebom je Šprem osvojio prvenstvo i kup Hrvatske 2003. i 2004. godine.

U jesen 2004. godine otišao je igrati rukomet u Njemačku, gdje se zadržao sve do 2009. godine. Po dolasku u Njemačku, od listopada 2004. do veljače 2005. godine, igrač je momčadi SG Flensburg-Handewitt, s kojim osvaja kup Njemačke 2005. godine. Nakon toga je četiri mjeseca, od veljače do lipnja 2005., igrač momčadi TuS Nettelstedt-Lubbecke, kada se ponovno vraća u SG Flensburg – Handewitt, gdje ostaje godinu dana, odnosno do lipnja 2006. godine.

Nakon odlaska iz ovog kluba, sljedeća rukometna destinacija Gorana Šprema u Njemačkoj je MT Melsungen, čiji je igrač od lipnja do studenog 2011. godine kada postaje igrač HSG Nordhorna, čiji dres nosi do 2009. godine i s kojim 2008. godine osvaja Kup EHF.

Potom se vraća u Hrvatsku, u svoj matični Zagreb, čiji je igrač od 2009. do 2011. godine i s kojim osvaja prvenstvo i kup Hrvatske 2010. i 2011. godine.

U ljeto 2011. godine ponovno je otišao u Njemačku, gdje je postao igrač bundesligaša VfL Gummersbacha i čiji dres nosi do veljače 2013. godine.

Njegova karijera u dresu hrvatske reprezentacije prepuna je priznanja i trofeja. Na Mediteranskim igrama u Tunisu 2001. godine osvojio je zlatnu medalju. Zlatnu medalju osvojio je Šprem i na natjecanju Svjetskog kupa 2006. u švedskom gradu Malmou.

Tri medalje ima Goran Šprem na svjetskim prvenstvima i to: zlatnu 2003. iz Portugala, te srebrene 2005. iz Tunisa i 2009. iz Hrvatske.

Krunu svoje dosadašnje karijere doživio je na Olimpijskim igrama 2004. godine u Ateni, gdje je bio dio hrvatske momčadi koja je osvojila zlatnu medalju. Na ovim povijesnim igrama za hrvatski sport, poglavito rukomet, Goran Šprem bio je pravo otkriće. Osvježenje momčadi. Pretvorio se u ključnog igrača obrane 5 plus 1, koji je bio najkoncentriraniji kada je bilo najpotrebnije.

Za uspjehe u Ateni odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 2004. godine je kao član reprezentacije dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Nastupio je i na Igrama 2008. godine u Pekingu.

Goran Šprem igra na poziciji lijevog krila. Svojim taktičkim i tehničkim potezima nerijetko bilježi upravo presudne pogotke u završnici utakmice. Evo što o njemu kaže zlatni izbornik iz Atene 2004., Lino Červar: "Goran je fajter, koji ponekad ne razmišlja o posljedicama. Ali trebaju i takvi igrači. Inače je vrlo razborit, lukav, racionalan, temeljit i analitičan. To je dečko koji ima široke poglede i izraženu ljubav prema reprezentaciji."

Šprem je igrač koji u rukomet unosi silnu energiju. Možda je nekada i pretjerano u službi kolektiva, što ga ponekad košta i težih ozljeda koje nisu Gorana mimoišle tijekom karijere.

On je igrač koji na parketu ne priznaje riječ predaja, osim potpune predaje igri i rukometnoj lopti.

Sada je u najboljim igračkim godinama, posjeduje veliko iskustvo, borbenosti mu nikada nije nedostajalo i ako ga mimoiđu ozljede, može se očekivati nastavak velike rukometne karijere Gorana Šprema. I njegov mlađi brat Lovre je rukometni reprezentativac Hrvatske, samo što je od Gorana mlađi deset godina, pa njegovo najbolje rukometno vrijeme tek dolazi.

RUKOMET

Vladimir Šujster

1 odličje - Zlatna medalja: OI Atlanta 1996.

Zlato iskovano u Rudama.

Vladimir Šujster rođen je 26. svibnja 1972. godine u Zagrebu. Njegovi rukometni počeci vezani su uz osnovnu školu Vladimira Nazora u Rudama pokraj Samobora.

S rukometom je počeo kao osmogodišnji dječak, 1980. godine. Nakon toga, prošao je sve selekcije u Rukometnom klubu Rudar, od pionira do prve momčadi za koju je debitirao u sezoni 1987./88., da bi u narednoj sezoni postao standardni igrač Rudara. Igrao je na poziciji desnog krila.

Početak devedesetih godina Šujster prelazi u Zagreb i postaje igrač Medveščaka. Najprije igra na dvojnu registraciju, što znači da je u isto vrijeme bio rukometaš svog matičnog Rudara i Medveščaka, u kojem je je dvije sezone standardan igrač druge momčadi.

Godine 1993. postaje igrač Rukometnog kluba Karlovac i od tada pa do 1996. godine počinje njegov strelovit rukometni put. U gradu na četiri rijeke doživio je dodatni zamah, napredovao sve više i više, što je na kraju rezultiralo pozivom u reprezentaciju i odlaskom na Olimpijske igre 1996. godine u Atlantu, gdje je osvojio zlatnu medalju.

Prema vlastitom priznanju, poziv tadašnjeg izbornika, pokojnog Velimira Kljajića, bila je kruna njegova dotadašnjeg rada i odličnih igara koje je pružao u Rukometnom klubu Karlovac, tako da se Šujster potajno i nadao da bi mogao biti pozvan na pripreme reprezentacije za olimpijske igre. Priznaje, kada je vidio svoje ime na širem popisu reprezentativaca, bio je presretan što će biti dijelom reprezentacije u kojoj su tada igrali vrsni igrači i pravi rukometni autoriteti, a sama mogućnost da bude u tom društvu bila mu je izuzetna čast. Kaže, kada se kroz pripreme uspio izboriti za poziciju među 20 igrača koji su išli na završne pripreme u Tupelo u Missisipiju 15 dana prije otvaranja igara, njegovoj sreći nije bilo kraja. Na kraju priprema četvorica igrača su se morala vratiti u Hrvatsku. Govori da se jako dobro sjeća tog sastanka i da su mnogi igrači strepili i nadali se da ne budu među tom četvoricom.

Vladimir Šujster se svojim pristupom radu, ozbiljnošću i kvalitetom nametnuo izborniku, koji je to prepoznao te ga uvrstio među šesnaest igrača koji su prijavljeni za olimpijski turnir.

I danas se sjeća puno detalja s igara, ali najviše u sjećanju ostaje samo otvorenje, što je bio savršen događaj koji je otvorio tadašnji američki predsjednik Bill Clinton.

Posebno pamti veliko finale u kojem su Hrvati pobijedili Švedsku. Kaže Šujster da se dobro sjeća i prve utakmice protiv Švicaraca, koju smo gubili šest razlike sve do zadnjih desetak minuta, a onda preokrenuli i dobili. Govori: "Tada se nešto prelomilo i postali smo svjesni da sve možemo pobijediti, da smo spremni otići i do samog vrha. Tijekom turnira bilo je tu i egzotičnih suparnika, ali u polufinalu smo pobijedili Francusku, a u finalu Švedsku i tako joj se revanširali za poraz u grupi."

Finale protiv Švedana igrano je u Georgia domu, zapravo zatvorenom nogometnom stadionu koji je zbog igara bio podijeljen u dva dijela – u jednom se igrao rukomet, a u drugom košarka. Igralo se pred 25 tisuća ljudi i bila je zaista fenomenalna atmosfera. Priznaje iskreno Vladimir da tada igrači nisu bili ni svjesni da su osvojili prvo hrvatsko olimpijsko zlato od uspostave neovisnosti. Zauvijek će pamtili hrvatsku himnu, pobjedničko postolje i zlatnu medalju oko vrata, a također i povratak u Hrvatsku i oduševljenje ljudi koji su rukometaše dočekali u zračnoj luci Pleso i cijelim putem do Trga Bana Jelačića i maksimirskog stadiona.

Nedugo potom Šujster je postao igrač našeg najtrofejnijeg kluba Zagreb Badel 1862, gdje se naosvajao titula i kupova.

Potom se ponovno vratio u svoj matični Rudar, gdje je bio najbolji igrač i vođa momčadi i gdje je 2008. godine završio igračku karijeru.

Nakon prestanka igranja, ostao je u sportu i u svom matičnom klubu kao trener mlađih uzrasta. Kaže da bi to bio logičan put za sve vrhunske sportaše, da se po završetku karijere vrate kući, svom matičnom klubu, te da mu se oduže za sportske početke.

Kao član državne reprezentacije iz Atlante odlikovan je odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 1996. godine dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

VESLANJE

Mate Trojanović

1 odličje - Zlatna medalja: OI Helsinki 1952. - četverac bez kormilara

Još jedan član zlatnog četverca Gusara iz 1952. godine.

Mate Trojanović rođen je 20. svibnja 1930. godine u Metkoviću. Veslanje je počeo trenirati 1945. godine kao učenik Realne gimnazije u Splitu. Ujedno se i glazbeno školovao. Prvo je studirao biologiju, ali, položivši sve ispite na tom fakultetu, namjerno nije diplomirao kako se ne bi odmah morao zaposliti, već je, budući da je za vrijeme studija zavolio veterinu, prešao na taj fakultet koji je također u roku apsolvirao i s odličnim diplomirao. Reprezentativac Jugoslavije bio je od 1950. do 1952. godine.

Od zlatnog Gusarovog četverca, u kojem je Mate veslao, očekivalo se još mnogo nakon osvajanja zlatne olimpijske medalje u Helsinkiju 1952. godine. Stoga je Narodni odbor grada Splita već u kolovozu 1952. godine donio odluku da im dodijeli četverogodišnje stipendije. Nažalost, ovaj prvi zlatni hrvatski četverac još je godinu dana aktivno vježbao, a potom su se momci potpuno okrenuli studiju nakon kojega su otišli na tri različite strane. Treba reći da je Gusarov četverac iz Helsinkija proglašen najboljim sportskim kolektivom Hrvatske i Jugoslavije 1952. godine.

Po završetku fakulteta se oženio i nastanio u Mariboru, gdje i danas živi. Radio je kao savezni carinski veterinarski inspektor.

Za spomenicu HVK Gusar autorice Herci Ganza Čaljkusić, izišlu 2004. godine, napisao je sjećanje na svoju karijeru iz kojeg izdvajamo: "Čeprkam po uspomenama, vraćam se u dane kada sam navršio petnaest godina. To je bilo u Splitu 1945. godine. Nisam znao na koji ću se šport odlučiti. Razmišljao sam o nogometu, atletici. Međutim, odlučim se za plivanje. Plivanje? Da, to je ono pravo! Prsno, leđno, kraul – to će biti moj šport. To sam rekao roditeljima. Začudeno su me pogledali, a ja sam skočio kroz vrata i uputio se u tajništvo Plivačkog kluba Jadran. Putem sam sreo Slavka Perića, kolegu iz moga razreda. Na pitanje kuda idem, sve sam mu ispričao, a on mi je rekao da je veslanje puno bolje i molio me i nagovarao da dođem veslačima gdje on već bio. Odgovorio sam mu da ne dolazi u obzir, da veslaju samo kukunji. Skoro smo se posvađali, rekao sam mu da u Splitu govore da je majka imala tri sina, dvojica su bili pametni, a treći je bio veslač. Rekao sam: "Adio", i produžio prema Jadranu. Tamo su mi rekli da danas nije tu čovjek koji će mi ispuniti pristupnici te da dođem ponovno sutra. Sutra se sve ponovilo. A Slavko Perić me ponovno nagovarao. Ja ponovno u Jadrana, oni mi kažu dođi idući tjedan. Tada mi je prekipilo, okrenuo sam se, tresnuo vratima za sobom i otišao zauvijek. Kuda sada? Došao sam slabe volje na Rivu, polako, s noge na nogu došetao sam na Matejušku i naslonio se na ogradu iza žičane mreže Veslačkog kluba Gusar. Onako ispod oka sam gledao veslače kako nose čamac. Bio je osmerac. Gledao sam kako su odveslali, a doveslao je četverac. "Mali, dođi unutra, bolje ćeš vidjeti!" - rekao je gospodin s druge strane žice. "Neću, ne bih se upisao", promrmljao sam, na što mi je gospodin rekao da tko priča o upisu, da će mi samo pokazati čamce i klub, a poslije mogu ići kući. Međutim, pobijedila je znatiželja. Gospodin se predstavio: Dalibor Parać, tajnik Gusara. Vodio me od čamca do čamca i pokazao sve od skifa do osmerca. Na koncu smo došli do "žabe", sjeo sam, učvrstio stopala, počeo vježbati, pogledao dr. Paraća i nasmijan rekoh: "Znate što, ja bi se upisao!" Dotrčao sam kući, uletio u stan. Mama i pape su sjedili u tinelu, a ja sam zavriskao: "Ja sam gusar! Upisao sam se među veslače! Mama, treba mi bijela majica i bijele kratke hlačice, molim te da mi ih sašiješ, jer je to dres i boja Gusara. Od danas sam veslač!" Roditelji su se pogledali, majci nije bilo baš drago, međutim pape je odgovorio: "Još nitko nije umro na veslu, pa neće ni on. Ovo mu je prva pametna ideja i želja otkada se rodio."

A dalje, zna se, prvo olimpijsko zlato na našim prostorima.

Kao član zlatnog četverca Gusara iz Helsinkija 1952. godine, od 2007. godine počasnik je Kuće slave splitskog sporta.

VESLANJE

Velimir Valenta

1 odličje - Zlatna medalja: OI Helsinki 1952. - četverac bez kormilara

Jedan od četvorice Hrvata koji su osvojili prvu zlatnu olimpijsku medalju je Klišanin Velimir Valenta, član pobjedničkog olimpijskog četverca Gusara 1952. godine iz Helsinkija, kada je nastupio zajedno s Dujom Bonačićem, Matom Trojanovićem i Petrom Šegvićem.

Velimir Valenta rođio se 21. travnja 1929. godine u Klisu, ali se već s devet godina, 1938., spustio u Split, gdje mu je otac Frane kupio kuću. Inače, otac mu je imao mesnicu na Pazaru, iza poružene crkve Svetog Roka, a taj je posao započeo raditi još dok je živio u Klisu.

Velimir je po dolasku u Split nastavio osnovnu školu započetu u Klisu, a zatim je završio Realku. Valja napomenuti da je u Realci grijao klupe u istom razredu sa svojim kolegama iz povijesnog četverca, Dujom Bonačićem i Petrom Šegvićem, dok je Mate Trojanović išao u susjedni razred. Nakon mature upisuje se u Zagreb na Građevinski fakultet koji završava 1958. godine. Već je kao student prakticirao u Modul-Projektu, u kojem se odmah i zapošljava. Slijedi rad u Njemačkoj godinu i pol, pa opet natrag u Zagreb u istu firmu. Tada dolazi do nekakve fuzije sa Sljeménom, što mu se nije sviđalo, pa odlazi da malo vremena provede u Švicarskoj. To malo pretvorilo se u cijelih 34 godine, odnosno do Valentine smrti. Mendrizzio, deset minuta udaljeno od Lugana, postalo je njegovo mjesto. To je talijanski kanton.

U veslački čamac odvuкао ga je Duje Bonačić, prijatelj iz školskih klupa, i to prije male mature. U starom domu Gusara na Matejuški cjelodnevno se odvijao pravi društveni život - prije ili poslije treninga igralo se društvenih igara.

Pripreme za odlazak u Helsinki tekle su po posebnom planu, koji je zacrtao trener Davor Jelaska.

Nakon treninga bi za trenera Jelasku, koji je dolazio već u pet ujutro, napisali što se radilo.

Tako su iz dana u dan tekle olimpijske pripreme tog povijesnog četverca bez kormilara.

Petnaeste olimpijske igre, održane 1952. u "bijelom gradu sjevera" Helsinkiju, ostat će zabilježene velikim slovima u analima hrvatskog sporta, poglavito veslanja. Na tim igrama prvi je put pod zastavom Jugoslavije dodijeljena zlatna olimpijska medalja. Komu drugom, nego Splićanima.

"Zlatnim momcima" Duji Bonačiću, Mati Trojanoviću, Petru Šegviću i Velimiru Valenti, Split je priredio nezaboravan doček, jer upravo su takav i zaslužili. Brodske sirene svirale su u čast prvih jugoslavenskih olimpijskih pobjednika. Gusarov dom na Matejuški bio je okičen, a uvečer je na Bačvicama priređen cjelovečernji program. Gusarov četverac je 1952. godine proglašen najboljim sportskim kolektivom Hrvatske i Jugoslavije u izboru Narodnog sporta.

Kao što smo već naveli, Velimir Valenta je dugi niz godina živio u Švicarskoj, a tu mu je i obitelj. Izgradio je vikendicu u Brelima jer nikada nije želio raskinuti sa Splitom, Jadranom i Hrvatskom.

Dapače, u vrijeme Domovinskog rata sa svojom je obitelji zdušno pomagao kroz naš Hrvatski klub u Luganu.

U veslačku mirovinu otišao je već 1955. godine zbog ozljede nožne tetive nakon treninga, kada mu je nespretno pala boca od vode sa stola, odskočila i komad stakla mu je razrezao tetivu. Odlučio je tada Vele definitivno prestati s veslanjem i ozbiljnije se posvetiti studiju.

Malo je poznato u javnosti da je Velimir Valenta 1948. godine počeo igrati i veliki rukomet. Trenirao je zajedno s Vladimirom Bearom, Tonćem Čosićem, Nenadom Ivićem i drugima. Ipak, u odabiru sporta koji će mu obilježiti život prevladalo je veslanje. Sve ostalo je povijest, i to najveća povijest hrvatskog i jugoslavenskog sporta, koja je krenula s Matejuške iz radionice trenera Davora Jelaske.

Velimir Valenta preminuo je u švicarskom gradu Mendrizzu 27. studenog 2004. godine, a sahranjen je na splitskom groblju Lovrinac 4. prosinca 2004. uz sve počasti koje pripadaju olimpijskom pobjedniku.

Od 2007. godine, kao veslač zlatnog Gusareva četverca iz Helsinkija, član je Kuće slave splitskog sporta.

VATERPOLO

Frano Vićan

1 odličje - Zlatna medalja: OI London 2012.

Jedan od najboljih svjetskih vratara svog vremena.

Frano Vićan rođen je u Dubrovniku 24. siječnja 1976. godine. Vrlo je rano počeo trenirati vaterpolo, ali unatoč tome što je bio treći vratar u svom uzrastu, razlog zbog čega nije odustao, digao ruke od svega, jest Tomo Udovičić.

Znao je Udovičić svim dubrovačkim mladićima pružiti priliku, pronaći za svakoga po koju minutu, usaditi im ljubav prema vaterpolu i sportu općenito.

On je bio taj koji je još tada, iako je Vićan bio tek treći vratar u svom uzrastu, tvrdio: "Taj mali će biti odličan vratar". U Gružu je Vićan bio od 1989. do 1994. godine. Najprije, jasno, u mlađim uzrastima, a kada je trebao stati na gol Juga bila je velika konkurencija i stoga je Vićan potražio priliku na Savi, u redovima najljućeg Jugova rivala, Mladosti.

Još je jedan trener, poput pokojnog Udovičića, osjetio kako je "taj mali pravi". Bio je to Ozren Bonačić. Siniša Školneković je nakon Olimpijskih igara u Atlanti napustio Mladost i otišao u splitski Jadran.

Zagrepčani su doveli velikog Maksimova, vratara ruske reprezentacije, jednog od najboljih vratara svijeta.

"Maksimovu nije išlo, ali malo koji bi trener uveo u igru mladog vratara. Bonačić se međutim nije libio pružiti mi priliku. Branio sam čak u finalu Lige prvaka u Napulju, te domaćeg prvenstva" – prisjeća se Vićan.

Maksimov je ostao sjediti na klupi, a Vićan je dočekao pravu šansu i na najbolji mogući način je iskoristio.

Na Savi se Vićan zadržao od 1994. do 2003. godine. Čak devet godina čuvao je gol uvijek jake Mladosti. U tom periodu s momčadi je osvojio titule prvaka Hrvatske 1995., 1996., 1997., 1999., 2002. i 2003. godine. Kup je osvojen 1997., 1998. i 2001. godine.

S Vićanom na голу, Mladost je bila prvak Europe 1996. godine, pobjednik europskog Superkupa iste 1996. godine, pobjednik Kupa kupova 1999. i pobjednik LEN kupa 2001. godine.

Od 2003. do 2006. godine branio je u Italiji. U sezoni 2003./04. čuva gol momčadi Chiavari, a zatim je od 2004. do 2006. vratar Nervija.

Godine 2006. vratio se kući, u svoj Jug, i nastavio trofejni niz na голу slavne momčadi iz Gruža. S Vićanom na голу, Jug je postao prvak Hrvatske 2007., 2009., 2010., 2011. i 2012. godine. Bio je dio momčadi koja je osvojila hrvatski kup 2007., 2008., 2009. i 2010. godine. Na vratima Juga osvojio je i europski Superkup 2006. godine, kao i Jadransku ligu 2009. godine.

Godine 2012. nije mogao odoljeti pozivu Riječana te je u svibnju iste godine postao vratar Primorja, s kojim krajem iste godine osvaja kup Hrvatske. Tako je Frano Vićan s dva različita kluba 2012. godine osvojio prvenstvo i kup Hrvatske, a 2013. Jadransku ligu.

Njegova karijera na vratima hrvatske reprezentacije također je puna trofeja i priznanja.

Na vratima hrvatske vaterpolske reprezentacije osvojio je najprije srebrnu medalju na Mediteranskim igrama 1997. godine u Bariju.

Srebrnu medalju osvojio je prvenstvima Europe 1999. u Firenci i 2003. u Kranju. Na Svjetskom prvenstvu u Melbourneu bio je jedan od naših najboljih igrača kada je Hrvatska postala prvak svijeta. U finalu navedenog svjetskog prvenstva Mađari su vodili sa 7:6, a Marton Szivos se u protunapadu našao sam ispred Frane Vićana. U 97 posto slučajeva, to bi bio pogodak. Ali ne i kada je na vratima Sveti Frano! Iako ga je Mađar „cimao“, Frano je reagirao poput pantere i obranio gotovo neobranjivo. Poslije je Hrvatska iz kontre izjednačila, a nakon produžetaka i pobijedila s 9:8.

Nastupio je Frano Vićan čak četiri puta na Olimpijskim igrama. Bio je u Sydneyu 2000., Ateni 2004., Pekingu 2008., a kruna njegove karijere je zlatna medalja na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu. Za kraj i oproštaj od reprezentacije – najveće sportsko priznanje.

Godine 2008. proglašen je najboljim vaterpolistom Hrvatske, a čitatelji Slobodne Dalmacije proglasili su ga najboljim sportašem Dalmacije.

Veliki sportaš, a vrlo skroman čovjek. Dobročudan, dobronamjieran, fin, uljuđen...

RUKOMET

Albin Vidović

1 odličje - Zlatna medalja: OI München 1972.

Veliki rukometaš, vođa, autoritet.

Albin Vidović rođen je 11. veljače 1943. godine u Zagrebu. Igračku karijeru započeo je u Rukometnom klubu Željezničar iz Bjelovara, gdje je igrao do 1956. godine kada prelazi u bjelovarski Partizan. Za prvu momčad Partizana nastupao je od 1960. do 1974. godine.

Jedno vrijeme, dok je bio na odsluženju vojnog roka, nastupao je za rukometne klubove Split i Jugovinil iz Kaštel Gomilice.

Vrlo je rano, sa 16 godina, zaigrao za omladinsku reprezentaciju Jugoslavije i već tada je bio velika zvijezda među mlađim igračima Partizana, Horvatom, Pribanićem i ostalim proslavljenim bjelovarskim rukometašima koji su tek dolazili na scenu. Vidović je u toj sjajnoj generaciji bjelovarskih rukometaša bio vođa na terenu. Tada je, kaže Vidović, na terenu i van njega ginuo suigrač za suigrača. Tada nije bilo švercanja na igralištu. Trebalo je uvijek protivniku pokazati zube, pa kakav rezultat kasnije bio. Kaže da je trebalo imati petlju i hrabrosti u ona vremena igrati u Sarajevu kad su noževi i batine letjeli po igralištu, kada je kamenje frkalo oko glave.

Bjelovar je u to vrijeme živio sa svojim rukometašima. Prije nego što će osvojiti Europu, Vidović je još od 1962. godine igrao u europskim natjecanjima i do tada je već deset godina igrao vrhunski rukomet. Unutar tih deset godina, bio je pet puta najbolji strijelac Prve savezne lige, tri puta najbolji igrač Jugoslavije, a 1963. godine proglašen je najboljim sportašem bivše države u društvu sportskih velikana kao što su Ivo Deaneu, Miroslav Cerar, Nikola Pilić, Boro Jovanović.

Albin Vidović je na rukometnom igralištu imao poseban stil, kaže da nije puno priznavao trenere, uvijek se bunio kada je trebao sjediti na klupi i nikada u karijeri nije bio rezervni igrač, ili je igrao, ili nije. Međutim nije bilo razloga da ne igra jer je na igralištu u neku ruku bio zabavljač. Publika ga je obožavala. Vidović je bio taj koji je kreirao i vukao momčad.

Vidović je s Partizanom osvojio prvenstvo Jugoslavije 1967., 1968., 1970., 1971. i 1972. godine. Bio je dio momčadi koja je osvojila kup Jugoslavije 1960., 1966. i 1968. godine.

Najveći uspjeh na klupskom planu postigao je 1972. godine, kada je bio dio momčadi Partizana koja je 1972. godine postala prvak Europe.

Za reprezentaciju Jugoslavije nastupio je 44 puta i postigao 48 zgoditaka, a dva puta nastupio je i za mladu reprezentaciju.

S reprezentacijom bivše države osvojio je zlatnu medalju na Svjetskom prvenstvu 1964. godine u Čehoslovačkoj, također zlato osvojio je 1967. godine na Mediteranskim igrama u Tunisu.

Kruna njegove igračke karijere je osvajanje zlatne medalje na Olimpijskim igrama 1972. godine u Münchenu.

S europskom krunom na glavi, završio je igračku karijeru. Bilo je to 1973. godine u finalu europskog prvenstva, kada je Rusima u Dortmundu zabio 14 golova. Ponovno je Partizan nakon osvajanja europske titule igrao finale europskog prvenstva, ali je tada bio znatno oslabljen, bez Babure, Jakaševića i Horvata koji je bio u vojsci i kojemu nisu dali da igra. Usprkos svemu, Partizan je igrao sjajno i ponovno je uspio ući u finale na utakmici u kojoj je Vidović ozlijedio koljeno i nakon toga još godinu dana pokušavao, kako sam kaže - vucario se, ali nije više mogao.

Nije htio odigrati oproštajnu utakmicu, kaže da to za njega nema nikakve svrhe. Govori, od koga to da se opraštam? Njega je, kaže, Bjelovar obožavao, i sad se on treba oprostiti od njega. "Ma kakvi, to ne ide!" - napominje Albin.

Hrvatski klub olimpijaca na svojoj osnivačkoj skupštini 1993. godine izabrao je Albina Vidovića za svog potpredsjednika.

Danas se drži dalje od rukometa. Veli, teško mu je što je RK Bjelovar (nekadašnji Partizan) daleko od prepoznatljivosti koju je nekada imao. Ističe da gradski čelnici i svi Bjelovarčani moraju znati da je Bjelovar grad rukometa i da je proslavio ovaj grad. Govori: "Ma gdje god dođeš, svi Bjelovar znaju i pamte po rukometu."

Albin Vidović, stožerni igrač velike generacije hrvatskog i bjelovarskog rukometa.

VATERPOLO

Božo Vuletić

1 odličje - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.

Njegovo je geslo: “Sve za vaterpolo.” Božo Vuletić rođen je u Dubrovniku 1. srpnja 1958. godine. S 15 godina stigao je na bazen u Gružu u plivački klub, ali su mu rekli da je prestar da počne trenirati plivanje. Ljut što ne može u plivački klub, gdje su već bili njegovi prijatelji, zakucao je na vrata onog vaterpolskog, koja su se nalazila odmah do. Primili su ga, a splotom sretnih okolnosti Božo Vuletić je već za nekoliko mjeseci bio na širem popisu talentiranih mladih igrača, koji su se okupili na pripremama u Kranju. Velikih natjecanja za tu dobnu kategoriju nije bilo, ali se isticao na turnirima. Već sljedeće godine juniorski je reprezentativac. Reprezentacija je prva na turniru Šest nacija u šibenskom Solarisu, a Božo Vuletić je jedan od najboljih.

Profesor Milivoj Petković već ga je priključio radu s prvom momčadi.

“Dvokolo, igrali smo u Kotoru i u Bijeloj. U Kotoru smo izgubili utakmicu, a u Bijeloj smo igrali neodlučeno. U Bijeloj, klub se zvao Mladost, prvi put sam zaigrao za prvu momčad Juga” – prisjetio se svog debija u kapici prve momčadi.

Na vratima Juga bio je Luko Vezilić, igrali su Staničić, Ruso, Garvan, Savinović, Milić... Božo Vuletić pisao je svaki podatak. Dosta puta je znao ispravljati netočne informacije, statistiku je znao u pogodak, ne samo svoju ili suigrača, nego svakog igrača u ligi.

Božo Vuletić bio je vrlo opasan igrač. Nikada se nije znalo gdje će gađati i pogoditi. Pratio je kretanje vratara, doslovno je u posljednji tren odlučivao gdje će gađati.

Profesor Milivoj Petković bio je režiser Jugove momčadi koja se proslavila početkom osamdesetih godina prošlog stoljeća. Jugove “važne generacije”, kako će je Vuletić nazvati.

“Svakodnevno smo trenirali iz samo jednog razloga – biti najbolji” – govorio je Vuletić. Uz to, dodat će u svakoj prilici, „trebalo je imati i sreće te se naći u momčadi sa šest – sedam odličnih igrača.”

S Jugom je Vuletić osvojio titulu prvaka Jugoslavije 1980., 1981., 1982. i 1983. godine. Kup Jugoslavije osvojen je 1981. i 1983. godine.

Ipak, kruna te velike Jugove generacije bilo je osvajanje titule prvaka Europe 1980. godine. O tome Božo govori: “Nikad neću zaboraviti opće ludilo u Gradu. Na svakom kantunu se slavilo. Svugdje smo bili dobrodošli. Nije bila to pobjeda samo nas igrača, trenera i uprave nego i svih i navijača. Uspjeh čitavog grada.”

Za prvu momčad Juga igrao je od 1973. do 1984. godine, a onda je prestao s aktivnim igranjem. Ostavio se vaterpola. Četiri godine bio je izvan bazena. Jednu večer, krajem 1988. godine, nazvao ga je telefonom iz Italije Boško Lozica, koji je bio trener u Mameliju. Spomenuta momčad nije imala stranca. Lozica je sjetio Vuletića.

“Kad me nazvao, puknuo sam od smijeha. Nisam četiri godine pošteno ni zaplivaio. Ali Boško je inzistirao. Pristao sam, iako nije bilo lako. Valjalo je smršavjeti, imao sam 30 kilograma viška. Uspio sam, ali sve je to bilo daleko od onoga prije. Odigrao sam samo sezonu 1988./89. Nije bilo smisla više.” – govori Vuletić.

Za reprezentaciju Jugoslavije nastupio je 58 puta. Od velikih natjecanja, prvo na kojemu je igrao bilo je svjetsko prvenstvo 1982. godine.

Kruna Vuletićeve igračke karijere je zlatna medalja osvojena 1984. godine na Olimpijskim igrama u Los Angelesu.

Nakon završetka igračke karijere ostao je u vaterpolu kao trener. Od 1989. do 1993. vodio je talijansku Catani-ju, zatim u sezoni 1993./94. u Italiji vodi momčad Mestrine. Potom se vraća kući i od 1994. do 1996. godine trenira dubrovačku momčad Bellevue. Zatim je u sezoni 1996./97. trener zagrebačke Mladosti, a od 1999. godine je ponovno u Italiji gdje trenira Salerno. Od svibnja 2013. voditelj je bazena u Gružu, u Dubrovniku.

Priznaje da mu je životna želja trenirati Jug, klub koji ga je igrački stvorio, te kaže: “Ne samo da bih želio biti trener Juga, nego ću biti trener Juga.”

Vrlo uspješna karijera s naglaskom na zlatu medalju na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu.

UKOMET

Zdenko Zorko

1 odličje - Zlatna medalja: OI München 1972.

Tri olimpijska zlata. Da, dobro ste pročitali.

Zdenko Zorko rođen je u Zagrebu 18. kolovoza 1950. godine. U dječaćkim je danima branio u mladim uzrastima Dinama, u momčadi u kojoj su bili i Željko Stinčić, Marijan Čerček, Zdenko Kafka.

U rukomet je otišao u srednjoškolskim danima, a kasnije je branio za prve momčadi zagrebačkih klubova Zagreb i Medveščak, te u Sloveniji za Aero Celje.

Za reprezentaciju Jugoslavije nastupio je 82 puta. Bio je član momčadi koja je na Olimpijskim igrama u Münchenu 1972. godine osvojila zlatnu medalju, a na Olimpijskim igrama 1976. u Montrealu peto mjesto.

Na svjetskim prvenstvima nastupio je dva puta. Osvojio je brončanu medalju na Svjetskom prvenstvu 1974. godine u DR Njemačkoj. Zlatnu medalju osvojio je na studentskom svjetskom prvenstvu, kao i na Mediteranskim igrama 1975. godine u Alžiru.

Zdenko Zorko je trenersku karijeru započeo 1985. godine kada je momčad Zagreb – Chromos uveo u prvoligaško društvo. Zatim je trenirao zagrebački Borac, a potom je trener Aero Celja u Sloveniji, s kojim osvaja slovenski kup. Nakon toga trenira zagrebačkog drugoligaša Industrogradnju, a s rukometašicama Lokomotive – Kraš finalist je Kupa pobjednika kupova.

Kao trener vratara radio je u Rukometnom klubu Zagreb 1862 Badel, te u švicarskom Wintherthuru i njemačkom Gummersbachu. Bio je i trener golmanica u zagrebačkoj Lokomotivi.

U ulozi trenera, dugogodišnji je član stručnog stožera hrvatske reprezentacije. Naše je vratare pripremao kada su osvojena dva olimpijska zlata u Atlanti 1996. i Ateni 2004. godine.

Istu dužnost u reprezentaciji Hrvatske obnašao je kada su osvojene medalje na svjetskim rukometnim prvenstvima i to: u Islandu 1995. kada je osvojena srebrna medalja, 2003. u Portugalu kada je osvojeno zlato, 2005. u Tunisu kada je ponovno osvojeno srebro, te 2013. u Španjolskoj kada je osvojena bronca.

Dao je Zdenko Zorko obol kao trener reprezentacije kada su osvojene medalje na europskim prvenstvima i to: bronca 1994. u Portugalu i srebro 2008. u Norveškoj.

Također treba spomenuti da je bio trener naših reprezentativnih vratara kada su osvojene zlatne medalje na Mediteranskim igrama i to: 1993. u Francuskoj i 2001. u Tunisu.

Već s 22 godine Zdenko Zorko je bio u Stenzlovoj momčadi na Olimpijskim igrama u Münchenu 1972. godine. Bio je s Miljkom najmlađi u tom društvu, udarni vratarski dvojac činili su Abas Arslanagić i Zoran Živković. Prvo je s 20:14 svladan Japan, zatim SAD s 25:15, a Zorko je prigodu dobio na utakmici s Mađarskom koja je završila s rezultatom 18:16.

“Zorko je odlično debitirao na Olimpijskim igrama, obranio je nekoliko vrlo teških udaraca, dao je poticaj momčadi kada je bilo najteže” – izvijestio je Rene Vinek za Sportske novosti, ocijenivši debitanta čak devetkom.

Branio je Zorko i u sljedećoj utakmici protiv domaćina SR Njemačke (24:15), a u polufinalu s Rumunjskom (14:13) i finalu sa Čehoslovačkom (21:16) prepustio je mjesto starijima. Bio je to prvi rukometni olimpijski turnir nakon igara 1936. godine i odmah je reprezentacija Jugoslavije osvojila zlatnu medalju. Dijelio ih je osobno predsjednik Međunarodnog olimpijskog odbora Avery Brundage.

Zorko voli reći da su Vladimir Stenzl i Josip Milković bili treneri koji su u njegovoj rukometnoj karijeri ostavili najsnažniji pečat. I podcrtat će da u to doba nije bilo specijalista za vratarske treninge.

Na kraju igračke karijere Stjepan Korbar ga je pozvao u trenerske vode, u kojima je ostao do danas.

Kaže da je teško izabrati najboljega među njegovim nasljednicima na hrvatskom голу jer je Hrvatska uvijek imala sjajne vratare: Bašića, Šolu, Loserta, Peribonia, Alilovića. Izdvaja ipak Valtera Matoševića jer je, kaže, na velikoj sceni u kontinuitetu bio najdulje, punih deset godina.

Sretan je što je trenirao po njegovu mišljenju najboljeg vratara na svijetu, Andreja Lavrova.

Njegov otac, popularni tata Zorko, godinama je radio u rukometu, a Zdenkov sin Mirko rukometni je vratar. Što reći – rukometna obitelj.

Godine 2012. dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

RUKOMET

Zdravko Zovko

1 odličje - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.

Jedan od najtrofejnijih europskih rukometnih trenera.

Zdravko Zovko rođen je 28. svibnja 1955. godine u Bosanskom Brodu. Igračku karijeru započeo je u Rukometnom klubu Radnički iz Bosanskog Broda, gdje je igrao u mlađim uzrastima, a godine 1973. dolazi u Zagreb i pristupa tada vrlo jakoj momčadi Medveščaka. U ovom klubu proveo je čak 12 aktivnih igračkih godina i osvojio kup Jugoslavije 1978. i 1981. godine.

Nakon odlaska iz Medveščaka, Zovko od 1985. do 1990. godine igra u Italiji za momčad Origlia. S ovim klubom osvojio je titule prvaka Italije 1987., 1988. i 1989. godine. Vrijedno je istaknuti da je Zovko kao igrač Origlia u prvenstvenoj sezoni 1985./86. bio najbolji strijelac Europe, s 300 postignutih zgoditaka iz 29 utakmica.

Kao član reprezentacije Jugoslavije osvojio je medalje na nekoliko velikih natjecanja. Zlatne medalje osvojio je na Mediteranskim igrama 1979. godine u Splitu i 1983. u Casablanci.

Na Svjetskom prvenstvu u SR Njemačkoj 1982. godine osvojio je srebrnu medalju.

Krunu igračke karijere Zovko je doživio na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu, gdje je bio dio reprezentacije Jugoslavije koja je osvojila zlatnu olimpijsku medalju. Osim Zovka, od hrvatskih rukometaša na navedenim igrama su još bili vratar Mirko Bašić i Pavle Jurina.

Od aktivnog igranja Zovko se oprostio 1990. godine i odmah je sjeo na trenersku klupu svog kluba Origlia, gdje se zadržao dvije godine.

Godine 1992. Zovko se vraća u Hrvatsku i postaje trener Zagreba, gdje se zadržava do 1994. godine. U dvije godine provedene na klupi ovog slavnog kluba Zovko je ispisao najsvjetlije stranice u povijesti hrvatskog klupskog rukometa. Sa Zagrebom je prvak Europe 1992. i 1993. godine te pobjednik europskog Superkupa 1993. godine. U tom periodu sa Zagrebom je osvojio prvenstvo i kup Hrvatske 1993. i 1994. godine.

Još dok je bio trener Zagreba, Zovko je jedno vrijeme bio i izbornik hrvatske rukometne reprezentacije, a od 1994. do 1995. je samo izbornik naše najbolje nacionalne vrste.

Na klupi hrvatske reprezentacije Zovko je osvojio zlatnu medalju na Mediteranskim igrama 1993. godine u francuskom Languedoc – Roussillonu, zatim brončanu medalju na Europskom prvenstvu 1994. godine u Portugalu, kao i srebrno 1995. godine na Svjetskom prvenstvu na Islandu.

Nakon odlaska s klupe reprezentacije, od 1995. do 1997. godine ponovno je trener Zagreba. S ovim klubom 1996. i 1997. godine osvaja duplu krunu, prvenstvo i kup Hrvatske.

Od 1997. do 2000. godine Zdravko Zovko je u Sloveniji, gdje je trener rukometaša Celja. I u ovom klubu osvaja duplu krunu, prvenstvo i kup Slovenije 1998., 1999. i 2000. godine, a s Celjanima igra i polufinale Lige prvaka.

Nakon odlaska iz Slovenije, od 2000. do 2007. godine je u Mađarskoj, gdje je trener proslavljenog prvoligaša Veszprem. S ovim klubom prvak je Mađarske 2001., 2002., 2003., 2004., 2005. i 2006. godine i osvajač kupa 2002., 2003., 2004., 2005. i 2007. godine. I s ovim je klubom igrao finale i dva polufinala Lige prvaka.

Godine 2007. ponovno se vraća u Hrvatsku i od 2007. do 2010. godine je trener Ženskog rukometnog kluba Pođravka iz Koprivnice. S ovim klubom osvojio je tri duple krune, prvenstvo i kup Hrvatske 2008., 2009. i 2010. godine.

Od 2011. godine do travnja 2013. Zovko je trener Ženskog rukometnog kluba Zvezda iz Zvenigoroda u Rusiji. Uz to što je radio u klubovima, jedno je vrijeme usporedno obnašao i dužnost izbornika hrvatske ženske rukometne reprezentacije, 2000. te od 2008. do 2009. godine. Kratko vrijeme vodio je i rukometašice Lokomotive iz Zagreba. Najboljim hrvatskim rukometnim trenerom proglašen je 1994. i 1995. godine.

Sportska biografija Zdravka Zovka o njemu kao treneru najbolje govori. Karijera prepuna trofeja i priznanja, no ipak, uvažavajući sve postignute rezultate, zlatna olimpijska medalja iz Los Angelesa 1984. godine ima poseban sjaj.

Karijera vrijedna divljenja, jedna od najvećih u povijesti rukometa.

Odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

RUKOMET

Vedran Zrnić

1 odličje - Zlatna medalja: OI Atena 2004.

Intelektualac s parketa.

Vedran Zrnić rođen je 26. rujna 1979. godine u Zagrebu. Igračku karijeru započeo je u Rukometnom klubu Badel 1862 Zagreb, gdje je 1996. godine počeo igrati za prvu momčad. Još dok je bio u mlađim uzrastima, Zrnić je odska- kao od svojih vršnjaka i bilo je jasno da je to igrač koji će napraviti veliku karijeru. Stoga nije ni čudno da je već 1996. godine, sa 17 godina, počeo igrati za prvu momčad. Vrlo brzo se uklopio u odličnu prvu momčad Zagreba, a nedugo zatim postao je jedan od glavnih igrača.

U svom matičnom klubu igrao je do 2001. godine i osvojio titule prvaka Hrvatske 1996., 1997., 1998., 1999., 2000. i 2001. godine. Bio je dio momčadi koja je osvojila kup Hrvatske 1996., 1997., 1998., 1999. i 2000. godine.

Godine 2001. otišao je u susjednu Sloveniju, gdje je igrao do 2006. godine. Najprije je od 2001. do 2004. bio rukometaš momčadi Prule 67 iz Ljubljane, s kojim je 2002. osvojio prvenstvo, a 2003. kup Slovenije. Nakon odlaska iz Ljubljane, Vedran Zrnić je od 2004. do 2006. godine rukometaš Velenja.

U ljeto 2006. otišao je u Njemačku i postao igrač proslavljenog rukometnog kluba VfL Gummersbach, čiji dres i danas nosi. S ovim poznatim njemačkim klubom osvojio je Kup EHF 2009. godine, a europski Kup pobjednika kupova 2010. i 2011. godine.

Nije nevažno napomenuti da je 2011., u tradicionalnoj Njemačkoj, postao kapetan momčadi VfL Gummersbacha. To dovoljno govori koliki ugled uživa u ovom poznatom njemačkom klubu. Poznato je da je strancu punu teže nego domaćemu igraču izboriti dostojan status u klubu, a kamoli kada u stranoj zemlji postaneš kapetan momčadi. Tu čast ipak rijetki dožive. Samo vrsni igrači, vođe, lideri...

U dresu hrvatske reprezentacije Vedran Zrnić se doista, baš kao i u klubovima gdje je nastupao, naosvajao trofeja.

Prvi trofej koji je osvojio sa A reprezentacijom Hrvatske bila je zlatna medalja na Mediteranskim igrama u Tunisu 2001. godine. Na Europskom prvenstvu 2010. godine u Austriji osvojio je srebrnu medalju.

Na svjetskim prvenstvima osvojio je čak tri medalje. U Portugalu 2003. bio je dio momčadi koja je osvojila zlatnu medalju, a u Tunisu 2005. i Hrvatskoj 2009. godine osvojio je srebro.

Nastupio je Zrnić i na Svjetskom prvenstvu 2011. godine u Švedskoj, gdje je kao desno krilo izabran u najbolju momčad prvenstva. Na Svjetskom superkupu 1999. u Njemačkoj osvojio je srebrnu, a na Svjetskom kupu 2006. u Švedskoj zakitio se zlatnom medaljom.

Ipak, uvažavajući sve Zrnićeve medalje, najveći uspjeh u dosadašnjoj karijeri ovaj je vrsni rukometaš ostvario na Olimpijskim igrama 2004. godine u Ateni. Tu je bio član hrvatske reprezentacije koja je, osvojivši zlatnu medalju, postala olimpijski pobjednik.

Vedran Zrnić je po struci inženjer elektrotehnike. Na rukometnom terenu, pored toga što je odličan igrač, prije svega je veliki gospodin koji cijelog sebe stavlja u službu kolektiva. U današnje vrijeme, kada je materijalna vrijednost iznad svega, riječ altruizam gubi svoju vrijednost. Misлити i raditi za drugoga teško je i u okviru jedne obitelji. Ali, biti toliko dugo dragovoljno rezerva Mirzi Džombi, suosjećati s njim i željeti mu sve najbolje na igralištu iako ti je direktni konkurent u momčadi, mogu samo veliki ljudi kao što je Vedran Zrnić.

Vrhunac tolerancije je Zrnićevo ponašanje na terenu i općenito u reprezentaciji.

Vedran Zrnić je kao član momčadi olimpijskih pobjednika odlikovan Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 2004. godine dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Čovjek i rukometaš kojemu svaki lijepi epitet dobro pristaje.

NOGOMET

Ante Žanetić

1 odličje - Zlatna medalja: OI Rim 1960.

Bio je igrač neiscrpane energije, podjednako uspješan u obrambenim i napadačkim akcijama. Ante Žanetić Luli rođen je 18. siječnja 1936. godine u Blatu na otoku Korčuli, gdje je u tamošnjem Zmaju započeo nogometnu karijeru 1952. godine. Naredne 1953. godine prešao je u Dubrovnik, a 1955. godine Luli dolazi u Hajduk. Bio je igrač sredine terena, jugoslavenski i hrvatski nogometni reprezentativac.

Za Hajduk je nastupao do ljeta 1961. godine, kada je emigrirao iz Jugoslavije. U Hajduku je odigrao 254 utakmice i postigao 41 zgoditak. Napustivši Jugoslaviju, skrasio se u Belgiji i nastupao za FC Brugge. Međutim, nakratko, jer je zbog bolova u leđima rano morao prestao s igranjem. Iz Belgije je 1968. godine odselio u Australiju, gdje je po dolasku tri mjeseca bio trener Croatije iz Sydneya, da bi se potom prihvatio drugog posla.

Žanetić je za A reprezentaciju Jugoslavije, kao nogometaš Hajduka, od 1959. do 1960. godine odigrao 15 utakmica i postigao 2 zgoditka. Debitirao je protiv SR Njemačke u prijateljskoj utakmici u Hanoveru 20. prosinca 1959. godine (1:1), a od dresa reprezentacije Jugoslavije oprostio se u finalu Olimpijskih igara u Rimu 10. rujna 1960. godine protiv Danske (3:1). Nositelj je zlatne olimpijske medalje.

Nastupio je na Europskom prvenstvu u Francuskoj 1960. godine, gdje je osvojio srebrnu medalju, a sudionik je i velikog finala kada je reprezentacija SSSR-a pobijedila Jugoslaviju s 2:1.

Jednom je, 1956. godine, kao nogometaš Hajduka nastupio i za reprezentaciju Hrvatske u prijateljskoj utakmici protiv Indonezije, u Zagrebu 12. rujna 1956. godine (5:2). Odlukom Hrvatskog nogometnog saveza ta je utakmica priznata kao službena.

Najveću nogometnu radost, po vlastitom priznanju, doživio je kada je došao u Hajduk. Odjednom je drvene klupe trećeg razreda putničkog vlaka zamijenio spavaćim kolima. Više nije bio provincijski nogometaš, nego se našao u društvu Matošića, Vukasa, Brokete i drugih. Prošla su vremena strepnje i nestrpljivog iščekivanja nedjeljnih rezultata Hajdukovih okršaja. Postao je Luli i sam sudionikom stvaranja Hajdukovih povijesti. Nedostižni snovi postali su stvarnost.

Zauvijek je zapamtio prvu službenu utakmicu odigranu 2. listopada 1955. godine i svoj debi u bijelom dresu protiv Zagreba u Zagrebu. Tada ga u Hajduku još nisu zvali Luli, a pred utakmicu ga je kapetan Frane Matošić savjetovao: "Čuj Ante, pripazi na Vukasove dijagonale. Čim loptu primiš, nastoj uposliti Rebca." Savjeti su Žanetiću tada bili itekako potrebni, potrebniji nego ikada u životu. On, golobradi mladić, našao se u najboljoj Hajdukovoj jedanaestorici u prvoj utakmici za Hajduk. Bez reputacije i igračkog staža, istrčao je na teren. Uživao je u novim kopačkama i u aplauzu vjernih Hajdukovih navijača koji su i njemu pljeskali na otvorenoj sceni. Znao je kako u kup utakmici, kao što je ova, postoji samo jedno rješenje - savladati protivnika. Žanetićeva sudbina ovisila je i o njegovu čuvaru koji se trudio, ali mu tada nije išlo. Zato je Ante sve polazilo "za nogom". "Glavni sam" - mislio je tada Žanetić u svojoj mladenačkoj glavi. Dao je dva gola. Hajduk se plasirao u naredno kolo. Pobjeda je bila blistava, 3:0. Ljepši debi za Hajduk nije mogao ni sanjati.

Njegove odlične igre nisu ostale nezapažene, bilo je poziva s raznih strana. Dinamo je nekoliko puta slao emisare, međutim na kraju bi ipak prevladala Žanetićeva ljubav prema Hajduku.

Ante Žanetić bio je veliki nogometaš. Tome u prilog govore i njegovi uspjesi u reprezentativnom dresu. U istoj 1960. godini igrao je finale europskog prvenstva i bio standardni igrač momčadi olimpijskih pobjednika. Ta mu je godina bila svakako najuspješnija u karijeri. U dresu Hajduka bio je motorni half, preko njega tekle su sve akcije.

Blagajne drugih klubova mamilе su ga svojim sadržajem, a neostvarena titula s Hajdukom rasplamsavala je tu vatru.

Njegov klub tada nije imao novaca za rasipanje. Bile su to godine kada Hajduku nisu baš "cvjetale ruže". Unatoč brojnim ponudama, nije htio odjenuti dres niti jednog od ostalih velikih klubova bivše države. Na prvom mjestu uvijek mu je bio Hajduk, Split i vjerni navijači.

ALPSKO SKIJANJE

Ivica Kostelić

3 odličja - Srebrna medalja: ZOI Torino 2006. - kombinacija
2 srebrne medalje: ZOI Vancouver 2010. - superkombinacija i slalom

Dovoljno je reći - jedan od Kostelića.

Ivica Kostelić rođen je 23. studenog 1979. godine u Zagrebu. Svoju iznimnu karijeru započeo je rezultatima u dječjim natjecanjima, a sve je krenulo pobjedom u veleslalomu u slovačkoj Vratni 1992. godine. Uspjeh je ponovio dvije godine kasnije na istoj stazi, pa krenuo u seriju pobjedama u Sloveniji, Italiji i Francuskoj. Nastavio je s uspjesima prešavši u juniorsku konkurenciju, u kojoj osvaja brončanu medalju u kombinaciji 1997. godine u Schladmingu, dokazujući još jednom ogroman talent. Ivica je bio jedan od najmlađih sudionika jer na svjetska juniorska prvenstva dolaze 20-godišnjaci.

Prvi olimpijski nastup u Salt Lake Cityu 2002. godine proslavio je odličnim 9. mjestom u veleslalomu, a na idućim Zimskim olimpijskim igrama 2006. u Torinu osvaja srebrnu medalju u kombinaciji. Bilo je to prvo olimpijsko odličje za hrvatski zimski sport u muškoj konkurenciji. Slalomsku je utrku završio na 6. mjestu.

Dolaskom u Torino, Ivica je prštao od samopouzdanja, sa snažnim motivom da ostvari svoj dugogodišnji san - olimpijsku medalju! I uspio je. Na svom prvom pojavljivanju na stazi kombinacijskog spusta i slaloma u dvije vožnje, nije kalkulirao: bio je 14. nakon spusta, nakon prvog slaloma drugi te konačno, nakon drugog slaloma, ostao je na drugom mjestu i osvojio srebrnu medalju. U Vancouveru 2010. godine, uz srebrno odličje u superkombinaciji, osvaja srebro i u svojoj najjačoj disciplini, slalomu. U veleslalomu je bio 7., a u superveleslalomu 16.

Ivici je pošlo za rukom obraniti srebrnu medalju iz Torina i ponoviti uspjeh. Hrvatski skijaš je bio deveti nakon spusta, ali se petim vremenom u slalomu probio do postolja. Kao što je navedeno, Ivica u Vancouveru osvaja srebro i u svojoj najjačoj disciplini, slalomu. U prvoj vožnji je s 58 stotinki zaostatka imao četvrto vrijeme, ali je u drugoj vožnji uspio poboljšati plasman te doći do prvog odličja u slalomu na olimpijskim igrama.

U Svjetskom kupu je dosad upisao 24 pobjede - 14 u slalomu i 8 u kombinaciji (5 super kombinacija, 3 klasična kombinacija), te po jednu u superveleslalomu i paralelnom slalomu. Uz to, ima i zlatno odličje u slalomu sa Svjetskog prvenstva u St. Noritzu 2003. godine, te brončano u supeveleslalomu na Svjetskom prvenstvu 2011. u Garmishu. Osvojio je i srebrnu medalju na Svjetskom prvenstvu 2013. godine u austrijskom Schladmingu u disciplini super-kombinacija. Da je najsvestraniji skijaš današnjice, potvrdio je osvajanjem Velikog kristalnog globusa u sezoni 2010./11.

Ivica Kostelić, iako na početku karijere smatran isključivo specijalistom za slalom, s godinama se razvio u jednog od najsvestranijih, a danas i najsvestranijeg skijaša današnjice.

Velike probleme tijekom karijere predstavljaju mu ozljede. Poznato je da je alpsko skijanje vrlo težak i opasan sport, što iziskuje sklonost ozljedama puno prije nego u ostalim sportovima. Ali usprkos svemu, odnosno usprkos desetak operacija, koliko ih je Ivica imao tijekom karijere, uvijek se uspijevaao vratiti i biti onaj stari Ivica.

Ivica Kostelić je po izboru Sportskih novosti najbolji sportaš Hrvatske 2002., 2003., 2009., 2010. i 2011. godine, a po izboru Hrvatskog olimpijskog odbora 2003., 2010. i 2011. godine.

Odlikovan je odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 2002. godine postao je dobitnik Državne nagrade za sport Franjo Bučar.

Trenirajući pod vodstvom oca Ante Kostelića, svestranog sportaša i iznimnog skijaškog stručnjaka, višestruko je zadužio hrvatski sport.

Pored olimpijskih medalja i brojnih pobjeda u Svjetskom kupu, spomenimo i osvajanje Velikog kristalnog globusa. Kada se 19. ožujka 2011. godine našao na pobjedničkom postolju zajedno s Mariom Riesch, osvajačicom globusa u ženskoj konkurenciji, malo koji Hrvat koji prati sport nije mogao suspregnuti emocije. Kroz glavu su prolazile ozljede i sve tegobe kroz koje je obitelj Kostelić prolazila da bi u sportu Janica i Ivica bili ono što jesu. Veliki, najveći...

Alpsko skijanje toliko nam je radosti donijelo zahvaljujući toj obitelji a da, osim Sljemena, ni poštenu skijašku stazu nemamo. Ipak, mi smo zemlja koja osvaja olimpijske medalje u alpskom skijanju.

KOŠARKA

Dražen Petrović

3 odličja - Srebrna medalja: OI Seoul 1988.
Srebrna medalja: OI Barcelona 1992.
Brončana medalja: OI Los Angeles 1984..

Jedan od najvećih svjetskih sportaša u povijesti.

Dražen Petrović rođen je 22. listopada 1964. godine u Šibeniku. Bio je jedan od najvećih hrvatskih i svjetskih košarkaša te je uvršten među 50 osoba koje su najviše pridonijeli Euroligi. Spada u red najvećih hrvatskih košarkaša svih vremena. Smatra se predvodnikom vala europskih košarkaša u NBA ligi.

Igračku karijeru započeo je u Košarkaškom klubu Šibenka, a kao 15-godišnjak, u jesen 1979. godine, počeo je nastupati za prvu momčad. S tim je klubom dva puta igrao u finalu Kupa Radivoja Koraća, 1982. i 1983. godine. Od 1984. godine igrao je u Košarkaškom klubu Cibona, s kojim je osvojio prvenstvo Jugoslavije 1985. godine i kup Jugoslavije 1985., 1986. i 1988. godine, a dvaput je osvojio i europski Kup prvaka, 1985. i 1986. godine, te Kup pobjednika kupova 1987. U košarkaški klub Real iz Madrida prešao je 1988. godine i u sezoni 1988./89. s ovim je kraljevskim klubom osvojio španjolski kup i Kup pobjednika kupova. Prvi je hrvatski košarkaš koji je zaigrao u NBA ligi.

Od 1989. godine nastupao je za Portland Trail Blazers, a od 1991. do tragične smrti za New Jersey Nets. Prvi je kapetan hrvatske košarkaške reprezentacije.

Čak je tri puta nastupao na olimpijskim igrama. Kao reprezentativac Jugoslavije igrao je na Igrama u Los Angelesu 1984. godine i zakitio se brončanom medaljom, a 1988. u Seoulu je osvojio srebro. Kao predvodnik hrvatske reprezentacije, na Olimpijskim igrama u Barceloni 1992. osvojio je srebrnu medalju.

Na svjetskim prvenstvima u dresu Jugoslavije osvojio je u Madridu 1986. brončanu, a u Buenos Airesu 1990. godine zlatnu medalju. Na Europskom prvenstvu 1987. godine u Ateni osvojio je brončanu, a 1989. godine u Zagrebu zlatnu medalju.

Medalje je osvajao i na Univerzijadama: 1983. u Koeu srebrnu, a 1987. u Zagrebu zlatnu.

Prema anketi talijanskog lista La Gazzetta dello Sport, najboljim europskim košarkašem proglašen je 1986., 1989., 1992. i 1993. godine. Za svoja dostignuća dobio je najviša olimpijska priznanja, od kojih su mu Centenary Medal i The Olympic Order uručeni posthumno. Odlikovan je najvišim hrvatskim odlikovanjima: Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, Red kneza Branimira s ogrlicom i Spomenicu Domovinskog rata. Godine 1992. dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a posthumno, ovaj put za životno djelo, dobio je istu nagradu 2002. godine.

U izboru Sportskih novosti je 1985. i 1986. godine proglašen najboljim sportašem u Hrvatskoj, a 1985. najbolji je sportaš u Jugoslaviji.

Godine 1995. izrađen je srebrnjak s njegovim likom. Na otvaranju svjetskih studentskih sportskih igara, Univerzijadi u Zagrebu 1987., upalio je olimpijski plamen. Na poticaj predsjednika Međunarodnog olimpijskog odbora Juana Antonia Samarancha, zbog iznimnih zasluga u svjetskoj košarci i sportu uopće, u parku Olimpijskog muzeja u Lausannei otkriven mu je 29. travnja 1995. godine spomenik koji je izradio akademski kipar Vasko Lipovac. U košarkašku Kuću slavnih u Springfieldu u SAD-u primljen je 27. rujna 2002. godine.

Godine 2006. u Zagrebu je otvoren Muzejsko-memorijalni centar Dražen Petrović uz košarkašku dvoranu koja nosi njegovo ime i uz koju se nalazi njegov spomenik, rad akademskog kipara Kuzme Kovačića.

Nagradu koja nosi njegovo ime Hrvatski olimpijski odbor ustanovio je 2006. godine, a namijenjena je isključivo mladim sportašima, sportašicama, te muškim i ženskim ekipama za izvanredne sportske rezultate.

U Šibeniku je 22. listopada 2011. na Baldekinu otkriven brončani Draženov odljevak, rad akademskog kipara Kažimira Hraste, koji prikazuje košarkaša u njegovoj prvoj fazi karijere kako sjedi na klupi s košarkaškom loptom među nogama. Istoga je dana otvoren i spomen-muzej, koji je na inicijativu njegove majke Biserke Petrović uređen u Draženovu stanu na obližnjem šibenskom gradskom predjelu Buale.

Dražen Petrović tragično je izgubio život 7. lipnja 1993. godine u mjestu Denkendorf u Njemačkoj. Sahranjen je na zagrebačkom groblju Mirogoj.

Na početku sezone 1993./94. Draženov je dres s brojem 3. umirovljen i podignut pod krov dvorane New Jersey Netsa.

VATERPOLO

Juraj Amšel

2 odličja - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.
Srebrna medalja: OI Melbourne 1956.

Veliki sportaš, a još veći gospodin.

Juraj Amšel rođen je u Zagrebu 17. prosinca 1924. godine. Potječe iz ugledne zagrebačke obitelji koja je ostavila veliki trag u hrvatskom sportu. Njegov otac, Đuro Amšel, bio je jedan od osnivača Sportskog društva Concordija u Zagrebu 1906. godine, a i majka Ivanka bila je aktivni član društva.

Ovaj proslavljeni vaterpolist sportsku karijeru započeo je na rijeci Savi 1938. godine, u vaterpolskoj sekciji HAŠK-a (Hrvatskog akademskog športskog kluba), kluba koji je naprasno ugašen 1945. godine, a na čijoj je tradiciji iste godine osnovan Hrvatski akademski vaterpolski klub Mladost.

Nastankom Mladosti, Amšel se odmah priključuje prvoj momčadi, postaje prvi vratar kluba čiji gol čuva do 1959. godine i prestanka aktivnog igranja.

Amšel kao igrač u kapici zagrebačke Mladosti nije osvojio nijedan trofej jer su tada dominirali klubovi s juga države.

Sve što je propustio u klupskom vaterpolu, Amšel je u trofejima dobrano nadoknadio u kapici vaterpolske reprezentacije Jugoslavije.

Jedan je od rijetkih sportaša koji je čak tri puta nastupio na olimpijskim igrama. Prvi puta bilo je to 1948. godine u Londonu, na Igrama koje su okupile čak 18 vaterpolskih reprezentacija. Praktički je to bila reprezentacija Hrvatske jer samo jedan igrač reprezentacije Jugoslavije nije bio Hrvat. Igrali su tada: Juraj Amšel, Veljko Bakašun, Marko Brainović, Luka Ciganović, Ivo Giovanelli, Božo Grkinić, Zdravko Ćiro Kovačić, Ivica Jobo Kurtini, Ivo Štakula i Saša Strmac. Pobijedili su Australiju s 12:3, s Italijom odigrali neodlučeno 4:4, potom su u drugom krugu izgubili od Mađarske s 3:1 i ostali bez četvrtfinala. No, tada je stvoren kostur reprezentacije koja će sljedeće godine započeti žetvu medalja, s Jurjom Amšelom i Ćirom Kovačićem na голу.

Pored Londona, nastupio je Amšel i na Olimpijskim igrama 1952. u Helsinkiju i 1956. u Melbourneu.

S ovih dvaju igara vratio se sa srebrnim medaljama.

Pored dva olimpijska srebra, Amšel je osvajao medalje i na ostalim velikim natjecanjima. Na Europskom prvenstvu 1950. godine u Beču osvojio je brončanu, a četiri godine kasnije, 1954., na istom natjecanju u Torinu bio je dio reprezentacije Jugoslavije koja je osvojila srebro.

Na Trofeju Italije, neslužbenom prvenstvu svijeta 1953. godine, zakitio se zlatnom medaljom.

Nakon završetka igračke karijere postao je trener prve momčadi Mladosti. Bio je prvi trener u povijesti ovog slavnog zagrebačkog kluba koji je „žapce sa Save“ doveo do vrha. Pod Amšelim vodstvom Mladost je 1960., 1961. i 1962. godine osvojila zimsko prvenstvo Jugoslavije, a iste 1962. godine Mladost prvi put postaje prvak Jugoslavije. Treba reći da se u to vrijeme vaterpolski kup Jugoslavije nije igrao.

Pod vodstvom Jurja Amšela, na prvom neslužbenom prvenstvu Europe u Strasbourgu 1962. godine Mladost je osvojila drugo mjesto.

Pored toga što je bio trener Mladosti, Juraj Amšel je od 1968. do 1970. godine bio i trener zagrebačkog Vaterpolskog kluba Medveščak.

Bio je veliki čovjek i entuzijast, poznat po svojim motorima kojima je čak putovao na neke utakmice dok bi se ostatak momčadi vozio autobusom. Motorom je proputovao gotovo cijelu Europu.

Paralelno s igračkom karijerom, Juraj Amšel završava i Medicinski fakultet u Zagrebu, sa specijalizacijom iz opće prakse. Radio je kao liječnik cijeli svoj život. Bio je šef zdravstvene službe Doma zdravlja Medveščak, a radio je paralelno kao liječnik i u dva staračka doma u centru Zagreba. Bio je i fotoreporter Studentskog lista, a taj hobi zadržao je do kraja života.

Doktor Juraj Amšel preminuo je u Zagrebu 7. kolovoza 1988. godine i sahranjen je na groblju Mirogoj.

Veliki čovjek, trener, liječnik, koji je svojim predanim radom i u sportu i u medicini ostavio ogroman trag koji je uočljiv još i danas, 25 godina nakon njegove smrti.

KOŠARKA

Franjo Arapović

2 odličja - Srebrna medalja: OI Seoul 1988.
Srebrna medalja: OI Barcelona 1992.

Dovoljno je reći - dva nastupa na olimpijskim igrama i dvije medalje.

Franjo Arapović rođen je 2. lipnja 1965. godine u Slipčicama kod Mostara. Igračku karijeru počeo je u Košarkaškom klubu Lokomotiva iz Mostara, iz kojeg je 1982. godine došao u Cibonu. Dolakom u Zagreb, kao 17 - godišnji mladić, Franjo se vrlo brzo uklopio u tada odličnu momčad Cibone, u kojoj su tada igrali Krešimir Čosić, Andro Knego, Aco Petrović i drugi istinski velikani hrvatske i europske košarke.

Pod tornjem se Franjo zadržao čak 11 godina i u tom periodu doista se naosvajao trofeja. Titulu prvaka Europe u dresu Cibone Arapović je osvojio 1985. i 1986. godine, a Kup pobjednika kupova 1987. Arapović je bio član Cibone kada su osvojili titule prvaka Jugoslavije 1984. i 1985. godine, kao i kup Jugoslavije 1985., 1986. i 1988. godine.

Formiranjem Hrvatske košarkaške lige 1992. godine, Arapović je jedan od najstandardnijih košarkaša Cibone, s kojom osvaja prve titule prvaka Hrvatske 1992. i 1993. godine.

Po odlasku iz Cibone, prvenstvenu sezonu 1993./94. provodi u Splitu, gdje s momčadi Croatia osiguranja (KK Split, nekoć Jugoplastika) osvaja hrvatski košarkaški kup.

Narednu prvenstvenu sezonu 1994./95. ponovno je u Zagrebu, ali sada kao igrač Zrinjevca.

U sezoni 1995./96. igra u Italiji za momčad Trapani Pallacanestra, a potom ga put odvodi u Litvu, gdje je od 1996. do 1998. godine igrač slavnog Zalgirisa iz Kaunasa. S ovim slavnim klubom osvojio je prvenstvo Litve 1997. i 1998. godine, kao i Saporta kup 1998. Igrao je centra u paru sa slavnim Arvydasom Sabonisom. Bili su tada zasigurno najbolji par centara u Europi.

Nakon dvije godine provedene u Litvi, Arapović sezonu 1998./99. provodi u Turskoj, igrajući za momčad Antalya Buyuksehir.

Potom se vraća u Hrvatsku, gdje u sezoni 1999./2000. igra za momčad Osijeka. Zatim dio 2000. godine provodi u Izraelu kao košarkaš Hapoela iz Jeruzalema. Nakon toga dio sezone 2000./01. provodi u Sloveniji, gdje je igrao za momčad Krke iz Novog mesta. Posljednja igračka destinacija u bogatoj karijeri Franje Arapovića bio je Košarkaški klub Kvarner iz Rijeke, čiji je igrač u sezoni 2001./02.

Nastupao je Franjo Arapović za reprezentaciju Jugoslavije od 1986. do 1991. godine. S reprezentacijom bivše države osvojio je brončanu medalju na Svjetskom prvenstvu u Španjolskoj 1986. godine. Najveći uspjeh u plavom dresu postigao je na Olimpijskim igrama 1988. godine u Seoulu, gdje je osvojio srebrnu medalju.

Za reprezentaciju Hrvatske igrao je od uspostave samostalnosti i prve utakmice protiv Slovenije. Druga medalja koju je osvojio u kockastom dresu bila je ona srebrna, i to na Mediteranskim igrama 1993. godine u francuskom gradu Languedoc - Roussillonu. Iste godine, na Europskom prvenstvu u košarci u Njemačkoj osvojio je brončanu medalju.

Ipak, krunu karijere u dresu hrvatske košarkaške reprezentacije, a može se reći i cijele karijere, ostvario je na Olimpijskim igrama 1992. godine u Barceloni, gdje je bio dio slavne momčadi koja je osvojila srebrnu medalju. U finalu nas je sa 117:85 pobijedio SAD, u čijoj je momčadi igrao najbolji Dream Team s Jordanom i društvom. Finale se igralo 8. kolovoza. Slika koju nikada nećemo zaboraviti. Sredina prvog poluvremena finala košarkaškog turnira u Barceloni - Toni Kukoč je povukao kontru, genijalno asistirao u reket gdje je Franjo Arapović zakucuo i uz prekršaj Charlesa Berkleya pogodio dodatno bacanje, na semaforu je zasvijetlilo 25:23., a Hrvatska je povelu protiv jedinog pravog Dream Teaama, momčadi kakva se nikad prije ni kasnije nije okupila. Naravno, kao što je navedeno, izgubili smo, ali Arapovićevo zakucavanje i dan - danas je ostalo jedan od najvećih trenutaka hrvatske košarke.

Odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 1992. godine dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Nakon završetka igračke karijere bio je zastupnik u Hrvatskom Saboru od 2003. do 2008. godine. Obnaša i dužnost predsjednika Hrvatskog školskog sportskog saveza. Nakon završetka Filozofskog fakulteta radi u Visokoj poslovnoj školi Libertas kao direktor za sport i vansportske aktivnosti te kao asistent.

Nastavak karijere na jednom drugom planu, uz vječno sjećanje na povijesni 8. kolovoza 1992.

KOŠARKA

Danko Cvjetičanin

2 odličja - Srebrna medalja: OI Seoul 1988.
Srebrna medalja: OI Barcelona 1992.

Vrsni košarkaš precizna udarca.

Danko Cvjetičanin rođen je 16. listopada 1963. godine u Zagrebu. Igračku karijeru započeo je u beogradskom Partizanu, gdje je od 1980. do 1985. godine nastupao za prvu momčad. U šestogodišnjem razdoblju igranja u ovom velikom klubu, Cvjetičanin je s "crno-belima" osvojio titulu prvaka Jugoslavije 1981. godine.

U ljeto 1985. vraća se u rodni grad i pristupa Ciboni i tada, može se reći, doista počinje Dankova žetva trofeja. U prvoj sezoni boravka među vukovima sa Tušanca, u sezoni 1985./86., s Cibonom osvaja najveći klupski trofej, titulu prvaka Europe. U narednoj sezoni 1986./87. Cibona osvaja trofej Kupa pobjednika kupova, a Danko je jedan od najboljih igrača.

U dresu Cibone osvojio je još i kup Jugoslavije u sezonama 1985./86. i 1987./88., kao i prvu titulu prvaka Hrvatske u sezoni 1991./92.

U Ciboni je ostao do 1992. godine, kada je otišao u Španjolsku i postao igrač kluba Estudiantes iz Madrida, gdje je igrao do 1994. godine.

Nakon toga dolazi u Italiju i u sezoni 1994./95. igra za momčad Reggiana Pallacanestro. U ljeto 1995. vraća se u Hrvatsku i u sezoni 1995./96. igra za Kvarner iz Rijeke. U sezoni 1996./97. Cvjetičanin je košarkaš Brnika iz Maribora, a posljednju sezonu u karijeri, 1997./98., igrao je za zagrebački Zrinjevac.

Za reprezentaciju Jugoslavije igrao je od 1986. do 1990. godine. U dresu reprezentacije bivše države osvojio je nekoliko vrlo značajnih trofeja. Na Svjetskom košarkaškom prvenstvu u Madridu 1986. godine osvojio je brončanu medalju. Istu medalju osvojio je na Europskom prvenstvu 1987. u Ateni. Na Univerzijadi u Zagrebu osvojio je zlato.

Svakako najveći uspjeh u dresu reprezentacije Jugoslavije ostvario je na Olimpijskim igrama u Seoulu 1988. godine, gdje je osvojio srebrnu medalju.

Nakon uspostave samostalnosti igrao je od 1992. do 1994. godine za hrvatsku reprezentaciju, za koju je odigrao 153 utakmice.

Bio je dio naše reprezentacije koja je na Europskom prvenstvu u Njemačkoj 1993. godine osvojila brončanu medalju. Istu medalju s Hrvatskom je osvojio i na Svjetskom prvenstvu u Kanadi 1994. godine. Srebrnom se zakitio na Mediteranskim igrama 1993. godine u francuskom Languedec – Roussillonu.

Najveći uspjeh u dresu hrvatske reprezentacije ostvario je na Olimpijskim igrama u Barceloni 1992. godine, gdje je Hrvatska osvojila srebrnu medalju.

Godine 1992. je kao član reprezentacije dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Nakon završetka igračke karijere ostao je uz košarku, ali nije, kao pojedini njegovi suigrači, krenuo u trenerske vode. Od 1998. do 2010. godine bio je europski skaut za NBA momčad Philadelphia, a od 2010. godine istu dužnost obnaša za slavni New Jersey Nets.

Kako kaže, obilazi Europu, promatra mlade talentirane košarkaše i preporučuje ih svojim poslodavcima.

Treba reći da je Cvjetičanin bio posebno poznat po dalekometnim udarcima na protivnički koš. Nekada bi se znao gotovo s centra odlučiti na udarac i vrlo često pogoditi.

Najveći uspjeh u dresu reprezentacije Hrvatske ostvario je na Olimpijskim igrama 1992. u Barceloni. Hrvatska je u finalu poražena od SAD-a, u čijoj su momčadi igrali članovi NBA lige, odnosno najbolji svjetski profesionalni košarkaši. Iako je Hrvatska u jednom trenutku i vodila, protiv moćnog protivnika je i srebrna medalja na prvim ljetnim olimpijskim igrama pod hrvatskom zastavom i više nego veliki uspjeh, a veliki kamen u povijesni mozaik hrvatske reprezentacije iz Barcelone ugradio je i Danko Cvjetičanin.

Veliki košarkaš, odličan strijelac, ali i veliki gospodin. Bez velikih riječi - on je, kada je trebalo, govorio na terenu.

VATERPOLO

Vladimir Ivković

2 odličja - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.
Srebrna medalja: OI Melbourne 1956.

Prvi igrač dubrovačkog Juga s osvojenom olimpijskom medaljom.

Vladimir Ivković rođen je 25. srpnja 1929. godine u Nišu u Srbiji. Vaterpolsku i plivačku karijeru započeo je odmah poslije Drugog svjetskog rata u dubrovačkom Jugu. Salko, kako su ga zvali prijatelji, ljeti je igrao vaterpolo, a treniralo se tada samo u moru. Prvi treninzi su bili kada bi temperatura mora to dozvolila, a košarku je igrao ostalih mjeseci u godini. Bio je igrač prve generacije Košarkaškog kluba Jug, danas Dubrovnik.

Vladimir Ivković Salko je sportske uspjehe ostvarivao ne samo kao vaterpolist već i kao plivač. Prvi službeni nastup u kapici Vaterpolskog kluba Jug imao je s juniorskom momčadi 1947. godine na prijateljskoj utakmici u Herceg Novom, protiv domaćeg Jadrana. Jug je dobio utakmicu s 2:0.

Iste 1947. godine osvaja naslove juniorskog prvaka države u plivanju kao član Jugove štafete 3x100 metara mješovito, te u vaterpolu, na prvenstvu države održanom u Splitu. Treba reći da je Salko bio vrsni plivač, poglavito u disciplinama leđno i kraul.

Već sljedeće 1948. godine igra za prvu momčad Juga, u kojoj su još Dinko Fabris, Branko Stanković, Teo Dinković, Matko Goszl, Luka Ciganović, Željko Standinger, Lovro Štakula, Ante Kvoval i Ivo Stella.

Treba istaknuti da je Ivković standardni član momčadi Juga koja je 1949. godine osvojila prvi poslijeratni naslov prvaka Jugoslavije u vaterpolu. Potom s Jugom osvaja i naslove prvaka 1950. i 1951. godine.

Debi u reprezentaciji Jugoslavije Ivković je imao u Parizu protiv Francuske. Jugoslavija je pobijedila s 8:0 i 11:1, a Ivković je igrao u drugoj utakmici i postigao zgoditak. Nedugo nakon toga, u kapici reprezentacije Jugoslavije nastupa na Olimpijskim igrama 1952. u Helsinkiju te osvaja srebrnu medalju. Ta medalja Vladimira Ivkovića prva je olimpijska medalja u povijesti dubrovačkog sporta koju je osvojio jedan član dubrovačkog kluba.

Naredne 1953. godine nastupa u državnoj reprezentaciji na neslužbenom prvenstvu svijeta u Nizozemskoj i osvaja prvo mjesto.

Iduće 1954. godine nastupa na Europskom prvenstvu u Torinu, gdje s reprezentacijom Jugoslavije osvaja srebro. Prvak je Europe Mađarska, s jednakim brojem bodova, ali s boljom gol – razlikom.

Nastupio je Ivković potom i na Olimpijskim igrama 1956. godine u Melbourneu, gdje se ponovno, kao i četiri godine ranije, zakitio srebrnom medaljom.

Godine 1957. je na odsluženju vojnog roka te preko ljeta ne igra za Jug u prvenstvu Jugoslavije, a pred kraj godine s reprezentacijom Jugoslavije je drugi na Trofeo d' Italia, neslužbenom prvenstvu Europe, gdje je proglašen najboljim igračem.

Zadnji nastup u kapici Juga imao je 1958. godine, kada je došlo do razilaženja s klupskim čelništvom. Budući da je u to vrijeme studirao u Zagrebu, zaigrao je za zagrebačku Mladost još dvije sezone. Salko je za Mladost igrao protiv Juga u Zagrebu, ali kada bi Mladost dolazila u Dubrovnik, on ne bi došao.

Zanimljivo je ispričati kako je Vladimir Ivković upoznao svog oca Bogoljuba, koji je bio vojno lice, general JNA, i to kada se vraćao brodom s jednog natjecanja. Bogoljub se vraćao brodom u Dubrovnik nakon nekoliko godina, a kako je doznao da su na brodu mladići iz Dubrovnika koji su vršnjaci s njegovim sinom, pitao ih je zna li itko njegova sina Vladimira koji živi u Dubrovniku. U toj skupini mladića bio je upravo Vladimir.

Treba reći da je i njegova sestra Milica bila vrsna plivačica u Jugu i državna juniorska prvakinja.

Vladimir Ivković preminuo je u Zagrebu od srčanog udara 10. ožujka 1992. godine. Urna s posmrtnim ostacima prenesena je u Dubrovnik, gdje je sahranjen na groblju Boninovo.

Salko, istinska legenda hrvatskog i dubrovačkog sporta.

VATERPOLO

Zdravko Ježić

2 odličja - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.
Srebrna medalja: OI Melbourne 1956.

U z Zdravka Ježića veže se nešto što u današnjem sport može izgledati veoma čudno – nakon diplome inženjera kemije u redovnom roku, počeo je raditi u privredi.

Zdravko Ježić, za prijatelje Pucko, rođen je 17. kolovoza 1931. godine u Nišu. Počeo je igrati vaterpolo na nagovor braće Strmec, susjeda iz kvarta u Zagrebu. Pucko je prije toga igrao rukomet, trčao, bavio se gotovo svim sportovima. Kasnije, kada je prestao s vaterpolom, trčao je i dalje, i to – maratone.

Treba reći da se Zdravko prije vaterpola bavio i plivanjem, ali kada je konačno stigao u vaterpolo do punog izražaja je došla ne samo njegova velika plivačka sposobnost nego i neizmjerena upornost i sistematičnost.

Tijekom igračke karijere, Zdravko Ježić je od 1946. do 1961. godine nastupao samo za zagrebačku Mladost, s kojom je osvojio zimsko prvenstvo Jugoslavije 1960. i 1961. godine.

Nastupio je na Olimpijskim igrama 1952. godine u Helsinkiju, gdje je osvojio srebrnu medalju. Istu medalju osvojio je i na narednim igrama 1956. godine u Melbourneu, a sudionik je i Olimpijskih igara 1960. godine u Rimu.

Bio je veliki vaterpolist, ali i čovjek. Dva detalja to potvrđuju. Zdravko je na Olimpijskim igrama 1952. u Helsinkiju nosio zastavu na svečanom otvaranju, kao i na zatvaranju Olimpijskih igara 1960. u Rimu, što je čast koja se ne ukazuje baš bilo kome. Godine 1981. godine uvršten je u Međunarodnu vaterpolsku kuću slavnih kao prvi Hrvat, iako je on to, skroman kakav jest, saznao tek 1984. godine. I nikada se nije time pretjerano hvalio. Mađari su ga uvrstili među sedam najboljih vaterpolista svijeta.

Na Trofeju Italija 1953., tada neslužbenom prvenstvu svijeta (svjetska prvenstva još se nisu održavala), u nizozemskom Nijmegenu osvojio je prvo mjesto. S reprezentacijom Jugoslavije postigao je zavidne uspjehe i na europskim prvenstvima: 1950. u Beču osvaja brončanu medalju, a 1954. u Torinu i 1958. u Budimpešti srebrnu.

Zdravko Ježić bio je vrhunski stručnjak u svom životnom pozivu diplomiranog inženjera kemije. Kao vrstan i nadaren inženjer, poslan je 1964. godine na postdiplomski studij na Sveučilište Michigan u Ann Arboru kod Chicaga u SAD. Nakon veoma zapaženog završetka studija javio se onima koji su ga poslali na specijalizaciju s molbom da ga rasporede na novo radno mjesto. Odgovor je bio čestitka i obavijest da ga stipendija više ni na što ne obvezuje.

Veoma zapaženog na postdiplomskom studiju, Ježića je profesor kod koga je specijalizirao odmah preporučio velikoj multinacionalnoj kompaniji Dow Chemical, u kojoj je počeo raditi u razvojnom odjelu, kojemu je uskoro postao i direktorom. Tu je izradio 19 američkih patenata o sintezi raznih spojeva i proizvodnji polimernih materijala. Uz to je dobio i četiri patentna prava u Kanadi te po jedno u Njemačkoj, Čileu, Meksiku, Peruu, Filipinima, Tajvanu i Australiji. Za sve to je 1991. godine postao počasni profesor Sveučilišta Oklahoma, a 1994. i naslovni profesor kemijskog inženjerstva.

Godine 2002. bio je na primanju kod predsjednika Republike Hrvatske Stjepana Mesića povodom okupljanja svih olimpijaca, kojom je prigodom dobio i kristalni hrvatski grb, uspomenu koju je čuvao na posebnom mjestu.

Zdravko Ježić je bio erudit kakvih je danas malo. Čovjek koji je govorio pet stranih jezika, sportaš, olimpijac, svjetski poznat kemičar, a opet tako jednostavan, normalan, svoj. Čovjek koji nikada nije zaboravio svoje korijene i čija djeca, iako Amerikanci, govore hrvatski jezik.

Njegova časna sportska i znanstvena biografija potvrđuje da vrhunski sportaši imaju i drugih sposobnosti. Hrvatski olimpijski odbor je 1992. godine Zdravka Ježića imenovao sportskim veleposlanikom u SAD-a.

Zdravko Ježić preminuo je 20. lipnja 2005. godine u Long Islandu u Sjedinjenim Američkim Državama. Pokopan je na zagrebačkom groblju Mirogoj. Njegov pepeo, prema posljednjoj želji, prenesen je iz Amerike na rodnu grudu koju je toliko volio.

VATERPOLO

Zdravko Kovačić

2 odličja - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.
Srebrna medalja: OI Melbourne 1956.

Vratar iz Kuće slavnih.

Zdravko Kovačić rođen je 5. srpnja 1925. godine u Šibeniku. Jedan je iz plejade hrvatskih sportaša s jedinstvenim pedigreeom. Već 1926. godine s roditeljima se seli na Sušak, gdje živi i danas. Igrao je od 1939. godine vaterpolo za Victoriju sa Sušaka i za riječko Primorje. Čiro, kako ga prijatelji zovu, jedini je živi vaterpolist iz generacije koja je nastupila na Olimpijskim igrama 1948. godine u Londonu, gdje je reprezentacija Jugoslavije nakon uvjerljive pobjede nad Australijom od 12:3 i neodlučenog 4:4 s olimpijskim pobjednicima Talijanima doživjela samo jedan poraz – protiv Mađara od 1:3 – i ostala bez medalje.

Zdravko Čiro Kovačić je pedesetih godina prošlog stoljeća bio najbolji vaterpolski vratar svijeta i bio je itekako zaslužan što je reprezentacija Jugoslavije na Olimpijskim igrama u Helsinkiju 1952. i Melbourneu 1956. osvojila srebrne medalje. Oba puta zlata su otišla u Mađarsku. Tako je Čiro dvostruki olimpijski medaljonoša.

Uz to, bio je i u izabranoj reprezentativnoj momčadi koja je osvojila prvo europsko odličje – broncu na Europskom prvenstvu u Beču 1950. godine. U svojoj kolekciji ima i srebrnu kolajnu s Europskog prvenstva u Torinu četiri godine kasnije.

Zdravko Kovačić sudjelovao je na trima olimpijskim igrama. Prve su bila u Londonu 1948. godine, a o njima će reći: “To su bile prve igre nakon Drugog svjetskog rata, a natjecanju nisu imali pristupa Nijemci i Japanci, iako je to bilo zapravo smiješno, jer što su sportaši krivi. Za nas je to bio veliki događaj jer smo došli iz zemlje koja je tada bila potpuno izolirana. Igre su u odnosu na ove današnje bile mnogo skromnije. Stanovali smo pedesetak kilometara od Londona, u kampu podoficira britanskih vojnih zračnih snaga. Sam grad je imao velike znakove neposredno završenog rata.”

Nakon što naši vaterpolisti s Kovačićem na vratima nisu u Londonu uspjeli osvojiti medalju, uspjelo im je to na dvije naredne olimpijade zaredom, 1952. u Helsinkiju i 1956. u Melbourneu. I to oba puta srebro. O tome Kovačić govori: “Dobili smo samopouzdanje već kada smo osvojili brončanu medalju na europskom prvenstvu 1950. godine, budući da smo svladali olimpijske pobjednike Talijane. Stoga smo u Helsinkiju i očekivali uspjeh, jednu od medalja. Trener nam je bio Božo Grkinić i prolazili smo jako dobro. Istina, izgubili smo prvu utakmicu s Nizozemskom, ali uz jako loše suđenje. Žalili smo se i klima je bila takva da se činilo da će naša žalba biti odbijena. Nakon što su saslušani i Nizozemci, naša je žalba prihvaćena, a utakmica ponovljena. Taj smo put pobijedili i tako si trasirali put prema medalji. U Helsinkiju je uistinu bilo jako lijepo. Meni su to bile najljepše olimpijske igre. Četiri godine kasnije u Melbourneu već je rutinski osvojeno srebro.”

Zdravko Čiro Kovačić je usporedno s igračkom karijerom, koju je završio 1957. godine, gradio i profesionalnu kao diplomirani ekonomist. Od 1972. do 1990. bio je jedan od direktora u uspješnoj brodske kompaniji Jugolinija.

U Športskom društvu Primorje iz Rijeke obnašao je razne dužnosti i još je danas aktivan. Posebno je ponosan što je nakon toliko godina njegova Rijeka dobila reprezentativni kompleks bazena na Kantridi.

“Mi smo trenirali u moru, ma kakvo god bilo vrijeme... Veseli me što su nove generacije napokon dobile prave uvjete za rad i napredak.”

Na pitanje koji mu je događaj iz duge vaterpolske karijere ostao u sjećanju, odgovara: “Ma ni jedan konkretan događaj niti neka utakmica, nego uspomena na brojna prijateljstva i divne ljude s kojima se i danas čujem, a često i družim. I to ne samo s vaterpolistima iz Hrvatske i bivše države nego i iz Italije, Rusije, Mađarske. Eto, to mi je najveće zadovoljstvo.”

Stanovnik je Kuće slavnih vodenih sportova u američkom Fort Lauderdaleu, u koju je ušao u travnju 1984. godine kada je povelju o tom svečanom činu potpisao predsjednik SAD-a Ronald Reagan.

Godine 1997. dobio je Držanu nagradu za životno djelo za zasluge u sportu Franjo Bučar.

KOŠARKA

Toni Kukoč

2 odličja - Srebrna medalja: OI Seoul 1988.
Srebrna medalja: OI Barcelona 1992.

Najtrofejniji splitski sportaš u povijesti.

Toni Kukoč rođen je 18. rujna 1968. godine u Splitu. Prije košarke aktivno se bavio stolnim tenisom i nogometom. Bio je prvak Dalmacije 1977. godine za starije pionire u stolnom tenisu. Nogomet je trenirao u Hajduku, a tamo su procijenili da je previsok za nogometaša. U Jugoplastici je igrao od 1985. do 1991. godine, s tim da se klub u posljednjoj Tonijevoj godini na Gripama zvao POP 84.

U dresu "žutih s Gripa" osvojio je sve što se u klupskoj košarki može osvojiti. Bio je član momčadi prvaka Jugoslavije 1988., 1989., 1990. i 1991. godine, te momčadi koja je osvojila kup 1990. i 1991. godine. Tri puta bio je jedan od stožernih igrača momčadi s Gripa kada su se ovi zakitili titulom prvaka Europe 1989., 1990. i 1991. godine.

Na reprezentativnom planu još veća žetva medalja nego na klupskom. Treba reći da je bio reprezentativac Jugoslavije od 1987. do 1991. godine, a reprezentativac Hrvatske od 1992. do 1999. godine. Kao član reprezentacije Jugoslavije bio je dio momčadi koja je postala kadetski prvak Europe 1985., juniorski prvak Europe 1986. i juniorski prvak svijeta 1987. godine.

U seniorskoj konkurenciji Toni Kukoč je osvojio brončanu medalju na Europskom prvenstvu 1987. godine u Ateni, zatim srebrnu medalju na Olimpijskim igrama 1988. godine u Seoulu, titulu prvaka Europe na prvenstvima 1989. godine u Zagrebu i 1991. godine u Rimu, te titulu prvaka svijeta na Svjetskom prvenstvu 1990. godine u Buenos Airesu.

U dresu reprezentacije Hrvatske osvojio je srebrnu olimpijsku medalju na Olimpijskim igrama 1992. godine u Barceloni, brončanu medalju na Svjetskom prvenstvu 1994. godine u Torontu. Istu medalju osvojio je i na Europskom prvenstvu 1995. godine u Ateni. Učesnik je i Olimpijskih igara 1996. godine u Atlanti.

Osvojio je i veliki broj osobnih priznanja. Bio je najbolji košarkaš Svjetskog prvenstva u Buenos Airesu 1990. godine, proglašen je najboljim sportašem Jugoslavije 1990. godine, a Hrvatske 1989., 1990. i 1991. Godine 1990., 1991., 1994., 1996. i 1998. najbolji je europski košarkaš i dobitnik Euroscara u anketi talijanskog lista La Gazzetta dello Sport, a 1996. je šesti igrač NBA lige. Ukupno je pet puta proglašen najboljim košarkašem Europe.

Godine 1991. Toni Kukoč prelazi u talijanski Benetton, s kojim 1992. godine osvaja titulu prvaka Italije.

Od 1993. godine do 2007. godine igrao je u NBA ligi, bio je član slavnih Chicago Bullsa do 2000. godine i s njima je tri puta zaredom, od 1996. do 1998. godine, bio prvak NBA lige, osvojivši tako uzastopno tri prstena s kojima se može pohvaliti malo koji Hrvat. Nastupao je još u NBA ligi i za Philadelphiu u sezoni 2000./01., Atlantu 2001./02. i Milwaukee od 2002., pa do 2006. kada je krajem godine zaključio karijeru.

Imao je čast igrati s najvećim košarkašima u povijesti NBA lige - bio je suigrač velikom Jordanu.

Od svih trofeja, najdraži mu je prvi naslov prvaka Europe s Jugoplastikom u Münchenu 1989. godine, kada je na dočeku u Splitu bilo više od 150 tisuća ljudi.

Svojim igrama u dresu žutih trajno je obilježio splitski sport. Za sva vremena, dok bude košarke i Splita, zlatnim će slovima u povijesti biti upisane nevjerovatne titule prvaka Europe u tri navrata, od 1989. do 1991. godine. U tim velikim danima košarke s Gripa Toni Kukoč bio je stožerni igrač, igrač od kojeg je sve započinjalo i završavalo bilo u obrani ili u napadu, a bo je i kapetan momčadi u posljednjem pohodu na vrh Europe 1991. godine.

Godine 1992., kao član hrvatske reprezentacije, dobitnik je Državne nagrade za sport Franjo Bučar, a odlikovan je i državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara. Godine 1997. Hrvatski olimpijski odbor dodjelio mu je priznanje za najuspješnijeg sportaša promicatelja Hrvatske u svijetu.

Toni Kukoč je tijekom karijere imao specifičan stil igre u kojem su prevladavali elegancija, domišljatost i kombinatorika. Od 2010. godine izbornik je hrvatske reprezentacije u golfu.

Za kraj, godine 1985. tadašnji trener Jugoplastike Krešimir Čosić ukazuje na mladog talenta Tonija Kukoča, a iz tog doba datira Krešina izjava: "Odlazim uvjeren u blistavu budućnost vašeg kluba. Imate zlato među klinkcima. Imate novog, ako ne i jačeg igrača od Dražena Petrovića." Tada je Krešo poveo grupu ljudi u dvoranu i prstom pokazao na Tonija Kukoča.

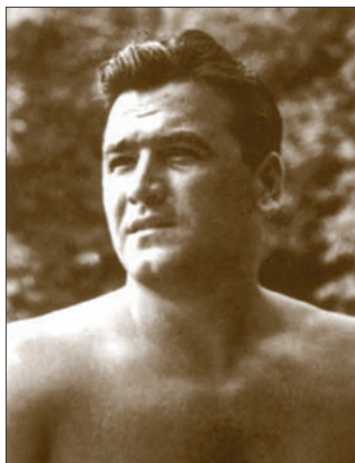
Od 2011. godine počasnik je Kuće slave splitskog športa.

VATERPOLO

Lovro Radonić

2 odličja - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.
Srebrna medalja: OI Melbourne 1956.

Ovaj stasiti Korčulanin ušao je u povijest splitskog sporta kao olimpijac i olimpijski medaljonoša. Lovro Radonić rođen je 26. veljače 1925. godine u Korčuli. Vaterpolsku karijeru započeo je u KPK (Korčulanski plivački klub), a već 1942. godine vior Drugog svjetskog rata prekida na neko vrijeme razvoj ovog velikog talenta.

Završetkom rata i osnutkom Mornara 1946. godine, Lovro Radonić dolazi u Split te postaje njegov član, čiji će dres nositi punih 18 godina, odnosno do 1964. godine. U tom je periodu s Mornarom čak pet puta osvojio titulu prvaka Jugoslavije u vaterpolu i to: 1952., 1953., 1955., 1956. i 1961. godine.

Nastupao je i za plivačku momčad Mornara, s kojom je u disciplini 4x100 mješovito 1954. godine osvojio titlu prvaka države, a član je šampionske plivačke momčadi kluba 1955., 1956. i 1957. godine. Za vaterpolsku reprezentaciju Jugoslavije nastupao je punih deset godina, od 1950. do 1960. godine, odigravši u tom periodu 97 utakmica za izabranu državnu momčad. Učesnik je Olimpijskih igara 1952. godine u Helsinkiju, 1956. godine u Melbourneu i 1960. godine u Rimu. Na prve dvije olimpijade osvojio je po srebrnu medalju, tako da je jedan od rijetkih vaterpolista s dvije olimpijske medalje.

Korčulanski plivački klub je nešto posebno u srcima stanovnika otoka Korčule. Malo koji Korčulanin nije stupio nogom na bazen KPK, iskušavajući se u plivanju ili vaterpolu. Tu je svoju sportsku priču započeo i Korčulanin "od kolina", Lovro Radonić.

Doveden je iz Korčule u Mornar kako bi se stvorila jaka momčad ondašnje mornarice, koja je trebala predstavljati temelj vaterpolske reprezentacije Jugoslavije. Uz Radonića, iz Korčule je u Split tada stigao i Tomislav Franjković. Ideja za stvaranje Mornara došla je iz najviših državnih krugova. Ovaj vaterpolski i plivački klub trebao je biti pandan Partizanu u vodenim sportovima. Nastao je na inicijativu vaterpolskih zanesenjaka Bože Grkinića i Vlade Polića koji su osnivanjem jednog ovakvog kluba vidjeli šansu za snažniju državnu reprezentaciju.

Za napomenuti je da je Lovro Radonić svoje prve vaterpolske korake napravio u svom KPK već 1938. godine, s 13 godina. Nastupio je na tri prvenstva Europe i to: 1950. godine u Beču osvojivši brončanu medalju, 1954. u Torinu osvojivši srebrnu i 1958. u Budimpešti osvojivši također srebrnu medalju. Na Mediteranskim igrama u Beirutu 1959. godine osvojio je zlatnu medalju.

Kada se sagledaju reprezentativni i klupski trofeji Lovre Radonića, bez razmišljanja se može reći da je jedan od najtrofejnijih sportaša na našim prostorima. S toliko medalja i titula, bilo klupskih ili reprezentativnih, može se zaista malo tko pohvaliti.

Po završetku igračke karijere, od 1964. do 1968. godine trenirao je riječko Primorje.

Pripadao je Lovro Radonić jednoj strašnoj vaterpolskoj sedmorki, koju zasigurno na ovim prostorima nitko nikada neće nadmašiti. Imena sama za sebe govore: Čiro Kovačić, Veljko Bakašun, Ivo Štakula, Boško Vuksanović, Lovro Radonić, Zdravko Ježić i Ivica Kurtini. U prvim godinama petog desetljeća dvadesetog stoljeća nikada nisu izgubili od tada strašnih Mađara. Iz tog vremena pamti se i jedna od prvih sportskih afera, kada su Mađari u Torinu na prvenstvu Europe potkupili trojicu talijanskih vaterpolista da bi u ukupnoj utrci došli do zlatne medalje.

Njegova proigravanja ostati će trajno u sjećanju vaterpolskih zanesenjaka koji se sjećaju igara Lovre Radonića. Njegovo efektno ubacivanje Ivici Kurtiniju za izjednačenja s Mađarima (2:2) u polufinalu Olimpijade u Helsinkiju je, kažu vaterpolski stručnjaci, za anale.

Ovaj splitski olimpijac, po rođenju Korčulanin, kao rijetko koji sportaš zadužio je splitski i hrvatski sport. Dva puta penjao se na drugo mjesto na olimpijskim igrama, što predstavlja sportski uspjeh o kojemu mnogi mogu sanjati, koji je rezerviran u sportu samo za odabrane, a među njih zasigurno spada i Lovro Radonić.

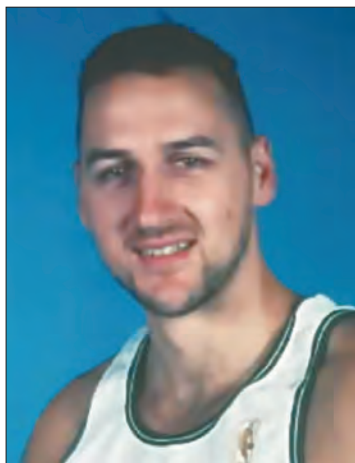
Lovro Radonić preminuo je 31. srpnja 1990. godine u Rijeci, gdje je i sahranjen.

KOŠARKA

Dino Rađa

2 odličja - Srebrna medalja: OI Seoul 1988.
Srebrna medalja: OI Barcelona 1992.

Čovjek koji je u košarci gotovo sve osvojio.

Dino Rađa rođen je 24. travnja 1967. godine u Splitu. Kao dijete je probao nekoliko sportova: veslanje, plivanje, vaterpolo, no osobit talent pokazao je dolaskom na košarkaške Gripe.

Jedan je od dvojice zvonika u povijesti splitske košarke. Dino i njegov vjenčani kum Toni Kukoč - ovaj dvojac prava je reprezentacija ne samo splitske košarke nego i sporta uopća. Serija trofeja kojom se malo koji sportski par može podičiti.

Po dolasku na Gripe, vrlo brzo je dospio do juniorske reprezentacije. Najprije je bio član momčadi koja je osvojila prvenstvo Europe 1986. godine, a glavni uzlet doživio je na Svjetskom prvenstvu u Bormiju 1987. godine, gdje će dvostruki svjetski prvak SAD pasti dva puta. U prvom susretu izbezumio ih je Toni Kukoč, a u drugom, kada su se koncentrirali na njega, Dino Rađa.

Tri titule prvaka Jugoslavije s Jugoplastikom je osvojio 1988., 1989. i 1990. godine. Jugoslavenski košarkaški kup u splitskom žutom dresu osvojio je 1990. godine. Vrijeme dominacije splitske košarke ne ograničava se samo na državni prostor.

Već 1989. godine u Münchenu, u 22. godini, Rađa doživljava nevjerojatan uspjeh - Jugoplastika se pobjedom nad Barcelonom i Maccabijem penje na vrh Europe. Dino Rađa bio je ključni igrač u toj velikoj pobjedi. Isti uspjeh sa svojim matičnim klubom ponavlja 1990. godine. Jugoplastika se ponovno penje na krov Europe u španjolskoj Zaragozi. U finalu je, kao i godinu ranije u polufinalu, "pala" slavna Barcelona.

Dino Rađa 1990. godine iz Splita odlazi u Il Messaggero u Rim kao najbolje plaćeni europski košarkaš. Njegov transfer talijanski novinari uspoređivali su s onim Maradoninim. Petogodišnji ugovor u Italiji prekinut je nakon osvajanja Kupa Radivoja Koraća odlaskom u NBA ligu 1993. godine. Senzacija se zvala Boston Celtics, najuspješniji NBA tim. Posebno su mu uspješne 1995. i 1996. godina, ali ozljede ga ipak vraćaju na Stari kontinent. S Panathinaikosom će osvojiti dva prvenstva Grčke, da bi se 1999. godine vratio u hrvatsku košarku. Godinu dana igrao je za Zadar, a potom je nastupao za zagrebačku Cibonu i grčki Olympiacos. Na kraju karijere dogodilo se ono najljepše - povratak kući na Gripe u rodni Split, i to s titulom prvaka Hrvatske 2003. godine. Bila je to prva titula žutih otkada je samostalne Hrvatske. Od napuštanja parketa dvorane na Gripana, nekoliko je godina bio predsjednik Košarkaškog kluba Split.

Uspjesi Dina Rađe na reprezentativnom planu ne zaostaju za onim klupskima. Kao reprezentativac Jugoslavije je učestvovao je 1988. godine na Olimpijskim igrama u Seoulu, gdje se zakitio srebrnom olimpijskom medaljom, a kao reprezentativac Hrvatske sudionik je Olimpijskih igara 1992. godine u Barceloni, gdje se također zakitio srebrnom medaljom. Na Svjetskom prvenstvu u Buenos Airesu 1990. osvojio je zlatnu, a u Torontu 1994. u dresu hrvatske košarkaške reprezentacije brončanu medalju. Učesnik je pet europskih prvenstava u košarci - kao reprezentativac Jugoslavije osvojio je brončanu medalju 1987. u Ateni, zlatnu 1989. u Zagrebu i 1991. godine u Rimu, a kao reprezentativac Hrvatske osvojio je brončane medalje na europskim prvenstvima 1993. u Münchenu i 1995. godine u Ateni. Reprezentativac Jugoslavije bio je od 1987. do 1991. godine, a Hrvatske od 1992. do 1996. godine, te je učestvovao i na Olimpijskim igrama 1996. godine u Atlanti. Godine 1993. na Mediteranskim igrama u francuskom Landouec - Roussillonu osvojio je srebrnu medalju.

Nositelj je brojnih sportskih priznanja - godine 1989. proglašen je najboljim košarkašem u državi u anketama Sportskih novosti i Nedjeljne Dalmacije, bio je izabran u prvu petorku Europskog prvenstva 1993. godine u Münchenu i Svjetskog prvenstva 1994. godine u Torontu, dobitnik je Državne nagrade za sport Franjo Bučar kao član reprezentacije 1992. i pojedinačno 2003. godine, odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a od 2010. godine Dino Rađa počasnik je Kuće slave splitskog športa.

Dvije srebrne olimpijske medalje, tri puta titula prvaka Europe sa svojim matičnim klubom, brojne medalje na svjetskim i europskim prvenstvima kako u seniorskim tako i u juniorskim reprezentacijama, impozantna je zbirka kakvom se pored Dina Rađe malo tko može pohvaliti, osim, jasno, njegova kuma Tonija Kukoča.

KOŠARKA

Damir Šolman

2 odličja - Srebrna medalja: OI Meksiko 1968.
Srebrna medalja: OI Montreal 1976.

Istinski gospodin pod koševima - tako su zvali Damira Šolmana u doba košarkaške karijere. Ne bez razloga. Rijetko ćete u svijetu sportaša naći takvog gospodina. Košarkaški šarmer, velikan s karijerom nakićenom trofejima na domaćem i reprezentativnom planu.

Rođen je 7. rujna 1948. godine u Zagrebu. S košarkom se počeo družiti 1963. godine kada započinje košarkašku karijeru u zagrebačkoj Mladosti, čiji će dres nositi do 1967. i dolaska u košarkaški klub Split. Dres najprije Splita, a potom Jugoplastike, nosi do 1977. godine kada odlazi u talijanski Mecap, gdje nastupa od 1977. do 1979. godine. Potom se iste godine vraća u svoju Jugoplastiku, čiji dres nosi do 1983. godine kada prestaje s aktivnim igranjem. U dresu splitskih žutih osvojio je veliki broj trofeja. Prvak Jugoslavije bio je 1971. i 1977. godine. Član momčadi Jugoplastike koja je osvojila kup Jugoslavije bio je 1972., 1974. i 1977. godine. Godine 1977. sa svojim žutima je osvojio i Kup Radivoja Koraća. Ukupno je za Jugoplastiku postigao 6156 koševa te je prvi strijelac u povijesti kluba.

Damir Šolman, „fetivi Zagrepčanac“, sreću je pronašao na jugu. Za prelazak u Split prevagnulo je više stvari. Bili su to uvjeti za nastavak školovanja, a iznad svega prijateljstvo s Grašom, Depolom i Tvrdićem, s kojima se družio za vrijeme reprezentativnih akcija. Naravno, nisu bili „u diru“ neki veliki novci za transfere - istinita je ona poznata anegdota da je za prijelaz iz Mladosti u Jugoplastiku odšteta bila nekoliko lopti.

Reprezentativac Jugoslavije bio je od 1967. do 1976. godine, odigrao je 226 utakmica i postigao 1785 koševa.

Kao rijetko koji sportaš, Damir Šolman sudjelovao je na tri olimpijade: sudionik je Olimpijskih igara 1968. godine u Meksiku, 1972. u Münchenu i 1976. godine u Montrealu. Nositelj je dviju srebrnih medalja, iz Meksika i Montreala.

Od četvrtog sudjelovanja na Olimpijskim igrama u Moskvi 1980. godine samoinicijativno je odustao, ne želeći se forsirati i uzimati mjesto mlađima.

Pored dva srebra s olimpijskih igara, Damir Šolman osvajao je medalje i na svjetskim i europskim prvenstvima. Tako je svjetsko zlato osvojio 1970. godine u Ljubljani, a srebro 1974. u Porto Ricu. Na europskim prvenstvima u košarci osvojio je 1969. srebrnu medalju u Italiji, dok je europska zlata osvojio 1973. u Španjolskoj i 1975. godine u Jugoslaviji. Na Mediteranskim igrama 1967. u Tunisu i 1971. u Izmiru osvojio je zlatne medalje. Doista impozantna sportska karijera. Čitav niz medalja i trofeja. Četiri puta nastupio je za reprezentaciju Europe.

Kao što smo naveli, u Split stiže 1967., a već iduće 1968. godine u Meksiku će se zakiti prvim srebrnom olimpijskom medaljom. Šolman se sjeća Meksika s posebnim zadovoljstvom: „Mnogo se toga nagomilalo u mojoj igračkoj karijeri, zaista mnogo. Uglavnom lijepoga. Olimpijske igre ipak su najveći događaj, tri sam ih odigrao i dvije medalje osvojio, uz neuspjeh u Münchenu.“

Posebno pamti Ljubljanu i svjetsko zlato 1970. godine. „To je neponovljivo“, kaže Šolman. „Od Ljubljane počinje nova era naše košarke, to je sigurno. Zatim slijedi rečeni München bez odličja, pa zlato sa eurobasketa iz Barcelone 1973. - prvo jugoslavensko, onda srebro iz San Juana sa Svjetskog prvenstva, i tako trofeji se nižu kao na tekućoj vrpci.“

Nastupao je i za reprezentaciju Europe, međutim uvijek se rado vraćao žutom dresu splitske Jugoplastike, o čemu kaže: „Bili smo sjajna klapa, to nas je držalo, vodilo nas zajedničkom cilju, znali smo živjeti zajedno“.

Najboljim sportašem Dalmacije u izboru Slobodne Dalmacije proglašen je 1972. godine, a iste godine proglašen je i najboljim jugoslavenskim košarkašem. Godine 1973. bio je najbolji strijelac Prve savezne košarkaške lige.

Nakon prestanka igranja posvetio se biznisu, postao poslovan čovjek. Jedno vrijeme bio je i član Stručno - tehničke komisije, možemo reći, svoje Jugoplastike. Damir Šolman njena je istinska legenda, kao i cijelog hrvatskog i europskog sporta.

Od 2009. godine počasnik je Kuće slave splitskog športa.

VATERPOLO

Ivo Štakula

2 odličja - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.
Srebrna medalja: OI Melbourne 1956.

Proslavljeni vaterpolist koji je u dalekom svijetu prerano napustio ovaj svijet. Ivo Štakula rođen je 25. veljače 1923. godine u Dubrovniku. Igračku karijeru započinje u dubrovačkom Jugu 1939. godine, odakle 1949. prelazi u splitski Mornar, čiju će kapicu nositi do 1956. godine. Potom je od 1956. do 1958. godine igrao u Australiji za Melbourne Waterpolo.

S Jugom je bio prvak Jugoslavije 1940. i 1949. godine.

Za reprezentaciju Jugoslavije nastupao je od 1948. do 1956. Učesnik je Olimpijskih igara 1948. u Londonu, 1952. godine u Helsinkiju i 1956. u Melbourneu. S igara u Helsinkiju i Melbourneu donio je po srebrnu medalju, na prvenstvu Europe u Beču 1950. godine osvojio je brončanu medalju, a četiri godine kasnije na Europskom prvenstvu 1954. u Torinu srebrnu.

O njemu je njegov suigrač iz Juga i proslavljeni reprezentativac, Hrvoje Kačić, ispričao profesoru Toniju Petriću. Ivo Štakula bio je žrtva spleta politike i sporta, a njegov prerani kraj u Melbourneu, u 35. godini života, potresao je sve poklonike sporta. Dirljivi i teški trenuci koji su prethodili Štakulinu ostanku u Australiji tek su prije desetak godina objavljeni u tadašnjem splitskom dnevniku DAN. O Štakuli Kačić kaže: "Prvih godina poslije rata, Ivo Štakula je u uskom krugu najboljih dubrovačkih sportaša. Bio je zubni tehničar, ali nije imao osobnog afiniteta za profesiju. To je doba kada se živi za sport, ali neki vrhunski "amateri" i od sporta. A onda su 1949. godine obznaneli da Štakula nije "podoban". Ustanovili su da je igrao za reprezentaciju Nezavisne Države Hrvatske. Posljedica je bila da su mu oduzeli putovnicu. Može je, međutim, dobiti ako napusti Jug i prijeđe u vojni klub Mornar." Pristao je i otišao u Split, te s Mornarom osvojio prvenstvo Jugoslavije 1952., 1953., 1955. i 1956. godine.

Štakulina odluka o ostanku u Australiji i životu u emigraciji izazvala je u ono vrijeme veliku pažnju u zemlji, iako je bila obavijena potpunom medijskom šutnjom. O tome što se događalo sa Štakulom na Igrama u Melbourneu, Kačić kaže: "Olimpijada se odvijala dok su Rusi gazili Mađarsku. Snažna i opća osuda u svijetu. Nizozemska i još neke zemlje bojkotirale su igre u Melbourneu. A tamo, za vrijeme Olimpijade, u samom olimpijskom selu, bio je otvoren informativni ured za sportaše "iz istočnih zemalja". Formiran je u prvom redu za sudionike iz Mađarske, žrtve SSSR-a, od kojih se mnogi nisu htjeli vratiti. Tu su mogli dobiti podatke o uvjetima ostanka, zaposlenja, dobivanja stana i svega drugoga. Izgledalo je utješno. Ivo Štakula nije iskoristio navedenu mogućnost već se javio našim hrvatskim iseljenicima i uz njihovu pomoć sakupio sve potrebno za ostanak. Onda je to rekao treneru Boži Grkiniću i predsjedniku Plivačkog saveza Jugoslavije Joži Bačiću. Rekao im je da ima 33 godine, da je njegova karijera na kraju i da želi kao igrač i trener produžiti u Australiji, gdje ga čeka i posao. Oni nisu ništa odlučivali. O Štakulinu zahtjevu sastanak sa svim reprezentativcima organizirao je politički moćan čovjek i šef jugoslavenske ekspedicije u Melbourneu, Milijan Neorčić. Mi sportaši smo se na tome skupu izjasnili da Štakuli treba omogućiti da ostane. Neorčić je rekao da je to nemoguće. Odbrusio mu je: "Ako se ne vratiš, proglasit ćemo te izdajicom svoje domovine!" Štakula je uzvratilo da se takvim ne osjeća, na što je Milijan Neorčić ponudio kompromis: neka se Ivo vrati u zemlju, a on, Neorčić, garantira mu da će dobiti pasoš za Australiju. Na to je Štakula naivno uzvratilo: "A, tko će mi platiti put?". Neorčić odgovara: "To je tvoja briga"! Time je odluka pala. Štakula je već bio pripremio da njegova žena i sin stignu u Trst. A nama u reprezentaciji bili je naređeno da se s Ivom ne smijemo pozdravljati. Toga se nitko nije pridržavao. S njim smo se sa suzama u očima oprostili na aerodromu." - završio je Hrvoje Kačić.

Ovaj proslavljeni hrvatski vaterpolist, s čijim se životom ozbiljno poigrala sudbina, jedan je iz plejade velikana hrvatskog vaterpola, a možemo kazati i hrvatskog sporta općenito. Biti nosilac dvije srebrne olimpijske medalje čast je koja je u sportu rezevirana samo za odabrane.

Ivo Štakula umro je 26. listopada 1958. godine u Melbourneu. U bazenu, za vrijeme utakmice, pogodio ga je srčani udar i preminuo je na putu do bolnice. Sahranjen je na groblju u Melbourneu.

KOŠARKA

Stojko Vranković

2 odličja - Srebrna medalja: OI Seoul 1988.
Srebrna medalja: OI Barcelona 1992.

Drniško orao. Stojko Vranković rođen je 22. siječnja 1964. godine u Drnišu. U košarku je došao relativno kasno. U Zadar je stigao iz Drniša 1979., kada je već imao 15 godina i visinu od 206 centimetara, ali to ga nije omelo da napravi veliku košarkašku karijeru. Dospio je kod trenera Đorđa Zrilića, izuzetnog entuzijasta kojemu nije bilo teško svako jutro čekati u dvorani dok se klinci probude i poslije s njima krenuti na uobičajni drill. Vranković je bio prilično tvrd, a uz to i preosjetljiv, ponekad i razdražljiv, tako da je trebalo imati strpljenja u svakodnevnom radu s njime jer je ipak došao od kuće kao dijete. Iako Drniš nije mnogo udaljen od Zadra, teško je bilo, tada još dječaku Stojku, priviknuti se na život bez obitelji. Svi su bili strpljivi očekujući da će Stojko proigrati, što se na koncu i dogodilo.

“Ti počeci su stvarno najteži. Kad sam došao u Zadar, tamo su igrala već dvojica Drnišana, Sunara i Petranović. Obojica su bili afirmirani igrači, tako da sam imao njihovu podršku od samog početka. Imao sam u početku problema s vidom i to mi je znatno otežavalo situaciju. Kada se danas svega prisjetim, čini mi se da sam mnogo ranije trebao proigrati, ali što se može. Sjećam se kada sam kao kadet bio s reprezentacijom Jugoslavije u Manheimu, vodio nas je Rusmir Halilović, igrali smo svakodnevno utakmice, a ja nisam u igri proveo niti minutu. Bilo mi je teško, ali valjalo je i to preboljeti” – sjeća se svojih početaka Stojko Vranković koji je samo nekoliko godina potom, već 1986., bio izabran od čitatelja Slobodne Dalmacije za najboljeg sportaša Dalmacije, ostavivši iza sebe mnoge velike hrvatskog sporta.

Za prvu momčad Zadra zaigrao je već 1980. godine i u Jazinama je bio do 1989. godine, osvojivši s klubom 1986. godine titulu prvaka Jugoslavije. Od 1989. do 1990. godine igrao je za grčki Aris iz Soluna, s kojim je 1989. i 1990. godine dva puta osvojio duplu krunu, odnosno prvenstvo i kup Grčke. Košarkašku karijeru nastavio je od 1990. do 1992. u NBA ligi, gdje je igrao za Boston Celtics. Od 1992. do 1996. Vranković je ponovno u Grčkoj, u dresu Panathinaikosa, s kojim je 1993. godine pobjednik kupa Grčke, a osvojio je i titulu prvaka Europe. Po drugi put otišao je u NBA ligu 1996. i u njoj igra do 1999. godine, s tim da je od 1996. do 1997. košarkaš Minnesota Timberwolvsa, a zatim od 1997. do 1999. godine Los Angeles Clippersa.

Potom se vraća u Europu i od 1999. do 2001. godine igra za talijansku momčad Fortitudo iz Bologne.

Igrao je za juniorsku reprezentaciju Jugoslavije, s kojom je 1982. godine u bugarskom gradu Haskovu na prvenstvu Europe osvojio srebrnu medalju. U dresu A reprezentacije Jugoslavije počeo je igrati 1984. godine, a raspadom bivše države 1991. godine, počeo je igrati za hrvatsku reprezentaciju. Na Mediteranskim igrama u Francuskoj 1993. godine osvojio je srebrnu medalju. Na prvenstvima Europe u Ateni 1987. i 1995. godine osvojio je brončanu medalju. Na Univerzijadi 1985. u japanskom gradu Kobeu osvojio je peto mjesto, a 1987. u Zagrebu je osvojio zlatnu medalju. Na Svjetskom prvenstvu 1986. godine u Madridu osvojio je brončanu medalju, 1990. u Buenos Airesu zlatnu, a 1994. godine u Torontu brončanu medalju. Na Olimpijskim igrama u Seoulu 1988. godine osvajač je srebrne medalje, a za košarkašku reprezentaciju Hrvatske osvojio je srebrnu medalju na Olimpijskim igrama 1992. godine u Barceloni. Sudi-onik je i Olimpijskih igara 1996. godine u Atlanti, kada je osvojeno sedmo mjesto.

Kao član državne reprezentacije, 1992. godine dobitnik je Državne nagrade za sport Franjo Bučar, a odlikovan je i odličjima Reda Danice hrvatske s ogrlicom i Reda Danice hrvatske s likom Franje Bučara. Godine 1995. Hrvatski olimpijski odbor dodjelio mu je priznanje za najuspješnijeg sportaša promicatelja Hrvatske u svijetu.

Od 2004. do 2008. godine bio je potpredsjednik Hrvatskog olimpijskog odbora, a zatim je od 2005. do 2010. godine predsjednik Hrvatskog kluba olimpijaca.

NOGOMET

Bernard Vukas

2 odličja - Srebrna medalja: OI London 1948.
Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.

Oni koji su gledali kako igra Bernard Vukas, popularni “Bajdo”, kažu da je to doista bio nogometni umjetnik. Rođen je 1. svibnja 1927. godine u Zagrebu. Bio je jugoslavenski nogometni reprezentativac, napadač, graditelj igre, vrstan strijelac, nenadmašan dribler.

Velikan svjetskoga i hrvatskoga nogometa, Bernard Vukas Bajdo započeo je svoju nogometnu karijeru odmah po završetku osnovne škole, 1938. godine u Zagrebu. U srednjoj školi ističe se među svojim vršnjacima kao talentirani nogometaš. Već 1940. godine igra među omladincima zagrebačke Concordije. Rat 1941. godine prekida njegovo nogometno napredovanje.

Odmah po završetku rata ističe se kao kvalitetan igrač u zagrebačkim klubovima Amater i Zagreb. Njegov veliki talent otkrivaju Hajdukovi stručnjaci koji, u dogovoru s roditeljima, budućeg nogometnog majstora, tada plavokosog mladića, sele u grad pod Marjanom. Tako od 1947. godine Bernard Vukas pripada Hajduku, ne samo dresom već i srcem.

S kakvim uspjehom igra u Hajduku najbolje dokazuje činjenica da već 27. lipnja 1948. godine igra svoju prvu utakmicu za A reprezentaciju Jugoslavije protiv reprezentacije Albanije u Beogradu, u utakmici za Balkanski kup (0:0). Od reprezentacije se oprostio 18. svibnja 1957. godine nastupom protiv Čehoslovačke u Bratislavi, na utakmici za Internacionalni kup dr. Gerea (0:1).

U dresu Hajduka odigrao je 615 utakmica i postigao 300 zgoditaka. S Hajdukom je 1950. i 1952. godine te u sezoni 1954./55. osvojio naslov nogometnog prvaka Jugoslavije. Treba istaknuti da je Vukas 1955. godine bio najbolji strijelac prvenstva s 20 postignutih zgoditaka.

Od 1948. do 1957. godine, kao nogometaš Hajduka je za A reprezentaciju Jugoslavije nastupio 59 puta i postigao 23 zgoditka. Nositelj je dviju srebrnih olimpijskih medalja koje je kao član nogometne reprezentacije osvojio 1948. godine u Londonu i 1952. u Helsinkiju. Nastupio je i na dva svjetska nogometna prvenstva, i to 1950. godine u Brazilu i 1954. u Švicarskoj. Jedan je od rijetkih europskih nogometaša koji je jednom nastupio za reprezentaciju Europe, a jednom FIFA-e. Za reprezentaciju FIFA-e nastupio je u Londonu 21. listopada 1953. protiv nogometne reprezentacije Engleske (4:4), a za reprezentaciju Europe igrao je 10. kolovoza 1955. godine u Belfastu protiv reprezentacije Velike Britanije. Na toj drugoj utakmici, koja je završila pobjedom reprezentacije Kontinenta rezultatom 4:1, Bernard Vukas je postigao 3 gola.

Prvi je naš nogometaš koji je kao profesionalac igrao u inozemstvu. Od 1957. godine igra za FC Bolognu iz istoimenog talijanskog grada, a u Hajduk se vraća 1959. godine. Od 1962. godine profesionalni je igrač GAK-a (Grazer Athletic Kluba) iz Graza, zatim Austrije iz Klagenfurta i KSV iz Kapfenberga. U Austriji je ukupno nastupao pet prvenstvenih sezona. Iz Austrije ponovno dolazi u Hajduk, ali ovaj put kao tehnički direktor, odnosno trener. Tu dužnost potom kratko vrijeme obavlja i u nogometnom klubu Zagreb.

Bernard Vukas Bajdo bio je veliki igrač, najveći igrač Hajduka svih vremena. Za njegove suvremenike ostat će nezaboravne Vukasove majstorije i poštena igra na svakoj utakmici. Iako ga protivnici na utakmicama nisu štedjeli, već su, naprotiv, protiv njega igrali i opasno, nikada nije zbog povrede otišao s terena. Uvijek je imao snage i znanja da izdrži do kraja. Kako se pak on ponašao prema drugima govori podatak da nikada nije bio isključen iz igre. Bio je pravi uzor u svemu časnome i dostojanstvenome, uključujući i njegovu ljubav prema dresu Hajduka i svojoj domovini.

Nositelj je brojnih sportskih priznanja od kojih izdvajamo da je u anketi Večernjega lista proglašen najboljim hrvatskim sportašem 20. stoljeća. U prvenstvenoj sezoni 1952./53. je kao najbolji nogometaš sezone nagrađen “žutom majicom” Narodnog sporta. U anketi Slobodne Dalmacije 1955. godine izabran je za najboljeg sportaša Dalmacije, a također je 1955. i naredne 1956. u anketi Narodnog sporta proglašen najboljim sportašem Jugoslavije. Nositelj je najvećih Hajdukovih priznanja - Zlatne značke Hajduka s briljantom i Zlatne kapetanske trake. Hrvatski nogometni savez proglasio ga je 2004. godine najboljim hrvatskim nogometašem stoljeća. Godine 2005. dobio je od FIFE posebno odlikovanje pod nazivom „Stoljetni red časti“. Od 2007. godine počasnik je Kuće slave splitskog sporta.

Umro je 4. travnja 1983. godine u Zagrebu, a sahranjen je na zagrebačkom groblju Mirogoj. Jedna ulica u Splitu nosi njegovo ime.

VATERPOLO

Boško Vuksanović

2 odličja - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952. - HR
Srebrna medalja: OI Melbourne 1956.

Vaterpolist koji je doveden u Split s ciljem stvaranjem velike vaterpolske momčadi Mornara. Boško Vuksanović rođen je 4. siječnja 1928. godine u Kotoru. Nastupao je za Mornar od 1949. do 1955. godine i u tom je razdoblju osvojio tri titule prvaka Jugoslavije u vaterpolu, 1952., 1953. i 1955. godine. Nastupio je na Olimpijskim igrama 1952. godine u Helsinkiju i 1956. u Melbourneu, te je na objema osvojio po srebrnu medalju. Međutim, treba spomenuti da je prvo olimpijsko srebro osvojio kao vaterpolist Mornara, a drugo kao igrač Jadrana iz Herceg Novog. Inače, za reprezentaciju Jugoslavije Vuksanović je nastupao od 1952. do 1956. godine. Nastupio je na prvenstvima Europe 1950. godine u Beču, gdje se zakitio brončanom medaljom, i 1954. godine u Torinu, gdje je osvojio srebrnu medalju.

Treba istaknuti da je Boško Vuksanović kao vaterpolist Jadrana iz Herceg Novog osvojio titula prvaka Jugoslavije 1958. godine bez ijednog poraza, a nastupao je još i za Crvenu Zvezdu iz Beograda.

Boško Vuksanović je od 1966. do 1968. godine bio vaterpolski trener u Njemačkoj, 1972. godine trenirao je splitskog Jadrana, a jedno vrijeme bio je i trener Crvene Zvezde iz Beograda.

Vuksanović je bio izbornik vaterpolske reprezentacije Jugoslavije na Olimpijskim igrama 1964. godine u Tokiju, kada je njegovim izabranicima pripalo srebrno odličje. Na klupi najbolje selekcije Jugoslavije osvojio je još tri medalje – srebrnu na Europskom prvenstvu 1962. godine u Leipzigu te dva zlata, 1961. godine na Univerzijadi u Sofiji i dvije godine kasnije na Mediteranskim igrama u Napulju.

Za knjigu "Svi splitski olimpijci" autora Marija Garbera, izdanu 2005. godine, izjavio je: "Kako bi Splitsani rekli, meni je dolje bilo "ka bog". I toliko godina poslije ostali smo svi iz te generacije veliki prijatelji. Mene je u Split doveo Božo Grkinić, kao i mnoge druge. On je i sam igrao za Mornar, sve tamo do šezdesetih godina. Bio je fanatik. Došao sam zajedno s poznatim vratarom, poslije novinarom beogradskog Tempa, Darkom Šarencem. Najradije se sjećam velikog trijumfa nad Mađarskom, 6:5 u Nijmegenu u Nizozemskoj, kada smo na tom neslužbenom prvenstvu svijeta 1953. godine konačno uzeli odličje koje nam je toliko puta izmaklo na drugim natjecanjima tih naših uspješnih pedesetih godina. Split je bio nevjerojatno rodilište talenata. Kao stariji, i ja sam osjetio trojicu za koju sam bio zadužen kao trener, nezadrživa nova generacija koja će poslije nas nositi Mornara – Vinko Rosić, Feđa Penović, Božo Bešlić..."

Igračka i trenerska karijera Boška Vuksanovića puna je trofeja i priznanja. Zasižno je jedan od najtrofejnijih vaterpolista na prostoru bivše države.

Obilježio je jugoslavenski i splitski sport na poseban način. U vrijeme kada je splitski Mornar kao tadašnji vojni klub trebao postati pandan Sportskom društvu Partizan, doduše u vodenim sportovima, u Split je među inima stigao i ovaj stasiti Kotoranin. U Mornaru je napravio izuzetnu karijeru, učio je vaterpolske vještine od velikog Bože Grkinića kojemu mnogi vaterpolisti tog vremena moraju reći veliko hvala na onome što su u sportu postigli.

Božidar Vuksanović imao je talent kojeg je neumorni i vješti Grkinić izuzetno dobro brusio i izbrusio, te ga učinio jednim od najboljih vaterpolista svijeta pedesetih godina dvadesetog stoljeća.

U njegovoj vaterpolskoj osobi sasklo se sve što je potrebno da se iznjedri veliki igrač. To je u prvom redu talent, zatim volja, upornost i fizičke predispozicije koje su u vaterpolu toliko bitne.

Nakon okončanja vaterpolske karijere nastanio se u Beogradu.

Kao diplomirani pravnik, bio je zaposlen u beogradskim poduzećima Centroturist i Metal Servis.

Boško Vuksanović preminuo je 4. travnja 2011. godine u Beogradu, gdje je i sahranjen.

Veliki vaterpolist, priznati trener i veliki gospodin Boško Vuksanović.

VESLANJE

Nikša Skelin

2 odličja - Srebrna medalja: OI Atena 2004. - dvojac bez kormilara
Brončana medalja: OI Sydney 2000. - osmerac s kormilarom

Gotovo identična karijera kao kod brata mu Siniše, ali pošto je ovo monografija hrvatskih olimpijskih medaljonoša, potrebno je za svakog sportaša uspjehe pobrojati posebno, pa makar se nekada ti uspjesi ponavljali.

Nikša Skelin rođen je 25. ožujka 1978. godine u Splitu. Završio je Elektrotehnički fakultet.

U HVK Gusar dolazi na nagovor brata Siniše 1991. godine, iako je jedno vrijeme prije veslanja trenirao vaterpolo. Bila su to teška ratna vremena. Pod "komandu" ga je uzeo trener Šime Sučić, baš kao i brata mu tri godine ranije. Već kao junior pokazuje izraziti talent, ali i vrlo važne osobine svojstvene i njegovom bratu kao što su upornost, marljivost i samodisciplina. Stoga ne čudi što je osvojio titulu seniorskog prvaka države u osmercu još u juniorskoj dobi. Na Svjetskom juniorskom prvenstvu 1996. godine u dvojcu s kormilarom izborio je nastup u finalu.

Na početku seniorskog staža Nikša Skelin vesla u skifu. Prijelomna godina njegove sportske putanje je 2000., kada osvajanjem svjetskog kupa dobiva olimpijsku vizu.

Nikša Skelin učesnik je dvaju olimpijskih igara, s kojih se vratio s medaljama. Kao član posade osmerca, 2000. godine je osvajač brončane olimpijske medalje na Igrama u Sydneyu, u dvojcu s bratom Sinišom na Olimpijskim igrama 2004. godine u Ateni osvojio je srebrnu medalju, a nastupio je i na Igrama 2008. u Pekingu.

Na Svjetskom prvenstvu u Luzernu bio je član hrvatske posade osmerca s kormilarom koja je osvojila srebrnu medalju. Naredne 2002. godine Nikša je na Svjetskom prvenstvu u Seville zajedno s bratom Sinišom osvajač brončane medalje, da bi 2003. godine ponovno s bratom Sinišom osvojio svjetsku medalju, ovog puta srebrnu.

S bratom u dvojcu još je osvojio Svjetski kup 2003. i 2007. godine.

On je bio član posade osmerca koja je postala pobjednikom Henely Royal regate 2001. godine u Velikoj Britaniji.

Također je dobitnik državnih nagrada za sport Franjo Bučar 2000. i 2004. godine.

Braća Siniša i Nikša Skelin su 2000. i 2002. godine proglašeni najboljom momčadi u izboru Sportskih novosti, Slobodne Dalmacije i Hrvatskog olimpijskog odbora, a 2001. po izboru HOO-a. Odlikovan je državnim odličjima Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara i Redom hrvatskog pletera.

Od 2000. godine, s jednom medaljom prednosti, braća Skelin funkcioniraju kao jedan. To je nerazdvojna karijera dvaju vrhunskih sportaša. Samozatajni, šutljivi, izdržljivi...

Svojim primjerom i ponašanjem najbolji su primjer mladim "gusarašima" koji upijaju svaku njihovu gestu, zaveslaj, pokret na pontonu i na moru... Kako je autorici monografije Gusara, Herci Ganza – Čalikušić, izjavio njihov trener Igor Čulin, braća Skelin vuku sve naprijed, pa tako i njega samoga, što mu se u karijeri nikada nije dogodilo.

"Oni su atipični sportaši" - reći će Duško Mrduljaš i nastaviti - "u Splitu se uvijek sve odvijalo iz dišpeta, bija bi to "bum" i nikad ništa prije ili poslije... A "braća" su čudo. Nema tako upornih momaka, temeljitih, koji znaju šta oće, a stalno napreduju."

Kada to za nekoga izjavi veliki veslački stručnjak kao što je Duško Mrduljaš, onda doista treba samo konstatirati da su braća Skelin jedini i jedinstveni, a što su na koncu svojim rezultatima do sada i dokazali.

Braća Skelin, akademski obrazovani građani različitih struka, zajedno su objavili knjigu pod naslovom "Veslanje s braćom Skelin", a prije toga brošuru "Putovi uspjeha od Sydneya 2000. do Atene 2004. godine". Znaju oni da samo ono što je zapisano biva i sačuvano, kao što su za vremena sačuvani sportski rezultati ove vrhunske braće.

Rezultati braće Nikše i Siniša Skelina nikada nisu spadali u iznenađenja. Svi oni koji bi odgledali jedan njihov trening ili barem jednom bili s njima u kontaktu mogli su steći jedini ispravan dojam: bila je tu riječ o dvojici izuzetno darovitih ne samo veslača već i mladića koji su se posvetili svom poslu i radu, znajući da samo radom pokrivaju sve. Bili su to sportaši koji nikada ništa nisu prepuštali slučaju i zato su uspjeli i dosegli u sportu visine koje su rezervirane za odabrane.

VESLANJE

Siniša Skelin

2 odličja - Srebrna medalja: OI Atena 2004. - dvojac bez kormilara
Brončana medalja: OI Sydney 2000. - osmerac s kormilarom

S tariji od dvojice braće Skelin, zaštitnih znakova Gusara u posljednjem desetljeću i pol. Siniša Skelin rođen je 14. srpnja 1974. godine u Splitu. Završio je Medicinski fakultet. Veslanjem se bavi od 1988. godine, nakon što je prve sportske korake napravio pod koševima. Učeći od trenera Šime Sučića, vesla u dvojcu bez kormilara u kojem mijenja partnere. Prešavši 1995. godine kao senior kod trenera Igora Čulina, ulazi u posadu hrvatskog osmerca i od tada je u raznim disciplinama član hrvatske veslačke reprezentacije. Čak četiri puta predstavljao je Hrvatsku na olimpijskim igrama: u Atlanti 1996. godine u četvercu osvaja sedmo mjesto, u Sydneyu 2000. godine u osmercu osvaja brončanu medalju i 2004. godine u dvojcu s bratom Nikšom osvaja srebrnu medalju, a nastupio je i na Igrama 2008. u Pekingu.

Sa svjetskih prvenstava redovito se vraćao s medaljama. Godine 1998. bio je član četverca s kormilarom, zajedno s Tomislavom Frankovićem, Igorom Boraskom, Denisom Bobanom te kormilarom Ratkom Cvitanicom, koji je u Kölnu osvojio srebrnu svjetsku medalju. Godine 2001. u Luzernu osvaja svjetsko srebro u osmercu, kojeg su pored njega sačinjavali: Branimir Vujević, Igor Boraska, Nikša Skelin, Krešimir Čuljak, Tomislav Smoljanović, Damir Vučićić, Oliver Martinov i kormilar Silvio Petriško. Godinu dana kasnije, u Seville 2002. godine u dvojcu s bratom Nikšom osvaja svjetsku broncu, a naredne 2003., također s bratom, osvaja srebrnu medalju na Svjetskom prvenstvu u Milanu.

U dvojcu bez kormilara, također s bratom Nikšom, 2005. i 2007. godine osvaja Svjetski kup.

Treba reći da je 1998. godine, u istoj onoj posadi četverca s kormilarom koja je osvojila srebrnu medalju na Svjetskom prvenstvu u Kölnu, bio pobjednik Henely Regate u Velikoj Britaniji, čiji je pokrovitelj britanska kraljica. Isti uspjeh ponavlja 2001. godine, ali ovog puta kao član posade osmerca.

Njegov veliki uspon u ovom trofejnom hrvatskom sportu je rezultat njegovog studioznog rada. Siniša Skelin je temeljit, sustavan i neizbježan kao veslač koji bez velike pompe svakome tko ga pozna ulijeva povjerenje. Međutim, on je u još nečem svjetski prvak - samozatajniji je od svih, veslač od iskona u kojeg se na prvi pogled zamjećuje da umjesto riječi efikasnije funkcioniraju djela.

Treba svakako istaknuti da je Siniša bio taj koji je potaknuo mlađeg brata Nikšu da se uhvati veslanja, kao što je nešto ranije nagovorio i Tihomira Frankovića.

Siniša Skelin je zasigurno najtrofejniji veslač u povijesti hrvatskog veslanja. Do punog je izražaja njegovo veslačko umijeće došlo onda kada je prešao u dvojac sa bratom Nikšom.

Braća Siniša i Nikša Skelin 2000. i 2002. godine proglašeni su najboljom momčadi u izboru Sportskih novosti, Slobodne Dalmacije i Hrvatskog olimpijskog odbora, a 2001. po odluci HOO-a. Kao član posade hrvatskog osmerca s kormilarom, 2000. godine je postao dobitnik Državne nagrade za sport Franjo Bučar. Ponovno je istu nagradu dobio s bratom Nikšom 2004. godine. Odlikovan je državnim odličjima Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara i Redom hrvatskog pletera.

Siniša Skelin je tipični primjer vrhunskog sportaša koji pred sobom ima jasan cilj, a to je što bolji uspjeh u sportu. On ih je ostvario i za nekoliko karijera vrhunskog sportaša. Međutim, tu zasigurno nije kraj.

Siniša Skelin veslanju je, kao i svakom poslu, uvijek prilazio savjesno i profesionalno. Formu bi uvijek tempirao da bude najbolje pripremljen upravo pred nastup na velikom natjecanju. Imao je taj osjećaj, znao je kada treba podignuti brzinu. Sve je to iziskivalo velika odricanja.

Međutim, kako je Siniša više puta izjavio, ništa i nikakav trud ne može nadomjestiti sreću koju sportaš doživljava kada se penje među tri prva mjesta za koje je rezervirano pobjedničko postolje.

A Siniša je tu čast mnogo puta do sada doživio, poglavito kada se dva puta penjao na postolja na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyu i 2004. godine u Ateni.

Siniša Skelin, vrhunski sportaš, intelektualac, osoba od posebnog štovanja i ugleda.

KOŠARKA

Vladan Alanović

1 odličje - Srebrna medalja: OI Barcelona 1992.

Prvi razigravač hrvatske košarkaške reprezentacije nakon uspostave samostalnosti. Vladan Alanović rođen je 3. srpnja 1967. godine u Zadru. Igračku karijeru započeo je u KK Zadar, u školi košarke koju je tada vodio Slavko Trninić. On je Vladanu dao prve košarkaške temelje, baš kao i mnogim vrhunskim košarkašima koji su kasnije pronijeli slavu hrvatske i europske košarke.

Međutim, kada je trebao ući u prvu momčad Zadra, bila je strašno velika konkurencija, pa je Alanović produžio u Split i pristupio Jugoplastici, koja je tada stvarala momčad koja će nedugo potom tri puta pokoriti Europu.

Sezona 1987./88. za Alanovića je počela dobro, kao mlad igrač dobivao je solidnu minutažu sve do pet kola prije kraja prvenstva, kada se teže ozlijedio. Međutim, i Alanović je dao svoj ne baš mali obol u Jugoplastikinu osvajanju titule prvaka Jugoslavije u navedenoj sezoni. Ipak, 1989. godine Alanović se odlučio na promjenu sredine. Odlazi u Zagreb i postaje igrač Košarkaškog kluba Novi Zagreb, gdje je jedan od najboljih igrača.

Odlične Alanovićeve igre u dresu ovog kluba nisu ostale nezapažene, pa ga Cibona poziva u svoje redove. Nakon samo jedne sezone u Novom Zagrebu, 1990. godine postaje košarkaš Cibone.

U Ciboni je igrao šest godina i doista se naosvajao trofeja. Prvenstvo Hrvatske s vukovima je osvojio 1992., 1993., 1994., 1995. i 1996., kao i hrvatski košarkaški kup 1995. i 1996. godine.

Nakon odlaska iz Cibone, Alanović je u sezoni 1996./97. košarkaš turskog Tofasa, a u narednoj sezoni 1997./98. vraća se u Hrvatsku i Jugoplastiku, sada pod imenom Košarkaški klub Split.

Prvenstvenu sezonu 1998./99. je pola proveo u Španjolskoj, gdje igra za momčad Murcie, a pola u Turskoj kao igrač Turk Telekomu.

U sezoni 1999./2000. igrao je za moskovski CSKA, s kojim je osvojio naslov prvaka Rusije. U istoj sezoni osvojio je i prvo mjesto u Sjevernoj ligi u dresu CSKA, natjecanju koje je u nadležnosti FIBE. Posljednji klub za koji je igrao u karijeri bio je poljski Slask.

Za hrvatsku košarkašku reprezentaciju odigrao je preko sto utakmica. Na Mediteranskim igrama 1993. godine u francuskom Langoudec - Roussillonu bio je dio momčadi koja je osvojila srebrnu medalju.

Na prvenstvima Europe 1993. u Münchenu i 1995. godine u Ateni osvojio je brončane medalje. Isti uspjeh Alanović je postigao i na Svjetskom prvenstvu 1994. godine u Torontu, kada su hrvatski košarkaši osvojili broncu.

Najveći uspjeh u karijeri ostvario je na Olimpijskim igrama u Barceloni 1992. godine, gdje je bio dio hrvatske reprezentacije koja je osvojila srebrnu medalju. O velikom finalu olimpijskih igara u kojemu je SAD pobijedio Hrvatsku, Alanović kaže: "Igrali smo protiv originalnog Dream Teama. Istrčiš na teren, a preko puta stoje Jordan, Magic, Barkley, Pippen, Bird, Stockton, Malone. Takve je utakmice najlakše igrati, znaš da nemaš šanse. Izgubili smo 32 razlike i bili presretni. Na toj utakmici imao sam čast čuvati dvojicu najvećih košarkaša svih vremena, Michaela Jordana i Magica Johnsona. Nije bilo problema. Jordana je najlakše čuvati. Odmakneš se korak, pustiš ga da šutira i moliš se da promaši."

Sudjelovao je Alanović i na Olimpijskim igrama 1996. godine u Atlanti.

S radošću se sjeća i druženja s pokojnim Draženom Petrovićem te govori: "Bio je vođa na parketu i izvan njega. On i Stojko Vranković nosili su sav naboj i polet koji nas je držao. Dražen je bio rođeni pobjednik, uvijek je bio nezasitan za igru, toliko želju i volju nikada nisam doživio. Sve nas je vukao, poticao, hrabrio. Nakon njegove smrti uslijedio je veliki pad."

Zbog uspjeha s hrvatskom reprezentacijom na Olimpijskim igrama 1992. u Barceloni, Vladan Alanović odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Frane Bučara, a dobio je i Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Nakon završetka igračke karijere završio je Višu trenersku školu. Okušao se kao trener košarkašica Croatije, mlađih kategorija u Dubravi...

O njegovoj karijeri najbolje, u kratkim crtama, govore riječi njegova suigrača iz Cibone i reprezentacije, Veljka Mršića: "Bio je izuzetno brz, preciznog šuta, baš kakav razigravač mora biti."

VATERPOLO

Maro Balić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Atlanta 1996.

Do krajnih granica vojnik kluba.

Maro Balić rođen je 5. lipnja 1971. godine u Dubrovniku. Igračku karijeru započeo je u Vaterpolskom klubu Cavtat, iz kojeg je došao u Jug kojemu je ostao vjeran sve do današnjih dana. Čuvao je vrata prve momčadi Juga od 1989. do 2005. godine i u tom je periodu davao veliki obol u svim klupskim trofejima, kojih je doista bilo napretek.

S Balićem na голу, Jug je postao prvak Europe 2001. godine, kao i osvajač Kupa LEN 2000. Titula prvaka Hrvatske osvojena je 2000., 2001., 2004. i 2005. godine, kao i hrvatski kup 1994., 1996., 2000., 2002., 2003. i 2004. godine.

Svakako, kruna karijere Mara Balića je srebrna medalja s Olimpijskih igara 1996. godine u Atlanti.

Pitate li navijače Juga po čemu pamte Maru Balića, tu su jednoglasni - po završnoj utakmici Final Four-a Eurolige 2001. godine i obranama u završnici koje su u fenomenalnoj atmosferi Gruža donijele Jugu pobjedu u produžetku protiv grčkog Olympiacosa te drugi naslov prvaka Europe.

Istina, junak te utakmice bio je centar Mile Smodlaka. On je bio ključ produžetka s dva, ujedno jedina Jugova gola u tom dijelu. No, uvođenje Mara Balića krajem druge četvrtine pokazalo se potezom utakmice. Chatzitheodorou, kapetan Olympiacosa, u drugoj je četvrtini izdaleka „probušio“ Gorana Volarevića, koji je započeo finalu utakmicu na vratima Juga. Bio je to znak da se iz publike zavikne: “Maro Balić, Maro Balić!”

Veselin Đuho, trener Juga, osjetio je da je trenutak za promjenu vratara i nije pogriješio. Do kraja finala Balić je skupio velikih sedam obrana. Oduševio je sve, njegovo ime skandiralo je više od 5000 navijača dubrovačkog sastava, koliko ih se natiskalo te svibanjske večeri 2001. na tribinama u Gružu.

Maro Balić dijete je Juga, ali i “vojnik” dubrovačkog kluba. Naime, nikada nije mijenjao Jugovu kapicu za kapicu nekog drugog kluba, iako je ponuda i poziva iz drugih sredina bilo.

Drugi igrači su odlazili, ali on ne. Sezone i sezone je proveo među vratnicama. Počeo je još krajem osamdesetih godina prošlog stoljeća. Sudjelovao u prvim uspjesima kluba nakon Domovinskog rata, počevši od osvojenog kupa Hrvatske 1994. godine i tako redom.

Zbog odličnih obrana na vratima Juga, Balića je pokojni Bruno Silić, tadašnji izbornik hrvatske reprezentacije, uvrstio u reprezentaciju s kojom je Jugova jedinica stigla do olimpijske medalje. Balić je bio član reprezentacije, drugi vratar, zamjena Siniši Školnekoviću na Olimpijskim igrama u Atlanti.

U finalu je naša momčad poražena od Španjolske. U polufinalu je Hrvatska pobijedila Italiju u iscrpljujućoj utakmici u kojoj je zbog prigovora isključen izbornik Bruno Silić, što se sutradan u finalu protiv Španjolaca pokazalo kao nepremostiva prepreka.

Finale je donijelo nervozu, pričuvni vratar Maro Balić je u džepu kupaćeg ogrtača skrivao mobitel kojim je izbornik Silić iz gledališta, barem su tako zamislili naši, trebao komunicirati s Fabijanom Nolom, svojim pomoćnikom. Kamera je bilo kao u priči i ta igra nije mogla dugo ostati nezamijećena, pa nam je nakon četvrtine i pol veza oduzeta, a Silić u gledalištu dobio specijalnog čuvara. U toj zbrci naši su izgubili koncentraciju i odigrali najslabiju utakmicu na turniru. Velika šteta, to je zlato trebalo sjati oko vrata naših vaterpolista. Ipak, nakon osvajanja ove “velike” medalje više ništa nije bilo isto, vaterpolo je dobio mjesto koje zasluuže u hrvatskom sportu.

Maro Balić je, kao član srebrne hrvatske vaterpolske reprezentacije iz Atlante 1996. godine, dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman odlikovao ga je Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Nakon završetka igračke karijere u ljeto 2005. godine, Maro Balić je počeo svoju trenersku karijeru. Uči mlade vratare Juga i pomoćni je trener. Pored toga što im može prenijeti svoje golemo vaterpolsko znanje s gola Juga i državne reprezentacije, ovaj vrsni vratar ih kao nitko može učiti kako se voli svoj klub, Jug, Dubrovnik i Hrvatska.

Maro Balić, vrsni vratar, najsigurniji kada je najpotrebnije.

VATERPOLO

Veljko Bakašun

1 odličje - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.

Dugo godina slovio je kao najbolji vaterpolski bek na svijetu. Veljko Bakašun rođen je 14. lipnja 1920. godine u Splitu. Bio je istaknuti vaterpolist splitskog Jadrana, čiju je kapicu nosio od 1937. do 1958. godine.

Godine 1935. počeo se baviti plivanjem jer mu se vaterpolo nije sviđao. Međutim, na jednom nastupu u Ljubljani netko se razbolio u zadnji čas i Baku su nagovorili da uskoči u vaterpolsku juniorsku momčad. Bilo je to 1937. godine. Reprezentativac Jugoslavije bio je od 1948. do 1953. godine. Kao član vaterpolske reprezentacije Jugoslavije nastupio je na Olimpijskim igrama 1948. godine u Londonu i 1952. godine u Helsinkiju, gdje je osvojio srebrnu medalju.

U plejadi Jadranskih vaterpolista ranga Giovanellija, Brajnovića, Cipcija i Nardellija, najviše medalja osvojio je upravo Veljko Bakašun. Uz olimpijsko srebro, bio je osvajač bronce i srebra na europskim prvenstvima 1950. u Beču i 1954. godine u Torinu. Posebno je priznanje zlatna medalja osvojena na neslužbenom prvenstvu svijeta 1953. godine.

Veljko Bakašun, zajedno s Ivom Giovanellijem i Markom Brajnovićem, pripada generaciji jadranaša koja je splitski VK Jadran digla u visine. Pod vodstvom tog terceta Jadran se uspio probiti do same elite svjetskog vaterpola. Inače, Baka je bio član momčadi Jadrana koje su osvojile prvenstvo Jugoslavije 1939., 1946., 1947., 1948., 1954. i 1957. godine.

Bakašun je počeo u momčadi prije Drugog svjetskog rata, a posebno uspješno razdoblje njegove izuzetne igračke karijere je između 1950. i 1954. godine, kada klub niže uspjehe i u reprezentaciju lansira Jadraneve igrače, što će s vremenom postati tradicija.

U jednoj od Jadranskih monografija iskreno žali za olimpijskim zlatom iz Helsinkija te ističe: "Bili smo vrlo dobra ekipa, sve smo pobijedili osim u jednoj utakmici protiv strašnih Mađara. Igrali smo neodlučno. I ostali smo bez zlata zbog gol – razlike. Šteta. Brajnović i ja u reprezentaciji smo zastupali Jadran. Strana štampa nas je nazivala ekipom divova. Svi smo bili visoki. Kurtini je bio težak 120 kg, Štakula i Brajnović po 110, Čiro Kovačić 108, ja sam bio najelegantiniji sa svojih 90. Kad smo vojnim avionom letjeli iz grada u grad kao reprezentacija Jugoslavije, nismo mogli svi u avion, prebacili smo dopuštenu težinu pa su jednog od nas izvukli iz aviona, a ubacili nekog boksača iz perolake kategorije da bi popunili taj let."

Veliki uspjeh u Bakašunovoj karijeri, sigurno najveći poslije olimpijske medalje, jest osvajanje Trofeo d'Italia 1953. godine, što se smatralo neslužbenim prvenstvom svijeta.

Završetkom igračke karijere Bakašun je vaterpolo zamijenio jedrenjem, preselio se sa Zvončaca u susjednu uvalu Baluni. Jedrio je sve do smrti, a posljednji je put 2006. godine sa svojim brodom imena Jadran bio uspješan na tradicionalnoj Mrduljskoj regati. Godinama je bio predsjednik Jedriličarskog kluba Labud.

I privatno je šjor Baka bio vezan uz more – kao diplomirani inženjer brodogradnje radio je u splitskom brodogradilištu nepunih 30 godina, od 1941. do 1944. godine, te od 1953. do 1979. godine kada je dočekaio mirovinu. Svoj radni vijek u splitskom škveru završio je na radnom mjestu rukovoditelja Odjela industrijskog inženjeringa.

Ovaj vrsni sportaš i intelektualac u svakom je pogledu zadužio svoj rodni Split i Hrvatsku. Priuštio im je pregršt sportskih radosti. Između ostalog, donio im je olimpijsku medalju, a kada se posvetio svojoj struci diplomiranog inženjera brodogradnje bio je jedan od najcjenjenijih stručnjaka u splitskom "škveru", koji je u Bakino vrijeme slovio kao jedan od najkvalitetnijih škverova u svijetu po stručnim, inženjerskim kadrovima.

Godine 1998. dodjeljen mu je trofej Hrvatskog olimpijskog odbora za životno djelo.

Veljko Bakašun preminuo je 17. srpnja 2007. godine na Korčuli gdje je bio na odmoru, a pokopan je na splitskom groblju Lovrinac.

NOGOMET

Vladimir Beara

1 odličje - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.

Za njega su mnogi reprezentativci, između ostalih Leo Lemešić i Jozo Matošić, isticali: "Vladimir Beara je najbolji vratar što ga je svijet ikada imao."

Vladimir Beara rođen je 26. kolovoza 1928. godine u Zelovu kod Sinja. Bio je jugoslavenski nogometni reprezentativac. U Hajduk je došao 1946. godine, kad mu je nakon gledanja treninga prve momčadi Hajduka prišao Jozo Matošić i rekao: "Mali, ajde stani na branku." Stao je, mnogi su mu pucali, a on se "bacao na sve strane". Trener Lemešić ga je odmah pozvao da sutradan dođe na trening juniorske momčadi.

Za seniorsku momčad Hajduka počeo je braniti 1947. godine, a već 1950. godine doživljava prvu veliku radost. Hajduk osvaja prvu poslijeratnu titulu prvaka Jugoslavije. Sa svojim bijelima još će osvajati titule prvaka države u nogometu 1952. godine i u prvenstvenoj sezoni 1954./55., koja mu je bila zadnja na голу Hajduka. Za Hajduk ima 308 nastupa. Ističemo da je Veliki Vladimir sudjelovao u još jednom osvajanju Hajdukove titule prvaka države. U prvenstvenoj sezoni 1970./71. bio je prvi suradnik Slavku Lušticu kada je Hajduk nakon 16 godina čekanja ponovno postao državni prvak. Uz to je Vladimir Beara sa Crvenom Zvezdom još osvojio 4 titule prvaka države i sudjelovao u osvajanju 2 nacionalna kupa Jugoslavije. U dresu Zvezde u sezoni 1959./60. dobio je Žutu majicu Narodnog sporta kao najbolji nogometaš u sezoni. Bilo je to prvi put da je vratar proglašen najboljim nogometašem.

Nakon Crvene Zvezde odlazi u Alemaniju iz Aachena, a nogometnu karijeru završava u njemačkoj Viktoriji iz Kölna.

Po završetku nogometne karijere, nakon doškoloovanja stječe diplomu visokog trenerskog stručnjaka u školi čuvenog njemačkog stručnjaka Seppa Herbergera. U sezoni 1964./65. preuzima treniranje njemačkog Freiburga. Nakon toga trenira Sitardiu iz Nizozemske, gdje ostaje dvije godine. Godine 1967. godine vraća se u domovinu i godinu dana trenira Rijeku, a zatim ponovno odlazi u Njemačku i postaje trener Fortune iz Kölna, također godinu dana. U sezoni 1970./71., kao što smo naveli, daje obol Hajdukovoj tituli. Potom trenira Osijek, gdje se zadržava šest mjeseci. Nakon Osijeka postaje trener, također na šest mjeseci, Troglava iz Livna, a zatim izbornik i trener državne reprezentacije Kameruna s kojom osvaja kup Afrike te dobiva odlikovanje za postignute iznimne rezultate s reprezentacijom ove afričke zemlje. Nakon povratka iz Kameruna, godinu dana trener je Dinare iz Knina, potom se vraća u Crvenu Zvezdu, ovog puta kao trener vratara. Kao trener priskače i u pomoć RNK Split, da bi trenersku karijeru završio kao trener Bregalnice iz Štipa.

Za državnu reprezentaciju Jugoslavije Beara od 1950. do 1959. godine ima 60 nastupa, i to 35 nastupa kao nogometaš Hajduka, a 25 kao nogometaš Crvene Zvezde. Debitirao je 8. listopada 1950. godine u prijateljskoj utakmici protiv Austrije u Beču (2:7), na legendarnom Prateru pred 70.000 gledalaca, kada je u 73. minuti zamijenio na голу do tada nezamjenjivog Srđana Mrkušića. Od tada postaje nezamjenjiv, a od reprezentativnog dresa oprostio se u Beogradu u prijateljskoj utakmici protiv Mađarske 11. listopada 1959. godine (2:4).

Sudionik je tri svjetska prvenstva u nogometu: 1950. godine u Brazilu, 1954. u Švicarskoj i 1958. u Švedskoj. Nastupio je na Olimpijskim igrama 1952. u Helsinkiju, gdje sudjeluje u osvajanju srebrne medalje.

Najveće priznanje na nogometnom terenu dobiva 21. listopada 1953. godine. Zajedno s Vukasom, Zebecom i Zlatkom Čajkovskim nastupa za reprezentaciju FIFA-e protiv izabrane vrste Engleske. Bile su to njegove zlatne godine. Beara je dostigao svoj najveći nogometni domet i postao naš prvi i jedini vratar koji je čuvao mrežu reprezentacije FIFA-e.

Ističemo da je Vladimir Beara jednom čuvao gol veteranske reprezentacije Svijeta, a jednom veteranske reprezentacije Europe.

Beara je bio vrsni vratar, a uz to i privlačne pojave, sa spektakularnim intervencijama i stilom igre. Bio je elegantan u svakom pogledu, sa skokovima koji su osvajali ljepotom, izrazito elastičnim i munjevitim refleksima.

Od 2007. godine počasnik je Kuće slave splitskog športa, a 2008. godine predsjednik Republike Hrvatske Stjepan Mesić odlikovao ga je odličjem Reda Danice hrvatske s likom Franje Bučara. U 2010. godini dobio je Nagradu za životno djelo Grada Splita.

Završit ću ovaj tekst riječima što ih je o Velikom Vladimiru izrekao slavni Ricardo Zamora, nekoć vratar reprezentacije Španjolske kojeg u sportskim krugovima smatraju jednim od najboljih svjetskih vratara svih vremena:

"Vi ste, Beara, najbolji vratar na svijetu!"

VATERPOLO

Marko Brajnović

1 odličje - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.

Istinska legenda splitskog vaterpola.

Marko Brajnović rođen je 17. srpnja 1920. godine u Splitu. Završio je Fakultet strojarstva i brodogradnje. S vaterpolom je počeo u Jadranu 1930. godine, a od 1938. do 1956 godine igrao je za prvu momčad Jadrana, pronoseći tako slavu splitskog sporta u bazenima diljem svijeta. Prvi značajniji nastup imao je za Jadran 1938. godine, kada su Splitsani nastupali u Jadransko – talijankoj ligi i osvojili drugo mjesto. Već tada vaterpoliskim stručnjacima zapeo je za oko naočiti mladić, visok gotovo dva metra. Mnogi su govorili da je pred njim velika vaterpolska karijera. Nisu se prevarili, međutim u najboljim igračkim godinama Marko Brajnović je zbog Drugog svjetskog rata morao prekinuti s ozbiljnijim vaterpolom.

Prvu titulu prvaka države osvojio je 1939. godine kao član Jadrana, a potom ponovno 1946., 1947., 1948. i 1954. godine.

Poslije Drugog svjetskog rata sa svojim Jadranom nastavlja gdje je stao početkom rata. Ukupno je u karijeri osvojio pet titula državnog prvaka. Poslije Drugog svjetskog rata bilo je vrijeme velikog rivalstva s Mornarom, koji je kao vojna momčad imao prioritet pri odabiru vaterpolista diljem Jugoslavije. Inače, treba reći da je za Jadran, u kojem je započeo i završio karijeru, odigrao oko 600 utakmica. Na svim bazenima gdje je igrao orilo se iz navijačkih grla “Marketo, majstore!” ili “Sokole majstore!”, kako su navijači popularno nazivali svog tadašnjeg istinskog vaterpolskog ljubimca.

Publika je od njega očekivala pogotke, a on ih je zbilja i postizao, često iz nemogućnih pozicija – kada mu je po nekoliko čuvara doslovce stajalo na leđima, Marketo bi svojim jedinstvenim stilom kao iz katapulte izletio iz vode i neobranjivo pogodio mrežu protivničke momčadi. Desetljećima je Jadranova igra ovisila o Marku Brajnoviću, uz još dvije istinske Jadranske legende iz tog vremena, Veljka Bakašuna i Ivu Giovanellija.

Posebno poglavlje u sportskom životu ovog vrsnog vaterpolista su utakmice za reprezentaciju Jugoslavije, za koju je nastupao od 1948. do 1953. godine, odigravši 42 utakmice. Naizgled mala brojka reprezentativnih nastupa ne treba čuditi jer su u to vrijeme bile rijetke utakmice državne reprezentacije.

Nastup na dvjema olimpijskim igrama svakako je najistaknutije razdoblje karijere Marka Brajnovića. Prve olimpijske igre na kojima je nastupio su one 1948. godine u Londonu, a potom u Helsinkiju 1952. godine, gdje osvaja srebrnu medalju.

U Londonu je ždrijeb naše vaterpoliste namirio u jaku skupinu s Mađarskom i Italijom, pa je gol-razlika odlučivala u izuzetno izjednačenoj konkurenciji i Jugoslavija nije ušla u borbe za medalju jer je s velikom Italijom igrala “samo” 4:4, a ta velika Italija za samo nekoliko dana postala je olimpijski pobjednik. U Helsinkiju, u utakmici protiv “strašnih” Mađara tog vremena, Jugoslavija je igrala neriješeno 2:2 i ponovno je zbog gol-razlike nakon završetka svih utakmica u finalnoj skupini Mađarska bila prva na tablici i tako postala olimpijski pobjednik, a Jugoslavija druga i osvajač srebrne olimpijske medalje. Bio je i dio reprezentacije Jugoslavije koja je 1950. godine osvojila srebrnu medalju na Europskom prvenstvu u Beču.

Marko Brajnović pripadao je zaista jednoj velikog generaciji splitskih i hrvatskih vaterpolista, koja se samo zbog loše sportske sreće nije popela na vrh Olimpa i zakitila se zlatnom olimpijskom medaljom. No, i ovako je Marko Brajnović ostavio veliki trag u splitskom i hrvatskom vaterpolu, posebno u svom Jadranu kojemu je ostao vjeran cijeli život, a čiju je slavu i ime, zajedno s igračima iz svoje generacije, pronio diljem svijeta.

Brajnović je bio najbolji Jadranov dvometraš svih vremena. Jakim škarama preduhitrio bi svakog beka i ukrao loptu, okrenuo se na leđa i pucao s pet metara. Znalo se da je to gol. S besprijelekom tehnikom u rukavu, uvijek je čuvao parabolu ili šraubu kao alternativno rješenje. Uglavnom je bio i prvi strijelac lige.

Marko Brajnović preminuo je 16. prosinca 2010. godine u Beču. Sahanjen je na splitskom groblju Lovrinac.

NOGOMET

Božo Broketa

1 odličje - Srebrna medalja: OI London 1948.

Božo Broketa rođen je 24. prosinca 1922. godine u Dubrovniku, gdje već 1937. počinje svladavati nogometnu abecedu u juniorima GOŠK-a. Bio je lijevi bek, jugoslavenski nogometni reprezentativac. Od 1942. do 1945. godine nastupao je za momčad Uskoka iz Zagreba.

Nakon Drugoga svjetskog rata, 1945. godine prešao je u redove splitskog Hajduka, a družio se s bijelim dresom sve do 1956. Bio je omiljen i poznat zbog svoje borbenosti i angažiranosti. U tom svom hajdučkom desetljeću Božo je 493 puta branio boje Hajduka, postigavši kao standardni branič čak 70 golova. Posebno je ostao zapamćen i zlatnim slovima upisan u Hajdukovu povijest po голу kojim je Hajduku donio ne samo pobjedu nad Crvenom zvezdom već i prvi naslov prvaka države u tadašnjoj Jugoslaviji 1950. godine. Taj je gol postignut u posljednjim minutama, kad je izgledalo da je prvenstvo već izgubljeno.

Lijevi branič Božo Broketa nezapaženo prolazi sredinom igrališta. Pažnja gledatelja usredotočena je na područje pred golom gdje lopta šeta od noge do noge, i evo je do Stane Krstulovića. Ovaj puca, lopta se odbija prema Branku Vidaku koji je jedva uspijeva glavom vratiti najbližem suigraču. Tu se našao Broketa i bez oklijevanja tukao s dvadesetak metara. Lopta leti preko brojnih igrača i zaustavlja se u samom uglu mreže. Uzvici oduševljenja prolomili su se igralištem. Razdragani gledaoci viču, grle se, ljube. Oduševljenju se nije mogla ispriječiti ni žičana ograda. Na igralište su doletjele desetine gledaoca hrleći prema Broketi koji je postigao gol. Igrači Crvene Zvezde nemoćno šire ruke promatrajući zaista izuzetno oduševljenje na stadionu. Dok Srđan Mrkušić vadi loptu iz lijevog ugla mreže, oko Brokete su se našli svi igrači Hajduka.

“Ovo je rijedak, majstorski gol” – vikao je radio reporter u eter.

Broketin je gol odnio prvenstvo Crvenoj Zvezdi i donio ga Hajduku. Nakon završetka utakmice jedan čovjek ozbiljna izgleda penje se, grli i ljubi gredu koju je tek okrnula Broketina “bomba” i blagoslivlja nogu koja ju je tako spretno uputila. Te je večeri Božo Broketa, lijevi branič Hajduka, bio junak grada pod Marjanom. Ta Broketina bomba koja je potresla grad nikada u povijesti kluba neće biti zaboravljena. Konačno, nakon 21 godine bijeli tim izlazi s igrališta kao pobjednik. Prvi put poslije Drugoga svjetskog rata Hajduk je prvak Jugoslavije. Broketa napušta teren na rukama navijača.

Božo je i nadalje ostao nezamjenjiv član one zlatne generacije Hajduka koja je svom klubu, Splitu i Dalmaciji darovala titule prvaka države 1952. i u sezoni 1954./55. Bio je i član Hajdukovice momčadi koja je osvojila prvenstva Hrvatske 1945. i 1946. godine. Hajduk napušta 1956. godine kada jedno vrijeme igra za Lokomotivu iz Zagreba, a potom nastupa za Ajax iz Amsterdama.

Božo Broketa je, kao nogometaš Hajduka, od 1947. do 1948. godine tri puta nastupio za A reprezentaciju Jugoslavije. Debitirao je u prijateljskom susretu protiv Čehoslovačke u Pragu 11. svibnja 1947. godine (1:3), a posljednji je put reprezentativni dres nosio 27. lipnja 1948. godine u Beogradu, u utakmici za Balkanski kup protiv reprezentacije Albanije (0:0).

Treba naglasiti da je Božo Broketa ostvario san o kojem sanja svaki sportaš. Sudionik je 14. Olimpijskih igara održanih 1948. godine u Londonu te nositelj srebrne olimpijske medalje. Sudionik je i Svjetskog prvenstva 1950. godine u Brazilu.

Nakon završetka igračke karijere u splitskom Hajduku i kratko u Ajaxu, igrao je za zagrebačku Lokomotivu, potom se vratio u svoj Dubrovnik gdje je najprije bio igrač, a onda i trener GOŠK-a, zatim trener Dubrovnika i Slavena iz Grude.

Može se bez pretjerivanja reći da je Božo Broketa neizmjereno zadužio Hajduk i dalmatinski nogomet. Svojom neiscrpnom ljubavlju, entuzijazmom, energijom, izdržljivošću i borbenošću mnogima je bio uzor kako se treba boriti, ne samo za ugled svog kluba već i za onu istinsku ljepotu i pravi sportski duh nogometne igre. Plemenit, druželjubiv, uvijek spreman pomoći, bio je neobično omiljen u cijeloj sportskoj javnosti bez obzira na klupsku pripadnost. Sve ove vrline krasile se Božu Broketu, Dubrovčanina hajdučkog srca.

Nakon duge i teške bolesti preminuo je u svom rodnom Dubrovniku 25. srpnja 1985. godine. Pokopan je na dubrovačkom groblju Boninovo.

NOGOMET

Zvonimir Cimermančić

1 odličje - Srebrna medalja: OI London 1948.

Bio je nogometaš koji je demonstrirao brzinu i efikasnu igru te dobar dribler točnih i preciznih centaršuteva. Zvonimir Cimermančić rođen je 26. kolovoza 1917. godine u Zagrebu. Bio je napadač, ali je povremeno igrao i u obrani. Nogometnu karijeru započeo je u zagrebačkoj Concordiji 1933. godine, čiji dres nosi do 1934. Potom je nogometaš Slavije iz Varaždina od 1935. do 1938. godine, kada postaje nogometaš zagrebačkog Građanskog s kojim osvaja prvenstvo Jugoslavije u sezoni 1939./40. te prvenstvo Hrvatske 1943. godine. Poslije Drugog svjetskog rata nogometaš je zagrebačkog Dinama, čiji dres nosi u dva navrata, od 1945. do 1949. i od 1951. do 1954. godine. U tom periodu s plavima je dva puta osvojio titulu prvaka Jugoslavije u sezonama 1947./48. i 1953./54. te jugoslavenski nogometni kup 1951. godine. Za Lokomotivu iz Zagreba igrao je od 1949. do 1951. godine. Za Dinamo je odigrao 258 utakmica i postigao 136 pogodaka.

Zvonimir Cimermančić bio je svestrani igrač koji je uspješno igrao u obrani i u navali, a najviše je pružao kao desno krilo. U početku karijere igrao je isključivo u obrani, na mjestu obaju braniča, a pred kraj karijere igrao je vođu navale na položaju obiju spojki te ponovno kao desni ili lijevi branič.

Bio je to igrač pun znanja i pronicljivosti. Posjedovao je i veliku dozu borbenosti i prodorne jednostavnosti, a time i stalnu opasnost za protivnička vrata. Oštro je i točno pucao bilo lijevom ili desnom nogom, a najljepše golove je postizao udarcima glavom. Jedan je od najzaslužnijih za peti naslov Građanskog 1940. godine. Tada su "purgeri" u samo petnaest dana deklasirali BSK u Beogradu, Slaviju u Sarajevu, HAŠK te Jugoslaviju u Beogradu. Ključan igrač tih povijesnih utakmica za hrvatski nogomet bio je upravo Zvonimir Cimermančić.

Za reprezentaciju Jugoslavije je od 1940. do 1948. godine odigrao 9 utakmica. Četiri puta nastupio je kao nogometaš Građanskog, a pet puta kao igrač Dinama. Debitirao je 22. rujna 1940. godine u Beogradu, u utakmici za Dunavski kup protiv reprezentacije Rumunjske, kada su gosti slavili s 2:1. Od dresa reprezentacije Jugoslavije oprostio se u finalu Olimpijskih igara u Londonu 13. kolovoza 1948., u utakmici u kojoj je Švedska pobijedila Jugoslaviju s 3:1. Kao što je navedeno, učesnik je Olimpijskih igara 1948. godine u Londonu i nositelj je srebrne olimpijske medalje. Za reprezentaciju Hrvatske je kao igrač Građanskog od 1940. do 1944. godine odigrao 17 utakmica i postigao osam zgoditaka. Debitirao je u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Švicarske u Zagrebu 2. travnja 1940. (4:0), dok se od reprezentativnog dresa s hrvatskim grbom na grudima oprostio u Zagrebu 9. travnja 1944. godine, u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Slovačke (7:3).

Posebno dobru igru Cimermančić je pružio u velikoj pobjedi reprezentacije Hrvatske nad Bugarskom u Zagrebu 12. travnja 1942. godine, kada su naši slavili sa 6:0. Mnogi su govorili da je upravo on bio junak te utakmice, međutim on je uporno govorio da za ovu visoku pobjedu čestitke pripadaju cijeloj našoj navali koja je igrala u sastavi Cimermančić - Wölfl - Kacijan - Antolković - Pleše. Zanimljivo je da su sve zgoditke postigli igrači iz napada, i to Wölfl dva, a ostalo svi po jedan.

Zvonimir Cimermančić je postigao drugi zgoditak. Izmijenili su mjesta on i Kacijan. Kacijan je sam na desnom krilu poveo nekoliko koraka i dao Cimermančiću. Ovaj je okrenuo jednog Bugara i vratio Kacijanu. Sad je Ratko okrenuo drugog Bugara i dao loptu Zvonimiru. On je više nije upuštao u „okretanje“. Potrčao je i opalio iz gotovo mrtvog kuta u protivničke rašlje.

Jedan je od petorice hrvatskih nogometaša koji su prije i poslije Drugog svjetskog rata nosili dres reprezentacije Jugoslavije (Brozović, Pleše, F. Matošić, Wölfl, Cimermančić).

Nakon završetka igračke karijere posvetio se svojoj struci stomatologa. Međutim, ostao je uz svoj Dinamo te je u više mandata bio član uprave kluba. Veliki nogometaš, priznati stomatolog, veliki gospodin, a prije svega istinska legenda hrvatskog nogometa.

Zvonimir Cimermančić preminuo je u Zagrebu 14. svibnja 1979. godine, a sahranjen je na groblju Mirogoj.

VATERPOLO

Ivica Cipci

1 odličje - Srebrna medalja: OI Melbourne 1956.

Dovoljno je kazati Johan i asocijacije navru same. Vaterpolo, golovi, pobjede. Zvončac, olimpijada, Jadran. Legenda. Ne dupin, već pravi kit, Mobby Dick splitskog i hrvatskog vaterpola. Čovjek, vaterpolist, funkcionar sa za sigurno najosebujnijim pečatom među plutajućim stativama. Sjenka Jadranaša, njihova savjest. Traje koliko i novija povijest splitskog vaterpolskog pionira.

Ivica Cipci rođen je 25. travnja 1933. godine u Splitu. Učesnik je Olimpijskih igara u Melbourneu 1956. godine, gdje je osvojio srebrnu medalju. Na ovim igrama najbolji je strijelac olimpijskog turnira. Sudionik je i Igara 1960. godine u Rimu. Reprezentativac Jugoslavije, za koju je odigrao 50 utakmica, bio je od 1953. do 1961. godine. Za svoj Jadran odigrao je preko 200 službenih utakmica i postigao 129 golova.

Bio je preteča pravih sportskih lidera koji su za sobom ostavljali primjer i kriterij koji se bespogovorno slijedi: od romantičnih detalja kao što je izum u bacanju lopte kao kamena na tradicionalno dalmatinski način, tako da je taj šut postao svjetski glasovita specijalnost jer je lopta kao metak letjela iz njegove šake - udarac i kretnja ispod razine rame - na paralelno s površinom vode, pa sve do zrele Cipcijeve dobi u kojoj status vodiča i krčitelja puteva nakon igračke karijere zadržava u sportskim dužnosničkim funkcijama.

Bez uvrede ikoga, treba kazati da mu reprezentacija duguje puno, a Jadran gotovo sve.

Johan kaže da se može bez svakoga. Jadran je postojao i prije njega, a postojat će i poslije. Da nema njega, tu bi, veli, bio netko drugi. Cipci je u Jadrana sve prošao: bio je igrač, trener, predsjednik, vodeći funkcionar u tijelima vaterpolske federacije, disciplinski sudac Vaterpolskog saveza Jugoslavije, član predsjedništva međunarodne federacije, potpredsjednik ondašnjeg Jugoslavenskog olimpijskog odbora...

Pored srebra iz Melbournea, rado će se sjetiti i zlatnih medalja s Univerzijade i Mediteranskih igara 1959. godine u Bejrutu, srebrene medalje s Europskog prvenstva u Budimpešti 1958. godine.

Ipak, nađe dovoljno želje i sjeti se svog najradosnijeg reprezentativnog trenutka: "Bio sam rezerva u Nizozemskoj 1953. Ali, bio sam u momčadi koja je osvojila prvo neslužbeno prvenstvo svijeta. Nešto kao današnji FINA kup. Sjajna generacija na čelu sa Ćrom Kovačićem isprašila je sve što je vrijedilo u svjetskom vaterpolu." - kaže Johan.

Prvak Jugoslavije je s Jadranom bio 1954., 1957. i 1961. godine.

Kada se vrati domaćim bazenima, zaškri mu u očima i ne krije da mu je bilo draže biti prvakom Jugoslavije s Jadranom nego bilo što drugo. Posljednji put 1961. godine.

"Bilo je to doba velikog antagonizma s Mornarom. Gotovo je graničilo s ludilom koliko je to bilo naglašeno. Na neki način značilo je borbu za goli život. Jer, osnivanjem Mornara željelo se ugasiti Jadrana kao ostatak građanske, gospodarske sportske pojave. Bio je to čisti pokušaj likvidacije. Osim toga, bilo je to doba izuzetnog, dragocjenog sportskog rivalstva s Jugom. Za te se dvoboje živjelo cijelu godinu" - kaže Ivica Cipci.

Ovaj vrhunski sportaš i veliki gospodin na sve što je postigao u sportu, a dosegao je sportske visine koje su rezervirane samo za odabrane, nije niti pomišljao kada je, kupajući se ispred kuće na Mejama, kao golobradi momčić zakoračio u Jadrana.

"Počeo sam kao plivač. Visok, štrkljast i slabo uhranjen nisam bio po mjerilima za velike rezultate. Zato sam, s grupom od dvadesetak mladića u klasi Srđana Kraljevića, nastavio s vaterpolom. Nije bilo teško zavaljeti loptu pored veličina kao što su bili Bakašun, Giovanelli, Brajnović, Miro Mihovilović. To je ono o čemu sam već govorio. Nama je bilo lakše početi. Imali smo uzore..." - sjeća se svojih početaka u Jadranu legendarni Johan.

Ivica Cipci trajno je obilježio bogatu povijest splitskog sporta. Istinska je legenda hrvatskog vaterpola i jedan od najvećih vaterpolista rođenih na našim prostorima.

Godine 2007. dodijeljena mu je Nagrada za životno djelo grada Splita. Najbolji je sportaš Dalmacije u izboru čitatelja Slobodne Dalmacije 1959. godine. Godine 2007. dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a 2008. Državnu nagradu za životno djelo Franjo Bučar.

Odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

NOGOMET

Tomislav Crnković

1 odličje - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.

Odličan lijevi i srednji branič. Bio je odličan u skoku, vješto se pokrivao i znalački proigravao, oštar i beskompromisan borac, izdržljiv i pokretljiv, odlično je startao na loptu.

Tomislav Crnković rođen je 17. lipnja 1929. godine u Kotoru. Dok je kao dječak sanjario o velikim momčadima i punim stadionima i pošto je u mlađim uzrastima zagrebačkog HAŠK-a kod proslavljenog Ice Hitreca ratne 1942. godine stekao osnovne pojmove iz nogometne vještine, vihor rata odveo ga je 1943. godine u partizane. Tako je Crnković godine u kojima se formira ljudska i sportska ličnost proveo u ratu.

Sa završetkom rata, skinuvši časničku uniformu, vratio se svojoj dječjačkoj ljubavi - nogometu. Prijavivši se u zagrebački Metalac 1947. godine, koji je u to vrijeme vodio jedan od tada najboljih trenera, bivši reprezentativac Toni Pogačnik, igrao je Crni lijevu polutku i uvijek iskazivao srčanost. A kada je postao jedan od najboljih igrača, bilo je izvjesno da će brzo promijeniti klupsku sredinu.

U proljeće 1950. godine postao je nogometaš Dinama, u kojemu izrasta u jednog od najboljih obrambenih nogometaša tog vremena. Brzo se razvio u izvanrednog braniča. Igrao je oštro, ne štedeći ni protivnika ni sebe. Visok i snažan, uvijek je imponirao poštovanosti i vrlo brzo postao je jedan od oslonaca Dinamove obrane. Stalno je igrao na mjestu lijevog beka i dobivao dvoboje igrajući protiv najpoznatijih desnih krila europskog i svjetskog nogometa. Od 1956. godine preuzeo je ulogu centarhalfa. U dresu Dinama odigrao je 439 utakmica i postigao 5 zgođitaka. Za Dinamo je igrao do 1961. godine, osvojivši sa modrima titule prvaka Jugoslavije u sezonama 1953./54. i 1957./58. Bio je dio momčadi Dinama koja je osvojila kup Jugoslavije 1951. i 1960. godine. U sezoni 1957./58. dobitnik je Žute majice kao najbolji igrač prvenstva.

Iz Dinama je 1961. godine otišao u Austriju i pristupio momčadi LASK iz Linza, gdje igra do 1962. godine. Potom odlazi u Švicarsku i nastupa za momčad Servette iz Ženeve od 1962. do 1964. godine, gdje je i završio igračku karijeru zbog teže ozljede meniskusa.

Za nogometnu reprezentaciju Jugoslavije od 1952. do 1960. godine kao nogometaš Dinama odigrao je 51 utakmicu. Debitirao je 25. lipnja 1952. godine u Zagrebu, u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Norveške u kojoj je Jugoslavija pobijedila s 4:1. Od dresa reprezentacije oprostio se 8. svibnja 1960. godine u Lisabonu u kvalifikacijskoj utakmici za Kup nacija, u utakmici protiv reprezentacije Portugala u kojoj je domaćin pobijedio Jugoslaviju s 2:1. Bio je pet puta kapetan jugoslavenske nogometne reprezentacije. Sudjelovao je na Europskom prvenstvu 1960. godine u Parizu i nositelj je srebrne medalje, iako na ovom natjecanju nije nastupio.

Nastupio je na Svjetskim nogometnim prvenstvima 1954. godine u Švicarskoj i 1958. godine u Švedskoj. Oba je puta reprezentacija stigla do četvrtfinala. Dvapat se Jugoslaviji na puta ispriječila SR Njemačka. Posebno je Crnković rado spominjao Svjetsko prvenstvo 1958. godine u Švedskoj. Znao je reći da je to prvenstvo bilo predstava reprezentacije Brazila. Kakva strašna momčad. A on je protiv velikog Pelea igrao na Dinamovoj turneji u Brazilu.

“Već sam onda znao da će biti veliki nogometaš. I bio je. Za mene je najbolji nogometaš na svijetu bio i ostao Pele. A imali smo i mi svoje majstore. Bernard Vukas i Stjepan Bobek bili su čisti genijalci, neviđeni dribleri, igrači koji bi opstali u svim nogometnim vremenima“ – govorio je Tomislav Crnković.

Najveći uspjeh postigao je osvajanjem srebrne olimpijske medalje na Olimpijskim igrama 1952. godine u Helsinkiju.

Bio je standardni član uže obrane u sastavu Beara – Stanković – Crnković. U Finskoj, na olimpijskim igrama, Crnković je bio najmlađi reprezentativac. Otputovao je s tek jednom prethodno odigranom utakmicom u reprezentaciji Jugoslavije. U Helsinkiju je Crnković odigrao svih 6 utakmica. Zanimljivo je istaknuti da je Tomislav Crnković jedini nogometaš iz te generacije koja je osvojila srebrnu olimpijsku medalju 1952. godine u Helsinkiju, a koji nije po završetku karijere ostao u nogometu. Godine 1991. dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Tomislav Crnković preminuo je u Zagrebu 17. siječnja 2009. godine i sahranjen je na groblju Mirogoj.

NOGOMET

Željko Čajkovski

1 odličje - Srebrna medalja: OI London 1948.

Lijeva spojka i krilo.

Željko Čajkovski rođen je 5. svibnja 1925. godine u Zagrebu. Mlađi je brat Zlatka Čajkovskog. Igračku karijeru započeo je u zagrebačkom HAŠK-u, gdje je igrao već 1935. godine za najmlađe subjuniore, potom nastavlja u juniorima, a od 1942. do 1945. godine nastupao je za prvu momčad akademičara.

Nakon gašenja kluba od ondašnjih vlasti, Čajkovski 1945. godine najprije postaje igrač nogometne sekcije Konjičke brigade u Zagrebu, a iste godine postaje i nogometaš novoformiranog kluba Dinamo iz Zagreba, za koji igra do 1956. godine i s kojim u prvenstvima 1947./48. i 1953./54. osvaja titulu prvaka Jugoslavije u nogometu. S Dinamom je Željko osvojio i jugoslavenski kup 1951. godine. Za Dinamo je odigrao 447 utakmica i postigao 249 zgoditaka.

Nakon odlaska iz Dinama, Željko Čajkovski od 1956. do 1958. godine igra za Werder iz Bremena, a zatim od 1958. do 1960. godine za FC Lichtenfels, gdje je igrač i trener i gdje završava igračku karijeru.

Željko Čajkovski je bio vrlo brz igrač, prodoran, dobar tehničar, odlično je pucao lijevom nogom, bio je vrlo pokretljiv i odlična pregleda igre, sjajan dodavač.

U HAŠK-u je igrao kao spojka u triju Kacijan – Wolf – Željko Čajkovski, a u Dinamu je nastupao u nezadrživom kvintetu Beda – Kacijan – Golob – Željko Čajkovski – Kokotović.

Za reprezentaciju Jugoslavije je od 1947. do 1951. godine kao nogometaš Dinama odigrao 19 utakmica i postigao 2 zgoditka. Debitirao je 11. svibnja 1947. godine u Pragu, u prijateljskom susretu u kojoj je Čehoslovačka pobijedila Jugoslaviju s 3:1. Od dresa reprezentacije oprostio se 24. lipnja 1951. godine u Beogradu, u prijateljskoj utakmici u kojoj je Jugoslavija pobijedila Švicarsku sa 7:3.

Sudjelovao je na Svjetskom nogometnom prvenstvu 1950. godine u Brazilu. Postigao je u 114. minuti utakmice odlučujući treći zgoditak u kvalifikacijskoj utakmici s Francuskom 11. prosinca 1949. godine u Firenzi, kada je Jugoslavija slavila s 3:2 i osigurala odlazak na SP u Brazil.

Sudionik je Olimpijskih igara 1948. godine u Londonu i nositelj je srebrne medalje.

Nakon završetka igračke karijere, Željko Čajkovski je 11 godina radio kao trener u SR Njemačkoj. Od 1964. do 1966. godine bio je trener momčadi SpVgg Furth, zatim od 1967. do 1969. Borussia Neunkirchen, potom od 1971. do 1974. godine Ulma, zatim je jedno vrijeme 1974. godine trener VFR Heilbronna i 1975. godine Wackera 04 iz Berlina.

Inače, po struci je diplomirani ekonomist. Uvijek je na putovanja kao išao sa skriptom ispod ruke, dok je studirao ekonomiju. Kada je igrao u Njemačkoj, bio se zaposlio u Simensu.

Čajkovski je sportu odan do srži. Rado priča o teniskim legendama onoga vremena, Josipu Paladi, Franji Punčecu i Dragutinu Mitiću. Često ih je gledao na Šalati, ali on se više priklonio stolnom tenisu. Igrao je sa Željkom Dolinarom, Josipom Vogrincom, Zdenkom Uzorincem, čak je nastupao i za reprezentaciju Zagreba. Jednom je s pokojnim Zdenkom Uzorincem bio na turniru u Bratislavi. Obožava šah, čak ga i danas igra. Govori da je to najbolji mogući način na koji moždane vijuge ostanu u funkciji. O šahu kaže: „Šah bistri um, drži ga vitalnim, a kada ga spojite s fizičkim aktivnostima, onda možete očekivati da ćete doživjeti duboku i kvalitetnu starost, bez većih problema sa zdravljem“

Željko Čajkovski jedini je živi nositelj srebrne medalje s Olimpijskih igara 1948. godine u Londonu i naš je najstariji živući olimpijac.

Veliki nogometaš, intelektualac, a prije svega zaljubljenik u svoj rodni Zagreb.

Obilježio je jedno značajno razdoblje u povijesti hrvatskog nogometa. Osvajao je s Dinamom prvenstva i kupove, ima olimpijsku medalju. Igrao je i trenirao u jednoj od najjačih liga svijeta.

To je plavi broj 10 – Željko Čajkovski.

NOGOMET

Vladimir Čonč

1 odličje - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.

Bio je sjajan dribler, velikog radijusa kretanja.

Vladimir Čonč rođen je 13. siječnja 1928. godine u Zagrebu. Nogomet je počeo igrati u juniorima Građanskog 1942. godine. Kada su na igralištu kraj Nove ceste na Trešnjevci klinci igrali nogomet, poznati nogometni trener Martin Bukovy, Mađar, odabirao je povremeno pionire u selekciju koja je mogla igrati u juniorima Građanskog, tamo davne 1942. godine. Čonča je zaobišao i tada su dečki iz njegove škole došli tražiti da ga provjeri. Bukovy je tvrdio da ga je "isprobao", ali mali Čona nije se dao. "Niste me probali" – nije se dao smesti.

Veliki trenerski mag Bukovy ga je isprobao i Čonč je i formalno ušao u svijet nogometa.

Poslije Drugog svjetskog rata nastupao je za zagrebačke klubove i to: od 1945. do 1946. godine za momčad Poštara, zatim od 1947. do 1952. za Lokomotivu. Jedno vrijeme, mada kratko, nastupao je za Mornar iz Splita i Naša krila iz Zemuna.

U Dinamo je došao 1953. godine i igrao do 1961. U tom razdoblju s Dinamom je osvojio prvenstvo Jugoslavije u nogometu u sezonama 1953./54. i 1957./58. te jugoslavenski nogometni kup u sezoni 1959./60. Nakon odlaska iz Dinama, Čonč je igrao u SR Njemačkoj. Najprije je od 1961. do 1962. godine nogometaš momčadi Kickers Offenbach, a potom od 1962. do 1963. godine Eintrachta Bad Kreuznacha, kada je prestao s aktivnim igranjem.

Za reprezentaciju Jugoslavije je kao nogometaš Dinama 1956. godine odigrao jednu utakmicu.

Nastupio je 29. studenog 1956. godine u Londonu, u prijateljskoj utakmici u kojoj je Engleska pobijedila Jugoslaviju s 3:0.

Vladimir Čonč nastupio je na Olimpijskim igrama 1952. godine u Helsinkiju i nositelj je srebrne olimpijske medalje. Mnogo puta bio je rezerva Rajku Mitiću, npr. na Olimpijskim igrama u Helsinkiju.

Ovaj vrsni nogometaš bio je odličan dribler, izvrsna pregleda igre i velikog smisla za organizaciju igre. Bio je graditelj igre i pravodobni dodavač. Najčešće je nastupao na poziciji desne spojke u tandemu sa Željkom Čajkovskim i Željkom Matušom.

Za Dinamo je odigrao 413 utakmica i postigao 119 zgoditaka.

U jednom razgovoru, neposredno pred smrt, pokojni Dražan Jerković posebno je istaknuo Čonu, kako su ga prijatelji zvali, kao nogometaša koji je s loptom mogao sve: "Njegove su lopte imale oči, bio je besprijekoran tehničar, pogađao je suigrače tako preciznim dodavanjima da su jednostavno morali postići gol."

Vladimir Čonč bio je veoma skroman kao čovjek. Takav je bio i kao igrač. Govorio je da njemu nikada nije bilo važno tko će postići zgoditak, a kada bi gol postigao neki suigrač, veselio se kao i on.

Malo je poznato u javnosti kako je Čonč postao nogometaš Dinama. Bio je s Dinamom kao pojačanje na jednoj turneji u Montevideu 1952. godine, gdje su ga nagovorili da se preseli u Maksimir, gdje je ostao sve do smrti.

U javnosti je vrlo malo poznato da je prije Olimpijskih igara 1952. godine nastupao za splitski Mornar i Naša krila iz Zemuna. Naime, morao je u vojsku, služio je u mornarici u Splitu pa su ga registrirali za Mornar, klub Jugoslavenske ratne mornarice. Igrali su dobro i plasirali se u Prvu ligu. Međutim, stigla je naredba s vrha da tri vojna kluba ne mogu igrati u Prvoj ligi. Tako su ostali Partizan i zemunska Naša krila. Za njih je igrao drugu godinu vojnog staža.

Na ulicama Zagreba, na Trešnjevci, Čonč je krenuo u svijet nogometa. Tu je počeo igrati i godinu dana od njega stariji Bernard Vukas. Sjećao se Čonč, Bajdo je imao kožne hlače jer mu je otac bio lovac. On nije imao ništa jer mu je otac, koji je bio stolar, umro kada mu je bilo 10 godina. Sam se borio kroz život u nogometu i izborio svoj status. Treba iskreno priznati, doista veliki status. Nositelj je olimpijske medalje, igrao je u reprezentaciji, osvajao prvenstva i kupa.... Čona – nogometni znalac i legenda.

Vladimir Čonč preminuo je u Zagrebu 15. listopada 2012. godine i sahranjen je na groblju Mirogoj.

HRVANJE

Josip Čorak

1 odličje - Srebrna medalja: OI München 1972. - grčko-rimski stil do 90 kg

Vrhunski sportaš i poznati društveni djelatnik.

Josip Čorak rođen je 14. lipnja 1943. godine u Rastoku kod Gospića. Hrvanjem se počeo baviti relativno kasno, godine 1958. u Hrvачkom klubu Partizan iz Gospića.

Na pitanje zašto se opredijelio baš za hrvanje, Čorak odgovara: „A, koji bi se sportom bavio kada sam iz Like? Hrvanje je neka vrsta našeg tradicionalnog sporta. Bacanje kamena s ramena i hrvanje su dio našeg folklor, naše narodne baštine. Hrvanje je uostalom čovjekov prirodni poriv. Pogledajte samo djecu. Prva dječja nadmetanja su upravo u tome – tko će prije do cilja i tko će koga nadvladati i oboriti na zemlju. Hrvanje je kao sport samo nastavak prirodnoga poriva “uokvirenoga” pravilima.“

Nakon prvih hrvачkih borbi, Čorak je za svoj matični klub registriran 1959. godine, te nastavlja: “Bio sam izuzetno jak i prirodno nadaren i želio sam se ozbiljnije posvetiti nekom sportu. Privlačio me je jedan tada vrlo dobar klub, Željezničar iz Karlovca. Godine 1960. spakirao sam nešto stvari u torbicu, skupio ono nešto malo dinara i sjeo u vlak za Karlovac. Umoran i gladan zaspao sam, a probudilo me je tek svjetlo zagrebačkog kolodvora. Valjda je sudbina odlučila da postanem i ostanem građanin ovog grada. Dva dana sam obilazio grad, spavajući na klupi zagrebačkog parka Zrinjevac. Drveće i zelenilo Zrinjevca neodoljivo me podsjećalo na rodnu Liku. Osjećao sam se kao kod kuće. A onda sam slučajno sreo jednog poznanika koji je trenirao u Lokomotivi. Pozvao me da odem s njim na trening, što sam objeručke prihvatio i postao lokomotivaš. Za mene se tada zainteresirala Prvomajska. Gotovo da sam potpisao pristupnicu. A onda sam sreo prijatelja koji je hrvao za Sljeme. Pitao me, što ću u Prvomajskoj jesti, valjda željezo. A, Sljeme je nudilo smještaj u samačkom hotelu i obilje kobasica. Nisam se dugo premišljao, ovo posljednje je prevagnulo.“

Godine 1966. Josip Čorak osniva u Zagrebu Hrvачki klub Lika, u kojem od osnutka djeluje najprije kao natjecatelj, trener i voditelj struke.

Čak 11 puta prvak je Jugoslavije u kategorijama od 97 do 100 kilograma u poluteškoj kategoriji grčko-rimskim stilom.

Osvajao je medalje na Mediteranskim igrama, a ima i dvije medalje s europskih prvenstava. Na Europskom prvenstvu 1969. u Modeni osvojio je zlatnu medalju grčko – rimskim stilom u poluteškoj kategoriji. U istoj disciplini osvojio je brončanu medalju u Istočnom Berlinu 1970. godine.

Krunu karijere ostvario je 1972. godine na Olimpijskim igrama u Münchenu, gdje je u svojoj disciplini osvojio srebrnu medalju.

Proglašen je sportašem 20. stoljeća u Ličko – senjskoj županiji.

Od 1976. godine radi kao hrvачki trener.

Hrvачki klub Lika na čelu s Josipom Čorkom godine 1971. i 1975. osvaja Kup europskih prvaka.

U razdoblju od 1994. do 2005. godine 11 puta je osvajao zlatne medalje na svjetskim hrvачkim prvenstvima za veterane grčko – rimskim i slobodnim stilom, po čemu je i svjetski rekorder.

Josip Čorak kontinuirano je prisutan u društvenom životu grada Zagreba. U dva mandata zastupnik je Gradske skupštine Grada Zagreba, a u vrijeme Domovinskog rata inicijator je i nositelj velikog broja humanitarnih akcija. U razdoblju od 2000. do 2006. godine obnaša dužnost zamjenika pročelnika u Gradskom uredu za obrazovanje, kulturu i sport. Obnašao je i dužnost direktora tvrtke za upravljanje gradskim objektima.

Godinama je bio i vrlo aktivan u Hrvatskom olimpijskom odboru.

Predsjednik Republike Hrvatske odlikovao ga je odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 2010. godine dobio je Državnu nagradu za sport za životno djelo Franjo Bučar.

Josip Čorak je zasigurno učinio najviše za razvoj ovog sporta u Hrvatskoj. Bio je jedan od inicijatora osnivanja hrvачkih škola i kampova kroz koje su prošli mnogi kasniji, kvalitetni hrvачi. Na taj način udareni su čvrsti temelji za razvoj hrvачkog sporta u Hrvatskoj, koji su urodili plodom.

KOŠARKA

Zoran Čutura

1 odličje - Srebrna medalja: OI Seoul 1988.

Gospodin pod koševima i u privatnom životu. Zoran Čutura rođen je 12. ožujka 1962. godine u Zagrebu. Igračku karijeru započeo je tada u mlađem bratu zagrebačke košarke, Košarkaškom klubu Industromontaža a kasnije Monting, gdje je prošao kroz mlade klupske uzraste. Vrlo rano bilo je jasno da je Dečec, kako su ga zvali prijatelji i suigrači, košarkaš za mnogo jače košarkaške sredine od Industromontaže.

Kada je početkom osamdesetih godina prošlog stoljeća Cibona započela formirati momčad koja će osamdesetih godina gospodariti europskim i tada jugoslavenskim parketom, bilo je jasno da će joj jedan od koraka na putu formiranja kvalitetne momčadi biti dovođenje Zorana Čuture u klub.

U tome se i uspjelo i Čutura je 1981. godine postao košarkaš Cibone. Iduća 1982. godina ostala mu je, po vlastitom priznanju, najviše u sjećanju: "Imao sam 20 godina te 1982. To je bila moja prva sezona u Ciboni, i upravo je ona okončana prvom trostrukom krunom u povijesti. U finalu Kupa pobjednika kupova pobijedili smo moćni madridski Real 96:95. Ali bit ću iskren i objektivan, tijekom sezone bio sam zamjena pokojnom Kreši Čosiću ili Mihovilu Nakiću i pripremao se za buduću ulogu nositelja. U tom finalu ušao sam na samom kraju u produžetku, kad je netko napravio pet faulova, i nije mi na pamet padalo pogledati prema košu Reala. Sjećam se da je Aco Petrović na Krešin asist pogodio šut za produžetak i da sam kraj tekme dočekao u zagrljaju Adnana Bečića".

Zoran Čutura se doista u dresu Cibone naosvajao trofeja. Bili su prvaci Europe 1985. i 1986. godine. Pobjednici Kupa pobjednika kupova bili su 1982. i 1987. godine.

Prvak Jugoslavije s Čuturom u momčadi Cibona je bila 1982., 1984. i 1985. godine. Kup Jugoslavije su osvojili 1982., 1983., 1985., 1986. i 1987. godine.

Osvojio je Zoran Čutura s Cibonom i titulu prvaka Hrvatske u prvoj sezoni od neovisnosti, 1992. godine.

Danas, s ove vremenske distance, Zoran Čutura, inače diplomirani ekonomist koji radi kao vrlo ugledni sportski novinar, ističe da je ključni trenutak za ovu veliku generaciju Cibone bio 1984. godine, kada je pokojni Dražen Petrović došao u klub. Već godinu dana nakon Draženova dolaska, 1985. godine, Cibona je postala prvak Europe. U toj velikog generaciji, koju su pored Dražena i Čuture sačinjavali između ostalih i Aco Petrović, Knego, Nakić, Arapović, Vukičević, Ušić, veliku ulogu imao je i trener Mirko Novosel.

Zoran danas govori da je zaista bila privilegija igrati s pokojnim Draženom. Bio je veliki vođa, ali i veliki radnik, iako je bio mlađi od njih svih. Po Zoranovim riječima, vrlo brzo se Dražen nametnuo kao lider u Ciboni, zbog radne etike i pristupa košarci.

Čutura je kao igrač bio vrlo precizan, s 2,03 metra igrao je gotovo na svim pozicijama u momčadi, a najviše na mjestu krila. Bio je vrlo pametan igrač. Nije bio od onih koji bi komentirali odluke sudaca ili poteze trenera. Iako, kaže da je velika razlika između današnje košarke i one njegova vremena osamdesetih godina prošlog stoljeća.

Kada je napustio Cibonu, od 1992. do 1994. godine igrao je u Splitu za momčad Croatia osiguranja (KK Split, nekoć Jugoplastika). U dvije sezone, koliko je proveo na Gripama, Čutura je osvojio hrvatski košarkaški kup 1993. i 1994. godine, kada je i prestao s aktivnim igranjem.

Kao reprezentativac Jugoslavije osvojio je brončanu medalju na Svjetskom prvenstvu u Španjolskoj 1986. godine i zlatnu na istom natjecanju 1990. u Argentini. Na Europskom prvenstvu u Jugoslaviji 1989. godine osvojio je također zlatnu medalju. Sudionik je Olimpijskih igara 1988. godine u Seoulu, gdje je osvojio srebrnu medalju.

Zbor hrvatskih sportskih novinara izabrao ga je 2007. za novinara godine u Hrvatskoj. On, jasno, u novinama prati košarku. Njegova prednost u odnosu na kolege dolazi od toga što on kao bivši igrač shvaća košarku i odnose unutar momčadi jer je sve to prošao. Mnogi novinari vole košarku, a Zoran je u prednosti pred njima zbog toga što je iskustvo poznavanje košarke brusio na parketu i u svlačionici, učeći između ostalih od jednog od najvećih košarkaških znalaca u povijesti, Mirka Novosela, a nije nevažno spomenuti da je bio suigrač Krešimira Čosića i Dražena Petrovića.

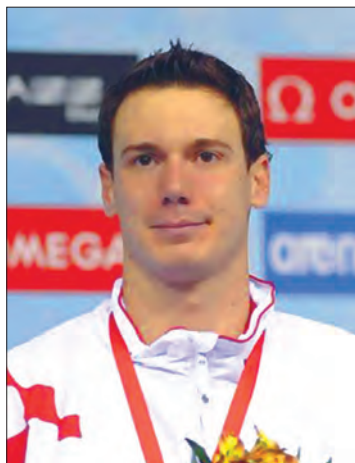
Zoran Čutura, košarkaški velikan i novinarski znalac.

PLIVANJE

Duje Draganja

1 odličje - Srebrna medalja: OI Atena 2004. - 50 m slobodno

Još jedan istinski velikan hrvatskog sporta.

Duje Draganja rođen je 27. veljače 1983. godine u Splitu. Još prije polaska u osnovnu školu roditelji su ga upisali u plivačku školu Plivačkog kluba POŠK, uvidjevši njegovu opčinjenost vodom.

Reprezentativac Hrvatske je od 1999. godine. Plivao je za splitski POŠK od 1998. do 2002. godine, kada odlazi u Rijeku i postaje član Primorja. Od 2007. godine plivač je zagrebačke Dubrave.

Bio je kapetan hrvatske juniorske plivačke momčadi. Na europskim juniorskim prvenstvima osvojio je sedam zlatnih medalja te drži dva juniorska svjetska rekorda i četiri juniorska europska rekorda, kao i brojne hrvatske rekorde. Studirao je na kalifornijskom sveučilištu Berkeley. U finalu NCAA u New Yorku otplivao je 100 metara slobodno u 25 – metarskom bazenu za 46.64, čime je srušio deset godina star europski rekord Aleksandra Popova.

Učesnik je Olimpijskih igara 2000. godine u Sydneyu i 2004. godine u Ateni, gdje je plivao u finalima na 50 i 100 metara slobodno, te na 100 metara leptirovim stilom. U sve tri discipline je oborio hrvatski rekord, a na 50 metara slobodno je osvojio olimpijsko srebro uz šesti rezultat svih vremena, 21.94.

Slika je to koja se stalno vrti, slika koja traje. Finale na 50 metara slobodno. Dvadeset sekundi ludila, straha, patnje i nade. Pogotovo straha. Plivačka Formula 1, gledaš, drhtiš, nemaš pravo trepnuti, ako trepneš u pogrešno vrijeme sve si propustio. Znaš da je medalja tu, ali opet nisi siguran. Onda se semafor zapalio. Duje Draganja je drugi. I dok su hrvatski novinari skakali do stropa, Amerikanci su nepogrešivo komentirali, “ovo su sigurno Hrvati”. Njima su olimpijske medalje normalna stvar. Zlato je Duje Draganji pobjeglo za stotinku. Noć osvajanja olimpijskog srebra u Ateni bila je za pamćenje. Slavilo je jednog splitskog mladića koji je plivao sva tri sprinterska finala.

Duje Draganja je u najvećem trenutku svoje karijere izjavio: “Recimo da moj uspjeh nitko nije očekivao, ali ja jesam. Znao sam da je to moguće. Početkom godine sam najavio tu mogućnost. Neću reći da sam bio siguran, ali sam vjerovao u finale na 100 metara leptir. Tu sam napravio najveći iskorak, najviše napredovao. Znao sam da mogu 50 dobro plivati, ali utka na 50 metara je čisti rulet. Razlika između prvog i osmog je dvadeset sekundi, tu negdje. Najmanja sitnica može odlučiti. Umorilo me, ali ide se dalje. Ovo je tek jedan od krajnjih ciljeva moje karijere. Voda me uvijek privlačila. Kada sam bio mali, skočio bih u more. Zima ili ljeto, svejedno. Zašto baš voda? Možda sam malo divlji, previše živahan ili baluna nije bilo u blizini.”

Duje Draganja sudionik je i Olimpijskih igara 2008. godine u Pekingu.

Odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, dobitnik je državne nagrade za sport Franjo Bučar 2004. godine. Iste je godine u više anketa novinskih kuća proglašen najboljim sportašem Hrvatske i Dalmacije.

Godine 1999. Hrvatski olimpijski odbor proglasio ga je najvećom nadom hrvatskog sporta, a po izboru HOO-a najuspješniji je hrvatski sportaš 2004. i 2006. godine.

U kolovozu 2006. godine Duje Draganja je osvojio srebrnu medalju u disciplini 50 metara delfin na 28. Europskom prvenstvu u plivanju u Budimpešti. Draganja je isplivao dionicu za 23.62 sekunde, što je novi hrvatski rekord. Srebrnu medalju osvaja i 2007. godine na Europskom prvenstvu u Mađarskoj na 50 metara slobodno.

Godine 2008. Duje Draganja na Svjetskom prvenstvu u plivanju u malim bazenima u Velikoj Britaniji osvaja zlatnu medalju u trci na 50 metara slobodnim stilom te postavlja novi svjetski rekord otplivavši 50 metara za 20 sekundi i 81 stotinku, upisavši se tako među trojicu velikana plivanja koji su uspjeli tu disciplinu otplivati za manje od 21 sekundu.

Na Europskom prvenstvu u kratkim bazenima 2009. godine u Istanbulu osvojio je srebrnu medalju u disciplini 50 metara slobodno, zlatnu medalju u disciplini 100 metara mješovito te srebrnu u štafeti 4x50 metara slobodno.

Duje Draganja je u 21. godini života osvojio ono što je mnogima samo san. Došao je tik do vrha Olimpa, krova sporta i sportskih uspjeha.

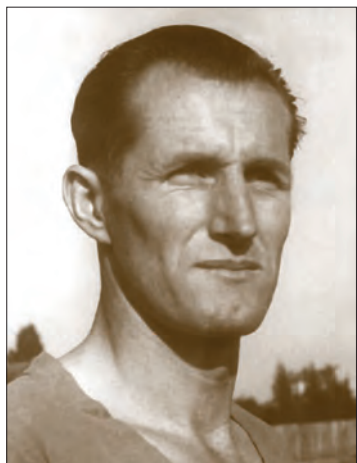
Ovaj vrsni plivač ostvario je više nego odličnu karijeru, a sve što je u istoj postigao bilo je plod velikog rada i odricanja.

NOGOMET

Vladimir Firm

1 odličje - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.

Nogometaš koji je igrao na više mjesta u momčadi, najčešće u navali, a zahvaljujući visini i visokom skoku često je postizavao pogotke glavom.

Vladimir Firm rođen je 5. lipnja 1923. godine u Zagrebu. Igračku karijeru započeo je u momčadi zagrebačkog Trnja, čiji je nogometaš najprije u mlađim uzrastima, a kasnije i kao igrač prve momčadi od 1937. do 1942. godine. Otac mu je radio kao željezničar, a trener zagrebačkog Željezničara (od 1946. Lokomotiva) bio je Hermengildo Kranjc, očev radni kolega i kasnije poznati međunarodni nogometni sudac. I, nagovorio je oca da Vladimir 1942. napusti Trnje i postane igrač Željezničara. U tom klubu je igrao do 1947. godine, kada postaje nogometaš Partizana iz Beograda čiji je igrač do 1948. godine.

Nakon jedne sezone u Partizanu, Firm se 1948. godine vraća u zagrebačku Lokomotivu, čiji je igrač do 1955. godine. Potom je od 1956. do 1957. godine nogometaš Zagreba.

Njemačka je iduća nogometna destinacija Vladimira Firma, gdje je od 1957. do 1959. godine nogometaš FSV Frankfurta, a zatim odlazi u švicarski FC Solothurn gdje je od 1959. do 1962. godine igrač i trener.

Za reprezentaciju Jugoslavije je od 1947. do 1949. godine odigrao 3 utakmice. Igrao je dvije utakmice kao nogometaš Partizana, a jednu kao igrač zagrebačke Lokomotive.

Debitirao je 22. lipnja 1947. godine u Bukureštu, u utakmici za Balkanski kup u kojoj je Jugoslavija pobijedila Rumunjsku s 3:1. Od dresa reprezentacije oprostio se 11. prosinca 1949. godine u Firenzi, u kvalifikacijskoj utakmici za svjetsko prvenstvo u kojoj je Jugoslavija pobijedila Francusku s 3:2.

Sudionik je Svjetskog nogometnog prvenstva 1950. godine u Brazilu, iako nije nastupio.

Također, Vladimir Firm učesnik je i Olimpijskih igara 1952. godine u Helsinkiju. Iako nije nastupio, osvajač je srebrne olimpijske medalje.

Za reprezentaciju grada Zagreba odigrao je 16 utakmica.

Pričao je Firm da mu je u sjećanju posebno ostalo Svjetsko nogometno prvenstvo 1950. godine u Brazilu. Evo što je izjavio Zvonimiru Magdiću za knjigu "Legende zagrebačkog nogometa": "Veleban je taj stadion na Marakani. Za nas, neboder. Po gornjem je katu tribina mogao prolaziti kamion. Igramo s Brazilom, Mundial. Momčad je izdiktirana, rezerve na tribinama. Nešto je stalo, a onda znamo što se događa: Mitića je udarilo u glavu i rasjeklo. Vele da je mene na megafon prozvalo, ali u onoj vrevi od 200 tisuća ljudi, ja nisam ništa čuo. Jer, Brazil je prvi put tada zaigrao sa strašnim trijom Zizinho – Ademir – Jair. Da li me prozvalo ili ne, ali možda sam mogao i istrčati na Mundialu."

Ipak, rado se sjećao Firm svoje treće – posljednje utakmice u dresu reprezentacije, kada je igrao kao nogometaš Lokomotive. Bila je to kvalifikacijska utakmica za Svjetsko prvenstvo u Brazilu. U Firenci, treća utakmica s Francuzima. Navalu reprezentacije Jugoslavije vodi Vladimir Firm. Bila je to utakmica krila. Prvoslav Mihajlović s dva gola i Željko Čajkovski s jednim, odlučili su tu utakmicu. Firm je pomogao na sve strane koliko je mogao, jer spojke nisu baš sjajno odigrale utakmicu. Na kraju je sve ispalo dobro, pobjedi se ne gleda u zube. Mihajlović je izveo odlučujući jedanaesterac kada nitko nije htio. Maestralan je bio i gol Željka Čajkovskog. Jednu je loptu zarezao tako jako s korner linije da je ona preletjela preko njegove noge, dobila felš i vratar Francuza Ibrir bio je nemoćan.

Vladimir Firm je kao nogometaš bio visok, snažan, spoj snage i žilavosti. Bio je vrlo probojan, brz, duga koraka, visoka skoka, u igri vrlo hrabar i postojan. Ljudina od glave do pete.

Bio je tip pravog engleskog centarfora. Išao je silovito. Bio je teško zadrživ. Takvih klasičnih centarfora, kakav je bio on, više nema. Igra je odnijela klasičnog centarfora. Firm u punom zamahu bio je baš to – centar oko kojega se sve vrtilo.

Nakon završetka igračke karijere trenirao je nekoliko zagrebačkih klubova.

Vladimir Firm preminuo je 27. studenog 1996. godine u Zagrebu i sahranjen je na groblju Mirogoj.

VATERPOLO

Tomislav Franjković

1 odličje - Srebrna medalja: OI Melbourne 1956.

Korčulanin koji je veliku vaterpolsku karijeru ostvario u Splitu. Tomislav Franjković rođen je 19. svibnja 1931. godine u Korčuli. Diplomirao je na Filozofskom fakultetu. Plivanjem i vaterpolom započeo je na plivalištu KPK (Korčulanskog plivačkog kluba) u Korčuli. U splitski Mornar stigao je nakon što je ovaj osnovan kao vojni klub.

Tomislav Franjković igrao je za KPK od 1945. do 1949. godine kada je otišao na odsluženje vojnog roka, nakon čega, kao i veliki broj kvalitetnih vaterpolista, završava u Mornaru. To se u to vrijeme zvalo organizirani koncentrat jugoslavenskog vaterpola. U Mornaru je igrao sve do 1960. godine.

Dolaskom u Split, Tomislav Franjković započinje veliku vaterpolsku karijeru. Vrlo brzo je napredovao do reprezentacije, a potom i do velikih uspjeha na bazenima diljem svijeta. Treba reći da je za reprezentaciju Jugoslavije nastupao od 1952. do 1958. godine. S velikog broja natjecanja Tomislav Franjković se vraćao s nekom od medalja.

Najveći uspjeh svakako mu je nastup na Olimpijskim igrama 1956. godine u Melbourneu i osvajanje srebrne olimpijske medalje.

Pored olimpijskog srebra, osvojio je srebrnu medalju na Europskom prvenstvu 1954. godine u Torinu, a nastupao je za momčad Jugoslavije koja se smatra neslužbenim svjetskim prvakom 1953. godine, kada je osvojila zlatnu medalju na Trofeju Italije. Nastupio je i na Trofeju Italije 1955. godine, kada je osvojena srebrna medalja.

Dolaskom Tomislava Franjkovića u Split, uz Lovru Radonića, Ivu Štakulu i Boška Vuksanovića stvorena je odlična vaterpolska momčad Mornara, koja je pedesetih godina dvadesetog stoljeća igrala odličan vaterpolo. To je stvorilo određene nesuglasice između Jadrana, starijeg vaterpolskog brata, i Mornara koji je tada doslovce predstavljao koncentrat jugoslavenskog vaterpola.

Mornar je ustrojen na temeljima jugoslavenske ratne mornarice i imao je svakojaku potporu države, dok se Jadran morao snalaziti kao i ostali sportski klubovi. Mornar je u vodenim sportovima bio ono što je Partizan iz Beograda bio u ostalima. Bio je dakle jedna vrsta državne reprezentacije jer je imao prioritet pri odabiru kvalitetnih vaterpolista. Naime, odlaskom na odsluženje vojnog roka, kvalitetni vaterpolisti redovito bi završavali u Mornaru.

Mladi sportaši tog vremena, kao što je bio i Tomislav Franjković, tu su ideju rado prihvaćali jer ipak je lakše bilo služiti vojni rok u Splitu i igrati vaterpolo, nego boraviti u pojedinim zabitnim krajevima bivše države. Treba reći da je Tomislav Franjković mnogo dao Mornaru i splitskom vaterpolu. Pored toga što je pronio ime kluba i grada diljem svijeta, bio je član momčadi koja je osvojila prvenstvo Jugoslavije 1952., 1953., 1955. i 1956. godine. Ostavio je veliki trag i u plivačkom sportu. Godine 1953. član je štafete Mornara koja je postala državni prvak na 4x100 metara mješovito, kao i plivačkih šampionskih momčadi Mornara 1955., 1956. i 1957. godine.

Jedan od najvećih uspjeha ovog vrhunskog sportaša, koji je na najvećim sportskim natjecanjima nastupao i kao plivač, zasigurno je izbor u reprezentaciju Europe u turniru u Budimpešti, neposredno pred Olimpijske igre u Melbourneu 1956. godine gdje je, igrajući sidruna, u izravnom dvoboju s glasovitim mađarskim vaterpolistom Gyarmati-jem postigao dva pogotka.

Sve u svemu, otkada je došao u splitski vaterpolo, Tomislav Franjković je u njemu ostavio velik, možemo reći i ogroman trag. Bio je član splitskog kluba koji je pet puta osvojio titulu državnog prvaka, a što je najvažnije, splitskom i hrvatskom sportu donio je i srebrnu olimpijsku medalju.

Tomislav Franjković spada u red onih najstarijih mornarevaca koji su udarili prve temelje kluba, pa ga se može smatrati i jednom od legendi Mornara, u društvu starijih utemeljitelja poput Dalibora Meštaneka, Stjepe Duvnjaka, Bože Grkinića...

Premинуo je u Korčuli 12. listopada 2010. godine, gdje je i sahranjen.

VATERPOLO

Damir Glavan

1 odličje - Srebrna medalja: OI Atlanta 1996.

Karijera puna uspjeha i priznanja.

Damir Glavan rođen je 2. ožujka 1974. godine u Rijeci. Vaterpolom se počinje baviti 1986. godine u Vaterpolskom klubu Primorje iz Rijeke. U mlađim kategorijama Primorja osvaja kadetsko prvenstvo bivše države, juniorski kup Hrvatske i kup Jugoslavije.

Godine 1990. Damir Glavan počinje nastupati za prvu momčad Primorja i odigravati prve utakmice u bivšoj Prvoj saveznoj vaterpolskoj ligi. Do 1996. godine jedan je od standardnijih igrača Primorja, s kojim iste 1996. godine osvaja kup Hrvatske.

Potom je od 1996. do 2000. godine vaterpolist zagrebačke Mladosti, s kojom 1997. i 1999. godine osvaja titulu prvaka Hrvatske. Hrvatski kup s Mladosti je osvojio 1998. i 2000. godine.

S Mladosti je Glavan 1999. godine osvojio Kup pobjednika kupova, a bio je i dio momčadi 1997. godine kada je osvojeno drugo mjesto na Final Four-u u Napulju te 1998. kada je osvojeno treće mjesto na Final Four-u u Zagrebu. U posljednjoj sezoni, 1999./2000., ponovno je s Mladosti osvojio drugo mjesto na Final Four-u, ovog puta u Bečeju.

Godine 2000. Damir Glavan se vraća u Primorje i njihov je član sljedeće dvije godine. Od 2002. do 2008. godine igra u Italiji, gdje nastupa za Pescaru, Cataniju i Padovu, a zatim se vraća u svoj matični klub Primorje iz Rijeke, gdje je 2012. završio igračku karijeru.

Za hrvatsku vaterpolsku reprezentaciju odigrao je oko 150 utakmica.

Ipak, vrhunac svoje igračke karijere doživio je 1996. godine na Olimpijskim igrama u Atlanti, gdje je bio član hrvatske momčadi koja je osvojila srebrnu medalju.

Nokaut susret za plasman u poker najboljih igrao se protiv Jugoslavije - Hrvatska, Hrvatska, Vukovar, Vukovar - odjekivalo je bazenom. Hrvati su samljeli protivnika, a nastup u finalu izborili su tek produžetcima protiv Italije. Težak ritam odigravanja utakmica posljednja dva dana odrazio se na raspoloženje i igru hrvatskih vaterpolista u završnom dvoboju protiv Španjolaca.

Svladao ih je umor, izbornik Bruno Silić nije sjedio na klupi nego na tribinama...

Srebrno odličje u Atlanti 1996. povijesni je uspjeh hrvatskog vaterpola i sporta u cjelini, svako odličje osvojeno na olimpijskim igrama vrijedno je pravog zlata.

U osvajanju ovog povijesnog olimpijskog srebra veliki udio dao je i Damir Glavan.

Kao član hrvatske srebrne vaterpolske reprezentacije iz Atlante 1996. godine, Damir Glavan dobio je Državnu nagradu za sport Frano Bučar, a odlikovan je i državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

U 38. godini života Glavan se oprostio od aktivnog igranja. Kada rezimira svoju karijeru, kaže: "Svaki dio karijere je lijep, i oni sami početci i klupski uspjesi, pa olimpijske igre. Odlazak u Italiju donio mi je pomak u sportskom smislu, ali i u samom životu i nekim shvaćanjima. Zadnje četiri godine su u Primorju također bile odlične. Vratio sam se doma, a nitko nije vjerovao da će se sastaviti ovako odlična momčad i da će se događati ovako lijepe stvari, te da će Primorje biti u vrhu svjetskog vaterpola. Svaki sportaš uzme si malo vremena nakon završetka karijere da stane na loptu. Vidim se uz rub bazena, a volje i iskustva mi ne nedostaje. Ne bih promijenio gotovo ništa u svojoj karijeri. Svakome bi preporučio da se bavi sportom, ne mora to biti vaterpolo. Sport može pomoći u razvoju, čovjek puno nauči kroz poraze, a sport ga vodi na zdrav put. Ima tu i nekih ružnih trenutaka koji se zaborave. Osobno sam imao problema s kralježnicom, pa stres frakturom desne ruke i pauzirao sam skoro godinu dana. Čovjek puno nauči o sebi u takvim situacijama. Osobno se nemam na što požaliti, puno sam dobio, ali i puno dao vaterpolu" – ističe Glavan.

U bogatoj karijeri, kao što kaže i sam Glavan, bilo je uspona i padova što je i normalno, ali biti osvajač olimpijske medalje – ta čast u sportu je rezervirana samo za odabrane. Nju je doživio i Damir Glavan.

TENIS

Sabrina Goleš

1 odličje - Srebrna medalja: OI Los Angeles 1984. - pojedinačno

Jedina hrvatska olimpijska medalja u ženskom tenisu.

Sabrina Goleš rođena je 3. lipnja 1965. godine u Starim Mikanovcima. Jedna je od najboljih tenisačica na prostoru bivše države. Bila je članica teniskih klubova Medveščak i Trešnjevka iz Zagreba.

Vrlo rano, još kao juniorka, probila se u vrhu svjetskog tenisa. Tako je Sabrina 1982. godine bila osma juniorka svijeta do 18 godina, a samo godinu dana kasnije, 1983., treća je juniorska svijeta tog godišta.

Iste godine pobjeđuje na otvorenom prvenstvu Italije u Rimu, u juniorskoj konkurenciji. Te je godine debitirala i na FED CUPU.

Treba reći da je Sabrina osvojila četvrto mjesto 1982. godine na ekipnom prvenstvu do 21 godinu. Višestruka je državna prvakinja pojedinačno i u igri parova.

Na Univerzijadi u Zagrebu 1987. godine osvojila je dvije medalje, i to zlatnu u igri miješanih parova zajedno s Brunom Orešarom i brončanu u pojedinačnoj konkurenciji.

Sabrina Goleš osvajačica je WTA turnira 1983. u Bariju i 1987. u Parizu, u pojedinačnoj konkurenciji. U igri parova tri je puta pobjeđivala na prestižnim turnirima: prvi put 1986. godine u paru s Talijankom Sandrom Cecchini u gradu Charlestonu u Južnoj Karolini u Sjedinjenim Američkim Državama, zatim 1988. godine u Ateni u paru s Judith Wiesner iz Austrije i 1989. godine u talijanskom gradu Tarantu u paru s Mercedes Paz iz Italije.

Od 1981. godine nastupala je za reprezentaciju Jugoslavije, dva je puta igrala u polufinalu Svjetske skupine te je nekoliko godina bila kapetan reprezentacije.

Godine 1984. na Federation kupu, svjetskom ekipnom prvenstvu, osvojila je treće mjesto, a godinu dana ranije Sabrina igra četvrtfinale Federation kupa.

Godine 1987. bila je najbolje rangirana u karijeri - bila je 27. igranica svijeta pojedinačno na WTA ljestvici.

Ipak, s obzirom da je ovo knjiga o hrvatskim olimpijskim medaljonošama, naglašavamo da je Sabrina Goleš prvi put nastupila na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu i odmah osvojila srebrnu medalju. Treba reći da je tenis na ovim igrama bio pokazni sport.

Do finala je Sabrina pobijedila S. Lee iz Koreje sa 6:0 i 6:2, zatim P. Hy iz Hong Konga sa 6:4, 4:6 i 9:7, potom Amerikanku K. Horvat sa 6:2. i 7:6., Francuskinju C. Tanvier sa 6:2 i 6:2, a u finalu je Njemica Steffi Graf bila bolja sa 1:6, 6:3 i 6:4.

Na ovim igrama nastupila je sa samo 19 godina i da u finalu nije bila slavna Njemica Steffi Graf, vrlo lako se moglo dogoditi da se Sabrina popne na pobjedničko postolje na svojim prvim igrama, iako je i srebrna medalja u tako velikoj konkurenciji tada devetnaestogodišnje Sabine više nego veliki uspjeh, tim više što se tenis u Los Angelesu nakon dugo godina vratio na olimpijske igre i bio je, kao što je navedeno, pokazni sport.

Na idućim igrama 1988. godine u Los Angelesu, Sabrina je ispala u drugom kolu. U prvom kolu pobijedila je proslavljenu Španjolku Arancu Sanchez Vicario sa 6:4 i 6:2, a u drugom ju je savladala proslavljena Argentinka Gabriela Sabatini, tada sigurno najbolja tenisačica svijeta, sa 6:1 i 6:0.

Početkom devedesetih godina prošlog stoljeća jedno je vrijeme igrala tenis u Sjedinjenim Američkim Državama i bila je 1991. godine jedna od prvih poklisara Hrvatskog olimpijskog odbora.

Po povratku kući, Sabrina Goleš je od 1992. do 1994. godine bila izbornica hrvatske teniske reprezentacije.

Osamdesetih godina prošlog stoljeća bila je u samom vrhu svjetskog tenisa, što dokazuju prestižni turniri koje je osvajala u pojedinačnoj konkurenciji i u paru. Iako je 1984. godine na Igrama u Los Angelesu tenis bio demonstracijski sport, to nipošto ne umanjuje vrijednost njezine medalje niti umanjuje uspjeh koji je postigla, tim više kada se zna da su na tim igrama nastupale tada uvjerljivo najbolje igranice svijeta.

I u tako velikoj, rekli bi i ogromnoj konkurenciji, Sabrina je uspjela osvojiti srebrnu medalju.

KOŠARKA

Alen Gregov

1 odličje - Srebrna medalja: OI Barcelona 1992.

Vrstan bek i organizator igre.

Alen Gregov rođen je 1. travnja 1970. godine u Zadru. Košarku je počeo igrati u Zadru, gdje je kao član juniorske momčadi KK Zadar 1988. godine osvojio državno prvenstvo za tu kategoriju natjecanja. Sezonu 1990./91. proveo je na posudbi u KK Borik, danas KK Puntamika, a onda je do 1994. godine bio standardan košarkaš Zadra.

U ljeto 1994. Gregov je prešao u Cibonu i "pod tornjem" je ostao do 1998. godine. U dresu Cibone osvojio je titule prvaka Hrvatske 1995., 1996., 1997. i 1998. godine, kao i hrvatski košarkaški kup 1995. i 1996. godine. U sezoni 1998./99. Gregov je u Poljskoj i igra za momčad Nobile Anwil, s kojim osvaja drugo mjesto u košarkaškom prvenstvu te zemlje. Još jednu sezonu, narednu 1999./2000., također je u Poljskoj i u dresu momčadi Zepter – Slask osvaja prvenstvo države i Super kup. Potom se vraća u Hrvatsku i sezonu 2000./01. igrač je KK Split, pa opet odlazi u Poljsku i u sezoni 2001./02. igra za Prokom Irefl, a u sezoni 2002./03. za Idea-Slask. Karijeru je završio igrajući za grčke klubove Aris i Apollon od 2002. do 2004. Treba reći da je s Arisom 2003. godine bio pobjednik FIBA kupa.

Za hrvatsku košarkašku reprezentaciju igrao je od 1992. do 1995. godine. Na Mediteranskim igrama u francuskom Languedec – Roussillonu 1993. godine osvojio je srebrnu medalju. Na prvenstvima Europe 1993. u Münchenu i 1995. godine u Ateni osvojio je brončane medalje. Brončanu medalju osvojio je i na Svjetskom prvenstvu 1994. godine u Torontu.

Najveći uspjeh u karijeri Alen Gregov je postigao na Olimpijskim igrama u Barceloni 1992. godine, gdje je bio dio momčadi koja je osvojila srebrnu medalju.

Nakon završetka igračke karijere nije kao većina košarkaša ostao na bilo koji način u tom sportu, već se okrenuo drugim zanimanjima.

Kada je 2004. godine prestao s aktivnim igranjem košarke, odlučio se baviti bioenergijom. Za zadarskog sportaša stvarni su život postali poklonici njegovih iscjeliteljskih moći.

Govori, završetkom karijere morao je odlučiti kojim će putem krenuti. U svakom slučaju, nije više htio biti odvojen od supruge i djece i poziv Zdenka Domančića, uglednog terapeuta bioenergijom koji godinama radi u Sloveniji, a kojega poznaje od djetinjstva, činio mu se kao prst sudbine. Domančića smatra drugim ocem, genijem u poslu kojim se bavi, a nadasve predanim i poštenim čovjekom. Ističe Gregov da se godinama, poglavito tijekom ljeta, sretao s Domančićem koji mu je često pričao o svojim sposobnostima, ali mu i govorio da sve što radi, mogu i svi ostali, samo kada bi znali kako. Godinama je Alen upijao njegove priče, a onda je 2000. godine sa suprugom Majom prošao kod njega u Kranjskoj Gori tečaj kojim je savladao osnovne tehnike iscjeljivanja bioenergijom. Kada je 2004. godine odlučio košarci reći zbogom, bilo mu je, kaže, logično da ostatak svog života posveti pomaganju drugima.

Alen Gregov u međuvremenu je savladao još nekoliko stupnjeva bioenergijskih tečajeva. U Kranjskoj Gori boravi po devet mjeseci godišnje.

"Uvijek sam volio pomoći ljudima. I ništa me ne može više razveseliti i ispuniti od sreće koju vidim na licima onih kojima sam pomogao, bilo da je riječ o neznatnijim tegobama ili o ozbiljnijim problemima. Nikada neću zaboraviti jednog momka iz Osijeka koji je nakon prometne nesreće ostao oduzet od struka naniže. Kad je nakon moje terapije počeo micati nožnim prstima, lice mu je obasjala neopisiva sreća. I ne zamjeram što me nitko više na ulici ne pita kako sam, već je prvo pitanje nakon uobičajnog pozdrava – mogu li pomoći. Ma, naravno da mogu: čovjek je poput mobitela – kad mu se isprazni baterija, treba je ponovno napuniti. Ali točno onoliko koliko joj je potrebno da "mobitel" opet normalno proradi, jer zdravlje je stanje optimalne energije. No, moram reći da nitko od nas nije čudotvorac: nekima se može pomoći vrlo lako, a nekima ipak nema pomoći, ali takvim pacijentima možemo olakšati patnju." - dodaje bivši košarkaš.

Alen Gregov je kao član državne reprezentacije iz Barcelone 1992. godine odlikovan Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a kao član reprezentacije dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

NOGOMET

Ivan Jazbinšek

1 odličje - Srebrna medalja: OI London 1948.

Prema mišljenju stručnjaka, bio je najbolji stoper koji se ikada pojavio na našim terenima. Ivan Jazbinšek rođen je 9. kolovoza 1914. godine u Zagrebu. Bio je obrambeni igrač. Nastupao je za zagrebačke nižerazredne klubove, Meteor od 1931. do 1933., te Policijski od 1933. do 1934. Kraće vrijeme nastupao je za beogradski BSK. Iako su mu tamo nudili veliki novac, nije mogao bez svog rodnog Zagreba, pa se ubrzo vratio kući. U veliki zagrebački Građanski tog vremena Ivan Jazbinšek došao je 1935. i ostao punih 10 godina, sve do njegova raspuštanja 1945. godine. U tom periodu s Građanskim je osvojio prvenstvo Jugoslavije u sezonama 1936./37. i 1939./40. te prvenstvo Hrvatske 1943. godine. Oskar je svoju karijeru započeo kao lijevi branič, a na prvenstvenoj utakmici protiv Hajduka u Splitu 1937. godine zaigrao je na mjestu srednjeg braniča i tu je ostao do kraja karijere. „Petica“ je bila njegova i u klubu i reprezentaciji. Poslije Drugog svjetskog rata igrao je u zagrebačkom Metalcu od 1945. do 1947. godine, kada prelazi u zagrebački Dinamo gdje igra do 1950. godine i s kojim osvaja prvenstvo Jugoslavije u sezoni 1947./48.

Ivan Jazbinšek bio je čvrst, oštar, okretan, uporan, lukav, odlične igre glavom, igrač visoke klase.

Bio je svojedobno pojam za velemajestora nogometne lopte. Srednji branič izuzetnog instikta, jedinstvenog pregleda igre, bio je uvijek za glavu viši i od najvišeg protivnika. Neprelazan za protivničke vođe navala, često je znao i po trojicu igrača zaustavljati odjednom. Milimetarskom točnošću slao je upotrebljive lopte svojim krilima ili pak najbolje postavljenom suigraču. Od njega su počinjale mnoge pobjedničke akcije, na njemu su se zaustavljali i najbolje smišljeni protivnički napadi. Jazbinšek je igrao dugo, punih dvadeset godina njegova igračka zvijezda sjala je punim sjajem. Pružao je nezaboravne igre ne samo u svom klubu nego i u reprezentaciji, protiv tada najboljih napadača Europe s kojima je s lakoćom izlazio na kraj. Kao član momčadi, ili u klubu ili reprezentaciji, bio je vrlo stabilan i nije se moglo dogoditi da on u nekoj utakmici zakaže. Uvijek je imao visok prosjek, igrao je vrlo dobro ili odlično. Kao kolega bio je sjajan, a kada se posvetio trenerskom poslu, nastavio je istim načinom kao što je to radio i kada je bio igrač. U 36. godini života odigrao je posljednju utakmicu u dresu Dinama i posvetio se trenerskom pozivu.

Za reprezentaciju Jugoslavije je kao nogometaš Građanskog od 1938. do 1941. godine nastupio 7 puta. Debitirao je u Beogradu 3. travnja 1938. u kvalifikacijskoj utakmici za svjetsko prvenstvo protiv reprezentacije Poljske, u kojoj je Jugoslavija pobijedila s 1:0. Od dresa reprezentacije Jugoslavije oprostio se u Beogradu 23. ožujka 1941. godine u utakmici za Dunavski kup, u kojoj su Jugoslavija i Mađarska igrane neodlučeno 1:1. Bila je to posljednja utakmica reprezentacije pred Drugi svjetski rat. Dres reprezentacije Hrvatske od 1940. do 1944. godine, kao igrač Građanskog, Ivan Oskar Jazbinšek nosio je 18 puta - prvi put u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Švicarske u Zagrebu 2. travnja 1940. (4:0), a posljednji u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Slovačke u Zagrebu 9. travnja 1944. (7:3).

Sudionik je Olimpijskih igara u Londonu 1948. godine i osvajač srebrne medalje.

Po završetku igračke karijere posvetio se trenerskom pozivu. Bio je sjajan nogometni učitelj sa zavidnom sposobnošću demonstracije. Ukratko, Oskar je jedinstven uzor mnogima u svemu – u igri, ponašanju, a kasnije i kao više nego uspješan trener. Trenirao je najprije zagrebački Metalac. Potom je u dva navrata, od 1953. do 1955. i 1966. godine, trener zagrebačkog Dinama s kojim u sezoni 1953./54. osvaja titulu prvaka Jugoslavije.

Trener NK Zagreba je od 1956. do 1958. godine. Radio je i u Izraelu gdje je trenirao momčad Hapoel iz Haife, te u Canadi gdje je vodio momčad Croatije iz Toronta.

Ivan Jazbinšek preminuo je u Zagrebu 28. lipnja 1996. godine, a sahranjen je na groblju Mirogoj.

NOGOMET

Ivica Horvat

1 odličje - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.

Spada među najbolje hrvatske obrambene nogometaše svih vremena. Bio je sjajan u skoku, odličan u čuvanju protivničkih napadača, precizan u proigravanju, tehnički na visokoj razini, najčešće je igrao na poziciji centarhalfa, a uspješno je igrao braniča i desno krilo. Bio je gotovo neprelazan.

Ivica Horvat rođen je 16. srpnja 1926. godine u Sisku. Nogomet je počeo igrati u zagrebačkoj Ferrariji. Za Dinamo je nastupao od 1945. do 1957. godine, odigraši u plavoj majici čak 507 utakmica i postigavši 29 pogodaka. S Dinamom je osvojio prvenstva Jugoslavije u sezonama 1947./48. i 1953./54., kao i kup Jugoslavije 1951. godine. U sezoni 1955./56., dobitnik je Žute majice Narodnog sporta kao najbolji igrač prvenstva. Od 1957. do 1960. godine igrao je za Eintracht iz Frankfurta.

Za reprezentaciju Jugoslavije je kao nogometaš Dinama od 1946. do 1956. godine odigrao 60 utakmica. Debitirao je prvoj utakmici reprezentacije Jugoslavije, odigranoj nakon završetka Drugog svjetskog rata u Pragu 9. svibnja 1946. godine protiv reprezentacije Čehoslovačke, u utakmici u kojoj je Jugoslavija slavila s 2:0. Posljednji put igrao je u Londonu 28. studenog 1956. u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Engleske, u kojoj su domaćini pobijedili s 3:0. Čak 19 puta bio je kapetan reprezentacije Jugoslavije. Sudjelovao je na dva svjetska nogometna prvenstva, 1950. godine u Brazilu i 1954. godine u Švicarskoj. Izabran je u najbolju momčad Svjetskog prvenstva 1950. godine u Brazilu. Sudionik je Olimpijskih igara 1952. godine u Helsinkiju i nositelj je srebrne olimpijske medalje.

Nakon završetka igračke karijere posvetio se trenerskom pozivu. Bio je pomoćni trener u Eintrachtu, potom trener u Schalke 04, Rot-weiss Essenu i zagrebačkom Dinamu. Sa Schalkeom je 1972. godine bio drugi u Bundesligi i osvojio je njemački kup pobijedivši u finalu Kaiserslautern s 5:0. S Dinamom, kojega je trenirao od 1967. do 1970. godine, osvojio je Kup velesajamskih gradova vodeći u finalu momčad koju je preuzeo od Branka Zebeca, te kup Jugoslavije u sezoni 1968./69.

Inače, potrebno je reći da je Ivica Horvat bio vrlo svestran. Bio je atletičar u HŠK Concordija iz Zagreba, odlično je trčao na 110 metara prepone, skakao u dalj i u vis, igrao je i rukomet u Concordiji. U omladinskoj momčadi Ferrarije igrao je zajedno sa starijom braćom Vladom i Dragom. Bio je i vrlo dobar igrač stolnog tenisa.

“Ivica Horvat bio je moj idol, moj igrački uzor. Kao dječak, obožavao sam njegovu igru, moja djevojka iz tog doba poklonila mi je Horvatovu sliku koju i danas čuvam. Kad sam došao u Dinamo on je odlazio, no biti i pet minuta u društvu s takvom igračkom veličinom kao što je Ivica, za mene je ispunjenje dječaćkih snova. Kao osoba bio je prepun vrlina, principijelan i iznimno korektan. Kao sportaš, odlikovao se rijetko viđenom fernesom, bio je istinska nogometna veličina. Za mene je bio najbolji centarhalf na svijetu, potvrdio je i to izbor u najbolju momčad Svjetskog prvenstva u Brazilu. Bio je ponos Dinamovih navijača, nametnuo je visoke kriterije za sve nas koji smo kasnije nosili plavi dres igrajući na njegovom mjestu. Ivica Horvat je bio plemeniti nogometni div!” – tako je Ivicu Horvata opisao njegov nasljednik u plavoj majici s brojem pet na leđima, Vlatko Marković, počasni predsjednik Hrvatskog nogometnog saveza. I ostali iz nogometnog svijeta, kada se o Ivici Horvatu povede riječ, skidaju kapu i nižu samo komplimente.

Debitirao je još kao dječak, sa 16 godina zaigrao je za Ferrariju, protiv Građanskog. Čuvao je velikog strijelca Augusta Lešnika i Beli se uz njega nije naigrao. I mnogi drugi slavni golgeteri toga doba isto su prošli kada je na suprotnoj strani bio Ivica Horvat.

Njegov trener u tim daniha bio je slavni Milan Antolković, koji je o njemu jednom zapisao: “Ivica Horvat je bio profesionalac od glave do pete. Odličan igrač, imao je udarac s obje noge, a glavom je igrao savršeno. Uvijek je bio borben, ali volio je nadigravanje, nije bio od onih koji su napucavali loptu. Imao je izražen momčadski duh, suigrači su ga voljeli i uvažavali i kao nogometaša i kao osobu”. Posebno je Horvat sretan što je s njime na klupi Dinamo 1967. godine osvojio Kup velesajamskih gradova. Vodio je jednu veliku momčad koja je u finalu bila bolja od Leedsa. Iz tih dana ostalo je zapisano o Horvatu treneru: “Došao je, vidio i – pobijedio.”

Za kraj, rečenica koju je rado isticao: “Bilo je časno raditi u Dinamu.” Doista, bilo je časno kada su bili časni ljudi, kakav je i Ivica Horvat. Godine 2004. dobio je Nagradu za životno djelo Matija Ljubek, koju dodjeljuje Hrvatski olimpijski odbor.

Ivica Horvat preminuo je 27. kolovoza 2012. u Njivicama na otoku Krku. Sahranjen je na zagrebačkom groblju Mirogoj.

RUKOMET

Katica Ileš

1 odličje - Srebrna medalja: OI Moskva 1980.

Osječka rukometna heroína.

Katica Ileš rodila se 30. ožujka 1946. godine u Osijeku. Rukomet je počela igrati u juniorskoj momčadi Grafičara, gdje igra od 1959. do 1962. godine. Potom je igračku karijeru nastavila u Rukometnom klubu Osijek za koji je igrala punih dvadeset godina, od 1962. do 1982. godine. Nakon toga je godinu i pol dana igrala za japansku momčad Omron iz Jamage.

Od prvog do posljednjeg dana bogate karijere igrala je na poziciji kružne napadačice. S Osijekom je osvojila tri kupa Jugoslavije - 1966., 1978. i 1981. godine, kao i Kup pobjednika kupova 1982. godine.

Za reprezentaciju Jugoslavije igrala je od 1973. do 1980. godine, a gotovo cijelo vrijeme reprezentativne karijere bila je kapetanica momčadi. Odigrala je 203 utakmice i postigla 348 zgoditaka.

Katica Ileš bila je član momčadi reprezentacije Jugoslavije koja je osvojila zlatnu medalju na Svjetskom prvenstvu 1973. godine u Jugoslaviji te srebrne medalje na Svjetskom prvenstvu 1971. u Nizozemskoj i 1980. godine na Olimpijskim igrama u Moskvi. Prva je Osječanka s osvojenim olimpijskim odličjem. Na Mediteranskim igrama u Splitu 1979. godine osvojila je zlatnu medalju.

Svakom je sportašu nastup na olimpijskim igrama najveća želja. Kada se to dogodi, sreća je velika, a kada nastup bude popraćen medaljom, sreći nema kraja. U Moskvi je konkurencija bila velika: Istočne Njemice, Čehinje, Mađarice, Rumunjke, rukometašice Sovjetskog Saveza.

“Težak nam je bio put do postolja, a srebrna medalja bila je nagrada jednoj odličnoj generaciji rukometašica” – prisjeća se Katica Ileš, srebra s Olimpijskih igara 1980. godine u Moskvi.

Reći će da joj je to natjecanje posebno ostalo u sjećanju jer je na njemu proslavila 200. nastup za reprezentaciju. Malo se rukometašica njene generacije u svijetu može pohvaliti takvom brojkom. Malo ih se može pohvaliti i da su bile igračice tako dobre kao što je Kaja bila. Igrala je kružnu napadačicu i, po sudu mnogih, u svojoj je ulozi bila najbolja na svijetu.

Prisjećajući se svojih prvih rukometnih dana, Kaja kaže: „Stanislav Šuperina otkrio me kao djevojčicu, gledao me kako igram i pozvao me u klub, u Grafičar. Tako je počelo. Nisam odmah smjela nastupiti, morala sam čekati do 15. godine. Šuperina me odmah stavio na crtu od šest metara, na to teško mjesto kružne napadačice. Teško, jer su kružne napadačice izložene batinama. O, kako se tuče na crti! No, nisam ni ja ostajala dužna!“

U Osijeku je igrala deset godina, kaže da su bile fenomenalna klapa. Za generaciju s kojom je osvojila olimpijsko srebro reći će da je bila – neponovljiva, a na pitanje o suigračicama koje bi izdvojila nabrojiti će sve s kojima je igrala i u klubu i u reprezentaciji.

Iz igračke karijere Katica posebno pamti dvije utakmice. Najljepša joj je uspomena finalna utakmica sa svjetskog prvenstva na kojemu smo osvojili zlatnu medalju 1973. godine. S tugom se pak sjeti utakmice koja je odlučivala o odlasku na Olimpijske igre u Montrealu. Bilo je dovoljno neodlučeno 12:12 s Rumunjka i u našem posljednjem napadu Lukić je pogodila vratnicu. Lopta se odbila suparnicama u ruke, iskoristile su to i slavile pobjedom od 13:12. Naše rukometašice ostale su kod kuće, a momčad je bila zbilja sjajna. “Ali, sve je to sport” – kaže Katica.

Katica Ileš diplomirala je na Fakultetu za fizičku kulturu i nakon završetka igračke karijere 1985. godine radila je kao trenerica s mladim dobnim kategorijama rukometašica Osijeka. Tijekom boravka u Japanu bila je pomoćna trenerica reprezentacije.

Bila je članica Vijeća Hrvatskog olimpijskog odbora, članica Izvršnog odbora Kluba olimpijaca i predsjednica Odbora za sport grada Osijeka.

Dobitnica je brojnih sportskih nagrada. Nagrađena je Državnom nagradom za sport Franjo Bučar za životno djelo 1999. godine, trofej Hrvatskog olimpijskog odbora Matija Ljubek za životno djelo dobila je 2007. godine. Nagrada za životno djelo Osječko – baranjske županije dodijeljena joj je 2000. godine, a 2009. godine dobila je i Nagradu za životno djelo grada Osijeka.

KAJAK

Milan Janić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Los Angeles 1984. - K-1 1000 m

Dovoljno je reći – prvi do Matije Ljubeka.

Milan Janić rođen je 14. lipnja 1957. godine u Bačkoj Palanci. S kajakom je započeo vrlo rano, kao petnaestogodišnjak, u Kajakaškom klubu Partizan (kasnije Jedinstvo i Sintelon) iz Bačke Palanke. Bilo je to 1972. godine i vrlo brzo, čim je stekao pravo nastupa u juniorskoj konkurenciji, počeo je redati titule na juniorskom prvenstvu Srbije i Jugoslavije i bilo je jasno da je Janić kajakaš za velike sportske domete.

Prvi značajniji uspjeh na međunarodnom planu Janić je ostvario na Europskom prvenstvu za juniore do 23 godine 1975. u talijanskom gradu Kastel Gandolfu, gdje je u čamcu jednosjedu na 500 metara osvojio brončanu medalju. Razvidno je da su na ovom natjecanju nastupali kajakaši do 23 godine, a Milan je osvojio broncu s nepunih 18.

Kada je prešao među seniore, Janić je nastavio uspješan kajakaški niz. Godine 1978. na svom prvom velikom natjecanju na kojemu je nastupao kao senior, na Svjetskom prvenstvu u Beogradu, u kajaku jednosjedu osvaja dvije medalje. Zlato osvaja u trci na 10.000 metara, a srebro na 1000 metara.

Te 1978. godine Milan Janić je u izboru Sportskih novosti proglašen najboljim sportašem Hrvatske.

Naredne 1979. godine na Svjetskom prvenstvu u njemačkom gradu Duisburgu ponovno osvaja zlato u trci na 10.000 metara.

Iste godine na Mediteranskim igrama u Splitu osvaja tri srebrene medalje. Srebro je osvojio u natjecanju jednosjeda na 500 i na tisuću metara, kao i u paru s Dušanom Filipovićem.

Godine 1981. na Svjetskom prvenstvu u engleskom gradu Nottinghamu osvojio je srebrnu medalju u jednosjedu u trci na deset tisuća metara.

I naredna godina za Janića je vrlo uspješna. Na Svjetskom prvenstvu u kajaku u Beogradu 1982. u trci čamaca jednosjeda na deset tisuća metara ponovno se popeo na krov svijeta, osvojivši zlatnu medalju.

Iduće 1983. godine na Svjetskom prvenstvu u finskom gradu Tampereu osvaja srebrnu medalju u trci čamaca jednosjeda na deset tisuća metara.

Milan Janić sudionik je Olimpijskih igara u Moskvi 1980. godine, gdje je osvojio sedmo mjesto. Ipak, krunu karijere Milan Janić ostvario je na Olimpijskim 1984. godine u Los Angelesu, gdje je u trci čamaca jednosjeda na tisuću metara osvojio srebrnu medalju.

U finalu trke na tisuću metara Janić je krenuo mirno, vrlo oprezno. Čekao je pravi trenutak. Kada je regata počela ulaziti u finiš, pojačao je tempo. Medalja je bila na vidiku. Poslije je pričao da je u finišu trke, kada je medalja već bila gotovo sigurna, mislio da će umrijeti. Dokazivalo je to na kraju i njegovo lice gotovo u grču, disao je na "škrge", okretao se, tražio zrak. Ipak, srebrna medalja osvojena na olimpijskim igrama je uspjeh za povijest, uspjeh za sva vremena.

Kao što je rečeno, Milan Janić je osvojio srebru u trci čamaca jednosjeda na tisuću metara s vremenom 3 minute, 47 sekundi i 38 stotinki.

Važno je istaknuti sportski put Milana Janića, iz čega je razvidno da je medalju na Igrama u Los Angelesu osvojio iz hrvatskog kluba. Dakle, od početka karijere pa do 1977. godine Janić je član Kajakaškog kluba Partizan iz Bačke Palanke, potom je od 1977. do 1978. u Kajakaškom klubu Belišće, kada se vraća u Partizan i rodnu Bačku Palanku. Godine 1982. vraća se u Hrvatsku i postaje član Kajakaškog kluba Vuteks iz Vukovara, u kojemu je veslao do 1988. godine, kada je odlučio prestati s veslanjem. Preko 40 puta bio je prvak Jugoslavije u raznim kajakaškim disciplinama.

Doista, rano je napustio kajak, sa samo 31 godinu. Govorio je tada Milan da on nije tako želio, nego da su drugi tako htjeli. Godine 1979. dobio je najveće priznanje rodnog grada, Oktobarsku nagradu grada Bačka Palanka. Nakon prestanka aktivnog natjecanja jedno vrijeme bio je van sporta, onda je početkom devedesetih bio šef stručnog stožera Kajakaškog kluba Sintelon iz Bačke Palanke, a godine 1997. osnovao je Kajakaški klub Elit, također u Bačkoj Palanci, gdje je bio gotovo sve: trener, predsjednik, fizioterapeut. Njegovi sinovi Stjepan i Mičo nastupaju za Kajakaški klub Jarun iz Zagreba i hrvatsku reprezentaciju, a kći Nataša osvojila je čak šest olimpijskih medalja za Mađarsku.

Milan Janić je preminuo 1. siječnja 2003. godine u Beogradu od posljedica prometne nezgode. Sahranjen je u Bačkoj Palanci.

NOGOMET

Ratko Kacijan

1 odličje - Srebrna medalja: OI London 1948.

Napadač s velikim radijusom kretanja, najčešće desna spojka ili vođa navale, sjajan organizator igre, nesebičan u dodavanju i dobar pucač. Ratko Kacijan rođen je 17. siječnja 1916. godine u Zadru. Bio je hrvatski i jugoslavenski nogometni reprezentativac.

Matični klub mu je bio Primorac iz Biograda na moru, gdje je 1931. godine počeo igrati nogomet u svojoj četrnaestoj godini. Nakon što su mu se roditelji preselili u Šibenik, igrao je u Osvitu čiji dres nosi od 1934. do 1936. godine. Od 1936. do 1939. član je zagrebačkog HAŠK-a, s kojim osvaja jugoslavensko prvenstvo 1938. godine. Od 1939. do 1941. godine nastupa za Hajduk i član je one čuvene bijele momčadi koja je u sezoni 1940./41. osvojila prvenstvo Banovine Hrvatske. U navedenoj sezoni najbolji je strijelac lige, sa 17 postignutih zgoditaka.

Ratko Kacijan je za Hajduk odigrao 41 utakmicu i postigao 54 zgoditka. Od 1941. do 1945. godine ponovno je član zagrebačkog HAŠK-a, a od 1945. do 1949. nosio je dres Dinama, s kojim osvaja prvenstvo Jugoslavije 1948. godine. Kao aktivni nogometaš trenirao je NK Milicionar iz Zagreba. Za Dinamo je odigrao 102 utakmice i postigao 50 zgoditaka.

Kacijan je za reprezentaciju Hrvatske od 1940. do 1943. godine odigrao 10 utakmica, 2 kao nogometaš Hajduka i 8 kao nogometaš zagrebačkog HAŠK-a. Postigao je jedan zgoditak. Debitirao je u Zagrebu 8. prosinca 1940. godine u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Mađarske (1:1), a posljednji je put dres s hrvatskim grbom na grudima nosio u Bratislavi 6. lipnja 1943. godine u prijateljskoj utakmici protiv Slovačke (3:1). Za A reprezentaciju Jugoslavije 1946. godine je odigrao jednu utakmicu, i to onu prijateljsku protiv Čehoslovačke u Pragu 9. svibnja 1946. godine (2:0). Tada je bio nogometaš zagrebačkog Dinama. Ratko Kacijan sudjelovao je na Olimpijskim igrama 1948. godine u Londonu i nositelj je srebrne olimpijske medalje.

Pristupio je Hajduku 1939. godine i iskazao se kao veliko pojačanje. Malo poslije njega u redove Splitsana uključio se i čehoslovački reprezentativac Jirka Sobotka, tako da je tadašnji trener Ljubo Benčić s ovom dvojicom vrsnih nogometaša upotpunio momčad Hajduka, koji je kroz povijest imao vrhunskih napadača, ali nikada takav trio kao što su u sezoni 1940./41. bili Ratko Kacijan, Frane Matošić i Jirka Sobotka.

Iz Splita je Kacijan ponovno otišao u Zagreb i vratio se u redove „akademikara“. Nakon završetka Drugoga svjetskog rata, Ratko sa svojim ranijim suigračem i prijateljem Željkom Čajkovskim pristupa Dinamu.

Ratko Kacijan neosporna je legenda hrvatskog nogometa, a svojom kako pametnom tako i borbenom igrom isticao se još prije rata, dok je igrao u HAŠK- u i Hajduku. Kasnije se igrački razvijao i sazio u izvanrednog nogometaša, pogotovo za onodobni sistem u kojem su glavni teret i u navali i u obrani, a posebno u građenju igre, snosile upravo spojke. Njegova je parola bila: „Igrač misli, lopta trči.“ Zato je on vrlo znalački upošljavao svoje suigrače i „dugim“ loptom prenosio igru, redovito na iznenađujući način.

Bio je to nogometaš burnog, često i pretjeranog temperamenta, pa je zadavao posla sucima i trenerima. Međutim, takvu je narav iskazivao samo dok je bio mlađi i to samo na igralištu. U običnom životu bio je prava duša od čovjeka. Kada je sazio, ni na igralištu ga se nije moglo prepoznati. Od onog igrača burnog temperamenta izrastao je sabran i pametan nogometaš. Jedino mu je ostala nesalomljiva borbenost.

U prvim zimskim utakmicama 1949. godine Ratko više nije igrao kao prije, kao da više nije imao snage. Nepravedni gledatelji, oni isti koji su nebrojno puta pljeskali njegovoj borbenoj igri, odjednom su mu počeli zviždati. Ratko se očito trudio, ali mu nije išlo. Nitko tada nije ni slutio da su mu to posljednje utakmice. Ovaj kršni i snažni borac, koji je toliko utakmica odigrao u stilu pravog živog stroja, imao je težu srčanu manu koja mu je tek tada dijagnosticirana. Liječio se puna četiri mjeseca na zagrebačkom Rebru, gdje je i preminuo 18. lipnja 1949. godine od upale srčanih zalistaka, u 32. godini života. Sahranjen je na Mirogoju, onom istom groblju na kojem je samo tri godine prije pokopan još jedan veliki nogometaš, Ico Hitrec, njegov dugogodišnji suigrač i prijatelj s kojim je dugo igrao u tandemu.

Iako je Ratko Kacijan rano napustio ovaj svijet i nogomet, ali u povijesti hrvatskog nogometa ostat će zapamćen kao veliki napadač i jedan od najboljih igrača na sredini terena.

VATERPOLO

Hrvoje Kačić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Melbourne 1956.

Domoljub kakvog svaka država može samo poželjeti. Hrvoje Kačić rođen je 13. siječnja 1932. godine u Dubrovniku. Bio je dobar plivač i uprava dubrovačkog Juga ponudila mu je da se natječe na juniorskom prvenstvu države u Zagrebu. Pristao je, kaže, jer je želio vidjeti Zagreb. Hrabro je prihvatio stazu na 1500 metara i onako bez treninga stigao, naravno, posljednji. Bilo je to 1946. godine, kada je Kačić imao nepunih 15 godina.

Poslije toga je počeo trenirati vaterpolo i 1949. godine ušao je u prvu momčad Juga. Pripadao je generaciji koja je tri puta zaredom, 1949., 1950. i 1951., osvojila prvenstvo Jugoslavije. Cijelu vaterpolsku karijeru proveo je u Jugu, gdje je 1962. i završio s igranjem.

Za reprezentaciju Jugoslavije igrao je od 1950. do 1961. godine, odigrao 150 utakmica uz prekide zbog hapšenja, odnosno oduzimanja putovnice za vrijeme Europskog prvenstva u Torinu 1954. godine. Bio je prvotimac državne reprezentacije koja je osvojila brončanu medalju na Europskom prvenstvu u Beču 1950. godine, srebrnu medalju na Olimpijskim igrama u Melbourneu 1956. godine, srebrnu medalju na Europskom prvenstvu 1958. godine u Budimpešti, zlatnu medalju na Mediteranskim igrama u Beirutu 1959. te četvrto mjesto na Olimpijskim igrama u Rimu 1960. godine.

U Melbourneu je, kako kaže, reprezentacija bila vrlo blizu zlata, ali su nas Mađari u finalu pobijedili s 2:1 i naša se reprezentacija morala zadovoljiti srebrom.

Godine 1957. u anketi Narodnog sporta proglašen je najboljim sportašem Hrvatske.

Tijekom vaterpolske karijere tadašnje jugoslavenske vlasti su mu tri puta oduzimale putovnicu. Prvi put 1950. kada je kao 18-godišnjak postao član reprezentacije, neposredno prije polaska vlaka iz Zagreba za Genovu, gdje je reprezentacija igrala protiv Italije, a baš se tog ljeta bio ustalio u reprezentaciji. Naime, netko je iz dubrovačke tajne policije dojavio da je njegov otac osuđen kao državni neprijatelj, a da je Hrvoje shodno tome okorjeli hrvatski nacionalist. Ali njegov otac nije bio ustaša, nego okorjeli mačekovac, istaknuti član Hrvatske seljačke stranke.

Nakon toga je ponovno u prosincu 1951. godine došao u sukob s tadašnjim režimom, i to kada je Dinamo postao prvak države pobjedom od 1:0 u odlučujućoj utakmici protiv Crvene Zvezde u Zagrebu. Iako je tada već bio standardni reprezentativac Jugoslavije u vaterpolu, drugi mu je put oduzeta putovnica i potom je krajem 1951. završio u zatvoru. Tri mjeseca samice. Bio je među demonstrantima poslije utakmice Dinamo – Crvena Zvezda, kada je Božo Broketa poslao znameniti pozdrav: „Dok je srca, bit će i Croatije“. Onda su osuđeni studenti hitno išli na sud, gdje je pljeskao obrani poznatog odvjetnika Ive Politea, kao i riječima drugooptuženog Vlade Vicića, koji je rekao: „Dok sam živ, pjevati ću hrvatske pjesme.“ Kad su izašli iz dvorane, uhapsili su Hrvoja Kačića i Nikšu Franušića. Poslije ga izbacuju sa svih sveučilišta zbog narušavanja javnog reda i mira. Trideset je dana odradio u ljeto 1952. na gradnji obale pred hotelom za Ministarstvo unutarnjih poslova u Obodu kod Cavtata.

Treći put je ostao bez putovnice 1954. godine, kada su neki njegovi prijatelji osuđeni kao narodni neprijatelji. Vratili su mu je godinu dana kasnije bez ikakvog objašnjenja.

Hrvoje Kačić diplomirao je pravne znanosti u Zagrebu 1956. godine, gdje je 1964. godine stekao i doktorat. Radio je u broderskom poduzeću Atlanska plovidba iz Dubrovnika obnašajući razne odgovorne dužnosti, uključujući i savjetnika generalnog direktora.

Godine 1986. izabran je za redovnog profesora Sveučilišta u Splitu. U ožujku 1989. otvorio je u Zagrebu odvjetnički ured, a u proljeće 2001. odlazi u mirovinu. Od 1986. do 1990. obavlja funkciju predsjednika Znanstvenog saveza za pomorstvo Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu.

Na prvim višestranačkim izborima 1990. godine izabran je u izbornoj jedinici Dubrovnik za zastupnika u Hrvatski Sabor, kao nezavisni kandidat. Kao saborski zastupnik vodio je nekoliko radnih tijela Sabora. Predstavljao je Hrvatsku na nekoliko zasjedanja konferencije o bivšoj Jugoslaviji u Haagu tijekom rujna i listopada 1991. godine. Od siječnja 1994. do 2001. obavljao je, također volonterski, dužnost predsjednika Komisije za državne granice Republike Hrvatske.

Više puta je bio član državne delegacije na diplomatskim konferencijama, a dva puta i šef delegacije pri pravnom odboru UNCTAD-a u Ženevi. Objavio je nekoliko knjiga i više od pedeset stručnih rasprava. Godine 1994. dodijeljen mu je trofej Hrvatskog olimpijskog odbora za životno djelo.

Hrvoje Kačić, osoba za divljenje.

VATERPOLO

Vjekoslav Kobeščak

1 odličje - Srebrna medalja: OI Atlanta 1996.

Vrlo temperamentan i borben, ali nikako i grub igrač.

Vjekoslav Kobeščak rođen je 20. siječnja 1974. godine u Zagrebu. Od malena je u vaterpolu. Cijelu svoju karijeru, od početka igranja u mladim uzrastima 1983. do kraja karijere 2008., igrao je u zagrebačkoj Mladosti. Kao dijete nikada nije ni razmišljao da postane nešto drugo, želio je postati samo vaterpolist. S njim u momčadi su i Mladost i hrvatska reprezentacija bile mnogo stabilnije, sigurnije u igri. Bio je igrač koji se prema svom poslu u vodi odnosio krajnje profesionalno. Dva treninga dnevno bila su mu normalna stvar. Od svih trenera s kojima je radio na prvo mjesto stavlja velikog Ozrena Bonačića i Boška Lozicu.

Tijekom igračke karijere imao je nadimak Vodeni Figo. Bila je to asocijacija na portugalskog nogometaša Luisa Figa i njegove "lopte s očima", jer su i Vjekine lopte u bazenu doslovce imale oči.

Naime, uz dužno poštovanje prema spomenutom nogometašu, on ipak ni izbliza za vrijeme karijere nije izgradio takvu karizmu u okružju svog sporta kao Vjeko u vaterpolu.

Čak 233 puta nastupio je za reprezentaciju Hrvatske, a to ga svrstava među pet igrača s najviše nastupa u povijesti za Lijepu našu. On je sportaš koji je osvojio, barem jednom, baš svako klupsko natjecanje u kojem se našao s matičnim klubom (i jedinim u karijeri), zagrebačkom Mladosti.

S 20 klupskih trofeja svrstava se, uz Ozrena Bonačića, Pericu Bukića i Ratka Štritofa, u kvartet najtrofejnijih igrača u povijesti Mladosti i jednog od najtrofejnijih u Europi.

Vjekoslav Kobeščak, po struci diplomirani ekonomist, s Mladosti je osvojio titulu prvaka Europe 1991. i 1996. godine, Kup pobjednika kupova 1999., LEN-a kup 2001., europski Superkup 1996, a Mediteranski kup 1991. godine. Titulu prvaka Jugoslavije osvojio je 1990. godine, a prvaka Hrvatske 1992., 1993., 1994., 1995., 1996., 1997., 1999. i 2002. godine.

Sudjelovao je Kobeščak u osvajanju kupa Hrvatske 1993., 1994., 1998., 1999. i 2006. godine.

U kapici hrvatske reprezentacije ostvario je brojne uspjehe. Najveći je postigao na Olimpijskim igrama 1996. godine u Atlanti, kada je bio dio momčadi koja je osvojila srebrnu medalju, a sudjelovao je i na Igrama 2000. godine u Sydneyu te 2004. u Ateni. Treba reći da je Kobeščak bio i prvi suradnik izbornika Ratka Rudića na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu, kada je osvojena zlatna medalja.

Srebrnu medalju osvojio je i na europskim prvenstvima 1999. u Firenci te 2003. u Kranju. Osvojio je srebro i na Mediteranskim igrama 1993. u Landouec - Ruusillionu te 1997. godine u Izmiru.

Zanimljivo, s državnom reprezentacijom je na velikim natjecanjima osvojio pet medalja, i to svaki put srebro.

Vjekoslav Kobeščak svoje je mjesto u vaterpolskoj povijesti zaradio isključivo sam, svojim igrama, svojim pristupom, sportskim životom, odnosom prema suparniku. Imao je finu, meku ruku, savršen tajming za kirurški precizno dodavanje uz nesvakidašnje dobar pregled igre, uvijek korak, odnosno zaveslaj ispred protivnika. To je bio njegov forte. To je bila presudna kvaliteta više, koja dijeli reprezentativca od virtuouza.

Nakon završetka igračke karijere ostao je uz bazen i svoju Mladost. Obnašao je dužnost trenera mlađih uzrasta, pomoćnog trenera i trenera prve momčadi te sportskog direktora kluba. Kao što je rečeno, bio je prvi suradnik izbornika hrvatske vaterpolske reprezentacije Ratka Rudića.

Nosilac je državnih odličja Red Danice hrvatske s likom Frane Bučara i Reda hrvatskog pletera. Godine 1996. dodijeljena mu je Državna nagrada za sport Franjo Bučar.

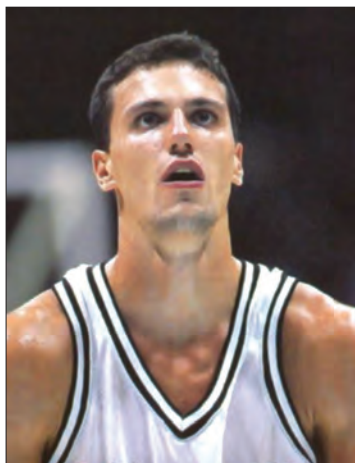
Vjekoslav Kobeščak, najveći broj 13 u povijesti Mladosti, ikona kluba uz Savu. Posebno je, ističe, ponosan što je cijelu karijeru proveo u svom matičnom klubu, što je danas doista rijetkost. Treba pošteno reći da je doista rijetkost da se danas pojavi jedan igrač koji je toliko privržen svom klubu kao što je Vjekoslav Kobeščak bio i ostao privržen svojoj Mladosti.

KOŠARKA

Arijan Komazec

1 odličje - Srebrna medalja: OI Barcelona 1992.

Jedan iz plejade "velikih" Zadrana koji su ostavili ogroman trag u europskoj košarci.

Arijan Komazec rođen je 23. siječnja 1970. godine u Zadru. Kao i većina Zadrana, Komazec košarku počinje igrati u svom kvartu. U svijet košarke uvodi ga trener Slavko Trninić, koji tada radi u školi košarke KK Zadar. Već sa 16 godina debitira u prvoj momčadi Zadra, u sezoni 1985./86. Te je godine Zadar iznenadio apsolutnog favorita Cibonu, predvođenu legendarnim Draženom Petrovićem, i osvojio prvenstvo Jugoslavije.

Dres matičnog kluba Arijan nosi do 1992. godine kada odlazi u Grčku i postaje igrač Panathinaikosa, čiji je igrač samo u sezoni 1992./93., i daje svoj obol u osvajanju kupa Grčke. Potom odlazi u Italiju gdje od 1993. do 1995. godine igra za momčad Cimberio iz Varese, kojoj je pomogao da iz druge talijanske lige uđe u prvu, i bio je tada najbolji igrač i strijelac druge talijanske lige. Sljedeće dvije sezone, odnosno od 1995. do 1997. godine, igrač je Fortituda iz Bologne, s kojim je osvojio kup Italije 1996. i 1997. godine te talijanski Superkup 1996.

Zatim je u sezoni 1997./98. ponovno igrač Cimberija iz Varese, da bi narednu sezonu 1998./99. ponovno proveo u Grčkoj kao košarkaš Olympiacosa, s kojim je 1999. godine igrao Final Four Eurolige.

Povratnička sezona 1999./2000. bila je nezaboravna. Košarkaški klub Zadar osvaja Kup Krešimira Čosića, igra finale prvenstva Hrvatske te polufinale Kupa Raymonda Saporte.

Potom je Komazec u sezoni 2000./01. kratko član NBA momčadi Vancouver Grizzliesa, a 2001. godine po treći put odlazi u Grčku, sada u momčad AEK-a iz Atene. Posljednje dvije sezone u karijeri, od 2002. do 2004. godine, Arijan Komazec odigrao je za momčad Aira iz talijanskog Avellina.

Arijan Komazec još je kao junior skrenuo pozornost na sebe. Na prvenstvu Europe za kadete 1983. osvojio je u mađarskom gradu Kaposvaru prvo mjesto kao član reprezentacije Jugoslavije. Igrao je za juniorsku reprezentaciju Jugoslavije, s kojom je 1988. godine u Bečeju i Titovom Vrbasu na prvenstvu Europe osvojio zlatnu medalju. Na kadetskom Europskom prvenstvu 1987. godine u Szekesfehervaru u Mađarskoj osvojio je zlatnu medalju. Za reprezentaciju Jugoslavije debitirao je 1986. godine i postao najmlađi reprezentativac u povijesti hrvatske i jugoslavenske košarke. Kao reprezentativac Hrvatske sudjelovao je na Mediteranskim igrama 1993. u Langduoc - Roussilanu u Francuskoj, gdje je osvojio srebrnu medalju.

Kao član reprezentacije Jugoslavije, na Europskom prvenstvu u Rimu 1991. godine osvojio je zlatnu medalju, a na europskim prvenstvima 1993. u Münchenu i 1995. godine u Ateni je kao član hrvatske izabrane vrste osvojio brončane medalje.

Na Svjetskom prvenstvu u Buenos Airesu 1990. godine je kao reprezentativac Jugoslavije osvojio titulu prvaka svijeta, a 1994. godine u Torontu je, na svjetskom prvenstvu, kao hrvatski reprezentativac osvojio brončanu medalju.

Arijan Komazec sudionik je Olimpijskih igara 1992. godine u Barceloni, gdje je osvojio srebrnu medalju, a sudjelovao je i na Igrama 1996. u Atlanti, gdje su naši osvojili sedmo mjesto.

U izboru Sportskih novosti i Večernjeg lista izabran je za najboljeg košarkaša Hrvatske 1990. i 1992. godine. Bio je najbolji strijelac u prvenstvima Jugoslavije u sezonama 1989./90., kada je postigao 689 koševa, te 1990./91. s 645 ubačaja.

U prvom košarkaškom prvenstvu Hrvatske 1992. godine također je bio najbolji strijelac, s 539 postignutih koševa. U prvenstvu Italije 1994. isto također je bio najbolji strijelac.

Predsjednik Republike Hrvatske odlikovao ga je odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a kao član srebrne hrvatske reprezentacije iz Barcelone 1992. godine dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Arijan Komazec bio je u pravom smislu riječi vođa momčadi na terenu. Igrač koji je čvrsto na svojim plećima nosio momčad. Svugdje, gdje god je igrao, bio je glavni igrač, produžena ruka trenera na terenu. A uz to, kod suigrača i trenera, veliki autoritet.

NOGOMET

Mladen Koščak

1 odličje - Srebrna medalja: OI Melbourne 1956.

Intelektualac u kopačkama.

Mladen Koščak rođen je 16. listopada 1936. godine u Zagrebu. Igračku karijeru započeo je u zagrebačkom Dinamu. Bio je standardni član juniorske momčadi koja je 1954. godine osvojila titulu prvaka Jugoslavije. Za prvu momčad Dinama igrao je od 1955. do 1963. godine. Bio je dio momčadi koja je u sezoni 1957./58. osvojila titulu prvaka Jugoslavije, kao i one koja je u sezoni 1959./60. osvojila kup Jugoslavije.

Iako je smatran velikim nogometnim talentom, u razvoju igračke karijere, koja je po svemu sudeći trebala biti velika, spriječila ga je teška ozljeda koju je pretrpio 1960. godine, i od tada pa do potpunog prestanka igranja 1963. godine samo je jednom nastupio.

Treba reći da je Koščak iz svoje juniorske generacije prvi postao prvotimac. Bio je vrlo elegantan, sjajan tehničar. Igrao je sasvim drugačije od ostalih bekova svoga vremena. Igrao je na poziciji desnog braniča, bio je veoma brz. Dobra pregleda igre. Vrlo vješt u oduzimanju lopti, uspješan u proigravanju.

Za reprezentaciju Jugoslavije je kao nogometaš Dinama 1956. godine odigrao 4 utakmice. Debitirao je 28. studenog 1956. godine u Melbourneu na Olimpijskim igrama, na utakmici u kojoj je Jugoslavija pobijedila SAD s 9:1. Od dresa reprezentacije oprostio se 23. prosinca 1956. godine u Jakarti, u prijateljskoj utakmici u kojoj je Jugoslavija pobijedila Indoneziju s 5:1.

Kao što je navedeno, Mladen Koščak nastupio je na Olimpijskim igrama 1956. godine u Melbourneu i nositelj je srebrne olimpijske medalje.

Nastupao je Koščak i 5 puta za B reprezentaciju Jugoslavije, a igrao je i za omladinsku izabranu momčad.

Iako je igrao kratko, u sportskom smislu ušao je u povijest. Nastup na olimpijskim igrama rezerviran je samo za odabrane, a Koščak se, mada mu je karijera trajala kratko, svrstao među njih. A još kada se k tome nadoda srebrna olimpijska medalja koju mnogi vrhunski sportaši mogu samo sanjati! Uz to je Mladen s Dinamom osvojio i prvenstvo i kup.

Možda će pojedinci komentirati da je mu je karijera kratko trajala a da bi se moglo reći da je bila velika. Doista, trajala je aktivno svega pet godina, ali i tih malo godina je bilo sasvim dovoljno da Mladen u sportskom smislu osvoji sve što je mogao.

Može se postaviti pitanje: da nije bilo teških ozljeda, gdje bi Koščaku, s obzirom na predispozicije koje je imao, bio kraj? Zsigurno bi još mnogo dao Dinamu, hrvatskom i ondašnjem jugoslavenskom nogometu..

Košćak je bio branič koji je u igri „mislio glavom“. Nije bio od onih braniča kojima je cilj zaustaviti protivničko kretanje i on je odradio svoje. Naprotiv, od Mladena su započinjale akcije Dinama. Kao vrstan tehničar često se znao, i to vrlo uspješno, upustiti u nadigravanje s protivnikom. Bio je moderan tip nogometnog braniča. Mnogo, mnogo ispred svog vremena.

Nakon teške ozljede 1960. godine, uslijedila je duga pauza. Potom se probao vratiti, ali ozljeda se obnovila. Međutim, i dalje je bio uporan. Ludo je volio nogomet i svoj Dinamo, toliko da mu je jednostavno želio pružiti što može više. Čak se jedno vrijeme bio i vratio. Mnogi su mislili da je ozljeda za Koščaka prošlost, međutim više nije išlo i odlučio je u 27. godini, kada mnogi nogometaši doživljavaju igrački zenit svoje karijere, reći konačno zbogom nogometnoj lopti. Šteta.

A kada nije imao sreće na nogometnom polju, okrenuo se fakultetu, postao diplomirani ekonomist i bio vrlo cijenjen financijski stručnjak.

Iako je živio kratko, težio je biti dobar u svemu što je radio. Najbolji. Tako je bilo i u nogometu i u njegovom životnom pozivu.

Mladen Koščak preminuo je u Zagrebu 3. kolovoza 1997. godine i sahranjen je na groblju Mirogoj.

VATERPOLO

Joško Kreković

1 odličje - Srebrna medalja: OI Atlanta 1996.

Još jedan u nizu splitskih vaterpolskih olimpijaca.

Joško Kreković rođen je 17. travnja 1969. godine u Splitu. Završio je Tehničku školu i Višu trenersku školu, a diplomirao na Kineziološkom fakultetu u Splitu.

Pripada izuzetno sportskoj obitelji koja je i prije Joška ostavila veliki trag u vaterpolu. Naime, njegov otac Rino Kreković bio je poznati vaterpolist Mornara i vaterpolski sudac.

Stoga nije ni čudno što je Joško već kao dijete od 13 godina došao službeno na bazen Mornara, nastavljajući obiteljsku tradiciju. I ranije je s ocem znao dolaziti na Mornara, već tamo od 1975. godine, kao šestogodišnjak, kada mu je otac bio trener prve momčadi. Kako kaže, gdje je otac tada ljepše mogao zabaviti njega i sestru nego na otvorenome bazenu? Još nije bio ni u školu krenuo, a već je učio plivanje, najprije kod trenerice Bube, potom mu je trener bio Nino Grbelja, a zatim Vinko Elez.

Vrlo rano je uskočio u prvu momčad Mornara, tako da je već sa 17 godina član čuvene postave Mornara koja je 1986. godine osvojila Kup kupova. Inače, treba reći da je Joško za prvu momčad Mornara nastupao od 1984. do 1989. godine te od 2004. do 2007. godine., odnosno do završetka igračke karijere.

Godine 1989. prelazi u splitski Jadran i prisupa jednoj izuzetnoj momčadi koja je splitski vaterpolo ponovno vinula u sam europski vrh. Naime, član je momčadi koja je 1992. i 1993. godine postala prvak Europe te 1991. bila prvak Jugoslavije. Kapicu Jadrana Kreković je nosio od 1989. do 1998.

Na reprezentativnom planu također je ostvario veliku karijeru.

Reprezentativac Hrvatske bio je od 1993. do 1997. godine. Prvi značajniji nastup pod državnom zastavom imao je na Europskom prvenstvu 1993. godine u Sheffieldu, gdje je Hrvatska osvojila peto mjesto, potom godinu dana poslije na Svjetskom prvenstvu u Rimu, gdje je Hrvatska četvrta.

Krunu karijere doživio je 1996. godine kada je bio član hrvatske vaterpolske reprezentacije koja je osvojila srebrnu medalju na Olimpijskim igrama u Atlanti. Nezaboravna je njegova utakmica u Atlanti protiv Italije. Ne samo da je zabio četiri gola tadašnjem aktualnom svjetskom i europskom prvaku nego je Joško imao i živce minutu i pol prije kraja, pri vodstvu Talijana, pucati dva četverca i najprije izjednačiti, a onda i osigurati pobjedu za Hrvatsku. Sve se to zbivalo u produžetku nakon dramatičnog dvoboja u zaključnom remiju. Pobjeda nad Talijanima Hrvatskoj je osigurala plasman u finale sa Španjolskom, pa se već tada mogla slaviti olimpijska medalja.

Treba još reći da je Joško Kreković vlasnik i srebrne medalje s Mediteranskih igara 1993. godine u Francuskoj.

Nakon odlaska iz Mornara i Jadrana, proveo je nekoliko sezona u Italiji. U Pescari je igrao od 1998. do 1999., vratio se u Split u momčad POŠK-a od 1999. do 2000., potom odigrao tri sezone, od 2000. do 2003., za talijanski Nervi, da bi se 2004. godine vratio kući, u svog Mornara, držeći se one narodne koja kaže: "Di ko nika, tu i obika."

Još kao aktivni igrač Mornara počeo je sa Zdeslavom Vrdoljakom voditi školu vaterpola u svog Mornara, gojiti nove generacije splitskih vaterpolista kojima su upravo on i "društvo" trasirali put. Rado ističe da mu je posebno drago što djeca s guštom dolaze na treninge jer je posebno važno da se među njima stvori zajedništvo i pripadnost klubu.

Joško Kreković je ukupno 22 godine proveo igrajući prvoligaški vaterpolo, a njegov i Vrdoljakov povratak u matični klub 2004. godine bio je odskočna daska za uzlet Mornara posljednjih godina. Svojim savjetima i iskustvom doprinio je stasanju jedne nove generacije splitskog kluba, koja će u narednim sezonama sigurno biti u vrhu hrvatskog vaterpola. Od rujna 2007. g. do svibnja 2013. trener je prve momčadi Mornara, a njegovim stopama krenuo je sin Karlo. Uskoro će i mladi Lovre.

Godine 1996. dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a nositelj je i državnog odličja Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

VATERPOLO

Ognjen Kržić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Atlanta 1996.

Vaterpolist razorne ljevice.

Ognjen Kržić rođen je 13. ožujka 1969. godine u Dubrovniku. Igračku karijeru započeo je u dubrovačkom Jugu, gdje je 1986. godine debitirao za prvu momčad. Otada, pa do odlaska iz Dubrovnika 1991., Kržić je jedan od najboljih igrača momčadi iz Gruža.

Od 1991. do 1993. godine igrač je splitskog Jadrana, s kojim 1992. i 1993. godine osvaja titulu prvaka Europe. Splićani su se na krov Europe prvi put popeli 29. veljače 1992. godine, kada su u finalu u Trstu pobijedili talijansku Savonu s 11:8. Ognjen Kržić je uz Bezmalinovića, koji je kao i on postigao tri zgoditka, bio najbolji strijelac na utakmici i jedan od najboljih igrača tog velikog dana hrvatskog sporta. Evo što je nakon utakmice Kržić izjavio za Slobodnu Dalmaciju: "Uzbuden sam sretan, presretan... Gotovo jedva da prepoznajem svoje osjećaje. Prije šest mjeseci smo krenuli u sve ovo, lomili se po svakojakim bazenima, koliko li smo samo kilometara prošli, koliko truda uložili, koliko smo samo ovo željeli. Vjerovao sam u ovu momčad, velika je tu kvaliteta skupljena, gotovo da od prvog trenutka nije bilo sumnje da ćemo mi na kraju slaviti. Jedino što nas je moglo zaustaviti bio je psihološki pritisak imperativa – moraš! Na kraju smo dokazali da smo i od njega bili jači."

Drugi put se na krov Europe Jadran popeo već naredne godine. U drugoj finalnoj utakmici u Splitu Jadran je pobijedio zagrebačku Mladost sa 6:4. Evo što je tada za Slobodnu Dalmaciju, 22. veljače 1993. godine, izjavio Kržić: "Znalo se da će to biti teška, izuzetno teška utakmica. Dobili smo zahvaljujući našem južnjačkom temperamentu i našoj rutini, koja se na kraju pokazala presudnom."

Nakon odlaska iz Splita, Kržić je od 1993. do 1995. godine igrač talijanske Savone. Potom se vraća kući u dubrovački Jug, gdje je 2007. godine završio igračku karijeru.

Povratkom Kržića u Gruž, Jug započinje pravu trofejnu žetvu, a u 12 godina, koliko je Kržić nakon povratka nosio kapicu Juga, konstantno je jedan od najboljih igrača.

U navedenom periodu Jug je s Kržićem u momčadi osvojio titule prvaka Europe 2001. i 2006. godine. Kup LEN-a osvojen je 2000., a europski Superkup 2006.

Titula prvaka Hrvatske osvojena je 2000., 2001., 2004., 2005., 2006. i 2007. godine, a hrvatski kup 1996., 1007., 2000., 2002., 2003., 2004. i 2006. godine.

U kapici hrvatske vaterpolske reprezentacije najveći je uspjeh ostvario 1996. godine na Olimpijskim igrama u Atlanti, kada je bio dio momčadi koja je osvojila srebrnu medalju.

Srebrnu medalju osvojio je i na Mediteranskim igrama 1993. u francuskom Landuedoc – Roussillonu i 1997. u talijanskom Bariju.

Svakoj sportskoj karijeri jednom mora doći kraj, napisano je bezbroj puta, ali ono što je odlazak Ognjena Kržića činio posebnim jest bogatstvo njegove karijere.

U karijeri je osvojio ukupno 18 trofeja, od čega šest europskih.

Još kao junior je osvojio naslov svjetskog prvaka igrajući za reprezentaciju bivše države. Bilo je to 1989. godine u francuskom Narbonneu, nastupio je i na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyu. Punih dvadeset godina bio je neizostavan na desnoj strani, bilo u Jugu, bilo u splitskom Jadranu ili talijanskoj Savoni. Ljevjak, igrač nepregledna iskustva, vrlo je rado prenosio svoje znanje na mlađe. Kržića je uza sve krasila i iznimna plivačka moć. Mogao je pred kraj karijere, unatoč godinama, odigrati dvije utakmice jednu za drugom, bez odmora. Ljevica je rijetko promašivala suparnički gol, svaka lopta imala je, kako to vole reći sportaši – oči.

Ognjen Kržić je kao član srebrne hrvatske vaterpolske reprezentacije iz Atlante 1996. godine dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Odlikovan je i odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Po završetku karijere ostao je u Jugu, najprije kao koordinator mladih uzrasta, a od 2012. godine sportski direktor je kluba.

KOŠARKA

Kornelija Kvesić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Seoul 1988.

Jedna od najboljih ženskih košarkašica u povijesti jugoslavenske košarke.

Kornelija Kvesić rođena je 25. kolovoza 1963. godine u Slavonskom Brodu. Karijeru košarkašice započela je u Košarkaškom klubu Rade Končar iz Slavanskog Broda, gdje je prošla kroz mlade uzrasne kategorije kluba. Već je kao juniorka igrala za prvu momčad te je dobroano odskakala od suigračica iz svoje generacije. Bilo je odmah jasno da je Kornelija igračica za mnogo jače ženske košarkaške sredine nego što je Slavonski Brod.

Kada se afirmirala u matičnom klubu, dolazi poziv Bosne iz Sarajeva i Kornelija odlazi u Bosnu i Hercegovinu. Međutim, tu se nije dugo zadržala jer je vrlo brzo stigao poziv šibenskog Elemesa, koji je stvarao momčad za napad na košarkaški vrh. Stoga se vrlo brzo vraća u Hrvatsku i pristupa Elemesu. U ovom klubu raskošno igračko znanje i potencijal, a nadasve ljudska i sportska kolegijalnost Kornelije Kvesić dolaze do izražaja. Zajedno s Danirom Nakić, bila je glavna igračica kluba krajem osamdesetih i početkom devedesetih godina prošlog stoljeća, kada su ispisane najljepše stranice u povijesti ovog trofejnog šibenskog kluba.

S Elemesom je osvojila posljednju titulu prvaka Jugoslavije u košarci 1991. godine, a kup bivše države je osvojen 1985. i 1990. godine. Nije potrebno naglašavati koliki je bio Kornelijin udio u osvajanju navedenih trofeja.

Iz Šibenika je otišla u Francusku igrati za momčad Roouebroune Cap, odakle je put vodi u Grčku gdje nastupa za momčad Panathinaikosa iz Atene. Potom je u Makedoniji i igra za Tikveš Florida iz Kavardaraca. Igrala je još pred kraj karijere u Izraelu, Belgiji i Turskoj.

Kornelija je u svim klubovima gdje je igrala bila jedna od glavnih igračica i ostavila trajan pečat u svim sredinama. Kako navode mediji, gdje god je igrala, bila je glavna igračica, vođa momčadi. Kad bi momčad zbog slabog rezultata padala u krizu, Kornelija je bila taj motor pokretač momčadi, koji bi snagom volje vukao naprijed.

Ova hrvatska reprezentativka, koja je za reprezentaciju Jugoslavije odigrala 170 utakmica, osvojila je veliki broj medalja na velikim natjecanjima.

Osvojila je brončanu medalju na Univerzijadi u japanskom gradu Kobeu 1985. godine. Tu je i srebrna medalja s Europskog košarkaškog prvenstva odigranog 1987. godine u Španjolskoj, a nastupila je i na Europskom prvenstvu u Bugarskoj 1989. godine, kada je Jugoslavija zauzela četvrto mjesto.

Najveći uspjeh je ostvarila na Olimpijskim igrama 1988. u Seoulu u Južnoj Koreji, gdje je bila jedna od najboljih igračica reprezentacije Jugoslavije kada je osvojena srebrna medalja.

Uz Žanu Lelas i Daniru Nakić, bila je jedina Hrvatica koja se zakitila tom ženskom košarkaškom medaljom na spomenutim olimpijskim igrama.

Na Svjetskom prvenstvu u Maleziji 1990. godine ponovno je osvojila srebrnu medalju.

Nakon završetka igračke karijere vratila se u svoj rodni Slavonski Brod, u kojem trenira članice Ženskog košarkaškog kluba Brod. Mladim košarkašicama koje dolaze Kornelija doista ima što pokazati, a ukoliko ijedna bude imala volju i talent koji je posjedovala njihova trenerica, velika karijera joj je zagarantirana.

Članica je Nadzornog odbora kluba Hrvatskih olimpijaca.

Ipak, kada govori o karijeri, posebno ističe Olimpijske igre 1988. godine u Seoulu: "Svaki sportaš sanja olimpijsko selo i nadmetanja. Nije to kao europsko prvenstvo, pa da si opterećen samo rezultatom, da pričaš samo o košarci. To je jedinstven doživljaj. Olimpijada je mjesto druženja, upoznavanja. Osjećaš se građaninom svijeta, ambasadorom svoje zemlje i natjecateljski je izazov. Znaš da su stigli najjači, da pripadaš njima, da si sportska elita."

Kornelija Kvesić doista je bila i ostala košarkaška elita. Jedna je od najboljih u povijesti hrvatske ženske košarke.

VATERPOLO

Ivan Kurtini

1 odličje - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.

Jedan od najboljih vaterpolista što ih je svijet ikada imao.

Ivan Kurtini, nadmikom Jobo, rođen je 23. lipnja 1922. godine u Zagrebu. Plivanjem se počinje baviti u u Victoriji sa Sušaka u svojoj 14. godini, daleke 1936., a već u šesnaestoj započinje s natjecanjima.

Debi u vaterpolskoj momčadi Victorije imao je 1938. godine, i to s dosta uspjeha jer je spomenuti klub u Trstu pobijedio reprezentaciju Italije s 4:3, a Jobo je postigao 3 zgoditka.

Prije toga, na juniorskom prvenstvu države u Splitu 1936. godine pridonosi uspjehu Victorije osvajanjem četvrtog mjesta. Kako je tada bila praksa da se nakon plivačkog natjecanja odigravaju vaterpolske utakmice, tako je korpulentni Jobo vrlo brzo zavolio vaterpolsku loptu.

Iako junior, igrao je za prvu momčad Victorije koja je 1938. godine osvojila prvu titulu prvaka države. Titulu nisu obranili naredne 1939., ali su bili u vrhu.

Godine koje slijede su sve teže, rat je na vratima, a vaterpolska aktivnost sve slabija. Ivan Kurtini se od ratnog vihora sklonio u Napulj, gdje je 1941. i 1942. godine bio pripadnik vatrogasne postrojbe u kojoj su se našli i mnogi vrhunski talijanski sportaši. Koncem 1942. godine vraća se u Rijeku i priključuje partizanskom pokretu.

Godine 1945. Zdravko Kovačić i Mićo Blažina osnivaju Omladinsko fiskulturno društvo Primorac, što je zapravo bila obnova Victorije. Te godine u Zagrebu se održava prvi Fiskulturni slet Hrvatske na kojem sudjeluje i vaterpolska momčad Victorije, za koju nastupa i Ivan Kurtini. Nakon godinu dana Primorac postaje Primorje, čiju će kapicu Kurtini nositi do 1960. godine.

Godine 1946. u Rijeci gostuje praška Slavija s plivačkom i vaterpolskom momčadi. Primorje dobiva obje utakmice. Prilikom gostovanja ljubljanske Enotnosti u Rijeci, Kurtini je plivao na 1500 metara slobodno i postavio do tada najbolji rezultat (20:52.0) te nadmašio drugoplasiranog gotovo dvije minute. U vaterpolskoj utakmici Primorje je pobijedilo Enotnost s 5:0, o čemu Riječki list piše: „Iznad svih je odskakao Ivica Joco Curtini. Iako dobro čuvan, postigao je tri neobranjiva pogotka, a istakao se i vrlo dobrom igrom u polju.“

Ivan Kurtini bio je izvrstan plivač, pokretljiv i nenadmašan strijelac, nezadrživ napadač i često glavni akter mnogih pobjeda kluba i reprezentacije.

U prvenstvu Jugoslavije 1954. godine, koje je igrano turnirski u Rijeci, Primorje je osvojilo četvrto mjesto, a Kurtini je postigao 41 zgoditak od ukupno 62, koliko ih je dalo Primorje, te je bio najbolji strijelac. Od 1955. godine igra sve manje, a prestao je nastupati 1960. godine, nakon što je pod kapicom Victorije i Primorja proveo 22 godine.

Za reprezentaciju Jugoslavije Kurtini je odigrao 67 utakmica. Sudjelovao je čak tri puta na europskom prvenstvu i to: 1947. u Monte Carlu, 1950. u Beču, gdje je osvojio brončanu medalju, i 1954. u Torinu, gdje se zakitio srebrom.

Nakon Niymegana 1953. godine, kada je reprezentacija Jugoslavije osvojila prvo mjesto na neslužbenom prvenstvu svijeta, i nakon što je Mađarima koji su vodili s 5:3 zabio tri pogotka zaredom i preokrenuo rezultat na 6:5 za pobjedu i prvo mjesto, austrijski Wiener Kurier proglasio ga je vaterpolskim kraljem. Dva puta Kurtini je uvršten u najbolju svjetsku vaterpolsku sedmorku.

Sudjelovao je na Olimpijskim igrama 1948. godine u Londonu i 1952. u Helsinkiju, gdje je osvojio srebrnu medalju. Kurtini je bio najbolji strijelac olimpijskog turnira te je 1952. uvršten u idealnu momčad FINE.

Nakon prestanka aktivnog igranja, Ivan Kurtini je od 1960. do 1968. godine trener vaterpolske momčadi Canottieri iz Napulja, a potom je jedno vrijeme obnašao dužnost sportskog direktora Vaterpolskog kluba Primorje.

Ivan Kurtini preminuo je 12. rujna 1990. godine u Rijeci, gdje je i sahranjen.

KOŠARKA

Žana Lelas

1 odličje - Srebrna medalja: OI Seoul 1988.

Jedina Splitska s olimpijskom medaljom u košarci.

Žana Lelas rođena je 28. svibnja 1970. godine u Splitu. Igračku karijeru započela je u Ženskom košarkaškom klubu Jugoplastika kada joj je bilo 13 godina, dakle 1983. Prije nego li je svratila pod koševu, intenzivno se bavila odbojkom. Na svoj 18. rođendan, 28. svibnja 1988., odlazi u Šibenik i potpisuje ugovor na tri godine za Košarkaški klub Elemes. S ovim klubom osvojila je kup Jugoslavije 1990. i posljednju titulu prvaka Jugoslavije 1991. godine. Nakon toga je igrala u Cenexu iz Sarajeva 1991., pa od 1992. do 1994. u Cepsi na Tenerifima u Španjolskoj. Potom u zagrebačkoj Centar banci, gdje je od 1994. do 1996. dvije godine za redom osvojila kup i prvenstvo Hrvatske. Zatim je od 1996. do 1998. u Sloveniji u ljubljanskim Ježicama, gdje je osvojila kup i prvenstvo. Nakon toga odlazi na istok Francuske, u Strasbourg, gdje igra od 1998. do 2000. Zatim je do 2003. u Italiji u momčadi Messine, za koju igra tri sezone, te se vraća u Hrvatsku u šibenski Jolly, gdje igra do 2004. Krajem navedene godine seli se u španjolsku Zaragosu na dvije godine, pa potom u Burgos, odakle se 2006. vraća u Zagreb i pristupa ŽKK Croatia u kojem se 2008. oprostila od aktivnog igranja.

Reprezentativka Jugoslavije bila je od 1986. do 1991. godine, a za Hrvatsku je igrala od 1991. do 2000. godine.

U svojoj uspješnoj karijeri osvojila je priličan broj medalja: brončanu medalju na Europskom kadetskom prvenstvu 1985. godine u Tuzli, brončanu medalju na Svjetskom juniorskom prvenstvu u Bilbao 1987. godine, a na Europskom prvenstvu u Tel Avivu 1991. osvojila je srebrnu medalju u seniorskoj konkurenciji.

Žana Lelas sudionica je Olimpijskih igara 1988. godine u Seoulu i osvajačica je srebrne medalje.

Prije Olimpijskih igara u Seoulu, prešla je iz Splita u Šibenik. Vrlo rano, po početku igranja košarke, Žana je pokazala rezultate pravog talenta i zvijezde, pa je ubrzo našla angažman izvan Splita. U svom gradu dijelila je sudbinu ženske košarke koja, osim u počecima, nije nikada imala najbolje moguće uvjete. Kao članica reprezentacije Hrvatske sudjelovala je na europskim prvenstvima u košarci 1996. u Češkoj i 1999. u Poljskoj.

Kao reprezentativka Hrvatske, Žana je na Europskom prvenstvu u Brnu osvojila šesto mjesto. Na Olimpijskim igrama u Seoulu bila je u reprezentaciji s 18 godina i kao najmlađa je igrala vrlo malo, ali dragocjeno za uspomenu sa svog jedinog olimpijskog nastupa. Kao najmlađoj reprezentativki, najbliža joj je po godinama bila Vesna Bajkuša, košarkašica iz Sarajeva.

“Nas dvije smo bile ponosne i zadovoljne već i zato što smo sjedile na klupi jedne tako jake reprezentacije, druge na olimpijskim igrama” - kaže Žana. „Mi smo igrale manje, ja nekoliko minuta, obično bi ušla kada bi imali sigurno vodstvo. Prava standardna zvijezda bila je Šibenčanka Danira Nakić. Teško smo Vesna i ja mogle dobiti priliku kao klinke. Bila su to velika uzbuđenja kojih se rado sjećamo, ipak, san svakog sportaša je biti sudionikom olimpijskih igara, a ja sam imala čast da se pored toga i zakitim olimpijskom medaljom” - iskreno će Žana.

Kao vrlo talentirana igračica, jedno je vrijeme za Jugoplastiku igrala u sve tri konkurencije: kadetskoj, juniorskoj i seniorskoj.

Već sa 16 godina počela je igrati za prvu momčad Jugoplastike i, kao još relativno dijete, po kvaliteti je odskakala i od mnogo starijih suigračica.

Od prvih dana hrvatske ženske košarkaške reprezentacije bila je njena članica i jedna od najboljih igračica. Godine 1996. bilo je pregovora i oko odlaska u SAD, ali onda je došla ozljeda koja je sve poremetila.

Svatko u sportu ima svog uzora. Kaže da kada je počinjala igrati košarku, ni jednu košarkašicu nije shvaćala kao uzora. Kasnije je to možda bila Razija Mujanović, no priznat će da joj je jedini pravi idol bio Dražen Petrović. Kada je njega gledala, nije ni disala. On je, po Žani, bio sportaš bez mane. Nastupajući za ŽKK Croatia, 1995. godine je bila treći strijelac sezone u Kupu Lilliane Ronchetti, s prosjekom od 20,9 koševa po utakmici. Najviše koševa na jednoj utakmici postigla je u Splitu u finalu juniorskog državnog prvenstva na utakmici između Jugoplastike i Čelika, kada je dala 43 koša. Kao najdražu utakmicu u karijeri ističe onu u dresu Elemesa, u Šibeniku 1991. godine, kada je pobjedom nad Crvenom Zvezdom postala državna prvakinja. Ogromna je, ističe, tada bila euforija. Bila je to zadnja jugoliga i teško predratno vrijeme.

Radi u Splitu kao trenerica u školi košarke u klubu Adriatic, koji vodi njezin prvi trener Ivo Jurčević.

NOGOMET

Luka Lipošinić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Melbourne 1956.

Zagrebački Garrincha.

Luka Lipošinić rođen je 12. svibnja 1933. godine u Subotici. Igračku karijeru započeo je u mladim uzrastima Dinama, gdje je za prvu momčad igrao od 1950. do 1962. godine. U dresu Dinama osvojio je prvenstva Jugoslavije u sezona 1953./54. i 1957./58., kao i jugoslavenski nogometni kup u sezoni 1959./60.

Za Dinamo je odigrao 410 utakmica i postigao 165 pogodaka. Spada među najbolje Dinamove strijelce u povijesti. Nakon odlaska iz Dinama, od 1962. do 1965. godine igrao je u LASK-u iz Linza u Austriji.

Osvojio je zlatnu medalju na Omladinskom prvenstvu Europe 1951. godine u Francuskoj.

Za reprezentaciju Jugoslavije je od 1954. do 1960. godine kao nogometaš Dinama odigrao 13 utakmica i postigao 3 zgoditka. Debitirao je 26. rujna 1954. godine u Saabrukenu u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Sarske oblasti, u kojoj je Jugoslavija pobijedila s 5:1. Od dresa reprezentacije oprostio se 13. svibnja 1960. godine u prijateljskoj utakmici u Londonu, u kojoj su Engleska i Jugoslavija igrale neodlučeno 3:3.

Nastupio je Lipošinić i na mitskoj utakmici protiv Italije u Zagrebu 12. svibnja 1957. godine, kada je Jugoslavija visoko pobijedila Italiju sa 6:1. Igrao je i za ostale reprezentacije Jugoslavije svoga vremena.

Luka Lipošinić sudionik je Olimpijskih igara u Melbourneu 1956. godine i nositelj je srebrne olimpijske medalje. Nastupio je i na Svjetskom nogometnom prvenstvu 1958. godine u Švedskoj.

Igrao je na položaju desnog krila. Isticao se velikom brzinom, specifičnim driblingom "a la Garrincha", točnim centaršutom i snažnim preciznim udarcem.

Godine 1958. dobio je nadimak po slavnom brazilskom nogometašu. Probao je onaj izbačaj na desno i prenio ga na domaća igrališta.

Luka Lipošinić bio je zbijen, čvrst, jak na nogama. Probojan. Išao je kao metak desnog stranom i slao sjajne centaršuteve pred gol protivnika. Ti centaršutevi bili su uvijek pola gola. Čak je jednim centaršutom pokopao Vojvodinu golom ravno iz kornera.

O kopiranju slavnog Garrinche, Lipošinić je jednom prigodom izjavio: "Nisam ga kopirao, jer je to bilo nemoguće. Ali, vidio sam da taj nagli izbačaj ima prođu. Probao sam i uspio. I čitavu tu jesen 1958. godine nitko mi nije mogao ništa. Išao sam malo u desno, a onda bijeg po desnom krilu."

Lipošinić je bio nogometaš finih, plavih vlasi, ne bujnih, koje su uvijek skakutale u svakom njegovom bijegu. Visoko čela postao je prepoznatljiv. Luka je bio rodnom Bunjevac, ali u Zagrebu odgojen. Treneri su ga voljeli. Bio je miran, tih. Jedva govorljiv.

Ljubomir Benčić, legendarni nogometaš Hajduka i reprezentativac, a kasnije trener, o Lipošiniću je jednom izjavio: "Žao mi je što ga nisam doveo u Italiju dok sam bio u Bologni. On je bio igrač talijanskog „živca“. Igrač jednostavnosti, probojnosti i dobrog udarca. Na Apeninima ne treba više."

Nakon završetka igračke karijere radio je kao trener u zagrebačkim klubovima i NK Karlovac, a od 1971. do 1972. godine trenirao je LASK iz Linza.

Po završetku karijere dugo je igrao u „jabučnjaku“ iza zapadne tribine Maksimira, s Dinamovim veteranima.

Ovaj odlični nogometaš i nositelj olimpijske medalje obilježio je na najbolji mogući način svoju karijeru. Osvojio je prvenstvo i kup. Srebrnom olimpijskom medaljom osigurao je trajno mjesto u analima olimpijskog pokreta, a nije beznačajna ni zlatna medalja s omladinskog prvenstva Europe i nastup na svjetskom prvenstvu.

Luka Lipošinić preminuo je u Zagrebu 26. rujna 1992. godine i sahranjen je na groblju Mirogoj.

VATERPOLO

Boško Lozica

1 odličje - Srebrna medalja: OI Moskva 1980.

Sasiti Korčulanin.

Boško Lozica rođen je 28. studenog 1952. godine u Beogradu. Otac ga samo dva dana poslije rođenja upisuje u KPK (Korčulanski plivački klub), tako da je već po rođenju bilo predodređeno da će Boško krenuti u vodene sportove. Prvi se put u javnom nastupu pojavljuje 1959. godine, na prvenstvu kluba u plivanju. Tada pliva 50 metara kraul i postiže rezultat 54,4. To su bili prvi koraci kasnije proslavljenog i jednog od glavnih asova jugoslavenske vaterpolske reprezentacije. Prvu službenu vaterpolsku utakmicu Boško Lozica je odigrao 1962. godine u susretu između Mladosti iz Zagreba i domaćeg KPK, u kojoj je Boškova momčad pobijedila s 8:0, a on je postigao svoj prvi službeni zgoditak.

Već na početku se vidjelo da se radi o izrazito talentiranom igraču, koji je ta zapažanja vaterpolskih stručnjaka iz dana u dan sve više potvrđivao. Tada su već do punog izražaja došle njegove ljudske karakteristike mirna, tiha i povučena mladića, s već onda izraženim radnim navikama i velikom željom da se ozbiljnije posveti vaterpolu. Radeći tako marljivo i predano u svom matičnom klubu, polagano se stvarao igrač, najprije klupskih kvaliteta, a kasnije državnih i šire. Već 1967. godine počeo je igrati za prvu momčad KPK. Od tada pa do 1978. godine jedan je od najboljih igrača tada vrlo jakog Korčulanskog plivačkog kluba. Sa svojim matičnim klubom osvojio je 1978. godine Kup pobjednika kupova. Iste godine osvaja i kup Jugoslavije.

Nakon ovih velikih uspjeha s KPK-om, Boško Lozica odlazi na odsluženje vojnog roka, a po povratku pristupa Jugu iz Dubrovnika, za koji igra od 1980. do 1985. godine. I u ovom slavnom klubu je jedan od najboljih igrača, a osvojio je i brojne trofeje. S Jugom je prvak Europe 1980. godine, prvak Jugoslavije 1980., 1981., 1982. i 1983. godine, kao i pobjednik kupa Jugoslavije 1981. i 1983. godine.

U ljeto 1985. godine odlazi u Njemačku u momčad Fulda, iako je već tada radio kao tajnik Sportskog društva Jug iz Dubrovnika. Tu se zadržao samo jednu sezonu i već u ljeto 1986. godine odlazi u Italiju u momčad Rome iz Rima, gdje je igrač i trener u sezoni 1986./87., a zatim je od 1987. do 1990. u Mamelli iz Genove, gdje također uz igranje obnaša i dužnost trenera. Ovaj klub Lozica iz B lige, preko A-2, dovodi do prve divizije. S juniorima Genove, koje je isto trenirao, došao je do finala Italije, a njegov je proizvod talijanski reprezentativac Alessandro Bovo. U ovom klubu je i završio igračku karijeru, pa je nastavio u trenerskim vodama. Potom je u sezoni 1991./92. trenirao također talijansku Cataniju, a zatim od 1992. do 1994. godine zagrebačku Mladost, s kojom je bio prvak Hrvatske 1992. i 1993., a osvojio je i kup Hrvatske 1992. godine.

Poslije toga je osnovao Vaterpolski klub Viktoriju, današnji Zagreb, a u biografiju mu treba upisati i organizaciju prvog ženskog vaterpolskog kluba.

Tri puta zaredom, od 1977. do 1979. godine, osvajao je Žutu kapicu Sportskih novosti kao najbolji igrač prvenstva.

I s reprezentacijom Jugoslavije je osvojio brojne trofeje. Sudionik je Olimpijskih igara 1976. godine u Montrealu i 1980. godine u Moskvi, gdje je osvojio srebrnu medalju.

Na svjetskim prvenstvima 1973. godine u Beogradu i 1978. u Zapadnom Berlinu osvojio je brončanu medalju. Na Europskom prvenstvu u Beču 1974. godine osvojio je brončanu medalju, a 1977. u Jonkopingu srebro. Na Mediteranskim igrama u Alžiru 1975. osvojio je srebrnu, a u Splitu 1979. godine zlatnu medalju.

Boško Lozica bio je strijelac neviđene lakoće pogađanja protivničkih mreža, čak i "zatvorenih očiju". Bio je opasan za sve svjetske vratare. Brz šut, i to na prvu, bila mu je glavna odlika. I danas pamti pet pogodaka Kotoru, ali i pogodak s centra nakon čega se publika podigla, pljeskala i otišla s plivališta u stilu – dovoljno smo vidjeli. Imao je pregled igre, bio je dešnjak koji se znao služiti i lijevom rukom, zapravo, bio je kompletan igrač.

Boško je sa svojom Copacabanom bio i najbolji igrač svjetske poznate Divlje lige u Dubrovniku. I danas ima društvo s kojim baci utakmicu, bar jednom tjedno.

Godine 2008. dobio je Državne nagradu za sport Franjo Bučar, a 2010. odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

NOGOMET

Slavko Luštica

1 odličje - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.

Za Slavka Luštica se može reći da je bio čovjek koji je život darovao nogometu. Igrao je na poziciji lijevog halfa i bio jugoslavenski nogometni reprezentativac.

Rođen je u Kumboru 11. siječnja 1923. godine, a već 1934. započinje bogatu igračku karijeru kao pionir u šibenskom Osvitu. Njegov izuzetni talent i nadarenost za nogomet brzo su uočeni i već 1940. godine Luštica se našao u Splitu, u prvom sastavu Hajduka. Temperament, brzo prilagođavanje novoj sredini, izuzetan osjećaj za igru i eksplozivnost, vrline su zbog kojih je i dobio nadimak Žiga. Navedene vrline ubrzo ga svrstavaju u nezamjenjivog prvotimca Hajduka, čiji dres nosi sve do 1956. godine.

Za Hajduk je Slavko Luštica odigrao 634 utakmice i postigao 86 zgoditaka. Tako velikim brojem odigranih utakmica ne može se pohvaliti mnogo igrača. Time se mogu podičiti samo izuzetni asovi.

Doživio je popularni Žiga mnogo ugodnih trenutaka s Hajdukom. Titulu prvaka Jugoslavije sa svojim najdražim klubom osvajao je 1950. i 1952., te u sezoni 1954./55. S bijelima također osvaja i prvenstvo Banovine Hrvatske u sezoni 1940./41. Bio je član momčadi Hajduka koja je 1945. i 1946. godine postala prvak Federalne Države i Narodne Republike Hrvatske. Član je i ratnog Hajduka koji je obnovljen na Visu 1944. godine.

Za reprezentaciju Jugoslavije je kao nogometaš Hajduka od 1951. do 1952. godine nastupio 3 puta. Debitirao je u prijateljskoj utakmici protiv Norveške u Oslu 23. kolovoza 1951. (4:2), dok se od reprezentativnog dresa oprostio u Beogradu 2. studenog 1952. u prijateljskoj utakmici protiv Egipta (5:0). Kao reprezentativac Jugoslavije, najveći je uspjeh ostvario s olimpijskom momčadi s kojom je osvojio srebrnu medalju na Igrama u Helsinkiju 1952. godine. Završetkom igranja nije prestala sportska aktivnost ovog nogometnog zanesenjaka. Naprotiv, Žiga počinje ostvarivanje nove, moglo bi se reći još blistavije karijere u nogometnom sportu – postaje trener.

Od 1960. do 1965. godine s velikim je uspjehom vodio drugoligaš Šibenik, a od 1965. do 1966. trener je Zadra, također dalmatinskog drugoligaša, da bi od 1966. do 1968. godine ponovno bio trener Šibenika. Svojoj prvoj ljubavi, Hajduku, vratio se 1969. godine. Na njegovu kormilu nalazio se do 1972. godine. S Hajdukom je kao trener, baš kao i u igračkim danima, postigao veliki uspjeh. U sezoni 1970./71. Hajduk nakon 16 sušnih ljeta konačno osvaja titulu prvaka Jugoslavije. Pod vodstvom Slavka Luštice bijeli su igrali najljepši nogomet, nogomet koji je plijenio srca nogometnih zaljubljenika diljem Jugoslavije. Luštica, skroman kakav je uvijek bio, tada izjavljuje: „Moja zasluga nije nimalo veća od ostalih u klubu. Jednostavno, svatko je radio na najbolji mogući način svoj posao i zato smo uspjeli. Ipak, igrači su ti koji osvajaju prvenstva. Hvala i najdivnijoj publici na svijetu.“

Kao veliki nogometni znalac, Luštica je te šampionske godine inzistirao da igrači i stručni stožer zajednički rješavaju sve probleme. Koristeći svoje iskustvo iz doba igranja u Hajduku, išao je dotle da je igrače konzultirao čak i prilikom sastava momčadi. Znao je Žiga kako je zajedništvo momčadi preduvjet uspjeha.

Od 1973. do 1976. godine ovaj vrsni nogometni stručnjak uspješno je vodio Olimpiju iz Ljubljane. Pomalo umoran i željan odmora od profesionalnih obveza, Luštica se vraća iz Ljubljane i nastavlja s radom u Nogometnom savezu dalmatinske regije kao instruktor.

Njegov izbor za selektora reprezentacije Jugoslavije dolazi 1978. godine kao svojevrсна kruna uspješne trener-ske karijere. Nažalost, zbog zdravstvenih tegoba ostao je upisan u povijest kao selektor s najkraćim stažem od samo 80 dana, bez nastupa s reprezentacijom. Treba napomenuti da je 1971. godine bio trener reprezentacije Jugoslavije.

Slavko Luštica je od 1978. do 1980. godine bio predsjednik Zbora trenera Nogometnog saveza općine Split. Od 1980. godine je obavljao dužnost rukovoditelja nogometne škole u Hajduku, sve do 1986. kada se i službeno oprostio od rada u nogometnom sportu. Dao je značajan doprinos razvoju i unapređenju nogometa na području Jugoslavije. Njegovo ime zauvijek će ostati upisano u povijesti našeg najpopularnijeg sporta.

Slavko Luštica umro je 4. srpnja 1992. godine u Splitu te je sahranjen na splitskom groblju Lovrinac.

VESLANJE

Damir Martin

1 odličje - Srebrna medalja: OI London 2012. - četverac na pariće

Vrlo mlad postigao je u sportu ono o čemu mnogi mogu samo sanjati. Damir Martin rođen je 14. srpnja 1988. godine u Vukovaru. Došao je u Zagreb iz Vukovara kao prognanik u studenom 1991. godine, nakon pada grada. Zanimljivo je kazati da je plivanje bio prvi sport u koji je krenuo. Trenirao ga je tri godine, razvio mišićnu masu i imao solidne rezultate, ali cijela njegova obitelj bila je u veslanju. Svi su veslali - djed, mama, tata, brat, a Damir je najviše narastao, pa su najviše ulagali u njega. Vesla od 1999., a 2000. godine imao je prvo natjecanje.

Godine 2012., kada se okitio olimpijskom medaljom, bile su mu svega 24 godine, a njegova vitrina već je tada bila puna odličja koje je kao vrstan veslač osvajao samoprijegom, iznimnim naporima, strpljivošću i žrtvom, još otkada je kao 11-godišnjak prvi put zaveslao u Veslačkom klubu Zagreb.

Na Svjetskom prvenstvu za juniore u Nizozemskoj 2006. godine Damir Martin, Vukovarac rođenjem i korijenima, a zagrebačke adrese, niz je započeo srebrom, da bi se zlatom ovjenčao tri godine poslije na svjetskom prvenstvu za mlađe od 23 godine, a potom i 2010., kada je Hrvatska bila domaćin.

Iste 2010. godine na Europskom prvenstvu u veslanju u Portugalu, u četvercu na pariće, zajedno s Martinom i Valentom Sinkovićem te Davidom Šainom kiti se srebrom, koje se pozlatilo iste godine na Svjetskom prvenstvu u Novom Zelandu s istom veslačkom posadom, koja će ispisati jednu od najljepših stranica u povijesti hrvatskog veslanja.

Treba reći da je Damir Martin s navedenom posadom pobjednik i Svjetskog kupa u veslanju 2010. i 2012. godine.

Srebrna medalja navedenog četverca na Olimpijskim igrama u Londonu svrstava ih u povijest olimpijskog pokreta.

Kako kaže Damir, srebrna medalja iz Londona 2012. i časna uloga nošenja hrvatske zastave na zatvaranju olimpijskih igara imaju trajno mjesto u njegovoj karijeri, a što je najvažnije, i u srcu.

Bila je to časna uloga i za njega i za veslačku mu obitelj, za Vukovar, za njegov Veslački klub Trešnjevka, za cijelu Hrvatsku.

Damir je na sve što je doživio u Londonu u ljeto 2012. godine izuzetno ponosan. "Srebrna olimpijska medalja ima poseban sjaj. Svjestan sam koliko je za nju trebalo truda, koliko smo veliki korak napravili za nas i za Hrvatsku. To je naša prva olimpijska medalja u karijeri, iako nam je stvarno malo nedostajalo za zlato. U trci možda nije tako izgledalo, ali u biti zaista presuđuju sitnice... U finalnoj utrci nismo, istina, bili toliko konkurentni koliko bi inače bili. Sve u svemu, i pripremom i fizičkim i psihičkim stanjem sve je odrađeno besprijekorno, tehnički detalj je presudio u korist Nijemaca" - napominje Damir kojega je, uz ostalo, impresionirala brojna olimpijska publika. Nije to, dodaje "veslački dekor."

"To je jedinstven osjećaj, toliko ljudi nije karakteristično za veslački sport. Natjecanja su obično izvan velikih gradova, manje su posjećena... U Londonu je na 200 metara bilo 30 tisuća ljudi, 15 tisuća sa svake strane obale. Zaista fascinantno. Jednako razmišljaju i njegovi prijatelji iz srebrnog četverca s kojima ne dijeli klupski dres, ali su bez obzira na različite klubove "kliknuli" već nakon prvog treninga i od tada kao četverac nastupaju gotovo četiri godine.", kaže Damir, te nastavlja: "Odmah smo se našli i na prvom Svjetskom kupu ostali u "dvojcu sa" na pariće, bili smo treći i četvrti... Pala je logična odluka, zašto ne sjesti u taj četverac, vidjeti kako ide... Došao je i Svjetski kup i pobijedili smo tada aktualne svjetske i olimpijske prvake. Shvatili smo da imamo kvalitetu, da imamo brzinu i pitali se hoćemo li uspjeti to održati...? Eto, uspjeli smo, četiri godine smo to održavali, unaprjeđivali, išlo nam je sve bolje i bolje."

Damiru je, kako to obično biva, prvo srebro osvojeno 2006. u dvojcu na pariće s Valentom Sinkovićem posebno dragi. Zlato im je pobjeglo za 13 stotinki, u foto finišu... Sve dalje je već ispisana povijest. Sve medalje imaju poseban sjaj, ali ona olimpijska sja nekako posebno. Dominantno, superiorno, jer olimpijske igre su ipak olimpijske igre.

Za uspjeh na Olimpijskim igrama u Londonu 2012. godine odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a iste godine dobio je i Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Četverac je 2010. i 2012. odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora proglašen najboljom sportskom posadom.

Damir Martin je dio hrvatskog veslačkog četverca prošlosti, sadašnjosti i budućnosti.

U lipnju 2013. godine osvojio je zlato na Svjetskom kupu u Etonu.

NOGOMET

Frane Matošić

1 odličje - Srebrna medalja: OI London 1948.

Frane Matošić Hajdukova je legenda za sva vremena. Nogometaš je koji je za klub odigrao najviše utakmica i postigao najviše zgoditaka - 739 utakmica i 729 golova. Taj rekord teško će ikada itko nadmašiti. Rodio se 25. studenog 1918. godine u Splitu, u Matošićevoj ulici. Bio je izraziti napadač, jugoslavenski nogometni reprezentativac. S devet godina počinje se družiti s nogometnom loptom, koja će obilježiti njegov život. Počeo je u Hajdukovu podmlatku u generaciji „tića“ i „rebaca“ čuvenog barba Luke Kaliterne. Za seniorsku momčad Hajduka debitirao je sa šesnaest godina, 1934., protiv Slavije iz Sarajeva. U momčadi je vladalo rivalstvo tko će igrati centarfora, Leo Lemešić ili Vlade Kragić, jer to je mjesto u momčadi bilo rezervirano samo za odabrane. Obojica su bili toliki znalci da se Luki Kaliterni bilo teško odlučiti kome dati prednost. Barba Luka je razmišljanje prekinuo odlukom: „Leo igra jednu spojku, Vlade drugu, a ti mali Frane centarfora.“ Hajduk je tada pobijedio sa 14:0, a „mali“ je Frane postigao svoja prva tri zgoditka za Hajduk.

Frane Matošić ostaje na mjestu centarfora i spojke sve do 1956. godine, kada se u 38. godini života oprostio od aktivnog igranja nogometa. U međuvremenu je po godinu dana proveo u beogradskom BSK-u i u talijanskoj Bologni. S Hajdukom je osvojio prvenstvo Banovine Hrvatske u sezoni 1940./41. te prvenstvo Narodne Republike i Federalne Države Hrvatske 1945. i 1946. godine. U prvenstvu Narodne Republike Hrvatske 1946. godine najbolji je strijelac s 13 postignutih zgoditaka, kao i u prvenstvu Jugoslavije u sezoni 1948./49. sa 16 postignutih zgoditaka. S Hajdukom je osvojio titule prvaka Jugoslavije 1950. i 1952. i u sezoni 1954./55.

Od 1955. do 1956. godine obnaša dužnost tehničkog referenta Hajduka, a potom i trenera prve momčadi od siječnja 1957. do lipnja 1958. godine. Također treba napomenuti da je u prvenstvenoj sezoni 1964./65., zajedno s Ozrenom Nedoklanom, ponovno bio trener Hajduka. Jedno vrijeme obnašao je i dužnost potpredsjednika Hajduka. Trenirao je i Split, kada je ovaj klub drugi put ušao u Prvu saveznu ligu u prvenstvenoj sezoni 1960./61.

Radio je kao trener i u dalekom Tunisu, a 1957. godine je trenirao seniorsku reprezentaciju Jugoslavije, da bi 1958. godine trenirao i omladinsku reprezentaciju. Od 1958. do 1962. godine je obnašao dužnost predsjednika Zbora trenera Splitskog nogometnog podsaveza.

U reprezentaciji Jugoslavije Frane Matošić je od 1938. do 1953. godine nastupio 16 puta, 9 puta prije, a 7 puta poslije Drugoga svjetskog rata. Petnaest nastupa imao je kao nogometaš Hajduka, a jednom je nastupio kao nogometaš beogradskog BSK-a. Postigao je 6 reprezentativnih zgoditaka. Za reprezentaciju je debitirao u Bukureštu 8. svibnja 1938. godine u Kupu Male Antante, protiv domaće reprezentacije Rumunjske (1:0). Jedini zgoditak na toj utakmici postigao je upravo Frane. Od reprezentativnog dresa se oprostio 9. svibnja 1953. godine u Beogradu protiv reprezentacije Grčke, u kvalifikacijskoj utakmici za svjetsko prvenstvo. Rezultat je bio 1:0, a Matošić je ponovno postigao jedini zgoditak na utakmici. Bio je sudionik Olimpijskih igara 1948. godine u Londonu i nositelj je srebrne olimpijske medalje. Ističemo da je Frane bio član one čuvene momčadi Hajduka koja je kao prva nogometna momčad slobodne Europe obnovljena na Visu 7. svibnja 1944. godine.

Golovi su posebno obilježili nogometnu karijeru Frane Matošića. Pričao je Frane kako je puno golova postigao izvan šesnaesterca. Pucao je izdaleka, slobodne udarce, penale. Nikada napamet po principu „opali, pa di balun ode“. Prošao je cijelu nogometnu abecedu. Još prije debija u dresu Hajduka, svladao je sve nogometne elemente škole Luke Kaliterne.

Frane Matošić je dugo vremena na terenu bio pravi kapetan momčadi. Kapetansku vrpcu naslijedio je od brata Joze 1947. godine. Frane je bio autoritet kakvog Hajduk u svojoj povijesti nije imao, i kod suigrača i kod sudaca. Produžena ruka trenera na terenu. Bio je i ostao simbol ljubavi i privrženosti svom Hajduku, za kojeg je uvijek isticao da mu je sve. „I po Hajduku se Split poznaje“ – volio je napomenuti Frane Matošić.

Kao najdražu utakmicu u karijeri isticao je onu kada je Hajduk usred Zagreba pobijedio Dinamo sa 6:0. Frane Matošić, istinska legenda hrvatskog i dalmatinskog nogometa, obilježio je jednu Hajdukovu epohu, onu četrdesetih i pedesetih godina prošlog stoljeća, kada su osvojene prve tri titule prvaka Hrvatske i prve tri poslijeratne titule prvaka Jugoslavije. Za sva vremena bio je i ostao sinonim kako se bori i voli bijela boja, Hajduk i njegov rodni Split.

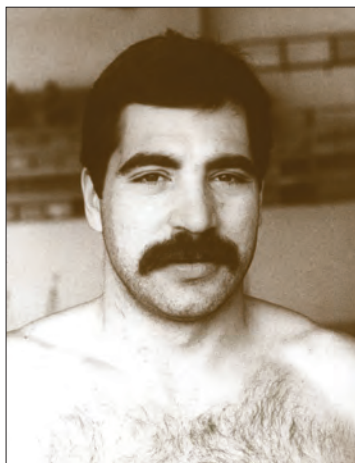
Nositelj je najviših priznanja Hajduka, Zlatne značke s briljantom i Zlatne kapetanske trake. Preminuo je u Splitu 29. listopada 2007. godine i sahranjen je na groblju Lovrinac. Od 2007. godine počasnik je Kuće slave splitskog športa.

VATERPOLO

Zoran Mustur

1 odličje - Srebrna medalja: OI Moskva 1980.

Na pitanje kada se i zašto počeo baviti vaterpolom, obično odgovara da mu je to jednostavno bilo predodređeno, jer kada je netko kao on rođen „na pjenu od mora“, kako se to kaže u Boki Kotorskoj, zar je mogao izabrati drugi sport?

Zoran Mustur rođen je 12. srpnja 1953. godine u Hercegu Novom. Proplivao je vrlo rano, kažu s nepune četiri godine, i to u bazenu u Đenovićima u kojem su trenirali vaterpolisti Vaterskog kluba Rivijera, što je bio prapočetak onoga što će tri godine kasnije biti početak Zoranova službenog ulaska u taj klub i svijet vaterpola.

Bilo je to 1960. godine, na Zoranov sedmi rođendan, kada mu je otac, ispunjavajući mu želju, poklonio vaterpolsku loptu „bergericu“ i člansku iskaznicu Vaterskog kluba Rivijera. Od tada je vaterpolo postao sastavni dio njegova života, evo već više od pedeset godina.

S nepunih deset godina Zoran je postao član juniorske momčadi Rivijere, ističući se već tada, po procjeni tadašnjeg trenera Rivijere Mira Čirkovića, urođenim talentom za vaterpolo.

Zoran Mustur je već tada imao sve odlike koje krase vrhunske sportaše. Bio je vrlo temperamentan, sportski bi rekli - pozitivno drzak, vanserijski šuter. Tadašnji vaterpolski stručnjaci dali su mu nadimak „bokeljski vaterpolski biser“. Vrlo rano su tadašnji vodeći jugoslavenski klubovi pokazali interes za Mustura, a on se 1968. opredijelio za Jadran iz Hercega Novog. Ubrzo je postao omladinski reprezentativac Jugoslavije. U godinama koje igra za Jadran, u kojem je bio sve do 1976., izrastao je u vrhunskog igrača s karakterističnim eksplozivnim, gotovo neobranjivim udarcem. Već 1970. godine Mustur je najbolji strijelac prvenstva Jugoslavije. Godine 1972. izabran je za najboljeg sportaša Crne Gore, a naredne 1973. osvaja Žutu kapicu Sportskih novosti kao najbolji igrač u Jugoslaviji. Bilo je utakmica kada je Mustur znao postići baš sve zgoditke Jadrana na utakmici. Već je 1972. godine počeo igrati i za reprezentaciju Jugoslavije.

Sa 620 postignutih zgoditaka u prvenstvenim natjecanjima, četvrti je na listi strijelaca svih vremena jugoslavenske vaterpolske lige. To ga je uvrstilo u „klub 500“, u koji su ušli samo vaterpolisti koji su postigli 500 i više golova u službenim prvenstvenim natjecanjima.

Zoran Mustur 1976. godine napušta Jadran iz Hercega Novog i postaje igrač Primorja iz Rijeke, s kojim 1979. godine osvaja kup Jugoslavije. Prema vlastitom priznanju, Zoran je u Rijeci proveo najljepši i najuspješniji period u sportskom i privatnom životu.

U kapici reprezentacije Jugoslavije osvojio je brojne medalje. Na Olimpijskim igrama u Moskvi 1980. godine osvojio je srebro, i to kao igrač riječkog Primorja.

Na Svjetskom prvenstvu u Zapadnom Berlinu 1978. godine zakitio se brončanom medaljom. Osvojio je i dvije medalje na svjetskim kupovima, i to broncu 1979. u Rijeci i srebro 1981. godine u Long Beachu. Na Europskom prvenstvu u Jonkopingu 1977. godine osvojio je srebrnu medalju. Na Mediteranskim igrama u Splitu 1979. zakitio se Mustur zlatnom medaljom.

Nakon završetka igračke karijere, Zoran se 1985. godine počinje baviti trenerskim poslom. Prvi klub koji je trenirao bila je talijanska momčad Calidarijumi iz Palerma, kojega uvodi u A2 talijanske ligu. Godine 1989. sa Sicilije odlazi u Lombardiju da bi preuzeo klub Fanfula – Lodi, kojeg također uvodi u talijansku A2 ligu, a potom 1992. godine slijedi povratak na Siciliju i preuzimanje kluba Telimar sa zadatkom da ga uvede u A2 ligu, u čemu Zoran i uspijeva 1994. godine.

Godine 1996. dolazi za trenera Sistem – Leonessea iz Brescie, momčad koju iz A2 lige 1999. uvodi u Prvu talijansku ligu, a potom slijede i ostali uspješni rezultati s ovim klubom, i to: 2001. igra finale LEN kupa, 2002. osvaja LEN kup, naredne 2003. ponovno osvaja LEN kup. Iste 2003. s klubom je i prvak Italije, a 2004. igra finale europskog Superkupa.

Godine 2007. trener je momčadi Cosenza iz Cosenze, a 2008. vraća se u Crnu Goru i trenira Jadran iz Hercega Novog, s kojim osvaja titulu prvaka Crne Gore. Od 2011. godine trener je momčadi Imperija iz Imperije.

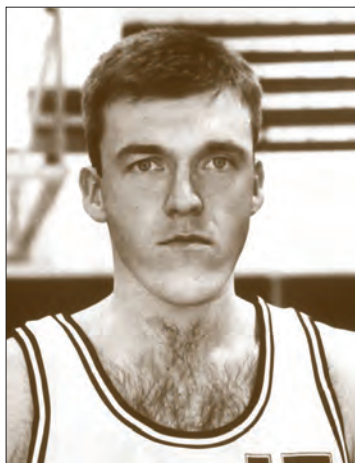
Vrhunska, velika, može se reći ogromna karijera, s olimpijskom medaljom osvojenom iz Rijeke. Kako sam kaže, vaterpolo je njegov život, pa tako i u Rovinju, gdje živi, ljeti organizira školu vaterpola. Priznaje da uživa mladim budućim vaterpolistima prenositi svoja znanja i iskustva. Kaže da je, uz igrački talent, presudan i veliki i uporan rad, jer i najveći talent se izgubi u vremenu koje prolazi bez upornog rada.

KOŠARKA

Aramis Naglić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Barcelona 1992.

Ovaj stasiti Riječanin stigao je u Split u zenitu slave splitskog kluba i odlično se uklopio u momčad koja je već bila prvak Europe.

Aramis Naglić rođen je 28. kolovoza 1965. godine u Rijeci. Košarku je započeo u nižerazrednom košarkaškom klubu Kantrida, zatim prelazi u momčad Kvarnera gdje stasa u vrhunskog igrača. U svom Kvarneru je briljirao u drugoligaškoj konkurenciji i trener Jugoplastike Božidar Maljković odlučio je 1989. godine Aramisa Naglića dovesti u Jugoplastiku, zajedno sa Zoranom Savićem i Petrom Naumovskim, gdje ostaje do 1993. godine.

Željko Jerkov je došao u Rijeku po njega baš usred najvećih košarkaških uspjeha na Gripama. Tada su mu bile 24 godine. Privlačio je pogled činjenicom da je podjednako dobro mogao odigrati na mjestima krila i centra. Njegov visoki postotak "trica" donosio je brzu rezultatsku prevagu ekipi. S druge strane, mogao je besprijekorno funkcionirati do slovice okrenut leđima prema košu. Na putu do Splita zapravo su ga očekivali u Zadru, ali je dobro odvagao da će Split biti grad njegovih najvećih uspjeha u karijeri. U momčadi s Gripa, koja je za vrijeme Nagličeva boravka u žutom dresu nosila imena Jugoplastika, POP 84. i Slobodna Dalmacija, osvojio je dvije titule prvaka Europe, 1990. i 1991. godine. Bio je član momčadi koja je osvojila dvije titule prvaka Jugoslavije, i to 1990. i 1991. godine. Također je u momčadi s Gripa osvojio četiri pobjede u nacionalnom kupu. Tako je bio član momčadi koja je 1990. i 1991. bila pobjednik kupa Jugoslavije, a 1992. i 1993. godine bio je član momčadi koja je osvojila hrvatski košarkaški kup.

Učesnik je Olimpijskih igara 1992. godine u Barceloni i nositelj je srebrne olimpijske medalje. Reprezentativac Hrvatske bio je od 1992. do 1993. godine.

Aramis Naglić bio je nevjerojatno energičan, univerzalan, prototip polivalentnog igrača. Četiri godine je igrao na Gripama u društvu velikih Kukoča, Rađe, Tabaka, to mu je ustvari kruna karijere.

U finalu kupa protiv Cibone 1992. godine za pamćenje je njegov izvrstan skor od čak 23 koša. Pred svojim Riječanima, koji su tada bili domaćini završnice kupa, još jednom je dokazao je da zasigurno jedan od najboljih košarkaša rođenih u Rijeci u povijesti. O njegovoj igri Slobodna Dalmacija je napisala: "Kada je on šutirao trice, lopta kao da je imala radarsko navođenje. Pet pokušaja, pet ubačaja! I odličan sveukupan dojam. U obrani podjednako vrijedan. Ocjena 5."

U svom posljednjem osvajanju kupa 1993. godine u Puli, kada su žuti u finalu deklasirali Zadar, Aramis Naglić je bio kapetan momčadi. Nije više bilo Kukoča, Rađe, Tabaka, Perasovića... Došla je jedna nova generacija s Aramisom Nagličem na čelu. U finalu je postigao 19 koševa, a nakon utakmice je izjavio: "Eto, ni ja kao kapetan nisam ostao praznih ruku. Sretan sam što mogu stati rame uz rame mojim prethodnicima. Ova je generacija zaslužila pobjedu u kupu. Zaslužili smo ovaj pokal kontinuitetom dobrih igara cijele sezone."

Osvojio je Aramis Naglić još trofeja. S Cibonom i Zadrom osvojio je kup. Potom je bio član momčadi Slovakofarma, s kojom je tri puta postao prvak Slovačke i gdje je proglašen i najboljim košarkašem. U Austriji je izabran među pet "all stars-a". U inozemstvu je igrao još u Italiji, vraćao se u Zadar, Cibonu i riječki Jadrancolor. U Zadru je osjetio što znači igrati košarku u četrdesetoj godini.

Nakon završetka igračke karijere obnašao je dužnost trenera Kvarnera iz Rijeke.

Godine 1992. je kao član hrvatske košarkaške reprezentacije dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, odlikovan je i državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Sve u svemu, kada se podvuče crta, može se konstatirati - velika je košarkaška karijera riječkog sportaša Aramisa Naglića. Bio je član momčadi koja se dva puta popela na košarkaški krov Europe. Osvajao je trofeje u gotovo svim klubovima za koje je nastupao, ali kruna karijere svakako je srebrna medalja na Olimpijskim igrama 1992. godine u Barceloni.

Od veljače 2013. godine trener je Košarkaškog kluba Inter iz Bratislave s kojim osvaja titulu prvaka Slovačke.

KOŠARKA

Danira Nakić Bilić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Seoul 1988.

Zenski Michael Jordan.

Danira Nakić Bilić rođena je 22. srpnja 1969. godine u Šibeniku. Košarku je počela igrati 1981. godine u Krešimirovu gradu, kao 12-godišnja djevojčica. Odmah je po kvaliteti i upornosti odskakala od svojih vršnjakinja, te je bila predodređena za veliku igračku karijeru, koju je na koncu i ostvarila. Igrala je na poziciji beka. Već sa 16 godina, 1985., postala je prvotimka ženskog košarkaškog kluba Elemes iz Šibenika, a s 18, 1987., reprezentativka Jugoslavije, za koju je odigrala 83. utakmice.

Proslavila se u Šibeniku u kojem je igrala do 1991. godine, pa je jednu sezonu igrala u talijanskoj Pescari. Nakon toga je od 1992. do 1994. godine svoje košarkaško znanje pokazivala na španjolskim Tenerifama, u momčadi Cepca. Kasnije se vraća u Hrvatsku, dolazi u Zagreb i igra u Centar banci, klubu koji kasnije mijenja ime u Adriatic osiguranje, gdje je 1997. završila igračku karijeru.

S Elemesom je osvojila dva kupa 1985. i 1990. te prvenstvo Jugoslavije 1991. godine. Danira ističe da joj je upravo prvi osvojeni kup s Elemesom, 1985. godine, najdraži klupski trofej osvojen u karijeri. Bio je to njezin prvi veliki trofej. Kaže da joj je ta 1985. ostala u posebnom pamćenju jer je startala u kadetskoj reprezentaciji i bila najbolja igračica i najbolji strijelac. Tada je prvi put osjetila "pipke slave". Kaže da takvi trenuci sportaša tjeraju na daljni rad, daju volju za nastavak karijere. Te 1985. godine Danira je proglašena najboljom sportašicom Dalmacije u izboru čitatelja Slobodne Dalmacije.

Nakon povratka u Hrvatsku, Danira je s momčadi Centar banke osvojila kup i dva prvenstva Hrvatske. Nastupajući za ŽKK Centar banku, 1995. godine je bila prvi strijelac sezone u Kupu Lilliane Ronchetti, s prosjekom od 25,7 koševa po utakmici.

Kao članica kadetske reprezentacije Jugoslavije osvojila je broncu na prvenstvu Europe, a kao juniorka se zakitila europskim srebrom i svjetskom bronzom.

S 18 godine nastupila je kao članica A reprezentacije Jugoslavije na Europskom prvenstvu u Madridu 1987. godine, gdje je osvojila srebrnu medalju. Osvojila je srebro i na Europskom prvenstvu 1991. godine u Tel Avivu.

Danira Nakić sudionica je Olimpijskih igara 1988. u Seoulu, gdje se također zakitila srebrnom medaljom. Istu medalju osvojila je i 1990. godine na Svjetskom prvenstvu u Kuala Lumpuru.

Na Univerzijadi u Zagrebu 1987. godine osvojila je zlatnu medalju. Kao članica reprezentacije Hrvatske sudjelovala je na Europskom prvenstvu u Češkoj 1995. godine.

Danira Nakić je tri puta, 1988., 1989. i 1990., proglašavana najboljom košarkašicom Europe.

Godine 1991. dobila je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a iste je godine proglašena najboljom sportašicom Hrvatske u izboru Sportskih novosti.

Nakon završetka igračke karijere, od 1997. do 1998. godine sportski je direktor Ženskog košarkaškog kluba Croatia iz Zagreba, a potom je od 1999. do 2002. godine trenerica juniorki Košarkaškog kluba Valencia u Španjolskoj.

U Hrvatskom olimpijskom odboru Danira je voditeljica projekta promocije olimpizma i olimpijskog obrazovanja, a 2008. godine dobila je visoko priznanje Međunarodnog olimpijskog odbora Žene i sport za promociju žena u sportu - u konkurenciji europskih kandidatkinja jedina je hrvatska sportašica koja je primila tu prestižnu nagradu. Od 2009. godine je članica Komisije za kulturu i obrazovanje Europskih olimpijskih odbora, a od 2010. godine je predsjednica Nacionalnog vijeća za sport.

U političkom životu grada Zagreba obnašala je dužnost potpredsjednice Skupštine. Bila je ravnateljica Hrvatske matice iseljenika, a od 2004. do 2005. godine bila je i zastupnica u Hrvatskom Saboru. Bila je zamjenica člana u parlamentarnoj Skupštini vijeća Europe.

Danira Nakić Bilić, istaknuta sportašica i društvena radnica, a prije svega istinska legenda hrvatskog i europskog sporta.

VATERPOLO

Anton Nardelli

1 odličje - Srebrna medalja: OI Tokio 1964.

Bio je to vrhunski vaterpolist, umjetnik u vodi.

Anton Toni Nardelli rođen je 15. travnja 1937. godine u Splitu. Bio je svestrani sportaš. Kao gimnazijalac, odlično je igrao nogomet, rukomet i stolni tenis, a obiteljska tradicija vukla ga je u Labudovu lučicu podno Sustipana. Njegov djed po majčinoj strani, konte Toni Pavlović, bio je jedan od osnivača splitskog jedriličarskog kluba Adria. Krstaš Megima koji je konte Toni naručio od engleskog dizajnera, s dva jarbola, značio je vrhunac tadašnje tehnologije. Na navedenom krstašu Toni je osjetio prve nalete vjetra, uz njega odrastao i činilo se da će u njemu zauvijek ostati. No, pedesetih godina prošlog stoljeća njegovu su sportsku karijeru odredila u Splitu tada vrlo popularna i brojna školska natjecanja u plivanju.

Prvi javni plivački nastup imao je u gimnazijskoj momčadi na Jadranovu plivalištu. Toni je tada zablistao - plivački stručnjaci nisu vjerovali da im je Bog podario takvog talenta. I ostao je u Jadranu, koji mu je postao i dom i škola.

Toni Nardelli imao je strašan sprint, sklad pokreta i eksplozivnost, izuzetnu plovnost i brzinu. S Jadranom je naslove prvaka države osvajao na 100 i 200 metara slobodno, ali ga je sklonost prema lopti, magičnom balunu, neodoljivo vukla u vaterpolo. Pripadao je jednoj od najdarovitijih pionirskih momčadi što ih je Zvonačac imao - svi jedan drugome do uha, ali složni i uigrani.

U predigrama nastupâ seniorske momčadi, Toni je kao pionir odskakao. Svi su znali da je zvijezda rođena. Vaterpolo je dobio igrača koji je izrastao u velikana hrvatskog i europskog vodenog igranja, a Jadran legendu za sva vremena - umjetnika u vodi!

S 302 nastupa i 267 zgoditaka Toni je jedan od vaterpolista s najviše nastupa za Jadran. Četiri puta je bio u momčadi državnog prvaka: 1954., 1957., 1960. i 1967. godine. Počeo je u mlađim uzrastima Jadranu 1948., a za prvu momčad istog kluba igrao je od 1953. pa sve do 1972. godine, s tim da je 1963. godine kratko nastupao za Crvenu Zvezdu iz Beograda. Za reprezentaciju Jugoslavije odigrao je od 1960. do 1964. godine 97 utakmica, deset puta nastupio je i kao plivač, a bio je jamačno jedna od najboljih kapica koje smo imali. I Europa ga je zapamtila i dugo će ga se sjećati jer se takvi vaterpolisti ne stvaraju, već se rađaju s neizmjernom darovitošću u sebi. Posjedovao je lucidnost i brzinu rješenja u igri, donesenih u hipu, a koja protivnike ostavljaju zatečenima i na tribinama izazivaju spontani pljesak gledatelja.

Igrao je Anton Toni Nardelli na Olimpijskim igrama u Rimu 1960. godine. Bio je član državne vaterpolo reprezentacije koja je na Olimpijskim igrama 1964. godine u Tokiju osvojila srebrnu medalju. Na prvenstvu Europe 1962. u Leipzigu, gdje je reprezentacija Jugoslavije također osvojila srebrnu medalju, proglašen je najboljim igračem turnira. Zlatno odličje zaslužio je na Mediteranskim igrama 1959. godine u Bejrutu, osvojio srebro 1963. u Napulju, a broncu i srebro je dobio i kao plivač štafete 4x100 metara i 4x200 metara slobodno na Mediteranskim igrama 1959. godine. Bio je državni prvak na 100 metara slobodno 1960. godine (s rezultatom 0:57,6), u štafetama 4x200 metara 1954., 1956., 1960. i 1961., kao i u štafeti 4x100 metara 1969. godine.

Ali više od svega, više od svih tih neprijeporno fantastičnih sportskih dostignuća, Toni će ostati upamćen kao skroman čovjek, sportu vjeran cijelog života, kao golemi kamen u mozaiku bogate Jadranove i Labudove povijesti i cijeni stručnjak na Kemijsko - tehnološkom fakultetu u Splitu. Svakome je htio pomoći, za svakog je imao lijepu riječ, a radovao se uspjesima prijatelja i poznanika baš kao svojim.

Toni Nardelli je bio Jadran, a Jadran je bio Toni. Doista, ovaj je veliki sportaš bio perjanica hrvatskog i splitskog vaterpola, a prije svega veliki gospodin. Bio je pravo gradsko dijete odgojeno u aristokratskoj obitelji, što mu nije smetalo da bude skroman i samozatajan kakav je i bio, ponekad možda i pretjerano. Bio je sportaš i čovjek koji je obilježio sportski i znanstveni život grada Splita u pravom smislu riječi. U svakom slučaju - čovjek mnogo ispred svog vremena.

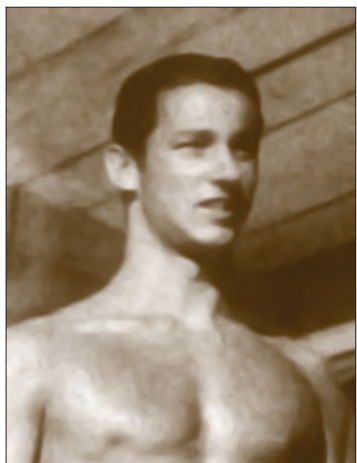
Anton Toni Nardelli preminuo je u Splitu 5. rujna 1995. godine i sahranjen je na groblju Lovrinac.

VATERPOLO

Frane Nonković

1 odličje - Srebrna medalja: OI Tokio 1964.

Izdanak zadarske vaterpolske škole.

Frane Nonković rođen je 25. travnja 1939. godine u Metkoviću. Školovao se u Zadru, a Fakultet za fizičku kulturu, smjer plivanje i vaterpolo, završio je u Zagrebu. Vaterpolo je počeo igrati u Plivačkom klubu Jedinstvo iz Zadra, današnjem Vaterpolskom klubu Zadar. Potom je igrao za dubrovački Jug, zatim kratko za Crvene Zvezdu iz Beograda, da bi veći dio karijere proveo u Vaterpolskom klubu Primorje iz Rijeke.

Zadarki vaterpolo bio je nepresušan izvor darovitih igrača i da je bilo boljih uvjeta, zasigurno bi bio u vrhu kvalitete u bivšoj državi. Neki vrsni igrači su prestajali igrati, novi su dolazili. Godine 1957. posebno se nametnuo 18-godišnji Frane Nonković. Uvršten je u juniorsku reprezentaciju Jugoslavije te je nastupio u Rimu protiv Italije. Frane se vrlo brzo razvio u vrhunskog igrača i sljedeće dvije godine, do odlaska u Dubrovnik, bio je nositelj igre Jedinstva. Stoga je Nonković vrlo rano, još kao junior, počeo igrati za prvu momčad Jedinstva i jedan je od najzaslužnijih što je Jedinstvo 1958. godine na prvenstvu u Bjelovaru osvojilo prvo mjesto u Hrvatskoj. Isti uspjeh postignut je i 1959. godine na Hvaru.

Bila je to posljednja sezona Frane Nonkovića u kapici svog matičnog kluba Jedinstva iz Zadra. Završio je gimnaziju i prihvatio poziv dubrovačkog Juga, gdje ga je preporučio bivši trener i igrač Jedinstva, Dubrovčanin Ante Baica.

“Nakon odlaska iz Zadra, u vaterpolu sam bio još dugo, no dani provedeni na Kolovarama ostali su nezaboravni. Bili smo sjajna klapa, pravi prijatelji, svi skloni šalu i veselju. Zapravo, druženje nam je bilo na prvome mjestu, a plivanje usput. Kod vaterpola je bilo ozbiljnije. Nakon odlaska iz Jedinstva, pet sam godina igrao u Juga, zatim prešao u Rijeku, najprije kao igrač i poslije 11 godina kao trener Primorja. U dugom igračkom dobu 70 puta sam nastupio za reprezentaciju Jugoslavije“ – kaže Frane Nonković o svojoj sportskoj karijeri.

Frane Nonković je na Europskom prvenstvu u Leipzigu 1962. godine osvojio srebrnu medalju, a 1963. godine se na Mediteranskim igrama u Napulju zakitio također srebrom.

Najveći uspjeh u dugogodišnjoj karijeri postigao je na Olimpijskim igrama 1964. godine u Tokiju, gdje je bio član reprezentacije Jugoslavije koja je osvojila srebrnu medalju.

Jugoslavija je uvjerljivo osvojila prvo mjesto u svojoj skupini C, pobjeđivši SAD s 2:1, Nizozemsku sa 7:2 i Brazil s 8:0. Tim pobjedama je u četvrtfinalnoj skupini pridodala i trijumf nad Belgijom (6:2), dok je s Mađarskom odigrala neodlučeno (4:4). U posljednjim sekundama igre Mirko Sandić nije realizirao četverac. Kasnije se pokazalo, bio je to koban promašaj. U razigravanju za poredak od prvog do četvrtog mjesta Jugoslaveni su pobijedili SSSR s 2:0 i Italiju s 2:1, primivši pogodak u posljednjem talijanskom napadu, ali su Mađari bili uvjerljiviji i Talijane su dobili s 3:1, a Sovjete s 5:2. Tada krajnje neobičnim ishodom (3:0) u posljednjoj četvrtini, i zbog bolje gol razlike, domogli su se najsajnijeg odličja.

Treba reći da su ovu reprezentaciju Jugoslavije, koja je osvojila srebro na igramu u Tokiju, sačinjavali gotovo sve Hrvati, osam od njih 11. Bili su to: Ozren Bonačić, Zoran Janković, Anton Nardelli, Frane Nonković, Vinko Rosić, Karlo Stipanić, Zlatko Šimenc i Ivo Trumbić. Od igrača iz ostalih republika, najvažniji je u sastavu bio Mirko Sandić koji je po majci vukao hrvatsko podrijetlo, a preostala dvojica su Milan Muškatirović i Božidar Stanišić. Izbornik je bio Boško Vuksanović.

Frane Nonković je, kada se oprostio od aktivnog igranja, prešao na trenersku klupu. Vodio je vaterpolske klubove Solaris iz Šibenika i Primorje iz Rijeke. S oba je kluba došao do finala Kupa pobjednika kupova, 1976. s Solarisom, a 1981. s Primorjem.

Za svoj sportski rad dobio je niz priznanja, a među inim i ono Hrvatskog vaterpolskog saveza te Sportskih saveza Zadra, Dubrovnika i Rijeke.

Nakon niza odličnih rezultata u Primorju, postaje predsjednik Stručne komisije Vaterpolskog saveza Hrvatske. Od 1987. bavi se suđenjem te poslije postaje delegat i kontrolor. Jedan je od osnivača Vaterpolskog saveza Primorsko – goranske županije.

Ovaj vrsni vaterpolist i vaterpolski trener prošao je u pravom smisli riječi cijeli sportski put. Iz malog kluba, male vaterpolske sredine, preko prve lige i većih vaterpolskih centara pa do medalja na Europskom prvenstvu, Mediteranskim igrama i, što je najvažnije, na Olimpijskim igrama u Tokiju 1964. godine.

NOGOMET

Zlatko Papec

1 odličje - Srebrna medalja: OI Melbourne 1956.

Vrhunski nogometaš, oličenje ljudskosti i poštenja.

Rođen je 17. siječnja 1934. godine u Zagrebu. Bio je napadač, jugoslavenski nogometni reprezentativac. Nogometnu karijeru započinje kao petnaestogodišnjak, 1949. godine u zagrebačkoj Lokomotivi, čiji dres nosi do 1956. godine. U Lokomotivi je već sa 17 godina, 1951., postao standardni prvotimac. U Hajduk dolazi 1956. godine i nastupa do 1964., odigraši u tom razdoblju za bijele 366 utakmica na kojima je postigao 167 zgoditaka.

Mogao je igrati na svim mjestima u navali. Bio je vrlo dobar tehničar, dribler i pucač, jakog i preciznog udarca, nesebičan, odličan asistent. Presudnu ulogu pri njegovu dolasku u Split odigrao je Bernard Vukas, s kojim se poznavao od ranije. On ga je najviše nagovarao za odlazak u Hajduk. Kaže da mu je Hajduk uvijek imponirao, posebice ona generacija od 1950. do 1955. koja je harala jugoslavenskim nogometom. Odlučio se za put prema jugu. Split mu je postao novi dom, njegov grad. Tu se i oženio, a navijači sa ga prigrlili kao svoga.

Malo je poznato da je Papec već 1948. godine bio u Dinamu na selekciji, ali je bio odbijen. Godinu poslije pristupa Lokomotivi u kojoj sa 17 godina postaje prvotimac, a s 19 reprezentativac. Nakon prestanka igranja u Hajduku 1964. godine, Papec odlazi u njemački klub Freiburg, gdje nastupa do 1968. godine, a potom je 1969. godine nogometaš Rijeke. Igračku karijeru završava u sinjskom Junaku.

Za A reprezentaciju Jugoslavije je od 1953. do 1956. godine odigrao 6 utakmica i postigao 4 zgoditka. Dres s državnim grbom nosio je 2 puta kao nogometaš zagrebačke Lokomotive i 4 puta kao nogometaš Hajduka. Za A reprezentaciju je debitirao u prijateljskoj utakmici protiv Belgije, u Bruxellesu 14. svibnja 1953. godine (3:1), a posljednji je put dres s državnim grbom nosio u Jakarti, u prijateljskoj utakmici protiv Indonezije 23. prosinca 1956. (5:1).

Sudionik je Svjetskog prvenstva 1954. godine u Švicarskoj i Olimpijskih igara 1956. u Melbourneu, gdje je osvojio srebrnu olimpijsku medalju. U finalu olimpijskog turnira Jugoslavija je poražena s 1:0 od reprezentacije SSSR-a. Na toj je utakmici Papec postigao zgoditak kojeg je sudac poništio zbog navodnog ofsajda. Nakon igračke karijere završio je Višu trenersku školu, posvetio se radu s mlađim uzrastima odgojivši brojne legende hrvatskog i jugoslavenskog nogometa. Punih 10 godina je obavljao dužnost instruktora Nogometnog saveza općine Split, a jedno je vrijeme početkom osamdesetih godina prošlog stoljeća trenirao i seniorske momčadi Maribora i Splita. Trenirao je i Croatiju iz Zmijavaca i Mračaj iz Runovića. Za svoj rad u sportu dobio je veliki broj priznanja, a 1994. godine Hrvatski nogometni savez nagradio ga je Trofejem pomlatka. Nositelj je i Hajdukove Zlatne kapetanske trake.

Imao je i diplomu FIFA-e kao instruktor mladih. Papec je naglašavao da djeci, odnosno u radu s mladima, treba razviti natjecateljski duh. To Europa, govorio je Papec, već odavno radi.

Papec je bio igrač koji nije mnogo mijenjao mjesta u momčadi. Počeo je na krilu, ali je volio igrati i centarfora. U igri je bio brz, požrtvovan i uvijek krajnje ozbiljan. Dobro je baratao s loptom, pucao objema nogama, a često bi pobrao aplauze zbog svojih preciznih udaraca glavom. Istina, Zlatko Papec je kao i svi drugi nogometaši imao svojih dobrih i loših dana, ali je ipak puno češće zasluživao čestitke.

Priča o Zlatku Papecu priča je o istinskom nogometnom znalcu, čovjeku koji s loptom nije imao nikakvih tajni. Ovaj vrsni nogometni pedagog trajno je zadužio hrvatski i jugoslavenski nogomet odgojivši veliki broj vrsnih nogometaša, od kojih su neki pronijeli slavu Splita i Hrvatske diljem svijeta. Bili su to dragulji koje je vrhunski izbrusio i u svijet nogometa uputio ponajprije veliki čovjek, a potom nogometaš i trener, Zlatko Papec.

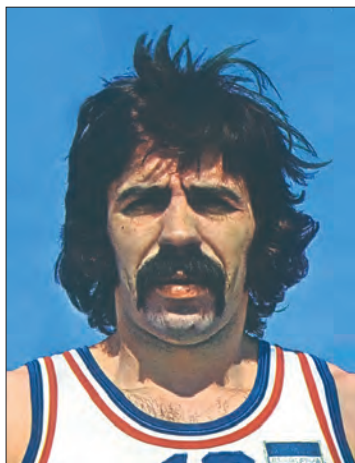
Premинуo je 3. veljače 2013. godine u Splitu. Sahranjen je na groblju Lovrinac.

KOŠARKA

Nikola Plečaš

1 odličje - Srebrna medalja: OI Meksiko 1968.

Zlata i srebra svetog Nikole.

Nikola Plečaš rođen je 10. siječnja 1948. godine u ličkom selu Bruvnu. U Zagreb se preselio kao šestogodišnji dječarac, a kada je imao osam godina – sprijateljio se s košarkaškom loptom. Počeo je u Košarkaškom klubu Mladost, u iznimno nadarenoj generaciji koju je predvodio zajedno s Damirom Šolmanom. Nakon šest godina provedenih uz Savu i devetomjesečne stanke jer ga klub nije želio pustiti, prešao je u Lokomotivu čije je boje branio deset godina. Nastavio je Kvarneru iz Rijeke i Industromontaži iz Zagreba.

S Lokomotivom je Plečaš 1969. godine osvojio kup Jugoslavije, a 1972. godine Kup Radivoja Koraća. Igrajući za lokose postigao je 5404 ligaška koša. Sedam sezona bio je najefikasniji igrač kluba. Dva puta bio je najbolji strijelac prve košarkaške lige, a jednom je izabran za najboljeg košarkaša u Jugoslaviji.

Nikola Plečaš igrao je na poziciji beka. Tada, šezdesetih i sedamdesetih godina prošlog stoljeća, bio je uvjerljivo najbolji igrač kluba. Imao je karakterističan šut koji je bio vrlo precizan i da se vodila statistika po današnjim pravilima, mnogi koševi koje je postigao bile bi trice, no tada nije bilo tog pravila. Vrlo karakterističan je imao i ulaz u reket s lijeve strane, kada bi se nakon dvokoraka u skoku odrazio skoro vertikalno i od table zabijao koševu. Nije bila rijetkost da je po tadašnjim pravilima zabijao po 40 koševa na utakmici, što bi uz priznavanje današnjih trica bilo i više od 50 koševa. Bio je igrač koji je mogao sam odlučiti utakmicu, što je puno puta i činio.

Za reprezentaciju Jugoslavije debitirao je 1967. godine, a ukupno je za reprezentaciju odigrao 215 utakmica i postigao 1354 koša.

Kao član reprezentacije Jugoslavije, osvojio je veliki broj medalja. Sudionik je Olimpijskih igara 1968. godine u Meksiku i osvajač srebrne medalje. Učestvovao je još i na Olimpijskim igrama 1972. godine u Münchenu. Na Svjetskom prvenstvu u Ljubljani 1970. godine osvojio je zlatnu medalju, a na istom natjecanju 1974. godine u Portoriku srebrnu.

Sudjelovao je na čak četiri europska prvenstva i to: 1969. godine u Napulju i 1971. godine u Esenu osvojio je po srebrnu medalju, a na europskim prvenstvima 1973. u Barceloni i 1975. godine u Beogradu osvojio je zlato.

Na Mediteranskim igrama u Tunisu 1967. godine i Alžiru 1975. godine osvojio je također zlatnu medalju. Sedam puta nastupio je za selekciju Europe.

Kao trener nije dobio pravu šansu. Radio je u Sloveniji i Luksemburgu, vodio košarkaše Mladosti i Medveščakove košarkašice, te košarkaše kvartovskog kluba Zaprude.

Nikola Plečaš godinama je bio najpopularniji košarkaš grada Zagreba. Zagrebačka publika ludovala je za njim. Imati njegov autogram u danima slave bila je stvar prestiža. Tribine su ga voljele, bio je njihov – sveti Nikola. Naslovnice su bile rezervirane za njega.

U Lokomotivi je bio jurišnik, dodavač i strijelac. Njen najbolji strijelac. A u reprezentaciji – graditelj, vođa dobre obrane i mudrog napada. Reći će da mu se nikada nije bilo teško podrediti momčadi, jer bilo je važno pobjeđivati, a ne koliko će koševa postići.

Ostaju brojne uspomene na velike susrete jedne velike jugoslavenske košarkaške generacije. Pobjede do tada nepobjedivog SAD-a, brojna nadmetanja i ponižavanja velikog Sovjetskog Saveza. Prije titule svjetskog prvaka u Ljubljani, osvojeno je srebro u Meksiku. Prva medalja te velike momčadi.

Nikola će potvrditi da je petorka Tvrdić, Plečaš, Šolman, Skansi i Čosić bila najjača u kojoj je igrao. A, zar je čudno, svih pet Hrvata!

“Skansi je bio veliki centar, a Čosić virtuoz i inovator igre. Nama nije bilo teško razigravati” – otkrit će Nikola razloge posebnosti te postave.

Nikole Plečaša nema u vrhunskoj košarci već godinama. Parket je napustio sa samo 28 ljeta.

Zaposlen je u zagrebačkoj gradskoj upravi kao referent za obrazovanje i sport.

Odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

KOŠARKA

Velimir Perasović

1 odličje - Srebrna medalja: OI Barcelona 1992.

Osvojio je gotovo sve što se u sportu može osvojiti. Velimir Perasović rođen je 9. veljače 1965. godine u Splitu. Košarkašku karijeru započeo je u Jugoplastici, u kojoj je ostavio trajan pečat. Zanimljivo je istaknuti da je Peras za svoje žute nastupao s čak četiri imena kluba. Klub se najprije, jasno, zvao Jugoplastika, potom Pop 84, zatim Slobodna Dalmacija i naposljetku Split. Seniorski žuti dres nosio je od 1980. do 1992. godine i u tom razdoblju je postigao 3616 koševa. Najtrofejniji je košarkaš koji je odgojen na splitskim Gripama. Takvom impozantnom brojkom osvojenih titulu i kupova može se pohvaliti rijetko koji sportaš, čak i u Europi.

Sa svojim žutima s Gripa Velimir Perasović je osvojio tri titule prvaka Europe, 1989., 1990. i 1991. godine. Član momčadi koja je bila prvak Jugoslavije bio je četiri puta: 1988., 1989., 1990. i 1991. godine. U sastavu pobjednika kupa Jugoslavije bio je 1990. i 1991., a u sastavu pobjednika kupa Hrvatske 1992. godine. Iste godine odlazi u Španjolsku, gdje nastupa do 2003. Nastupao je u najjačoj europskoj košarkaškoj ligi za klubove: Breogran u sezoni 1992./93., Saski Baskonia od 1993. do 1997., s kojim 1995. osvaja europski kup i španjolski Kup kralja, potom Baloncesto Fuenlabrada od 1997. do 2002. i naposljetku u sezoni 2002./03. za Alicante. Velimir Perasović je čak pet puta bio najbolji strijelac španjolske lige.

I na reprezentativnom planu Peras bilježi samo uspjeh do uspjeha. S reprezentacijom Jugoslavije, za koju nastupa od 1984. do 1991. godine, svjetski je prvak 1990. godine u Argentini i europski prvak 1991. u Italiji.

U dresu reprezentacije Hrvatske učestvovao je na dvije olimpijade, 1992. u Barceloni i 1996. godine u Atlanti. Na svojim prvim olimpijskim igrama osvojio je srebrnu medalju. U kockastom dresu osvojio je i dvije brončane medalje s europskih prvenstava 1993. u Njemačkoj i 1995. u Ateni te također broncu sa Svjetskog prvenstva 1994. u Torontu. Na Mediteranskim igrama u francuskom Languedec – Roussillonu 1993. godine osvojio je srebrnu medalju.

Dres hrvatske reprezentacije nosio je od 1992. do 1996. godine.

Godine 2004. oprostio se od aktivne igre pod koševima i započeo jednu novu košarkašku karijeru. Najprije je kratko bio sportski direktor KK Split, zatim odlazi u trenerske vode i u sezoni 2004./05. je trener u klubu Caja San Fernando, a nakon toga je trener momčadi Tau Ceramica, s kojom 2006. godine osvaja španjolski Kup kralja. Od 2007. do 2008. godine je trener također španjolske momčadi Estudiantes. Potom se vraća u Hrvatsku i od 2008. do 2010. godine trenira zagrebačku Cibonu, s kojom je u sezoni 2008./09. osvojio prvenstvo i kup Hrvatske te titulu prvaka u sezoni 2009./10. Potom 2010. godine postaje trener turskog prvoligaša Efes Pilsena, gdje je do 2012. kada postaje trener Valencije.

Međutim, od svih brojnih sportskih priznanja koje je zaslužio, Perasović će pored srebrene olimpijske medalje iz Barcelone 1992. godine najradije spomenuti onu veliku splitsku košarkašku momčad što je harala Europom na razmeđu osmog i devetog desetljeća prošlog stoljeća. Bila je to momčad koja je gazila sve pred sobom. Barcelona, Macabi, Limoges i Aris su padali redom, i to tri godine uzastopno. Bila je to košarka iz snova koju su igrali Rađa, Kukoč, Ivanović, Sobin, Sretenović, Perasović i ostali žuti majstori.

Velimir Perasović posebno je ponosan što je kao kapetan tadašnje Slobodne Dalmacije primio u svoje ruke prvi pehar pobjednika hrvatskog kupa.

Obilježio je najslavniju eru u povijesti splitske i hrvatske košarke. Košgeter, nadimak koji je nosio u sportskim krugovima, govori sam za sebe. Klasičan bek šuter s pucačkim programom u krvi, međutim uvijek u službi zajedništva, cilja momčadi i ukupne igre. Velimir Perasović je jedan od najtrofejnijih hrvatskih košarkaša. Košarkaš iz najveće generacije Rađe, Kukoča, Vrankovića, Petrovića, Komazeca...

Karijera Velimira Perasovića prepuna je trofeja i klupskih uspjeha, u kojima je on davao osobni pečat. Kao član reprezentacije Hrvatske 1992. godine je dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara. U glasovanju čitatelja i suradnika portala Košarka.hr, Perasović je dobio nagradu za najboljeg trenera sezone 2008./09.

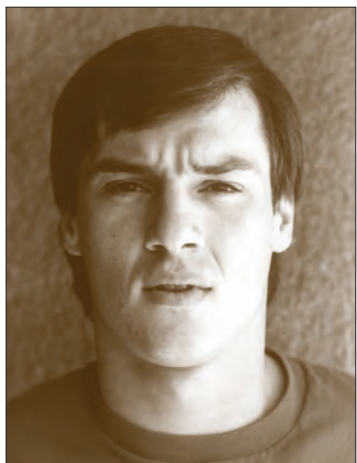
Kratko rečeno, Velimir Perasović je istinska legenda splitske i hrvatske košarke.

VATERPOLO

Damir Polić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Moskva 1980.

Bio je onaj koji je najavljivao ponovnu dominaciju splitskog vaterpola u odnosu na "slatke" sa sjevera. Damir Polić rođen je 3. travnja 1953. godine u Splitu. Zasižno je jedan od najboljih igrača POŠK-a u povijesti kluba. S njima na čelu počinje velika POŠK-ova era. Polić raste s jednom drugom generacijom i na njenom odlasku dočekuje smjenu u momčadi koju zapljuskuje val novih talenata, a koju predvodi Milivoj Bebić. Damir Polić, koji je nešto stariji, bio je idealan da se oko njega okupi mladost stasala tih godina u juniorskom pogonu poškovaca.

On je bio jedna vrsta pionira krčitelja. Iako s vaterpolom počinje relativno kasno, u petnaestoj godini (prije toga je Damir plivao za POŠK), njegov napredak i uzlet je rapidan. Da su to počeci POŠK-ovog uzleta vidi se i po tome što je klub sa Zente 1969. godine prvi put u svojoj povijesti uspio ući u Prvu jugoslavensku vaterpolsku ligu. Poliću je u to vrijeme bilo šesnaest godina, a momčad je vodio Bruno Cvitan, tada jedan od najboljih vaterpolskih trenera.

Sedamdesetih godina dvadesetog stoljeća POŠK je bio drugi u državi više puta, titula bi na kraju izmakla za malo. Ali je zato Polićeva ekipa uzela dva domaća kupa, 1980. i 1982., dva europska Kupa kupova, 1981. i 1983., te europski Superkup 1983. godine. Inače, Damir Polić je za POŠK nastupao od 1969. do 1985. godine. Potom je nastupao za talijanske klubove Caserta 1986., Volturmo od 1986. do 1987., Cosenza od 1987. do 1988. i ponovno za Volturmo od 1994. do 1995.

Nastupi u reprezentaciji Jugoslavije, gdje nastupa od 1973. do 1981. godine, posebno su poglavlje u sportskoj karijeri Damira Polića. Učesnik je Olimpijskih igara 1976. godine u Montrealu i 1980. godine u Moskvi gdje je osvojio srebrnu olimpijsku medalju, dok su u Montrealu "plavi" bili peti.

Posebno odlične igre je pružio na Olimpijskim igrama u Moskvi 1980. godine.

U izvještaju nakon igara o igri Damira Polića piše: "Izdržao je težak teret. Nije se nimalo lako hrvati pred protivničkim vratima, vrebati na priliku, upošljavati suigrače ili prisiljavati suca da isključi suparnikova braniča."

Treba reći da je Damir Polić više od mnogih želio ovu olimpijsku medalju, jer Moskva je bila njegova druga olimpijada, a on je tijekom cijelog vaterpolskog turnira bio konstantno dobar. Uvijek je bio na visini zadatka. Uspješan i u napadu i u obrani.

Inače, na ovim igrama zlatnu medalju je osvojila reprezentacija domaćina SSSR-a, a brončanu Mađarska.

Na prvenstvima Europe Damir Polić osvojio je dvije srebrne medalje, i to 1974. u Beču i 1977. u Jonkopingu, a broncu 1983. u Splitu. Ima i dvije brončane medalje sa Svjetskog prvenstva 1973. u Beogradu te s onog 1978. u Berlinu. Na Mediteranskim igrama u Splitu 1979. godine osvojio je zlatnu medalju, a četiri godine ranije, 1975. u Tunisu, srebrnu.

Damir Polić bio je vrlo zahvalan igrač jer se zbog njegove polivalentnosti momčad mogla lako transformirati iz jednog u drugi taktički gard. Bio je podjednako vrhunski igrač jugoslavenskog vaterpola i na poziciji centra i na poziciji beka, tako je Polić bio pojačanje za glasovitog centra Boška Lozicu, ali i za izvrsnog beka Predraga Manojlovića. S takvom reprezentacijom moglo se brzo mijenjati koncepciju.

Još jedna izuzetna sposobnost tadašnjeg odličnog centra Damira Polića bile su izvanserijske plivačke sposobnosti. Polić je kao plivač odnio toliko lopti na početku četvrtina, a njegov neobičan doprinos, zahvaljujući plivačkoj klasi, osjetio bi se i u igri jer je kao centar brzo stizao i u napad i u obranu, što je za tu ulogu netipično budući da su "sidraši" teški i tromi. Najljući Polićevi protivnici, kao primjerice Mađar Czapó, često su gubili dvoboje iako su smatrani najboljim igračima svijeta. U dvoboju s Polićem ne bi se naigrali. Zato je Jugoslavija tih godina imala dobar skor s Mađarskom, tradicionalno najjačom vaterpolskom silom na svijetu.

Damir Polić je dugo vremena bio jedini Splitsanin pod kapicom državne reprezentacije. Jedno vrijeme je bio jedina istinska zvijezda splitskog vaterpola, koja je osvijetlila put velikanima poput Lušića, Bebića i ostalih da se lakše popnu u vaterpolski vrh, najprije Jugoslavije, a potom i svijeta.

Kao vaterpolski trener, Damir Polić vodio je od 1988. do 1990. talijanski Volturmo, potom od 1994. do 1995. također talijansku Cosenzu te od 2005. do 2007. svoj matični POŠK.

Veliki vaterpolist, a prije svega skroman čovjek i uzorni sportaš, Damir Polić.

STOLNI TENIS

Zoran Primorac

1 odličje - Srebrna medalja: OI Seoul 1988. - parovi

Temperamentni južnjak.

Zoran Primorac rođen je 10. svibnja 1968. godine u Zadru. Zahvaljujući ocu Vinku, Zoran je već s osam godina, 1976., počeo napikavati lopticu u rodnom Zadru, gdje je u Stolnoteniskom klubu Bagat sazio kao igrač. Zarana je pokazivao svoj golemi potencijal, osvojivši sedam medalja na juniorskim europskim natjecanjima.

I eto srednjoškolca Zorana u Zagreb, ali na stolnoteniski nastavak karijere. Vjesnik ga je objeručke prihvatio i kao svog novog člana registrirao u svibnju 1985. godine. S vremenom, igrajući u novoj zagrebačkoj sredini, postiže i jedan od svojih najvećih uspjeha u karijeri. Dogodilo se to na Olimpijskim igrama 1988. godine u Seoulu, na premijernom nastupu u olimpijskoj obitelji. Tada se Zoran u paru s Ilijem Lupuleskuom zakitio vrlo vrijednom metalnom pločicom, postavši prvi i zasad jedini hrvatski stolnotenisač koji je osvojio olimpijsku medalju, i to srebrnu. U Vjesniku je ostao do 1989. godine, a onda je otišao u Partizan iz Beograda, iz kojega se vratio 1990. godine. Potom je jedno kraće vrijeme igrao za zagrebačku Industrogradnju i s njom osvojio ekipno prvenstvo Hrvatske, a onda se zaputio u Belgiju u Charlerio, gdje je nastupao za Royal Sporting Vilete, a trener mu je bio Dubravko Škorić.

Pored nastupa u Seoulu 1988. godine, Zoran Primorac je nastupao još na Olimpijskim igrama 1992. u Barceloni, 1996. u Atlanti, 2000. u Sydneyu, 2004. u Ateni, 2008. u Pekingu i 2012. u Londonu. Na otvaranju Olimpijskih igara u Sydneyu 2000. godine, u svečanom defileu je nosio hrvatsku zastavu.

Na svjetskim prvenstvima Zoran Primorac je ostvario doista impresivne rezultate. U New Delhiju 1987. godine u igri parova s Ilijem Lupulescom je osvojio srebro, a ekipno brončanu medalju. U Chibi 1991. godine ekipno je osvojio srebrnu medalju. U Goteborgu 1993. je osvojio brončanu medalju pojedinačno. U Tianjinu 1995. Primorac osvaja srebro u igri parova s Vladimirom Samsonovim. U Eindhovenu je 1999. godine osvojio brončanu medalju, također u igri parova.

Na Europskom prvenstvu u Pragu 1986. godine osvojio je broncu u igri parova, a na istom natjecanju 1988. godine u Parizu srebro, također u igri parova. U Goteborgu 1990. godine Zoran je osvojio ekipno brončanu medalju, a zlatnu u igri parova s Ilijem Lupuleskuom. U Stuttgartu 1992. godine Primorac osvaja pojedinačno brončanu medalju, a istu medalju osvaja u igri muško - ženskih parova. U Birminghamu 1994. godine osvaja broncu pojedinačno, srebro u igri parova s Jeanom Michelom Saiveom, a zlato u igri muško - ženskih parova u igri s Mađaricom Csillom Batorfi. Na prvenstvu u Eindhovenu 1998. godine osvojio je srebrnu medalju pojedinačno. Isti uspjeh ponovio je u Bremenu 2000. godine, kada je osvojio također srebrnu medalju u pojedinačnoj konkurenciji. U Zagrebu je 2002. godine osvojio broncu pojedinačno, isti uspjeh ponovio je u Arhusu 2005. godine, dok je u Beogradu 2007. godine osvojio srebrnu medalju ekipno.

Na Mediteranskim igrama također je osvojio veliki broj medalja. U Latakiji je 1987. godine osvojio zlatnu medalju pojedinačno i u igri parova, te broncu u muško-ženskoj kombinaciji. U Ateni je 1991. godine osvojio zlatnu medalju pojedinačno i u igri parova. Na Igrama 1993. godine u francuskom Languedocu - Roussillonu Primorac je osvojio srebrnu medalju pojedinačno i u igri parova s Dragutinom Šurbekom. Na narednim Igrama u Bariju 1997. godine Primorac osvaja srebro pojedinačno, a brončanu medalju u igri parova.

Bio je pobjednik juniorskih prvenstava Italije i Čehoslovačke, kao i niza domaćih natjecanja. Osvajač je dvadesetak naslova međunarodnih prvenstava i turnira u igri parova te dvaju naslova pobjednika Kupa europskih prvaka s Royal Sporting Vileteom. Na prvom prvenstvu Hrvatske u stolnom tenisu 1992. godine, bio je prvak.

Za izniman doprinos sportu Zoran Primorac je 1993. godine nagrađen Državnom nagradom za sport Franjo Bučar. Odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora, najboljim sportašem Hrvatske proglašen je 1994. i 1997. godine. Predsjednik je Kluba Hrvatskih olimpijaca od 2010. godine i predsjednik Udruge igrača Međunarodnog stolnoteniskog saveza (ITTF).

Odlikovan je i državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

NOGOMET

Nikola Radović

1 odličje - Srebrna medalja: OI Melbourne 1956.

Starije generacije sjećaju se popularnog „Niđe” kao vrsnog igrača, preteče brzih braniča, dragog čovjeka, šaljivdžije kojemu ni nepredvidljivi trnoviti putevi nisu s lica nikada skidali smiješak i vjeru u život. Nikola Radović rođen je 10. ožujka 1933. godine u Nikšiću. Bio je obrambeni igrač, jugoslavenski nogometni reprezentativac.

Radović je pozornost na sebe skrenuo u dresu titogradske Budućnosti u kojoj bilježi svoje prve prvoligaške korake, a potom na beogradskoj Karaburmi u dresu BSK-a. Godine 1954. dolazi u Hajduk i bijeli dres nosi do 1959. godine, kada odlazi u OFK Beograd, gdje i završava igračku karijeru. U pet godina boravka u Splitu za Hajduk je nastupio 213 puta i postigao 21 zgoditak. Član je šampionske momčadi Hajduka u prvenstvenoj sezoni 1954./55.

Za A reprezentaciju Jugoslavije je kao nogometaš Hajduka 1956. godine odigrao 3 utakmice i postigao jedan zgoditak. U dresu s jugoslavenskim grbom debitirao je na Olimpijskim igrama u Melbourneu 28. studenog 1956. godine, u utakmici protiv reprezentacije SAD-a (9:1), a od dresa reprezentacije oprostio se u Džakarti, u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Indonezije 23. prosinca 1956. godine (5:1), kada je postigao i zgoditak.

Kao što je navedeno, sudionik je Olimpijskih igara 1956. godine u Melbourneu i nositelj srebrne olimpijske medalje. Iako nije nastupio, sudjelovao je i na Svjetskom nogometnom prvenstvu 1958. godine u Švedskoj.

Njegov dolazak u Split bio je jedan od najzvučnijih transfera tog vremena. Nažalost, teška prometna nesreća, i kasnije bolest, umnogome su utjecali na Nikolin daljnji nogometni uzlet i zaustavili ga u trenutku kada se razvijao u igrača vrhunskih dometa. Poslije igračke karijere radio je kao trener u nekoliko naših i inozemnih klubova, ali ga je bolest ubrzo sasvim udaljila od igrališta.

Nikola Radović je bio jedan od prvih nogometaša u našim klubovima koji nije igrao klasičnog braniča. Znao je, dok je igrao na tom mjestu, često „probiti stranu”, centrirati, pa i postići zgoditak. To je tada bila rijetkost za bekove. Vrijedni i marljivi Niđo ulazio je duel bez straha, zdušno se borio za svaku loptu i nije štedio snagu da iz svake situacije i iz svake lopte izvuče najviše za svoj klub.

Od 1954. do 1959. godine je nastupao u bijelom dresu Hajduka, i to vrlo uspješno. Glavna mu je odlika bila neustrašivost. Jače tjelesne građe, snažan i prilično brz, upadao je u gužve i nosio loptu ne žaleći ni sebe ni protivnika. Radović nije bio miran igrač, naprotiv, bio je temperamentan i oštar, ali nikako surov u igri. Nije igrao s namjerom da ozlijedi protivnika. Ipak je većina navalnih igrača imala prema njemu određeni „respekt”. Nikola Radović nije bio bek razarač, imao je znatnu okretnost, brzinu, pa i lukavost. On je, zapravo, stilom igre bio nekako između razbijača navala i taktičkih braniča, bliži svakako ovome drugome nego prvome.

Sasvim je sigurno da je pokojni Nikola Radović zbog svog karaktera spadao u red najpopularnijih i najomiljenijih nogometaša svoje generacije. Bio je dobar igrač, pristupačan i skroman. Suigrači su ga prozvali „Vespa”, po motoru koji mu je Vukas poklonio kada je odlazio u Bolognu.

Posebno poglavlje u sportskom životopisu Nikole Radovića imaju Olimpijske igre 1956. godine u Melbourneu, gdje su uz Niđu još nastupili Hajdukovi nogometaši Zlatko Papac i Jole Vidošević. Na tim igrama Radović je bio standardni igrač na mjestu lijevog braniča, s brojem 3 na leđima. Bio je član momčadi koja je u finalu poražena od reprezentacije SSSR-a s 1:0.

Nikola Radović, borbeni Niđo, spada u red nogometaša Hajduka koji su ostvarili uspješnu karijeru u njegovom dresu i u reprezentaciji. Ovaj vrijedni nogometaš je pri odlasku iz Splita izjavio: „Hajduk i Split ostat će mi u dragom sjećanju. Drago mi je što sam igrao u ekipi koja je postala prvak Jugoslavije. Da nisam bio igrač Hajduka, nikada ne bih vidio ni olimpijade, ni bio nosilac olimpijske medalje.” Lijepa riječi od Niđe, iskrenog kao i uvijek.

Nikola Radović preminuo je 28. siječnja 1991. godine u Kosovskoj Mitrovici, a sahranjen je na groblju u Podgorici.

VATERPOLO

Vinko Rosić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Tokio 1964.

Jedna od najvećih legendi splitskog Mornara.

Vinko Rosić rođen je 22. svibnja 1941. godine u Splitu. Već s 11 godina, 1952., postaje član veliki mornareve sportske obitelji, i to samo dvije godine od postojanja sportskog društva. Za njega će mornarevci kazati da je jedan od rijetkih koji se nikada nije naljutio na svoj klub.

On je na poseban način bio simbol te generacije slavnih vaterpolista koji su 1961. godine donijeli zadnju titulu državnog prvaka u Split, nakon čega čak dva desetljeća slijedi dominacija sjevernjaka. Rosićevo vrijeme je prekretnica kada vaterpolo kao sport prestaje biti privilegijom „dice s mora“ i obilježjem tog podneblja. Izgradnja bazena u većim gradovima, gdje napredniji vaterpolisti mogu i studirati, kontinentalce čak dovodi u prednost. Zato je Rosić, Rodeo, kako su ga zvali, romantično podsjećanje na ta vremena.

Kao igrač je već 1961. godine bio član momčadi koja je osvojila titulu državnog prvaka, koja ga je lansirala i u tadašnju reprezentaciju. Svakako najveći uspjeh u njegovoj karijeri je srebrna medalja s Olimpijskih igara 1964. godine u Tokiju. Bio je član reprezentacija koje su uzimale europsku broncu na prvenstvima u Leipzigu 1962. i Utrechtu 1966. godine. Na Mediteranskim igrama u Napulju 1963. osvojio je broncu, a 1967. godine u Tunisu zlato. Inače, potrebno je naglasiti da je Vinko Rosić za reprezentaciju Jugoslavije nastupao od 1960. do 1967. godine.

Zemlja u kojoj je živjela Rosićeva generacija zapamćena je u doba Igara u Tokiju kao ona od koje se ne očekuje da osvoji bilo šta, a kamoli srebrnu medalju.

Poratnih godina je državna selekcija bila jedna vrsta vaterpolske svjetske sile, ali ipak nikako da osvoji zlato, pa je i u Tokiju uzeto srebro, a zlato je izmaklo za dlaku - uz malu pomoć nepravde i promašen četverac u posljednjim sekundama.

Sjećajući se Tokija i olimpijske medalje, Vinko Rosić bi govorio: „Takav je sport, nije bilo čovjeka koji tada nije sudjelovao u tučnjavi s Talijanima zato što smo bili uvjereni da nas je sudac pokrao. I ja sam prvog do sebe drmnuo šakom. A puno godina poslije smo se našli u Italiji, kao prijatelji, i već funkcionari, dakle s karijerom u uspomeni. Vikalo se u Tokiju i na utakmici protiv Mađara na austrijskog suca Dirnwebera, ali iako nam je oteo šansu za pobjedu, doslovno u zadnjem trenutku Mirko Sandić je još jednom mogao ispraviti nepravdu, no udarcem je gotovo slomio stativu. A protiv Talijana nam je trebalo dva gola razlike jer smo nakon tog remija s Mađarima bili jednaki, a igralo se u finalnoj grupi na bodove. Da smo imali dva razlike, bili bismo prvaci i pripala bi nam zlatna medalja. Vodili smo s 2:0. Desetak sekundi do zlata! I Nardelli mi je dodao malo snažnije, nisam uhvatio. U kontri su nam uvalili gol, četiri sekunde prije kraja. Nije nam bila dovoljna pobjeda od 2:1. U bazenu je nastala opća tučnjava.“

Po mišljenju mnogih vaterpolskih stručnjaka, Vinko Rosić bio je jedan od najbližih igrača Mornara u povijesti kluba, za čiju je prvu momčad nastupao od 1957. do 1962. godine. Jedno kratko vrijeme je nastupao i za momčad Solarisa iz Šibenika.

Nakon završetka igračke karijere Vinko Rosić je ostao uz svoj klub, prvo kao trener 1973., zatim kao ugledni sporski djelatnik u upravi kluba i klupski predsjednik od 1974. do 1976., a participirao je i u nacionalnom savezu.

Poput svih mornarevac, bio je borac u duši, nije zaboravio ni „igrati“ izvan bazena. Završio je studij strojarstva i kao diplomirani inženjer radio u splitskom škveru. Za njega kažu da je bio rođeni škveranin, čovjek koji je cijenio „trliš“, a prošao je sve, od mehanike do generalnog direktora, dužnosti koju je obnašao od 1999. do 2002. godine.

Čovjek iz naroda, koji je živio s narodom i za narod. Nije mu bilo poniženje kao generalnom direktoru škvera doći među radnike, s njima popričati, saslušati ih, pružiti riječi utjehe. Takav je naprosto bio Rodeo – veliki Rodeo hrvatskog vaterpola.

Vinko Rosić preminuo je 9. lipnja 2006. godine u Splitu, a sahranjen je na groblju u Visu.

VESLANJE

Martin Sinković

1 odličje - Srebrna medalja: OI London 2012. - četverac na pariće

Dovoljno je reći da je bio dio srebrnog četverca iz Londona 2012. Martin Sinković rođen je 10. studenog 1989. godine u Zagrebu. Iskreno priznaje da je prije veslanja svašta trenirao, ali se nije nigdje pronašao i tako je počeo veslati. Govori, to mu je tada bilo super, odmah se snašao u tom sportu. Bilo je to 2000. godine i od samih početaka postiže odlične rezultate. Član je Veslačkog kluba Mladost iz Zagreba.

Prva značajnija medalja sa svjetskih natjecanja bila je bronca u samcu 2007. godine na Svjetskom juniorskom prvenstvu u Pekingu. Godine 2008. u dvojcu na pariće, zajedno s bratom Valentom, u Brandenburg na Svjetskom prvenstvu za veslače mlađe od 23 godine osvaja srebrnu medalju.

Godine 2009. braća Valent i Martin Sinković, zajedno s Damirom Martinom i Davidom Šainom, ulaze u hrvatski četverac na pariće koji će potom godinama proslavljati hrvatski veslački sport. Iste 2009. te 2010. godine na svjetskim prvenstvima za veslače mlađe od 23 godine osvajaju zlatne medalje.

Također 2010. godine, navedeni četverac osvaja srebro na Europskom prvenstvu u Portugalu, a iste godine na Svjetskom prvenstvu u Novom Zelandu postaju prvaci svijeta.

Martin Sinković, kao član navedenog četverca, 2010. i 2012. godine postaje pobjednik Svjetskog kupa u veslanju.

Uvažavajući sve medalje koje je četverac osvojio do Olimpijskih igara 2012. u Londonu, ipak srebrna olimpijska medalja s navedenih igara ima poseban sjaj.

U proljeće 2009. godine na tribinama uz jarunsku veslačku stazu uporno je rumorilo „ova četiri klinca bi mogla biti jako dobra“. Dolje na stazi se održavao Croatia Open, regata kojom tradicionalno započinje sezona, a klinci su se „tukli“ međusobno u samcima, u dvojcima i „usput skidali“ legende poput Slovenca Iztoka Čopa. Trojica koja su tek zakoračila u dvadesete: Valent Sinković, David Šain, Damir Martin i jedan koji je bio tek na pragu – Martin Sinković.

Na prvu utrku Svjetskog kupa te sezone otišli su kao dvojci, u jednom čamcu braća Sinković, u drugom Martin i Šain. Ta 2009. je bila postolimpijska godina, vrijeme kada se tek počinje razmišljati, slagati i preslagivati posade koje će se natjecati na Igrama 2012. u Londonu.

Vrlo brzo Hrvati su dobili odgovor. U Banyolesu su braća Sinković osvojila broncu, a Martin i Šain su bili odmah iza njih. Sve je bilo jasno – to je to. Imamo četverac za London.

Nikola Bralić, iskusni radoholičar koji fanatično vodi brigu o svakom detalju, bio je logičan izbor za trenera. Četvorka koja ima talent, predispozicije i najvažnije od svega volju – raditi, raditi i raditi, te trener koji – zna.

Fantastično putovanje je počelo...

Samo tri tjedna nakon što su prvi put sjeli skupa u četverac, „oni koji bi jednom mogli“ postali su „svjetska veslačka senzacija“. U Münchenu je bila druga regata Svjetskog kupa, a klinci su dvaput tukli u tom trenutku neprikosnovene Poljake, trostruke uzastopne svjetske prvake i tada aktualne olimpijske pobjednike. Prvo u kvalifikacijama, a onda i u borbama za odličja.

To je tada bilo ravno senzaciji, kao da se pobjedi Brazil u nogometu. Na službenim stranicama Svjetske veslačke federacije objavljena je tada rečenica. „Hrvati su već znali da imaju nešto posebno, a sad je to saznao i svijet.“

Iz Münchena je u Hrvatsku doputovala njihova prva velika pobjeda i rodio se nadimak CRO-Express, prema vlaku koji je godinama bio veza između Zagreba i Münchena.

U velikom četvercu koji je 2012. u Londonu osvojio srebro, najmlađi je upravo Martin Sinković.

Za uspjeh na Olimpijskim igrama u Londonu 2012. godine odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a iste godine dobio je i Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Četverac je 2010. i 2012. odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora proglašen najboljom sportskom posadom.

Međutim, i nakon Olimpijskih igara, Martin Sinković u dvojcu na pariće u jesen 2012. godine zajedno s bratom Valentom nastavlja trofejni niz. Osvaja zlatnu medalju na Europskom prvenstvu u Vareseu.

Trofejni niz i dalje je zasigurno pred njima. U lipnju 2013. godine osvojio je zlato na Svjetskom kupu u Etonu.

VESLANJE

Valent Sinković

1 odličje - Srebrna medalja: OI London 2012. - četverac na pariće

Stariji od braće Sinković. Član je Veslačkog kluba Mladost.

Valent Sinković rođen je 2. kolovoza 1988. godine u Zagrebu. Počeo je s nogometom kao i svi klinci, ali se ozlijedio, a kako je najstariji brat iz obitelji Sinković trenirao veslanje, otišao je i on vidjeti. Priznaje da nije ništa znao o veslanju, ali mu se vrlo brzo dopalo i odlučio je ostati. Bilo je to 2000. godine i zbog te odluke nikada nije zažalio. Kaže: "Lijepo je veslanje, ne smeta mi što ima puno manje novca i interesa nego u nogometu, to mi je čak plus."

Po vlastitom priznanju, Valent u veslanju najviše voli uzbudjenje pred regatu. Kaže da voli osjećaj kada se ostvari uspjeh, osjećaj koji traje nekoliko dana. Po njemu je najbolje u ovom sportu to što koliko treniraš toliko ćeš i napraviti, koliko si uložio toliko ćeš i dobiti, ne može te ništa zeznuti, nikakvi sudci ili taktike protivnika. U ovom sportu ovisi isključivo o samom sebi, odnosno i posadi s kojom veslaš.

Prva medalja koju je Valent osvojio na jednom većem natjecanju je srebro na Svjetskom prvenstvu u veslanju za juniore 2006. u Amsterdamu, kada je u dvojcu na pariće veslao zajedno s Damirom Martinom. Ta mu je medalja, priznaje Valent, posebno draga, te o njoj govori: "Zlato nam je pobjeglo za 13 stotinki sekunde, radilo se o fotofinišu tako da je i taj, jedan od najvećih uspjeha, sa sobom nosio dio gorčine... A ta gorčina, taj osjećaj, tjera te na daljnji rad, na više i više tako da ima i neke simbolike u toj srebrnoj medalji..."

Zajedno s bratom Martinom je u dvojcu na pariće za veslače mlađe od 23 godine 2008. osvojio srebro na Svjetskom prvenstvu u Brandeburgu.

Godine 2009. trener Nikola Bralić formira povijesni četverac kojeg sačinjavaju braća Valent i Martin Sinković, Damir Martin i David Šain. Iste 2009., kao i naredne 2010. godine, četverac je svjetski prvak u kategoriji veslača mlađih od 23 godine.

Da je 2010. godina bila prijelomna godina ovog odličnog četverca na pariće dokazuje i to da su te godine, pored uspjeha na svjetskom prvenstvu do 23 godine, u seniorskoj konkurenciji osvojili srebro na Europskom prvenstvu u Portugalu i zlato na Svjetskom prvenstvu u Novom Zelandu.

Četverac je pobjednik Svjetskog kupa 2010. i 2012. godine.

Ipak, kruna ovog četverca je srebrna olimpijska medalja na Igrama 2012. godine u Londonu.

Zasigurno, da nema Valenta Sinkovića, ne bi bilo ni ovako dobrog četverca. Ako je Damir Martin časnik za vezu koji tijekom utrka snima situaciju i izvještava kako stoje konkurenti, Valent je glavna figura, kapetan broda. U veslanju se to zove štroker, veslač koji sjedi ispred svih i koji diktira tempo zaveslaja. Mora imati istančan osjećaj za veslo, za čamac, za ritam, za situaciju, o njemu zapravo najviše ovisi koliko dobro čamac ide. Zato je ta pozicija rezervirana za najiskusnije, ali kao i svi ostali članovi četverca, i Valent je tu poseban. On je već s 22 godine odveo naš četverac do naslova svjetskog prvaka. I onda, samo dan poslije svog 24. rođendana, do olimpijskog srebra.

On je poput kompjutera. Tijekom utrke mora ekspresno procesuirati sve podatke, brzinu, vrijeme, broj zaveslaja, a kada je stariji Sinković u pitanju, teško je naći boljeg za to. I nikada neće zakazati. Miran, staložen, discipliniran, ne puca pod pritiskom, što su karakterne osobine kao stvorene za šrokera.

U presudnim trenucima u Londonu je besprijekorno upravljao hrvatskim četvercem. Tijekom cijelih igara vodio je naš brod i u finalu ga doveo u luku gdje je čekala srebrna olimpijska medalja. Uspjeh za povijest, medalja za sva vremena.

Za uspjeh na Olimpijskim igrama u Londonu 2012. godine odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a iste godine dobio je i Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Četverac je 2010. i 2012. odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora proglašen najboljom sportskom posadom.

Međutim, i nakon Olimpijskih igara, Valent Sinković u dvojcu na pariće u jesen 2012. godine zajedno s bratom Martinom nastavlja trofejni niz. Osvajaju zlatnu medalju na Europskom prvenstvu u Vareseu i dokazuju da su u ovom trenutku stožeri hrvatskog veslačkog sporta, sporta koji je toliko puta tijekom povijesti obradovao Hrvate. Uostalom, kao i ovog puta na Olimpijskim igrama u Londonu. Braća Sinković, braća za povijest hrvatskog sporta.

U lipnju 2013. godine osvojio je zlato na Svjetskom kupu u Etonu.

KOŠARKA

Petar Skansi

1 odličje - Srebrna medalja: OI Meksiko 1968.

Gorostas sa splitskih Gripa općinio je svijet svojim igrama i skokovima u magičnom košarkaškom reketu. Proglasili su ga i službeno najsjajnijim zlatnikom u izdanju svjetskih prvaka u Ljubljani 1970. godine, premda je po općoj ocijeni zaslužio i epitet prvog igrača prvenstva.

Petar Skansi rođen je 23. studenog 1943. godine u Sumartinu na otoku Braču.

Zadivio je svijet 1968. godine na Olimpijskim igrama u Meksiku, kada su naši košarkaši osvojili "srebro zlatnog sjaja". O tome će Pero reći: "Nekako je, kada se prisjetim svoje karijere, u prvom planu ono što ste ostvarili na europskim i svjetskim prvenstvima, ali Meksiko sada, kako godine odmiču, dobiva sve više na značenju. Čujte, tada smo iz europskih okvira izišli u svijet, osvojili smo i Ameriku, da tako kažem. Amerikanci su do tada, kada je u pitanju Europa ili košarkaški "ostatak svijeta", čuli samo za Sovjete. A mi smo u Meksiku bili iznad Sovjeta..."

Dvije godine nakon Meksika doći će spomenuto Svjetsko prvenstvo u Ljubljani i zlatna medalja u Tivoliju. Svjetsko košarkaško zlato! Preko američke rampe "plavi" su uzletjeli visoko u košarkašku orbitu, najviše dokle se moglo. A onih 70:63 protiv prekoatlanskih divova spominjati će se stoljećima.

Na Svjetskom prvenstvu 1967. godine u Urugvaju osvojio je srebrnu medalju, a na Europskom prvenstvu 1965. godine u SSSR-u također srebrnu. Na Mediteranskim igrama 1967. u Tunisu zakitio se zlatnom medaljom.

Skansi je košarkaški fenomen, vjerojatno jedinstven i u širim razmjerima, jer je košarku počeo igrati s navršениh 18 godina. Godine 1961. ga je pokojni Branko Radović odvuкао u Spinut, a samo dva ljeta su mu trebala da se vine u reprezentaciju. Njegov meteorski uspon pupčano je vezan s uzletom košarke pod Marjanom, jer iste je godine tadašnji Split postao prvoligaš.

Sjećajući se tih dana, Skansi kaže: "Ja sam nekakav instant-igrač, poslije Svjetskog prvenstva u Riju 1963. došao sam do reprezentacije za samo dvije godine... Sjećam se tog vremena, trenirali smo u Spinutu i uvečer oko 6-7 sati rijeka ljudi išla bi gledati vaterpolo, tek poneko bi bacio pogled prema nama. Radović nas je uvjeravao da ćemo i mi dočekati dan da se tako hodočasti i košarku. I bio je u pravu... Svjetsko zlato, olimpijsko srebro, pa srebra sa svjetskog i europskog prvenstva, trofeji s mediteranskih igara, Univerzijade...". Sve je to stalo u samo 6-7 reprezentativnih sezona. Za napomenuti je da je Petar Skansi za reprezentaciju Jugoslavije nastupao od 1963. do 1970. godine, odigraoši ukupno 111 utakmica.

Posebno se rado sjeća 1971. godine kada je splitska Jugoplastika prvi put postala prvakom države. Kaže da su svi iz te generacije to iskreno željeli. To je bio njihov veliki san, koji se na sreću ostvario.

Pero je za svoju Jugoplastiku, ranije Split, nastupao od 1960. do 1972. godine i postigao 3614 koševa. Otisnuo se u susjednu Italiju 1972., gdje je igrao za Maxmobili iz Pescara. Po završetku igračke karijere 1973., vraća se u Split i započinje trenersku karijeru. Godine 1976. s Jugoplastikom osvaja Koračev kup, a naredne 1977. godine sa svojim žutima osvaja trostruku krunu (prvenstvo, kup i Kup Radivoja Koraća). Zatim će kao trener voditi reprezentaciju Jugoslavije do 1980. godine, s kojom 1979. osvaja treće mjesto na Europskom prvenstvu u Italiji. S Benettonom iz Trevisa je prvak Italije, a sa Scavolinijem iz Pasara osvaja europski kup. Trenirao je u Italiji još Honky iz Fabriana, Rever iz Venecije, Banco di Roma iz Rima, Fortitudo iz Bologne te u Grčkoj PAOK iz Soluna.

Izbornik je reprezentacije Hrvatske na prvim njenim igrama u Barceloni 1992. godine, gdje osvaja srebrnu medalju nakon poraza u finalu od američkog Dream team-a. Kao trener, vodit će reprezentaciju Hrvatske na Olimpijskim igrama u Atlanti 1996. i prvenstvu Europe 1997., a 2003. godine će se vratit na svoje Gripe da bi njegov matični KK Split konačno doveo do titule prvaka Hrvatske. Godine 2006. definitivno se vraća u Split te preuzima brigu oko struke u klubu.

Petar Skansi je proglašen najboljim sportašem Jugoslavije i Hrvatske 1970. godine. Od 2007. godine počasnik je Kuće slave splitskog športa, a od kraja 2011. godine je pomoćnik ministra prosvjete i sporta Republike Hrvatske, zadužen za sport. Dobitnik je Nagrade grada Splita 1975. godine. Godine 2003. dodijeljena mu je Državna nagrada za sport Franjo Bučar, a iste godine dobio je i nagradu Hrvatskog olimpijskog odbora Matija Ljubek za životno djelo. Odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara. S pravom ga se može smatrati prvim košarkaškim simbolom, predstavnikom tog trofejnog splitskog i hrvatskog sporta.

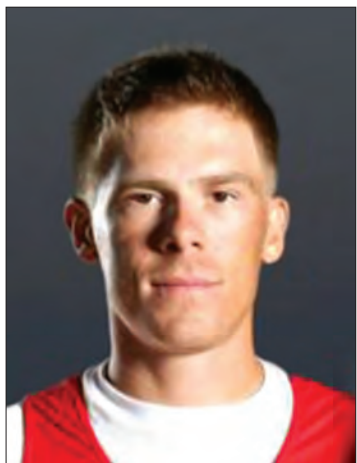
Petar Skansi, veliki košarkaš i sportaš, kasnije proslavljeni trener trofejnih generacija splitske Jugoplastike te jugoslavenske i hrvatske košarkaške reprezentacije, a iznad svega veliki gospodin.

VESLANJE

David Šain

1 odličje - Srebrna medalja: OI London 2012. - četverac na pariće

Trening mu je zakon.

David Šain rođen je 8. veljače 1988. godine u Osijeku. Član je Veslačkog kluba Iktus iz Osijeka.

Prije veslanja je trenirao nogomet, ali priznaje da mu nije baš išlo. Pauzirao je godinu dana i tražeći gdje bi mogao popraviti kondiciju i snagu, otišao je na veslanje. Prvu regatu je odveslao 2004., a zimu ranije je počeo s treninzima. Dosta kasno je počeo s veslanjem, ali je odmah po dolasku u klub počeo vrlo ozbiljno raditi s Branimirom Steinerom. Kaže da niti sekunde nije požalio što nije ostao u nogometu, jer je kasnije shvatio da nogomet i ne voli tako mnogo, a govori da osim toga u nogometu ima i puno nepravde. Sportski uzori su mu norveški veslač Olaf Tufte i slovenski Iztok Čop.

Ističe da u veslanju najviše voli kad zadovoljan prođe kroz cilj. Posebno je bio sretan kada je osvajao medalje na velikom natjecanjima, to je poseban osjećaj. Voli i to što se odmah vide rezultati treninga.

Veslačka karijera Davida Šaina prepuna je trofeja i medalja. Osvojio je srebro u četvercu na pariće na Svjetskom juniorskom prvenstvu 2006. u Amsterdamu. Na svjetskim juniorskim prvenstvima do 23 godine je 2009. i 2010. godine osvojio zlatnu medalju u četvercu na pariće, kojega su pored njega sačinjavali braća Martin i Valent Sinković te Damir Martin.

Navedeni četverac je 2010. godine na Svjetskom prvenstvu u Novom Zelandu postao prvak svijeta, a iste godine na Europskom prvenstvu u Portugalu osvojili su srebro.

Dva puta su bili pobjednici Svjetskog kupa, 2010. i 2012. godine.

Ipak, krunu dosadašnje karijere David Šain je ostvario na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu, gdje je četverac osvojio srebrnu medalju.

U povijesnom hrvatskom četvercu iz Londona, jedan od dvojice Slavonaca bio je David Šain. Uvijek dobro raspoložen i nasmijan, spreman na šalu. Ali, nikada se ne šali kada je trening u pitanju. Toliko obožava raditi i trenirati da njega treba kontrolirati da ne trenira previše. Postoji priča kako se jednom u njegovom osječkom klubu Iktusu, kako to ponekad biva, društvo zapričalo do kasno u noć, kada se odjednom iz druge prostorije čulo nekakvo šuškanje. Bilo je oko 11 sati navečer. Otišli su provjeriti, kad tamo – Šain na sobnom biciklu. Nije mogao spavati, pa je došao odraditi još jedan lakši, ukupno treći trening toga dana..

To je možda i najbolji detalj koju ocrtava sliku ovog Osječanina, neumornog radnika, zbog čega je i zaslužio povjerenje trenera Nikole Bralića. Kada su se prije Olimpijskih igara u Londonu provlačile priče da bi netko Šaina mogao zamijeniti u posadi četverca, njegova radna disciplina i karakter su mu sačuvali mjesto broj 1 u čamcu.

David Šain je silno uporan veslač, uvijek je spreman raditi dvostruko više od drugih. Silna upornost odvela ga je do olimpijskog srebra.

Htio je biti nogometaš, ali su ga njegovi vršnjaci odveli u veslanje.

“Nisam baš ni bio uspješan s loptom, a kako nisam ništa radio, osim što sam išao u školu, htio sam se baviti nekim sportom. Dečki iz kvarta su išli na veslanje pa sam ja otišao s njima. I ostao.” – govori David Šain, naš srebrni veslač.

Godina 2010. bila je prijelomna za ovaj povijesni četverac, koji se samo godinu dana ranije okupio. Te godine postali su svjetski prvaci na Novom Zelandu. Sve prethodne pobjede od okupljanja četverca bile su tek stepenica prema svjetskom zlatu. I osvojili su ga bez pogreške, sigurno i uvjerljivo, zato je i procjena komentatora finalnih utrka na Novom Zelandu sasvim bila logična: “Pet godina smo gledali dominaciju Poljaka u ovoj disciplini, ali sad gledamo one koji bi mogli dominirati u godinama koje dolaze”. I bio je u pravu. Hrvatski četverac – svjetski prvaci. Prvi put. Dalje su slijedile pobjede na Svjetskim kupovima, sve do Londona 2012. kada se posada četverca popela na drugu stepenicu pobjedničkog postolja.

Za uspjeh na Olimpijskim igrama u Londonu 2012. godine odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a iste godine dobio je i Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Četverac je 2010. i 2012. odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora proglašen najboljom sportskom posadom.

U lipnju 2013. godine osvojio je zlato na Svjetskom kupu u Etonu.

NOGOMET

Ivan Šantek

1 odličje - Srebrna medalja: OI Melbourne 1956.

Bio je moderan pomagač, sjajna pregleda igre, oštar i beskompromisan borac, isticao se dugim dodavanjima, imao je preciznu dijagonalu s položaja desnog pomagača na lijevo krilo. Uspješan u dvobojima.

Ivan Šantek rođen je 23. travnja 1932. godine u Zagrebu. Igračku karijeru započeo je u NK Prečko. Za njih je bio registriran već 1945. godine. Igrao bi tako jedno vrijeme ujutro za juniore, a poslijepodne za seniore. Te utakmice često je gledao trener NK Zagreb Bruno Knežević i jednoga je dana odveo Šanteka u Kranjčevićevu ulicu, u NK Zagreb, gdje je za prvu momčad igrao od 1952. do 1957. godine, kada prelazi u Dinamo. Dres plavih iz Maksimira nosi do 1963. godine i u tom periodu s Dinamom je osvojio prvenstvo Jugoslavije u sezoni 1957./58. i kup Jugoslavije u sezonama 1959./60. i 1962./63. Za Dinamo je odigrao 211 utakmica i postigao 7 zgoditaka. Po odlasku iz Dinama, Ivan Šantek od 1963. do 1966. godine nastupa za FC Wacker iz Innsbrucka.

Za reprezentaciju Jugoslavije je od 1956. do 1958. godine odigrao 6 utakmica. Odigrao je 5 utakmica kao igrač NK Zagreb, a jednu kao nogometaš Dinama. Debitirao je 28. studenog 1956. godine na Olimpijskim igrama u Melbourneu, u utakmici u kojoj je reprezentacija Jugoslavije pobijedila SAD s 9:1. Od dresa reprezentacije oprostio se 14. rujna 1958. godine u Beču, u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Austrije u kojoj je Jugoslavija pobijedila domaćine s 4:3. Kao što je rečeno, Ivan Šantek je sudionik Olimpijskih igara 1956. godine u Melbourneu i nositelj srebrne olimpijske medalje. Nastupio je i na Svjetskom nogometnom prvenstvu 1958. godine u Švicarskoj.

Uz redovito zanimanje školskog tajnika, bio je niz godina trener nižerazredne zagrebačke momčadi Rudeš. U NK Zagreb je igrao u pomoćnom redu sastava Šantek - Klaić - Joksimović, a u Dinamu Šantek - Crnković - Režek. Kada je pristupio Dinamu, bio je veliko pojačanje u sredini terena. Otišao je nakon završetka jesenskog dijela prvenstva sezone 1962./63., kada je bio najbolji igrač prvog dijela prvenstva, koje je pripalo Dinamu.

Ivan Šantek je na Olimpijskim igrama u Melbourneu 1956. godine osvajanjem srebrne olimpijske medalje postigao najveći uspjeh u karijeri. Iako je s Dinamom osvajao prvenstva i kupove, s olimpijskom se medaljom gotovo se ništa ne može mjeriti. Uz njega, na toj su olimpijadi još nastupili dinamovci Luka Lipošinović i Mladen Koščak, te hajdukovci Zlatko Papec, Joško Vidošević i Nikola Radović. Šantek je kao igrač desetljećima bio nezaboravan po svom specifičnom stilu - elegantnog driblinga, slalomom prema protivničkim vratima i točnim proigravanjima bio je tipični predstavnik brze, jednostavne i moderne igre. Zato su ga zvali Hrvatski Ocwirk. Naime, po stilu i načinu igre Šantek je mnogo podsjećao na poslijeratnog proslavljenog austrijskog reprezentativca Ernesta Ocwirka.

Govorio je Šantek da je kao dijete bio navijač Građanskoga, kao i većina ondašnje zagrebačke djece. Išao je na sve utakmice Građanskog u društvu djece iz Rudeša. Uživao je u jednostavnoj igri tih predratnih zagrebačkih nogometnih velemajestora. Kao i svako dijete, imao je svog uzora. On je bio oduševljen Brankom Plešeom, igračem silne energije. Oduševljavao ga je i Ivan Jazbinšek, nedodirljivi igrač u zraku.

U Dinamo je stigao 1957. godine kao već iskusan igrač, reprezentativac i olimpijac. Govorio je Šantek da se dugo lo-mio kada je stigao poziv iz Maksimira. Ipak, poziv mu je laskao - jer Dinamo je Dinamo. Bio je pred jednim novim izazovom. S druge strane, volio je Zagrebovu sredinu. Konačno, tamo je bio najmlađi kapetan momčadi. Imao je status dostojan poštovanja. Kada je ipak na kraju odlučio da će otići u Dinamo, čelnništvo Zagreba je činilo sve da ga zadrži u svojoj sredini, no uprava Dinama je bila uporna i Šantek se našao u Maksimiru.

VATERPOLO

Zlatko Šimenc

1 odličje - Srebrna medalja: OI Tokio 1964.

Ljeti vaterpolist, zimi rukometaš.

Zlatko Šimenc rođen je 29. studenog 1938. godine u Zagrebu. Kao 11-godišnjak je počeo trenirati plivanje u Mladosti 1950. godine, a 1955. godine je uskočio u vaterpolsku momčad a da prije toga nije vaterpolo trenirao. Za prvu momčad Mladosti igrao je do 1975. godine. S ovim je klubom ostvario velike uspjehe. Bio je član momčadi koja je postala prvak Europe 1967., 1968., 1969. i 1971. godine. Prvenstvo Jugoslavije osvojio je 1962., 1967., 1969. i 1971. godine, a zimsko prvenstvo bivše države 1960., 1961., 1962. i 1964. godine.

Za reprezentaciju Jugoslavije je od 1957. do 1967. godine nastupio 101 put.

Nastupio je na Olimpijskim igrama 1960. godine u Rimu i 1964. godine u Tokiju, gdje je osvojio srebrnu medalju. Na europskim prvenstvima je imao pravu žetvu medalja: 1958. godine u Budimpešti je osvojio srebro, 1962. u Leipzigu ponovno srebro te 1966. u Utrechu broncu.

Na Mediteranskim igrama u Beirutu 1959. godine osvojio je zlato, a 1963. u Napulju srebro. Na Univerzijadi u Bukureštu je 1961. godine osvojio zlatnu medalju.

Jedan je rijetkih sportaša koji je istovremeno nastupao u dva sporta. Za rukometni klub Vihor iz Zagreba igrao je od 1957. do 1958. godine, a potom je bio rukometaš Mladosti od 1958. do 1965. godine.

U isto vrijeme je bio reprezentativac u rukometu i vaterpolu. Za rukometnu reprezentaciju Jugoslavije nastupio je 24 puta i postigao 52 zgoditka. Nastupio je na Svjetskom rukometnom prvenstvu 1958. u Istočnoj, a 1961. godine u Zapadnoj Njemačkoj.

Vrlo rano Šimenc se opredijelio za trenerske vaterpolske vode. Bio je trener i igrač prve momčadi Mladosti od 1971. do 1975. godine, s kojom je 1975. godine osvojio Kup pobjednika kupova i europski Superkup.

Zlatko Šimenc je i dugogodišnji vaterpolski i, općenito, sportski dužnosnik. Od 1992. do 1996. godine bio je predsjednik Stručne komisije Hrvatskog vaterpolskog saveza, član Vijeća Hrvatskog olimpijskog odbora bio je od 1991. do 1995. te predsjednik Kluba hrvatskih olimpijaca od 1996. do 2000. godine.

Godine 1998. dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a istu nagradu, samo za životno djelo, dobio je 2001. godine.

Zlatko Šimenc je bio sjajan vaterpolist. Imao je odličan pregled igre, bio je vrhunski dodavač, a imao je i iznimno snažan udarac. Bio je pravi šmeker u igri, srčan i borben do maksimuma. Srebrna olimpijska medalja iz Tokija ima posebno mjesto u njegovoj riznici trofeja, premda je, uz radost, optočena i s mnogo tuge jer je osvojena bez poraza - odlučila je gol-razlika, jedan jedini zgoditak.

O tome Šimenc govori: "Bili smo žalosni i jako ogorčeni. Tko će osvojiti koju medalju odlučivala je utakmica između Mađara i Sovjeta. Nakon treće četvrtine bilo je 2:2., a da osvoje zlato Mađarima je u zadnjih pet minuta trebalo 3:0 i pobijedili su s 5:2. Baš koliko im je trebalo. Samo im je taj ishod nosio zlato. A nas je protiv Mađara ošteti i sudac. Vodili smo s 3:0, vodili smo i s 4:3. Imali smo tada igrača više, a sudac nam je dosudio zadržavanje lopte, pa u kontri četverac za Mađare. Krenuli smo u zadnji napad, postigli gol, a sudac ga je poništio dosudivši četverac. Mirko Sandić pogodio je vratnicu. A te smo godine doživjeli samo jedan poraz, i to u prijateljskoj utakmici."

Šimenc ističe da je godinama igrao u sjajnoj generaciji i da u tu škvadru nije bilo lako upasti. Birajući najboljeg igrača, uprijet će u dva imena: "Karlo Stipanić bio je najbolji vratar na svijetu, u moskovskom finalu zaredom je obranio tri četverca. A Ozren Bonačić jedan je od najvećih igrača svih vremena. Bio je najbolji bek na svijetu, bio je sjajan napadač."

Prof. dr. sc. Zlatko Šimenc je dugogodišnji profesor na zagrebačkom Kineziološkom fakultetu, gdje je predavao rukomet i vaterpolo. Sin Dubravko nastavio je očevim stopama, trofejni je vaterpolski reprezentativac, a kći Iva je međunarodna sutkinja u sinkroniziranom plivanju.

Supruga Nevenka je pak bila odbojkašica. Doista, sportska obitelj u kojoj su svi diplomirani kineziolozi, što se rijetko sreće ne samo na našim prostorima već i mnogo šire.

VATERPOLO

Ratko Štritof

1 odličje - Srebrna medalja: OI Atlanta 1996.

Jedan od najtrofejnijih hrvatskih vaterpolista u povijesti.

Ratko Štritof rođen je 14. siječnja 1972. godine u Rijeci. U Rijeci se rodio sasvim slučajno - otac mu je bio na službenju vojnog roka, a majka je u poodmakloj trudnoći bila u Rijeci i ondje se rodio Ratko.

Igračku karijeru je započeo u mladim uzrastima zagrebačke Mladosti 1982. godine i već je sa 16 godina, 1988., počeo nastupati za prvu momčad žabaca sa Save.

U Mladosti je igrao do 2003. godine i u tom se periodu doista naosvajao trofeja. Sa svojim matičnim klubom bio je prvak Europe 1989., 1990. i 1996. godine. Pobjednik Kupa kupova i osvajač europskog Superkupa je 1999. godine. U kapici Mladosti je Kup LEN-a osvojio 2001. godine.

Kup Mediterana osvojio je Štritof 1991. godine.

S Mladosti je osvojio titulu prvaka Jugoslavije 1989., a kup Jugoslavije 1990. godine. Prvak Hrvatske s ovim slavnim klubom je bio 1992., 1993., 1994., 1995., 1996., 1997., 1999., 2002. i 2003. godine, a kup Hrvatske je osvojio 1993., 1994., 1998., 1999. i 2002. godine.

Od 2003. do 2005. godine igra u Italiji za momčad Posillipo iz Napulja, s kojom je 2005. godine osvojio titulu prvaka Europe i titulu prvaka Italije.

U sezoni 2005./06. Štritof ostaje u Italiji, igra na Siciliji za momčad Syracuse. Zatim je u sezoni 2006./07. ponovno igrač svoje Mladosti, a potom opet odlazi u Italiju gdje je u sezoni 2007./08. ponovno vaterpolist Posillipa iz Napulja. Nakon toga, sezonu 2008./09. igra u Florenciji iz Firence, gdje je u ljeto 2009. završio igračku karijeru.

U kapici hrvatske vaterpolske reprezentacije osvojio je na Mediteranskim igrama u Bariju 1997. godine srebrnu medalju. Osvojio je srebrne medalje i na Europskom prvenstvu 1999. godine u Firenci te onom koje je 2003. održano u Kranju.

Kruna njegova igračke karijere su Olimpijske igre u Atlanti 1996. godine, gdje se Štritof zakitio srebrnom olimpijskom medaljom. Učesnik je i Olimpijskih igara 2000. godine u Sydneyu te 2004. u Ateni.

Godine 2002. je izabran za vaterpolista godine u Republici Hrvatskoj.

Za srebro osvojeno u Atlanti 1996. godine odlikovan je odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a iste godine je kao član reprezentacije dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Ratko Štritof je najtrofejniji igrač u povijesti zagrebačke Mladosti. Osvojio je čak 25 trofeja u 16 sezona sa žapcima sa Save. U tom pogledu nadmašuje čak i Ozrena Bonačića (kada se uzmu samo igrački trofeji), Pericu Bukića i Vjekoslava Kobeščaka.

Ratko Štritof je jedan od junaka novijeg doba hrvatskog vaterpola, ali i suvremeni junak Mladosti.

S četiri naslova klupskog prvaka Europe, od kojih samo jedan nije bio ostvaren pod kapicom zagrebačkog kluba, Štritof se svrstava u kategoriju hrvatskih vaterpolskih legedni poput Stipanića, Bonačića, Hebela, Zlatka Šimenca, Jegera i Bukića, jedinih Hrvata koji imaju čak četiri naslova prvaka Europe kao igrači. Ujedno, Štritof je jedan od igrača koji je osvojio baš svako klupsko natjecanje u kojem se nadmetao. Bio je prvak u tri različite države: Jugoslaviji, Hrvatskoj i Italiji.

Ratko Štritof se neumornim radom prometnuo u jednog od najboljih braniča na svijetu. Malo se koji centar pokraj njega ikada naigrao - nagutao vode, to da, ali došao do lopte, pozicije za gol, malo teže.

Nakon Final Four-a Euro lige u Genovi 2003., prvi se put otisnuo u inozemstvo. Zov tada najbogatijeg kluba i aktualnog prvaka Europe, Posillipa, bio je previše jak. Dvije godine kasnije pokorio je Napulj i četvrti put osvojio Europu. U finalu Eurolige protiv Honveda, samo dvadesetak sekundi prije kraja produžetaka, upravo je Štritof pogodio za trofej prvaka Starog kontinenta. Eruptirao je Vezuv, a legendarno plivalište Scandone skandiralo je Ratko Štritofu! Zbilja velika čast.

Ratko Štritof, jedan od najvećih hrvatskih vaterpolista u povijesti, bio je i kapetan reprezentacije u dva razdoblja: od 2001. do 2003., te kod Rudića od 2006. do 2008. godine, kada se oprostio od reprezentacije. Izbornik je hrvatske kadetske reprezentacije.

VATERPOLO

Siniša Školneković

1 odličje - Srebrna medalja: OI Atlanta 1996.

Jedan od najboljih hrvatskih vaterpolskih vratara u povijesti.

Siniša Školneković rođen je 18. siječnja 1968. godine u Varaždinu, odakle mu je majka rodom. Otac mu je Sišćanin, no obitelj je od Sinišine druge godine u Splitu. Prije vaterpola bavio se boksom, karateom, puno toga je probao dok nije pronašao svoj sport. Na gol je stao jer je imao takve fizičke predispozicije. Visok i mršav, pravi za vratara. Završio je Pomorsku školu.

Vaterpolsku karijeru započeo je 1981. godine na Zenti u POŠK-u, gdje nastupa za seniore od 1986. do 1992. godine. Potom najveće dane svoje karijere provodi na Savi kao član zagrebačke Mladosti, za koju nastupa od 1992. do 1996. godine. Iako na mjestu vratara, Siniša Školneković je 1995., 1996. i 1997. godine proglašavan najboljim vaterpolistom Hrvatske. Najboljim vratarom proglašen je 1995. godine na Svjetskom kupu u Atlanti, na FINA turniru. To su bile njegove najbolje godine.

Prvi su trofeji osvojeni u dva Mediteranska kupa s POŠK-om, počevši 1986. i 1987. godine, a onda impozantni niz u Mladosti. Ima četiri naslova državnog prvaka, 1993., 1994., 1995. i 1996., dva kupa Hrvatske, 1993. i 1995., te titulu prvaka Europe i europski Superkup 1996.

Iz Mladosti 1996. godine odlazi na tri godine u Jadran, gdje ostaje do 1999. Zatim je na Zenti do 2000. te sa Splitskom bankom (bivši POŠK) osvaja kup Hrvatske. Po povratku u POŠK (Splitska banka), svoj matični klub, Siniša je izjavio: "Nakon sedam godina vratio sam se u matični klub. Drago mi je što dolazim u europskog prvaka. Veselim se jakim utakmicama, već me prolaze trnci kad promislim na te okršaje pred punim tribinama u našem prvenstvu i kupu, te u europskoj ligi prvaka. Momčad Splitske banke je odlična. Uz neka osvježenja i s trenerom Matutinovićem na klupi, predstavljat ćemo moćnu cjelinu."

Potom Školneković brani za Palermo do 2002., da bi od tada pa do 2005. godine ponovno branio za splitski Jadran.

Za reprezentaciju Hrvatske branio je od 1991. do 2000. godine. Njegova reprezentativna karijera od 164 utakmice začinjena je srebrnom olimpijskom medaljom 1996. godine u Atlanti.

Na голу hrvatske vaterpolske reprezentacije osvojio je još i srebrnu medalju na Europskom prvenstvu 1999. godine u Firenzi te srebrnu medalju na Mediteranskim igrama 1993. godine u Landouec - Roussillonu u Francuskoj.

Zbog svojih bravuroznih obrana nosio je nadimak "Sina hobotnica", a drugi, kojim su ga darivali novinari, bio je "čovjek sa sto ruku". Svoje suigrače bio je naviknuo da kada sve pođe krivo, kada zakažu svi ispred njega, on će sam riješiti najteže situacije, obraniti šut i najboljem šuteru, što je posebno pokazao na presudnoj utakmici za olimpijsko srebro protiv reprezentacije Jugoslavije u Atlanti, kada je jednom od najboljih svjetskih vaterpolista, vrhunskom centru Igoru Milanoviću, u presudnim trenucima te utakmice tri puta obranio šuteve s tri metra.

Međutim, dostići svjetski rang koji je Siniša dostigao, nije bilo lako. Rado se prisjeća svojih početaka u Splitu, kako ga je prvi trener Mišo Asić, koji ga je učio, otkrio kao vrhunskog vratara.

U Siniši kao da je urođen taj iskok iz vode, iskok koji izgleda kao da je potpomognut odskočnom daskom. Kaže da ga je zasigurno ta sposobnost da iskoči bolje od drugih usmjerila na vaterpolo. Samo, ništa nije bogodano jer nadarenost bez rada ne znači ništa, pa je tako Siniša radio i radio. Uporan, kakav već je, nije odustajao ni onda kada nije išlo kako je želio. Posebno ne onda. Kao da je baš tada počinjao ponovno, još jače i upornije. Za svoje vaterpolske godine Siniša Školneković, kaže, nikada nije požalio. Osvojio je gotovo sve što se u ovom sportu može osvojiti. Bio je sredinom devedesetih godina dvadesetog stoljeća zasigurno jedan od najboljih vaterpolskih vratara svijeta, međutim uvijek isti - skroman, jednostavan i iskren, jer on je naprosto takav.

Siniša Školneković je dugi niz godina slovio za jednog od najboljih vratara na svijetu, a više godina bio je i kapetan hrvatske vaterpolske reprezentacije.

Kao vaterpolski trener vodio je splitske klubove Jadran i POŠK.

Godine 1996. dobio je dvije Državne nagrade za sport Franjo Bučar, osobno i kao član reprezentacije. Odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

KOŠARKA

Žan Tabak

1 odličje - Srebrna medalja: OI Barcelona 1992.

Još jedan u nizu velikih košarkaških imena s Gripa.

Žan Tabak rođen je 15. lipnja 1970. godine u Splitu. Košarkom se počeo baviti u rodnom Splitu 1984. godine, a s matičnim klubom sa splitskih Gripa pod imenom Jugoplastika, POP 84. i Slobodna Dalmacija osvojio je sve što se u ovome sportu može osvojiti. Bio je član momčadi koja je postala prvak Europe 1989., 1990. i 1991. godine. Član šampionskih momčadi kluba bio je 1988., 1989., 1990. i 1991. godine. U žutom dresu osvojio je kup Jugoslavije 1990. i 1991. godine, a hrvatski košarkaški kup 1992. godine. Za seniorsku momčad nastupao je od 1987. do 1992. godine.

Na reprezentativnom planu, kao reprezentativac Jugoslavije u mlađim uzrastima osvojio je također veliki broj medalja. Godine 1987. zakitio se kadetskom titulom prvaka Europe u Izmiru. Naredne 1988. godine član je momčadi koja je postala juniorski prvak Europe u Vidinu u Bugarskoj. U dresu reprezentacije Hrvatske osvojio je brončanu medalju na Europskom prvenstvu 1993. godine u Münchenu. Učesnik je Olimpijskih igara 1992. godine u Barceloni, gdje se zakitio srebrnom olimpijskom medaljom, a nastupio je i na Olimpijskim igrama u Atlanti 1996. godine. Na Mediteranskim igrama 1993. godine u francuskom Langoudec – Roussillonu osvojio je srebrnu medalju. Dres hrvatske košarkaške reprezentacije nosio je od 1991. do 2001. godine.

U Barceloni je igrao s najboljim igračima u povijesti hrvatske košarke i s najvećim zvijezdama američke, dakle svjetske košarke uopće.

Nakon odlaska s Gripa, igrao je u Italiji u momčadima Livorno od 1992. do 1993. i Recoaro Milano u sezoni 1993./94. Zatim je u NBA četiri godine, počevši u Houston Rockettsu u sezoni 1994./95. Potom je u momčadi Toronto Rockets od 1995. do 1998., a iste 1998. igra i u slavnom Boston Celticsu. Onda se vratio u Europu i u sezoni 1998./99. igra u Turskoj za momčad Fenerbahce. Od 1999. do 2001. igra u NBA ligi u klubu Indiana Pacers, zatim je u španjolskom Realu u sezoni 2001./02. te potom od 2002. do 2004. igra za, također španjolski, DKV Joventut. Posljednju sezonu u karijeri, 2004./05., odigrao je za Unicaju iz Malage. Karijeru je završio kao pobjednik, slavivši sa španjolskom Unicajom u finalu Kupa kralja.

U karijeri je imao dosta pehova s ozljedama - na Svjetskom prvenstvu u Torontu nije nastupio zbog operativnog zahvata na šaci, a Europsko prvenstvo u Grčkoj 1995. propustio je zbog obveza u Houstonu.

Žan Tabak je peti hrvatski košarkaš koji je zaigrao u NBA ligi. Prije njega su u toj prestižnoj ligi nastupali Dražen Petrović, Stojko Vranković, Dino Rađa i Toni Kukoć. Prvacima Houston Rocketsima pristupio je 1994. godine i bio član pobjedničke momčadi 1995. Prvi je europski igrač koji je osvojio pobjednički prsten NBA. Kao nagradu, svi igrači Rocketsa dobili su u središtu Houstona imena ulica, pa tako postoji i Tabak Trail. Na ekspanzijskom draftu 1996. godine uzela ga je nova NBA momčad, Toronto Raptors. Tabak je u Houstonu bio zamjena za Hakeema Olajuwona, kojeg ističe kao najdražeg suigrača u karijeri.

Dok je igrao kod kuće, iako u sjeni "velikih" Rađe i Kukoča, uz navedenu je dvojicu bio ključni igrač momčadi s Gripa. Ovaj vrhunski košarkaš svoj veliki talent maksimalno je unaprijedio radom. Prava košarkaška poštenjačina, dobri div u bespoštrednoj borbi s gorostasima. Proglašen je najboljim igračem u kupu Hrvatske 1991. godine, a bio je član all stars momčadi u posljednjem prvenstvu Jugoslavije. Igrajući u Turskoj, bio je proglašen najboljim skakačem europske lige, a u Španjolskoj je dva puta bio član najbolje petorke. Godine 2004. bio je igrač s najboljim postotkom šuta španjolske lige.

Žan Tabak je svojom karijerom uspio uzeti dva desetljeća kontrole pod košem na različitim glasovitim parketima svijeta.

Godine 1992. dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, odlikovan je i državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Prestankom aktivnog igranja, ostaje uz košarku. Najprije je od 2006. do 2008. godine pomoćni trener slavnog Realu iz Madrida, potom je bio pomoćni trener i trener u španjolskoj momčadi Cajasola, a od lipnja 2012. trener je poljskog prvoligaša Trefla, s kojim je osvojio poljski Superkup 2012. godine. U studenom 2012. vratio se u Španjolsku i postao trener momčadi Caja Laboral gdje ostaje do lipnja 2013.

Žan Tabak, jedan od velikih, odmah uz bok Dina Rađe i Tonija Kukoča.

RUKOMET

Ana Titlić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Moskva 1980.

Jedna od najboljih svjetskih vratarki svog vremena.

Ana Titlić rođena je 13. lipnja 1952. godine u Gornjoj Vrbi, nedaleko od Slavonskog Broda. Rukomet je počela igrati u šestom razredu osnovne škole u Radničkom iz Slavonskog Broda, a dolaskom na fakultet u Zagreb prešla je u Lokomotivu, čija je vrata čuvala na više od 500 utakmica. Nakon samo četiri utakmice u dresu Lokosica, pozvana je u reprezentaciju koja je na Svjetskom prvenstvu u Jugoslaviji 1973. godine osvojila zlatnu medalju. Zanimljivo, tek nakon nastupa u A vrsti pozvana je u mladu reprezentaciju, a zatim i u republičku. Zlatnu je medalju osvojila i na Mediteranskim igrama u Splitu 1979. godine. Od reprezentacije se oprostila na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi sa srebrnom medaljom, a ukupno je u reprezentaciji Jugoslavije skupila 126 nastupa.

S Lokomotivom je osvojila titulu prvaka Jugoslavije 1974. i igrala je finale Kupa prvakinja 1975. i finale Kupa pobjednica kupova 1979. godine.

Ana ističe da je njezina rukometna karijera započela slučajno. U osnovnoj školi koju je pohađala organizirano je rukometno prvenstvo, a učenica šestog razreda Ana Titlić zaključila je da će njezin razred pobijediti stane li ona pred mrežu da „zaključa vrata“. Tako je i bilo, a njene je obrane uočio trener slavonskobrodskog Radničkog Brezić, koji je nadarenu djevojčicu odveo u klub. Priča je završila zlatnom medaljom sa Svjetskog prvenstva 1973. u Jugoslaviji i srebrnim odličjem s Olimpijskih igara u Moskvi 1980. godine.

„Da sam izabrala i neki drugi sport, a ne rukomet, mislim da bi bila uspješna. U svjedodžbi iz osnovne škole pisalo je da volim igre s loptom, voljela sam i odbojku, to je za mene najljepši sport. Ali, nitko me nije odveo u odbojkaški klub, pa sam ostala u rukometu premda sam neko vrijeme bacala i kuglu. Čak me profesor Puhanić na fakultetu nagovarao da se ostavim rukometa i prihvatim kugle, toliko mi je to dobro išlo.“ – prisjeća se Ana Titlić kako je došla u rukometne vode.

Otkrila je i kako je njena ljubav prema sportu i lopti pretočena u medalje, pa kaže: „Kad čovjek nešto voli, tada daje sve od sebe. A rezultat mu to vraća. Nisam bila najbolja, ali sam se trudila da budem najbolja. I kad sam već odlučila izaći na teren, izašla sam da bi pobijedila. Nisam se štedjela.“

Od reprezentativne majice Ana se oprostila srebrnom u Moskvi 1980. godine, te nastavlja: „Skoro nisam otišla, ozlijedila sam koljeno i morala sam na operaciju. No stigla sam se ipak oporaviti do početka priprema. Na igrama je bilo odlično, bile smo primjer kako se treba ponašati i boriti. Imale smo glave skupa, čak smo se i jednako odijevale, bile smo ekipa koja je išla na jedna vrata, što je i rezultat pokazao.“

Od suigračica će posebno izdvojiti Maru Torti: „Ona je velika sportašica. Kad biste je vidjeli kako se baca da lopta ne ode u aut, niste mogli ostati ravnodušni, morali ste krenuti njezinim stopama i boriti se do daske. Mi smo i danas ostale takve, zna biti oštro na našim veteranskim druženjima“.

Ana će od trenera izdvojiti četvoricu: „Vilim Tičić me pozvao u reprezentaciju, kasnije su izbornici bili Vinko Kandija i Josip Samardžija. U Lokomotivi me najduže trenirao Krešo Pavlin, ostali su treneri bili u prolazu. Krešo je ostavio najveći pečat, naša ekipa i danas kaže Krešo – naš trener.“

Tada nije bilo posebnih trenera za vratare. Anu je u jednom razdoblju vježbala Ruška Miladinović. Dolazila je kao volonterka i radila s vratarkama, a branila je za Beograd. Zgodno je bilo jednom prigodom na gostovanju kod njezine ekipe, kada je Ana u posljednjoj minuti utakmice obranila sedmerac i tako očuvala pobjedu Lokomotive.

Među golmanicama, Zdenka Ištvanović je za Anu Titlić broj jedan: „Bila je po svemu najbolja, prava golmanica, pouzdana. Kod nje nije bilo sad mi ide, sad mi ne ide. Uvijek joj je išlo. A mogla je i zabijati iz sedmerca.“

Ana Titlić je diplomirala na Fakultetu za fizičku kulturu i predaje tjelesni odgoj učenicama Prve tehničke škole u Zagrebu. Aktivna je u Lokomotivinoj veteranskoj momčadi, a sa suigračicama ponekad ode na utakmice svojih nasljednica.

Istinska legenda hrvatskog ženskog rukometa posebno ističe: „Voljela bi da ženski rukomet dođe na stare grane.“

VATERPOLO

Slobodan Trifunović

1 odličje - Srebrna medalja: OI Moskva 1980.

Korčulanin iz Beograda.

Slobodan Trifunović rođen je 3. veljače 1956. godine u Beogradu. Iako nije rođen u Korčuli, tom gradu i otoku pripada po srcu i duši. Plivati je naučio u Korčuli, gdje je kao dijete dolazio s roditeljima na odmor. Majka mu je Korčulanka, otac Makedonac, a oboje su prihvatili Bobino opredjeljenje za Korčulom. Od početaka pokazuje interes za plivačkim i vaterpolskim sportom. Kao dječarac, gotovo da je bio inventar plivališta. Najmilije mu je bilo u vodi s loptom, s kojom se sve više druži i koja mu već u dječjačkoj dobi postaje nerazdruživi prijatelj.

Bobo već tada shvaća da se dobar sportaš može postati samo marljivim i stalnim radom. On shvaća da druženje s loptom nije uvijek radost, već da ponekad to nameće velike i teške obveze, odricanja od poneke radosti u kojima uživaju njegovi vršnjaci. Ništa to ne može pokolebati Bobu, tada još člana pionirske momčadi KPK (Korčulanskog plivačkog kluba), da s još većim žarom i intezitetom nastavi svoj put u neistražene sfere sporta. Njegov tadašnji učitelj, proslavljeni korčulanski vaterpolista Gojko Arneri, svojim primjerom vrši snažan utjecaj na Bobu koji u svojim opredijeljenima bira put sličan sportskom putu svog učitelja. Rađa se drugi Gojko po shvaćanjima i odnosu prema Korčuli. Oboje djeca korčulanskih roditelja, s ponekad neshvatljivim osjećajem privrženosti prema Korčuli i KPK. Ta Bobina karakteristika je upravo bila presudna da postane miljenik korčulanske publike i svih poznavalaca vaterpola. Njegov sportski razvoj nije bio svojstven razvoju jednog sportaša. On je, možemo reći, preko noći postao ono što je značio u jugoslavenskom i svjetskom vaterpolu, ali ne trenutnim bljeskom već sigurnom i stalnom kvalitetom koju je posjedovao. Njegov razvoj od pionira do prvotimca trajao je svega nekoliko godina, isto kao i njegov ulazak u jugoslavensku reprezentaciju.

Za Korčulanski plivački klub Slobodan Trifunović je nastupao od 1969. do 1982. godine i u tom periodu je s ovim klubom osvojio Kup pobjednika kupova 1978. godine, a iste je godine s KPK-om osvojio i kup Jugoslavije.

Nakon odlaska iz Korčule, Trifunović je od 1982. do 1987. godine igrač Juge iz Dubrovnika s kojim osvaja titulu prvaka Jugoslavije 1983. i 1985. godine, kao i jugoslavenski kup 1983. godine. Nakon napuštanja Dubrovnika, od 1987. do 1990. godine igra u Italiji, gdje je i završio igračku karijeru. Najprije je od 1987. do 1988. igrao za Canottieri iz Napulja, zatim 1989. za Palermo te 1990. za momčad Salerna.

Za reprezentaciju Jugoslavije Trifunović je igrao na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi i bio je dio momčadi koja je osvojila srebrnu medalju. Na Svjetskom prvenstvu 1978. u Zapadnom Berlinu osvojio je brončanu medalju. Srebro je osvojio na Europskom prvenstvu 1977. u Jonkopingu. Na Mediteranskim igrama u Splitu 1979. godine osvojio je zlatnu medalju.

Nakon prestanka aktivnog igranja, Trifunović je krenuo u trenerske vode. Od 1990. do 1992. je trener vaterpolistica Volturina u Italiji, s kojima osvaja talijansko vaterpolsko prvenstvo za žene 1990., 1991. i 1992. godine, a potom je trener Palerma. Zatim je od 1993. do 2008. godine trener u Perthu u Australiji. Godine 2008. vraća se u Europu i postaje trener francuske momčadi Tourciong, te se vraća u Hrvatsku i 2009. je trener Galeba iz Makarske. Godine 2010. nekoliko mjeseci je bio izbornik reprezentacije Japana.

Slobodanu Trifunoviću je u bazenu glavna vrlina bila brzina. Bio je tada vjerojatno jedan od najbržih plivača u svijetu. No nije samo brzo plivao, još hitrije je i mislio. Dijelio je loptu kao na pladnju, ali i osmišljavao u glavi što bi suparnik mogao napraviti. Takav – brz, okretan, vižljast, dobio je ulogu svojevrsnog specijalca u igri. Bobo je naime redovito čuvao najbolje, najopasnije igrače suparničkih momčadi. O tome kaže: "Istina, znam da sam uvijek imao zadatak ići na Talijana Da Magistrisa, Mađara Faraga, a kasnije i na Španjolca Estiarteu."

Kao trener je ostavio veliki trag u Australiji. Ondje je trenirao i tražio vaterpolske talente, kako za muški tako i za ženski vaterpolo. Na Olimpijskim igrama u Sydneyu 2000. godine za Australiju su nastupila tri mladića i četiri djevojke koje je otkrio i trenirao Slobodan Trifunović.

GIMNASTIKA

Filip Ude

1 odličje - Srebrna medalja: OI Peking 2008. - konj s hvataljkama

Prvi hrvatski gimnastički medaljonoša na olimpijskim igrama.

Filip Ude rođen je 3. lipnja 1986. godine u Čakovcu. Gimnastiku je počeo trenirati sa šest godina, i to sasvim slučajno. Njegov tadašnji trener Marijo Vukoja išao je po školama i tražio djecu za gimnastiku. Filip se prijavio i tu je počeo njegov gimnastički put. Kako u njegovom rodnom Međimurju nije bilo dvorane za trening, trenirao je u Bratislavi, ponekad u komadu od 120 dana. Inače, Filip je član gimnastičkog kluba Marijan Zadravec Macan, u kojem uvjeti za rad nisu bili adekvatni, tako da je njegov put do medalje doista bio trnovit. U skućenu dvoranu podloga za parket nije mogla stati, a prilikom vježbanja discipline preskok kao zaletišta je služio sanitarni čvor. Sluha za potrebe u nadležnim institucijama nije bilo. Gimnastika je označena kao beznačajan i medijski neatraktivan sport. S 13 godina počeo ga je trenirati Igor Križmarski, koji ga trenira i danas, a pomoćni su treneri Marijo Vukoja i Tanja Goverdovska-ja. Nakon što je u Nedelišću izgrađena gimnastička dvorana, počeo je trenirati u njoj.

Filip je osvojio veliki broj medalja. Prva medalja koju je osvojio je bila ona srebrna na Europskom juniorskom prvenstvu 2004. godine u Amsterdamu, u vježbi na tlu. Na Europskom prvenstvu za seniore 2008. godine u Laussani osvojio je srebrnu medalju na konju s hvataljkama. Na Svjetskom kupu u Tianjinu 2008. godine osvojio je srebro., a 2009. u Mariboru, na istom natjecanju, broncu. Istu medalju osvojio je također na konju s hvataljkama na Svjetskom kupu 2010. u Osijeku.

Na Mediteranskim igrama 2009. godine u Pescari je osvojio srebrnu medalju u parteru.

Kruna njegove dosadašnje karijere je srebrna medalja na Olimpijskim igrama 2008. godine u Pekingu, u disciplini konj s hvataljkama.

Dana 9. kolovoza 2008. osvojio je Filip treće mjesto u kvalifikacijama konja s hvataljkama, s ocjenom 15.475. Ispred njega su jedino bili domaći natjecatelj Xiao Quin i Jose Luis Fuentes Bustamente iz Venezuele. Finale je bilo na programu tjedan dana kasnije, 17. kolovoza. Filip je za nastup u finalu dobio ocjenu 8, što je značilo da će nastupiti posljednji. Do njegove vježbe u vodstvu je bio Kinez Quin. Jedino je Filip dobio od gledališta pljesak prije nego mu je izvedba završila, i to ponajprije zbog izvođenja elementa ruska kola s vijkom od 1080 stupnjeva između hvataljki. Taj vrlo zahtjevan element jedino je Filip izveo u finalu, pa su mu suci dodijelili ocjenu 15.725, istu onu koju je dobio Britanac Louis Smith, ali je Filipu zbog bolje ocjene iz kvalifikacija pripalo srebrno odličje. To je bila prva hrvatska gimnastička medalja u povijesti.

Lijepo je bilo vidjeti Filipa na postolju gdje se dodjeljuju medalje. Priznaje, dok je stajao na postolju i dok je svirala hrvatska himna, jedva je zadržao suze. Kada je sišao s postolja, prvo što je izjavio bilo je da medalju posvećuje majci Miljenki.

“Majka je najzaslužnija za uspjeh, jer sam rano ostao bez oca” – rekao je Filip, a majka Miljenka je vježbu sina Filipa pratila u Nedelišću, u kafiću u sklopu nove sportske dvorane, u krugu obitelji i prijatelja. Od velikog uzbuđenja nakon što je Ude osvojio srebrnu medalju nije bila potpuno svjesna što se dogodilo. Tek nakon nekog vremena u miru je pogledala snimku i ponovno pustila suzu.

“Za vrijeme vježbe bila sam potpuno van sebe zbog nervoze i euforije. Presretna sam!”, rekla je dodavši: “Kada se Filip počeo baviti gimnastikom, nisam se nadala ničim velikom, a kamoli olimpijskoj medalji. Meni je bilo bitno da ne upadne u loše društvo. Trenirao je svaki dan od 6 do 9 sati navečer i nakon treninga ja bi ga odvezla kući. Dok je bio na treningu, nisam morala misliti gdje je i što radi.”

Filip Ude je ponos međimurskog sporta jer je prvi Međimurac koji je uspio osvojiti olimpijsku medalju. Iz Čakovca je na put ispraćen s velikim očekivanjima, a on je očekivanja na najbolji mogući način ostvario.

Godine 2008. dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Iste godine Filip je proglašen najboljim sportašem Hrvatske u izboru Sportskih novosti i Hrvatskog olimpijskog odbora. Odlikovan je državnim odličjem Red hrvatskog pletera.

Na Mediteranskim igrama u Pescari 2009. osvojio je srebrnu medalju. Treba reći da je sudjelovao i na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu.

VATERPOLO

Tino Vegar

1 odličje - Srebrna medalja: OI Atlanta 1996.

Polivalentan vaterpolist koji je mogao igrati na više mjesta u momčadi.

Tino Vegar rođen je 30. siječnja 1967. godine u Splitu. Kao da je bilo predodređeno da Tino postane vaterpolist. Naime, Deni Lušić, jedan od najtrofejnijih hrvatskih vaterpolista, prvi mu je rod. Tinova majka i Denijev otac su brat i sestra. Kada je Tino započinjao igračku karijeru, splitski POŠK bio je u svojim najboljim danima. Tino je u POŠK-a počeo kao plivač u svojoj devetoj godini, a od svoje trinaeste prešao je u vaterpolo, koji će kasnije postati njegov život. Prvi trener bio mu je Ivica Raunig. Tino je bio igrač ispred svog vremena, polivalentan, kakvi se danas traže. Stoga nije čudno da je Vegar u reprezentaciji igrao braniča, a u klubu centra. Tada je to bila iznimka. Tino je obično igrao na desnoj strani, braniča, ali i centra. Imao je oduvijek dobre noge, naravno u vaterpolskom smislu, „škare“ koje su ga držale iznad vode. I nikad nije bio klasičan centar. Još i danas se mnogi sjećaju one ubojite kombinacije iz Mladosti kojom su izluđivali protivnike - desetka Bukić na lijevoj strani, a devetka Vegar na „sidru“.

Za prvu momčad POŠK-a je igrao od 1983. do 1991. godine. U tom razdoblju s POŠK-om je osvojilo Kup pobjednika kupova i europski Superkup 1983. godine. Bio je standardni član momčadi kada je osvojen Mediteranski kup 1986. i 1987. godine.

Po odlasku iz Splita, Tino Vegar je od 1991. do 1999. godine igrač Mladosti iz Zagreba. U osam godina boravka u klubu na Savi doista se naosvajao trofeja. S Mladosti je 1996. postao prvak Europe i pobjednik europskog Superkupa. U kapici Mladosti je osvojio i Mediteranski kup 1991. godine. Tu su i titule prvaka Hrvatske 1992., 1993., 1994., 1995., 1996. i 1997. godine, kao i hrvatski kup 1993., 1994. i 1998. godine.

Godine 1999. vraća se POŠK i na Zenti ostaje do 2000. godine, a u svom povratku u matični klub osvaja hrvatski kup 2000. godine. Zatim Vegar odlazi u Italiju, gdje je od 2000. do 2002. godine igrač Ortiglie. Ponovno se vraća u rodni Split - ovog puta u sezoni 2002./03. igra za Jadrana. U narednoj sezoni, 2003./04., Tino Vegar je ponovno u Italiji, gdje igra za momčad Posillipo i 2004. godine osvaja prvenstvo Italije. U sezoni 2004./05. ponovno je igrač zagrebačke Mladosti, a zatim od 2005. do 2007. igra za zagrebački Medveščak, gdje je završio igračku karijeru.

I danas Tino zna zaigrati vaterpolo za trećeligaša Pučišća ili u Divljoj ligi za legendarni Chuck Norris.

Kao reprezentativac Jugoslavije, za koju je nastupio 58 puta, Tino Vegar je osvojio srebrnu medalju na Europskom prvenstvu 1987. u Starasbourgu i zlato na FINA kupu iste godine u Solunu.

U kapici reprezentacije Hrvatske sudjelovao je na Olimpijskim igrama 1996. godine u Atlanti, gdje je osvojio srebrnu medalju. Inače, 80 puta je nastupio za hrvatsku reprezentaciju.

Nositelj je odličja Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara. Dobitnik je Državne nagrade za sport Franjo Bučar 1996. godine.

Ipak, u trajnom sjećanju ostaje srebro iz Atlante 1996. za koje se, kaže, najviše izmučio. U četvrtfinalu je Hrvatska pobijedila Jugoslaviju s 8:6, u polufinalu smo dobili Talijane sa 7:6, a u finalu su Španjolci bili bolji od naše reprezentacije sa 7:5. U finalnoj utakmici Tino Vegar postigao je jedan zgoditak. Na toj utakmici Hrvatsku nije vodio izbornik, danas pokojni Bruno Silić, koji je bio isključen u polufinalu protiv Talijana. Hrvatska je dobro startala. Silić je mobitelom slao poruke pričuvnom vrataru Maru Baliću, ali su ga suci ubrzo razotkrili i oduzet mu je mobitel koji je skrivao ispod kapuljače. Na kraju su Hrvati djelovali obezglavljeni i umorni, a Španjolska je bila jača u finišu.

Završetkom igračke karijere, Tino je u Medveščaku radio najprije kao trener mlađih kategorija, zatim sportski direktor, kraće vrijeme i trener prve momčadi, te konačno kao klupski tajnik, a potom je ponovo trener prve momčadi.

Tino Vegar, vaterpolist po obitelji, pobrinuo se da nastavi tradiciju. Sinovi Tino i Borna pošli su njegovim stopama.

VATERPOLO

Luko Vezilić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Moskva 1980.

Jedan od najboljih vratara svijeta.

Luko Vezilić rođen je 2. srpnja 1948. godine u Dubrovniku. Tek je u drugom desetljeću života stao među vratarice. Prije toga je u Cavtatu „igrao na divlje“, „na jedan gol“, bez ikakvog trenera i treninga. Ipak, nije prošao nezapaženo. Duge ruke, plivački superioran, vratar koji je napadače tjerao u očaj. Branio je s dvije ruke, i to ne samo udarce s krila ili one lopte koje su mu išle iznad glave – sve udarce je branio s dvije ruke, poput nogometnog vratara.

Za Jug je debitirao 1968. godine, s 20 godina. Peri Katušiću, dugi niz godina prvom vrataru Juga, to je bila oproštajna sezona. Već tijekom zimskog prvenstva, koje se igralo u Zagrebu, Vezilić je prvi put stao na vrata. U gostima je igrao bez problema, treme nije bilo, ali je uoči prve utakmice u Gružu, pred domaćom publikom, imao toliko tremu da je pobjegao. Svi su ga tražili, nije bilo druge nego je na vrata morao ponovno stati Pero Katušić.

Poslije će o tome reći: „Jednostavno, nisam mogao izaći pred toliko navijača. Odsjekle su mi se noge i zbog toga sam otišao kući.“

Luko Vezilić bio je tih, povučen. Izbjegavao je novinare. „Nemam što reći“ – govorio bi, rukama pokazujući da trenutno nije raspoložen za bilo što. Najdraže mu je bilo sjesti u barku, poći na ribanje i tu naći mir.

Vezilić je bio poznat po isplivavanju. „Kradiljac lopti“. A ruka precizna. Proslavio je Đuhu koji je uvijek bio spreman za kontru. Toliko je Đuh bio siguran u Vezilića da bi krenuo u kontru u trenutku kad je protivnički igrač uputio loptu prema vratima Juga.

Ovaj proslavljeni vratar doista je branio fantastično. Zapravo, Luko je bio više igrač nego vratar. Isplivao bi poput vidre, skidao suparnicima lopte s ruku, bio je praktički nesavladiv. A tek njegov specijalitet – banana. Uveo je ovaj košarkaški element u vodu. Protivnik dođe sam do njega, želi ga lobati, a Luko izleti iz vode i s dvije ruke uhvati loptu.

„Ne iskači“ – veselo je vikao uz rub plivališta Miro Ćirković, tadašnji izbornik reprezentacije Jugoslavije – „ne iskači tako visoko jer će ti zabiti gol kroz noge!“

Ostalo je zapisano prije više od 35 godina, po završetku Europskog prvenstva u švedskom gradu Jonkopingu, da je Luko Vezilić, koji u svojoj karijeri nije imao ni dana kadetskog ni juniorskog staža, prvi put proglašen najboljim vratarom svijeta.

Čim je počeo braniti za Jug, Vezilić je počeo braniti i za reprezentaciju. Već 1969. godine, nakon prvenstva u Dubrovniku, s B reprezentacijom je putovao na Balkanske igre u Izmir. Razočaran je bio odlukom što za njega nema mjesta u sastavu koji je igrao na Olimpijskim igrama u Münchenu 1972. godine. Prvo veliko natjecanje na kojem je nastupio bilo je Europsko prvenstvo u Beču 1974., gdje je osvojio broncu. Stekao je tu povjerenje izbornika, ali dvije godine poslije, na Olimpijske igre u Montreal nije putovao, iako je bio prvi vratar. Naime, na završne je pripreme izbornik Vlaho Orlić pozvao još nekoliko vratara. Kao, jača je konkurencija, nitko nije siguran za nastup u Montrealu. To je naljutilo Vezilića, koji je uzeo stvari i napustio pripreme.

Ipak, vratio se u reprezentaciju sljedeće godine. Igrao je na Europskom prvenstvu 1977. godine u Jonkopingu i osvojio srebrnu medalju, te na Svjetskom prvenstvu 1978. u Zapadnom Berlinu, gdje je također osvojio srebro. Na Mediteranskim igrama u Splitu 1979. godine osvojio je zlato, a na Olimpijskim igrama u Montrealu 1980. srebro. Za reprezentaciju Jugoslavije branio je na 210 susreta.

S Jugom je Vezilić 1980. godine osvojio prvenstvo Jugoslavije i titulu prvaka Europe. Treba reći da je Luko Vezilić 1978. i 1980. godine proglašen najboljim vratarom svijeta.

Nedugo nakon osvajanja olimpijskog srebra, na utakmici kupa Jugoslavije protiv Jadrana iz Splita, dogodila mu se teška ozljeda oka. Igrač Jadrana Kovačić je bio ispred Vezilića, koji je izletio s gola. Prst Splićanina završio je u oku najboljeg vratara svijeta. Bilo je to 17. listopada 1980. godine. Mjesec i pol dana proveo je Vezilić u bolnici. Nije više bilo mogućnosti za povratak.

Jedna velika karijera završila je prerano.

NOGOMET

Joško Vidošević

1 odličje - Srebrna medalja: OI Melbourne 1956.

Ovog igrača je krasio snažan udarac lijevom nogom. Bio je vezni igrač, ali s jako izraženim osjećajem za pogotke. Joško Vidošević rođen je 11. siječnja 1935. godine u Splitu. Bio je igrač sredine terena, jugoslavenski i hrvatski nogometni reprezentativac.

Nogometnu karijeru je započeo 1950. godine u juniorima Hajduka, a za seniorsku momčad bijelih debitirao je 1952. godine. Bijeli dres svog najdražeg kluba nosio je do 1964. godine. Za to je vrijeme s Hajdukom osvojio titulu prvaka Jugoslavije u sezoni 1954./55. Za Hajduk je odigrao 349 utakmica i postigao 228 zgoditaka. Nakon Hajduka, pola sezone nastupa za RNK Split, da bi iste 1964. godine otišao u Lugano, gdje je i završio igračku karijeru.

Za A reprezentaciju Jugoslavije je kao nogometaš Hajduka 1955. godine odigrao je 3 susreta, a jednu je utakmicu odigrao za reprezentaciju Hrvatske. Za jugoslavensku reprezentaciju je debitirao u utakmici za Internacionalni kup dr. Gereu u Torinu 29. svibnja 1955. godine protiv reprezentacije Italije (4:0), a od jugoslavenskog državnog dresa se oprostio u Beogradu u prijateljskoj utakmici protiv SR Njemačke 25. rujna 1955. godine (3:1).

Za hrvatsku nogometnu reprezentaciju je kao nogometaš Hajduka 1956. godine nastupio u onoj povijesnoj prijateljskoj utakmici protiv Indonezije u Zagrebu 12. rujna 1956. godine (5:2).

Jole Vidošević je sudionik Olimpijskih igara 1956. godine u Melbourneu i osvajač srebrne olimpijske medalje.

Po okončanju igračke karijere nije napustio nogomet, već je godinama bio član najužeg rukovodstva Hajduka, a od 1985. do 1986. godine i klupski predsjednik. Debitirao je u kup utakmici protiv Partizana u Beogradu 5. listopada 1952. godine, sa sedamnaest godina. Gledatelji isprva nisu pridavali pažnju tom golobradom mladiću, no ubrzo su se uvjerali da se radi o nogometašu izuzetnih sposobnosti. Igrao je vrlo dobro, poduzimao korisne akcije, začuđujućom elegancijom je prelazio protivničke braniče. Prve golove za Hajduk postigao je 14. lipnja 1953. godine na prvenstvenoj utakmici protiv Zagreba u Splitu. Hajduk je pobijedio sa 6:3, a mladahni Joško Vidošević je na toj utakmici postigao svoja prva 3 zgoditka za Hajduk.

Jole je posjedovao jednu vrlinu koja je vrlo važna u nogometu. U igri je bio izuzetno miran i pribran, hladnokrvan u svojim postupcima. Iz razdoblja aktivnog igranja nogometa najviše mu se, po vlastitom priznanju, urezala u sjećanje titula prvaka 1955. godine.

Bio je veliki ljubimac splitske publike, a Hajduk je bio njegova pasija, hobi, život. "To se ne da opisati" - znao je reći pokojni Jole - "koliko mi je Hajduk u srcu." Najbolje svoje igre Vidošević je dao u sezoni 1954./55., kada su bijeli trijumfirali u prvenstvu. Jole je prema anketi Narodnog sporta dobio "žutu majicu" kao najbolji nogometaš Jugoslavije u toj prvenstvenoj sezoni. Tada se domogao i dresa državne reprezentacije te u sjenu bacio Stjepana Bobeka.

Od igranja u plavom dresu najradije se sjećao svog prvog nastupa protiv reprezentacije Italije u Torinu, kada je debitirao pruživši odličnu igru. Naši su usred Italije rasturili "azzure" s 4:0. Takvu katastrofu na domaćem terenu nitko im nije priredio. Bio je vrlo ponosan i na činjenicu da je iz reprezentacije istisnuo velikog Bobeka. Tada su talijanske novine pisale: "Kakav je tek taj Vidošević, kada mu je Bobek rezerva?"

Kada je pretao s aktivnim igranjem, godinama je ostao čvrsto vezan uz svoj Hajduk dajući dugi niz godina veliki doprinos radu klupskog čelnništva. Nastavio je tako borbu za boje Hajduka i Splita na jednom drugom terenu. Uz Fabjana Kaliternu, Petra Bonettija i Janka Rodina, jedini je od nogometaša kluba koji je kasnije postao klupski predsjednik.

Joško Vidošević je pripadao jednoj izuzetno kvalitetnoj generaciji Hajduka koja je u prvoj polovici petog desetljeća prošlog stoljeća vladala jugoslavenskim nogometom, igrajući najljepši nogomet.

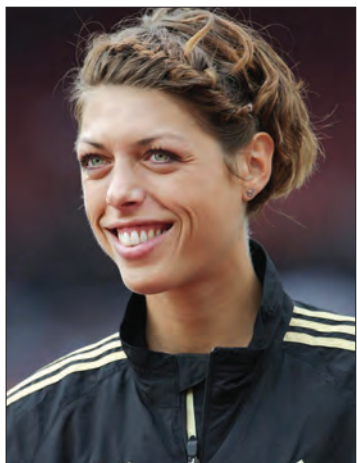
Nažalost, prerano je preminuo 20. kolovoza 1990. godine u Splitu. Sahranjen je na groblju Lovrinac.

ATLETIKA

Blanka Vlašić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Peking 2008. - skok u vis

Jedna od najboljih hrvatskih sportašica u povijesti.

Blanka Vlašić rođena je 8. studenog 1983. godine u Splitu. Kao dijete je započela trenirati u splitskom ASK-u, i to pod paskom trenera i oca Joška Vlašića. Bila je juniorska prvakinja svijeta, a o osvajanju brojnih atletskih mitinga da i ne govorimo. S preskočenih 208 cm postavila je drugi rezultat svih vremena u skoku u vis, i to baš na Hanžekovićevu memorijalu u Zagrebu 2008. godine.

Do sada je nastupila na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyu, 2004. godine u Ateni i 2008. godine u Pekingu, gdje je osvojila srebrnu medalju.

Nakon uspješnog uzleta u svijetu seniorske atletike, zbog bolesti jedno vrijeme nije bila u samom vrhu, da bi se vrlo uspješno vratila skokovima u vis 2006. godine. Te godine ostvaruje dotad najbolje rezultate svoje karijere, a već mnogo ranije je bila hrvatska rekorderka s preskočenih 203 centimetra. Dana 30. srpnja 2007. Blanka preskače visinu od 206 centimetara na atletskom mitingu u Solunu i tako postavlja novi osobni i hrvatski rekord, kojeg samo tjedan poslije ruši na atletskom mitingu u Stockholmu skokom od 207 centimetara. Na Svjetskom atletskom prvenstvu u japanskoj Osaki 2. rujna 2007. godine skokom od 205 centimetara postaje svjetska prvakinja. Od strane Europske atletske federacije proglašena je najboljom atletičarkom Europe 2007. godine, a njezin skok u Osaki je od strane Svjetske atletske federacije ocijenjen svjetskim atletskim pothvatom 2007. godine. Svojim preskokom i ostvarenjem zauzela je posebno mjesto u hrvatskoj sportskoj povijesti. Njezin otac, Joško Vlašić, vjerovao je u nju više nego ona u njega i nikada se nije predavao, iako je često morao voditi borbe s mladenačkim bubicama više nego s atletikom. Borio se i za dvorane i za tretman u hrvatskom sportu, "dizao kredite" koji su se u Osaki i Pekingu višestruko isplatili. Blanka je jednostavno prebrodila sve bubice, rad je izišao na vidjelo i danas je to to. Blanka je prva dame svjetske i europske atletike. Jednostavno, zašto ne? Svi su rekli, gledajući rezultate, da je nepobjediva, ali nekada je tako najteže pobjeđivati. A Blanka je u Osaki pobijedila i popela se na svjetski atletski krov s lakoćom i visinom s kojom pobjeđuju samo veliki prvaci. Visina u kojoj je deset godina teškog rada. Na listi njenog progressa stoji Pula 1997. godine i visina od 161 centimetar. Za malu Blanku je to tada bilo čudo. A deset godina kasnije, s 205 centimetara uzela je svoje prvo svjetsko zlato! Zahvaljujući Blanki Vlašić, Hrvatska je u Osaki dobila svjetsku prvakinja. Samo 22 zemlje, a više ih je od 200 bilo u Osaki, imaju zlato. Blanka je pokazala da uz samo malo povjerenja i Hrvatska to može "svojom rukom", odnosno skokom, da svijet to prepozna. Dobila je meč u Osaki sigurna u sebe toliko koliko mogu biti samo najveći sportski velikani. Nakon dodjele medalja suze, ovoga puta konačno radosnice, potekle su na postolju Blanki niz lice dok je slušala taktove "Lijepe naše", Hrvatskoj i njoj u čast. Nakon toga je izjavila: "Emocije su me potpuno oduzele, bila sam u šoku." Blanka je, ogrnuta hrvatskom zastavom, djevojka koja je svima pokazala da je pobjednica. Velike stvari se događaju onima koji znaju čekati. Njezino, a poglavito čekanje oca Joška se isplatilo. Kruna je došla u Osaki. Komentirajući Svjetsko prvenstvo u Osaki, jedan od najuglednijih svjetskih sportskih dnevnika L' Equipe je napisao: "Blanka Vlašić je nova prva dama atletskog dvora, koja je svojoj maloj zemlji donijela prvu medalju na svjetskim prvenstvima i to onu najsajjniju."

Osim Osake, Blanka Vlašić osvojila je zlatnu medalju i na Svjetskom prvenstvu 2009. u Berlinu, kao i srebrnu na Svjetskom prvenstvu 2011. u Daegu.

Svjetska dvoranska prvakinja je bila 2008. u Valenciji i 2010. u Dohi, 2004. u Budimpešti je bila brončana, a 2006. u Moskvi srebrna. Osvojila je zlato i na Europskom prvenstvu 2010. godine u Barceloni. Pobijedila je gotovo na svim natjecanjima Zlatne lige. Krajem prosinca 2010. godine, u izboru Međunarodnog udruženja sportskih novinara španjolski tenisač Rafael Nadal i Blanka Vlašić izabrani su za najbolje sportaše svijeta u 2010. godini. Iste godine je proglašena najboljom atletičarkom Europe i svijeta te najboljom sportašicom Europe, a prije toga je i 2007. godine bila najbolja atletičarka Europe. Na Mediteranskim igrama u Tunisu 2001. osvojila je zlatnu medalju.

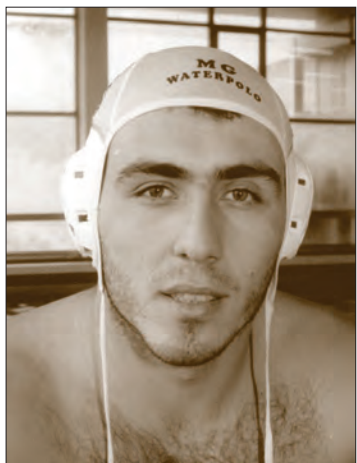
Najbolja sportašica Hrvatske u izboru Sportskih novosti je bila 2004., 2007., 2008., 2009., 2010. i 2011. godine, a nekoliko puta je bila najbolja sportašica Dalmacije. Hrvatski olimpijski odbor ju je 2000. godine proglasio najvećom nadom hrvatskog sporta. Odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora, najbolja sportašica Hrvatske je 2004., 2007., 2008., 2009. i 2010. godine. Za najuspješnijeg sportaša promicatelja Hrvatske u svijetu proglašena je 2008., 2009., 2010. i 2011. godine. Dobitnica je državne nagrade za sport Franjo Bučar za 2006. godinu. Odlikovana je odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

VATERPOLO

Renato Vrbičić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Atlanta 1996.

Nasmijani Šibenčanin.

Renato Vrbičić rođen je 21. studenog 1970. godine u Šibeniku. Njegova karijera prepuna je trofeja, velikih klubova, uspjeha...

Igračku karijeru započeo je u Solarisu iz Šibenika, gdje je 1987. godine počeo igrati za prvu momčad. Ključni je igrač Solarisa od tada pa do 1990. godine. Od 1991. do 1992. godine Vrbičić je igrač splitskog Jadrana, s kojim 1991. i 1992. godine osvaja titulu prvaka Europe. Potom se vraća u rodni grad i stavlja kapicu svog matičnog Solarisa, čiji je igrač od 1992. do 1995. godine. Kratko vrijeme 1995. godine igrač je zagrebačke Mladosti. Iste godine se ponovno vraća u Solaris, čiji je igrač do 1997. Potom 1997. ponovno odlazi u Mladost, čiju kapicu nosi do 2000. godine. U tom trogodišnjem periodu sa žapcima sa Save je osvojio Kup pobjednika kupova 1999. godine, titule prvaka Hrvatske 1997. i 1999., kao i hrvatski kup u vaterpolu 1998. i 1999. U sezoni 2000./01. ponovno je igrač splitskog Jadrana, a zatim je u narednoj sezoni 2001./02. ponovno vaterpolist Mladosti iz Zagreba, s kojom u navedenoj sezoni osvaja Kup LEN i titulu prvaka Hrvatske.

Narednu sezonu 2002./03. provodi u susjednoj Italiji kao vaterpolist Catanije, a naredne 2003./04. igra za momčad Civitavecchiju, da bi karijeru završio gdje je i počeo, u svom Šibeniku, čiji je igrač u sezoni 2004./05., zadnjoj u igračkoj karijeri.

Kao član hrvatske vaterpolske reprezentacije na Olimpijskim je igrama u Atlanti 1996. godine osvojio srebrnu medalju.

Renato Vrbičić je jedan od najvećih centara koje je Hrvatska imala u posljednja dva desetljeća dvadesetog stoljeća. Kada se uzme u obzir tko je sve u navedeno doba u hrvatskom vaterpolu bio "usidren" na dva metra, onda ova napomena itekako ima svoju težinu.

Renato Vrbičić ili, jednostavnije, samo Vrba, bio je jedan od stožernih igrača u osvajanju olimpijskog srebra u Atlanti. Pripomenemo li da je Vrba tada bio prvi centar izabrane vrste, a nadolazeći Hinić drugi, opet smo sve rekli. Igrač gotovo nadljudske, nestvarne, životinjske snage, bio je noćna mora svim braničima svijeta. A počelo je kao i kod mnogih vaterpolista.

"Kralježnica je kriva. Imao sam kao dijete problema, liječnici su me uputili u bazen, u plivanje kao terapiju" – pojašnjavat će Vrba kasnije.

Tako je i prije nego je počela, prekinuta zapravo jedna nogometna karijera.

"U biti, ja sam više želio trenirati nogomet. E... da jesam, gdje bi mi bio kraj. Ne bi bio ovdje, nego na Havajima." – u svom će zafrkantskome stilu Vrba.

Za stablo vrbe su uobičava reći da je tužno. Šibenska Vrba je oprečan primjer. Lice s kojeg ne silazi smiješak, stalno kao puška zapet i spreman za zafrkanciju. Osim na jednom mjestu – s Vrbom nije bilo šale u bazenu.

U karijeri je imao tri velike klupske ljubavi kojima se uvijek vraćao – matični Šibenik, u kojem je započeo i završio karijeru, Mladost s kojom je osvojio najviše trofeja te splitski Jadran s kojim je dva puta bio na krovu Europe.

"Uvijek ću se sjećati prvog polufinala koje smo igrali kao domaćini u Zagrebu protiv Savone. Dvije sekunde prije kraja, bio sam "na vratnici", Bezmalinović mi je dao loptu, a ja pogodio. Za pobjedu, za finale. Moje prvo zagrebačko slavlje."

Renato Vrbičić je kao član srebrene hrvatske vaterpolske reprezentacije iz Atlante 1996. godine dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Odlikovan je odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Po završetku igračke karijere ostao je u Šibeniku kao trener u sportu u kojem je, kako sam reče, „stekao velik broj prijatelja, upoznao mnoge nove sredine i dobio puno punata po glavi."

Renato Vrbičić, još jedan iz plejade velikih hrvatskih sportaša. Zaista, dovoljno je reći – srebrni hrvatski olimpijac.

VATERPOLO

Zdeslav Vrdoljak

1 odličje - Srebrna medalja: OI Atlanta 1996.

Još jedan vrhunski izdanak splitskog vaterpola.

Zdeslav Vrdoljak rođen je 15. ožujka 1971. godine u Splitu. Igračku karijeru započeo je u splitskom Mornaru u kojem je prošao sve mlađe klupske uzraste, da bi potom nastupao za prvu momčad od 1987. do 1993. godine. Iz Mornara prelazi na Zvončac, u susjedni Jadran. Te sezone su "jadranaši" dogurali do polufinala kupa prvaka, a Zdeslav je od 1994. godine postao vaterpolist zagrebačke Mladosti. Sa "žapcima sa Save" osvojio je titulu prvaka Hrvatske, kup prvaka i europski Superkup sve 1996. godine. Neposredno pred Olimpijske igre u Atlanti Vrdoljak se vraća kući i ponovo pristupa Jadranu, čiji dres nosi do 1999. i s kojim nastupa u finalu LEN-a kupa. Kao član ovog kluba je osvojio srebrnu medalju na Olimpijskim igrama 1996. u Atlanti. Kapicu POŠK-a, s kojim osvaja kup Hrvatske, nosi od 1999. do 2001. Iz rodnog grada odlazi u Italiju, u Padovu. Četiri sezone je briljirao i bio najbolji strijelac Druge talijanske lige, a posljednju sezonu bio je igrač – trener i uveo Padovu u Serie A. Godine 2005. odlučio je zahvaliti se inozemstvu, vratio se kući u Split i pristupio svom matičnom klubu Mornaru, a paralelno s igranjem vodio je prednatjecatelje u školi vaterpola.

Zdeslav Vrdoljak je jedan od naših malobrojnih vaterpolista koji je igrao prvenstvo Saudijske Arabije i Egipta. Na poziv prijatelja Gorana Sablića, trenera iz Mornarove škole koji radi po egzotičnim zemljama, odlazio je opismenjivati vaterpolske prvašice. O tim danima Zdeslav voli kazati: "Ta tri mjeseca u Egiptu su mi nezaboravna. Trebalo mi je malo dok se priviknem na njihov život, ali sve je bilo super".

Razmišljao je Vrdoljak o sportskoj mirovini, međutim 2007. godine je izronio iz povijesti i prometnuo se u ključnog čovjeka briljantnog trijumfa hrvatske vaterpolske reprezentacije na Svjetskom prvenstvu u Melbourneu, gdje su se naši zakitili zlatnom medaljom. Kapetan i dobri duh reprezentacije kao da je isplivao s dna bazena i postao junak. Nije mala stvar biti predvodnik najbolje družine vodenog loptanja na svijetu.

Inače, treba reći da je Zdeslav Vrdoljak bio hrvatski vaterpolski reprezentativac od 1994. do 1999. godine, da bi se nakon punih osam godina, 2007., na nagovor izbornika Ratka Rudića slavodobitno vratio i time obilježio hrvatsku sportsku povijest.

Vrdoljak je bio izniman vaterpolist, fantastično brz, s izrazitim smislom za igru, a krasio ga je i nepredvidljiv udarac. Paker koji je znao zabiti gol. On je čovjek koji oko sebe širi pozitivne vibracije, okuplja ljude, pa je bio jedan od ključnih igrača glede ekipiranja hrvatske zlatne reprezentacije. Povukao je sa sobom Vićana, Smodlaku, Hinića i Barača koji su na njegov nagovor i u ime renesanse našeg vaterpola ponovno stavili kockastu kapicu. U pravom smislu riječi, bio je pokretač akcije "svi u Melbourne po medalju". Baš za vrijeme Svjetskog prvenstva u Melbourneu proslavio je 36. rođendan.

U karijeri je promijenio dosta momčadi, no priznaje da je ova iz Melbournea bez konkurencije najbolja, iako joj dodatnu težinu daje i uspjeh koji su ostvarili. O tome voli reći: "Ekipa je zajedno disala u svakom trenutku, sve se znalo bez ikakvih pitanja. A u sustavu koji funkcionira, koji je prava ekipa kao što smo mi bili na Svjetskom prvenstvu, rezultat ne može izostati. To zajedništvo nam je i donijelo zlato."

Nastupio je na Mediteranskim igrama u Bariju 1997., gdje je osvojio srebrnu medalju.

Njegove odlične igre ponovno su prisilile zagrebačku Mladost da ga pozove u svoje redove, što se i ostvarilo u srpnju 2007. kada je ponovno, u 36. godini, odjenuo njihovu kapicu, a naravno ponio i kapetansku vrpču. U ovom klubu je 2009. godine i završio igračku karijeru.

Dvostruki je dobitnik Državne nagrade za sport Franjo Bučar, kao član reprezentacije 1996. godine te osobno 2007. godine. Odlikovan je državnim odličjima Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara i Redom hrvatskog pletera.

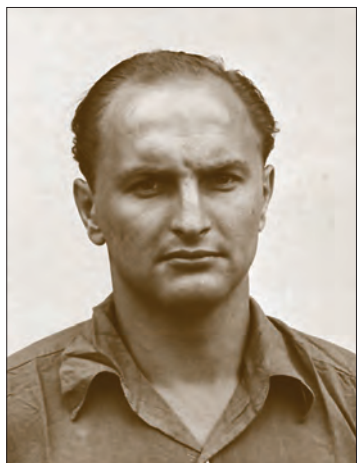
Nakon završetka igračke karijere radi kao trener u mlađim uzrastima splitskog Mornara. Nedavno je preuzeo vođenje seniorske momčadi. Njegovim stopama krenuli su sinovi Dario i Marin koji nastupaju za mlađe kategorije Mornara i hrvatske reprezentacije.

NOGOMET

Franjo Wölfl

1 odličje - Srebrna medalja: OI London 1948.

Jedan od najboljih strijelaca u našem nogometu.

Franjo Wölfl rođen je 18. svibnja 1918. godine u Zagrebu. Igračku karijeru započeo je u zagrebačkoj Concordiji, potom je od 1935. do 1937. godine nogometaš SK Viktorije iz Plzena. Od 1938. do 1945. godine Wölfl je igrao zagrebačkog Građanskog, s kojim osvaja prvenstvo Jugoslavije u sezoni 1939./40. te prvenstvo Hrvatske 1943. godine. Nakon završetka Drugog svjetskog rat, 1945. godine pristupa zagrebačkom Dinamu, čiji dres nosi do 1953. godine. U tom periodu sa zagrebačkim Plavima je osvojio prvenstvo Jugoslavije u sezoni 1947./48. te jugoslavenski nogometni kup 1951. godine. Igrao je na mjestu spojke i vođe napada. Bio je vrhunski tehničar, odlično je igrao glavom, imao je snažan udarac objema nogama podjednako. Bio je vrstan graditelj igre. Inteligentan napadač s profinjenim smislom za skupnu igru, pravi majstor za izvođenje slobodnih udaraca. Bio je najbolji strijelac u prvenstvima Jugoslavije u sezoni 1946./47. s 28 postignutih golova, te u narednoj 1947./48. s 22 postignuta gola. Za Dinamo je odigrao 304 utakmice i postigao 245 pogodaka.

Za reprezentaciju Jugoslavije je od 1938. do 1951. godine odigrao je 12 utakmica i postigao 6 zgoditaka.

Odigrao je 4 utakmice kao nogometaš Građanskog, a 8 kao igrač zagrebačkog Dinama. Debitirao je 25. rujna 1938. godine u Varšavi, u prijateljskoj utakmici protiv domaće reprezentacije Poljske koja je završila neodlučeno 4:4. Tada je postigao i za prvi gol za Jugoslaviju. Od dresa reprezentacije Jugoslavije oprostio se 6. svibnja 1951. godine u Milanu, u prijateljskoj utakmici protiv domaće reprezentacije Italije koja je završila neodlučeno 0:0. Jednom je bio i kapetan nogometne reprezentacije Jugoslavije.

Sudjelovao je na Olimpijskim igrama 1948. godine u Londonu, gdje je osvojio srebrnu medalju.

Za hrvatsku nogometnu reprezentaciju je kao nogometaš Građanskog od 1940. do 1944. godine odigrao 18 utakmica i postigao 13 zgoditaka. Debitirao je u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Švicarske u Zagrebu 2. travnja 1940. (4:0), dok se od dresa s državnim hrvatskim grbom oprostio također u Zagrebu, ovog puta u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Slovačke 9. travnja 1944. (7:3).

Posebno je, od svih reprezentativnih utakmica u dresu reprezentacije Hrvatske, spominjao nesretni poraz protiv Mađarske od 1:0, u Budimpešti 2. svibnja 1940. godine. Cijelu utakmicu Hrvatska je bila uvjerljivo bolja. Mađarska se stalno branila i u 85. minuti je lukava lijeva spojka Mađara, Dudas, poentirao za minimalnu pobjedu Mađara. U toj utakmici Hrvati su bili uigrani, tijekom cijele utakmice doslovce siloviti... Ali na kraju se, nažalost, samo rezultat pamti.

Često je spominjao tu utakmicu. Uz Ivana Jazbinšeka, rekorder je po broju odigranih utakmica za Hrvatsku reprezentaciju od 1940. do 1944. godine, njih čak 18. Također je s 13 postignutih golova najbolji hrvatski reprezentativni strijelac tog vremena.

Franjo Wölfl je nastupao u zasigurno najjačoj navali Građanskog u povijesti, koju su tvorili: Cimermančić, Wölfl, Lešnik, Antolković i Kokotović. Za njom ništa nije zaostajala ni navala Dinama neposredno poslije Drugog svjetskog rata, koju su sačinjavali: Cimermančić, Kacian, Wölfl, Željko Čajkovski i Benko.

Nakon završetka igračke karijere ostaje u nogometnom sportu. Dugi niz godina obnaša dužnost tehničkog direktora zagrebačkog Dinama. U tom vremenu Dinamo je osvojio dva prvenstva Jugoslavije u sezonama 1953./54. i 1957./58., kao i kup Jugoslavije 1960., 1963. i 1965. godine.

Bio je član izborničke komisije za izbor reprezentacije Jugoslavije na Svjetskom prvenstvu u Švicarskoj 1954. godine, zajedno s Brankom Pešićem, Aleksandrom Tirnanićem, Leom Lemešićem i Milovanom Čirićem. Navedena komisija je pet mjeseci obnašala navedenu dužnost.

Franjo Wölfl također je, zajedno s Leom Lemešićem i Brunom Kneževićem, bio član izborničke Komisije za izbor reprezentacije Hrvatske pred susret s reprezentacijom Indonezije u Zagrebu, u rujnu 1956. godine. Bio je trener i NK Karlovac 1955. godine.

Franjo Wölfl preminuo je 8. srpnja 1987. godine u Zagrebu i sahranjen je na groblju Mirogoj.

VATERPOLO

Marijan Žužej

1 odličje - Srebrna medalja: OI Melbourne 1956.

Simbol vjernosti i odanosti Mladosti.

Marijan Žužej rođen je 8. veljače 1934. godine u Mariboru. S plivanjem je započeo u Osijeku u Plivačkom klubu Mladost, i to odmah po osnutku kluba 1949. godine. Visok, jak, pun volje i snage bio je Žužej, a stručnjaci su mu predviđali veliku karijeru. On ju je ostvario, doista u vodi, ali ne u plivanju nego u vaterpolu. Na omladinskom prvenstvu Jugoslavije u Rijeci 1950. godine članovi Omladinca, Marijan Žužej i Vlado Giner, postaju prvaci države.

Malo potom, Žužej se okreće vaterpolu i tada započinje jedna od najvećih igračkih karijera na prostoru bivše države. Godine 1951. postaje vaterpolist Mladosti i vrlo brzo svojim igrama pokazuje da nije pogriješio kada je plivanje zamijenio vaterpolom.

Kapicu Mladosti Žužej je nosio punih dvadeset godina - u početku kratko onu mlađih uzrasta, a zatim od 1952. godine kao prvotimac.

Svi trofeji ovog kluba, koji je proglašen najboljom svjetskom vaterpolskom momčadi dvadesetog stoljeća, sve do 1971. godine vezani su uz ime Marijana Žužēja.

Već početkom šezdesetih godina prošlog stoljeća Mladost je druga na neslužbenom prvenstvu Europe u Strasbourgu, a zatim je prvak Europe 1968., 1969. i 1970. godine.

Bila je to jedna od najboljih momčadi u povijesti klupskog vaterpola, a bili su i velik dio reprezentacije Jugoslavije. Bilo je to vrijeme Karla Stipanića, Zdravka Hebela, Ozrena Bonačića, Zlatka Šimenca, Ivana Trumbića, Marijana Žužēja, Miroslava Poljaka, a tu su još bili Jonke, Fulgosi, Žagar...

Trener momčadi prvih godina šestog desetljeća prošlog stoljeća bio je Juraj Amšel, kojega je kasnije naslijedio Ivan Trumbić, kao igrač i trener. Zanimljivo je istaknuti da je i Amšelu i Trumbiću pomoćnik, ili kako se onda govorilo - pomoćni trener u vodi, bio Marijan Žužej. Jasno, uz to je bio i igrač. Ovaj podatak najbolje govori o Žužēju kao igraču, vaterpolskom znalcu, ali i čovjeku od povjerenja.

Žužej je kao dio Mladosti osvojio titule prvaka Jugoslavije 1962., 1967., 1969. i 1971. godine, kao i zimsko prvenstvo bivše države 1960., 1961., 1962., 1964. i 1970. godine.

Nakon završetka igračke karijere u Mladosti, pred sam kraj karijere, Žužej je jedno vrijeme igrao za zagrebački Medveščak.

Nastupi u kapici reprezentacije Jugoslavije predstavljaju vrlo značajno razdoblje u bogatoj karijeri Marijana Žužēja.

Nastupio je na Olimpijskim igrama 1956. godine u Melbourneu, gdje je Jugoslavija osvojila srebrnu medalju. U konkurenciji deset zemalja sudionica srebrno odličje osvojilo je deset Hrvata: Juraj Amšel, Ivica Cipci, Tomislav Franjković, Vlado Ivković, Zdravko Ježić, Hrvoje Kačić, Zdravko Kovačić, Lovro Radonić, Marijan Žužej i Ivo Štakula. Jedanaesti je u momčadi bio igrač splitskog Mornara Božidar Vuksanović. Trener ove "velike" hrvatske momčadi bio je Filip Bonačić. Prvo mjesto u skupini osvojeno je pobjedama nad SSSR-om s 3:2, Australijom s 9:1 i Rumunjskom s 3:2. Potom je u razigravanju za poredak od prvog do šestog mjesta pobijeđen SAD s 5:1, a sa SR Njemačkom rezultat je bio 2:2. Prvi poraz nanijeli su im Mađari, zatim je pobijedena Italija s 2:1. Odlučujući dvoboj je odigran između Mađarske i SSSR-a, samo nekoliko mjeseci nakon sovjetske intervencije u Mađarskoj. Pričali su očevdci da je to bio pravi rat u vodi. Pobijedili su Mađari i tako su postali olimpijski pobjednici, mi smo bili drugi, a SSSR se morao zadovoljiti brončanom medaljom.

Žužej je na ovom turniru odigrao svih sedam utakmica.

Dvije godine kasnije, na Europskom prvenstvu u Budimpešti Žužej je ponovno bio dio momčadi koja je osvojila srebrnu medalju. Zlatna je medalja opet pripala Mađarskoj koja je u finalu pobijedila Jugoslaviju s 5:3. Nastupio je i na Olimpijskim igrama 1960. godine u Rimu, kada je zauzeto četvrto mjesto. Bila je to u odnosu na Melbourne dosta izmijenjena momčad u kojoj su, pored Žužēja, srebrni iz Melbournea bili još Cipci, Ježić i Radonić. I na ovom turniru Žužej je odigrao svih sedam utakmica i postigao šest golova.

Marijan Žužej je vaterpolist koji je obilježio najtrofejnije razdoblje zagrebačke Mladosti u povijesti. Osvojio je olimpijsku i europsku medalju, tri puta je bio klupski prvak Europe. Karijera za sva poštovanja i respekta.

Premинуo je 18. prosinca 2011. u Zagrebu i sahranjen je na groblju Mirogoj.

TENIS

Goran Ivanišević

2 odličja - 2 brončane medalje: OI Barcelona 1992. - pojedinačno i parovi

Veliki, jedan od najvećih sportaša u povijesti Hrvatske.

Goran Ivanišević rođen je 13. rujna 1971. godine u Splitu. Kada je Bog dijelio talent, Goran je bio u prvom redu. I dobio je puno, jako puno, sve što je trebalo da bi se s Firula prometnuo do planetarne slave usprkos nekima, a takvih je bilo dosta, koji su znali pronalaziti mane tamo gdje ih objektivno nikada nije bilo. Tenisku karijeru započeo je i završio kao igrač Teniskog kluba Split, u kojem je počeo 1985. godine. Od 1988. do 2004. godine profesionalno je igrao tenis. Goran Ivanišević je bio reprezentativac Jugoslavije od 1988. do 1990. godine, dok je dres s hrvatskim grbom nosio od 1992. do 2005. godine.

Ivanišević je skrenuo pažnju međunarodne teniske javnosti na rat u Hrvatskoj tijekom turnira u Wimbledonu 1991. godine, kada je oštro osudio agresiju i zatražio pomoć međunarodne zajednice.

Kao što je spomenuto, profesionalno se počeo baviti tenisom 1988. godine. Iste godine osvaja svoj prvi naslov u paru s Nijemcem Rudigerom Haasom. Značajne uspjehe bilježi od 1990. godine. Na Roland Garrosu je izbacio Borisa Beckera i probio se do četvrtfinala. Na istom turniru je u paru s Čehom Kordom stigao do finala. Te godine Goran osvaja turnir u Stuttgartu i pomaže reprezentaciji Jugoslavije osvojiti Svjetski momčadski kup.

Goran Ivanišević ubrzo je postao poznat po svojoj napadačkoj igri i izrazito jakom servisu. Za nekoliko godina postati će vodeći na listi tenisača s najviše neobranjenih servisa na ATP turnirima.

Čak tri puta je nastupao u finalima velikog najvećeg Wimbledonu, dok ga konačno nije osvojio 2001. godine. Zbog ozljeda ramena propušta brojne turnire krajem devedesetih godina dvadesetog stoljeća, tako da je u ljetu 2001. godine Ivanišević bio 125. igrač svijeta. Taj plasman nije bio dovoljan da se izravno plasira za Wimbledon, pa mu organizatori dodjeljuju pozivnicu. Protivno svim očekivanjima, Goran Ivanišević se probija do finala u kojem ga je čekao Patrick Rafter. U vrlo izjednačenom finalu slavio je Goran sa 6:3, 3:6, 6:3, 2:6 i 9:7 te tako postao igrač s najnižim rankingom u povijesti i prvi igrač koji je s pozivnicom osvojio ovaj prestižni turnir. Prigodom povratka u rodni Split, na Rivi ga je dočekalo preko 100.000 sugrađana koji su mu time iskazali zahvalu što se popeo na svjetski teniski vrh.

Godine 2005. osvaja Davis cup zajedno s Mariom Ančićem, Ivom Karlovićem, Ivanom Ljubičićem, Rokom Karanušićem te izbornikom Nikolom Pilićem.

Najbolji plasman na ATP ljestvici najboljih tenisača svijeta ostvario je 1994. godine, kada je bio drugi. U pojedinačnoj igri ukupno je u karijeri osvojio 22 prestižna teniska turnira, dok je u igri parova pobijedio na 9 turnira.

Olimpijske igre imaju posebno i uz veliki Wimbledon najznačajnije mjesto u karijeri Gorana Ivaniševića. Nastupio je četiri puta na olimpijskim igrama - prvi puta kao član reprezentacije Jugoslavije u Seoulu 1988. godine, a potom kao član hrvatske reprezentacije 1992. godine u Barceloni, 1996. u Atlanti i 2000. godine u Sydneyu. Posebno je značajan nastup Gorana Ivaniševića u Barceloni. Na tim igrama Goran je osvojio prve dvije olimpijske medalje za Hrvatsku od uspostave samostalnosti. Jednu pojedinačno, a drugu u paru s Goranom Prpićem.

Na ovim prvim ljetnim igrama u povijesti na kojima je nastupila Republika Hrvatska, Goran Ivanišević je imao čast da na ceremoniji otvaranja ponose zastavu Republike Hrvatske.

U svijetu tenisa je bio poznat po svojoj napadačkoj igri i izrazito jakom servisu. Svjetski je rekorder po broju asova. U čak pet sezona postigao ih je više od 1000, a najviše 1996. godine - 1477 asova. Samo je troje tenisača osim njega uspjelo postići više od 1000 asova u sezoni.

Goran Ivanišević je u anketi Sportskih novosti proglašen najboljim sportašem Hrvatske 1992., 1993., 1994., 1996. i 2001. godine. Hrvatski olimpijski odbor ga je 1994. proglasio najuspješnijim promicateljem Hrvatske u svijetu. Po izboru HOO-a najbolji je sportaš Hrvatske 1996. i 2001., a član najbolje momčadi u državi je 2005. godine.

Što na kraju teksta reći - Goran Ivanišević, ljevoruki genijalac s Firula, tenisač kakav se vjerojatno više neće roditi. Jedan i jedini. Najveći!

Godine 1992. dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a od 2010. godine počasnik je Kuće slave splitskog športa. Odlikovan je državnim odličjima Red kneza Branimira s ogrlicom i Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

RUKOMET

Mirko Alilović

1 odličje - Brončana medalja: OI London 2012.

Najbolji kada je najpotrebnije.

Mirko Alilović rođen je 15. rujna 1985. godine u Ljubuškom, u Bosni i Hercegovini. Igračku karijeru započeo je u momčadi Izviđača iz rodnog grada, gdje je s 15 godina stao na rukometni gol. Od tada pa danas, najprije u mlađim uzrastima, a poslije na vratima prvih momčadi gdje je do sada branio, Mirko je neprikosnoven. Vladar na crti, odličan u obrani sedmeraca, vrlo dobar u pokrivanju kuteva...

Za prvu momčad Izviđača počeo je Alilović, kao nesvakidašnji talent, braniti vrlo rano. Već 2002., s nepunih 17 godina, Alilović je gotovo pa postao prvi vratar svoje momčadi, koja se natječe u prvenstvu prve lige Rukometnog saveza Bosne i Hercegovine. Od 2002. do 2005. Alilović je jedan od najboljih igrača kluba i jedan od najzaslužnijih što je Izviđač postao prvak Bosne i Hercegovine u rukometu 2002., 2004. i 2005. godine.

Već na početku karijere, uvažavajući Izviđača, bilo je jasno da je vratar za mnogo jače sredine. U ljeto 2005. godine bilo je više ponuda. U igri je bila i opcija da Mirko prijeđe u najtrofejniji hrvatski klub Badel 1862 Zagreb, ali ipak je izabrao teži put i sa samo 20 godina otišao u španjolski trofejni klub Ademar Leon. Tu se zadržao do 2010. godine i s ovim klubom je osvojio španjolski Asobal kup 2009. godine.

Dok je branio u Španjolskoj, iako daleko od rodne grude, proglašen je 2007. godine sportašem godine u Ljubuškom. To je najbolji dokaz koliko se ovog vrhunskog sportaša cijeni u rodnom kraju.

U sezoni 2010./11. brani u Sloveniji kao vratar RK Celje, a u ljeto 2011. godine Alilović odlazi u Mađarsku, u trofejni klub KC Veszprem. Dosad je s ovim slavним klubom osvojio prvenstvo i kup Mađarske 2012. godine.

Kako je Mirko Alilović rođen, živio i započeo igračku karijeru u Bosni i Hercegovini, vrlo je rano bilo pritiska da stane na gol rukometne reprezentacije Bosne i Hercegovine. Međutim, Mirko je uvijek jasno govorio: "Svaka čast i hvala im lijepa na pozivu, ali ja se nadam da ću jednog dana dobiti poziv da branim za reprezentaciju Hrvatske."

Godine 2006. prvi put je pozvan u kadar hrvatske rukometne reprezentacije i od tada je gotovo stalno na голу reprezentacije. Na Svjetskom prvenstvu u Njemačkoj prestao je Alilović biti talent, postao je udarna snaga hrvatske reprezentacije za budućnost jer tek mu je tada bila 21 godina. Prestale su priče o velikom talentu, vrataru dvometrašu koji diže nogu do prečke kad se sjeti.

Na Svjetskom prvenstvu u Njemačkoj Alilović je doista na velika vrata ušao u rukometni svijet i iskoristio šansu koja mu je pružena jer je tada prvi vratar reprezentacije, Vlado Šola, bio u 39. godini života. Iako mlad vratar - kada bi god dobio priliku, Alilović bi je iskoristio na najbolji mogući način.

Na голу hrvatske rukometne reprezentacije dosad je osvojio medalje na europskim prvenstvima: srebro 2008. u Norveškoj i 2010. u Austriji te brončanu medalju na Europskom prvenstvu 2012. godine u Srbiji.

Na Svjetskom prvenstvu u Hrvatskoj 2009. godine osvojio je srebrnu medalju, a 2013. u Španjolskoj brončanu.

Nastupio je Alilović na Olimpijskim igrama 2008. godine u Pekingu, kao i na Igrama 2012. godine u Londonu, gdje je osvojio brončanu medalju.

Na Europskom prvenstvu u Austriji 2010. je po ocjeni više medijskih kuća bio najbolji vratar natjecanja. Vladao je situacijom od starta, bio junak glavnih naših utakmica. I, još nešto. Njemu su tada bile 24 godine, a svi ostali konkurenti, poput Omeyera ili Szmala, imali su preko 30. Mirko je branio iza sve tri vrste obrana ili tko zna koliko još, a njegovi konkurenti ispred samo jedne, s kojom se znaju napamet. Sve je uspio i zato je zaslužen bio broj 1, ispred velikog Francuza Thierryja Omeyera. Ostvario je Mirko prognoze "velikog" Vlade Šole, koji je prije prvenstva Europe tvrdio da će Alilović biti najbolji vratar natjecanja.

Mirko Alilović, neprikosnoveni vladar na vratima hrvatske rukometne reprezentacije.

TENIS

Mario Ančić

1 odličje - Brončana medalja: OI Atena 2004. - parovi

Nastavio je niz velikana „bijelog sporta“ na splitskim Firulama. Mario Ančić rođen je 30. ožujka 1984. godine u Splitu. Završio je Pravni fakultet. Split je i u tenisu toliko dao hrvatskom sportu da se bez ustezanja može reći da je grad pod Marjanom, odnosno splitske Firule, ishodište hrvatskog tenisa.

Ančić je igrao tenis od svoje sedme godine, a od svoje desete trenirao je s Goranom Ivaniševićem.

Poput Ivaniševića, godine u Marijevu slučaju nikada nisu bile pretjerano važne, uvijek je bio barem za korak ispred, s lakoćom je stizao starije od sebe, a u tenisu je to najteže. Na prijelazu iz jednog milenija u drugi, 2000. godine, šesnaestogodišnji Splitsanin je uspio ono što nitko iz njegova kluba nije do tada. Postao je najbolji junior svijeta sa samo šesnaest godina. Talent jednostavno ne može čekati. U ovom slučaju to je bila eksplozija. Više nego što je tko imao hrabrosti tražiti.

To što se uhvatio reketa, iako je naderenost dokazivao i u nogometnom podmlatku Hajduka, zapravo je pitanje dvorišta. Teniski tereni su njegovo dvorište, budio se i išao spavati gledajući kroz prozor na teniske terene. Privrženost sportu može zahvaliti genima - mama je bila atletičarka, otac košarkaš, a stariji brat Ivica njegov trener i hrvatski teniski reprezentativac. Na sceni je sada i njegova mlađa sestra Sanja, koja je kao i on članica Tenis kluba Split.

Progresija ovog mladog Splitsanina od malih je nogu bila konstantna i očekivanja teniske javnosti uvijek su bila velika. Još kada je imao deset godina pričalo se o "jednom malom koji ima sve da bi bio nasljednik Gorana Ivaniševića". Nekome bi to bilo opterećenje, netko ne bi izdržao, ali Mario je ostao čvrst. Bio je europski prvak do 14 godina, izvanredan junior, finalist Australian Opena s 15 godina, početkom 2001. bio je prvi na svjetskoj juniorskoj rang listi.

Na veliki svjetsku scenu iskoračio je 2002. godine kvalificiravši se za Wimbledon, odnosno kada je u prvom setu nokautirao Rogera Federera u tri seta na centralnom igralištu.

Učesnik je Olimpijskih igara 2000. godine u Sydneyu i 2004. godine u Ateni, u kojoj je s Ivanom Ljubičićem osvojio brončanu medalju u igri parova.

Poslije Atene, Mario Ančić je afirmirano svjetsko ime, neupitno izvan svake priče o slučajnosti. U atenskoj brončanoj noći vraća se u svjetski vrh nakon što je u Wimbledonu te 2004. godine stigao do polufinala i borio se protiv Andyja Roddicka.

Godina 2005. također će ostati zlatnim slovima upisana u karijeri ovog mladog Splitsanina. Naime, te godine je član hrvatske reprezentacije te osvaja Davis cup zajedno s Goranom Ivaniševićem, Ivom Karlovićem, Ivanom Ljubičićem, Rokom Karanušićem i izbornikom Nikolom Pilićem. Potrebno je istaknuti da je Mario Ančić pojedinačno osvojio tri ATP turnira, i to 2005. i 2006. godine turnir u Hertogenboschenu te, također 2006., u Sankt Petersburgu.

U igri parova je pobjednik na četiri turnira: 2003. u Indianapolisu, 2005. u Münchenu i 2006. godine u Šangaju i Bombaju. Te godine bio je sedmi igrač svijeta. Ta godina je ujedno bila i zenit njegove karijere.

Godine 2007. počeli su problemi sa zdravljem. Najprije je ozlijedio koljeno, a uoči Davis Cupa 2007., pred dvoboj s Nijemcima dijagnosticirana mu je mononukleozna. Pokušao se vratiti 2009. godine, igrao je polufinale turnira u Rotterdamu i finale u Zagrebu, no 2010. godine je zadobio ozljedu leđa nakon koje više nije bilo povratka tenisu.

U veljači 2011. godine je zbog zdravstvenih problema definitivno odlučio prekinuti igračku karijeru, u svojoj 26. godini života.

Godine 2004. zajedno s partnerom iz reprezentacije, Ivanom Ljubičićem, postaje dobitnik Državne nagrade za sport Franjo Bučar, a odlikovan je i državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara. U nekoliko navrata je proglašavan najboljim sportašem Dalmacije.

Godine 1998. Hrvatski olimpijski odbor mu je dodijelio priznanje za najveću nadu hrvatskog sporta, a 2005. je član najuspješnije hrvatske momčadi u izboru HOO-a.

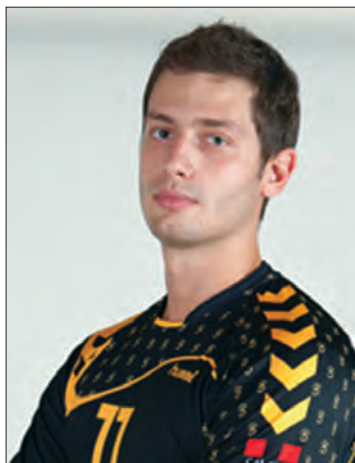
Zaposlen je kao pravnik u američkoj NBA ligi.

RUKOMET

Damir Bičanić

1 odličje - Brončana medalja: OI London 2012.

Vrlo mlad je osjetio sve strahote Domovinskog rata. Damir Bičanić rođen je 29. lipnja 1985. godine u Vukovaru. Njegova životna priča je teška, baš kao i ona mnogih njegovih sugrađana. Prije nego što je počeo rat, roditelji su ga poslali u Umag kod prijatelja i tamo je Damir išao u školu. Roditelji su ostali u Vukovaru, pa su tamo bili i kada je grad pao. Majka je potom otišla u Osijek, otac je tri mjeseca proveo u logoru u Begejcima. Srećom, svi su ostali „na broju“.

Unatoč traumatičnom djetinjstvu, Damira roditelji nikada nisu učili da mrzi. Nikada ga nisu podsjećali na te strašne dane i nikada mu nisu pričali o tome što je sve u ranom djetinjstvu prošao. Otac mu slijedom boravka u logoru sigurno ima neke traume, no uvijek ih je vješto prikrivao od Damira, koji rat zapravo i nije doživio. Imao je šest godina kada je napustio Vukovar.

Rukometnu karijeru je kao prognanik započeo u Rukometnom klubu Umag, gdje je igrao u mladim uzrastima. Nakon toga se ovaj odlični vanjski igrač vraća u svoju Slavoniju, gdje je stasao igrajući do 2005. godine za Rukometni klub Osijek Elektromodul.

Godine 2005. otišao je u Zagreb i sezonu 2005./06. igra za momčad Agram Medveščaka, a potom je od 2006. do 2008. godine igrač Zagreb CO, s kojim 2007. i 2008. godine osvaja titulu prvaka i kup Hrvatske.

Od 2008. do 2010. godine igra u Španjolskoj za momčad Ademar Leone, s kojim je 2009. godine osvojio španjolski Asobal kup.

Od 2010. godine Bičanić je u Francuskoj i igra za momčad Chambrey Savoie.

Damir Bičanić je vrlo mlad dospio i do hrvatske reprezentacije. Već 2005. godine nastupio je na Mediteranskim igrama u Alemeriji, gdje je osvojio srebrnu medalju.

Na europskim prvenstvima 2010. u Austriji osvojio je srebro, a 2012. u Srbiji zakitio se brončanom medaljom. Na Svjetskom kupu 2006. u Švedskoj osvojio je zlatnu medalju, a na Svjetskom prvenstvu u Španjolskoj 2013. osvojio je broncu.

Nastupio je Bičanić i na Olimpijskim igrama 2012. godine u Ateni, gdje je osvojio brončanu medalju.

Kaže da mu je uvijek želja bila igrati u Španjolskoj. Tu je, kaže, u momčadi slavnog Ademar Leona proveo dvije lijepe godine i jedan je od najzaslužnijih za osvojeni Asobal kup. Veli da je igranjem u ovom „velikom“ klubu ostvario svoj cilj. Inače, španjolsku ligu smatra najjačom na svijetu.

Ipak, najveći trofej koji je osvojio u dosadašnjoj karijeri je brončana medalja s Olimpijskih igara 2012. u Londonu. Na cijelom turniru je pružio solidnu igru. Godine u jakim španjolskim i francuskim ligama su ga očvrstnule, u budućnosti mu je namijenjena uloga prvog nasljednika „velikog“ Blaženka Lackovića. Veliki je potencijal hrvatskog rukometa, uvijek spreman kao iz katapulte izbaciti bombu.

O njemu kao čovjeku i igraču lijepo zbore njegovi suigrači i treneri, jer on je naprosto gospodin na terenu i van nje ga. Za izdvojiti je riječi bivšeg izbornika Lina Červara koji je prvi Damira uvrstio u hrvatsku reprezentaciju: „Damir je jedina, strašno obljubljen u obitelji, zaslužuje takvo iskazivanje ljubavi. Finog ponašanja, kulturni, jako voli rukomet i zadovoljan sam što je našao sebe i sretan kako je bio u Španjolskoj, tako i sada u Francuskoj. Vidim ga jako pozitivno i pred njim je vjerujem svijetla budućnost.“

Damir Bičanić je neupitno igrač budućnosti hrvatskog rukometa. Dijete iz obitelji koja je prošla golgotu hrvatskog naroda početkom devedesetih godina prošlog stoljeća. To je, po kazivanju njegovih suigrača iz svlačionice, igrač pun nacionalnog naboja, igrač koji naprosto gine u dresu reprezentacije. Nije ni čudno kada se zna kakvu je patnju prošla njegova obitelj i cijeli rodni grad Vukovar.

Kvalitetu posjeduje, s godinama je stekao neophodno iskustvo, ako ga ozljede mimoidu za očekivati je a što drugo nego nastavak dobrih igara u svom klubu i dresu hrvatske reprezentacije.

KOŠARKA

Mira Bjedov - Nikolić

1 odličje - Brončana medalja: OI Moskva 1980.

Pripada obitelji koja je ostavila veliki, rekli bi ogromni trag u košarci. Mira Bjedov – Nikolić rođena je 7. rujna 1955. godine u Mokrom Polju. Košarku je počela igrati 1974. godine u ženskom košarkaškom klubu Industromontaža iz Zagreba (kasnije Monting) zahvaljujući, kako kaže, velikom i najboljem treneru Marijanu Pasariću.

Iako je rođena u Mokrom Polju u Dalmaciji, roditelji i brat, tadašnji košarkaš Zadra Žarko Bjedov, nisu joj dali podršku i mogućnost da košarku igra u Zadru.

Međutim, Mirina volja i ljubav prema košarci bili su jači od svih odgovora da ne igra košarku i da ne odlazi u Zagreb. Najuporniji u naumu da Mira dođe u Zagreb igrati košarku bio je upravo spomenuti Marijan Pasarić. Kao čovjek od struke, prepoznao je Mirine kvalitete, a ona mu se dobrim igrama na najbolji način odužila.

Dres Montinga Mira je nosila od 1974. do 1985. godine. U to vrijeme ovaj košarkaški klub ispisao je najljepše stranice u povijesti hrvatske ženske košarke u sklopu Jugoslavije.

Krajem sedamdesetih i početkom osamdesetih godina prošlog stoljeća bila je to odlična momčad u kojoj su između ostalih igrale Mira Bjedov, Marijana Bušljeta, Jasna Pepeunik, Sanja Ožegović...

Sve legenda do legende hrvatske ženske košarke.

U dresu Montinga osvojila je titulu prvaka Jugoslavije 1982. i 1984. godine. Bila je i vrlo značajan dio momčadi kada je osvojen kup Jugoslavije 1975., 1978., 1980. i 1982. godine.

U dresu Montinga Mira je osvojila i europski kup. Bila je jedna od najboljih igračica kluba kada je 1980. godine osvojen Kup Lilliane Ronchetti.

U posljednjoj utakmici, 18. ožujka 1980. godine, košarkašice Montinga svladale su momčad Marice iz Plovidva s rezultatom 86:82. Utakmica je odigrana u bugarskom gradu Perniku.

Za reprezentaciju Jugoslavije je igrala od 1974. do 1981. godine. Vrlo rano, već s 19 godina, počela je igrati za najbolju momčad bivše države.

U dresu reprezentacije Jugoslavije je na Europskom prvenstvu u poljskom gradu Poznanju 1978. godine osvojila srebrnu medalju.

Ipak, uvažavajući sve ono što je Mira Bjedov – Nikolić osvojila tijekom karijere, najveći uspjeh postigla je na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi. Naime, na tim igrama bila je jedna od naših najboljih igračica kada je osvojena brončana medalja.

Pored Mire, na ovim igrama bila je i njezina klupska kolegica Sanja Ožegović, a jedna od najboljih igračica bila je i košarkašica Crvene Zvezde Zorica Đurković, koja je rođena u Dubrovniku.

Olimpijski turnir za jugoslavenske košarkašice nije započeo dobro. U prve dvije utakmice pretrpljeni su porazi. Prvu utakmicu pobijedio nas je domaćin SSSR s 97:62, dok su u drugoj utakmici za dva koša bolje bile reprezentativke Bugarske, koje su pobijedile Jugoslaviju s 81:79.

Ovi porazi kao da su bili impuls našim reprezentativkama, koje više do kraja turnira nisu izgubile niti jednu utakmicu. Pobijedene su redom reprezentacije Mađarske sa 61:48, Kube s 85:81 i Italije sa 69:57. U utakmici za treće mjesto ponovno je pobijedena Mađarska, ovog puta tijesnim rezultatom 68:65.

Treba reći da je Mira Bjedov kao odlična košarkašica nastupala i za reprezentaciju Europe.

Godine 1985. Mira je otišla igrati u inozemstvo. Košarkaški put je zajedno s obitelji vodi u Švicarsku, gdje je od 1985. do kraja karijere početkom devedesetih godina prošlog stoljeća igrala za momčad City Fribourg. S ovim klubom je osvojila kup Švicarske 1989. godine.

Mira Bjedov – Nikolić i danas sa svojom obitelji živi u Švicarskoj. Njezin suprug, bivši košarkaš Montinga Mičko Nikolić, danas je uspješan trener u Švicarskoj, a sin Miloš završio je Universitet Long Island u Brooklynu (New York), gdje je uz stipendiju uspješno igrao i košarku.

Inače, ova je proslavljena sportašica diplomirala 1977. godine za Fakultetu za fizičku kulturu u Zagrebu, a pored hrvatskog govori još francuski, engleski i talijanski jezik.

Za kraj, Mira želi istaknuti da je za sve što je u uspješnoj karijeri postigla zaslužan najviše njezin trener Marijan Pasarić. Neizmjereno je vjerovao u nju. Dao joj mogućnost da uspije i u najtežim trenucima bio je uvijek uz nju.

VESLANJE

Igor Boraska

1 odličje - Brončana medalja: OI Sydney 2000. - osmerac s kormilarom

Jedan je od rijetkih sportaša koji je nastupio na ljetnim i zimskim olimpijskim igrama. Igor Boraska rođen je 26. rujna 1970. godine u Splitu. Završio je Fakultet strojarstva i brodogradnje. Uz braću Skelin, najtrofejniji je veslač Gusara svih vremena. Kada smo već kod trofeja, da ih i nabrojimo: učesnik je triju ljetnih olimpijskih igara, i to 1996. godine u Atlanti, 2000. godine u Sydneyu i 2004. godine u Ateni. Iz Sydneya se vratio kao član osmerca s kormilarom koji je osvojio brončanu olimpijsku medalju.

Na svjetskim veslačkim prvenstvima osvojio je brojne trofeje. U Indianopolisu 1994. godine je u dvojcu s Tihomirom Frankovićem i kormilarom Milanom Ražovim postao svjetski prvak.

Zatim na Svjetskom prvenstvu 1998. godine u Kölnu osvaja srebrnu medalju u četvercu s Tihomirom Frankovićem, Sinišom Skelinom i Denisom Bobanom te kormilarom Ratkom Cvitančićem.

Godine 2001. član je osmerca s kormilarom koji osvaja srebrnu medalju na Svjetskom prvenstvu u Luzernu, kao i četverca s kormilarom koji 2002. osvaja broncu u Seville.

Na Mediteranskom igrama 1993. u francuskom Landouec – Roussillonu osvojio je brončanu medalju, a 1997. godine na igrama u Bariju srebrnu.

Među ostalim regatama, ne smijemo propustiti trostruki nastup i tri pobjede na jednoj od najdražih regata svih veslačima, Henley Royal Regati, 1993., 1998. i 2001. godine.

Na prestižnoj regati Luzern Weltklasse Regatta također se naosvajao medalja: 1994. godine zlato, 1996. bronca i 1998. godine ponovno zlato.

Kao što je navedeno, jedini je hrvatski sportaš koji je nastupio na ljetnim i zimskim olimpijskim igrama, a ujedno je i 16. na svijetu kome je to uspjelo. Bio je član i hrvatske bob reprezentacije na Zimskim olimpijskim igrama 2002. godine u Salt Lake Cityu zajedno s Đulijanom Koludrom, Nikijem Drpićem, Ivanom Šolom i Borisom Lovrićem.

Nastupio je na ukupno četirima olimpijskim igrama što je rijetkima u sportu uspjelo, a u njegovu matičnom klubu Gusaru još samo Zlatku Celentu.

Treba reći da je Igor Boraska došao u Gusar nakon razočaranja koje je doživio u nogometu. Tri i pol godine Boraska je studirao i veslao na američkom Brown univerzitetu u Providenceu pokraj Bostona, u čijem je osmercu osvojio dva prvenstva Amerike, a redovito bi po potrebi slijetao iz zrakoplova u dvojac s Frankovićem i pobjeđivao na najjačim svjetskim regatama.

Za svoj uspjeh u sportu Igor Boraska je dobio brojna priznanja. Primjerice, za prvi veliki sportski uspjeh, zlatnu medalju na Svjetskom prvenstvu u Indianopolisu 1995. godine, predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman odlikovao ga je Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara. Najvišu godišnju državnu nagradu za sport, Franjo Bučar, dobio je 1994., 1998. i 2000. godine. Najboljim je sportašem Hrvatske, kao članom momčadi, u izboru Sportskih novosti i Hrvatskog olimpijskog odbora proglašen 1994., 2000. i 2001. godine. Najboljim sportašem Dalmacije je proglašen 2002. godine u izboru. Reprezentativac Hrvatske bio je od 1992. do 2004. godine.

Osim na regatama, Igor Boraska je aktivan i u najvišim veslačkim tijelima. Član je komisije sportaša Athletes Commission u svjetskoj veslačkoj federaciji FISA.

Zaista impozantna i jedinstvena sportska je biografija Igora Boraske. Puna je medalja i priznanja, lijepih riječi, pohvala, odlikovanja, jer u hrvatskom sportu ipak je samo jedan Igor Boraska, čovjek koji je sudjelovao na ljetnim i zimskim Olimpijskim igrama.

Svoju impozantnu sportsku biografiju je objavio u autobiografskoj knjizi pod naslovom "Zaveslaji moga života".

Veslanje je sport koji je obilježio i još uvijek obilježava život Igora Boraske. Treba spomenuti i hrvatsku bob reprezentaciju kojoj je Boraska, uz Ivana Šolu, bio inicijator.

Veslao je tijekom karijere u posadama u kojima su se izmjenjivale generacije veslača. U početku su sve su to bili sami veslački vukovi uz koje je Boraska sakupljao prva iskustva, a potom pripadnici njegove generacije s kojima je dosegnuo vrhunac karijere. Karijere za pamćenje i za sva vremena.

Od 2012. godine predsjednik je Splitskog saveza športova.

RUKOMET

Denis Buntić

1 odličje - Brončana medalja: OI London 2012.

Izvrsni desni vanjski igrač.

Denis Buntić rođen je 13. listopada 1982. godine u Ljubuškom, u Bosni i Hercegovini. Igračku karijeru započeo je u momčadi Izviđača iz rodnog grada, gdje je već 1998., sa 16 godina, počeo igrati za prvu momčad. U tada vrlo ja-koj generaciji Izviđača, kako u mlađim uzrastima tako poslije i u prvoj momčadi, Buntić je bio zasigurno najbolji igrač. Ta momčad Izviđača godinama je doslovce harala rukometnim terenima Bosne i Hercegovine, a nisu bili baš nepre-poznatljivi ni na rukometnim terenima diljem Europe.

Denis Buntić je dres svog matičnog kluba nosio do 2006. godine, s tim da je jedno kratko vrijeme nastupao za Ru-kometni klub Split. U dresu svog matičnog kluba je osvojio prvenstvo Bosne i Hercegovine 2000., 2002., 2004. i 2005. godine. Bio je dio momčadi koja je osvojila kup 1999. i 2002. godine.

Kada je došlo vrijeme za promjenu sredine, odlučio se za odlazak u glavni grad svih Hrvata. Otišao je u Zagreb i u sezoni 2006./07. igrao za poznatog prvoligaša Medveščak Agram.

Narednu sezonu 2007./08. provodi u Sloveniji, gdje igra za momčad Cimos iz Kopra. U ovom klubu je 2008. go-dine osvojio slovenski kup i Superkup.

U ljeto 2008. godine iz Slovenije je otišao u Španjolsku i pristupio trofejnoj momčadi Ademar Leone, s kojom je 2009. godine osvojio Asobal kup. U ovom klubu zadržao se do 2011. godine, kada je otišao u poljsku momčad Kielce. S ovim slavnim klubom je osvojio prvenstvo i kup Poljske 2012. i 2013. godine.

U hrvatskoj rukometnoj reprezentaciji Denis Buntić je također bio vrlo uspješan.

Na Mediteranskim igrama u Almeriji 2005. godine osvojio je srebrnu medalju. Na Europskom prvenstvu 2010. u Austriji osvojio je srebro, a u Srbiji 2012. brončanu medalju.

I na svjetskim prvenstvima je osvajao medalje. Srebrne medalje je osvojio 2005. godine u Tunisu i 2009. u Hrvatskoj.

Na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu je osvojio brončanu medalju.

U svim sredinama, gdje god je Denis dosad igrao, bio je jedan od glavnih igrača. Zasigurno je najzaslužniji za ve-like uspjehe svog matičnog Izviđača, potom slovenskog Cimos. Odlične igre pružio je kada je Ademar Leon 2009. go-dine osvojio Asobal kup. Denis je godinama standardni hrvatski reprezentativac koji ljevicom ne prašta protivničkim vratarima. Dugo je u reprezentaciji bio u sjeni "velikog" Petra Metilčića, a povlačenjem Pere s reprezentativnih terena igračka je zvijezda Denisa Buntića i u hrvatskoj reprezentaciji zasjala u punom sjaju.

Vrlo rano, može se reći još kao klinac, okušao se Buntić u europskom rukometu sa svojim Izviđačem početkom ovog stoljeća. Priznaje da mu je to iskustvo, kada je kao mlad igrač okusio europsku scenu, mnogo pomoglo u daljnjem igračkom sazrijevanju. Ipak, priznat će da je svoju punu afirmaciju dočekao u Španjolskoj, u bogatom Ademar Leonu. U tom klubu godinama je bio jedan od najboljih igrača. Cijenila ga je publika, suigrači, klupsko vodstvo, a on im se oduživao na najboljim mogućim način. Odličnim igrama i golovima. Kada Denis skoči na skok-šut, to je u startu pola zgoditka. Njegove udarce ljevicom je vrlo teško zaustaviti.

O njemu su svi treneri s kojima je radio sipali samo komplimente. Tako i "veliki" Lino Červar, koji je za Buntića ustvrdio da je vrlo lukav i pozitivan igrač. U igri zna što hoće i vrlo je racionalan.

Na Olimpijskim igrama u Londonu, gdje se Buntić zakitio brončanom medaljom, davao je solidne igre. Posebno na utakmici s Tunisom kada je doslovce izvukao momčad iz ponora poraza. Kada je bilo najpotrebnije, Denis je dva puta pogodio i preokrenuo rezultat.

U utakmici za treće mjesto protiv reprezentacije Mađarske, u kojoj su naši slavili s 33:26., Buntić je postigao jedan zgoditak, ali se dobrom igrom uklopio u vrlo dobro izdanje cijele hrvatske reprezentacije na toj utakmici.

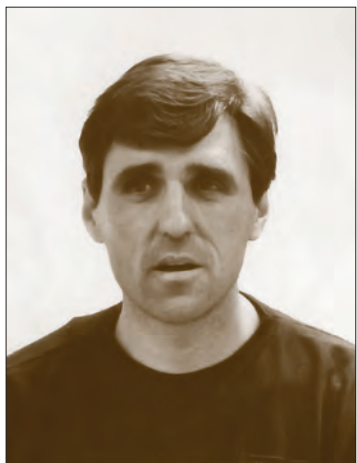
Denis Buntić, igrač od kojeg hrvatski rukomet još puno očekuje.

VESLANJE

Zlatko Celent

1 odličje - Brončana medalja: OI Moskva 1980. - dvojac s kormilarom

Bio je istinski sportski velikan u svakom smislu.

Zlatko Celent rođen je 10. srpnja 1952. godine u Splitu. Sportom se počeo baviti kada je imao dvanaest godina, ali ga put isprva nije vodio u Poljud na veslački ponton, nego u pionirsku ekipu Košarkaškog kluba Split. Sudbina mu je namijenila drugo. Postao je veslač, i to kakav veslač!

Ime četrnaestogodišnjeg Zlatka Celenta upisano je u Gusarovu matičnu knjigu 26. lipnja 1966. godine. Otada je Zlatko član Gusara, tada je ušao u bogatu splitsku veslačku obitelj koja je obilovala velikim imenima i ljudima. Tu počinje ona velika ljubav prema ovom sportu, koja ga je držala sve do tragične smrti.

Kažu da ga se onaj tko ga je poznao tih godina njegova početka vjerojatno sjeća kao neobično visokog, koštunjavog, žilavog dječaka. Jedino je njegova kosa bila razvijena i vijorila je na vjetru, a oči pune znatiželje uprte u neku daljinu, njemu nepoznatu, u more s njegovim karakterističnim mirisom. Koliko će ga tijekom karijere brazdati i sjeći valove svojim veslom?

Njegova sportska biografija je prepuna trofeja, ali i znoja, žrtvovanja i muke. Kada je počeo veslati u seniorskoj konkurenciji, pod stručnim vodstvom Gusarova trenera Tomislava Bilića, uspjesi su se počeli nizati. Sa samo devetnaest godina sudjeluje 1971. godine na Europskom prvenstvu u Kopenhagenu kao član momčadi osmerca.

Godine 1973. počinje njegova prava žetva medalja. Upravo te godine Cele postaje prvi put prvak države, veslaajući u dvojcu bez kormilara sa svojim klupskim suveslačem Duškom Mrduljašem. Dvojac je imponirao svojom elegancijom i snagom, a Cele je bio majstorski kreator – štroker kakvog Gusar nije imao. Nakon dvojca bez kormilara koji je s pravom ušao u našu veslačku antologiju, Celent prelazi u dvojac s kormilarom, također s Mrduljašem, s kojim zauzima treće mjesto i brončanu medalju na Olimpijskim igrama u Moskvi 1980. godine. Na mjestu kormilara bio je Josip Reič.

Sudjelovao je Zlatko Celent na čak četiri olimpijade, što je malo kome pošlo za rukom. Bio je u Montrealu 1976., Moskvi 1980., Los Angelesu 1984. i Seoulu 1988. godine.

U vremenu od 1973. do 1988. godine bio je državni prvak čak 25 puta.

Reprezentativac Jugoslavije je bio od 1973. do 1989. godine, dok je za svoj Gusar veslao od 1966. do 1989. godine.

Celent sudjeluje na svjetskim prvenstvima u Luzernu, Nottinghamu, Amsterdamu, Karapiru, Bledu, Münchenu, ponovno Luzernu, Duisburgu, Haselwinkelu, Kopenhagenu i ponovno Bledu, gdje uvijek zauzima visoka mjesta.

Na poznatoj Kraljevskoj Helneskoj regati 1982. godine Celent je nastupio s Mirkom Ivančićem u dvojcu bez kormilara i stigao prvi na cilj. Predsjednik FISE, pokojni Tomas Keller, impresioniran Celinom borbenošću osobno krši veslačka natjecateljska pravila i stisnutim šakama hrabri naš dvojac za vrijeme utrke. I Cele pobjeđuje!

Na neslužbenim svjetskim prvenstvima 1976. i 1979. Cele je s Duškom Mrduljašem dva puta bio prvi. Na Mediteranskim igrama u rodnom Splitu je osvojio zlatnu medalju u dvojcu s Duškom Mrduljašem i kormilarom Josipom Reičem.

Kada je prestao veslati, posvetio se stručnom radu u svom Gusaru, okupivši mlade veslače i postavši trener seniora.

Bio je prvi predstavnik veslačkog sporta u Hrvatskom olimpijskom odboru te prvi selektor hrvatske seniorske veslačke reprezentacije. Dobitnik je brojnih sportskih nagrada od kojih izdvajamo Nagradu grada Splita, kao i nagrade Hrvatskog saveza za fizičku kulturu te Jugoslavenskog olimpijskog komiteta. Tragična smrt zatekla ga je 25. veljače 1992. godine na Pagu, kada se vraćao kući sa sjednice Hrvatskog olimpijskog odbora. Sahranjen je na splitskom groblju Lovrinac.

Njegov Gusar svoga Celu nikada ne zaboravlja te svake godine priređuje memorijalnu regatu Zlatka Celenta.

GIMNASTIKA

Dragutin Ciotti

1 odličje - Brončana medalja: OI Amsterdam 1928. - momčadski višeboj

Drugi osvajač hrvatske olimpijske medalje u povijesti. Dragutin Ciotti rođen je 19. listopada 1905. godine u Sušaku. Njegovo su djetinjstvo i ranu mladost obilježili burni događaji uzrokovani najprije Prvim svjetskim ratom, a kasnije naježdom talijanskog nacionalizma koja je dovela do pripojenja Rijeke Italiji i stvaranja novog grada Sušaka, koji je ostao u sastavu Jugoslavije, pa tako i Hrvatske.

Kako je Ciotti bio veliki zaljubljenik u gimnastiku, 1922. godine je primio jugoslavensko državljanstvo kako bi mogao nastupiti na Prvom jugoslavenskom sokolskom sletu u Ljubljani. Od te godine je sudjelovao na svakom župskom i saveznom natjecanju. Prigodom natjecanja triju župa, Rijeka, Novo Mesto-Karlovac i Zagreb, održanog 1. lipnja 1925. godine u Karlovcu, osvojio je prvo mjesto u tzv. višem odjelu. Na Međusletsom natjecanju Jugoslavenskog sokolskog saveza u Beogradu 28. lipnja 1925. bio je osmi u višem odjelu. Iza toga vježbao je još intezivnije i marljivije, a pred nastup na osmom svesokolskom sletu u Pragu 1926. tako marljivo da je na tom sletu bio jedan od naših najboljih vježbača. Taj njegov uspjeh nije ostao nezapažen u sokolskim redovima, pa je 1928. godine od Jugoslavenskog sokolskog saveza izabran za člana jugoslavenske olimpijske vrste.

Na Olimpijske igre u Amsterdamu 1928. godine otputovalo je osam gimnastičara. Sedam Slovenaca – Leon Štukelj, Josip Primožič, Edvard Antosijević, Boris Gregorka, Anton Malej, Janez Porenta, Stane Derganc te jedan Hrvat – Dragutin Ciotti. Činjenica da je bio jedini Hrvat u izabranoj vrsti i njegovo neslavensko prezime doveli su do toga da su mislili da je Slovenac.

Na Olimpijskim igrama 1928. godine u Amsterdamu u momčadskom višeboju Jugoslavija je na kraju zauzela treće mjesto i osvojila brončanu medalju, iza Švicarske i Čehoslovačke, a ispred Francuske, Finske, Italije, SAD i Nizozemske – tada vodećih gimnastičkih zemalja. U pojedinačnom višeboju Dragutin Ciotti je zauzeo 45. mjesto u konkurenciji 88 natjecatelja, a najbolji rezultat postigao je na krugovima, gdje je ostvario 37. mjesto.

Na povratku s olimpijskih igara gimnastičkoj reprezentaciji Jugoslavije je priređen veličanstven doček, a Dragutin Ciotti vratio se u svoj Sušak.

U međuvremenu je završio gimnaziju, ali je zbog prerane smrti roditelja preuzeo skrbništvo nad malodobnim bratom i sestrom te se, umjesto odlaska na studij, zaposlio u tvrtci veletrgovine drvetom Vilhar. Gimnastika, koju je toliko volio, zbog skrbi za obitelj više nije bila u prvom planu. Nakon stečenog iskustva osnovao je vlastitu tvrtku Ciotti & drugi. Po završetku Drugog svjetskog rata, nakon što više nije smio imati privatnu tvrtku, zaposlio se u Jugodrvu – poduzeću za izvoz drva, te je od 1948. do 1950. bio njihov predstavnik u Milanu. Vrativši se, dobiva mjesto u špediterskom poduzeću Transjug koje osniva odjel za trgovinu drvom. Nakon što se u Rijeci osnovalo poduzeće Export-drvo, postavljen je za komercijalnog direktora, gdje ostaje do umirovljenja 1970. godine.

Olimpijski komitet Jugoslavije sjetio ga se 1969. godine povodom 50. godišnjice osnivanja i dodijelio mu je zlatnu plaketu i značku. Bio je i u kontaktu sa svojim nekadašnjim sokolima, pa mu je Leon Štukelj pisao i nekoliko mjeseci prije smrti. Cijeli život ostao je u sportskom okruženju, pa se tako privatno na Sušaku družio s roditeljima hrvatskog olimpijca Zdravka Čire Kovačića, a po supruzi Mariji Miri Kurtini bio je u rodbinskoj vezi i s hrvatskim vaterpolskim olimpijcem Ivanom Jobom Kurtinijem.

Spletom okolnosti, Dragutin Ciotti je više od 80 godina bio smatran najprije jugoslavenskim, a kasnije, zbog specifičnih okolnosti, slovenskim sportašem, dok su njegovo pravo porijeklo i vezanost uz hrvatski sport ostali skriveni od očiju javnosti, ali i povjesničara sporta.

Zahvaljujući kolegi Eduardu Hemaru napokon se 2010. godine našao u popisu hrvatskih olimpijskih medaljonoša.

Dragutin Ciotti je preminuo 17. ožujka 1974. godine u Rijeci, gdje je i sahranjen.

NOGOMET

Borislav Cvetković

1 odličje - Brončana medalja: OI Los Angeles 1984.

Spretni realizator i iz najtežih situacija.

Borislav Cvetković je rođen 30. rujna 1962. godine u Karlovcu. Igračku karijeru je započeo u nogometnoj školi Branka Čavlovića u Karlovcu, a potom je nastavio u omladinskom pogonu Dinama 1977. godine. Za prvu momčad je igrao od 1980. do 1986. godine, odigrajući za Dinamo 304 utakmice na kojima je postigao 126 pogodaka. S Dinamom je osvojio prvenstvo Jugoslavije u sezoni 1981./82, kao i jugoslavenski kup u sezoni 1982./83.

Igračku karijeru je nastavio u Crvenoj Zvezdi, za koju je igrao od 1986. do 1988. godine. U tom razdoblju je bio dio momčadi koja je osvojila prvenstvo Jugoslavije u sezoni 1987./88.

Kao nogometaš Crvene Zvezde, Borislav Cvetković bio je najbolji strijelac Kupa europskih prvaka 1987. godine, i to sa 7 postignutih pogodaka, ispred Gomesa iz Porta i Laudrupa iz Juventusa.

Nakon odlaska iz Crvene Zvezde, od 1988. do 1991. godine je igrao za talijanski Ascoli. U sezoni 1992./93. igrač je Maceratijske, a u narednoj 1993./94. igra za Casertu.

Posljednju sezonu u karijeri, 1994./95., odigrao je u Borcu iz Čačka.

Za reprezentaciju Jugoslavije je od 1983. do 1988. godine odigrao 11 utakmica i postigao 1 zgoditak. U reprezentaciji je igrao šest puta kao igrač Dinama, dva puta Crvene Zvezde i tri puta kao član talijanskog Ascolija. Debitirao je 1. lipnja 1983. godine u Sarajevu, u prijateljskoj utakmici u kojoj je Jugoslavija pobijedila Rumunjsku s 1:0. Od dresa reprezentacije oprostio se 19. studenog 1989. godine u Beogradu, u kvalifikacijskoj utakmici za svjetsko prvenstvo u kojoj je Jugoslavija pobijedila Francusku s 3:2.

Sudionik je Europskog prvenstva 1984. godine u Francuskoj.

Igrao je Cvetković u više navrata i za omladinsku, mladu i olimpijsku reprezentaciju Jugoslavije.

Borislav Cvetković, pored toga što je 1984. godine igrao na Europskom prvenstvu, iste godine je nastupio i na Olimpijskim igrama u Los Angelesu. Bio je jedan od najboljih igrača i zasigurno jedan od zaslužnijih što je reprezentacija Jugoslavije na tim Igrama osvojila brončanu medalju. Zajedno sa Stjepanom Deverićem, s 5 postignutih golova bio je najbolji strijelac olimpijskog turnira.

Kao desno, a katkada i lijevo krilo, isticao se brzinom, efektivnim driblingom, dobrim centaršutevima. Bio je i odličan strijelac, spretni realizator i iz najtežih situacija.

Legendarni radijski reporter Ivo Tomić dao mu je nadimak Lane s Korane dok je igrao za Dinamo, a kada je prešao u Zvezdu, nadimak je bio Lane s Marakane.

Nakon završetka igračke karijere posvetio se trenerskom pozivu. Kao trener, najprije je samostalno vodio momčad Obilića, a kao pomoćni trener radio je u Crvenoj Zvezdi u sezoni 2005./06., kada je postao prvi trener Walter Zenga. Bio je i prvi suradnik Dragana Okuke, izbornika reprezentacije Srbije do 21 godinu. Trenirao je i momčad Sopota.

Borislav Cvetković zasigurno spada u sam vrh jugoslavenskog nogometa. Bio je doista nogometni znalac u pravom smislu riječi. Kada suigrači ne bi znali gdje s loptom, bilo je nepisano pravilo - dodaj je Bori Cvetkoviću i za ostalo ne strahuj.

Igrao je odlično s obje noge, stoga mu je bilo sve isto da li je na lijevom ili desnom krilu. Njegovi prodori i bjegovi po krilnim pozicijama bili su vječiti problemi protivničkih bekova. Cvetković se doslovce igrao nogometa. Ponekad je znao svojim vještinama izluditi protivničke obrane, a poneki protivnički braniči nisu birali sredstva da ga zaustave. Bilo je i najgrubljih prekršaja.

Pored brojnih priznanja i titula koje je osvojio zasigurno je na prvom mjestu brončana olimpijska medalja s kojom je u olimpijskom pokretu stekao besmrtnost. Sam nastup na olimpijadi je velika stvar, a zakriti se olimpijskom medaljom je čast koja je ipak rezervirana samo za odabrane.

Borislav Cvetković, vrsni strijelac i brončani olimpijac, danas je trener koji stvara, koji nastoji svoje doista bogato znanje prenijeti na mlađe naraštaje. Jer on nogometno znanje doista posjeduje.

Mlađi je brat Zvezdana Cvetkovića, reprezentativca i bivšeg nogometaša Dinama.

VESLANJE

Krešimir Čuljak

1 odličje - Brončana medalja: OI Sydney 2000. - osmerac s kormilarom

Veslač koji je nastavio i kao trener.

Krešimir Čuljak je rođen 18. rujna 1970. godine u Zagrebu. Tijekom karijere je veslao za četiri zagrebačka veslačka kluba: Zagreb, Mladost, Croatia i Trešnjevku.

Za vrijeme karijere je nastupao u više veslačkih disciplina, a doslovce se proslavio u osmercu s kormilarom. Postigao je brojne vrhunske rezultate u natjecanjima Svjetskog kupa, uz olimpijske igre zasigurno najznačajnijeg i najprestižnijeg veslačkog natjecanja.

Godine 1997. u četvercu bez kormilara Krešimir Čuljak, Branimir Vujević, Oliver Martinov i Marko Banović osvaja ju brončanu medalju na natjecanju Svjetskog kupa u Münchenu.

Godine 2000. formira se legendarni osmerac s kormilarom koji će u Luzernu ostvariti pobjedu na Svjetskom kupu, a iste godine osvaja ju i brončanu medalju na Olimpijskim igrama u Sydneyu. Taj hrvatski povijesni osmerac s kormilarom sačinjavali su po veslačkim klubovima: Igor Francetić (Croatia), Tihomir Franković (Gusar), Tomislav Smoljanović (Mladost), Siniša Skelin (Gusar), Nikša Skelin (Gusar), Krešimir Čuljak (Croatia), Igor Boraska (Gusar) i Branimir Vujević (Jadran iz Zadra), uz kormilara Silvija Petriška iz Croatije.

I naredne 2001. godine povijesni osmerac je pobjednik Svjetskog kupa, ponovno u Münchenu, a drugo mjesto osvaja ju na istom natjecanju u Seville, s tim da je osmerac napravio manje promjene u posadi u odnosu na prethodnu godinu.

Godine 2003. osmerac u kojemu je i Čuljak ponovno osvaja srebrnu medalju na natjecanju Svjetskog kupa, opet u Münchenu, i bronz u Milanu. Nastupio je Čuljak u svom osmercu s kormilarom i 2003. godine u Londonu, na prestižnoj regati na poziv sveučilišta u Cambridgu.

Ipak, povijesni osmerac s kormilarom ostvario je svoj najveći uspjeh na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyu, u gore navedenom sastavu. Hrvatski galioti srušili su u Sydneyu prastaru olimpijsku tradiciju. U točno 100 godina otkako se od 1900. godine osmerac natječe na igrama, u 23 kraljevske olimpijske utrke, uključujući i onu na Penrithu, medalje su osvajali veslači samo 14 zemalja – Velike Britanije, SAD, Kanade, Australije, Rusije, Belgije, Nizozemske, Njemačke, Norveške, Italije, Čehoslovačke, Novog Zelanda, Rumunjske i, naravno, 2000. Hrvatske. Jedino je Novi Zeland populacijom manji, ali prostorom pet puta veći od Hrvatske. Rijetko je u kojoj olimpijskoj disciplini svjetski vrh tako uzak i rezerviran za predstavnike moćnih zemalja. Naš olimpijski osmerac s kormilarom u Sydneyu se svrstao uz bok velikih nacija koje ponosno gaje tradiciju veslanja. I predsjednik Međunarodnog veslačkog saveza Denis Osvald bio je zavidljiv uspjehom našeg osmerca, pozdravivši ih riječima: "Čestitam dečki, iznenađen sam, ali i radostan, napravili ste nevjerovatno veliki posao." Tog rujanskog dana 2000. godine komplimenti i čestitke stizali su sa svih strana.

Krešimir Čuljak je kao član povijesnog hrvatskog osmerca iz Sydneya 2000. godine odlikovan od strane predsjednika Republike Hrvatske odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara. Iste godine dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. U izboru Sportskih novosti osmerac je 2000. godine proglašen najboljim sportskim kolektivom u državi.

Odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora osmerac koji je 2000. godine postao olimpijski brončani i pobjednik Svjetskog kupa, kao i onaj koji je 2001. godine pobijedio u Svjetskom kupu, proglašen je najboljim hrvatskim sportskim kolektivom 2000. i 2001. godine. U oba osmerca bio je, jasno, i Krešimir Čuljak.

Nakon završetka veslačke karijere, Krešimir Čuljak stavio je svoje znanje na raspolaganje hrvatskom veslanju. Godine 2007. bio je trener u HAVK Mladost, zadužen za rad s mlađim kategorijama te za fizičku pripremu veslača. Trenutno je trener u Veslačkom klubu Zagreb.

Kada se podvuče crta ispod karijere ovog vrsnog veslača, ostaje samo za konstatirati da dvije pobjede u Svjetskom kupu i brončana olimpijska medalja govore same za sebe, više od svih komentara, konstatacija i zaključaka koji se nameću sami po sebi.

RUKOMET

Ivan Čupić

1 odličje - Brončana medalja: OI London 2012.

Igrač koji je gotovo redovito u najboljim sedmorkama na velikim natjecanjima.

Ivan Čupić rođen je 27. ožujka 1986. godine u Metkoviću. S rukometom je počeo u rodnom gradu u Rukometnom klubu Metković, koji je tada bio pravi hit u Hrvatskoj. Kaže da je u početnim danima najviše naučio od trenera Zdravka Vučičevića. Prošao je sve selekcije mladih kategorija, kako u klubu tako i u reprezentativnim selekcijama. Kao član kadetske reprezentacije Hrvatske osvojio je brončanu medalju na Svjetskom prvenstvu u Kataru 2005. godine i srebro na Europskom prvenstvu godinu dana ranije u Srbiji.

S juniorima nije uspio do odličja, ali je na svim natjecanjima mladih kategorija u Srbiji, Kataru, Austriji i Makedoniji biran u najbolju sedmorku, što u prijevodu znači da je bilo riječi o najboljem mladom desnom krilu svijeta, a što je kao senior i danas.

Nakon što je u Metkoviću prošao kroz sve mlađe klupske uzraste, Ivan Čupić je 2002. godine počeo igrati za prvu momčad. Poznato je da je te godine Metković bio pobjednik domaćeg kupa, a Čupić je, kao tada još mlad i neiskusni igrač, malo igrao pored najvećih legendi hrvatskog rukometa koji su tada igrali u Metkoviću – Goluže, Metličića, Dominikovića i drugih.

Međutim, od ljeta 2002. godine, kada se klub nakon europskih i domaćih uspjeha odlučio na smjenu generacija, Ivan Čupić je vrlo brzo postao standardan prvotimac, što je sve do 2005. godine i odlaska iz rodnog grada i matičnog kluba. U ljeto 2005. otišao je u Zagreb i postao igrač Medveščaka, gdje je igrao do 2007. godine. Potom je sezonu 2007./08. Čupić odigrao u Španjolskoj, gdje je bio igrač Octavio Viga.

U ljeto 2008. godine došao je u Sloveniju i pristupio vrlo jakog momčadi Gorenje – Velenje, s kojim je 2009. godine osvojio prvenstvo Slovenije.

U srpnju 2010. godine odlučio je da je ponovno došlo vrijeme za promjenu sredine te je otišao u Njemačku i pristupio klubu Rhein Neckar Lowen. Tu je igrao do kraja prvenstvene sezone 2011./12., a onda je u ožujku 2012. godine potpisao ugovor s poljskim klubom Vive Kielce s kojim 2013. godine osvaja prvenstvo i kup Poljske.

Reprezentativna karijera Ivana Čupića puna je medalja, trofeja, uspjeha. Na Mediteranskim igrama 2005. godine u Almeriji osvojio je srebrnu medalju.

Na Europskom prvenstvu u Norveškoj 2008. i Austriji 2010. osvojio je srebrnu medalju, a na onom održanom 2012. godine u Srbiji bio je dio momčadi koja je osvojila broncu.

Na Svjetskom prvenstvu u Hrvatskoj 2009. osvojio je srebrnu medalju, a izabran je u najbolju sedmorku prvenstva i proglašen najboljim desnim krilom na svijetu, a na narednom Svjetskom prvenstvu 2013. u Španjolskoj osvojio je brončanu medalju i bio drugi strijelac prvenstva.

Kada je igrao u možda najboljoj formi, 2008. godine se na pripremama za odlazak na Igre u Pekingu dogodila teška ozljeda. Čupić je izgubio dio prsta u bezazlenoj situaciji kada se u srpnju 2008. na povratku u hotel poskliznuo, a pri padu se pokušao uhvatiti za željeznu ogradu. No, zakačio je ogradu vjenčanim prstenom i izgubio dio prsta. Ozljeđa mu srećom nije ugrozila rukometnu karijeru, no zbog nje je nažalost morao propustiti Olimpijske igre u Pekingu.

Što je propustio u Pekingu, Ivan Čupić je nadoknadio na Olimpijskim igrama u Londonu 2012. godine, gdje je bio jedan od naših najboljih igrača na natjecanju na kojem je Hrvatska osvojila brončanu medalju, a Čupić je izabran u najbolju sedmorku Igara i bio je drugi najbolji strijelac natjecanja. Proglašen je najboljim hrvatskim rukometašom 2012. godine.

Ivan Čupić je uz Miroslava Pribanića, Irfana Smajlagića i Mirzu Džombu zasigurno najbolje desno krilo u povijesti hrvatskog rukometa. Vrlo mlad je u rukometu postigao doslovce „čuda“, ono što mnogi ne postignu cijeli život.

Zbog njega danas luduje pola rukometne Europe, hrvatski rukometni navijači su u transu kada krene – Ivan Čupić. Uz Domagoja Duvnjaka, danas je Čupo lider jedne nove generacije koja treba nastaviti zlatni trag posljednjih petnaestak godina.

Vrlo rano je otišao od kuće jer, kaže, nije mogao slušati da svi govore da je talentiran. Želio je dokazati da je, iako mlad, već zreo igrač koji može preuzeti teret odgovornosti.

U tome je Čupić uspio u pravom smislu riječi i danas mu se rukometni svijet s pravom klanja.

Godine 2013. izabran je u najbolju sedmorku europske lige prvaka.

NOGOMET

Stjepan Deverić

1 odličje - Brončana medalja: OI Los Angeles 1984.

Kao nogometaš Hajduka sudjelovao je na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu, osvojio brončanu olimpijsku medalju i time osigurao trajno mjesto u splitskoj sportskoj povijesti.

Stjepan Deverić rođen je 20. kolovoza 1961. godine u Donjoj Lomnici, kod Velike Gorice. Bio je napadač, jugoslavenski nogometni reprezentativac. Nastupao je za zagrebački Dinamo od 1980. do 1984. i od 1987. do 1990. godine. S tim je klubom osvojio prvenstvo Jugoslavije 1982. i kup 1983. godine. U Hajduk dolazi 1984. i u Splitu ostaje tri godine, do kraja 1987. godine. Za to vrijeme osvojio je s Hajdukom kup Jugoslavije u sezoni 1986./87. U bijelom dresu Hajduka odigrao je 114 utakmica i postigao 42 zgoditka, dok je za Dinamo odigrao 345 utakmica i postigao 158 zgoditaka.

Od 1991. do 1992. godine nastupao je za Sturm iz Graza u Austriji, gdje je završio igračku karijeru. Brz, prodoman, dobar tehničar i odličan strijelac, jaka udarca i dobra centaršuta, najčešće je nastupao na desnom ili lijevom krilu.

Za A reprezentaciju Jugoslavije je od 1982. do 1984. godine odigrao 6 utakmica, 5 kao nogometaš Dinama i jednu kao nogometaš Hajduka. Debitirao je u kvalifikacijskoj utakmici za prvenstvo Europe protiv Norveške u Oslu 13. listopada 1982. godine (1:3), a od dresa reprezentacije se oprostio 20. listopada 1984. godine u Leipzigu na kvalifikacijskoj utakmici za svjetsko prvenstvo protiv DR Njemačke (3:2).

Nastupio je na Svjetskom prvenstvu 1982. godine u Španjolskoj i Europskom prvenstvu 1984. u Francuskoj. Sudionik je Olimpijskih igara 1984. godine u Los Angelesu i osvajač brončane olimpijske medalje. Zajedno s Borislavom Cvetkovićem je s 5 postignutih golova bio najbolji strijelac olimpijskog turnira.

Po okončanju igračke karijere se posvetio trenerskom pozivu. Vodio je Zagorec iz Krapine, Segestu iz Siska, Marsoniju iz Slavonskog Broda i Zrinjski iz Mostara. Radio je i u Dinamovoj školi nogometa Hitrec - Kacijan, zatim je vodio bugarsku Belasicu Petrić i bio pomoćnik Srećku Bogdanu u prvoligašu Međimurju. Trenutno je trener juniora u NK Lokomotiva iz Zagreba.

Stjepan Deverić je u Hajduk stigao u ljeto 1984. godine, neposredno pred odlazak na olimpijadu. Evo što je izjavio nakon potpisivanja ugovora za Hajduk: "Prije četiri godine namjeravao sam preći iz Maksimira u Split, ali mi se tada želja nije ispunila. Sada mi je konačno uspjelo da ostvarim svoju želju i zaigram u bijelom dresu. Ne krijem, ja sam Dinamovac, ali moj matični klub nije pokazao mnogo interesa da me zadrži, odnosno da obnovi novu četverogodišnju obvezu. U sredini u koju dolazim, imam dosta poznanika iz reprezentativnih selekcija i vjerujem da ću se brzo udomaćiti."

Dinamo je osporavao njegovu registraciju za Hajduk. Debitirao je za Hajduk u Kupu pobjednika kupova protiv Dinama iz Moskve u Osijeku, gdje je Hajduk tu utakmicu igrao kao domaćin. Nedugo potom otišao je u vojsku. Nakon povratka, uslijedilo je ponovno privikavanje na suigračce, aklimatizacija, zatim mala kriza, da bi se konačno Štef u Splitu iskazao u pravom svjetlu. Njegovi bjegovi i golovi počeli su oduševljavati Hajdukov sjever. Ubrzo je postao miljenik navijača. S Hajdukom je osvojio kup 1987. godine, a s 9 zgoditaka bio je i najbolji strijelac natjecanja.

Talent koji je posjedovao ovaj plavokosi napadač ipak je, unatoč svim nedaćama na koje je nailazio, došao do izražaja. Strpljiv je bio Štef i jako uporan. Kao nogometaš je doživio mnogo lijepoga, osjetio uzbuđenje osvajanja kupova i prvenstava, bio reprezentativac. Osvojio je brončanu olimpijsku medalju, o čemu sanjaju mnogi sportaši. Biti olimpijac već je velika čast, a kamoli osvojiti olimpijsko odličje! Tu čast u sportu, rezerviranu samo za odabrane, doživio je i Stjepan Deverić u Los Angelesu 1984. godine.

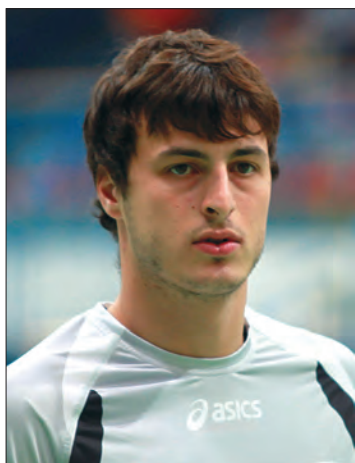
Kao pravi nogometni znalac, doslovce se igrao nogometa. Bio je majstor "baluna", mogao je sve s loptom tako da je bio u stanju jednim potezom riješiti utakmicu. Bio je on ljubimac Dinamove publike, ali mu pljeska nije manjkalo ni na poljudskim tribinama. Splitska publika uvijek je cijenila i poštovala nogometne znalce, a jedan od njih svakako je bio Štef Deverić.

RUKOMET

Domagoj Duvnjak

1 odličje - Brončana medalja: OI London 2012.

Reprezentativni igrač sadašnjosti i budućnosti.

Domagoj Duvnjak rođen je 1. lipnja 1988. godine u Đakovu. Mali Dule je davno bio predodređen postati velika rukometna zvijezda. Kao klinac, u Đakovu je išao na treninge s tatom, učio, napredovao. Onda je dobio priliku i sa 16 godina, 2004., debitirao za svoj matični Rukometni klub Đakovo u Prvoj hrvatskoj rukometnoj ligi. Tu je, iako na parketu još gotovo dijete, odskakao kako po kvaliteti tako i po pristupu igri. Znalo se odmah - Domagoj Duvnjak je igrač koji će napraviti veliku karijeru. Samo dvije godine od debija, Duvnjak je postao najbolji strijelac lige. Taj podatak dovoljno govori koliko je Dule brzo napredovao u karijeri.

Onda je 2006. godine postao rukometaš našeg najtrofejnijeg kluba, Zagreb CO. U ovom klubu je vrlo brzo postao glavni igrač, iako je bila daleko jača rukometna sredina i kvalitetniji pojedinci nego u Đakovu. Sa Zagreb CO Domagoj Duvnjak je osvojio tri duple krune, odnosno titule prvaka i kup Hrvatske 2007., 2008. i 2009. godine.

U ljeto 2009. godine prihvatio je ponudu njemačkog prvoligaša Hamburga i sa samo 21 godinu otišao u tuđi svijet.

Bila je to još jedna stepenica u njegovoj karijeri. Uspon kakav se rijetko viđa. Nijemci su imali veliki razlog da ga još kao mladog igrača dovedu u svoje redove.

Dolaskom u bogati njemački klub, imao je razgovor s predsjednikom i trenerom kluba odmah prvi dan i rekli su mu: "Ti ništa ne brini, mi samo želimo da ovdje budeš sretan, ne očekujemo ništa posebno od tebe ove prve sezone, samo se prilagodi i tvoje će vrijeme doći."

Domagoj Duvnjak je vrlo rano otišao u Njemačku, izabrao je teži put za sazrijevanje. U turbulencijama Hamburga, uz čeličenje i ozljede, uspio se kao klinac nametnuti kraj prvog igrača tadašnjih svjetskih prvaka, Mimija Krausa, kao broj 1. Uvijek dobar, puno puta odličan, izrastao je u igrača u oba pravca, a to je danas u rukometu dragocjenost.

Danas je Duvnjak, kao iskusniji igrač, u rukometu doista dragocjenost. Stoga ne čudi da je na kraju prvenstvene sezone 2010./11. izabran u idealnu sedmorku njemačkog prvenstva - Bundeslige, po izboru uglednog lista Handballwoch. I to kao prvi Hrvat s tim prestižnim priznanjem.

Po dobivanju tog velikog priznanja, Duvnjak je izjavio: "I mene je iznenadilo, iskreno rečeno. Lijepo je vidjeti i čuti da te cijene. Sezona je bila odlična, mislim da smo napravili veliku stvar s naslovom prvaka. Što da kažem, neću se hvaliti."

Dosad je Duvnjak s Hamburgom osvojio titulu prvaka Njemačke 2011. godine, kao i njemački kup 2010. i titulu prvaka Europe 2013. U sezoni 2012./13. proglašen je najboljim igračem njemačke bundes lige.

I na reprezentativnom planu njegova dosadašnja karijera prepuna je uspjeha. Već kao 14-godišnjaka ga je izbornik Irfan Smajlagić pozvao igrati za kadetsku reprezentaciju. Kao kadet je 2006. godine osvojio naslov europskog prvaka u Estoniji i proglašen je najboljim igračem prvenstva.

Domagoj Duvnjak ima dvije medalje s kadetskih svjetskih prvenstava - broncu 2005. iz Katara i srebro 2008. iz Bahreina.

Vrlo brzo je počeo igrati i za seniorsku reprezentaciju. Prvi nastup na nekom velikom seniorskom natjecanju imao je na Svjetskom prvenstvu u Njemačkoj 2007., kada je Hrvatska bila peta. Njegovi trofeji u nacionalnoj vrsti dokaz su da pripada jednoj velikoj generaciji hrvatskog rukometa, u kojoj je Duvnjak jedan od ključnih igrača.

Na europskim prvenstvima Duvnjak je dosad osvojio srebrne medalje 2008. u Norveškoj i 2010. u Austriji, a broncu 2012. u Srbiji. Na Svjetskom prvenstvu u Hrvatskoj 2009. godine bio je dio momčadi koja je osvojila srebro, a na istom natjecanju 2013. godine u Španjolskoj osvojio je broncu. Na ovom svjetskom prvenstvu izabran je u najbolju momčad prvenstva i proglašen je najboljim srednjim vanjskim igračem na svijetu.

Na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu osvojio je brončanu medalju, a nastupio je i na Igrama 2008. u Pekingu. Godine 2011. proglašen je najboljim hrvatskim rukometašem.

Odrastao je velikim dijelom uz Ivana Balića, a to je izazov. Izazov kojemu je Duvnjak odgovorio na najbolji mogući način. Rasti uz najboljeg svih vremena je kompliment, ali i obveza.

Obveza koju je na svoju i sreću hrvatskog rukometa Duvnjak ispunio na najbolji mogući način.

BIATLON

Jakov Fak

1 odličje - Brončana medalja: ZOI Vancouver 2010. - sprint na 10 km

Prvo hrvatsko zlato u biatlonu.

Jakov Fak rođen je 1. kolovoza 1987. godine u Rijeci. Sportsku karijeru je započeo u skijaškom trčanju, no potom se opredijelio za biatlon. Imao je sjajne rezultate u juniorskoj konkurenciji. Darovitost je vrlo brzo potvrdio osvajajući 10. mjesto na Svjetskom juniorskom prvenstvu u njemačkom Ruhpoldingu 2008. godine. Prvo odličje na svjetskim prvenstvima Fak je osvojio u dohvatnoj utrci na 12,5 kilometara na Svjetskom juniorskom prvenstvu u ljetnom biatlonu, održanom u rujnu 2008. godine u francuskom Haute Maurienneu. To je bila prva svjetska medalja za Hrvatski biatlonski savez nakon odvajanja od Hrvatskog skijaškog saveza 2006. godine.

Pravu senzaciju Fak je napravio na Svjetskom prvenstvu u biatlonu u južnokorejskom Pyoengchangu 17. veljače 2009. godine. Naime, u jakoj konkurenciji od 120 sportaša, stazu dugu 20 kilometara prešao je samo 17 stotinki sporije od biatlonske svjetske zvijezde, zlatnog Norvežanina Olea Einara Bjorndalena, te pet stotinki sporije od srebrnog Nijemca Christopha Stephana.

U sezoni 2008./09. postao je prvi Hrvat koji je osvojio bodove u Svjetskom kupu. Prvi put se to dogodilo u Ostersundu, gdje je osvojio 38. mjesto, da bi kasnije u Hochfilzenu ostvario još bolji rezultat osvojivši 15. mjesto, što je najbolji rezultat nekog hrvatskog biatlonca u svjetskom biatlonskom kupu.

Mladi Mrkopoljac je postao prvi hrvatski biatlonac s medaljom, a 14. veljače 2010. godine na Zimskim olimpijskim igrama u Vancouveru osvojio je brončanu medalju u biatlonu u sprintu na 10 kilometara i na taj način najbolje opravdao ukazanu čast nošenja hrvatske zastave na otvorenju tih Igara.

Nitko, pa ni najveći optimisti, nisu mogli niti promisliti, a kamoli se nadati da će Jakov Fak na svojim prvim olimpijskim igrama postići tako veliki, za Hrvatsku povijesni rezultat.

Taj dečko uvijek trči svoje utrke potpuno sam, okružen prirodom i vremenskim ambijentom u kojemu dominira snijeg.

Nakon Vancouvera, u travnju 2010. godine Jakov Fak je bio treći u pozivnoj utrci na 10 kilometara u Petropavlovsku na Kamčatki, u kojoj su sudjelovali najbolji biatlonci, među kojima i ukupni pobjednik Svjetskog kupa i olimpijski pobjednik u ovoj disciplini, Norvežanin Emil Hegle Svendsen.

Želeći nastaviti suradnju sa slovenskim trenerom s kojim je do tada radio, Jakov Fak je zatražio i u studenom 2010. dobio ispisnicu iz Hrvatskog biatlonskog saveza te se priključio slovenskom biatlonskom timu. Bivši hrvatski biatlonac dobio je dozvolu Međunarodnog biatlonskog saveza (IBU) za nastup pod slovenskom zastavom već na uvodnoj utrci Svjetskog kupa u švedskom Oestersundu 2. prosinca 2010. godine.

Jakov Fak, Hrvat iz Mrkopalja, iako je kratko nastupao za svoju domovinu, uspio je ispisati najljepše stranice hrvatskog biatlona. Nije sve išlo tako glatko i preko noći. Trebalo je puno raditi da se osvoji olimpijska medalja. Na juniorskim svjetskim prvenstvima njegovi rezultati nisu bili ni blizu onima koje će dosegnuti kasnije.

Godine 2002. u talijanskom Val Ridannu je 72. pojedinačno, a 64. u sprintu. Naredne 2003. u poljskom gradu Koscielisku je 38. u pojedinačnoj utrci, 32. u dohvatnoj utrci i 28. u sprintu.

Godine 2004. u francuskom je Haute Maurienneu 55. pojedinačno i 50. u sprintu.

Zatim je 2007. u talijanskom Val Maretellu 24. pojedinačno, 18. u dohvatnoj utrci i 23. u sprintu.

U Njemačkoj, u Ruhpoldingu 2008. godine je 31. u pojedinačnoj, 13. u dohvatnoj utrci i 10. u sprintu.

Nastupao je Jakov i na Svjetskom prvenstvu 2007. godine u Antholzu u Italiji, gdje je 93. pojedinačno, a 78. u sprintu. Godinu dana poslije, 2008. u švedskom Ostersundu je 69. u sprintu. Naredne 2009. godine Jakov je, kao što je navedeno, 3. pojedinačno u južnokorejskom Pyoengchangu, 14. u sprintu i 25. u dohvatnoj utrci.

Na natjecanjima Svjetskog kupa 2009. Jakov Fak je 15. pojedinačno u austrijskom Hochfilzenu, 37. u sprintu, 47. pojedinačno i 53. u dohvatnoj utrci u švedskom Oestersundu, te 63. u sprintu u njemačkom Oberhofu.

Na Olimpijskim igrama u Vancouveru 2010. godine, kao što je istaknuto, osvojio je treće mjesto u disciplini sprint na deset kilometara. Na istim igrama je postigao i ove rezultate: 25. na 12,5 kilometara u disciplini dohvatna utrka, 51. na 20 kilometara pojedinačno i 9. na 15 kilometara u disciplini masovni start.

Godine 2010. odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara

Nakon odlaska u Sloveniju, nastavlja postizati dobre rezultate i gotovo redovito osvaja medalje na velikim natjecanjima.

STOLNI TENIS

Jasna Fazlić

1 odličje - Brončana medalja: OI Seoul 1988. - parovi

Da život piše čudne drame, najbolji je dokaz biografija ove vrhunske sportašice. Jasna Fazlić rođena je 20. prosinca 1970. godine u Foči, u Bosni i Hercegovini. Sportsku karijeru započela je 1978. u Stolnoteniskom klubu Peručica iz Foče zajedno sa sestrom Amelom Fazlić. Vrlo rano, već 1982. godine, Jasna se sa sestrom preselila u Zagreb u Stolnoteniski klub Mladost. Nedugo potom sestre Jasna i Amela Fazlić zajedno s Brankom Batinić haraju stolnoteniskom scenom. Prvi značajniji uspjeh došao je 1987. godine kad je Jasna na juniorskom prvenstvu Europe osvojila brončano i srebrno odličje. Godine 1988. Jasna je u Parizu postala europska prvakinja u igri mješanih parova zajedno s Ilijom Lupulescuom, a 1992. godine u Stuttgartu je osvojila zlato u paru s Gordanom Perkušin. Nastupala je Jasna u to vrijeme i na pet svjetskih prvenstava od 1987. do 1995. godine.

Na Mediteranskim igrama u Latakiji 1987. godine osvojila je dvije srebrne medalje, a četiri godine kasnije u Ateni zlatnu medalju.

Krunu karijere doživljava na Olimpijskim igrama 1988. godine u Seoulu, gdje je u paru s Gordanom Perkušin osvojila brončanu medalju.

Čak je 15 puta osvojila prvenstvo države pojedinačno ili u parovima. Kasnije je osvajala i prvenstva SAD-a u singlu i u parovima.

Raspad bivše države dočekuje u vezi s poznatim stolnotenisačem Ilijem Lupuleskim, za kojega se udaje i s kojim je u braku do 1996. godine. U to vrijeme igra za Stolnoteniski klub Kikinda od 1991. do 1992. godine.

Tu i dalje drži primat na stolnoteniskom stolu, a nakon razdruživanja na Olimpijskim igrama 1992. godine u Barceloni nastupa za novonastalu Jugoslaviju.

Od 1993. do 1995. godine Jasna igra u Belgiji za momčad Panteona iz Bruxellesa. Potom se vraća u Hrvatsku i od 1996. do 1997. godine igra za Stolnoteniski klub Osijek, a zatim od 1998. do 1999. godine ponovno igra za Stolnoteniski klub Mladost iz Zagreba.

Kratko igra u Japanu te iste 1999. godine dolazi u Sjedinjene Američke Države i nastavlja "rasturati" u stolnom tenisu. Nedugo potom ulazi u vezu s američkim stolnotenisačem Barneyom Reedom i počinje koristiti njegovo prezime.

Njezino vješto baratanje stolnoteniskom lopticom prisiljava Amerikance da Jasni ponude državljanstvo, što ona i prihvaća te na Olimpijskim igrama 2000. u Sydneyu i 2004. godine u Ateni nastupa za Sjedinjene Američke Države. Zbilja jedinstvena sportska priča. Nastup na četiri olimpijade, s tri prezimena. Za svoju novu domovinu nastupala je i na pet svjetskih prvenstava od 2001. do 2006. godine.

U Americi je Jasna osvajala i brojne turnire. Redovito je postizala odlične rezultate na natjecanjima Pan-američke lige, a od 1999. do 2005. godine bila je vrlo uspješna na brojnim ITTF natjecanjima.

Jedno vrijeme igrala je i u Njemačkoj.

Jasna Fazlić se, pored stolnog tenisa, u Americi uhvatila i fakulteta. Završila je političke znanosti na Oakland University, a potom je radila i kao srednjoškolski profesor.

Od 2009. godine radi kao stolnoteniski voditelj u teksaskom stolnoteniskom klubu Texas Wesleyan University. Od dolaska Jasne u ovu stolnotenisku instituciju, momčad je od 52 moguća osvojila 38 naslova nacionalnih prvaka u momčadskoj kategoriji, pojedinačno i u parovima.

Sportska, odnosno životna biografija ove poznate i vrhunske sportašice najbolji je dokaz svega što je donio rat na prostorima bivše države devedesetih godina prošlog stoljeća. Mnogo je sportskih karijera otišlo u drugom smjeru, bilo je brakova, raspada veza, odlazaka na druge kontinente. Bilo je to vrijeme kada je sport bio u drugom planu, kada je prioritet bio spasiti živu glavu.

Vrlo je interesantno primijetiti da je Jasna Fazlić osvojila olimpijsku medalju s nepunih 18 godina. Kakav bi tek bio njezin sportski put i koliko bi medalja osvojila ne samo na olimpijskim igrama nego i na svjetskim i europskim prvenstvima i drugim natjecanjima samo da joj je bio omogućen pravilan sportski razvoj i da nije bila prisiljena na česta seljenja.

Njezina sportska biografija je najbolji dokaz da život piše čudne drame.

VESLANJE

Igor Francetić

1 odličje - Brončana medalja: OI Sydney 2000. - osmerac s kormilarom

Vrsni veslač i intelektualac.

Igor Francetić je rođen 21. travnja 1977. godine u Zagrebu. Tijekom karijere je bio član zagrebačkih veslačkih klubova Croatia i Trešnjevka.

Po struci je diplomirani ekonomist koji je studij završio u Sjedinjenim Američkim Državama nakon završetaka karijere. Pored rada u struci, posvetio se naučnoj strani veslanja. Piše razne komentare, sudjeluje u izradi stručnih veslačkih časopisa jer, budimo poštteni, tko bolje razumije stručnu stranu veslanja od čovjeka koji je u ovom sportu pobjeđivao u svjetskim kupovima i osvajao medalje na olimpijskim igrama?

Prije Olimpijskih igara u Sydneyu, Igor Francetić je ostvario zapažene rezultate u Svjetskom veslačkom kupu. Bio je član hrvatskog osmerca s kormilarom koji 2000. godine pobijedio na natjecanju Svjetskog kupa u Luzernu.

Godine 2003. osmerac, u kojemu je i Francetić, osvaja srebrnu medalju na natjecanju Svjetskog kupa u Münchenu, a brončanu medalju osvajaju na istom natjecanju u Milanu.

Ipak, najveći uspjeh osmerac s kormilarom postiže na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyu, gdje osvaja ju brončanu medalju.

Toliko radosti hrvatskom veslanju prvih godina ovog stoljeća donijeli su Igor Boraska, Tihomir Franković, Krešimir Čuljak, Igor Francetić, Tomislav Smoljanović, Branimir Vujević, Nikša i Siniša Skelin te kormilar Silvijo Petriško.

Poznato je da se, za razliku od ostalih posada osmerca na Igrama u Sydneyu, naš osmerac oformio samo četiri mjeseca prije početka natjecanja, pa je brončano odličje na igrama pravo čudo. O tome Francetić kaže: "Moglo bi se reći da smo svojevrсни fenomen. Recimo Englezi ili Austrijanci cijelu generaciju veslača godinama spremaju za nastup u Sydneyu. Ili, primjerice Njemačka ima više veslačkih klubova nego što hrvatska ima veslača, a mi smo njezin osmerac izbacili s igara. Ili recimo, ni jedan član britanskog osmerca nije, pripremajući se za igre, ne samo znao hoće li nastupiti u Sydneyu nego nije bio siguran hoće li imati mjesto u čamcu na idućem treningu. Jer je njihov trener za svako mjesto u osmercu imao četvoricu veslača. Inače, kako smo se odlučili da se formira ovaj osmerac. Prije toga imali smo četiri dvojca, pa smo od njih sastavili dva podjednaka četverca. E, sad da se mi međusobno ne bi klali u četvercu, jer samo jedan četverac iz svake discipline može na igre, mi smo sjeli u osmerac. I u prvoj regati zgazili sve suparnike. Tada smo odlučili da idemo na osmerac. Mogu reći da je naš trener Igor Čulin najzaslužniji što smo uopće došli u Sydney, jer on je idejni začetnik osmerca. On je najviše vjerovao u nas, gotovo su svi drugi bili skeptični i protiv toga. Prvi puta kad smo sjeli u osmerac išli smo kao podmazani, a to je u veslanju najvažnije, nije sve stvar snage. Veslanje je tehnička disciplina i stvar osjećaja, možda ljudi sa strane to ne vide, ali upravo je naš "spori" štroker Vujević najbolja potvrda toga."

U utrci u kojoj je u Sydneyu iskovana bronca od starta su najbolje krenuli Britanci, povel i u vodstvu ostali do kraja. Naši su na prvih 500 metara zaostajali 60 stotinki sekunde, drugo su mjesto držali sve do posljednje dionice od 500 metara, ispred Talijana i Australaca. U finišu su nas Australci pretekli. Našu broncu Talijani su bezuspješno pokušali ugroziti, Amerikanci su nakon sve sile trijumfa ostali na ovim igrama praznih ruku...

Igor Francetić je kao član povijesnog hrvatskog osmerca iz Sydneya 2000. godine odlikovan od strane predsjednika Republika Hrvatske Stjepana Mesića odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara. Iste godine je dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. U izboru Sportskih novosti osmerac je 2000. godine proglašen najboljim sportskim kolektivom u državi.

Odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora osmerac koji je 2000. godine postao olimpijski brončani proglašen je najboljim hrvatskim sportskim kolektivom.

Vrhunski veslač, brončani olimpijac, član momčadi koja je pobijedila na Svjetskom kupu, Igor Francetić je sa svojim kolegama obilježio jedno razdoblje hrvatske sportske povijesti. Osvojio je medalju na olimpijskim igrama i ostvario san o kojemu mnogi sportaši mogu samo sanjati.

VESLANJE

Tihomir Franković

1 odličje - Brončana medalja: OI Sydney 2000. - osmerac s kormilarom

Dovoljno je reći Čiko i svatko tko iole poznaje veslanje u Hrvatskoj znat će da se radi o Tihomiru Frankoviću, popularnom Čiki, dobrom duhu Gusara.

Rođen je 30. rujna 1970. godine u Splitu. Završio je Pomorski fakultet.

Frankoviću je u početku bliži bio POŠK u kojem je pokušao s vaterpolom, ali se nekoliko puta razbolio i moglo bi se reći da ga je upala uha otjerala na Gusarov poligon. Osim toga, i njegov brat je trenirao veslanje, što je bio dodatni razlog. Posljednju prevagu ka veslanju je donijelo prijateljstvo s Igorom Boraskom iz ulice iz Smrdečca u novom dijelu Splita, koji je također, razočaran u druge sportove, tražio svoje mjesto. Iz Frankovićeva djetinjstva mnogi su odustali, ali nerazdvojni su ostali on i Boraska, rođeni u četiri dana razlike. Postali su pravi tandem prenoseći prve "taktove" od Zlatka Celenta sve do braće Skelin i stvarajući tako školu i tradiciju Gusarovih dvojaca.

Ovaj kratki monolog o Tihomiru Frankoviću nalazi se na web stranici HVK Gusar:

"Čiko je najbolji primjer što znači Gusarova škola veslanja kakvu je svojim dugotrajnim trajanjem i odnosom prema veslanju ustanovio pokojni Zlatko Celent. Čiko je imao tu sreću da je veslao sa Celom i da preuzme taj gotovo asketski odnos prema veslanju i klubu. U sebi sjedinjuje nekoliko vrlo važnih osobina za postizanje vrhunskih rezultata, a to je da nikada nije zadovoljan sobom, misli da se uvijek može bolje, maksimalno je usredotočen na trening, potiče i vuče sve druge oko sebe, daje primjer svima i ne dopušta da se ekipa opusti prije vremena. Ono što posebno fascinira kod njega je da je maksimalno samouvjeren kada je u formi. Tada je doslovce agresivan na stazi i ne bježi od uloge favorita. Zna se nositi s pritiskom koju takva pozicija donosi. To je jedna itekako važna kvaliteta. U njegovom odrastanju kao jednog od mnogih dječaka iz pomlatka Gusara pa do Boraske i braće Skelin najtrofejnijeg klupskog veslača, bilo je potrebno još nešto. Čiko je imao tu sreću da bude zadnji partner Zlatka Celenta, kao i to da je u Gusaru postojao Igor Boraska, Čikin dugogodišnji partner. Tako su različiti, a tako dobro funkcioniraju."

Tihomir Franković započeo je s veslanjem u Gusaru 1985. godine. On predstavlja najpostojaniji most među Gusarovim generacijama i kao veslač i kao dugogodišnji predstavnik veslača u upravi kluba. Najsajjniji trofeji u njegovoj dugogodišnjoj karijeri su zlatna medalja sa Svjetskog prvenstva u Indianapolisu 1994. godine u dvojcu s Igorom Boraskom, svjetsko srebro iz Kölna u četvercu s kormilarom 1998. godine.

Olimpijske igre su san svakog sportaša, a taj san ostvario je i Tihomir Franković. Sudjelovao je na Olimpijskim igrama 1996. godine u Atlanti i 2000. godine u Sydneyu, gdje je bio član hrvatskog osmerca koji je osvojio brončanu medalju.

Nastupio je na Mediteranskim igrama 1993. u francuskom Languedec – Roussillonu i osvojio brončanu medalju, a 1997. u Bariju se zakitio srebrom.

Nažalost, zbog ozljede 2001. godine napušta mjesto u hrvatskom osmercu i to je kraj njegove uspješne veslačke karijere. Reprezentativac Hrvatske bio je od 1992. do 2000. godine. Za zlatnu medalju, veliki sportski uspjeh na Svjetskom prvenstvu u Indianapolisu, predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman odlikovao ga je 1995. godine Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara. Najvišu godišnju sportsku nagradu Franjo Bučar dobio je 1994., 1998. i 2000. godine. Najboljim sportašem Hrvatske, članom momčadi, u izboru Sportskih novosti i Hrvatskog olimpijskog odbora Tihomir Franković je proglašen 1994. i 2000. godine.

Usprkos velikoj veslačkoj karijeri te brojnim nagradama i priznanjima u karijeri Tihomira Frankovića, posebno mjesto zauzima brončana olimpijska medalja iz Sydneya 2000. godine. Britanci su pobijedili s prednošću od 0.5 sekundi ispred posade Australije i 1.3 sekunde ispred hrvatskog osmerca. Talijanima je pripalo ono najnezahvalnije, četvrto mjesto, samo 0.38 sekundi iza našeg osmerca. Malo je nedostajalo za zlato. Nisu Britanci, a pogotovo Australci, bili bolji i jači od naših veslača, ali tog dana imali su više koncentracije i sreće.

Ipak, ostaje za spomen brončana medalja zlatnog sjaja koju je osvojio osmerac s kormilarom 2000. godine u Sydneyu, a čiji je član bio i Tihomir Franković.

RUKOMET

Jakov Gojun

1 odličje - Brončana medalja: OI London 2012.

Najkorisniji kada je najpotrebnije.

Jakov Gojun rođen je 18. travnja 1986. godine u Splitu. Igračku karijeru je započeo u Rukometnom klubu Križevci iz Splita, gdje je igrao kratko jer su ga solinski rukometni treneri vrlo brzo zamijetili i usmjerili u RK Solin, gdje je ostvario i prvu registraciju u karijeri. U gradu na Jadru zapravo je napravio najznačajnije korake, igrajući Prvu hrvatsku kadetsku ligu. Tu se u pravom smislu riječi afirmirao i skrenuo na sebe pažnju hrvatske rukometne javnosti. Za prvu momčad debitirao je u sezoni 2002./03. U narednoj sezoni 2003./04., kao kadet, bio je jedan od najstandardnijih rukometaša Solin Transportcommerca kada su se Solinjani natjecali u prvenstvu Druge hrvatske rukometne lige.

U ljeto 2004. godine otišao je u riječki Zamet. Tamo se svojim radom i talentom potvrdio kao odličan igrač. Zatim je na juniorskom prvenstvu Hrvatske, održanom u Splitu, proglašen najboljim lijevim vanjskim u državi. Svojim dobrim igrama u Zametu skrenuo je pozornost hrvatske rukometne javnosti te u ljeto 2008. prelazi u RK Sisak iz Siska. Ondje je privukao pozornost svog trenera Slavka Goluže, koji ga je kao pomoćnik izbornika Lina Červara pozvao u hrvatsku rukometnu reprezentaciju. Nakon Siska, od 2009. do 2012. godine igrao je za RK Zagreb CO, najtrofejniji hrvatski rukometni klub. U dresu Zagreba osvojio je prvenstva i kup Hrvatske 2010., 2011. i 2012. godine.

U travnju 2012. godine potpisao je za španjolski Atletico iz Madrida s kojim 2013. osvaja Kup kralja i čiji je igrač do srpnja iste godine.

Kao član reprezentacije Hrvatske, bio je dio momčadi koja je osvojila srebrnu medalju 2009. godine na Svjetskom prvenstvu u Hrvatskoj i također drugo mjesto na Europskom prvenstvu 2010. godine u Austriji. Zaslužan je i za osvojene brončane medalje na Europskom prvenstvu 2012. godine u Srbiji i Svjetskom prvenstvu 2013. u Španjolskoj.

Krunu dosadašnje karijere doživio je na Olimpijskim igrama u Londonu 2012. godine, gdje je bio dio momčadi koja je osvojila brončanu medalju. Pišu Sportske novosti u izvješću sa Igara da je Gojun bio zanimljivo opasan u napadu.

Na početku turnira odličan, posebno u obrani, ali zanimljivo opasan i u napadu. Sada ide u Atletico Madrid i uz Dušebajeva bi trebao načiniti dodatni napredak da u Riju bude jedan od nositelja. On to svakako može.

Prvi put je pozvan u hrvatsku reprezentaciju 2008. godine, a on, skroman, onakav kakav je, tada je izjavio: "Super mi je što imam priliku učiti od najboljih. Posebno od Blaža Lackovića kojega posebno cijenim. Uvjero sam se i ovdje da je vrhunski igrač i profesionalac. Svi nam pomažu da se što lakše uklopimo u sastav koji, kako vidim, savršeno funkcionira."

Kada je odlučio da je vrijeme za odlazak, pred Olimpijske igre u Londonu, odabrao je Španjolsku. Tako je postao treći Hrvat koji igra u Atletico iz Madrida, poslije Metličića i Džombe.

O svojoj dosadašnjoj karijeri kaže: „Zadovoljan sam dosada postignutim u reprezentaciji. Posebno s brončanom medaljom iz Londona. Bio sam stalno u vrhu strijelaca hrvatske lige. Igrao u oba smjera. Kada sam 2009. godine prešao u CO Zagreb, vjerovao sam da ću također igrati i u napadu i u obrani. U reprezentaciji sam također igrao samo u obrani, što mi nije puno smetalo jer je u napadu bilo puno boljih igrača od mene.“

Jakov je malo – pomalo izrastao u našeg najznačajnijeg igrača u obrani. Kada je on pred našim golom na crti, sve je drugačije. Sama njegova pojava igrača s preko dva metra ulijeva strah protivniku.

Na Europskom prvenstvu u Austriji 2010. godine, gdje je Hrvatska osvojila srebrnu medalju, Jakov Gojun je proglašen najboljim obrambenim igračem prvenstva. Sa 17 blokada bio je drugi bloker istog prvenstva. Priznanje da priznanje za najboljeg obrambenog igrača Eura nije očekivao, pa kaže: „To je velika čast. Nakon što sam dobio veliko povjerenje od trenera i imao tako veliku ulogu u obrani, ovo priznanje mi je točka na "i" i pokazatelj da se radom sve može postići u životu.“

Jakov je čovjek koji čvrsto stoji na zemlji. Uvijek jednostavan i iskren. Slava i medalje nisu mu udarile u glavu. Relativno mlad, u sportu je ostvario ono o čemu mnogi mogu samo sanjati.

Olimpijska medalja, svjetska, europske. Najbolji obrambeni igrač Europe...

NOGOMET

Nenad Gračan

1 odličje - Brončana medalja: OI Los Angeles 1984.

U naponu karijere ozljeda je stala na put ovom velikom nogometnom znalcu. Nenad Gračan rođen je 23. siječnja 1962. godine u Rijeci. Bio je igrač sredine terena. Počeo je u pomlatku riječkog Orijenta, potom je od 1980. do 1986. godine nastupao za Rijeku, kada prelazi u Hajduk. Za Rijeku je odigrao 292 utakmice i postigao 58 zgoditaka. Dres Hajduka nosit će do 1989. godine, kada prelazi u španjolski Oviedo u kojem igra do 1993. godine.

S Hajdukom je osvojio jugoslavenski nogometni kup u sezoni 1986./87. Nakon prelaska u Hajduk, već na prvoj utakmici protiv Rijeke slomio je nogu i zbog toga pauzirao duže vrijeme. Gračan je bio sjajan graditelj igre, izvrsna pregleda, sjajan dodavač precizna udarca. U sezoni 1985./86. je dobitnik žute majice Sportskih novosti kao najbolji nogometaš prvenstva.

Za jugoslavensku nogometnu reprezentaciju je od 1984. do 1986. godine kao igrač Rijeke odigrao 10 utakmica i postigao 2 zgoditka. Debitirao je u Subotici 31. ožujka 1984. godine u prijateljskoj utakmici protiv Mađarske (2:1), dok je dres reprezentacije posljednji put nosio na prijateljskoj utakmici protiv Belgije u Bruxellesu 19. svibnja 1986. (3:1). Sudionik je Olimpijskih igara 1984. godine u Los Angelesu i nosilac brončane olimpijske medalje. S trenerskim pozivom počeo je u Rijeci 1997. godine kada je preuzeo seniorsku momčad s kojom je u sezoni 1998./99. do posljednjeg kola bio kandidat za titulu prvaka Hrvatske.

U Hajduk se vraća, ovog puta kao trener, u prvom dijelu prvenstvene sezone 2001./02. Trenirao je i slovenski Kooper, Osijek, Kamen Ingrad, zagrebački Dinamo, Pomorac iz Kostrene, Pulu, Naftu iz Lendave, Croatiju iz Sesveta, potom je ponovno bio trener NK Rijeke.

Vratimo se na Gračanove dane provedene u Hajdukovu dresu. U ljeto 1986. godine stigao je u Hajduk kao glavna zvijezda prijelaznog roka. Suho zlato, dragulj, maestro nogometne igre, samo su neki od epiteta koje su mu u to vrijeme davali novinari ocjenjujući njegove igračke kvalitete. S druge strane, kao čovjek, Gračan je tih, skroman, povučen, pristojan. Iako malo govori, smiješkom koji mu stalno titra u kutu usana osvaja sve oko sebe. Tko takvog igrača ne bi poželio u svojoj sredini? Svi klubovi velike četvorke željeli su ga za sebe. U toj utrci Hajduk je bio najbrži - Gračan je postao "bijeli". Priznat će i sam, odlučilo je more, odlučio je renome i ugled kojeg splitski klub uživa i izvan granica naše zemlje. Navijači su bili prezadovoljni, otišao je Slišković, ali je došao novi umjetnik baluna, Nenad Gračan.

Pored njega, u momčadi su bili još Pralija, Miljuš, Vulić, Asanović, Čelić, Andrijašević, Deverić, Gudelj - reprezentativac do reprezentativca. Navijači su bili uvjereni da titula stiže ponovno u Split. Sezona 1986./87. počela je 10. kolovoza. U prvom kolu, voljom ždrijeba, igrali su Rijeka i Hajduk na Kantridi. Navijači Rijeke su svog dojučerašnjeg ljubimca dočekali "na nož". Proglasili su ga izdajnikom. Napetost se još više povećala kada je Hajduk u desetoj minuti postigao gol, a strijelac je bio upravo Nenad Gračan. Nažalost, krajem prvog poluvremena Mladenović u žaru borbe preoštro starta na Gračana. Prijelom noge. Želje navijača Hajduka rasprle su se kao mjehur od sapunice.

Slijedio je dugi period rehabilitacije. Nenad Gračan se vraća u momčad Hajduka 1988. godine, kada je vodi trener Pero Nadoveza. Zbog svojih igračkih, ali i ljudskih kvaliteta, Gračan će ubrzo ponijeti Hajdukovu kapetansku traku te se svrstati u legendarne predvodnike momčadi.

O boravku u Splitu u dva navrata, Gračan će reći: "Split je divan grad, zaista mi je bilo lijepo, stekao sam u gradu pod Marjanom mnoge prijatelje, lijepo je bilo igrati i trenirati u gradu koji je toliko privržen svome klubu." Za Hajduk je odigrao 58 utakmica i postigao 14 zgoditaka.

Iz vremena kada je nosio Hajdukov dres rado će istaknuti Jerka Tipurića, kojemu su mnogi osporavali igračke kvalitete, ali je on dokazao da je pravi igrač i veliki čovjek - primjer za sve.

Nenad Gračan je nogometaš koji je svojim igrama plijenio pozornost publike gdje god je igrao, nogometni znalac čija je svaka lopta "imala oči".

Nositelj je olimpijske medalje. Osvojio ju je kao nogometaš Rijeke. Time je u olimpijskom pokretu stekao besmrtnost. Sjetimo se njihovih odličnih igara u utakmici za treće mjesto protiv Italije, te prije, u četvrtfinalu, briljantne pobjede nad SR Njemačkom.

Nenad Gračan je veliki nogometaš od kojeg hrvatski nogomet u stručnom planu još puno očekuje. Poznavajući njegove kvalitete, nekada kao igrača, a danas kao trenera, u to uopće ne treba sumnjati. Pred njim su zasigurno veliki trenerski dani.

RUKOMET

Zlatko Horvat

1 odličje - Brončana medalja: OI London 2012.

1 grač na kojega se svaki trener može osloniti.

Zlatko Horvat rođen je 25. rujna 1984. godine u Zagrebu. Igračku karijeru započeo je u mlađim uzrastima Badel 1862 Zagreba, gdje je i danas. Ovaj rukometaš, koji igra na poziciji desnog krila, simbol je vjernosti i odanosti svom matičnom klubu. U mlađim uzrastima Zagreba i hrvatske reprezentacije Horvat je odskakao u igri. Bio je talent koji je pokazivao da će napraviti veliku karijeru. Nakon prestanka igranja u mlađim uzrastima Zagreba, 2002. godine je potpisao profesionalni ugovor sa Zagrebom i do danas, evo već više od deset godina, Zlatko je jedan od glavnih igrača kluba. Ubojito desno krilo, igrač pun želje, sigurnosti, profesionalnosti. Čovjek u kojega se svaki trener sa sigurnošću može pouzdati. Stoga nije ni čudno da je već neko vrijeme kapetan momčadi Zagreba, produžena ruka treneru na parketu.

Dosad je sa Zagrebom osvojio prvenstvo i kup Hrvatske 2003., 2004., 2005., 2006., 2007., 2008., 2009., 2010., 2011., 2012. i 2013. godine, kao i SEH-a ligu 2013.

Godine 2012. Horvat je najbolji strijelac u natjecanju rukometne Lige prvaka.

Igrao je Zlaja, kako ga zovu suigrači, za mlađe reprezentativne dobne skupine, a duže vrijeme gotovo da je stalni član hrvatske rukometne reprezentacije.

Prvu medalju, onu srebrnu, s A reprezentacijom je osvojio na Mediteranskim igrama 2005. godine u Alemeriji.

Nastupio je Horvat na Europskom prvenstvu Norveškoj 2008., kada je osvojio srebrnu medalju, i 2012. u Srbiji, gdje se zakitio brončanom medaljom.

Na Svjetskom prvenstvu u Hrvatskoj 2009. godine Horvat je osvojio srebrnu medalju, a na istom natjecanju 2013. u Španjolskoj je osvojio onu brončanu.

Nastupio je na Olimpijskim igrama 2008. godine u Peking, kao i na Igrama 2012. u Londonu, gdje je osvojio brončanu medalju.

Zlatko Horvat je doista zahvalan igrač. To je rukometaš koji se bori, izgara na terenu, i zbog toga ga zagrebačka publika obožava, a treneri i suigrači neobično cijene. U svakoj sekundi provedenoj u igri sto posto je u službi momčadi, poginut će za svaku loptu.

Horvat uloge kapetana momčadi konzumira na pravi način. Na terenu gine, a kada je na klupi, znade i podviknuti: "Ponekad moram tako reagirati, nije to ništa zlonamjerno, ali neke stvari ne volim vidjeti, bar što se moje strane tiče. Mogu razumjeti da te ponekad ne ide, da te loptu lošije sluša, to se i meni događa, ali se isto moraš boriti, do kraja izgarati. Danas živimo u sportskom vremenu, kada pored ne znam kakvog talenta, moraš na parketu biti i borac da bi uspio. Odmah se na svakom igraču vidi želi li se ili ne želi boriti. Nije da se ovi mlađi ne žele boriti, ali nešto ih sputava, fatalni šut, nekakva glupost u obrani. Vrlo brzo im padne moral. Svi igrači koji nose dres Zagreba moraju znati da su došli u najtrofejniji hrvatski rukometni klub s velikom tradicijom, koji im daje određenu sigurnost i šansu za napredak. Moje reakcije su uvijek isključivo dobronamjerne, a tako ih mlađi suigrači i prihvaćaju. Po završetku utakmice svi su opet skupa na piću i u društvu, a na parketu se mora znati tko je kapetan momčadi jer oni, moji suigrači, su mi tu čast podarili, a ja samo radim svoj posao."

O Horvatu lijepo govore svi treneri s kojima je radio, od onih u klubu pa do izbornika. Lino Červar pak o njemu zbori: „U rukometu je i kroz Zagreb i reprezentaciju našao dodatak u životu, našao je taj osjećaj pripadnosti. Dobar je dečko, vrlo pouzdan. Veliki je borac, sav je eksplozivan, munja na terenu, a u svojoj dubini je dobar dečko na kojeg se čovjek može osloniti“.

Najveći uspjeh u dosadašnjoj karijeri doživio je osvajanjem brončane medalje na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu. Tu je, uz Čupića, bio desno krilo reprezentacije - kada bi bio u igri, s njim nije bilo problema. Igrama u Londonu sezonu je završio na visokoj razini, baš kako je i igrao cijele godine. Sigurno je igrač hrvatske rukometne budućnost, koji bi najzreliju igračku dob trebao doživjeti na Igrama 2014. u Riju. Igrač je pun volje i znanja, ukoliko ga ozljede zaobiđu, zasigurno slijedi nastavak jedne velike karijere.

RUKOMET

Boris Jarak

1 odličje - Brončana medalja: OI Seoul 1988.

Vrhunski rukometaš, a prije svega skroman čovjek i veliki gospodin. Boris Jarak rođen je 19. travnja 1963. godine u Dubrovniku. Igračku karijeru je započeo u mladim uzrastima Rukometnog kluba Dubrovnik 1977., s nepunih 14 godina.

Odmah na početku je bilo jasno da je Boris igrač za mnogo jače sredine i da je pred njim velika karijera. Vrlo rano, s nepunih 16 godina, 1979. godine je počeo nastupati za prvu momčad i vrlo brzo se prometnuo u prvog igrača Dubrovčana. Kaže Boris da su mu prvi treneri u Dubrovniku bili Luka i Pero Veraja, te su mu ova dvojica rukometnih stručnjaka dala rukometne temelje.

Dres svog matičnog kluba nosio je do 1981. godine i odlaska na odsluženje vojnog roka. Po povratku iz armije postao je igrač tada vrlo jake momčadi Medveščaka iz Zagreba. Taj klub je u to vrijeme bio stalno u vrhu jugoslavenske rukometne lige, a često je nastupao i u europskim natjecanjima.

U Medveščaku je igrao do 1990. godine i bio je jedan od najboljih igrača. S ovim klubom je 1987., 1989. i 1990. godine osvojio kup Jugoslavije. U Borisovo vrijeme Medveščak su trenirali proslavljeni treneri Velimir Kljaić, Josip Šojat i Josip Glavaš.

Posebno je ostalo upamćeno finale kupa 1987. godine, kada je Medveščak u Zagrebu u finalu s 26:24 pobijedio tada "veliku" momčad Borca iz Banja Luke nakon produžetaka.

Orilo se tada dvoranom: „Heja, heja, medvjedi – najbolji ste najbolji.“ Iste godine Medveščak je bio i viceprvak Jugoslavije. Premda bez velikih i zvučnih imena osim Borisa Jarka i Gorana Perkovca, "medvjedi" su se uzdali u svoje adute: ponajprije u činjenicu da je za većinu igrača petogodišnji proces kaljenja doveo do trenutka u kojem se mora reći – ili jesu ili nisu klub za velike domete, uz naglašenu privrženost igrača klubu i duboku svijest da rezultat donosi momčad, a ne pojedinci.

Tako će primjerice Boris Jarak, junak finala (teško se prisjetiti krilnog napadača koji je u jednom tako velikom okršaju nanizao 13 pogodaka), još u trenutku velikog slavlja bez najmanje oklijevanja prozboriti: „Ne gledajte mene. Junaci su svuda oko nas.“

S 13 postignutih zгодitaka Jarak je i službeno proglašen najboljim igračem ovog rukometnog finala.

Nakon odlaska iz Medveščaka, Boris Jarak je od 1990. do 1994. godine igrao za momčad njemačkog bundesligaša TV EITRA, koji su u to vrijeme trenirali naši Željko Zovko i Hrvoje Horvat.

Nakon četiri godine, 1994. se vraća u Hrvatsku, ali sada postaje igrač tada odlične momčadi Badel 1862 Zagreb, čiji dres nosi do 1996. godine. S ovim slavnim klubom, pod vodstvom trenera Abasa Arslanagića, osvojio je 1995. i 1996. godine kup i titulu prvaka Hrvatske, te je u obje sezone igrao u finalu Lige prvaka.

Posljednju sezonu u karijeri, 1996./97., odigrao je u zagrebačkom Medveščaku pod vodstvom trenera Josipa Milkovića.

Za reprezentaciju Jugoslavije je odigrao 49 utakmica. Svakako najveći uspjeh u dresu reprezentacije bivše države je ostvario 1988. godine na Olimpijskim igrama u Seoulu, gdje je bio dio momčadi koja je pod vodstvom izbornika Abasa Arslanagića osvojila brončanu medalju.

Treba reći da je Boris Jarak 12 puta nastupio i za hrvatsku rukometnu reprezentaciju. Najveći uspjeh u kockastom dresu ostvario je 1995. godine na Svjetskom prvenstvu na Islandu, gdje je bio dio momčadi koja je osvojila srebrnu medalju pod vodstvom izbornika Zdravka Zovka.

Nakon završetka igračke karijere jedno je vrijeme radio kao trener. Dvije godine je bio trener juniorske reprezentacije Hrvatske, kao i trener u omladinskom pogonu Rukometnog kluba Zagreb. Juniorsku i kadetsku reprezentaciju Hrvatske vodio je na dva europska prvenstva.

Dvije godine je bio i trener u Rukometnom klubu Izviđač iz Ljubuškog, s kojim je osvojio kup i prvenstvo Bosne i Hercegovine, a obnašao je i dužnost trenera juniorske reprezentacije Bosne i Hercegovine.

Boris Jarak je nesporno veliko ime hrvatskog rukometa. Čovjek koji je u hrvatskom klupskom rukometu ostavio veliki trag. Ništa manji nije njegov doprinos i u dresovima reprezentacija Jugoslavije i Hrvatske, s posebnim naglaskom na brončanu medalju na Olimpijskim igrama 1988. godine u Seoulu.

RUKOMET

Marko Kopljar

1 odličje - Brončana medalja: OI London 2012.

Mirni Slavonac s kojim svaka obrana ima previše posla.

Marko Kopljar rođen je 12. veljače 1986. godine u Požegi. U rukometni klub Požega, na prvi trening u prvom razredu srednje škole, došao je na nagovor sestre. Do tada je s prijateljima igrao i košarku i nogomet, ali ništa ozbiljno. U Požegi je igrao četiri godine. I, kako će priznati, sestra je bila daleko bolja igračica, uz ključnu razliku što nije dobila priliku kakvu je Marko dobio.

Njega je prilika odvela u Rukometni klub Medveščak 2004. godine, iz kojega je otišao na posudbu u Rukometni klub Đakovo, pa je uslijedio povratak i opet rastanak s Medveščakom. Kad se rastao s klubom sa Šalate, odigrao je polusezonu u Đakovu, a onda ga je 2007. pod svoje uzeo RK Zagreb CO i posudio Rukometnom klubu Metković. Ističe da je to bio pravi potez i veliki korak naprijed za njega u karijeri. Dobio je punu minutažu, u igri potpunu slobodu. Došle su i dobre igre s kojima jasno raste samopouzdanje. Dobre igre i potencijal doveli su ga vrlo brzo i do reprezentacije.

Marko Kopljar ima potencijal koji će ga zasigurno dovesti do velike karijere, iako i ono što je dosad postigao u rukometu nije malo. To je potencijal kakav se u rukometu rijetko nalazi. S visinom 208 centimetara i odličnim udarcem lijevom rukom, strah je i trepet za protivničke vratare.

Vrlo brzo je ušao u krug igrača koji od svoje visine ima velike koristi, kojom se uklapa u moderne rukometne trendove, ali i zbog odlične koordinacije i brzine koja ga krasi.

Marko je vrlo skroman i jednostavan čovjek. Kaže da ga je u Požegi otkrio Vojo Bjegović i doveo u Medveščak. Govori da je njemu trajno zahvalan što mu je pružio priliku da se ozbiljno bavi rukometom. Poseban uzor u rukometu, kao osoba a i kao igrač, mu je Petar Metličić.

U Zagrebu je Marko igrao do 2012. godine i u tom periodu je osvojio titulu i kup Hrvatske 2008., 2009., 2010., 2011. i 2012. godine.

U lipnju 2012. godine otišao je u Francusku i postao rukometaš Pariz Saint Germaina s kojim je 2013. prvak. U sezoni 2012./13. izabran je u najbolju momčad prvenstva Francuske.

Igrao je Marko Kopljar za mlađe dobne skupine hrvatske rukometne reprezentacije. Na kadetskom Svjetskom prvenstvu u Kataru 2005. osvojio je brončanu medalju. Godine 2008. godine prvi put je zaigrao za A reprezentaciju i od tada je standardan na svim reprezentativnim okupljanjima. Do sada je na velikim natjecanjima osvajao i medalje.

Na Europskom prvenstvu u Austriji 2010. godine osvojio je srebro, a na prvenstvu Europe u Srbiji 2012. zakitio se brončanom medaljom. Treba reći da je Marko Kopljar na Europskom prvenstvu u Srbiji izabran u najbolju momčad prvenstva.

Na Svjetskom prvenstvu u Hrvatskoj 2009. godine osvojio je srebrnu medalju, a 2013. u Španjolskoj brončanu.

Marko Kopljar sudionik je Olimpijskih igara 2012. u Londonu, gdje je osvojio brončanu medalju. O dojmovima iz Londona je za portal 034.hr izjavio: "Igrati na Olimpijskim igrama je nešto nestvarno, osjećaj je neopisiv. Još je veći dojam ako uspiješ osvojiti nešto. Prvih par dana sam se osjećao kao malo dijete, prolazim kroz olimpijsko selo i vidim sve te sportske zvijezde, iako se nigdje nije moglo vidjeti na primjer Bolta ili Federera. Košarkašku reprezentaciju SAD-a sam vidio samo jednom na ručku i trebalo im je 45 minuta da iziđu iz restorana jer se svatko htio slikati s njima. Moram reći da je medalja puno teža nego sam to očekivao. Zadovoljan sam turnirom, poslije poraza od Francuza nas je uhvatila mala depresija, ali smo se skupili, dogovorili i uspjeli dobiti Mađare visokom razlikom. Vratio sam se kući s brončanom medaljom, vjerujem kako ćemo nastaviti s dobrim igrama jer nam je momčad mlada i nema razloga da ne nastavimo s vrhunskim rezultatima."

Evo što je o Marku izjavio bivši izbornik Lino Červar, čovjek koji mu je prvi pružio priliku u reprezentaciji: "Puno zapaža, vidi mnoge detalje, ima dobru memoriju. Veliki je analitičar. Možda bi trebao biti temperamentniji, ali to je teško promijeniti kod čovjeka. Iz dobre je obitelji, umjeren, uravnotežen, nije euforičan."

Uz navedene epitete koje je o Marku izrekao "veliki Lino" i uz talent koji Marko posjeduje, a što drugo očekivati nego nastavak dobrih rezultata s velikim brojem medalja!

TENIS

Ivan Ljubičić

1 odličje - Brončana medalja: OI Atena 2004. - parovi

Od prognošta do olimpijske medalje.

Ivan Ljubičić rođen je 19. ožujka 1979. godine Banja Luci. Upravo je u krugu obitelji donesena odluka da se djeca počnu baviti sportom. Ivan se odlučio za tenis. Nimalo slučajno, na televiziji se prenosio Wimbledon. Ivan je tako počeo trenirati s devet godina, a jedan od velikih uzora i razloga za početak bio mu je Stefan Edberg. Prve teniske korake je načinio u klubu Mladen Stojanović u Banja Luci, pod paskom svojih prvih trenera Vojina Sukala i Fahreta Bahtijarevića. Kao i svi početnici, Ivan je krenuo radom u grupi. Brzo je učio i napredovao, pa je time pokrio relativno kasniji početak druženja s tenisom. Ubrzo su krenule prve privatne "štunde", a prvi naslov stiže upravo u rodnom kraju, gdje je Ivan osvojio turnir tenisača do 12 godina uz jednu zanimljivost. Naime, zbog zanoktice je morao držati reket s četiri prsta. Prvi pehar osvojen je 1990. godine u Prijedoru na prvenstvu Bosne i Hercegovine, gdje je igrao završnicu i izgubio od Marka Pehara, ljutog protivnika u ranim danima karijere. Prvi rezultat međunarodnog karaktera ostvaren je u Beogradu. Ivan je postao pobjednik Rucanor Cupa, zaradivši tisuću i petsto njemačkih maraka. Bila je to prva Ivanova zarada na turnirima. Utrošena je na zlatni lančić, koji je za uspomenu zasjaio oko njegovog vrata.

Ti uspjesi su bili dobar znak za njegova oca Marka, koji je osjetio da bi Ivan mogao nešto značajnije napraviti. Nije sina morao tjerati, Ivan je već onda bio "mini profesionalac". U to vrijeme već se počinju nazirati problemi u Bosni i Hercegovini, koji su nepunu godinu kasnije eskalirali u rat. U svibnju 1992. godine obitelj odlučuje da je najbolje rješenje napustiti Banja Luku. Tako je Ivan završio u Opatiji u hotelu Astorija zajedno s ostalim prognanicima. Tenis tada nije bio prioritet, Ivan je trenirao samo povremeno, uz trenera Branka Picula. Ubrzo se obitelj iz Opatije preselila u Rijeku. U travnju 1993. Ivan zajedno s još nekolicinom izbjeglih bosanskih igrača prihvaća poziv Carla Brucciera, predsjednika talijanskog teniskog kluba Le Pleiadi u Montcalieriju pored Torina. Tamo će provesti skoro tri godine, za koje će reći da su mu bile ključne za odrastanje kao čovjeka i kao igrača. Kada je stigao u Torino, Ivan nije znao ni riječi talijanskog, nije dobio igračku karticu koja bi mu omogućavala predstavljanje kluba na turnirima i jedino čemu se mogao okrenuti bio je trening. Dvije igračice i šest igrača bili su smješteni unutar kluba, iz kojeg Ivan prvih mjeseci gotovo da i nije izlazio. Većinu sati provodio je na terenu. Ivanu je trener bio Mirza Hrnjadović, s kojim je zajedno i došao u Italiju, a s njime je radio i Andrea Taragni. U tim danima samoće Ivan je donio jednu važnu odluku. Igrat će za Hrvatsku. Ubrzo postaje prvak Hrvatske u konkurenciji do 16 godina, i to upravo u Rijeci 1995. godine. Iste godine u susjedstvu osvaja prve ATP bodove na Istarskoj Rivijeri. Kao prvi igrač juniorske reprezentacije Hrvatske osvaja Winter Cup (Europsko dvoransko prvenstvo do 16 godina), a zatim u paru sa Željkom Krajanom osvaja neslužbeno svjetsko prvenstvo do 16. godina, Orange Bowl.

Obitelj se 1996. godine preselila iz Rijeke u Zagreb i Ivan postaje član Mladosti, gdje mu je trener Neven Hodalić.

Već 1996. godine igra u finalu juniorskog Wimbledonu te u polufinalu Australian Opena, što mu donosi naslov drugog juniora svijeta. Najbolji plasman karijere bilo mu je treće mjesto u svibnju 2006. godine, što je nakon Gorana Ivaniševića, koji je bio drugi igrač svijeta, drugi najbolji rezultat nekog hrvatskog tenisača.

Tijekom karijere je osvojio 10 ATP-turnira, počevši od Lyona 2001., Metza i Beča 2005., Chennaija, Zagreba i Beča 2006., Dohe i Hertogenboscha 2007., Lyona 2009., do najvećeg uspjeha u karijeri kojeg je ostvario 2010. godine, kada je u američkom Indian Wellsu osvojio turnir iz Masters serije 1000. Ivan Ljubičić je iznimno zaslužan za pobjedu hrvatske teniske reprezentacije u sastavu Ivan Ljubičić, Mario Ančić, Goran Ivanišević i Ivo Karlović 2005. godine u Bratislavi, kada je osvojen Davis Cup u tenisu.

Sudionik je Olimpijskih igara u Sydneyu 2000. i Ateni 2004. godine, gdje u paru s Mariom Ančićem osvojio brončanu medalju. Za izniman doprinos hrvatskom sportu Ljubičić je 2004. godine dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a odlikovan je i Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara. Godine 2005. i 2006. bio je u izboru Sportskih novost najbolji sportaš Hrvatske. U izboru Hrvatskog olimpijskog odbora Davis cup reprezentacija iz Bratislave 2005. proglašena je najboljom hrvatskom muškom ekipom, a on osobno najboljim sportašem Hrvatske za tu godinu. U travnju 2012. godine oprostio se od aktivnog igranja.

NOGOMET

Branko Miljuš

1 odličje - Brončana medalja: OI Los Angeles 1984.

Svaki bi ga trener onog vremena poželio u momčadi. Bio je žustar, britak, ponekad i oštar, igrač zadatka, borac bez mane i straha. Branko Miljuš rođen je 17. svibnja 1960. godine u Kninu. Igrao je na mjestima desnog i lijevog beka, te na boku u veznoj liniji. Bio je jugoslavenski nogometni reprezentativac.

Druženje s nogometnom loptom počeo je u Srbu u klubu Ustanik i već sa 14 godina je postao prvotimac. Klub je igrao u podsaveznoj ligi, a Branko, već tada zaljubljenik u nogometnu loptu, još je kao dječak počeo putovati Likom. Njemu je to, tada još dječaku, svakako imponiralo. Igrao je po potrebi, ili u veznom redu ili na krilu. I tko zna kako bi se sve nastavilo da u Srbu nije živio zagriženi hajdukovac, zubar Slavko Skeja. Ne oklijevajući, Slavko je nazvao Split i Miljuša su došli vidjeti na djelu. Tko drugi nego dvije legende, Frane Matošić i Andrija Anković. Brzo je sklopljen dogovor i Miljuš je 1975. godine postao lički Splićanin.

Njegova je karijera od dolaska u Split bilježila samo uspjehe. S omladincima Hajduka je osvojio sve što se osvojiti moglo. Kako ne bi sjedio na klupi, u dogovoru sa stručnim stožerom 1981. godine odlazi na jednu sezonu u susjedni drugoligaš Solin. Odličnim igrama u plavom dresu uz Jadro natjerao je Hajdukovo čelništvo da ga već nakon šest mjeseci vrata na Poljud. Od tada pa do 1988. godine, Branko Miljuš je stalni prvotimac Hajduka. S Hajdukom nije osvojio titulu prvaka Jugoslavije, ali je u sezoni 1978./79. bio vrlo blizu seniorske momčadi, a čak je i nastupao na prijateljskim utakmicama. Sudjelovao je u osvajanju dva jugoslavenska kupa i to u sezonama 1983./84. i 1986./87.

Za Hajduk je odigrao 357 utakmica i postigao 2 zgoditka. Potom 1988. godine odlazi u španjolski Valladolid, čiji dres nosi do 1991. godine. Portugalska Vitorija Setubal sljedeća je Brankova destinacija, za koju nastupa od 1991. do 1993. godine kada završava igračku karijeru.

Za A reprezentaciju Jugoslavije je kao nogometaš Hajduka od 1984. do 1988. godine nastupio 14 puta. Debitirao je u prijateljskoj utakmici protiv Portugala u Lisabonu 2. lipnja 1984. godine (3:2), a od plavog dresa se oprostio u Dublinu 27. travnja 1988. godine u prijateljskoj utakmici protiv Republike Irske (0:2). Sudionik je Europskog prvenstva 1984. godine u Francuskoj i Olimpijskih igara u Los Angelesu, također 1984., gdje se Miljuš zakitio brončanom olimpijskom medaljom. Ta 1984. godina ostat će mu cijeloga života zapamćena kao najdraža, najplodnija i najuspješnija. Nakon olimpijade Miljuš je tvrdio da smo se mogli okititi i zlatom, podsjećajući da smo igrali najljepši nogomet na tim olimpijskim igrama. Međutim, i brončana medalja veliki je uspjeh. U sportu je tako, treba uvijek ići naprijed i težiti višem cilju. Medalje, pogotovo one olimpijske, imaju trajnu vrijednost. Osvajačima tih medalja za sva vremena pripada mjesto u analima olimpijskog pokreta. Ti trenuci nikada se ne zaboravljaju.

Miljuš posebno pamti utakmicu protiv Crvene Zvezde u Beogradu 1984. godine, kada je s Hajdukom prvi put osvojio kup Jugoslavije. U sjećanje doživljaja u bijelom dresu urezala mu se i utakmica protiv Tottenhama u Londonu. Veli kako nikada neće prežaliti taj poraz. Bila je to šansa generacije, kaže, i uvjeren je kako je Hajduk te 1984. godine mogao osvojiti Kup UEFA.

Branko Miljuš je igračku karijeru počeo kao napadač. Nije ni sanjao da može igrati u obrani, međutim upravo je na poziciji beka dao svoje najbolje partije, osvojio olimpijsku medalju i stekao nogometnu slavu. To mu je mjesto u momčadi u konačnici najviše odgovaralo, iako je često odlazio i u napad kada bi igra to od njega zahtijevala.

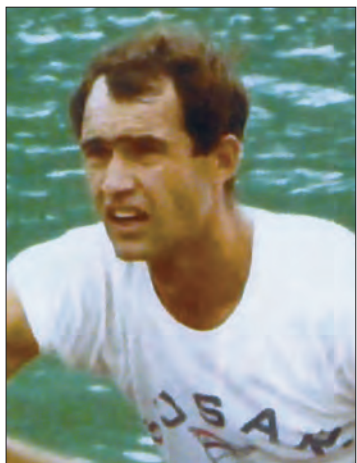
Hajdukovi navijači voljeli su njegov način igre, onakav "muški", bez zadržke, a splitska publika znala je cijeniti Miljušev učinak. Svoju žustru, britku, a ponekad i malo oštriju igru, smatrao je neodvojivim dijelom nogometa. Branko Miljuš je pošteno odradio svoje dane u bijelom dresu i u sjećanju navijača ostao kao istinski borac za kojeg nije postojala izgubljena lopta. U ostvarenju cilja mnogo puta nije žalio sebe, ne obazirući se na moguće posljedice. Takav je kao igrač bio Branko Miljuš.

VESLANJE

Duško Mrduljaš

1 odličje - Brončana medalja: OI Moskva 1980. - dvojac s kormilarom

Veslački gusarski geni.

Duško Mrduljaš rođen je 17. srpnja 1951. godine u Splitu. Završio je Ekonomski fakultet. Učesnik je čak triju olimpijskih igara i to: 1972. u Münchenu, 1976. u Montrealu i 1980. u Moskvi.

Ako se za nekog gusaraša može reći da je veslanje naslijedio „genetski“, onda je to bez dvojbi Duško Mrduljaš. Njegov otac Elko, prvi poslijeratni predsjednik Gusara, i stric Jure donijeli su klubu na Matejuški davne 1932. godine prvo europsko zlato u slavnom osmercu.

Duškov je djed daleke 1904. godine nastupao za reprezentaciju austrougarske mornarice u skuterima, i to u vodama između Kine i Japana. U dvojcu s Milom Ražovom, 2004. godine navršilo se sto godina te lijepe obiteljske sportske tradicije koju nastavlja i Duškov sin Jure Mrduljaš.

Duškova „gusarska“ priča započinje 1951. godine. Čim se rodio, otac ga je odmah upisao u Klub. Rastao je među veslima i marangunima, gledao je brodove kako se spuštaju u more i stasite veslače kako se umorni vraćaju s treninga, ni ne pomišljajući da bi jednog dana i on sam mogao iz porta...

O svojim počecima dao je širi intervju novinaru Mariu Garberu, iz kojeg izdvajamo: „Otac bi me vodija tamo. Bija san fasciniran veslaonom na Matejuški, bazenom, vodom, ljudima, tako mi je to prid očima kada se sitin kako bi me otac suboton i nedijom priko Rive vodija na Matejušku... Kako sam naglo izrasta, tribalo je nabacit malo snage i mišića na tu visinu. I tako san počea veslat. Prvi me učija Arne Matošić, najviše je tribalo trenirat noge. Valjda da ima šta nosit tu visinu. Pa onda ruke i leđa... Posli me trenira Vinko Guina. To je bila prva prava škola veslanja. Vinko je imao ogroman talent za to, rodija se očito s pravim filingom za učit veslača...“.

Dušku je Gusar bio drugi dom, treneri drugi očevi, a njegov dugogodišnji partner u dvojcu s kojim je podijelio najvažnije uspjehe i odličja, pokojni Zlatko Celent, bio mu je kao brat.

Nema discipline u kojoj nije veslao bar jednom, a najčešće više puta bio državni prvak. Već kao junior, u dvojcu bez kormilara veslao je prvo s Kusturom 1968., pa s Miloševićem 1969. godine, kada postiže izuzetne rezultate na svjetskoj razini i osvaja brončanu medalju.

Ipak, najljepše uspomene i sportski uspjesi vežu ga uz dvojac bez i s kormilarom, u kojima su on i Cele godinama carevali na prostorima Jugoslavije, Balkana i Mediterana.

Kao što je prethodno spomenuto, Duško Mrduljaš sudjelovao je na trima olimpijskim igrama: s Nikšom Mardešićem 1972. godine u Münchenu zauzima jedanaesto mjesto, u Montrealu 1976. s Celentom četvrto, a na Igrama u Moskvi 1980. godine konačno s Celentom, u dvojcu s kormilarom Josipom Reićem, osvaja brončanu olimpijsku medalju.

Poslije Igara u Moskvi prestaje veslati u dvojcu i prelazi u skif.

Na otvorenju Mediteranskih igara u Splitu 1979. godine, kao predstavniku svih sportaša – sudionika, pripala mu je čast dati prisegu na ovoj najvećoj manifestaciji kojoj je Split do tada bio domaćinom. Na ovim igrama je u dvojcu sa Zlatkom Celentom i kormilarom Josipom Reićem osvojio zlatnu medalju.

Primio je i brojna priznanja za iznimne sportske rezultate, među kojima izdvajamo: Nagradu Saveza fizičke kulture Hrvatske, što je u to vrijeme bilo najveće sportsko priznanje, Nagradu Jugoslavenskog olimpijskog komiteta i Nagradu grada Splita. Reprezentativac Jugoslavije je bio od 1970. do 1989. godine.

Aktivno je veslao do 1989. godine kada je u osmercu kao predsjednik kluba posljednji put osvojio titulu državnog prvaka. Od 1999. godine aktivni je član uprave Gusara. Međunarodni je veslački sudac te višegodišnji član Hrvatskog olimpijskog odbora i Vijeća Hrvatskog olimpijskog odbora. Državna nagrada za sport Franjo Bučar dodijeljena mu je 2011. godine.

Duško Mrduljaš je veliki sportaš s brojnim trofejima, a jednako tako veliki i zaslužni sportski djelatnik, čovjek koji je u pravom smislu riječi obilježio veslački sport u Splitu, Hrvatskoj i bivšoj državi. Drugačije nije moglo ni biti kada se zna koje je obitelji izdanak.

HRVANJE

Milan Nenadić

1 odličje - Srebrna medalja: OI München 1972. - grčko-rimski stil do 82 kg

P o njemu se jedno vrijeme prepoznavao hrvatski sport. Milan Nenadić rođen je 12. kolovoza 1943. godine u Drenovcu kraj Petrinje. Vrlo rano, s 15 godina, započeo je hrvatsku karijeru u Hrvatskom klubu Radnik, danas Gavrilović iz Petrinje.

U mlađim uzrastima je postigao odlične rezultate na međunarodnoj i domaćoj sceni.

Prvak Jugoslavije grčko-rimskim stilom je bio 1967., 1969., 1970., 1971., 1973. i 1975. godine.

Debi na međunarodnoj sceni Nenadić je imao 1965. godine na Svjetskom prvenstvu u finskom gradu Tampereu, gdje je zauzeo peto mjesto. Sljedeće godine na Svjetskom prvenstvu u Ohiju ponovno je peti, a na Europskom prvenstvu u Essenu je osmi.

Godine 1967. osvaja prvu medalju na velikim natjecanjima. Na Mediteranskim igrama 1967. godine u Tunisu osvojio je brončanu medalju, a na prvenstvu Europe je zauzeo peto mjesto.

Naredne 1968. godine Milan Nenadić postiže veliki uspjeh osvajanjem drugog mjesta na Europskom prvenstvu u Vasterasu.

Iste godine Nenadić sudjeluje i na Olimpijskim igrama u Meksiku, gdje je u četvrtfinalu izgubio od Poljaka Adama Ostrowskog i na kraju zauzeo 7. mjesto.

Naredne 1969. godine ponovno ostvaruje odlične rezultate na međunarodnoj sceni, a na domaćem parteru gotovo da mu nitko nije ravan.

Navedena godina mu je po rezultatima zasigurno najbolja. Na Svjetskom prvenstvu u argentinskoj Mare del Platí osvojio je brončanu medalju, a na Europskom prvenstvu u Modeni postao je europski prvak. Datum 5. lipnja 1969. godine ostat će velikim slovima upisan u povijest hrvatskog hrvanja. Tog se dana Nenadić prvi puta popeo na europsko prijestolje, a da slavlje bude kompletno pobrinuo se i Josip Čorak koji je na istom natjecanju, kao i Nenadić, postao prvak Europe.

Šampionski niz, identičan po rezultatima na velikim natjecanjima, nastavio je i 1970. godine. Ponovno je prvak Europe u srednjoj kategoriji na natjecanju koje je održano u Istočnom Berlinu. U istoj kategoriji i iste godine u kanadskom gradu Edmontonu ponovno osvaja brončanu medalju.

Godine 1971. Milan Nenadić ponovno nastupa na Mediteranskim igrama i osvaja medalju. Na igrama u Izmiru osvojio je srebrnu medalju, a na prvenstvu Europe je bio šesti.

I onda je 1972. godine ostvario san svakog sportaša - na Olimpijskim igrama 1972. u Münchenu zakitio se brončanom medaljom. Uvažavajući sva velika natjecanja, u prvom redu svjetska i europska prvenstva, pred nastupom i olimpijskom medaljom sva priznanja i trofeji ipak su sporedni.

U srednjoj kategoriji grčko-rimskim stilom na ovim igrama su od njega zaista bili bolji hrvati svjetske klase, Anatolij Nazarenko iz Sovjetskog Saveza i Csaba Hegeduš iz Mađarske. Prema pisanju tiska ondašnjeg vremena, pred ovom dvojicom hrvatskih velikana Nenadić nije imao nikakvih šansi.

Međutim, sama činjenica da se Nenadić našao na jednom od mjesta pobjedničkog postolja dovoljno govori o njemu kao sportašu i hrvatu. Ostvario je sportski san koji mnogima tijekom karijere, pa i medijski poznatijim sportašima od Nenadića, ostane doista samo san.

Iduće 1973. godine na Svjetskom prvenstvu u Teheranu postaje viceprvak svijeta i prema pisanju tiska doista nastupa u top formi. Po svemu je trebao na ovom natjecanju osvojiti zlatnu medalju, ali suci su imali završnu riječ.

Godine 1974. na Svjetskom prvenstvu u poljskim Katowicama je četvrti, ali sada već, s prijašnjih 30 godina života, postaje izvjesnije da je zenit karijere prošao. Na domaćoj sceni pojavljuje se Momir Petković, koji je sve bolji i bolji.

Kasnije se rjeđe pojavljivao na međunarodnoj sceni, a posljednju titulu prvaka Jugoslavije osvojio je 1975. godine. Još je neko vrijeme bio aktivan, a onda se u drugoj polovici sedamdesetih godina oprostio od aktivnog hrvanja. Jedno vrijeme bio je i trener.

Riječ je o jednoj velikoj karijeri, uz onu Vlade Lisjaka i Josipa Čorka, zasigurno najvećoj u povijesti hrvatskog hrvanja.

RUKOMET

Ivan Ninčević

1 odličje - Brončana medalja: OI London 2012.

Trnovit put do zvijezda.

Ivan Ninčević rođen je 27. listopada 1981. godine u Zadru. Žarko Jakšić, profesor tjelesnog i zdravstvenog odgoja i dugogodišnji zadarski sportski djelatnik, glavni je krivac što je Ninčević završio u rukometu. Ninčević se naime rukometom ozbiljno počeo baviti tek u srednjoj školi, u prvom razredu Pomorske škole, kada je Jakšić u njemu prepoznao rukometni potencijal.

“S rukometom sam se prvi put susreo u Osnovnoj školi Smiljevac, kod Darinke Kotlar, ali više sam volio košarku pa sam u školi igrao u košarkaškoj momčadi. Na Smiljevcu sam znao malo trenirati rukomet, ali to nije bilo ništa ozbiljno. Termini rukometa i košarke u školi bili su u isto vrijeme i odlučio sam se za košarku. I u Pomorskoj školi sam se bavio drugim sportovima, među ostalim i nogometom. Jakšić me poslao kod Miroslava Čačića u klub i tu sam počeo ozbiljno s rukometom.” – govori Ninčević.

Čim je, govori Ivan, prvi put ozbiljnije počeo igrati rukomet, odmah je shvatio da mu taj sport najbolje leži. Vrlo brzo je postao jedan od boljih igrača Zadrana, lijevo krilo koje je sigurno završavalo napade onda kada je klubu bilo najpotrebnije.

Kada se igra Rukometnog kluba Zadar počela vrtjeti oko Ivana Ninčevića, postalo je jasno da je on igrač za mnogo veće domete i jače rukometne sredine nego što je Zadar.

Stoga je 2000. godine prihvatio ponudu RK Badel 1862 Zagreb i smjestio se u glavnom gradu Hrvatske. U vrlo jakoj konkurenciji uvijek vrlo jakog Zagreba, Ninčević je polako ali sigurno hvatao mjesto u prvoj momčadi. U ovom trofejnem hrvatskom klubu je igrao do 2005. godine i sa Zagrebom je osvojio prvenstvo Hrvatske 2001., 2002., 2003. 2004. i 2005. godine. Bio je i dio momčadi koja je osvojila hrvatski kup 2003., 2004. i 2005. godine.

U ljeto 2005. godine Ivan Ninčević je otišao u Njemačku. Najprije u nižerazredni klub HSG Niesetal-Staufenberg, a onda je 2006. prešao u Stralsunder HV, s kojim je za dvije godine ušao u Bundesligu. Bio je Ninčević prvi strijelac njemačke Druge rukometne lige 2007. i 2008. godine s 259 i 295 postignutih golova, a zatim je u prvoligaškoj sezoni 2009. postigao nešto više od 200 golova. Nažalost, Stralsunder se vrlo brzo raspao, a Ninčević se u rujnu 2009. vratio u matični Rukometni klub Zadar i onda je 2010. godine ponovno otišao u Njemačku, u berlinski klub Fuchse, i to kao zamjena za ozlijeđenog igrača Wilczynskog, kada se najmanje nadao. Odigrao je u njemačkoj Bundesligi 16 utakmica, zabio 89 golova. Onda je Austrijanac ozdravio, u klub je došao i njegov izbornik Sigurdsson, no Ninčević je ostao broj jedan.

Dobre igre u njemačkim klubovima osigurale su mu poziv u hrvatsku rukometnu reprezentaciju. Na velikim natjecanjima Ivan je dosad osvojio brončanu medalju na Europskom prvenstvu 2012. u Srbiji.

Na Svjetskom prvenstvu u Hrvatskoj 2009. osvojio je srebrnu medalju, a na istom natjecanju 2013. u Španjolskoj brončanu.

Kako sam priznaje, san mu je bio nastupiti na olimpijskim igrama. To mu se ostvarilo 2012. godine, kada je bio član reprezentacije koja je osvojila brončanu medalju.

Na Olimpijskim igrama u Londonu sudjelovalo je ukupno desetero Zadrana, a s medaljom oko vrata kući se vratio samo Ivan Ninčević.

Naši su rukometaši olimpijski turnir otvorili na briljantan način, uvjerljivim pobjedama nad Južnom Korejom, Srbijom, Danskom, Mađarskom i Španjolskom. U četvrtfinalu je pobijeđen Tunis, a onda su nam šansu za zlatnu medalju uzeli izvanredni Francuzi. Međutim, u dvoboju za treće mjesto naši su reprezentativci još jednom svladali Mađarsku i tako se ipak popeli na pobjedničko postolje.

Nastupom na igrama i osvajanjem medalje Ivan je, kaže, ostvario svoj sportski san. San o kojemu svaki sportaš sanja, bilo u pojedinačnom ili kolektivnom sportu.

Priznaje da mnogo duguje bivšem izborniku Linu Červaru koji je znao na pravi način obuzdati njegov burni damatinski temperament. Zahvalan je i izborniku Slavku Goluži što mu pruža šansu, a poglavito što ga je uvrstio u našu momčad koja se s Olimpijskih igara u Londonu vratila s medaljom oko vrata. Nesporno je da je Ivan Ninčević svojim igrama to i zaslužio.

KOŠARKA

Sanja Ožegović

1 odličje - Brončana medalja: OI Moskva 1980.

Pripada izuzetno sportskoj obitelji.

Sanja Ožegović rođena je 15. lipnja 1959. godine u Zagrebu. Gledajući Ivi Daneua kako svoje suigrače vodi do zlata na Svjetskom prvenstvu u Ljubljani 1970. godine, jedna se živahna djevojčica s Trešnjevke, kojoj je lopta bila najmilija igračka, zaljubila u košarku. Tata joj je poznao Marijana Pasarića i odveo ju k njemu u Montmontažinu košarkašku školu. Tako je počela blistava karijera jedne od najboljih hrvatskih košarkašica, Sanje Ožegović. Klub je kasnije mijenjao imena, ali Sanja nije odlazila s Trešnjevke. Zvali su je mnogi, najuporniji su bili Talijani koji su uz sjajnu plaću nudili i kuću, automobil, trenerski posao suprugu Zoranu Gobcu, ali Sanja nije mogla zamisliti život bez Zagreba.

Sa svojim matičnim i jedinim klubom u karijeri, Montmontažom (kasnije Industromontaža i Monting), Sanja Ožegović je osvojila naslove prvaka Jugoslavije 1982. i 1983. godine, kao i četiri državna kupa 1975., 1978., 1980. i 1982. te Kup Liliane Ronchetti 1980. godine. Za klub je odigrala 348 prvoligaških utakmica i postigla 2311 koševa, te 105 kup utakmica i 110 međunarodnih, u kojima je postigla 561 koš.

Nastupila je na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi kada je osvojila brončanu medalju, a igrala je i četiri godine kasnije, 1984. u Los Angelesu.

Godine 1980. na Europskom prvenstvu u Banja Luci osvojila je također brončanu medalju.

Za juniorsku reprezentaciju je odigrala 27 utakmica i igrala na dva europska prvenstva, a za kadetsku je odigrala 12 utakmica i igrala na jednom europskom prvenstvu.

Deset godina nakon što je zavoljela košarku, Sanja je te 1980. u vitrinu spremila čak četiri trofeja: olimpijsku broncu s turnira u Moskvi, broncu s Europskog prvenstva u Banja Luci, pehar za osvojeni Kup Liliane Ronchetti i državni kup. Ta godina joj je bila najuspješnija u karijeri.

“Olimpijsku broncu proslavila sam votkom, zajedno sa svojom cimericom Verom Đurašković. Srele smo u šetnji čelnike Saveza i istresla im u lice sve što sam mislila da u našoj ženskoj košarci ne valja. Da nije bilo votke, ne bih to učinila.” - prisjeća se uz smijeh Sanja tih dana.

Prisjetila se kako je uoči svakog nastupa imala veliku tremu: “Igra ekipe ovisila je o mojoj igri, bila sam razigravačica. I, premda sam najčešće proglašavana najboljom, premda je ekipa nizala pobjede i uspjehe, uvijek sam imala veliku tremu, znala bi povraćati prije utakmice, ruke su bile u znoju. Rješavala sam to zadajući si zadaće u obrani, da učinim nešto dobro, na koš nisam ni mislila. I kad bi uspjela učiniti taj zadani dobar obrambeni potez, trema bi nestala. Tako je bilo do kraja karijere, čak i na nevažnim utakmicama.”

Kada priča o eurobronci, Sanja se prisjeća i trenera u reprezentaciji, Milana Vasojevića: “Sjajno smo surađivali, znali smo dogovoriti i taktiku. Kao Hrvaticu, postavio me za kapetanicu i imao je problema zbog toga. Odlično je poznao košarku, bio je sjajan taktičar, a odlično je poznao i psihologiju žena.”

Reći će Sanja da joj je Marijan Pasarić tijekom karijere bio najdraži trener. Bio joj je poput drugog oca. Dobro se u igri slagala s Jasnom Pepeunikom, bile su i prijateljice, a s Marijanom Bušljetom kao centrom - fantastično. Po Sanji je Marijana bila najbolji centar od svih što ih je poznavala. Sjajna igračica, koja je i danas Sanjina najbolja prijateljica.

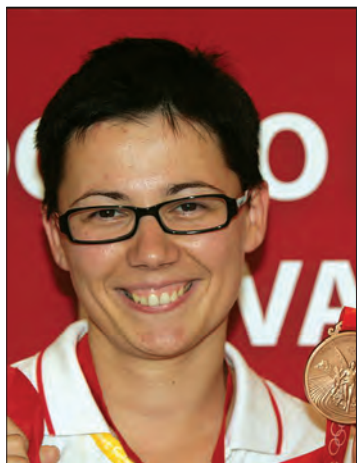
Kako je na početku teksta navedeno, Sanja Ožegović, danas Gobac, pripada izuzetno sportskoj obitelji. Otac Ivan Ožegović bio je nogometaš zagrebačke Lokomotive iz njenih prvoligaških dana i državni reprezentativac, majka Dragica igrala je hazenu. Ujak Vladimir Čonč bio je proslavljeni nogometaš Dinama, reprezentativac i nositelj srebrne olimpijske medalje. Brat Željko joj je također igrao nogomet. Suprug Zoran Gobac je dopredsjednik Hrvatskog rukometnog saveza i glavni menadžer RK Zagreb Croatia osiguranje, a u temelju je svih uspjeha hrvatskog rukometa. Stariji kći Anja udana je za rukometnog reprezentativca Josipa Valčića, a mlađa Nina igra softball i educira mlade u tom sportu.

STRELJAŠTVO

Snježana Pejčić

1 odličje - Brončana medalja: OI Peking 2008. - zračna puška 10 m

Prva Hrvatica koja je na Olimpijskim igrama u Pekingu osvojila medalju.

Snježana Pejčić rođena je 13. srpnja 1982. godine u Rijeci. Karijeru streljačice započela je još kao osnovnoškolka. Kada je imala 13 godina, profesor tjelesnog odgoja je umjesto klasičnog sata u sportskoj dvorani poveo razred u streljanu i tako Snježanu i ostale učenike upoznao s tim sportom. Na nagovor prijateljice počela se baviti streljaštvom. Prijateljica je nakon tri mjeseca odustala, a u Snježani se javila ljubav prema streljaštvu. Članica je Streljačkog kluba Lokomotiva iz Rijeke.

Na Olimpijskim igrama u Pekingu 2008. godine Snježana je osvojila brončanu medalju u disciplini zračna puška na 10 metara.

Nastup na svojim prvim olimpijskim igrama osigurala je 2006. godine na četvrtom Svjetskom kupu u streljaštvu u Milanu. Na putu do finala na samim Igrama, u kvalifikacijama je imala 399 pogodnih krugova iz 40 hitaca. Samo je u prvoj seriji imala jedan pogodak u devetku, dok je u sljedeće tri serije imala po 100 bodova. U finalu je krenulo dobro te je bila druga i zaostajala je za vodećom Čehinjom Katerinom Emmons 0.3 kruga. Držala je drugo mjesto sve do osmog hitca, kada joj je popustila koncentracija. Za Ruskinjom je na kraju zaostala 0.2 kruga.

Ipak, olimpijska bronca je uspjeh nad uspjesima. Olimpijska medalja, ma koja ona bila, san je svakog sportaša.

Nekoliko sati nakon osvajanja olimpijske bronce, Snježana je izjavila: "To kako se sada osjećam zaista vam ne mogu opisati. To je bio moj san i san mi se ostvario. Trenutačno sam u euforiji i vjerojatno još jako dugo neće biti svjesna uspjeha. Drago mi jer sam uspjela do ove medalje doći isključivo svojim napornim radom i naravno uz podršku obitelji i trenera. Ova medalja mi je posebno draga i zbog mojih roditelja, koji su željno čekali ovaj trenutak. Bila sam jako nervozna prije i za vrijeme natjecanja, ali kad je sve završilo osjetila sam olakšanje i mir. Osim brončane medalje, najviše mi se dojmilo to što sam ja, mala sportašica potpuno zapostavljenog sporta u Hrvatskoj, bila prva na Olimpijskim igrama u Pekingu od hrvatskih predstavnika koja je osvojila medalju."

Prije samih Igara nitko je nije spominjao među sportašima koji bi mogli osvojiti medalju.

Godinu dana prije olimpijade posvetila se pripremama, tako da je živjela isključivo od stipendije. Iako je dobila novu pušku, na olimpijskim igrama je pucala iz stare. Na cijelom natjecanju imala je laganu tremu, no kaže da je to nije omelo. "Na treningu dan uoči natjecanja počela me tresti velika trema, inače tako ne proživljavao natjecanja." – kaže Snježana.

Na dan natjecanja probudila se u šest sati ujutro, a već nešto iza sedam sati bila je u streljani i vježbala. Bilo je mnogo kandidatkinja za osvajanje medalje. Jedna od glavnih favoritkinja ovog natjecanja, Kineskinja Du Li koja je osvojila zlato na Olimpijskim igrama četiri godine ranije u Ateni, nije izdržala pritisak te je osvojila peto mjesto. Njemica Sonja Pfeilschifter, koja je te sezone pobijedila na svim Svjetskim kupovima, nije ušla u finale.

Iznenadila se Snježana kada je saznala koliko je ljudi gledalo njezin nastup u finalu.

"To je nevjerojatno ako se uzme u obzir da je natjecanje počelo u 3.30 sati po hrvatskom vremenu. Nakon osvajanja medalje, odmah su je nazvali od kuće. Prvo mi je čestitala mama, a potom tata i braća." – kaže Snježana.

Prvi značajniji uspjeh na međunarodnom planu Snježana Pejčić je postigla 2002. godine kada je na Europskom juniorskom prvenstvu u Solunu osvojila srebrnu medalju. Osvojila je i drugo mjesto u disciplini mali kalibar na Svjetskom kupu u svibnju 2008. godine, koji je održan u Njemačkoj. Na Europskom prvenstvu u Pragu 2009. godine osvojila je dvije zlatne medalje u disciplinama zračna puška na 10 metara i pištolj na deset metara, dok je ekipno osvojila srebrnu medalju. Na Svjetskom kupu u Sydneyu 2010. osvojila je treće mjesto u disciplini trostav 10 metara. Na Svjetskom kupu u Beogradu 2010. osvojila je drugo mjesto u disciplini zračna puška 10 metara i treće u disciplini trostav 10 metara. Na Europskom prvenstvu u Bresciji osvojila je drugo mjesto u disciplini zračna puška 10 metara. Na Svjetskom kupu u Sydneyu 2011. osvojila je prvo mjesto, a na Svjetskom kupu u Wroclavu, također 2011., osvojila je Snježana treće mjesto u disciplini zračna puška 10 metara. Na Mediteranskim igrama u Pescari 2009. osvojila je zlatnu medalju.

Snježana Pejčić je sudjelovala i na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu, a treba reći da je 2008. godine dobila Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Odlikovana je državnim odličjem Red hrvatskog pletera.

VESLANJE

Silvijo Petriško

1 odličje - Brončana medalja: OI Sydney 2000. - osmerac s kormilarom

Kada je najteže, kormilari najbolje. Silvijo Petriško rođen je 20. studenog 1979. godine u Zagrebu. Cijelu dosadašnju karijeru proveo je u Veslačkom klubu Croatia iz Zagreba, gdje od dolaska u klub obavlja dužnost kormilara, nekad u dvojcu, ponekad u četvercu, a najviše u osmercu.

Pored medalje na olimpijskim igrama, Petriško je ostvario odlične rezultate i na natjecanjima Svjetskog kupa, poslije igara najznačajnijeg veslačkog natjecanja.

Njegov uzlazni put u veslačkom sportu započeo je 1997. godine, kada je u neolimpijskoj disciplini četverca s kormilarom u Münchenu i Luzernu osvojio drugo mjesto.

Godinu dana kasnije, 1998. ponovno u neolimpijskoj disciplini četverca s kormilarom osvaja drugo mjesto u Münchenu. Iduće, 1999. godine u istoj disciplini, ali ovog puta u Beču, Petriško je ponovno drugi.

Godine 2000. prelazi za kormilara u osmerac koji u Luzernu postaje pobjednik Svjetskog kupa, upravo u onoj momčadi koja će postati olimpijski medaljonoša.

Naredne 2001. godine osmerac s Petriškom u ulozi kormilara ponovno je pobjednik Svjetskog kupa, ali ovog puta u Münchenu, te srebrni na istom natjecanju u Seville. Dvije godine potom u Svjetskom kupu ponovno se u Münchenu osvaja medalja, ovog puta srebrna, a brončana u Milanu. Godine 2005. osmerac ostvaruje dvije pobjede u Svjetskom kupu, i to u Luzernu i Münchenu. Godine 2008. Petriško je kao kormilar u osmercu ponovno drugi u Luzernu. Veslao je i u našem osmercu koji je 2003. godine nastupio u Londonu, na prestižnoj regati na poziv sveučilišta Cambridge.

Jasno, nije cijelo vrijeme uspjeha u Svjetskom kupu Petriško bio u istoj posadi osmerca. Momčad koja je osvojila olimpijsku medalju 2000. u Sydneyu bila je identična onoj koja je iste godine pobijedila u Svjetskom kupu.

Toliko radosti hrvatskom veslanju prvih godina ovog stoljeća donijeli su Igor Boraska, Tihomir Franković, Krešimir Čuljak, Igor Francetić, Tomislav Smoljanović, Branimir Vujević, Nikša i Siniša Skelin te kormilar Silvijo Petriško.

Veslači hrvatskog osmerca na Igrama u Sydneyu su u vodama Penrihta pronašli brončanu medalju. Sjajno! Veličanstveno! Nezaboravno! Suvišno je i naglašavati da je to do tada bio najveći uspjeh hrvatskog veslanja od uspostave neovisnosti. Osmerac je uvijek nešto više, ne samo nešto više od ostalih disciplina. Osmerac kraljuje u svim veslačkim natjecanjima posvuda po svijetu. Po osmercu se mjere veslačke sile i zato je jasno koliko hrvatskom sportu znači brončana medalja iz Sydneya 2000. godine.

Hrvatski mladići za veslima osmerca, projekt do nedjelje 24. rujna 2000. zvan "olimpijska bronca", gradili su - zamislite samo - četiri mjeseca i tri dana. Od 21. svibnja 2000., kada su u talijanskom Padeluciju sjeli u navedenom sastavu a da se prije nikada u osmercu nisu okušali. Zaveslaj do zaveslaja, rad na kratke staze (jer igre su bile pred vratima), ali znatno mukotrpniji od onoga što su ga imali njihovi rivali, na kraju je rezultiralo sjajnim rezultatom. Pravim pothvatom ili, kako se u Dalmaciji kaže, sportskim mirakulom!

Silvije Petriško je kao član povijesnog hrvatskog osmerca iz Sydneja 2000. godine odlikovan od strane predsjednika Republika Hrvatske odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara. Iste godine dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar. Te godine je u izboru Sportskih novosti osmerac proglašen najboljim sportskim kolektivom u državi.

Odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora osmerac koji je 2000. godine postao olimpijski brončani i pobjednik Svjetskog kupa, kao i onaj koji je 2001. godine pobijedio u Svjetskom kupu, proglašen je najboljim hrvatskim sportskim kolektivom 2000. i 2001. godine. U oba osmerca kormilar je bio, jasno, Silvijo Petriško.

Pet, kako su ga nazivali prijatelji iz osmerca, je vrlo zahvalan kao kolega i suradnik. Dobronamjeran, šaljiv, ali što je najbitnije, uvijek u službi kolektiva. Velikog kolektiva osmerca 2000. i 2001.

KOŠARKA

Aleksandar Petrović

1 odličje - Brončana medalja: OI Los Angeles 1984.

Dosta je reći da su ga zvali Aca Trica.

Aleksandar Petrović rođen je 16. veljače 1959. godine u Šibeniku. Vrstan igrač, ništa manje vrsniji trener. Imao je meku ruku. Izvukao bi se u korner, uglavnom na desnu stranu i onda "šajba". Trica na tricicu. Dva čovjeka potpisala su njegovu sportsku biografiju. Profesor Ivica Slipčević iz Šibenika i Mirko Novosel. Dvojica Acinih košarkaških očeva.

Slipčević mu je tri godine bio profesor u šibenskoj gimnaziji. On ga je prvi selekcionirao, prepoznao u njemu igrača zajedno s Furčićem, Slavicom i Žurićem. Međutim činjenica je, kako i sam Aco priznaje, da u svom matičnim Košarkaškom klubu Šibenik nije ostavio dublji trag jer je prerano, sa samo 17 godina, otišao u Zagreb. Dres Cibone prvi je put navukao 1976. godine i nije ga skidao sve do 1987. godine. Novosela smatra drugim ocem jer je Mirko jedini vjerovao u njega u vrijeme kada je Aco imao silnih problema s upalom zglobova. Kao mladom igraču, prvi mu je dao šansu, kao mladom treneru također. O tome Petrović govori: "U tri navrata pružio mi je stvari koje mi u principu nitko drugi nije htio dati. U ondašnjoj Ciboni imao je puno talentiranih klinaca koji su mogli napraviti karijeru sličnu mojoj, mogao me se lako odreći. Ali nije. Bio je ustrajan u naumu da me dovede iz Šibenika. Poslije mi je, bolesti usprkos, dao još jednu prigodu. Igrati sam prestao rano, u vrijeme raspada Jugoslavije, a opet zbog Mirkove ponude da mu budem pomoćni trener. Novosel je čovjek koji je obilježio moju karijeru."

U 11 godina, koliko je Aleksandar Petrović proveo u dresu Cibone, doista se naosvajao trofeja.

Titulu prvaka Europe osvojio je 1985. i 1986. godine, a Kup pobjednika kupova 1982. i 1987. godine.

Prvak Jugoslavije u dresu Cibone je bio 1982., 1984. i 1985. godine, a osvajač kupa 1980., 1981., 1982., 1983., 1985. i 1986. godine. Doista impozantan niz trofeja.

Nakon odlaska iz Cibone, Aleksandar Petrović od 1987. do 1988. godine igra u talijanskom Scavoliniju iz Pascare, s kojim je 1988. godine osvojio titulu prvaka Italije.

U ljeto 1988. godine vraća se kući i pristupa Košarkaškom klubu Novi Zagreb, gdje je 1990. godine završio igračku karijeru.

Trofeji u dresu reprezentacije Jugoslavije također su impozantni. Sudionik je Olimpijskih igara 1984. godine u Los Angelesu, gdje se zakitio brončanom medaljom. Na svjetskim prvenstvima 1982. u Kolumbiji i 1986. godine u Španjolskoj osvojio je također brončane medalje. Istu medalju osvojio je i na Europskom prvenstvu u Ateni 1987. godine. Tu su medalje i s Univerzijada 1977. i 1979. godine.

Godine 1990. prihvatio se trenerskog posla i postao pomoćnik Mirku Novoselu u Ciboni do 1992. godine, a onda je samostalno vodio momčad do 1995. godine. U tom periodu osvojili su titule prvaka Hrvatske 1992., 1993., 1994. i 1995. godine. Potom je Petrović od 1995. do 1997. radio kao trener u španjolskoj momčadi Caja iz Seville. Zatim je ponovno trener Cibone od 1997. do 1999. godine, s kojom 1997., 1998. i 1999. godine ponovno osvaja titule prvaka Hrvatske. S Cibonom je osvojio kup 1995., 1998. i 1999. godine.

Trenirao je još Anwill iz Poljske, u Hrvatskoj Zadar, Zagreb i Cedevitu. Bio je izbornik reprezentacije BiH.

Bio je izbornik reprezentacije Hrvatske 1995. godine, kada je na Europskom prvenstvu u Ateni osvojena brončana medalja, te ponovno od 1999. do 2001. godine. A prije nego je postao izbornik reprezentacije bio je pomoćnik izborniku Petru Skansiju na Olimpijskim igrama u Barceloni 1992. godine, kada je Hrvatske osvojila srebrnu medalju, te Mirko Novoselu na Europskom prvenstvu 1993. u Münchenu, kada je osvojena bronca.

Zbilja, kada se pogleda trofejni niz ovog nekada proslavljenog igrača, a danas trenera, kada se uz Acinu karijeru uzme i karijera brata mu Dražena i broj trofeja koji je osvojio, može se zaključiti da je obitelj Petrović dala hrvatskoj košarci zasigurno kao niti jedna obitelj u Hrvatskoj. A sve je počelo na Baldekinu....

Odlikovan je državnim odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

TENIS

Goran Prpić

1 odličje - Brončana medalja: OI Barcelona 1992. - parovi

Odličan tenisač i izbornik.

Goran Prpić rođen je 4. svibnja 1964. godine u Zagrebu. Bio je član zagrebačkih teniskih klubova Mladost i Medveščak, te njemačkog Stuttgarta i austrijskog Villacha. Veliki teniski talent, čiju su još veću karijeru spriječile ozljede.

Već s 15 godina je osvojio juniorsko prvenstvo Jugoslavije, a dvije godine kasnije bio je finalist na juniorskom prvenstvu Europe u Ateni, s Brankom Horvatom u igri parova. Godine 1982. osvojio je u Nyireguzahu amatersko prvenstvo Europe u konkurenciji do 21 godine starosti, a odmah zatim i turnir u Aillesu u Španjolskoj. Prvi Goranov učitelj bio je Zvonko Lukšić, kasnije je s njim radio Vjeran Friščić, a zatim godinama prof. Nikica Nadali.

Goran Prpić je prvi veći uspjeh ostvario na ciklusu Istarske rivijere 1984. godine, kada je finalu Mastersa uspio ugroziti Rodrigueza. Igrao je sve bolje i bolje i njegov je veliki talent sve više dolazio do izražaja. Igrač meke ruke i zlatnoga zgloba imao je solidan forhed i jako dobar bekend. Svojim preciznim riternima efektno je poentirao kada bi mu protivnici dolazili na mrežu. Prpić je bio maštovit igrač s velikim osjećajem za kraćenje lopte, nenadmašiv u direktnim dvobojima zahvaljujući sjajnom refleksu, brzini i velikoj tehnici. Servis mu je bio siguran i precizan. Zналаčki je kontrolirao svaki udarac.

Nakon uspjeha u Marakešu 1985., postigao je dvije značajne pobjede koje su mu puno značile – u Bologni je pobijedio renomiranog i svjetski poznatog Giullerma Vilasa, a u Bastaadu Splitsanina Marka Ostoju, tadašnjeg prvaka Jugoslavije.

Početkom 1986. godine naša vrsta, predvođena Prpićem, osvaja Kings BAAS Cup u Bordeauxu. Nakon toga se na jednom turniru u Sjedinjenim Amaričkim Državama ozlijedio i gotovo godinu dana bio je van tenisa. Kada je mislio da je s ozljedom gotovo, 1987. morao je ponovno na operaciju.

Za Davis Cup reprezentacije Jugoslavije nastupao je od 1983. do 1991. godine.

Nakon oporavka od ozljeda igrao je poznatim turnirima u Münchenu 1988. gdje je zauzeo drugo mjesto, a početkom 1989. je pobijedio na turniru u marokanskom Agadiru. Vrlo brzo je osvojio još jedno prvo mjesto na turniru u Salzburgu, da bi zatim slijedila serija odličnih igara i ulazak u finale u Grazu, St. Antonu i Stuttgartu, te polufinale u Kitzbuhlu.

Kraj 1989. godine Goran Prpić je dočekaao na 33. mjestu svjetske rang – liste.

Godine 1990., zaželjevši se rodnog grada, Goran se vraća u Zagreb i bez problema osvaja trostruki naslov prvaka države. Slijedili su potom uglavnom uspješni nastupi na Australian Openu.

Veliki pothvat napravio je na prvom ATP turniru u Umagu, gdje je finalu pobijedio Gorana Ivaniševića. Netom nakon Umaga, Prpić i Ivanišević nastupaju u paru u Düsseldorfu na Svjetskom kupu i, na veliko iznenađenje, sjajnom igrom osvajaju prvo mjesto. Na ovom elitnom momčadskom natjecanju Prpić je bio jedini neporaženi tenisač te je proglašen igračem Svjetskog kupa.

U dalekom Perthu 1991. Goran Prpić i Monika Seleš osvajaju prvo mjesto na Hopman Cupu.

Godine 1991. Prpić se našao na 16. mjestu svjetske rang – liste tenisača, što mu je najbolji plasman u karijeri. Usred ljeta je na jednom meču Bundeslige svladao aktualnog wimbledonskog pobjednika Michaela Sticha. Osim njega, Prpić je u svojoj karijeri imao još nekoliko skalpova wimbledonskih pobjednika. To su bili: 1991. Stefan Adberg i Jimmy Connors, 1992. Bjorn Borg i Boris Becker te 1993. Richard Krajčiek. Ti rezultati, ti veliki podvizi najbolje govore o vrijednosti i klasi zagrebačkog Gorana, velikog teniskog majstora kojeg su ozljede spriječile da se ne vine u još veće visine od 16. mjesta u svijetu, što je bio njegov najveći domet u karijeri.

Godine 1992. Prpić je u igri parova s Goranom Ivaniševićem na Olimpijskim igrama u Barceloni osvojio brončanu medalju. Zajedno s Goranom Ivaniševićem, 1993. godine je nastupio na prvom nastupu Hrvatske u Davis cupu i igrao je za reprezentaciju sve do 1995., kada se ponovno teže ozlijedio. Dobitnik je brojnih sportskih nagrada i priznanja. Godine 1991. dobio je Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a 1992. predsjednik Republike Hrvatske odlikovao ga je odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Goran Prpić bio je od 2007. do 2011. godine izbornik hrvatske muške i ženske teniske reprezentacije.

NOGOMET

Ivan Pudar

1 odličje - Brončana medalja: OI Los Angeles 1984.

Svi znamo da je nastup na olimpijskim igrama san svakog sportaša, a posebna je čast, rezervirana samo za odabrane, biti nositelj olimpijske medalje. Ivan Pudar je ostvario taj san. Nositelj je brončane olimpijske medalje s Olimpijskih igara održanih 1984. u Los Angelesu.

Ivan Pudar rođen je 16. kolovoza 1961. godine u Zemunu. Bio je vratar, jugoslavenski nogometni reprezentativac. Još je kao dijete stupio u pomladak sučuračkog Jadrana, nastupajući u pionirskoj i kadetskoj momčadi, da bi 1979. prešao u splitski Hajduk i time ostvario san svakog dalmatinskog dječaka.

Za seniorsku momčad Hajduka debitirao je već 1980. godine, a u drugom je nastupu u seniorskoj momčadi protiv Hamburgera u Kupu europskih prvaka svojim bravurama zadivio nogometnu Europu. Ivan Pudar je s omladinskom reprezentacijom bivše države postao prvak Europe 1979. godine na omladinskom nogometnom prvenstvu održanom u Austriji.

Za Pudara i njegovu nogometnu karijeru svakako je značajna 1982. godina. Te godine sudjeluje na najvećoj nogometnoj smotri svijeta, na Svjetskom nogometnom prvenstvu koje je te 1982. godine odigrano u Španjolskoj. Premda samo na klupi, povijest bilježi njegovo sudjelovanje na svjetskom prvenstvu. U tom razdoblju Ivan s velikom sigurnošću čuva Hajdukov gol.

Dvije godine kasnije, točnije 1984., Ivan Pudar ostvaruje toliko spominjani san svakog sportaša. Sudjeluje na 23. Olimpijskim igrama održanima u američkom Los Angelesu. Uspjeh upotpunjuje osvajanjem brončane olimpijske medalje. Olimpijska reprezentacija bivše države pobijedila je tada Talijane u utakmici za treće mjesto. Sjetimo se Ivanovih obrana i njegova obola u osvajanju olimpijske bronce.

Ivan Pudar je prošao sve reprezentativne nogometne selekcije. Ubilježio je kao igrač Hajduka 1985. godine i jedan nastup na голу A reprezentacije, 29. siječnja 1985. godine u Kočinu za Zlatni pehar Nehrua, kada je reprezentacija Jugoslavije igrala neriješeno s reprezentacijom NR Kine (1:1).

S Hajdukom, nažalost, nije osjetio draž šampionske titule, iako je bio vrlo blizu seniorske momčadi kada je Hajduk u sezoni 1978./79. postao državni prvak. Međutim, sudjelovao je u osvajanju dvaju nacionalnih kupova u nogometnim sezonama 1983./84. i 1986./87. Bijeli gol branio je i u nogometnoj sezoni 1985./86. kada je Hajduk nastupao u četvrtfinalu Kupa UEFA. Za Hajduk je ukupno odigrao 286 utakmica i postigao 4 zgoditka.

Nažalost, ozljede su se ispriječile jednoj velikoj neostvarenoj nogometnoj karijeri. U danima svojih najboljih obrana 1986. godine doživljava prometnu nesreću koja ga punih 14 mjeseci odvaja od gola bijelih. Nakon oporavka, šest mjeseci igra za Spartak iz Subotice, pa se vraća u Hajduk gdje ostaje do 1990. godine. Potom odlazi u Portugal u Sao Joao da Madeiru, a zatim u Boavistu iz Porta. Nakon odlaska iz Portugala karijeru nastavlja u Njemačkoj, gdje je pristupio ekipi Trier u kojoj je branio samo šest mjeseci, da bi se potom 1993. definitivno oprostio od gola u svojoj 33. godini.

Sklonost ozljedama ubrzat će nažalost prerani kraj jedne nogometne karijere koja je, prema riječima stručnjaka, trebala biti mnogo veća no što je sudbina htjela. Nakon završetka nogometne karijere Ivan Pudar ostaje u nogometu te, završivši višu trenersku školu, uspješno trenira Omiš, Val, kliški Uskok i Solin Građu, s kojom nastupa u kvalifikacijama za popunu Prve hrvatske nogometne lige, zatim Mosor i Šibenik, koji u sezoni 2005./06. uvodi u Prvu hrvatsku nogometnu ligu. U Hajdukovu omladinskom pogonu trenirao je kadete i juniore, a sa Slavenom Bilićem u sezoni 2001./02. i seniorsku momčad. Trener seniorske momčadi Hajduka bio je od travnja do kolovoza 2007. godine. Potom je trenirao Trogir, te ponovno Solin. Od listopada do studenog 2010. godine trener je prvoligaša Hrvatskog dragovoljca iz Zagreba. Od srpnja 2012. ponovno je trener NK Solin.

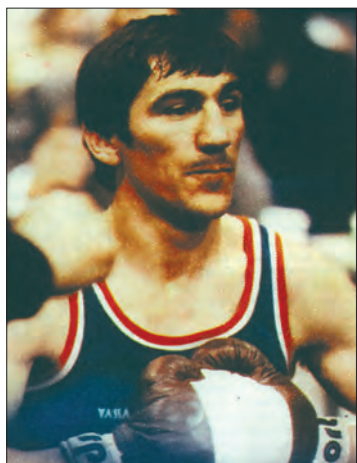
Iako je nesporno bio veliki talent, nije ostvario proricanu mu nogometnu karijeru zbog sudbine koja se, nažalost, poigrala s ovim kršnim kaštelanskim mladićem. Po riječima stručnjaka, bio je vratar koji je imao sve predispozicije da naslijedi velikoga Bearu.

BOKS

Mirko Puzović

1 odličje - Brončana medalja: OI Los Angeles 1984. - poluvelter ktg do 63,5 kg

Karijera vrijedna divljenja.

Mirko Puzović rođen je 24. travnja 1956. godine u Kragujevcu. Njegova karijera prepuna je medalja, trofeja, pobjeda... Imao je gotovo 500 mečeva. Bio je član Boksачkog kluba Radnički iz Kragujevca, zatim Gosa iz Smederevske Palanke, potom kratko Boksачkog kluba Rijeka, iz kojeg je i osvojio olimpijsko odličje.

Po vlastitom priznanju, uzor mu je bio "veliki" Mate Parlov.

Kako sam kaže, boks je uvijek volio, a davne 1971. godine otišao je na prvi trening s obzirom da omladinci kluba nisu plaćali ulaznice za boksачke manifestacije. Ionako je volio boks, a računao je da će bar besplatno gledati borbe. S boksom je počeo kod trenera, danas pokojnog Dragoslava Jakovljevića, u Radničkom iz Kragujevca.

Treba reći da je boks u to vrijeme bio jedan od najpopularnijih sportova.

Puzović je najprije boksao u "muva" kategoriji i svoj prvi meč je izgubio od tada najboljeg muvaša u Jugoslaviji, Džafera Alisanovića. S obzirom da je bio klinac od svojih 16 godina, ostavio je utisak, tako da se već tada naslućivalo da će od Mirka biti "nešto".

Godine 1976. Puzović je postao omladinski prvak Europe. Bilo je to na Europskom prvenstvu u Izmiru, gdje je do finala pobijedio sve protivnike. Tada je boksao u lakoj kategoriji.

Čak 7 puta je bio prvak Jugoslavije, u vrijeme kada je gotovo bilo teže biti prvak Jugoslavije nego Europe jer je tada u bivšoj državi bila ogromna konkurencija. Od svih državnih titula, prema vlastitom priznanju mu je najdraža naravno prva medalja, kada je prvi put u karijeri postao nacionalni prvak. U reprezentaciji Jugoslavije boksao je punih 12 godina, od toga je sedam godina bio kapetan momčadi.

Dva puta Puzović je bio srebrni na prvenstvima Europe i jednom brončani. Iskreno žali što nije postao europski seniorski prvak. Godine 1981. u Tampereu ga je u finalu pobijedio Vasily Shisov iz SSSR-a, a 1983. godine u bugarskoj Varni, opet u finalu, onaj isti Shisov. U Budimpešti je 1985. godine osvojio brončanu medalju.

Također, dva je puta osvajao srebro na prvenstvima svijeta. Bilo je to u Münchenu 1982. i 1986. u Rinou. U Münchenu je nakon tri pobjede izgubio od kasnijeg šampiona Carlosa Garcije iz Kube. Četiri godine kasnije, opet nakon tri pobjede u polufinalu gubi od kasnijeg šampiona, spomenutog Shisova iz SSSR-a.

Treba reći da je Puzović 1987. godine na Svjetskom kupu u Beogradu osvojio srebrnu medalju. Istom medaljom zakitio se i na Mediteranskim igrama 1983. godine u Casablanci.

Na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu osvojio je brončanu medalju. Kako sam kaže, nastup na igrama san je svakog sportaša. Do polufinala je pobijedio u tri borbe, svaku uvjerljivo, s 5:0. Redom su padali tada vrhunski svjetski boksачi Denis Lambert iz Kanade, Steve Larrimore sa Bahama i Jean Mbereke iz Kameruna.

Bio je tada Mirko u vrhunskoj formi, iako je na olimpijske igre otišao pravo iz kasarne jer je bio na odsluženju vojnog roka. Međutim, u borbi za finale zaustavio ga je Amerikanac Jerry Page, koji je kasnije postao olimpijski pobjednik.

Na prestižnom boksачkom turniru Zlatna rukavica Puzović je pobijedio čak pet puta, kao i na mnogo drugih turnira. Zlatna rukavica je bio doista renomiran turnir, jedan od najstarijih u Europi, na koji su mnoge reprezentacije dolazile na pravu provjeru.

Mirko Puzović već dugi niz godina živi u Njemačkoj, daleko od boksa na bivšim jugoslavenskim prostorima. Međutim, iskreno će priznati da je boks bio i ostao njegov život jer i u Njemačkoj radi kao trener u jednom klubu. Redovito se čuje s bivšim boksачkim kolegama s područja bivše Jugoslavije. "Lijepo se", kaže, "sjetiti tih dana, starih prijateljstava i svega lijepoga što donosi sport. Ako ništa, bili smo mlađi."

Ipak, u sjajnog karijeri posebno mjesto ima bronca iz Los Angelesa 1984. godine, koju je osvojio iz Rijeke.

VESLANJE

Josip Reić

1 odličje - Brončana medalja: OI Moskva 1980. - dvojac s kormilarom

Joke je najmlađi Hrvat s osvojenom olimpijskom medaljom.

Josip Reić rođen je 24. srpnja 1965. godine u Splitu.

Na vratima sporta Joke se pojavio najprije u Hajduku i uspio proći selekciju. Kada su ga tamo pitali što mu je, odakle je i da dođe sutra – odustao je i nikada više nije htio čuti za igranje u Hajduku. Uhvatio se veslanja. Olimpijsku medalju osvojio je s 15 godina, od kojih je više od trećine proveo na Gusarovim brodovima. U Gusaru je veslao od 1978. do 1982. godine, dok je reprezentativac Jugoslavije bio od 1979. do 1981. Učesnik je Olimpijskih igara 1980. godine u Moskvi i nositelj brončane olimpijske medalje.

Bile su to najljepše i najsretnije godine djetinjstva, kojih se Joke rado sjetio 2004. godine za monografiju Gusara, kada je izjavio:

“Kada sam doša u školu veslanja, meni je trener bija Toni Kukoč, još smo išli u Mornarovu veslaonu. Taj trening je bio vrlo kratak, ali redovito vrlo zanimljiv. Bilo je masu, masu splitske dice. Liti bi nas bilo najviše... to je bilo ‘75, ‘76, ‘77. Kako mi je šjor Mišo Bilić bija profesor tjelesnog u školi, tako je upra prston u mene na pontonu i reka da ću biti kormilar. Godine 1978. osvojia san svoju prvu medalju – treće misto na Prvenstvu juniora Hrvatske u Limskom kanalu zajedno s Denisom Škrapićem, Milom Grbićem, Zoranom Sučićem i Darkom Plazonićem... Zašto ovo sve pričam? Jer se ta priča provlačila generacijama... Uvijek je dominiralo prijateljstvo, iako su se minjala vrimepa pa s njima i neke užance. Svaka generacija je imala svoju priču koju vjerojatno svaki taj momak koji je proša kroz Gusara ljubomorno čuva. U Klubu se uvijek živilo...”

Godine 1979. ušao je u dvojac s proslavljenim Zlatkom Celentom i Duškom Mrduljašem i od tada kao kormilar intenzivno proživljava sportski san koji ni mnogi stariji i iskusniji nisu mogli odsanjati. U toj predolimpijskoj sezoni Joke je uspješno kormilario i Gusarovim osmercem koji je 1979. godine u Jajcu bio prvi, a također i u dvojcu koji je bio četvrti na Svjetskom prvenstvu na Bledu i s kojim je osvojio zlato u iznimno žestokoj konkurenciji u Luzernu te osobito drago zlato s Mediteranskih igara u Splitu, čega se rado sjeća: “Ja jesam bija puno mlađi od Cele i Duška, bija san dite, ali zajedno smo provodili većinu vrimepa. Zajedno smo vikali, zajedno smo plakali, karali smo se ka pasi i mačke. Ali proša san s njima divne stvari. Mi smo te 1979. godine prije državnog prvenstva išli na regatu u Luzern. Te godine je DDR, odnosno Istočna Njemačka, bila najjača, sve je gazila – u svih osam tada olimpijskih disciplina. Cele ih je pogleda i reka: “Nema šanse da me ovi debeli dobiju”. I mi smo sutradan jedini pobijedili Istočne Nijemce u našoj disciplini, dok su u ostalih sedam oni pobijedili. Znam i znali smo da smo onda bili najjači na svijetu. Moje je osobno uvjerenje da smo na Bledu na Svjetskom prvenstvu 1979. osvojili jednu od medalja, što smo definitivno mogli i tribali, na Olimpijadi bismo osvojili zlato.”

Za uspjeh na olimpijskim igrama primio je brojna priznanja od kojih izdvajamo: Nagradu Saveza za fizičku kulturu Jugoslavije, Nagradu Jugoslavenskog Olimpijskog odbora i Nagradu grada Splita.

Joke je poslije igara postao pretežak za kormilara, a još uvijek presitan za veslača, tako da se nakon 1981., koju trenira s muškim i ženskim osmercem, odmara na neko vrijeme od regatnih staza. Od 1990. godine ponovno se angažira u radu Kluba, naročito kroz Tehničku komisiju. Godine 1999. radi kao trener Škole veslanja, a od iste 1999. aktivan je član uprave Gusara.

Josip Reić je obilježio hrvatsko veslanje na poseban način. Ostatak će u povijesti sporta zabilježen kao najmlađi Hrvat s osvojenom olimpijskom medaljom, s nepunih 15 godina.

Tko privatno pozna Joku, zna da je to vrlo skroman i jednostavan čovjek. Iz razgovora s njim ne bi se dalo zaključiti da pred vama stoji najmlađi Hrvat s osvojenom olimpijskom medaljom u povijesti. Ali to je naprosto on. Samozatajan, skroman, s pritajenim osmijehom kada se spomene njegov Gusar i veslački sport, koji je Josip Reić neobično zadužio.

VESLANJE

Tomislav Smoljanović

1 odličje - Brončana medalja: OI Sydney 2000. - osmerac s kormilarom

Liječnik s veslom.

Tomislav Smoljanović rođen je 15. srpnja 1977. godine u Splitu. Čovjek koji je s vremenom i diplomom Medicinskog fakulteta zaslužio nadimak Doktor, započeo je veslačku karijeru kao dvanaestogodišnjak u Gusarovoj školi veslanja 1989. godine. No, ozbiljnije se prihvatio vesla tek 1993. godine, kada ga je trener Šime Sučić stavio u dvojac s Damirom Vučićem. Na web stranici u okviru klupskog site-a HVK Gusar iz Splita, o njihovim zajedničkim počecima napisano je sljedeće: "Prvo prvenstvo države 1994. smo veslali dva plus, ali kako nismo znali veslati više od 28 zaveslaja u minuti, bili smo drugi. Godina 1995. je bila druga priča. Te smo godine s Tonijem Batinićem kao kormilarom u dva plus osvojili Prvosvibanjsku regatu. Slijedio je München i drugo mjesto, Bled – prvo, Prvenstvo države – prvi za juniore, drugi za seniore. Šlag na kraju bilo je Svjetsko juniorsko prvenstvo u poljskom gradu Poznau, gdje smo osvojili srebrnu medalju. Tako smo doveslali i do seniora i trenera Igora Čulina. Te 1996. smo osvojili i prvi seniorski naslov prvaka države u dva plus. Kormilario nam je Duje Rako..."

Tomislav Smoljanović je bio u posadi s Damirom Vučićem, Sinišom Skelinom i Oliverom Martinovim, koji su u četvercu bez kormilara na petom Svjetskom studentskom prvenstvu u Zagrebu osvojili srebrnu medalju. Zbog obveza na fakultetu i rastrganosti na relaciji Split – Zagreb, krajem 1999. godine službeno prelazi u zagrebačku Mladost.

Nekoliko mjeseci kasnije, točnije na Olimpijskim igrama u Sydneyu 2000. godine, Smoljanović je član hrvatskog povijesnog osmerca koji osvaja brončanu medalju.

Nakon olimpijskih igara nastavlja s još većim radom, kao da želi dokazati da uspjeh na igrama nije bio slučajan. Stoga nije ni čudno što nastavlja postizati odlične rezultate zajedno sa svojim kolegama u čamcima.

Tomislav Smoljanović je član hrvatskog osmerca koji na Svjetskom veslačkom kupu u Münchenu 2000. i 2001. godine osvaja prvo mjesto.

Godine 2002. gotovo isti osmerac osvaja drugo mjesto na Svjetskom prvenstvu u švicarskom Luzernu. Tu je i drugo mjesto u Svjetskom veslačkom kupu 2001. u Seville i 2003. u Münchenu.

Zatim je naš osmerac treći u Svjetskom veslačkom kupu u Milanu 2003. godine.

Na prestižnoj regati Henley Royal Regatta, The Grand Challenge Cup, Henley, 2001. u Velikoj Britaniji, naš osmerac osvaja prvo mjesto.

Iste 2001. godine hrvatski osmerac je prvi na regati Windermere Cupu u Seattlu, u Sjedinjenim Američkim Državama.

Tomislav Smoljanović se nakon završetka veslačke karijere posvetio svom liječničkom zvanju. Ali, nije daleko od sporta, poglavito veslanja. Doktorirao je 2008., a 2009. godine položio je specijalistički ispit iz ortopedije. Trenutno radi kao specijalist ortopedije, bavi se znanosti te je kao autor ili koautor objavio sedamdesetak radova, znanstveni je novak – viši asistent pri Katedri za ortopediju na projektu akademika Marka Pečine pod nazivom Genska terapija mineralnih tkiva. Znanstveni je suradnik u području biomedicine i zdravstva. Uz to je stalni sudski vještak i međunarodni medicinski i tehnički klasifikator za osobe s invalidnošću u veslanju Svjetske veslačke organizacije.

Zanimanje i odobravanje svjetske javnosti zadobio je nizom upozorenja na štetne nuspojave u primjeni proteina za ispunu kostiju, široko prijenjivog pri liječenju kralježnice.

Doista, kada se pogleda prethodno navedeno, Smoljanović je ostao u sportu na jedan drugi način, kao rijetko koji sportaš. Kao liječnik – ortoped sada daje svoj obol u znanstvenom istraživanju.

Tomislav Smoljanović je dobitnik više priznanja za sportski i stručni rad, od kojih izdvajamo: godine 2000. je kao član hrvatskog brončanog osmerca iz Sydneya dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora i Sportskih novosti osmerac, čiji je i on bio član, najbolji je sportski kolektiv u Hrvatskoj 2000. i 2001. godine.

Doktor s veslom u ruci. Vrlo ugodan, korektan, fin, uljudan. Gospodin i sportaš od glave do pete.

KOŠARKA

Ivan Sunara

1 odličje - Brončana medalja: OI Los Angeles 1984.

Uspješan košarkaš i trener.

Ivan Sunara rođen je 27. ožujka 1959. godine u mjestu Cera, kod Unešića. Košarku je počeo igrati 1972. godine u splitskoj Jugoplastici, u kojoj je igrao do 1977. i koja je te godine osvojila trostruku krunu: prvenstvo, kup Jugoslavije i Kup Radivoja Koraća.

Prekretnica u njegovoj karijeri bio je dolazak reprezentativca Petera Vilfana u Split. Prema dogovoru klubova, Vilfan je mogao u Jugoplastiku samo ako Sunara pristane otići u Maribor. Sunara od 1977. do 1979. godine igra za momčad TIMA Maribor, odakle dolazi u Zadar. Veći dio sportske karijere Sunara je proveo u KK Zadar, s kojim je 1986. godine osvojio titulu prvaka Jugoslavije. Od 1987. do 1989. godine Sunara je košarkaš Cibone, s kojom 1988. godine osvaja kup Jugoslavije. Sezonu 1989./90. igra za talijanski klub Pains iz Napulja te se vraća u Zagreb u KK Cibonu u kojoj igra do 1992. godine, kada je i osvojio državno prvenstvo. Igračku je karijeru završio u Mariboru u Košarkaškom klubu Maricom, za kojega je igrao od 1992. do 1994. godine.

Igrao je Ivan Sunara za juniorsku reprezentaciju Jugoslavije, s kojom je 1978. na Europskom prvenstvu u talijanskom gradu Roseto Degli Abruzzi Teramo osvojio brončanu medalju.

Bio je i A reprezentativac Jugoslavije, za koju je počeo igrati 1978. godine i odigrao 101 utakmicu. Na Mediteranskim igrama u Casablanci 1983. osvojio je zlatnu medalju. Na Univerzijadi 1981. u Bukureštu je osvojio brončanu, a 1983. u Edmontonu u Canadi srebrnu medalju.

Sudionik je Olimpijskih igara 1984. u Los Angelesu, gdje je osvojio brončanu medalju. Ivan Sunara rado se sjeća tih olimpijskih igara: "Mirko Novosel je baš dobro naštimao ekipu, atmosfera je bila izvanredna i dobro nam je išlo na parketu, pobjeđivali smo u Los Angelesu s osjećajem sigurnosti. Čak sedam utakmica zaredom dobili smo bez ikakva problema, i Italiju, Brazil... I ne znam što se poremetilo protiv Španjolske. Uostalom, vodili smo protiv njih u jednom trenutku vrlo uvjerljivih, cijelih deset koševa razlike. Generacija Španjolske imala je tada stvarno izvanserijskog igrača San Epifanija i to se moralo osjetiti kad – tad... u drugom poluvremenu. Konačni poraz od trinaest razlike nije realan prikaz onoga što se zbivalo na utakmici jer kad smo izgubili veliku prednost, otišlo je sve nizbrdo. Šteta, malo nam je nedostajalo za finale s Amerima, makar i poraz, ali bi srebro bilo tu."

U utakmici za treće mjesto Jugoslavija je pobijedila Kanadu s 88:82, a Sunara je postigao 4 koša. U ovoj utakmici briljirao je kapetan reprezentacije Dražen Dalipagić, koji je postigao 37 koševa.

Kada se Ivan Sunara oprostio od aktivnog igranja košarke, krenuo je u trenerske vode da svoje bogato igračko znanje prenese na nove košarkaške generacije.

Tako je košarkašku karijeru nastavio kao pomoćni trener 1994. godine u zagrebačkom Košarkaškom klubu Dona, potom je u istoj ulozi od 1995. do 1997. u Ciboni. U to vrijeme Cibona osvaja titule prvaka Hrvatske 1995., 1996. i 1997., te hrvatski kup 1995. i 1996. godine.

Godine 1997. je imenovan prvim trenerom Košarkaškog kluba Maricom u Mariboru, a od 1999. vodi KK Krku Telekom iz Novog mesta, s kojim osvaja naslov košarkaškog prvaka Slovenije. U košarkaškoj sezoni 2001./02., trener je KK Zrinjevac iz Zagreba. S mladom reprezentacijom Slovenije (do 20 godina) 2004. godine je postao prvak Europe. Trenirao je još Široki iz Širokog Brijega, njemački Frankfurt, Slovan, potom Cibonu, Perlas iz Litve, Helios, Zlatorog, a bio je i trener B reprezentacije Hrvatske.

U 2012. godini je najbliži suradnik Jasmina Repeše, izbornika hrvatske košarkaške reprezentacije.

Kada se napravi rezime dosadašnje karijere Ivana Sunare, može se konstatirati da je ovaj košarkaš imao respektabilnu karijeru, kao igrač i kao trener.

Krenuo je iz malog mjesta u Dalmatinskoj zagori, stjecajem okolnosti završio je u Sloveniji. Vratio se u Hrvatsku i tu je košarkaška zvijezda Ivana Sunare zabljesnula punim sjajem.

TAEKWONDO

Sandra Šarić

1 odličje - Brončana medalja: OI Peking 2008. - ktg do 67 kg

Vrhunska sportašica čija je karijera obilježena medaljama.

Sandra Šarić rođena je 8. svibnja 1984. godine u Senju. Taekwondo je počela trenirati kada joj je bilo devet godina, 1993. u Taekwondo klubu Senj s trenerom Tomislavom Dujmovićem Belim, a nakon trećeg razreda gimnazije otišla je u Zagreb i prešla u zagrebački klub Metalac. Tu je počela trenirati s trenerom Ivicom Klaićem.

Njezina žetva medalja započela je 2000. godine, kada je na Svjetskom prvenstvu za juniorke u Irskoj osvojila srebrnu medalju. Naredne 2001. godine Sandra je europska juniorska prvakinja na prvenstvu koje je održano u španjolskom gradu Pamploni.

Prelaskom među seniorke, u kategoriji do 67 kilograma nastavlja svoj trofejni niz.

Na svjetskim prvenstvima pada medalja za medaljom. Godine 2003. u Garmisch Partenkirchenu osvaja srebro, a potom se kiti broncom na prvenstvima svijeta 2005. u Madridu, 2007. u Pekingu i 2009. u Kopenhagenu.

Na Europskom kupu u francuskom gradu Grenobleu Sandra Šarić 2004. godine ekipno i pojedinačno osvaja srebrnu medalju.

Na Europskom prvenstvu 2008. godine u Rimu osvojila je titulu europske prvakinje.

Sudjelovala je na Olimpijskim igrama 2004. godine u Ateni, a na Igrama 2008. u Pekingu je osvojila brončanu medalju.

Nakon što je u prvom kolu s 4:1 pobijedila Mary Rivero s Filipina, a u četvrtfinalu izgubila s 1:3 od dvostruke svjetske prvakinje Kyoung-Sun Hwang iz Južne Koreje, koja se plasirala u finale, Sandra je dobila prigodu da kroz repesaž dođe do medalje i nije je ispustila. Najprije je s 4:0 pobijedila Sheikhu Maithu Almaktoum iz Ujedinjenih Arapskih Emirata, a nakon toga je u dvoboju koji je izravno odlučivao o brončanoj medalji pobijedila i Portorikanku Asuncion Ocasio Rodriguez s 5:1.

Sandra Šarić je u Pekingu došla kao viceprvakinja svijeta. Nije bezimena u svijetu taekwondoa. Svaka čast svjetskim i europskim titulama, ali olimpijska bronca njezin je najveći uspjeh. A medalja je mogla biti i sjajnija. Izgubila je od kasnije pobjednice turnira Kyung – Seong Hwang. Prema općoj ocjeni, Sandra je bila bolja. I nisu to govorili samo Hrvati u Pekingu, već je to bio opći dojam svih koji su bili u dvorani.

“Sigurno sam bila bolja od nje. Trebalo je biti 2:1 za mene, a ne za nju. Bod je bio moj. I na televiziji se vidjelo da je moj udarac išao u oklop, a ne ispod. Nakon toga sam morala krenuti naprijed, a njoj su upisali i treći bod nakon što je udarac završio na ruci, a ne oklopu. Čekala sam da pobijedi Francuskinju i ovo je kraj.” – rekla je Sandra nakon osvajanja bronce.

Pravila borbi u taekwondou su takva da nakon poraza u prvom ili drugom krugu ovisite o tome što će napraviti vaša “krvnica”. Ako uđe u finale, imate pravo na dva meča. Dvije Sandrine velike pobjede do brončane medalje. Prije toga srce je trebalo preživjeti vrlo neizvjesnu borbu Hwang i Francuskinje Epangue.

“Taj meč mi je oduzeo puno snage zbog koje sam bila dekoncentrirana u borbi s princezom. Tresla sam se pred televizorom, a kad je počeo obračun za zlatni bod, srce mi je počelo skakati. Na kraju sam skočila u zrak i završitala da se cijela dvorana okrenula prema meni.” – kaže Sandra.

Takav rasplet donio joj je dvije prilike za medalju. Prva je bila protiv princeze – Maitha Al Makhtoum je naime kći vladara Dubaija. No, na borilištu nema tjelohranitelja, ovisi o svojoj snalažljivosti. A tu je Sandra bila bolja. Čistih 4:0.

I za kraj, još jedna uvjerljiva pobjeda protiv Portorikanke za brončanu olimpijsku medalju.

Sandrina karijera nije bila laka. Između sportskih rezultata redale su se i liječničke borbe. Četiri operacije. Dvaput kost u stopalu, šaka i meniskus koljena.

Godine 2008. predsjednik Republike Hrvatske Stjepan Mesić odlikovao je Sandru Šarić Redom hrvatskog pletera, a iste godine dobila je i Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Velika, ogromna karijera, a Sandra Šarić jednostavna, skromna osoba koja je mnogo okrenuta vjeri koja joj, kako kaže, daje dodatnu snagu.

BOKS

Damir Škaro

1 odličje - Brončana medalja: OI Seoul 1988. - poluteška ktg do 81 kg

Ovaj višestruki državni prvak u poluteškoj kategoriji je u svemu što je u životu radio bio – vrhunski. Damir Škaro rođen je 2. studenog 1959. godine u Zagrebu. Boksачku karijeru započeo je 1976. godine, još tijekom srednjoškolskih dana. Odmah na početku pokazao se talentiranim za taj sport, pa su ubrzo stigli i prvi uspjesi. Na prvenstvu Balkana održanom 1977. godine u Ateni, kao član Boksачkog kluba Trešnjevka osvojio je zlatnu medalju u juniorskoj konkurenciji polu srednje kategorije. Zahvaljujući početnim uspjesima, Škaro uskoro počinje nastupati i za državnu reprezentaciju, a sukladno napretku prelazi u seniorsku konkurenciju. Mijenja i matični klub te prelazi u vukovarski Borovo. Za taj je klub osvojio seniorski naslov prvaka države 1980. u srednjoj kategoriji. Iste godine, nakon kvalifikacija, sudjeluje na Olimpijskim igrama u Moskvi. Nakon nastupa na olimpijskim igrama Škaro je svoje veće uspjehe ostvario kao prvak Balkana 1983. i 1984. godine. Potom odlazi na svoje druge olimpijske igre, ovaj put u Los Angeles, gdje je u četvrtfinalu, nadomak medalji, poražen od kasnijeg osvajača zlata, domaćina Virgila Hilla.

Izniman uspjeh je postigao na Svjetskom prvenstvu u Renou u SAD-u 1986. godine, gdje je osvojio brončanu medalju. Nakon toga, okitio se zlatnom medaljom na Mediteranskim igrama 1987. godine u Siriji. Sa Svjetskog je pak kupa, održanog u Beogradu 1987., sa sobom kući odnio srebrnu medalju. Međutim, 1988. godina je bila ključna u njegovoj karijeri. Odmah na njezinom početku deklasirao je u Louisiani "svog starog protivnika" Virgila Hilla, koji je osvojio zlatnu medalju na Olimpijskim igrama u Los Angelesu. Potom je na predolimpijskom turniru u Seoulu osvojio brončanu medalju, što je bio dobar uvod u budući razvoj događaja. Naime, Škaro je na Olimpijskim igrama u Seoulu u listopadu iste godine osvojio brončanu medalju u čvrstom i teškom meču, s naprsnutim rebrima i povrijeđenom arkadom. To mu je ujedno bio posljednji meč u karijeri zbog zdravstvenih problema, što znači da mu je osvajanje brončane medalje u Seoulu bio posljednji meč u karijeri, u kojoj je ostavio veliki, rekli bi i ogroman trag. U otprilike 450 odrađenih mečeva je ostvario čak 350 pobjeda nokautom i od toga samo 12 poraza. Uz Matu Parlova, jedini je hrvatski boksač s olimpijskim odličjem u boksu.

Na domaćem planu, pored navedenih boksačkih klubova Trešnjevka i Borovo, Damir Škaro bio je i član Boksачkih klubova Pula te Metalca iz Zagreba.

Za izuzetna dostignuća u sportu 2007. godine je dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar.

Nakon završetka sportske karijere uključio se u politiku jer je želio pridonijeti demokratskom nastanku Republike Hrvatske.

Sudionik je Domovinskog rata u kojem je bio vođa Sportske satnije, a nositelj je i Spomenice Domovinskog rata.

Škaro je od 1995. do 2000. godine bio zastupnik u Hrvatskom Saboru. Bio je i prvi predsjednik Hrvatskog boksačkog saveza od uspostave neovisnosti 1990. godine i tu je dužnost obnašao do 1996. Jedan od inicijatora osnivanja Hrvatskog olimpijskog odbora i član Vijeća HOO od 1991. do 1998. godine. Glavni je tajnik Kluba hrvatskih olimpijaca od 2000. godine.

Treba reći da je Damir Škaro osnivač, predsjednik i trener Boksачkog kluba Ban Jelačić iz Zagreba od 1990. do 1993. godine. Godine 1992. osnovao je još jedan boksački klub, Kralj Tomislav, gdje je obnašao iste funkcije. Upravo su prva međunarodna odličja kasnije osvojili boksači pod njegovim trenerskim vodstvom. Izbornik je i vođa puta naše reprezentacije na Svjetskim policijskim igrama 1995. u Montrealu i 1997. u Calgaryu. Za vrijeme svog predsjedničkog mandata u boksačkom savezu Škaro je organizirao i nastupe na Svjetskim policijskim igrama. Bio je i izbornik boksačke momčadi za prve Svjetske vojne igre u Rimu 1995. godine. Godinama je bio na čelu Zagrebačkog boksačkog saveza, a bio je i vijećnik u Skupština Grada Zagreba.

Damir Škaro je diplomirao na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu 1994. godine, gdje je tri godine kasnije obranio magistarski rad. Doktorirao je ekonomske znanosti 2009. godine.

Godinama se bavi publicistikom i objavio je vrlo značajne knjige "Velikani hrvatskog športa", "Management olimpijskih igara" i "Marketing u politici 21. stoljeća".

Trenutno kao predsjednik vodi Autoklub Siget, najveći autoklub u Hrvatskoj.

RUKOMET

Manuel Štrlek

1 odličje - Brončana medalja: OI London 2012.

Vrlo mlad je postao jedan od najboljih hrvatskih rukometaša.

Manuel Štrlek rođen je 1. prosinca 1988. godine u Zagrebu. Kao dijete se bavio raznim sportovima. Igrao je tenis i nogomet, išao na taekwondo. No, kako mu je otac bio rukometni trener i kako je trenirao Dubravu, bilo je nekako logično da se Manuel okuša u rukometu. Kaže, rukomet mu se neobično sviđa. To je atraktivan, gotovo atomski sport, u kojemu nema mjesta za mekušce.

Veliki mu je sportski uzor Dražen Petrović, što je vrlo čudno jer je Manuel imao svega pet godina kada je Dražen poginuo u prometnoj nesreći. Međutim, kaže da o pokojnom velikanu hrvatske košarke zna gotovo sve. Govori kako su mu pričali kako je on, koji je bio najbolji, ostajao u dvorani nakon treninga, vježbao i vježbao. Govori da ga je Petrovićev pristup sportu poučio da je rad, krvavi rad, najvažniji korak do napretka. Kaže - talent je nužda, ali bez rada nema kruha. Ni u čemu, pa ni u sportu.

Ipak, priznaje Štrlek da mu je rukometni idol Patrik Čavar. Lakoća kojom je igrao i postizavao pogotke s krila je neponovljiva. Drugi je Nijemac Stephan Kretschmar.

Rukometni talent Manuela Štrleka vrlo brzo je prepoznat. Vrlo rano ga je izbornik Červar zvao na pripreme seniorske reprezentacije, iako je još bio junior. Kaže, to mu je dalo strašan poticaj za daljnji rad.

Godine 2005. nastavio je karijeru u momčadi Badel 1862 Zagreba, gdje je najprije bio junior, a početkom sezone 2006./07. definitivno se priključuje prvoj momčadi najtrofejnijeg hrvatskog rukometnog kluba.

U dresu Zagreba je igrao do 2012. godine i u tom periodu je osvojio prvenstvo i kup Hrvatske 2007., 2008., 2009., 2010., 2011. i 2012. godine.

U svibnju 2012. godine otišao je u Poljsku i pristupio momčadi Kielce s kojom 2013. osvaja prvenstvo i kup Poljske.

U dresu reprezentacije Hrvatske je na Svjetskom kadetskom prvenstvu 2008. u Bahraimu osvojio srebrnu medalju, a na Europskom prvenstvu u Estoniji 2006. godine zlatnu.

Kada je trebao postati standardni igrač hrvatske A reprezentacije, ispriječila se nesreća. U studenom 2008. godine ozlijedio je križne ligamente. Ipak, zahvaljujući volji i upornosti, a najviše ljubavi prema rukometu, vrlo brzo se vratio i opet postao onaj „stari Štrlek“.

Nastupio je na Europskom prvenstvu 2010. godine u Austriji, gdje je osvojio srebrnu medalju. Pored medalje, izbio je Štrlek i mjesto u najboljoj sedmorci prvenstva. O tome govori: „Bilo mi je to veliko iznenađenje. Moj je jedini cilj bio igrati, skupljati iskustvo i što bolje iskoristiti minute koje mi je dodijelio izbornik Lino Červar. Nisam ni sanjao da bi mogao već na prvome velikom natjecanju, u konkurenciji velikana, biti dio idealne momčadi prvenstva.“

Ipak, priznaje da mu spoznaja da je u idealnoj momčadi prvenstva nije bio najdraži trenutak prvenstva Europe: „Najdraži trenutak bio mi je kad smo dobivali medalje oko vrata, kad si na postolju. Taj je trenutak malo popravio to drugo mjesto, nismo bili skroz sretni i sa smiješkom na licu, budući da smo neposredno prije izgubili utakmicu, ali ipak trenutak kada dobivaš medalje je najljepši. Kad vidiš da si osvojio srebro, shvatiš koliko je to veliki uspjeh, shvatiš da nemaš zašto biti tužan i već drugi dan smo svi bili puno bolje raspoloženi.“

Pored Europskog prvenstva u Austriji, Manuel Štrlek nastupio je i na Europskom prvenstvu 2012. godine u Srbiji gdje je bio dio momčadi koja je osvojila brončanu medalju, kao i na Svjetskom prvenstvu 2013. u Španjolskoj gdje je osvojio broncu.

Na Olimpijskim igrama u Londonu 2012. godine bio je dio naše momčadi koja je osvojila brončanu medalju. U utakmici za treće mjesto Hrvatska je pobijedila Mađarsku s visokih 33:26.

Usprkos ozljedi, Štrlek je u vrlo kratkom roku postao jedan od glavnih igrača naše reprezentacije. Igra u napadu na poziciji lijevog krila, u kojemu je naslijedio legendarnog Nikšu Kaleba.

Manuel Štrlek je predvodnik jednog novog vala hrvatskog rukometa koji će se, nadamo se, moći ponositi generacijom rukometaša koju predvodi Manuel Štrlek.

VESLANJE

Branimir Vujević

1 odličje - Brončana medalja: OI Sydney 2000. - osmerac s kormilarom

Štroker brončanog osmerca.

Branimir Vujević rođen je 29. studenog 1974. godine u Zadru. Veslanjem se počeo baviti u Veslačkom klubu Jadran iz Zadra 1989., čiji je i danas član. Već iduće godine na posljednjem klupskom prvenstvu bivše Jugoslavije, održanom 1990. godine na Bledu, osvojio je državno prvenstvo u četvercu s kormilarom u kategoriji mladih juniora. Na veslačkom natjecanju za prvaka Hrvatske osvojio je 1992. godine u Zagrebu prvo mjesto u dvojcu bez kormilara u kategoriji podmlatka, te u juniorskom i seniorskom osmercu.

Na državnom prvenstvu u Zagrebu 1993. godine Vujević je pobjednik u osmercu. Sljedeće je godine ponovno osvojio državno prvenstvo s gotovo istom posadom osmerca. Godine 1995. državno prvenstvo održano je, kao i ranije, u Zagrebu, gdje je u osmercu osvojio treće mjesto, a u dvojcu bez kormilara drugo mjesto.

Sljedeće godine osvojio je u kraljevskoj veslačkoj disciplini ponovno naslov državnog prvaka i drugo mjesto u četvercu s kormilarom. Na Svjetskom prvenstvu za pomladak u Montrealu 1992. godine osvojio je u četvercu bez kormilara četvrto mjesto. U grčkom gradu Ioannini, na Svjetskom prvenstvu 1993. godine Vujević je osvojio četvrto mjesto u četvercu s kormilarom. Na Svjetskom prvenstvu mladih seniora u Parizu 1994. godine veslao je u četvercu s kormilarom i osvojio treće mjesto. U veslačku reprezentaciju Hrvatske uključen je 1995. godine te je sudjelovao na Svjetskom prvenstvu u Tampereu, gdje je osvojio deveto mjesto u četvercu.

Zlatnu medalju i titulu prvaka svijeta Branimir Vujević je osvojio 1996. godine u belgijskom gradu Hazelwinckelu, u natjecanju dvojaca na pariće. U Francuskoj je na prvenstvu svijeta osvojio peto mjesto u četvercu s kormilarom.

Na Svjetskom prvenstvu 1998. godine u Njemačkoj osvojio je 12. mjesto u natjecanju četveraca, a u Kanadi 1999. godine deveto mjesto u natjecanju osmeraca.

Na Mediteranskim igrama u Bariju 1997. godine osvojio je zlatnu medalju u četvercu bez kormilara.

Najveći uspjeh u karijeri Vujević je ostvario na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyu, gdje je bio član hrvatskog osmerca koji je osvojio brončanu medalju.

“Povedemo li od starta, zlato je naše!” – tako je najavljivao štroker Vujević finalnu trku osmeraca na Olimpijskim igrama u Sydneyu.

Od starta su međutim najbolje krenuli Britanci, povel i u vodstvu ostali do kraja. Naši su na prvih 500 metara zaostajali 60 stotinki sekunde, drugo su mjesto držali sve do posljednje dionice od 500 metara, ispred Talijana i Australaca. No, tehničko i taktičko savršenstvo njihova veslanja nije bilo dostatno, snažniji Australci su silovito brazdali od četvrte pozicije, u finišu se domogavši srebra. Našu broncu Talijani su pokušali bezuspješno ugroziti. Amerikanci su, nakon sve sile trijumfa posljednjih godina, ostali praznih ruku.

Slavlju je bilo mjesta. U ciljnoj ravlini našli su se mnogi naši sportaši. Bila je tu Iva Majoli, Ivan Ljubičić, Kristina Perica i drugi. I predsjednik Hrvatskog olimpijskog odbora Antun Vrdoljak također. Tonci se prije nastupa divio optimizmu veslača da se u osmercu može do medalje, kao da se i sam to pitao. Kazao je, čekajući mladiće da dođu do pontona gdje su se dijelile medalje: “Ovo je više od onoga što smo očekivali, ali je nešto niže od onoga što su veslači očekivali. Želim ih uvjeriti da je to najveći uspjeh kojega je jedna posada osmerca napravila ne samo u Hrvatskoj nego i bivšoj Jugoslaviji, koja je puno ulagala u veslanje.”

Branimir Vujević je, po dolasku brončanog osmerca u cilj, izjavio za Slobodnu Dalmaciju: “Po sredini smo se dosta pocipali, nije bilo snage za pravi finiš. Bronca je tu. Mogli smo i bolje, taj osjećaj me stalno drži.”

U sportu se uvijek može bolje, ali ovaj uspjeh Vujevića i njegova osmerca s kormilarom je uspjeh za povjest, za sva vremena. Na koncu, osvojili su brončanu olimpijsku medalju.

Branimir Vujević je kao član brončanog osmerca iz Sydneya 2000. godine dobio Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a osmerac je po odluci Hrvatskog olimpijskog odbora i Sportskih novosti iste te 2001. godine proglašen najboljim sportskim kolektivom u Hrvatskoj.

KOŠARKA

Branko Vukičević

1 odličje - Brončana medalja: OI Los Angeles 1984.

Dio je najslavnije Cibonine generacije. Branko Vukičević rođen je 18. prosinca 1961. godine u Beogradu. Igračku karijeru započeo je u OKK Beograd, gdje je igrao u mlađim uzrastima, a potom i za prvu momčad.

Kada je Cibona početkom osamdesetih godina prošlog stoljeća počela formirati momčad koja će kasnije pokoriti Jugoslaviju i Europu, jedan od onih koje je trener Mirko Novosel želio dovesti u redove "vukova s Tuškanca" je bio i Branko Vukičević.

Grančica, kako su ga zvali prijatelji, tako je 1983. godine napustio rodni grad i došao u Zagreb.

Odmah po dolasku u Cibonu, bilo je jasno da će Vukičević biti pojačanje.

Bila je to jedna "strašna" generacija Cibone koju su sačinjavali: Dražen Petrović, Zoran Čutura, Aleksandar Petrović, Andro Knego, Sven Ušić, Mihovil Nakić, Branko Vukičević, Adnan Bečić, Ivo Nakić, Franjo Arapović, Danko Cvjetičanin i drugi, a koju je predvodio legendarni Mirko Novosel.

Jasno, vrlo brzo počeli su se ostvarivati vrhunski rezultati.

S Vukičevićem u momčadi, Cibona je prvak Jugoslavije 1984. i 1985. godine. Kup Jugoslavije je osvojen 1985. 1986. i 1988. godine. Kruna Vukičevićeve generacije u dresu Cibone je osvajanje titula prvaka Europe 1985. i 1986. godine te Kupa pobjednika kupova 1987.

U prvoj godini, 1985., kada je osvojena Europa, padali su europski košarkaški divovi poput CSKA iz Sofije, Granarola iz Bologne, Makabija iz Tel Aviva, Bancoroma iz Rima, CSKA iz Moskve, dok je u finalu pobijeđen kraljevski Real iz Madrida.

Naredne 1986. konkurencija nije ništa bila slabija, u finalu je pobijeđen Žalgiris iz Kaunasa, a 1987. u finalu Kupa pobjednika kupova Cibona je pobijedila Scavolini iz Pesara.

Dobre igre u dresu Cibone bile su Vukičeviću viza i za nastup u dresu reprezentacije Jugoslavije na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu, gdje je osvojio brončanu medalju.

Zlatnu medalju osvojio je godinu dana ranije, 1983. na Mediteranskim igrama u Casablanci.

Čovjek koji je u dresu "vukova s Tuškanca" osamdesetih godina dotaknuo najviše košarkaške visine, samo nekoliko godina kasnije morao se boriti za golu egzistenciju. Napustio je Zagreb, a u Beogradu ga nisu čekali med i mlijeko.

"Bio sam prinuđen da prodajem cvijeće ispred crkve da bi preživio" – kaže Branko, koji je 2010. prvi put nakon 19 godina posjetio Zagreb, i to na proslavi 25 godina otkada je Cibona 1985. godine postala prvak Europe.

Danas kaže da se sa suigračima iz Cibone rastao na prijateljski način, o čemu svjedoči i način na koji je dočekan poslije toliko godina kada je posjetio Zagreb.

Bilo je problema s ondašnjom upravom radi stana, sve je završilo na sudu, a onda je počeo rat i Branko se u lipnju 1991. godine odlučio vratiti kući.

Po povratku u Beograd, iako poznato košarkaško ime s dvije titule prvaka Europe i olimpijskom medaljom, u svom se sportu nije snašao.

"Svi oni koji nisu razmišljali kao tadašnji režim u Srbiji, imali su problem. Tako sam i ja nestao iz košarke. Nisam mogao da se zaposlim, pa sam bio prinuđen da se snalazim, radio sam i sa stricem nešto oko struje. Bio sam isuviše pošten da bi ostao u sportu." – govori Vukičević.

Ipak, nešto kasnije se zaposlio u poduzeću Novosti, od države dobio i penziju.

Govori da je izuzetno ponosan što je pripadao toj velikoj generaciji Cibone, ali posebno ističe jedno ime iz svoje generacije. To je, naravno, pokojni Dražen Petrović, za kojega kaže da bio najveći ne samo u njegovoj generaciji nego i najveći za sva vremena. Kaže, kada bi mu bilo najteže u životu, sjetio bi se Dražena. Govori da nikada nije vidio tako upornu osobu, čovjeka s tolikom energijom.

Branko Vukičević je bio dio slavne generacije Cibosa koja je harala Europom. Zato dolazak u Zagreb kod Branka uvijek budi lijepe uspomene, jer i on je bio vrlo bitan dio te velike generacije sredinom i drugom polovicom osmog desetljeća prošlog stoljeća.

TAEKWONDO

Lucija Zaninović

1 odličje - Brončana medalja: OI London 2012. - ktg do 49 kg

Još jedna sportska heroína iz grada pod Marjanom. Lucija Zaninović rođena je 26. lipnja 1987. godine u Splitu. Sestra je blizanka Ane, također vrhunske taekwondošice. Obje su članice Taekwondo kluba Marjan iz Splita.

Sestrama Luciji i Ani sport je bio u krvi od malena, a okušale su se u plivanju, odbojci, vaterpolu, atletici, rukometu... U svim sportovima treneri su ih molili da ostanu. Ali one su tražile nešto drugo. Htjele su nešto više, a 2000. su otkrile i što je to. Vidjele su nastup Nataše Vezmar na Olimpijskim igrama u Sydneyu, a ministrant u crkvi Gospe od Pojšana, zajedno s njima, bio je Marko Kozić, jedan od prvih trenera u Taekwondo klubu Marjan.

Splet okolnosti, ništa drugo, doveo ih je u taekwondo. Sestre Zaninović rast će zajedno s klubom Marjan do neslučenih visina.

„Ani se odmah svidjelo, Luciji je bilo monotono pa je nakon dva do tri treninga odustala“ – prisjeća se Toni Tomas njihovih početaka.

No, kad se Ana s natjecanja počela vraćati s medaljama, Lucija se zaintrigirala. Kozić ih je trenirao otprilike godinu i po dana, dok ih nije preuzeo Tomas i počeo s njima raditi individualno.

O bliznakama Zaninović, Toni kaže: “Oduvijek su bile hrabre, nikada nisam vidio strah u njihovim očima. Suze jesam, suza je bilo. I zbog ozljeda, zbog neuspjeha, zbog nepravde, ali uvijek bi se vraćale još jače. Trenirale bi kao životinje, uvijek na granici svojih mogućnosti.”

Ipak, ovo je priča o brončanoj olimpijki Luciji Zaninović, a ne sestrama, pa da se vratimo na nju.

Lucija Zaninović je do Olimpijskih igara u Londonu osvojila veliki broj titula i turnira, od kojih izdvajamo zlatne medalje na europskim prvenstvima do 49 kilograma 2010. u Sankt Peterburgu i 2012. u Manchesteru. Osvojila je brončanu medalju na Svjetskom kupu u Bangkoku 2006. godine. Bila je druga na olimpijskim kvalifikacijama u Bakuu 2011. godine, a pobjednica na A turnirima 2008. u Innsbrucku, 2010. u Eindhovenu i Parizu te 2012. u Liegeu.

Osvojiti medalju na olimpijskim igrama san je svakog sportaša, a to doista nije lako, čak i ako je cijela hrvatska sportska javnost znala da je Lucija jedna od naših potencijalnih osvajača.

Na dan osvajanja olimpijske bronce Lucija nije izgledala kao da nosi taj teret na leđima. Ako je to i bilo tako, onda je ona svojom agresivnom borbom, svojim faktom, sve to izbacila iz sebe u prvim minutama borbe.

Dva je puta zaostajala za protivnicama, i u četvrtfinalu i u borbi za broncu. Za broncu je primila udarac za poravnanje samo 28 sekundi do gonga. Morala je u produžetak, u rulet, no sve je izdržala.

Lucija je imala sreće jer nije morala strahovati hoće li protivnica koja je od nje bila bolja, a Kineskinja Jingyu Wu u polufinalu to zaista jest bila, ući u finale i donijeti joj šansu za borbu za medalju kroz repesaž.

Odmah nakon poraza, znala da je čeka meč za broncu. No, na njega se trebala spremati nakon što je potisnula poraz u polufinalu u drugi plan i nakon što je saznala da će se boriti za odličje s Meksikankom Jannet Alegirom Penom. Toni Tomas imao je novu zadaću.

Meč za broncu je bio čisti triler. Triler u kojem je Meksikanka bolje startala, prodala je našoj “tučarici s Bača” kružni u tijelo i povelu s 4:1, da bi u drugoj rundi Lucija poravnala pogodišvi protivnicu u glavu. Posljednju rundu Zaninović je bolje otvorila i upisala bod. I pokušala držati stečenu prednost. Minimalnu. Izdržala je do 28 sekundi do kraja, kad je Alegria Pena rukom zadala udarac Luciji i sve je otišlo u borbu do zlatnog boda. Čisti rulet.

I tu je opet Lucija bila agresivna, pokušala zadnjim kružnim u tijelo odmah sve riješiti, no udarac nije bio dovoljno jak da bi ga senzori prepoznali. Ali jest onaj nakon minute i dvadeset, udarac u tijelo kojim je Lucija osvojila olimpijsku broncu.

Bio je to njezin najveći dan. Dan za hrvatsku povijest, kada je još jedno olimpijsko odličje stiglo u Hrvatsku i njezin rodni Split.

Lucija Zaninović je 2011. godine dobila državnu Nagradu za sport Franjo Bučar, a 2012. hrvatski predsjednik Ivo Josipović odlikovao ju je odličjem Red hrvatskog pletera.

TAEKWONDO

Martina Zubčić

1 odličje - Brončana medalja: OI Peking 2008. - ktg do 57 kg

Najmlađa hrvatska osvajačica olimpijske medalje. Martina Zubčić rođena je 3. lipnja 1989. godine u Zagrebu. Taekwondo se počela baviti sa sedam godina. Članica je Taekwondo kluba Dubrava iz Zagreba. I prije one u Pekingu, Martina je imala impozantan broj medalja.

Osvojila je treće mjesto na Svjetskom juniorskom prvenstvu 2004. godine u Suncheonu u Koreji.

Nadalje je sve uspjehe postizala u seniorskoj konkurenciji. Europska je prvakinja 2005. godine u Rigi u Estoniji. Potom je treća na Europskom prvenstvu 2006. u Bonnu u Njemačkoj. Osvojila je 2006. godine i treće mjesto na Svjetskom kupu u Bangkoku u Tajlandu, a zatim je srebrna s Europskog prvenstva 2008. godine u Rimu.

Na Olimpijskim igrama u Pekingu osvojila je brončanu medalju.

Dobitnica je Državne nagrade za sport Franjo Bučar 2008. godine. Iste godine dobitnica je i Nagrade Dražen Petrović koju dodjeljuje Hrvatski olimpijski odbor i koja je namijenjena isključivo mladim sportašima i sportašicama za izvanredne sportske rezultate i sportski razvoj. Iste godine Hrvatski olimpijski odbor ju je proglasio najvećom nadom hrvatskog sporta. Odlikovana je i državnim odličjem Red hrvatskog pletera.

Martina Zubčić je u Pekingu osvojila prvo hrvatsko taekwondo olimpijsko odličje, ukupno treće na tim igrama. Na putu do odličja svladala je u osmini finala Izraelku Gatterer s 4:3, potom u četvrt završnici Brazilku Nunes s 3:2, zlatnim bodom u produžetku, a u polufinalu je poražena od Turkinje Tanrikulu s 3:5. U borbi za brončano odličje bila je uspješnija od Tajvanke Li Wen Su s 5:4, zlatnim bodom u produžetku.

Prije nego je izašla na olimpijsku pozornicu, tada 19-godišnja Martina Zubčić je rekla: „Za mene je uspjeh što sam izborila nastup u Pekingu“, jer još godinu ranije bilo je to ono što je žarko željela. Mlada je sportašica veliki cilj ostvarila i prije no što je pomišljala. I sljedeći je korak – pobjedničko postolje i brončana olimpijska medalja u kategoriji do 57 kilograma – uspjela ubrzo ostvariti.

„U Pekingu sam bila 2007. u srpnju, na Svjetskom prvenstvu. Dojmio mi se, ali za moj ukus Peking je prevelik grad. Nadam se da ću uspjeti vidjeti još mnogo toga što ga krasi.“ – rekla je Martina Zubčić u očekivanju olimpijskog nastupa.

Na Olimpijske igre 2008. mlada se Zagrepčanka uvrstila boreći se uspješno na europskim kvalifikacijama u Istanbulu, nakon što je to propustila na svjetskim kvalifikacijama u Manchesteru. Pripremajući se za njih, zajedno s drugom našom predstavnicom Sandrom Šarić odradila je tjelesne pripreme s bugarskim trenerom Georgijem Draganovom, kao i treninge s kolegicama Petrom Matijašević, Nives Ambruš, Josipom Kusanić i Marinom Sumić.

„Sasvim sam slučajno ušla u ovaj sport, spletom okolnosti. Roditelji su željeli da se bavim nekim sportom jer se otac bavio nogometom, a majka rukometom. U kvartu je bio samo Taekwondo klub Dubrava i otišli smo tamo 1996. godine. Tri godine kasnije počela sam malo ozbiljnije raditi, kad je u klub došla trenerica Lidija Katalinić – Špoljarić.“ – kaže mlada dama u kimonu.

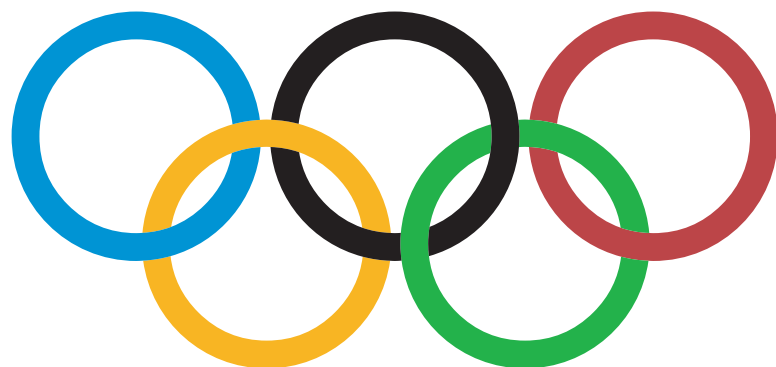
Kao jednu od svojih najvećih vrlina Martina, uz raznovrsnost udaraca, ističe upornost.

„Uvijek se borim do kraja, tako sam preokrenula mnoge borbe. Sve mi je to malo čudno. Novinari su bili i kod nas doma. Malo mi se to čini previše.“ – rekla je po osvajanju pekinške bronce.

Martina Zubčić je najmlađa osvajačica hrvatske olimpijske medalje. Ali, iako tada još mlada osoba, kada se popela na olimpijsko postolje u svojim je istupima djelovala kao da je bar deset godina starija. Čvrsto je stajala na zemlji, slava je nije promijenila.

Uvijek je ostala ista. Jednostavna i skromna, bez mnogo riječi, pogotovo za medije. Svjesna je da je sve što je postigla rezultat upornog rada, dana i dana treniranja i odricanja od mnogo toga čemu teži mlada osoba u njezinim godinama.

Martina Zubčić, hrvatska taekwondo heroína.

ROĐENI U HRVATSKOJ, OSVAJALI SU OLIMPIJSKE
MEDALJE IZ DRUGIH REPUBLIKA JUGOSLAVIJE
1948. - 1988.

VATERPOLO

Dragan Andrić

2 odličja - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.
Zlatna medalja: OI Seoul 1988.

Kada sportaš u svojoj biografiji ima osvojene dvije zlatne olimpijske medalje, to najbolje govori o njemu. Riječi su suvišne, olimpijska zlata rezervirana su samo za odabrane.

Dragan Andrić rođen je 6. lipnja 1962. godine u Dubrovniku. Kao dijete, otišao je s roditeljima živjeti u Beograd i već u dobi od 11 godina, 1973., Dragan se priključio mladim uzrastima Vaterpolskog kluba Partizan. Strašno brzo je napredovao. Bio je jedan od najboljih igrača u svojoj generaciji. Ubrzo je postao i omladinski reprezentativac Jugoslavije.

Za prvu momčad Partizana je igrao od 1979. do 1989. godine. U desetogodišnjem periodu u prvoj momčadi ovog slavnog beogradskog kluba doista se naosvajao trofeja. S Partizanom je osvojio titulu prvaka Jugoslavije 1979., 1984., 1987. i 1988. godine. Bio je i standardni dio momčadi kada je osvojen kup Jugoslavije 1979., 1982., 1985., 1987. i 1988. godine. U kapici Partizana osvojio je i kup Mediterana 1989. godine.

Svoj matični klub napustio je 1989. godine i u sezoni 1989./90. igra u Italiji za momčad Pescara. Potom ga vaterpolska karijera odvodi u Španjolsku, gdje do 1994., odnosno do kraja igračke karijere, igra za momčad Natacio Catalunya. S ovim slavnim španjolskim klubom Andrić je osvojio titulu prvaka Španjolske 1992., 1993. i 1994. godine, kao i španjolski kup 1992. i 1994. godine. U kapici ovog kluba Andrić je 1992. godine osvojio Kup pobjednika kupova i europski Superkup.

Igračka karijera Dragana Andrića je i u kapici vaterpolske reprezentacije Jugoslavije prepuna trofeja, medalja, uspjeha.

Sudionik je Olimpijskih igara 1984. u Los Angelesu i 1988. u Seoulu. Na objema igrama osvojio je zlatne olimpijske medalje.

Na Svjetskom prvenstvu u Španjolskoj 1986. godine zakitio se titulom prvaka svijeta. Na europskim prvenstvima 1985. u Sofiji i 1987. u Strasbourgu osvojio je srebrne medalje. Zlatom se Dragan okitio i na Mediteranskim igrama 1983. godine u Casablanci.

Kada se Andrić ostavio aktivnog igranja vaterpola, odmah je kao trener sjeo na klupu Natacio Catalunye i nastavio nizati sportske uspjehe, samo što su sada uspjesi počeli stizati u trenerskoj struci. Već 1995. Andrić s Catalunjom osvaja titulu prvaka Europe i europski Superkup. Na klupi ovog slavnog španjolskog kluba ostao je do 1996. godine, kada se vraća u Beograd i postaje izbornik reprezentacije SR Jugoslavije, koju vodi na Olimpijskim igrama 1996. u Atlanti.

Godine 1998. Andrić odlazi u Japan, gdje je izbornik tamošnje reprezentacije. Potom se vraća u Beograd i 2001. godine je izbornik B momčadi jugoslavenske reprezentacije.

Godine 2001. vaterpolski "kruh" ga odvodi u Grčku, gdje je već više od jednog desetljeća. Po dolasku u Grčku 2001. godine, najprije je bio trener momčadi Athletikos Naftikos Glyfada, zatim je od 2002. do 2008. trener momčadi Chiossa, a od 2008. do 2010. trenira momčad slavnog Panathinaikosa. Od 2010. Dragan Andrić je izbornik grčke reprezentacije, koju vodi i na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu.

Ipak, u njegovoj trofejnoj igračkoj i trenerskoj karijeri najsajnije su zlatne olimpijske medalje 1984. iz Los Angelesa i 1988. iz Seoula. U Los Angelesu je konkurencija bila nešto slabija jer su Igre bojkotirali SSSR i većina zemalja iz Istočne Europe. Jugoslavija je u svojoj skupni A uvjerljivo osvojila prvo mjesto pobijedivši redom Kanadu, Kinu i Nizozemsku. U razigravanju za poredak od prvog do šestog mjesta nastavili su s pobjedama, tako da su redom padali Australija, SR Njemačka i Španjolska. U odlučujem dvoboju za zlatnu medalju Jugoslaviji je i neodlučeno bilo dovoljno da postane olimpijski pobjednik. To se i ostvarilo u završnoj utakmici s domaćinom SAD-om, rezultat je bio 5:5 iako su domaćini vodili s 5:2.

Četiri godine kasnije, u Seoulu se započelo porazom od Amerikanaca. Potom je pobijedena Mađarska. Kako je Španjolska pobijedila SAD, Jugoslavije se vratila u borbu za zlato. Onda, u finalu, repriza iz Los Angelesa. Sastaju se ponovno Jugoslavija i SAD. Jugoslavija je ponovno gubila s 5:2, ali je uspjela izjednačiti na 6:6 i nakon produžetaka pobijediti s 9:7 te obraniti olimpijsko zlato.

Karijera Dragana Andrića i njegova olimpijska zlata kao da su bila određena pobjedama nad Amerikancima, u kojima je on dao svoj veliki obol.

RUKOMET

Đorđe Lavrnić

1 odličje - Zlatna medalja: OI München 1972.

Specijalist za izvođenje sedmeraca.

Đorđe Lavrnić rođen je 6. lipnja 1946. godine u Komiću kod Udbine, međutim vrlo rano, kao dijete, s roditeljima odlazi u Slavoniju. Rukometnu karijeru je započeo u Rukometnom klubu Slatina iz Podravske Slatine. Vrlo brzo je bilo jasno da je Đoko, kako su ga zvali prijatelji, igrač za mnogo jače sredine. Stoga Lavrnić već s 21 godinu, 1967., mijenja rukometnu sredinu i odlazi u momčad Krivaje iz Zavidovića. Iste godine po dolasku Lavrnica u Zavidoviće, Krivaja u razigravanju za prvaka Bosne i Hercegovine u dvije utakmice pobjeđuje Radnički iz Goražda te potom nastavlja kvalifikacije i ulazi u Prvu Saveznu rukometnu ligu.

U ovom klubu je igrao punih šest godina i zasigurno je najbolji rukometaš u povijesti kluba. Po ulasku Krivaje u Prvu ligu, bilo je malo problema u novoj, jačoj ligi, ali je naredne sezone za trenera došao "veliki" Vlado Stenzel i od tada Krivaja postaje stabilni prvoligaš.

Godine 1973. Đorđe Lavrnić, kao zasigurno jedan od tada najboljih ljevorukih igrača na svijetu, mijenja sredinu i odlazi u SR Njemačku, gdje igra do 1981. godine. I u Njemačkoj je bio jedan od najboljih igrača i gotovo nepogrešiv u izvođenju sedmeraca. Jedno vrijeme sedamdesetih godina prošlog stoljeća je po prosjeku postignutih zgoditaka iz sedmeraca bio među najuspješnijima rukometašima na svijetu.

Godine 1981. vraća se u Bosnu i Hercegovinu te pristupa momčadi Sloge iz Doboja, gdje je igrao do 1985. godine kada je završio igračku karijeru, da bi odmah potom u istom klubu nastavio kao trener.

Za reprezentaciju Jugoslavije Lavrnić je odigrao 137 utakmica i postigao 468 zgoditaka. Krunu igračke karijere doživio je na Olimpijskim igrama 1972. godine u Münchenu, gdje je osvojio zlatnu medalju. Dio je i jedan je od najboljih igrača te slavne generacije reprezentacije Jugoslavije koja je u Münchenu pokorila svijet. Pored Lavrnica, između ostalih, tu reprezentaciju sačinjavali su još Hrvoje Horvat, Dobrivoje Selec, Zdravko Miljak, Miroslav Pribanić, Albin Vidović, Zdenko Zorko, Abas Arslanagić. Treba spomenuti i hrvatski tandem koji je vodio tu reprezentaciju, saveznog kapetana Ivana Snoja i trenera Vladimira Stenzela.

U finalu Olimpijskih igara Jugoslavije je pobijedila Čehoslovačku s 21:16. Ljevoruki bombarder, kako su ga zvali, bio je jedan od najboljih, a na olimpijskom turniru odigrao je svih šest utakmica, postigao 28 golova i bio treći strijelac rukometnog turnira.

Pored zlata s olimpijskih igara, Đorđe Lavrnić je osvojio još dvije medalje na velikim natjecanjima.

Na svjetskim rukometnim prvenstvima 1970. u Francuskoj i 1974. u DR Njemačkoj bio je dio reprezentacije Jugoslavije koja je osvojila brončane medalje.

Onda je devedesetih godina prošlog stoljeća došao rat na prostoru bivše države. Vrlo je krvav trag taj rat ostavio na prostoru Bosne i Hercegovine. Za Lavrnica se, jer je ostao živjeti u Doboju, govorilo da u tom ratu nije bio čistih ruku i da je bio pripadnik vojske Republike Srpske.

U jednom razgovoru za portal bhdani.com proslavljeni vratar reprezentacije Jugoslavije Abas Arslanagić je izjavio da je u svom prvom susretu nakon rata tražio da ga Lavrnić pogleda u oči i kaže što je radio u ratu. On mu je odgovorio da je imao uniformu, ali da to nikoga nije došlo glave. Na kraju razgovora Arslanagić konstatira da mu Lavrnić nikada nije djelovao kao zločinac.

Nažalost, bila su to "luda" i teška vremena koja su, srećom, otišla u povijest.

Đorđe Lavrnić je jedan od najboljih rukometnih igrača u svijetu, a sedamdesetih godina prošlog stoljeća bio je prije svega sportaš i sve ono što sport nosi u sebi. Ponekad životne okolnosti i događanja u sredini kojoj se čovjek zatekne odrede njegovu sudbinu.

I u vrijeme spomenutog rata u Bosni i Hercegovini Lavrnić je bio aktivan u rukometu. Godine 1994. jedan je od obnovitelja rada Sloge iz Doboja u ratnim uvjetima. Jedno vrijeme bio je i trener u Ženskom rukometnom klubu Dobj.

Sve u svemu, velika rukometna karijera. Ljevoruki bombarder, jedan od najboljih desnih bekova ikada rođenih na ovim našim prostorima.

Đorđe Lavrnić preminuo je 27. studenog 2010. godine u Doboju, gdje je i sahranjen na gradskom groblju Šušnjari.

RUKOMET

Dobrivoje Selec

1 odličje - Zlatna medalja: OI München 1972.

1 on spada u hrvatske rukometne velikane.

Dobrivoje Selec rođen je u Varaždinu 3. veljače 1943. godine. Rukometnu karijeru dugu dva desetljeća je započeo u Crvenoj Zvezdi iz Beograda, nastavio u zagrebačkom Medveščaku, a završio u banjalučkom Borcu. Poznata je njegova izjava povodom pristupanja zagrebačkom Medveščaku, kada je svoj izbor prelaska iz Crvene Zvezde u Medveščak medijima obrazložio riječima: "Ja sem – Varaždinec..."

Nakon početničkih rukometnih koraka koje je napravio u Crvenoj Zvezdi iz Beograda, godine 1965. vratio se u Hrvatsku i pristupio zagrebačkom Medveščaku. S ovim slavnim zagrebačkim klubom je osvojio prvenstvo Jugoslavije 1966. godine, kao i kup 1965. Nedugo potom odlazi u Borac iz Banja Luke, gdje će njegova igračka zvijezda zasjati u pravom sjaju.

S ovim, tada slavnim klubom, osvojio je titule prvaka Jugoslavije 1973., 1974., 1975. i 1976. godine. Kup Jugoslavije s Borcem je osvojio 1972., 1973., 1974. i 1975. godine.

Najveći uspjeh u klupskom dresu banjalučkog Borca je ostvario 1976. godine, kada je Borac osvojio titulu prvaka Europe.

Dobrivoje Selec je najveći uspjeh u karijeri postigao na Olimpijskim igrama 1972. godine u Münchenu, gdje je bio član reprezentacije Jugoslavije koja je osvojila zlatnu medalju.

Mnogi ljubitelji rukometa diljem Jugoslavije i Europe divili su se njegovu rukometnom umijeću. Za njega su treneri govorili da je igrač ispred svog vremena. U svim klubovima gdje je igrao, bio je stožerni igrač, čovjek oko kojeg se vrtila igra momčadi. Mnogo puta, kada mu suigrači ne bi znali što s loptom, bilo je nepisano pravilo: "Dodaj je Selecu, a za drugo ne strahuj."

Osim briljantnih igara u dresu klubova i reprezentacije bivše države, bio je čovjek neobične dobrote i plemenitosti.

Kako piše bosanskohercegovački tisak, njegova ljudskog i plemenitost dolazila je posebno do izražaja u nedavnom ratu. Bio je čovjek spreman svakome pomoći, bez obzira na nacionalnost i vjeroispovjest, što u ta "luda" vremena nije bilo baš preporučljivo. U kolovozu 1992. godine organizirao je u prostorijama banjalučkog Merhameta dobrovoljno društvo koje je prikupljalo pomoć u hrani, odjeći, obući, sredstvima za higijenu i slično za logoraše na Manjači, da bi se ista samo nekoliko dana kasnije odvezla kamionom u to stratište Hrvata i Bošnjaka iz prijedorske, sanske i ključke općine i bila im uručena...

Kako je povodom njegove smrti napisao novinar Bedrudin Gušić, veliki broj banjalučkih Bošnjaka se odazvao toj akciji, ali je tog kolovoškog dana vidio i čovjeka koji nije bio Bošnjak, a dao je Merhametu svoj prilog za logoraše. Bio je to Dobrivoje Selec. Nadalje, piše spomenuti novinar da nikada neće zaboraviti sliku kada je suznih očiju Selec uručivao svoju pošiljku djelatnicima Merhameta za nesretnike na Manjači. Iz njega je tada progovorilo njegovo plemenito sportsko srce i duša čovjeka za kojeg se s razlogom može vezati ona latinska Mens sana in corpore sano/ Zdrav duh u zdravom tijelu.

Nije prošlo puno vremena i Selec je napustio Banja Luku, tada grad mraka i najcrnjeg fašizma. Nije mogao gledati strahote koje čine ljudima koji nisu Srbi. To je bila ljudska gesta čovjeka, humanista, istinskog sportaša i kozmopolita. To je bila gesta dobričine od čovjeka i velikog sportaša, Dobrivoja Seleca.

Selec je bio ne samo veliki sportaš i zlatni olimpijac nego i čovjek pun ljudske i sportske etike, dostojanstva, humanosti, plemenitosti. Kako kažu njegovi suigrači, bio je najprije čovjek.

Kada se početkom devedesetih godina formirao Hrvatski olimpijski odbor, kontaktiran je i Dobrivoje Selec da ga se pita o njegovom statusu. Jer, nije sporno da je Hrvat koji je rođen u Hrvatskoj, a koji je zlatnu olimpijsku medalju osvojio u Borcu iz Banja Luke koji sada pripada drugoj državi.

Selec je tu bio decidan kao malo tko, riječima: "Svaka čast mom Borcu i Banja Luci, ali ja sam hrvatski nositelj olimpijske medalje."

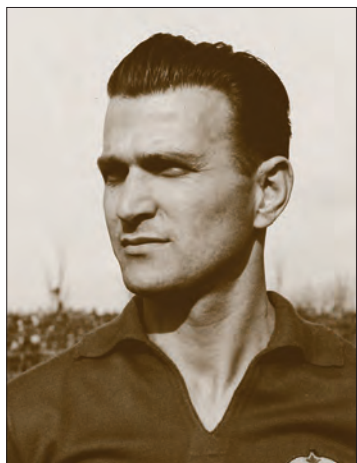
Dobrivoje Selec preminuo je 4. svibnja 2008. godine u Saint Petersburgu, u američkoj saveznoj državi Florida, gdje je i sahranjen.

NOGOMET

Stjepan Bobek

2 odličja - Srebrna medalja: OI London 1948.
Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.

Bez driblinga nema nogometa – bilo je igračko geslo ovog, jednog od najvećih hrvatskih nogometaša u povijesti. Bio je maštovit i elegantan napadač s bogatim izborom trikova i efektnih driblinga.

Stjepan Bobek rođen je 3. prosinca 1923. godine u Zagrebu. S nogometom je počeo s 12 godina u mladim uzrastima zagrebačkog Derbya 1935., a godinu kasnije, s 13 godina je igrao u prvoj momčadi nižerazrednog kluba Viktorija, i to na ime svoga brata Vilka. Godine 1938. prelazi u mladu momčad HŠK Zagreb, gdje je 1939. godine postao standardni prvotimac i u ovome klubu ostaje do 1942. godine, s tim da je 1941. godine bio nogometaš Admir. Od 1942. do 1944. godine Bobek je nogometaš HŠK Ličanin, a 1944. godine poznati trener Građanskoga Martin Bukovy dovodi ga u Građanski, gdje igra od 1944. do 1945. godine. Nastupao je za mladu reprezentaciju Nezavisne Države Hrvatske.

Nakon završetka Drugog svjetskog rata 1945. godine, Bobek najprije igra za reprezentaciju Jugoslavenske armije. Iste godine s većom skupinom istaknutih zagrebačkih nogometaša pristupa beogradskom Partizanu, za koji je igrao do 1959. godine. U ovom klubu odigrao je 466 utakmica i postigao 413 zgoditaka.

Kao nogometaš momčadi Jugoslavenske armije, u prvenstvu 1945. godine najbolji je strijelac s 8 postignutih golova. Također, u sezoni 1953./54., kao igrač Partizana je najbolji strijelac prvenstva Jugoslavije s 21 postignutim zgoditkom.

Kao nogometaš Partizana, 8. lipnja 1949. godine je postigao svojevrsan rekord. Naime, na prvenstvenoj utakmici protiv momčadi 14. oktobra u Nišu je postigao čak 9 zgoditaka.

U dresu Partizana je osvojio prvenstvo Jugoslavije u sezonama 1946./47. i 1948./49. Bio je i dio momčadi kada je osvojen jugoslavenski nogometni kup 1947. i 1952. godine, te u sezonama 1953./54. i 1956./57.

Za reprezentaciju Jugoslavije je od 1946. do 1956. godine kao nogometaš Partizana odigrao 63 utakmice i postigao 38 zgoditaka. Debitirao je 9. svibnja 1946. godine u prijateljskoj utakmici u Pragu, u kojoj je Jugoslavija pobijedila Čehoslovačku s 2:0. Bila je to prva utakmica reprezentacije Jugoslavije poslije Drugog svjetskog rata. Od dresa reprezentacije se oprostio u Beogradu 16. rujna 1956. godine u utakmici za kup dr. Gerea, u kojoj je Mađarska pobijedila Jugoslaviju s 3:1.

Stjepan Bobek je sudionik Svjetskih nogometnih prvenstva 1950. godine u Brazilu i 1954. godine u Švicarskoj.

Također je učesnik Olimpijskih igara 1948. godine u Londonu i 1952. godine u Helsinkiju. Na jednim i drugim olimpijskim igrama osvojio je srebrnu medalju.

Nakon prestanka aktivnog igranja, posvećuje se trenerskom radu. Godine 1959. najprije je trener Legie iz Varšave, a iste godine vraća se u Beograd i do 1960. trenira juniorsku momčad Partizana. Trener prve momčadi Partizana je od 1960. do 1963. godine. U trogodišnjem razdoblju s Bobekom na klupi, Partizan je prvak Jugoslavije u sezonama 1960./61., 1961./62. i 1962./63. Nakon uspješnih godina provedenih u Beogradu, 1963. odlazi u Grčku, gdje je do 1967. godine trener Panathinaikosa. U tom je periodu s ovim slavim grčkim klubom osvojio titulu prvaka Grčke u sezonama 1963./64. i 1964./65., te grčki kup u sezoni 1966./67. Potom se vraća u Partizan, gdje je trener od 1967. do 1969. Zatim ponovno odlazi u Grčku i od 1969. do 1970. godine je trener Olympiakosa iz Atene, a od 1970. do 1971. trenira Aktay iz Izmir. Godine 1972. je trener zagrebačkog Dinama. Potom pauzira s radom i onda je 1975. godine ponovo trener Panathinaikosa iz Atena. Zatim odlazi u Tunis, gdje je od 1976. do 1978. godine trener Esperancea. Vraća se u Jugoslaviju i od 1978. do 1981. godine trenira Vardara iz Skopja, kojeg uvodi u Prvu saveznu nogometnu ligu. Posljednji klub koji je trenirao bila je Galenika iz Beograda.

Stjepan Bobek preminuo je 22. kolovoza 2010. godine u Beogradu, a sahranjen je u Aleji velikana u Beogradu.

NOGOMET

Zlatko Čajkovski

2 odličja - Srebrna medalja: OI London 1948.
Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.

Bio je igrač velikog radijusa kretanja, sjajan tehničar i dribler, jednako uspješan u oduzimanju lopte i proigravanju, neobično borben i požrtvovan, u svoje doba jedan od najboljih pomagača u svijetu.

Zlatko Čajkovski rođen je 24. studenog 1923. godine u Zagrebu. Bio je igrač sredine terena.

Nogometnu karijeru je započeo u zagrebačkom HAŠK-u, gdje nastupa od 1937. do 1945. godine. Potom je od 1945. do 1955. godine igrač beogradskog Partizana, s kojim osvaja titule prvaka Jugoslavije u sezonama 1946./47. i 1948./49. te jugoslavenski nogometni kup 1947., 1952. i 1954. godine. Nakon odlaska u inozemstvo, od 1955. do 1957. godine nastupa u SR Njemačkoj za FC Köln, te potom u Izraelu za momčad Hapoela iz Haife od 1958. do 1960. godine, istovremeno počinjući i kao trener. Za reprezentaciju Jugoslavije je od 1946. do 1955. godine kao nogometaš Partizana iz Beograda odigrao 55 utakmica i postigao 7 zgoditaka. Debitirao je u Beogradu 29. rujna 1946. godine u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Čehoslovačke, u kojoj je Jugoslavija slavila s 4:2, a od dresa reprezentacije se oprostio u Beogradu 15. svibnja 1955. godine u prijateljskoj utakmici između reprezentacija Jugoslavije i Škotske, koja je završila neodlučeno 2:2. Sedam puta je bio kapetan reprezentacije Jugoslavije. Sudionik je dvaju svjetskih nogometnih prvenstva, 1950. godine u Brazilu i 1954. u Švicarskoj. U dresu reprezentacije Jugoslavije je nastupio i na dvjema olimpijskim igrama, 1948. u Londonu i 1952. godine u Helsinkiju, na kojima je oba puta osvojio srebrnu medalju. Godine 1953. nastupio je u reprezentaciji FIFE protiv Velike Britanije (4:4), zajedno s Vladimirom Bearom, Bernardom Vukasom i Brankom Zebecom.

Treba reći da je nastupio i za zagrebački Dinamo kao pojačanje na turniru u Montevideu 1953. godine te protiv bečkog Rapida 1951. godine. Za Dinamo ima 10 prijateljskih nastupa.

Za reprezentaciju Hrvatske je kao igrač HAŠK-a od 1942. do 1943. godine nastupio dva puta. Debitirao je u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Njemačke u Stuttgartu 1. studenog 1942. (1:5), dok se od reprezentativnog hrvatskog dresa oprostio također u prijateljskoj utakmici, u Bratislavi 6. lipnja 1943. godine protiv reprezentacije Slovačke (3:1).

Bio je igrač niskog rasta i žustrog temperamenta. Igrao je vrlo strasno, uvijek punom snagom i svim srcem, nikada se nije mirio s porazom niti ga je ikada priznavao. Bio je neumoran, s velikim radijusom kretanja. Uvijek oštar s izvrsnim skokom i brojnim varkama. Pravi majstor u baratanju loptom. Bio je zaista igrač najviše svjetske klase i među prvim jugoslavenskim nogometašima koji su dobili dozvolu da igraju u inozemstvu.

Po završetku igračke karijere u Kölnu, uspješno je apsolvirao Visoku trenersku školu i posvetio se trenerskom poslu. Radio je u Izraelu, trenirao je nizozemski DOS-Utrecht, zatim zapadnonjemački FC Köln s kojim osvaja prvenstvo SR Njemačke 1962. godine, potom FC Nürnberg, Bayern München s kojim osvaja kup 1966. i 1967. godine te europski Kup pobjednika kupova 1967. godine. Bio je među najbolje plaćenim trenerima u SR Njemačkoj, a njemu se pripisuje da je otkrio tri velike zvijezde njemačkog nogometa: Seppa Maiera, Franza Beckenbauera i Gerda Müllera. Potom je trenirao Kickers iz Offenbacha te Dinamo iz Zagreba u sezoni 1970./71., a zatim nekoliko klubova u Grčkoj i Švicarskoj. Posvuda je uživao veliku popularnost, a osobito u Njemačkoj, gdje je cijenjen kao jedan od vodećih trenera i gdje je dobio i svoj prepoznatljivi nadimak Čik.

Jedan je od najvećih legendi hrvatskog nogometa, koji se nažalost u pravom nogometnom svijetlu iskazao dalje od rodnog grada i svog matičnog kluba HAŠK-a, naprasno uništenog 1945. godine.

Zlatko Čajkovski preminuo je 27. srpnja 1998. godine u Münchenu, a pokopan je na groblju velikana u Beogradu.

ATLETIKA

Ivan Gubijan

1 odličje - Srebrna medalja: OI London 1948. - bacanje kladiva

Proslavljeni bacač kladiva.

Ivan Gubijan rođen je 14. srpnja 1923. godine u Bjelovaru. Kao i svi dječaci, nije propuštao da se popne na drvo i preskoči svaku ogradu. U tim dječaćkim nestašlucima pokazivao je sklonosti ka gimnastici, pa je jednog dana 1937., u 14. godini, otišao u dvoranu tamošnjeg Sokola. Brzo je napredovao, a stariji sportski kroničari se sjećaju važnog detalja u njegovoj sportskoj biografiji. Bio je nesuđeni olimpijac 1940. u gimnastici, ali početak Drugog svjetskog rata onemogućio ga je da otputuje u Tokio.

Drugi svjetski rat je okončao njegovu gimnastičku karijeru i njegovo jedino sjećanje na te dane je čuveni gimnastički salto. Njega je izveo 1948. u Londonu, kada je bacanjem kladiva od 54, 27 metara osvojio srebrnu olimpijsku medalju. Zlato je pripalo Mađaru Nemetu, kasnije ocu i treneru olimpijskog pobjednika i svjetskog rekordera u bacanju koplja – Mikosa Nemeta. Bili su veliki prijatelji i ljuti rivali na bacalištu.

Kako je došlo do toga da Ivan Gubijan baca kladivo? Jednom prilikom, za vrijeme rata, prvi put je vidio kako netko baca kladivo. Poželio je i da se sam okuša i u svom prvom pokušaju bacanja kladiva, okretom oko svoje osi, pobijedio je čuvenog bacača kladiva Petra Goića. Ovaj snažni kladivaš, podrijetlom s otoka Brača, bio je pojam jednog vremena, jedan od najboljih tada na Balkanu. Kao pravi sportaš, nije ljubomorno odvratio Gubijana od bacanja kladiva, već ga je usmjerio prema svjetskim visinama u ovoj atletskoj disciplini. Bio mu je trener, savjetnik, prijatelj i zasigurno je najzaslužniji za njegov razvoj.

Kada je završio rat, Gubijan se kao vojnik našao među atletičarima Partizana i od tada pa do duboke starosti ostaje njegov član, najprije kao natjecatelj, a zatim kao trener mlađih naraštaja. Na borilištima je bio do 1982. godine, kada je bacio 48,94 metra.

Dolaskom u Beograd poslije Drugog svjetskog rata, Ivan Gubijan je od samog osnutka bio član Atletskog kluba Partizan, najtrofejnijeg beogradskog kluba.

Devet je puta bio prvak Jugoslavije, a osam je puta popravljao državni rekord dovodeći ga od 56,24 metra, što je postigao u Beogradu 13. listopada 1947., do 59,69 metara, što je bacio u Istanbulu 14. kolovoza 1955. godine.

Tri puta bio je prvak Balkana: 1946. u Tirani, 1953. u Atini i 1955. u Istanbulu. Tri puta je sudjelovao na prvenstvima Europe, 1946., 1950., i 1954. godine.

Na prvim Mediteranskim igrama, održanim 1951. godine u Aleksandriji, osvojio je srebrnu medalju.

Sudjelovao je i na Olimpijskim igrama 1952. godine u Helsinkiju, gdje je zauzeo deveto mjesto.

Reprezentativac Jugoslavije je bio 27 puta.

S obzirom da je bio visok samo 1,72 metra s 83 kilograma mišića, što su mnogi smatrali nedostatkom, Ivan Gubijan je to pretvorio u prednost pa je uveo četvrti okret u krugu za bacanje, jedan više od svih dotadašnjih bacača kladiva. Govorili su mu da se ugleda na mađarske bacače i smanji na tri.

“Vidite koliki su oni, pa dva metra, a ja metar i žilet. Ne mogu ih imitirati i pobijediti.” – objašnjavao je tada Ivan Gubijan.

Ta njegova tehnika dominira od 1992. godine i donijela je bacanju kladiva svjetske rekorde. Gubijan je trenirao mnoge jugoslavenske rekordere. Njegovi učenici bili su Krešimir Račić, koji je bio šesti na Olimpijskim igrama 1956. u Melbourneu, Zvonko Bezjak, šesti na Olimpijskim igrama 1960. u Rimu, rekorderka Danijela Janković te najbolji srpski bacač, Zoran Lončar.

Gubijanova karijera u bacanju kladiva trajala je od 1945. do 1955. godine. Njegov rekord premašio je Krešimir Račić, i to hicem od 60,28 metara.

Po završetku natjecateljske karijere, Gubijan je radio u prosvjeti kao nastavnik tjelesne kulture i kao trener bacača kladiva u Partizanu, a potom i u Čukaričkom i Milicionaru, stvorivši mnoge reprezentativce i rekordere.

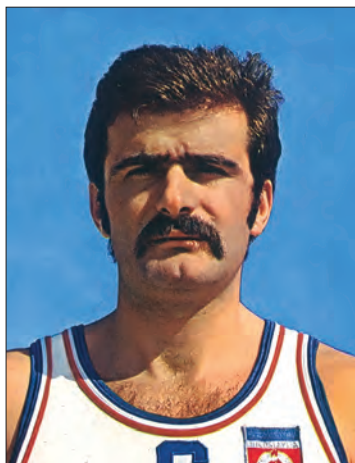
Ivan Gubijan preminuo je 5. siječnja 2009. godine u Beogradu i sahranjen je na beogradskom Novom groblju.

KOŠARKA

Vinko Jelovac

1 odličje - Srebrna medalja: OI Montreal 1976.

Bio je najbolji kada bi bilo najteže.

Vinko Jelovac rođen je 18. studenog 1948. godine u Jelovcima kod Pazina. Igračku karijeru je započeo u Košarkaškom klubu Pula 1963. godine, a zanimljivo je istaknuti da je iste godine zaigrao za mladu reprezentaciju Jugoslavije. Vrlo brzo je napredovao te već 1965. godine odlazi u Oriolik iz Slavonskog Broda. Tamo je nastavio napredovati velikom koracima, što su prvi uočili Slovenci i 1967. godine ga odvođe u Ljubljano, gdje postaje košarkaš Olimpije. Dolaskom u Tivoli, započeo je fantastičnu karijeru kao dugogodišnji glavni igrač, kapetan momčadi i čovjek oko kojeg se vrtjela cijela igra Olimpije. Za Olimpiju je igrao 14 sezona i zabilježio više od 1000 službenih utakmica. U sezoni 1969./70. „zmajčeki“ su osvojili naslov državnog prvaka, a jedan od udarnih igrača bio je upravo Vinko Jelovac.

U reprezentaciji Jugoslavije igrao je od 1967. do 1977. godine odigrao 243 utakmice i bio je jedan od rekordera po nastupima u bivšoj državi. Bio je centar koji je svojim znanjem i spretnošću na muke stavljao protivnike, gdje god igrao.

Igranje u Olimpiji donijelo mu je svjetsku slavu. Jugoslavenska reprezentacija je krajem šezdesetih godina prošlog stoljeća bila u usponu i nije bilo reprezentacije koja bi s njima lako izašla na kraj.

Na Mediteranskim igrama je osvojio zlato 1971. u Izmiru.

Čak pet medalja je osvojio na europskim prvenstvima. Prvu, onu srebrnu, donio je 1969. godine iz Napulja. Godine 1971. u Essenu naši ponovno osvajaju srebro, a potom slijede tri zlatne medalje, odnosno tri titule europskih prvaka s prvenstava 1973. u Barceloni, 1975. u Beogradu i 1977. u Liegeu.

Ljubljana je 1970. godine dobila organizaciju Svjetskog prvenstva u košarci i Vinko je dočekao trenutak da skupa sa suigračima iz Olimpije, Aljošom Žorgom i Ivom Daneuom, zakorači na svjetsko postolje. Osvojili su naslov svjetskih prvaka.

Kada smo kod svjetskih prvenstava, recimo i to da je Jelovac na Svjetskom prvenstvu 1974. godine u Portoriku osvojio srebrnu medalju.

Dva puta je nastupio na olimpijskim igrama – prvi put 1972. godine u Münchenu, gdje je Jugoslavija osvojila peto mjesto, te 1976. u Montrealu, gdje se Vinko sa suigračima zakitio srebrnom olimpijskom medaljom.

Košarkaška Europa se nije mogla načuditi Jelovčevim čarobnim potezima, dominantnosti i lucidnosti. Tih je godina bio daleko najbolji europski centar i teško je pronaći utakmicu na kojoj nije blistao. Najbolje igre je pružao u paru s legendarnim Krešimirom Čosićem. Jelovac je bio čvrst igrač, odlične tehnike, koji je svojim potezima bio nerješiva zagonetka za svoje čuvare.

“Mi smo Vinkovi, Vinko je naš!” – grmilo je pred ljubljanskom dvoranom Tivoli kada je 5. prosinca 1982. odigrao svoju posljednju utakmicu. Tribine su pucale po šavovima. Svatko se htio naći na njima, vidjeti posljednje minute najveće Olimpijine legende na terenu. I simbolična gesta na kraju – Vinko je kapetansku traku predao predvodniku novog Olimpijinog vala, Peteru Vilfanu. Velikan velikanu...

Nakon završetka igračke karijere, Vinko Jelovac ostao je u košarci. Odlučio je postati trener. Jedno vrijeme je bio na usavršavanju u Los Angelesu, gdje je pratio kako radi trofejni NBA trener Pat Riley. Povratkom iz Amerike, sjeo je na trenersku klupu – a gdje drugo nego u Ljubljani. Počeo je sa Slovanom, potom se preselio u svoju Olimpiju, koju je 1985. godine opet vratio u Prvu saveznu ligu, gdje joj je i bilo mjesto. Kasnije je uslijedio Osijek, Palermo, bio je i na Siciliji. Vratio se u Krško, a bio je i u Rijeci, kada je došla ponuda Maccabija iz Tel Aviva koju nije mogao odbiti. S ovim klubom je osvojio kup Izraela. Čekao je i dočekao poziv iz zagrebačke Cibone, s kojom je osvojio titulu prvaka Hrvatske. Kod nas je još trenirao košarkaške klubove Pulu i Split. Bio je pomoćnik izbornika hrvatske reprezentacije Giuseppea Giergie na Svjetskom prvenstvu u Torontu 1994. godine, kada je Hrvatska osvojila brončanu medalju.

Godine 1995. godine Vinko Jelovac je nagrađen nagradom za najuspješnijeg trenera osječkog sporta, dok je vodio Olimpiju Slavonig (ex Osijek).

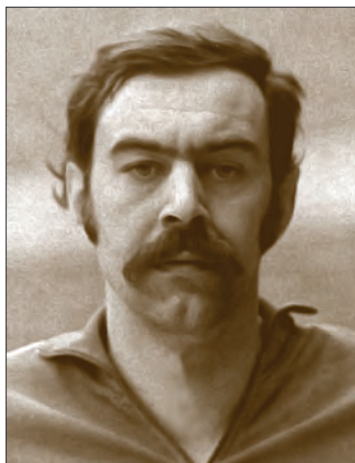
Vinko Jelovac zasigurno spada među najveće hrvatske i slovenske košarkaše u povijesti.

KOŠARKA

Zoran Maroević

1 odličje - Srebrna medalja: OI Meksiko 1968.

Pripadao je generacija jugoslavenskih košarkaša koja je započela s ispisivanjem najljepših stranica u povijesti naše košarke. Bio je odličan pod koševima, vrstan skakač i još bolji strijelac.

Zoran Maroević rođen je 27. travnja 1942. godine u Matuljima. Inače, obitelj mu potječe iz Starigrada na otoku Hvaru. S obitelji je 1952. godine odselio u Osijek. Interes za sport Zoran je pokazao već 1957. godine, kada je počeo igrati za rukometni klub Slavija iz Osijeka. Po završetku gimnazije napušta Osijek i rukomet te dolazi u Zagreb i upisuje Veterinarski fakultet. Već tada je izrastao u nevjerojatnih 204 cm, kada ga je primijetio tehniko Košarkaškog kluba Lokomotiva Vladimir Anzulović. Pozvao ga je na prvi trening i tako je 1960. godine pristupio Lokomotivi u kojoj je sreo već poznate košarkaše Zvonimira Petričevića, Mirka Novosela, Dragutina Kovačića i ostale tadašnje legende. U Lokomotivi se zadržava samo polusezonu i napušta je u proljeće 1961. godine. Za ovaj klub je odigrao svega 20 utakmica.

Na poziv Košarkaškog kluba Mlada Bosna odlazi 1961. u Sarajevo, gdje nastavlja karijeru. Veoma kratko se zadržava u ovom klubu, kojem je zbog imena zabranjen daljnji rad, da bi potom iste godine prešao u sarajevski Željezničar s kojim je 1961. godine ušao u Prvu saveznu ligu. Za Željezničar je na poziciji centra odigrao oko 160 utakmica.

U listopadu 1964. godine prelazi u OKK Beograd. Dres ovog kluba je nosio do 1972. godine i bio je jedan od igrača koji su u drugoj polovici šezdesetih godina prošlog stoljeća ispisali najljepše stranice u povijesti kluba. Bio je standardni dio momčadi koja je 1965. godina osvojila titulu prvaka Jugoslavije. Iste godina s Beogradom je igrao i u polufinalu Kupa europskih prvaka.

Godine 1972., malo prije nego će otići iz Beograda, Maroević igra prvo finale Kupa Radivoja Koraća, koje je nazvano po njegovom bivšem suigraču. U tom prvom finalu njegov bivši klub, Lokomotiva iz Zagreba, pobijedila je OKK Beograd. Tko bi rekao da će Maroević svoje prvo finale jednog europskog službenog natjecanja igrati protiv svog matičnog kluba, a natjecanje da će nositi naziv po njegovom bivšem suigraču iz reprezentacije i OKK Beograd?

Nakon odigranih 412 utakmica, 1972. godine napušta Beograd i odlazi u Osijek, gdje je jedno vrijeme igrač i trener Košarkaškog kluba Osijek. Iste godine opet odlazi u Sarajevo, gdje ponovno postaje igrač i trener Košarkaškog kluba Željezničar iz Sarajeva. U ovom klubu, koji se baš te 1972. godine vratio u Prvu saveznu košarkašku ligu, Maroević je proveo četiri godine. Posljednju igračku sezonu u karijeri, 1976./77., proveo je u Košarkaškom klubu Igman iz Ilidže, gdje je također bio igrač i trener.

U dresu reprezentacije Jugoslavije Zoran je igrao od 1965. do 1971. godine, odigrao 112 utakmica. Na Mediteranskim igrama 1967. godine bio je dio reprezentacije Jugoslavije koja je osvojila zlatnu medalju. Na Europskom prvenstvu u Italiji 1969. godine Jugoslavija je osvojila srebro, a Maroević je standardni član momčadi.

Krunu karijere je ostvario na Olimpijskim igrama 1968. godine u Meksiku, gdje se zakitio srebrenom medaljom.

Bila je to jedna sjajna generacija jugoslavenskih košarkaša koja će na ovim igrama započeti trofejni niz na velikim natjecanjima - Jugoslavije će osvajati medalje na velikim natjecanjima sve do raspada 1991. godine.

Pod vodstvom izbornika Ranka Žeravice, u Meksiku su srebro osvojili: Aljoša Žorga, Radivoje Korać, Zoran Maroević, Trajko Rajković, Vladimir Cvetković, Dragoslav Ražnjatović, Ivo Daneu, Krešimir Ćosić, Damir Šolman, Nikola Plečaš, Dragutin Čermak i Petar Skansi. Čak pet košarkaša koji pripadaju hrvatskoj košarci.

Nakon završetka aktivnog igranja, Zoran se posvetio trenerskom pozivu. Godine 1983. u Istanbulu je trenirao košarkaški klub Istanbul Bankası - Yemsotir. Potom je u sezoni 1984./85. trener Trepče iz Kosovske Mitrovice. Kratko vrijeme je radio kao trener na Cipru i odatle je otišao na dužnost rukovodioca - instruktora košarkaške sekcije pri Međunarodnom olimpijskom odboru za Istočnu Aziju.

Za kraj, nešto što je Zoran želio posebno istaknuti. Na dan pogibije Radivoja Koraća, njegova suigrača iz OKK Beograd i reprezentacije, 4. srpnja 1969. godine, rodio mu se sin kojemu je nadjenulo ime po slavnom košarkašu.

ATLETIKA

Franjo Mihalić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Melbourne 1956. - maraton

Najstariji živući olimpijac na ovim prostorima.

Franjo Mihalić rođen je 9. ožujka 1920. godine u Ludini pokraj Kutine. Kada je imao tri godine, obitelj mu se doselila u Zagreb gdje je živio do 1947. godine. Tada je grafički radnik u Vjesnikovoj tiskari i dugoprugaški rekorder, član zagrebačke Mladosti. Pošao je u vojsku u Suboticu, odakle ga je Varaždinač Artur Takač odveo u Partizan i obrnuo mu životopis. Postao je atletski as svjetske vrijednosti.

Čak i sažeti popis sportskih dragulja Frane Mihalića traži dulji prostor. U Nezavisnoj Državi Hrvatskoj bio je višestruki reprezentativac i pobjednik na natjecanjima u Bratislavi, Budimpešti, Sofiji, Subotici i Bukureštu. U majici Partizana i jugoslavenske vrste 28 puta je rušio državne rekorde u trčanju na 5, 10, 20 i 25 kilometara i na jedan sat. Ističe da mu do danas nitko nije premašio najbolje vrijeme na 25 kilometara iz 1965. godine, ostvareno na stadionu u finskom gradiću Laperanta, nakon što je istrčao 62,5 kruga!

Franjo Mihalić je sudjelovao na Olimpijskim igrama 1952. u Helsinkiju, 1956. u Melbourneu i 1960. u Rimu. U Melbourneu je osvojio srebrnu medalju u maratonu s vremenom 2:26,32. Četiri godine ranije u Helsinkiju, osvojio je 18. mjesto na deset tisuća metara, a 1960. u Rimu, u 39. godini života, bio je 12. u maratonu s 2:21,52.

Uz olimpijsku medalju, u Mihalićevoj niski dva su prva mjesta na ponoćnoj Silvestarskoj trci u Sao Paulu i jedno drugo, iza "češke lokomotive" Emila Zatopeka.

Ime mu je upisano u zlatnim knjigama prvaka najuglednijih svjetskih maratona u Bostonu, Londonu, Tokiju, Moskvi, Ateni (još drži rekord staze od povijesnog polja Maratona do olimpijskog stadiona u grčkoj metropoli), tripud u Milanu, četiri puta na utrci Pet mlinova u Genovi i Italiji, dvaput na krosu lista Le Soire u Bruxellesu i pet puta na Krosu nacija u Parizu. U Parizu je 1951. godine postao prvi službeni prvak svijeta u krosu.

Statističari su izračunali da je kao aktivni trkač Mihalić istrčao 1075 utrka i prevario 164.250 kilometara, ne ubrajajući one u veteranskoj dobi.

Franjo Mihalić ima hrvatsku putovnicu od 1995. godine, koju mu je potpisao tadašnji veleposlanik dr. Zvonimir Marković. Uredno glasa na svim predsjedničkim i parlamentarnim izborima.

Mnogi ne znaju da je Mihalić stupio u sport kao biciklist. Od prvih zarada kupio je francuski bicikl. Četiri godine na trkama je vozio kao član zagrebačkog Olimpa. Nije bio loš, među 80 vodećih hrvatskih biciklista osvajač je od petog do osmog mjesta.

Igrao je Franjo i nogomet u zagrebačkom Grafičaru, na desnom krilu. U Grafičaru je, jasno, bio najbrži igrač. Kada su u Zagrebu 1940. godine bile Radničke sportske igre, nagovorili su ga da zastupa Grafičaru u krosu na Savi. Po nasipu je krenulo oko 200 natjecatelja, a na 400 metara do cilja ostala su samo dvojica - izvjesni Zelčić i Franjo. U završnici je pobijedio Zelčić, i to za jedan metar. Tada su počeli pritisci da dođe u atletičare i da se ostavi biciklizma, što je Franjo i prihvatio. Posljednji put je vozio na prvenstvu Hrvatske od Zagreba do Varaždina. Kada se potpuno okrenuo trčanju, vrlo brzo je počeo obarati rekorde Kraljevine Jugoslavije na 5, a potom na 10 kilometara.

Trčao je Franjo Mihalić i za zagrebačku Concordiju i tripud je bio proglašen najboljim sportašem Nezavisne Države Hrvatske. Zahvaljujući tome što je bio vrhunski sportaš, dugo se izvlačio od vojske, sve do 1945. godine kada je obukao domobranksu uniformu. Ali brzo je došlo do sloma, pa Franjo nikada nije vidio front. Rušio je pet puta državne rekorde Viktora Flassa i Josipa Kotnika, čije je žestoke dvoboje gledalo više od pet tisuća ljudi.

Godine 1945. Mihalić je jedan od osnivača Omladinskog fizikulturnog društva Mladost, a onda je 1947. otišao u vojsku u Suboticu, te potom u Partizan.

Za kraj, jedna zanimljivost. Francuz Alain Mimoun, Hrvat Franjo Mihalić i Finac Veika Karvonen u Melbourneu su se okupili i 2006., točno pola stoljeća nakon slavnog maratona u kojem se Franjo zakitio srebrnom olimpijskom medaljom. Okupio ih je najveći sportski list, L'Equipe.

Franjo Mihalić, istinska sportska legenda, jedna od najvećih na području cijele bivše države.

Najbolji sportaš Jugoslavije u izboru Narodnog sporta je bio 1952., 1956. i 1957. godine.

NOGOMET

Franjo Šoštarić

1 odličje - Srebrna medalja: OI London 1948.

Bio je prvi vratar u našem nogometu koji se okitio olimpijskom medaljom.

Franjo Šoštarić rođen je 21. kolovoza 1919. godine u Zagrebu. Prve korake je napravio u momčadi Jelačić iz Zaprešića, a potom je kao vrlo talentiran vratar prešao u zagrebački HAŠK, čiji je vratar od 1940. do 1942. godine. Godine 1943. postao je vratar Građanskog, gdje su već bili Franjo Glaser i Emil Urch, ipak, i on je bio dio momčadi koja je 1943. godine osvojila prvenstvo Hrvatske.

U Građanskom je bio do 1945. godine, odnosno do gašenja kluba, iako je vrlo malo branio.

Poslije završetka drugog svjetskog rata, 1945. godine bio je pristupio Dinamu, ali gotovo da i nije stao na gol momčadi iz Maksimira.

Na prvom poslijeratnom prvenstvu Federativne Narodne Republike Jugoslavije 1945. godine branio je za momčad Hrvatske.

Po završetku ovog prvenstva, u jesen 1945. godine Šoštarić je mobiliziran i usmjeren u ondašnji vojni klub Partizan, čiji je vratar bio od 1945. do 1952. godine. U dresu ovog kluba osvojio je prvenstvo Jugoslavije u sezonama 1946./47. i 1948./49., kao i jugoslavenski nogometni kup 1947. godine. Za Partizan je odigrao 228 utakmica.

Kada je došao u Beograd, u novoosnovanom timu Partizan na голу je bio Franjo Glaser. Pošto je on imao više funkcija u klubu (vratar, trener, dužnosnik), bio je zagovornik ideje da Šoštarić prijeđe u Partizan. Bili su mu poznati Šoštarićeve kvalitete i nije se mogao prevariti. Kada je došao u Partizan u jesen 1945. godine, tu su već bili njegovi suigrači iz Zagreba: Bobek, Čajkovski, Matekalo, Brozović, Glaser...

Kraće vrijeme, zbog jednog nesporazuma s rukovodstvom Partizana, bio je vratar NK Rijeke.

Za reprezentaciju Jugoslavije je kao nogometaš Partizana od 1946. do 1951. godine odigrao 18 utakmica. Debitirao je 11. listopada 1946. godine u Tirani, u utakmici za Balkanski kup na kojoj je reprezentacija Rumunjske pobijedila Jugoslaviju s 2:1. Od dresa reprezentacije se oprostio 24. lipnja 1951. godine u Beogradu, u prijateljskoj utakmici u kojoj je reprezentacija Jugoslavije pobijedila Švicarsku sa 7:3. Na ovoj utakmici ga je u drugom poluvremenu zamijenio Vladimir Beara na голу. Poslije utakmice, selektor Milorad Arsenijević mu se zahvalio na dotadašnjim zaslugama, a on je rekao zbogom reprezentaciji. Imao je tada 32 godine.

Franjo Šoštarić je učesnik Olimpijskih igara 1948. godine u Londonu i nositelj je srebrne medalje.

Usred Londona, na čuvenom Wembleyu, Jugoslavija je pobijedila Veliku Britaniju s 3:1. Šoštarić je bio naš najbolji pojedinac, ako ne i najbolji na terenu. Branio je fenomenalno. Iako je bio povrijeđen, branio je cijelu utakmicu. U finalu nas je očekivala Švedska, koja je u ono vrijeme imala vrlo jaku momčad. Od Švedske je Jugoslavija izgubila s 3:1. Pošto se na prethodnoj utakmici povrijedio, Šoštarić u finalnoj nije branio, već ga je zamijenio Ljubomir Lovrić. Tako je ostao uskraćen za zadovoljstvo da zaigra u finalu Olimpijskih igara 1948. godine.

Franjo Šoštarić je kao vratar bio vrlo elastičan, dobrih refleksa, pravodobno je istrčavao i pravodobno boksao lopte. Bio je srednjeg rasta, čvrste građe, veoma izdržljiv, brz i spretan u procjeni kompliciranih situacija. Branio je više racionalno nego atraktivno, u korist momčadi i rezultata. Suvereno je vladao na gol-liniji. Lopte je hvatao sigurno, a one koje su odlazile iznad gola ispratio bi uzdignutim rukama, što je bio znak da odlaze u gol-aut. To je bio njegov stil. Nije volio parade i bacao se na loptu samo onda kada je to bilo neophodno. Sve ovo postaje razumljivo kada se zna da su ondašnja igrališta bila prekrivena šljakom, čime se povećavala mogućnost povrede vratara. I to je bio jedan od razloga što su vratar više branili pravilnim postavljanjem i dobrom procjenom situacije ispred gola.

Po završetku igračke karijere, položio je trenerski ispit i posvetio se trenerskom pozivu. Za početak je trenirao mlađe kategorije Partizana. Kraće vrijeme 1964. godine je bio trener Rudara iz Ljubije, a potom u organizaciji asocijacije za tehničku pomoć pri Ujedinjenim narodima odlazi u Alžir, gdje radi na unaprijeđenju nogometa u ovoj afričkoj zemlji. U Alžiru je boravio od 1965. do 1966. godine, da bi se potom vratio u Beograd i zauvijek rekao zbogom nogometu.

Tijekom igračke karijere zbog ratnih je godina imao veliku pauzu, koja je u sportu nenadoknadiv gubitak. Za vrataru, to je veoma dug period i potrebno je vrijeme da se dostigne prava forma. Ipak, imao je tu sreću da se radilo o mladom vrataru koji je bio željan uspjeha i afirmacije. Posljedica stjecaja okolnosti, koje mu nisu išle u prilog, bila je ta da je imao skroman broj nastupa u nacionalnoj selekciji.

Franjo Šoštarić je preminuo 27. kolovoza 1975. godine u Beogradu, gdje je i sahranjen.

NOGOMET

Branko Zebec

1 odličje - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.

Vrhunski nogometaš, a potom trener svjetskog renomea.

Branko Zebec rođen je 17. svibnja 1929. godine u Zagrebu. Nogometnu karijeru je započeo u zagrebačkom Građanskom, za kojeg je nastupao od 1943. do 1945. godine. Potom je bio nogometaš zagrebačkih klubova Poštar od 1946. do 1947. godine, te Borca od 1948. do 1951. godine. Nogometnu karijeru je nastavio u Beogradu, gdje nastupa za Partizan od 1951. do 1959. godine i osvaja tri kupa Jugoslavije u sezonama 1951./52, 1953./54. i 1956./57. Za Partizan je odigrao 263 službene utakmice i postigao 111 golova. Od 1959. do 1961. godine Branko Zebec je nogometaš beogradske Crvene Zvezde, s kojom osvaja titulu prvaka Jugoslavije u sezoni 1959./60. U dresu Crvene Zvezde je odigrao 84 utakmice. Karijeru je završio u SR Njemačkoj u dresu ekipe Alemania iz Aachena, za koju je igrao od 1961. do 1964. godine.

Branko Zebec svakako spada u najuži krug najboljih jugoslavenskih nogometaša svih vremena. Kao lijevo krilo, proslavio se sjajnim centaršutevima koje je izvodio besprijekorno, a imao je i majstorski dribling, brz i racionalan. Njegov udarac na vrata bio je uvijek velika opasnost za vratare, jer je osim snage lopta imala i "efe". Bio je igrač velikog radijusa kretanja. Igrao je na mjestu vođe navale i spojke, ali ipak najčešće na lijevom krilu. U tandemu sa Stjepanom Bobekom predstavljao je udarnu snagu Partizanove momčadi i napadački dvojac svjetske vrijednosti. Na kraju karijere, s velikim uspjehom je nastupao na mjestu centarhalfa.

Za reprezentaciju Jugoslavije je od 1951. do 1961. godine odigrao je 65 utakmica i postigao 17 golova. Dres državne izabrane momčadi nosio je 3 puta kao igrač zagrebačkog Borca, 54 puta kao igrač Partizana i 8 puta kao igrač Crvene Zvezde. Debitirao je u prijateljskoj utakmici protiv Švicarske u Beogradu 24. lipnja 1951. (7:3), kada je postigao svoja prva dva reprezentativna gola, a oprostio se 4. srpnja 1961. u utakmici protiv reprezentacije Poljske u Beogradu, u kvalifikacijskoj utakmici za svjetsko prvenstvo (2:1).

Treći je nogometaš bivše države po broju odigranih utakmica za državnu reprezentaciju. Sudionik je dvaju svjetskih nogometnih prvenstva, 1954. godine u Švicarskoj i 1958. u Švedskoj. Bio je član slavne jugoslavenske nogometne reprezentacije koja je na Olimpijskim igrama u Helsinkiju 1952. godine osvojila srebrnu medalju.

Kao član reprezentacije Jugoslavije, osvojio je srebrnu medalju na završnici Europskog prvenstva u Parizu 1960. godine.

Treba istaknuti da je Branko Zebec jednom nastupio za reprezentaciju Europe, a jednom FIFA-e. Za reprezentaciju FIFA-e nastupio je 1953. godine zajedno s Bearom, Vukasom i Zlatkom Čajkovskim protiv Engleske u Londonu (4:4) te 1955. za reprezentaciju Europe protiv reprezentacije Velike Britanije u Belfastu.

Krajem igračke karijere završava Visoku trenersku školu u Kölnu 1967. godine i postaje jednim od najuglednijih trenera u SR Njemačkoj.

Bio je trener zagrebačkog Dinama od 1966. do 1967. godine, kojeg dovodi do finala Kupa sajamskih gradova, a koji će kasnije Dinamo i osvojiti. Potom je od 1968. do 1970. trener Bayern iz Münchena s kojim osvaja kup i prvenstvo SR Njemačke. VfB Stuttgart trenira od 1970. do 1972., a Hajduk od srpnja 1972. do srpnja 1973. Bilo je to vrijeme kada momčad Hajduka počinje uzlet na sam vrh jugoslavenskog nogometa, u kojem će dominirati sedamdesetih godina prošlog stoljeća.

Nakon Hajduka, Zebec trenira Eintracht iz Braunschweiga od 1973. do 1978. Zatim je na čelu struke slavnog Hamburger SV od 1978. do 1981. godine, s kojim osvaja prvenstvo SR Njemačke. Trener Borussije iz Dortmunda je od 1981. do 1982. godine, zatim trenira Eintracht iz Frankfurta od 1982. do 1983. godine te od travnja do listopada 1984. godine ponovno zagrebački Dinamo.

Branko Zebec je bio nogometni trener koji je priznavao samo rad, red i disciplinu. Da mu to nije bio igrački, a potom i trenerski moto, teško da bi uspio u profesionalnom nogometnom svijetu punom surovosti. Ne samo da je uspio nego je ostavio i trajan trag. U tadašnjoj SR Njemačkoj, koja je tih sedamdesetih godina vladala svjetskim nogometom (osvojila SP 1974.), Zebec je osvajao titule i kupove i dosegao slavu kao rijetko koji trener.

Branko Zebec preminuo je u Zagrebu 26. rujna 1988. godine i sahranjen je na zagrebačkom groblju Mirogoj.

KOŠARKA

Zorica Đurković

1 odličje - Brončana medalja: OI Moskva 1980.

Ako je ijedna košarkašica Zvezdina zvijezda, onda je to ova proslavljena igračica. Zorica Đurković rođena je 14. rujna 1957. godine u Dubrovniku, ali je vrlo rano napustila rodni grad. Igračku karijeru je započela u osnovnoj školi 25. maj u Novom Beogradu, odakle je kao vrlo talentirana poslana u Crvenu Zvezdu, gdje je kasnije ispisala najljepše stranice klupske košarke.

Odlaskom proslavljene Zvezdine košarkašice Snežane Zorić, sredinom sedamdesetih godina prošlog stoljeća došlo je do smjene generacija. Na scenu je stupila nova, mlada i poletna generacija Zvezdinih košarkašica predvođena Zoricom Đurković, koja će nekoliko godina kasnije ispisati najsvjetlije stranice u povijesti ovog kluba. Čak je od Snežane Zorić naslijedila dres broj 12. Treba reći da je Zorica nosila Zvezdin dres od 1975. do 1984. godine.

Zorica Đurković je za Crvenu Zvezdu odigrala preko 500 utakmica i postigla preko 11 tisuća koševa. S ovim slavnim klubom osvojila je titulu prvaka Jugoslavije 1976., 1977., 1978., 1979., 1980. i 1981. godine. Bila je dio momčadi koja je osvojila kup Jugoslavije 1976., 1979. i 1981. godine.

Najveći uspjeh u dresu Crvene Zvezde ostvarila je 1979. godine, kada su postale prvakinja Europe. Bila je to jedna od najjačih Zvezdinih momčadi u povijesti jugoslavenske ženske košarke, koja je u španjolskoj La Coruni 29. ožujka 1979. godine u finalu Kupa europskih prvaka pobijedila prakinje Mađarske, ekipu BSE, s 97:62. Nije potrebno niti naglašavati da je Zorica bila jedna od najboljih igračica na utakmici. Tih godina Zorica je u tandemu sa Sofijom Pekić tvorac najvećih Zvezdinih uspjeha, a ova Zvezdina momčad postala je i viceprvak Europe 1981. godine.

Zvezdine košarkašice bile su prva momčad iz „crveno – bele“ obitelji koja je postala prvakom Europe, a uz to je Zorica 1978., 1980. i 1981. godine bila najbolja sportašica Sportskog društva Crvena Zvezda.

Svakako je potrebno istaknuti da je Zorica Đurković proglašena najboljom košarkašicom Europe 1980. i 1981. godine u izboru najpoznatijeg talijanskog sportskog lista Gazeta dello Sport, a 1977. godine bila je najbolja košarkašica na Balkanu.

Kako pišu košarkaški kroničari, Zorica je tijekom igračke karijere imala skok-šut za današnju WBA ligu. Dres Zvezde nosila je do 1984. godine kada je odlučila prestati s aktivnim igranjem, ali se poslije samo godinu dana pauze vratila pod obruče i postala igračica talijanske prvoligaške momčadi Schio iz jednog mjesta kod Vicenze, za koji igra u sezoni 1985./86. Potom ponovo pravi pauzu od dvije godine, a zatim odlazi u Švicarsku gdje je najprije bila košarkašica Fribourga, a zatim La chaux de Fondsa gdje je 1991. završila karijeru.

Dres s brojem 12 nosila je i u jugoslavenskoj košarkaškoj reprezentaciji, za koju je odigrala 108 utakmica.

U dresu reprezentacije Jugoslavije osvojila je dvije medalje na europskim prvenstvima i to: srebro 1978. u Poljskoj i broncu 1980. godine u Jugoslaviji, a na Europskom prvenstvu u Poljskoj bila je najbolji strijelac.

Kao najbolja košarkašica Europe predvodila je jugoslavensku reprezentaciju na Olimpijskim igrama u 1980. godine Moskvi, gdje su se zakitile brončanom medaljom.

San i želja svakog pravog sportaša je sudjelovanje na olimpijskim igrama. Prema vlastitom priznanju, to je bio i san Zorice Đurković od samog početka igračke karijere. S 23 godine to joj se i ostvarilo. Imala je sreću, iako je još relativno bila mlada igračica ali te godine i najbolja košarkašica Europe, da se popne na treću stepenicu pobjedničkog postolja na olimpijskim igrama. Bila je, kaže, svjesna odgovornosti da nosi državni grb i zastavu na dresu i da su sve oči svjetske sportske javnosti uprte u natjecatelje na igrama, pa tako i na košarkašice.

Kako kaže Zorica, olimpijsko selo i sve ono u njemu treba doživjeti. Po vlastitom priznanju, tek kada su po povratku došle na aerodrom u Beograd, naše košarkašice postale su svjesne uspjeha koji su postigle i da su odricanja od nekih stvari koje vole mladi, kao i tone prolivenog znoja, sati, dani, mjeseci i godine treniranja, dobila ime koje se zove – olimpijska medalja.

Po završetku igračke karijere Zorica Đurković je, jasno, ostala uz košarku. Bila je trenerica u Košarkaškom klubu Beobanka iz Beograda i članice uprave Košarkaškog kluba Žarkovo iz Beograda.

Zorica Đurković, istinska košarkaška legenda na našim prostorima. Dugo vremena rekreativno je igrala tenis i sudjelovala na mnogim turnirima rekreativaca. Najbolji ranking na svjetskoj ljestvici rekreativaca bilo joj je 12. mjesto.

NOGOMET

Tomislav Ivković

1 odličje - Brončana medalja: OI Los Angeles 1984.

Dva puta je obranio jedanaesterac slavnom Maradoni. Tomislav Ivković rođen je 11. kolovoza 1960. godine u Zagrebu. Trener Zdenko Kobešćak primio ga je u pionirsku selekciju Dinama, za koju je bio zadužen. Već kroz šest mjeseci zapeo je za okoiskusnom Zorislavu Srebriću, koji ga je prebacio u drugu momčad Dinama iz koje se popunjavao sastav prve. Nije tada imao ni 14 punih godina. Talentiran i željan afirmacije, brzo je napredovao u savladavanju postavljenih zadataka. Već sa 16 godina povremeno je branio u drugoj Dinamovoj momčadi. S 18 godina, 1978., već je stajao na голу prve momčadi Dinama na prijateljskoj utakmici u Šibeniku protiv istoimene momčadi.

Branio je nekoliko utakmica za pionirsku reprezentaciju Jugoslavije, da bi potom kao veliki talent bio prebačen u omladinsku reprezentaciju. Nogometni stručnjaci predviđali su mu sjajnu i uspješnu karijeru. Pored talenta, imao je visinu i skladnu vratarsku građu. Na treninzima je bio vrijedan i uporan. Lopte je hvatao s velikom sigurnošću. Prefirirao je sigurne obrane za momčad, ne težeći atrakcijama za publiku i fotoreportere.

Kao vratar Dinama iz Zagreba, osvojio je kup Jugoslavije u sezoni 1979./80. Zbog nekih nesuglasica sa čelnim ljudima Dinama, krajem 1982. godine napustio je Maksimir i prešao u vinkovački Dinamo. Od početka 1983. godine postao je vratar Vinkovčana, gdje je ostao svega šest mjeseci, nastupivši u 15 utakmica. U ovom klubu postao je i državni reprezentativac. U ljetnom prijelaznom roku 1983. godine postao je vratar Crvene Zvezde iz Beograda. Tu se zadržao dvije sezone, odnosno do 1985. godine. U dresu Zvezde osvojio je prvenstvo Jugoslavije u sezoni 1983./84., kao i kup Jugoslavije sezonu kasnije 1984./85.

Godine 1985. napustio je Crvenu Zvezdu i otišao u Austriju. Sljedeća nogometna destinacija bio mu je Tirol Swarovski iz Innsbrucka, gdje ostaje do 1988. godine. Potom je pola iste 1988. godine vratar Wiener sport kluba iz Beča. Iz Austrije je definitivno otišao 1989. godine u Belgiju i postao vratar Genka, da bi se poslije kraćeg vremena smjestio u Lisabonu, gdje brani za Sporting od 1989. do 1993. godine. U Portugalu je i završio igračku karijeru, gdje je još bio vratar: 1993. godine Estorila, 1994. Vitorije Stubala, zatim od 1994. do 1996. Belenenses, od 1996. do 1997. Salamance te od 1997. do 1998. Estrela Amadona, gdje je i završio igračku karijeru.

Tomislav Ivković učesnik je Olimpijskih igara 1980. godine u Moskvi i onih održanih 1984. godine u Los Angelesu. Treba reći da je Los Angelesu bio standardni vratar momčadi koja je osvojila brončanu olimpijsku medalju.

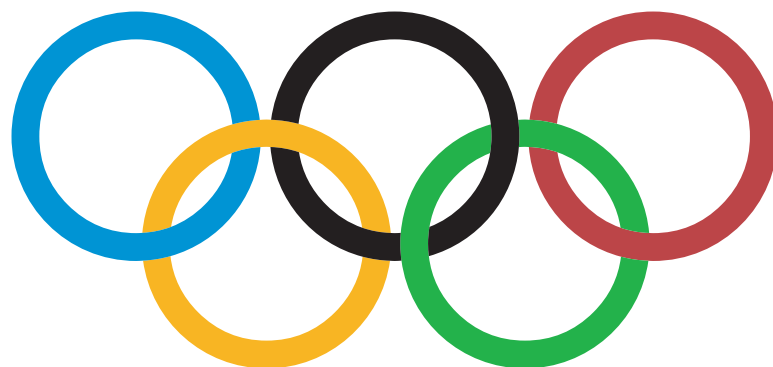
Bio je vratar reprezentacije Jugoslavije i na Mediteranskim igrama u Splitu 1979. godine, kada je osvojena zlatna medalja.

Za reprezentaciju Jugoslavije od 1983. do 1991. godine ima 38 nastupa. Nastupio je po 4 puta kao nogometaš Dinama iz Vinkovaca i Crvene Zvezde, 2 puta kao igrač Tirola, 4 puta kao nogometaš Wiener sport kluba, 4 puta kao igrač belgijskog Genka i 20 puta kao vratar portugalskog Sportinga.

Za reprezentaciju Jugoslavije je debitirao u Temisvaru 30. ožujka 1983. godine u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Rumunjske, kada su naši pobijedili s 2:0, a Ivković je u 46. minuti utakmice zamijenio Ratka Svilara. Od dresa reprezentacije Jugoslavije oprostio se u prijateljskoj utakmici u Stockolmu 4. rujna 1991. godine protiv reprezentacije Švedske, u kojoj su domaćini slavili s 4:3. Sudionik je Europskog prvenstva u Francuskoj 1984. godine, kao i Svjetskog prvenstva 1990. godine u Italiji. Kao što je prethodno navedeno, dva puta je obranio jedanaesterac slavnom Maradoni, jednom kao vratar Sportinga u Kupu UEFA kada je Maradona nastupao za talijanski Napoli, a jednom na Svjetskom prvenstvu 1990. godine u Italiji.

Po završetku igračke karijere, posvetio se trenerskom poslu. Bio je prvi suradnik izbornika Zlatka Kranjčara dok je ovaj bio selektor reprezentacije Hrvatske od 2004. do 2006. godine i sudionik je Svjetskog prvenstva 2006. godine u Njemačkoj. Potom 2007. godine kao trener radi u Ujedinjenim Arapskim Emiratima, a od 2009. godine je trener Persopolisa. U Hrvatskoj je bio trener Međimurje, kratko je bio sportski direktor u NK Karlovac, a od početka 2012. godine je trener zagrebačke Lokomotive.

U sezoni 2012./13. proglašen je najboljim trenerom 1. hrvatske nogometne lige.

NISU ROĐENI U HRVATSKOJ,
OSVAJALI SU OLIMPIJSKE MEDALJE
IZ DRUGIH REPUBLIKA JUGOSLAVIJE 1948. - 1988.,
IZ HRVATSKIH SU KLUBOVA OSVAJALI TROFEJE

VATERPOLO

Igor Milanović

2 odličja - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.
Zlatna medalja: OI Seoul 1988.

Kada čovjek s hrvatskim klubom postane dva puta prvak Europe, za njega se doista može reći da je u hrvatskom sportu ostavio veliki trag. Junak ove priče nije hrvatski olimpijski medaljonoša, to nitko ne želi niti promisliti, ali Milanovićev trag u hrvatskom sportu je doista velik, rekli bi i prevelik. Ali, valja reći da je Igor i iz hrvatskog kluba osvajao medalje na velikim natjecanjima.

Igor Milanović rođen je 18. prosinca 1965. godine u Beogradu. Igračku karijeru je započeo u beogradskom Partizanu, gdje je stigao kao desetogodišnji dječak 1975. godine. Već 1982. godine, s nepunih 17 godina, počeo je igrati za tada i uvijek odličnu momčad beogradskog Partizana. Kapicu ovog vrsnog kluba nosio je do 1989. godine. U tom razdoblju, s Partizanom je bio prvak Jugoslavije 1984., 1987. i 1988. godine. Bio je dio momčadi koja je osvojila kup Jugoslavije 1982., 1985., 1987. i 1988. godine. Dio je i momčadi koja je osvojila Mediteranski kup 1989. godine.

Godine 1989. Igor Milanović je došao u Zagreb i postao igrač tada vrlo jake Mladosti, čiju kapicu nosi do 1991. godine. U tom svom dvogodišnjem boravku u Zagrebu doista se naosvajao trofeja.

S Mladosti je bio prvak Europe 1989. i 1990. godine te pobjednik europskog Superkupa 1989.

Na Savi je Igor bio i prvak Mediterana 1991. godine, kao i dio momčadi koja je postala prvak Jugoslavije 1990. godine.

Godine 1991. Milanović se vraća u Beograd, ali ne u svoj matični klub, već stavlja na glavu kapicu Crvene Zvezde. U ovom klubu je ostao do 1993. godine i osvojio titule prvaka Jugoslavije 1992. i 1993. godine.

Sezonu 1993./94. Milanović provodi u Italiji kao vaterpolist Rome. Potom dio 1994. godine provodi u Budvi igrajući za momčad Budvanska rivijera, s kojom je prvak Srbije i Crne Gore 1994. godine. Nakon kratkotrajnog boravka u Crnoj Gori, sezonu 1994./95. ponovno provodi u Italiji igrajući za momčad Catalunye, s kojom u navedenoj sezoni osvaja baš sve što se moglo osvojiti. S ovim klubom je prvak Italije i pobjednik kupa 1994. godine, a naredne 1995. je prvak Europe i pobjednik europskog Superkupa.

Posljednju igračku sezonu 1995./96. proveo je u svom matičnom klubu Partizan iz Beograda.

I u kapici reprezentacije Jugoslavije se naosvajao trofeja. Na Olimpijskim igrama 1984. u Los Angelesu i 1988. u Seoulu osvojio je zlatne medalje. Zlatne medalje osvojio je i na svjetskim prvenstvima 1986. u Madridu i 1991. u Perthu. Dva zlata ima i s natjecanja Svjetskog kupa, i to 1987. iz Berlina i 1989. iz Zapadnog Berlina.

Na europskim prvenstvima Milanović je osvojio četiri medalje. Srebro je osvojio 1985. u Sofiji, 1987. u Strasbouru i 1989. u Bonnu, a titulu prvaka Europe osvojio je 1991. u Ateni.

Na Mediteranskim igrama 1991., također u Ateni, osvojio je srebrnu medalju.

Sve titula do titule, trofej do trofeja. Tako je protekla cijela karijera Igora Milanovića, s dvije godine i nekoliko trofeja s Mladosti iz Zagreba.

U njegovoj karijeri ima još pregršt trofeja i priznanja. Za navesti sve njegove uspjehe trebala bi knjiga, a ne zadana stranica teksta. Na otvaranju Olimpijskih igara 1996. godine u Atlanti nosio je zastavu SR Jugoslavije. Uvršten je u vaterpolsku Kuću slavnih 13. svibnja 2006. godine.

Nakon završetka igračke karijere, Milanović vrlo uspješno brodi trenerskim i dužnosničkim vodama. Od ljeta 2008. do lipnja 2009. bio je trener beogradskog Studenta, da bi u lipnju 2009. bio izabran za trenera Partizana. Kao trener Partizana osvojio je titulu prvaka Europe 2011. godine.

Pored navedenih dužnosti, Igor Milanović bio je i predsjednik i direktor Vaterpolskog kluba Partizan, zatim predsjednik skupštine kluba, kao i potpredsjednik Sportskog društva Partizan.

Na svojoj prvoj olimpijadi 1984. godine igrao je s 18 godina. Vrlo rano ostvario je sportski san. Četiri godine kasnije u Seoulu, zajedno s Tomislavom Paškvalinom tvorio je tada najbolji par centara na svijetu.

Igor Milanović, čovjek iz vode, nekoliko je puta proglašavan najboljim vaterpolistom svijeta. Na najbolji mogući način obilježio je svjetski vaterpolo, a dvije godine provedene u Mladosti i dvije osvojene titule prvaka Europe razlog su što se našao na stranicama ove knjige, jer on je ipak srpski olimpijac i medaljonoša.

VATERPOLO

Zoran Janković

2 odličja - Zlatna medalja: OI Meksiko 1968.

Srebrna medalja: OI Tokio 1964.

1 stinski velikan svjetskog vaterpola.

Zoran Janković rođen je 8. siječnja 1940. godine u Zenici, u Bosni i Hercegovini. Igračku karijeru započeo je u Primorju iz Rijeke 1956. godine, iz kojega je 1958. godine otišao u Zagreb i postao igrač Mladosti, čiju kapicu nosi do 1961. godine i odlaska u beogradski Partizan, čiji je igrač do 1973. godine.

Treba pošteno reći, Zoran Janković je najbolje vaterpolske dane proveo u beogradskom Partizanu.

Njegov odlazak iz Mladosti 1961. godine mnogi smatraju jednom od najvećih pogrešaka kluba u povijesti, jer upravo je on bio prevaga u korist Partizana u odmjeravanju sa Zagrepčanima.

Igračka karijera Zorana Jankovića je prepuna trofeja. Na klupskom planu je s beogradskim Partizanom osvojio titulu prvaka Jugoslavije 1963., 1964., 1965., 1966., 1968. i 1970. godine, kao i zimsko prvenstvo 1963., 1965., 1968. i 1969. godine, a prije toga je s Mladosti osvojio zimsko prvenstvo Jugoslavije 1960. i 1961. godine.

S Partizanom je Zoran bio prvak Europe 1964., 1966., 1967. i 1971. godine.

I s kapicom reprezentacije Jugoslavije je osvojio veliki broj trofeja. Na Olimpijskim igrama u Meksiku 1968. godine osvojio je zlatnu medalju, a četiri godine ranije, u Tokiju 1964., zakitio se srebrnom medaljom. Brončane medalje osvojio je na europskim prvenstvima 1966. u Utrechtu i 1970. u Barceloni. Na Univerzijadi u Sofiji 1961. godine osvojio je zlatnu medalju, kao i Mediteranskim igrama 1967. godine u Tunisu.

Godine 1964. je proglašen zaslužnim sportašem Jugoslavije. Iste je godine na Olimpijskim igrama u Tokiju bio najbolji strijelac vaterpolskog turnira. Godine 2004. je postao član svjetske vaterpolske Kuće slavnih. Nastupio je i na Olimpijskim igrama 1972. godine u Münchenu.

“Bio je nezadovoljan tretmanom u Mladosti. Za većinu suigrača u klubu bio je mali seljak, a oni su bili zagrebački dečki i očito ga nisu prihvatili.” – pričao je pokojni Duško Antunović, njegov dugogodišnji suigrač u Partizanu i reprezentaciji.

Antunović nije skrivao svoje divljenje prema Jankoviću, kao igraču i kao čovjeku: „On je bio pomalo bećar i meni je bilo drago družiti se s njim. Često smo izlazili, iako je on već bio oženjen. A koliko sam samo oklada dobio na njemu! Kad bi rekao da je on Hrvat, nitko mi ne bi vjerovao. Nakon oklade donosio bi njegov krsni list i svi bi bili iznenađeni. Znali smo dobro najesti se nakon tih oklada.” – pričao je pokojni Duško.

„Zoran je bio izvanredan igrač, dribler u vodi, naš junior, zajedno smo stasali. Već 1961. godine bio je najbolji strijelac jugoslavenske lige. Otišao je u Partizan jer je to već bio profesionalni klub, a mi smo bili amateri i Zoran nije imao od čega živjeti. Poslije se htio vratiti u Zagreb, ali opet nije imao novca za to.” – ispričao je Ozren Bonačić.

Zoran Janković se počeo baviti plivanjem vrlo rano i čak je bio juniorski prvak Hrvatske. Za vaterpolsku reprezentaciju Jugoslavije odigrao je 221 utakmicu i postigao 259 zgoditaka. Uz Mirka Sandića, bio je najdominantnija figura u šampionskom Partizanu iz tih godina te je bio proglašavan najboljim igračem na mnogim turnirima. Poznat je i po tome što je bio prvi vaterpolist koji je postigao 10 zgoditaka na jednoj utakmici. Dogodilo se to u dvoboju s Japanom na Olimpijskim igrama u Meksiku, kada je Jugoslavija pobijedila sa 17:2.

Janković je bio jedan od najvažnijih igrača reprezentacije koja je na tim olimpijskim igrama osvojila prvu olimpijsku zlatnu medalju. No, nije mogao prežaliti što se zlatom nisu okitili i četiri godine prije, u Tokiju 1964., kad je bio najbolji strijelac turnira.

Mnogo godina kasnije, Janković, jedan od najboljih igrača s ovih prostora i član Kuće slavnih, kazivao je: “U Tokiju je igrala najbolja generacija jugoslavenskih vaterpolista u povijesti. Bila je to jedna od najboljih momčadi u povijesti vaterpola. Šteta što nismo uzeli zlato.”

Treba reći da je Zoran Janković diplomirao na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu.

Premинуo je 25. svibnja 2002. godine u Beogradu i sahranjen je na beogradskom Novom groblju. Na njegovu pogrebu bili su mnogi istaknuti hrvatski vaterpolisti.

RUKOMET

Rolando Pušnik

2 odličja - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.
Brončana medalja: Seoul 1988.

Kada netko iz hrvatskih klubova, kao junak ovih redaka, osvoji četiri međunarodna trofeja, onda se za njega doista može reći da je ostavio veliki trag u hrvatskom sportu,

Rolando Pušnik rođen je 13. prosinca 1961. godine u Celju. Pohađajući osnovnu školu u rodnom gradu, u početku je bio oduševljen nogometom. Čak je i dobro igrao, i za njega nije postojao niti jedan drugi sport. Međutim, tada je na scenu stupio Tone Goršič, poznati rukometni trener iz Celja i sportski pedagog, koji je Pušnika uspio okrenuti k rukometu. I nije pogriješio. Zbog visokog stasa Rolando je imao sve predispozicije da se razvije u vrsnog vratara, u čemu je i uspio. Vrlo brzo je počeo pokazivati svoj raskošni potencijal. Već s petnaest i pol godina počeo je braniti za prvu momčad Rukometnog kluba Celje. Vrlo brzo se ustalio na голу svog matičnog kluba, koji je u to vrijeme oscilirao po rezultatima - uvijek nekako između prve i druge lige. Ostanak u ovom klubu davao je Pušniku malo šanse za napredak.

Stoga je 1981. godine napustio Celje i postao vratar prvoligaša Crvenke. Tu se zadržao sve do 1984. godine, a već u prvoj sezoni u ovom klubu je branio u finalu nacionalnog kupa.

Nakon odlaska iz Crvenke, Rolando Pušnik je od 1984. do 1988. godine vratar Željezničara iz Niša.

Nakon završetka Olimpijskih igara u Seoulu, Pušnik je otišao u Španjolsku i do 1990. godine je branio za momčad San Antonia.

Godine 1990. vraća se u svoj matični klub Celje, gdje ostaje do 1992. i odlaska u Zagreb. Sa Celjom je 1992. godine osvojio prvenstvo i kup Slovenije.

Roland Pušnik je od 1992. do 1993. vratar Badel 1862 Zagreba, s kojim je 1992. i 1993. godine osvojio titulu prvaka Europe, a 1993. i europski Superkup.

Prve godine u finalu je pobijeđena španjolska Teka, a sve su utakmice zbog rata u Hrvatskoj igrane van Hrvatske. Naredne 1993. godine u finalu je pobijeđen njemački Wallau.

Nije potrebno ni spominjati da je Pušnik na голу Zagreba 1993. osvojio prvenstvo i kup Hrvatske.

Nakon odlaska iz Hrvatske, vraća se u rodnu Sloveniju i od 1993. do 1995. vratar je Preventa iz Slovenj Gradeca, a zatim od 1995. do 1997. čuva gol Slovana iz Ljubljane.

Godine 1997. se vraća u Zagreb i ponovno staje na gol Badel 1862 Zagreba, gdje ostaje do 1999. U svom drugom dvogodišnjem boravku u Zagrebu s klubom je osvojio prvenstvo i kup Hrvatske 1998. i 1999. godine.

Nakon odlaska iz Zagreba, od 1999. do 2002. godine vrlo uspješno čuva gol Rukometnog kluba Metković Jambo iz Metkovića, s kojim 2000. godine osvaja Kup EHF. U finalu je pobijeđen njemački Flensburg. U dresu Metkovića Pušnik je osvojio i kup Hrvatske 2001. i 2002. godine.

Nakon odlaska iz Hrvatske, vraća se u Sloveniju i od 2002. do 2004. godine je vratar momčadi Trimo iz Trebnja, a tu je i završio igračku karijeru.

Nastupi u dresu reprezentacije Jugoslavije najznačajnije su poglavlje u karijeri ovog proslavljenog vratara. Već 1979. godine počeo je braniti za mladu reprezentaciju. Inače, za A reprezentaciju Jugoslavije branio je na 137 utakmica. Na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu osvojio je zlatnu medalju, a na idućim Igrama 1988. u Seoulu zakitio se broncom.

Na Svjetskom prvenstvu u Švicarskoj 1986. godine osvojio je titulu prvaka svijeta, a zlatnu medalju osvojio je i na Mediteranskim igrama 1983. godine u Casablanci.

Nakon uspostave samostalnosti, 112 puta branio je za reprezentaciju Slovenije. S ovom reprezentacijom je osvojio brončanu medalju na Mediteranskim igrama 1993. u Francuskoj, a nastupio je i na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyu.

Završetkom igračke karijere, ostao je uz rukomet kao trener – specijalist za rad s vratarima. Tako je nekoliko godina bio trener vratarki u klubu Krim – Merkator iz Ljubljane, a od 2010. radi kao trener vratara reprezentacije Katara.

Za doprinos hrvatskom sportu predsjednik Republike Hrvatske Franjo Tuđman ga je 1995. godine odlikovao odličjem Red Danice hrvatske s likom Franje Bučara, a 2010. godine je dobio slovensko priznanje Miha Zupan za izniman doprinos slovenskom sportu.

Biografija sve govori. Jedan od najvećih rukometnih vratara u Europi.

VATERPOLO

Dejan Dabović

1 odličje - Zlatna medalja: OI Meksiko 1968.

Ako je ijedan sportaš koji se nije rodio u Hrvatskoj niti je osvojio medalju iz hrvatskog kluba zaslužio da se nađe na stranicama ove knjige, onda je to svakako junak ove priče.

Dejan Dabović rođen je 3. kolovoza 1943. godine u Herceg Novom, u Crnoj Gori. Vaterpolske karijeru započeo je u momčadi Jadrana iz Herceg Novog. Kada je u rodnom Herceg Novom i matičnom klubu savladao sve tajne vaterpola, početkom šezdesetih godina prošlog stoljeća otisnuo se u beogradski Partizan, u kojemu je igrao do 1972. godine. U boravku na bazenu na Banjici u kapici Partizana je osvojio titule prvaka Europe 1964., 1966., 1967. i 1971. godine.

U kapici Partizana je bio dio momčadi koja je postala prvak Jugoslavije 1963., 1964., 1965., 1966., 1968., 1970. i 1972. godine.

Životni put odveo je Dejana Dabovića 1972. godine u Primorje u Rijeku, gdje je igrao do kraja karijere 1979. godine. Iste 1979. godine je s Primorjem osvojio kup Jugoslavije. Kratko vrijeme je igrao za Solaris iz Šibenika.

Svakako najveći uspjeh u karijeri ostvario je 1968. godine na Olimpijskim igrama u Meksiku, gdje je bio dio reprezentacije Jugoslavije koja je osvojila zlatnu olimpijsku medalju. Kako sam kaže, na tim igrama dodirnuo je zvijezde: "Sjećam se da meksički novinari nisu vjerovali da u Jugoslaviji imamo samo dva mala bazena. Zato su u jednim njihovim novinama stavili naslov "Jugoslaveni iz kade osvojili Olimp". Istina, tada se više oslanjalo na talent, inat, a danas je više rad, upornost, želja, volja."

Kada smo kod olimpijskih igara, spomenimo i to da je Dejan Dabović nastupio i na Olimpijskim igrama 1976. godine u Montrealu, ali ovog puta kao igrač Primorja iz Rijeke. Nastupom na ovim igrama Dabović se svrstao u skupinu hrvatskih olimpijaca.

Za istaknuti je da je Dejan Dabović za reprezentaciju Jugoslavije osvajao medalje i na Mediteranskim igrama. Osvojio je zlatnu medalju 1971. godine u Izmiru i srebrenu 1975. u Alžiru.

Nakon završetka igračke karijere u Primorju 1979. godine, odmah je nastavio onu, kažu mnogo težu, trenersku. S ponosom ističe da je „isklesao“ hrvatske nositelje zlatnih olimpijskih medalja - Igora Hinića, Samira Barača i srebrenog Damira Glavana. Sidro s Kantride je, kaže, digao 1991. godine kada je počela "nesreća u Jugoslaviji" i otisnuo se u Mesinu na Siciliji, koju je za šest godina iz Treće talijanske lige uveo u Prvu.

Krajem 20. stoljeća vratio se u Beograd, ali ne i u Partizan. Želio je da bilo kakvu priliku dobije u svom bazenu na Banjici, gdje je ostvario svoje najveće rezultate u klupskom vaterpolu, ali je poziv stigao iz Crvene Zvezde. Nažalost, 2008. godine "crveno-beli" su se ugasil, a Dabović nevoljko postaje umirovljenik.

Dejan Dabović je čovjek koji je uvijek bio tih, nenametljiv, skroman. Cijeli svoj život je posvetio vaterpolu, i kaže: "Najljepše je i najzahvalnije raditi s mladima. Pogotovo ako znate da im se približite. Nerijetko sam na pojedine igrače imao veći utjecaj od roditelja."

"Ljubav prema vodi", kaže Dabović, „osjetio sam kao dječak“. Obožavao je jedrenje, a u bazen je s 13 godina skočio slučajno, da popuni mjesto u jednoj od postava Jadrana, te nastavlja: "Vaterpolo je plemenit sport. Voda ljudima daje neku plemenitost i toleranciju. Ne znam nekoga tko se bavio vaterpolom, a da je otišao stranputicom. Tako su nas i učili. Ljudi su se školovali, ali i vodili računa o nama mladima. Kao i mi kasnije."

Prema vlastitom priznanju, krivo mu je da je danas vrlo malo bivših vaterpolskih zvijezda u organizaciji samog vaterpola, u strukturama klubova i saveza. Govori da je o tome mnogo puta razmišljao i da ne može znati zašto je to tako. Misli da bi mnogi od njih svojim znanjem i iskustvom mogli pomoći.

Kako kaže, ne voli praviti podjelu na ovo i na ono vrijeme. Tvrdi da se nekad, kao i sada, dosta treniralo. Reprezentativce Jugoslavije uglavnom su davali zagrebačka Mladost i beogradski Partizan. Jedino, prije nije bilo toliko natjecanja ni bazena.

Dejan Dabović, iskrena vaterpolska legenda, dobio je 2012. godine Nagradu za životno djelo Herceg Novog.

NOGOMET

Tomislav Knez

1 odličje - Zlatna medalja: OI Rim 1960.

Odličan igrač koji je mogao igrati na više mjesta u napadu. Tomislav Knez rođen je 9. lipnja 1938. godine u Banja Luci, gdje je u momčadi Borca započeo prve nogometne korake. O ovom klubu igrao je za mlađe dobne skupine, a onda je od 1956. do 1961. godine bio standardni prvotimac koji se tada uspješno natjecao u prvenstvu Druge savezne lige, zapadna skupina. U posljednjoj sezoni 1960./61., što ju je Knez proveo u dresu Borca, uspjeli su osvojiti prvo mjesto i vratiti se u Prvu saveznu nogometnu ligu. Za istaknuti je da je Tomislav Knez u navedenoj sezoni bio najbolji igrač i strijelac kluba.

Potom ga nogometni put vodi u Zagreb, gdje je nogometaš Dinama od 1961. do 1964. godine, iako je i prije ponekad znao nastupati za Dinamo kao pojačanje na pojedinim međunarodnim prijateljskim utakmicama. S Dinamom je osvojio kup Jugoslavije 1963. godine.

Nakon odlaska iz Dinama, od 1964. do 1975. godine igra u Austriji. Najprije je od 1964. do 1966. godine nogometaš momčadi SV Schwechat, da bi sezonu 1966./67. proveo u momčadi Rapida iz Beča. Sljedeća nogometna destinacija Tomislava Kneza je Kapfenberger SV, čiji je dres nosio od 1967. do 1974. godine. Posljednju sezonu u karijeri, onu 1974./75., odigrao je za momčad SV Gussing.

Kao nogometaš Borca iz Banja Luke, Tomislav Knez je od 1960. do 1961. godine odigrao 14 utakmica za reprezentaciju Jugoslavije i postigao 8 zgoditaka, što je prosječno više od dva po utakmici. Debitirao je 1. siječnja 1960. godine u Casablanci u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Maroka, koju je Jugoslavija pobijedila s 5:0. Od dresa reprezentacije se oprostio u Beogradu 4. lipnja 1961. godine u kvalifikacijskoj utakmici za svjetsko prvenstvo, u kojoj je Jugoslavija pobijedila Poljsku s 2:1.

Sudjelovao je na prvom nogometnom prvenstvu Europe koje je 1960. godine igrano u Francuskoj i bio je dio naše momčadi koja je osvojila srebrnu medalju. U polufinalnoj utakmici prvenstva, u kojoj je Jugoslavija pobijedila domaćina Francusku s visokih 5:4., Knez je u 75. minuti utakmice smanjio vodstvo Francuza na 4:3, a onda je "veliki meštar" Dražan Jerković u 77. i 78. minuti utakmice osigurao Jugoslaviji pobjedu od 5:4.

Iste 1960. godine Knez sudjeluje na Olimpijskim igrama u Rimu i osvaja zlatnu medalju. Na olimpijskom turniru igra svih pet utakmica i postiže dva zgoditka, po jedan Egipatu i Turskoj.

Doista je rijetkost, pogotovo kada se pogleda iz perspektive današnjeg vremena, da je jedan drugoligaški nogometaš u jednoj godini osvojio srebrnu medalju na europskom prvenstvu i zlatnu na olimpijskim igrama, kao što je Tomislav Knez 1960. učinio u Francuskoj i Rimu.

Tomislav Knez je bio nogometni znalac čija je lopta, kažu, "imala oči". Zbog teže ozljede koljena jedno vrijeme je pauzirao, što je dijelom zaustavilo njegov nogometni razvoj, pogotovo otkako je otišao iz Borca.

Ovaj vrhunski napadač Borca iz Banja Luke, Dinama i austrijskih klubova krajem pedesetih, zatim šezdesetih i dijelom sedamdesetih godina prošlog stoljeća, bio je odličan dribler i izrazito brz. Ukratko, nogometni as od glave do pete. Postigao je mnogo golova, riješio je mnoge utakmice, a njegova je igra uvijek bila u službi kolektiva. Njegovo je igračko geslo bilo: „Svaki postignuti gol je moje osobno zadovoljstvo. I kada daš gol, još uvijek nisi pobijedio. Međutim, pobjeda je na kraju jedna i zajednička, pripada svima skupa.“

Talentom kojeg je imao, bio je na razini svjetskih igrača, ali nažalost često i na meti nogometnih grubijana koji su divljački i krvožedno ciljali Tomislavova koljena. Danas više kao da nema igre kao što je bila Knezova. Kako sam kaže, danas je na djelu igra u kojoj dominiraju tjelesno super spremni igrači, nema više one ljepote poteza koja je privlačila gledatelje na utakmice. Nogomet su u njegovoj evoluciji ubili treneri za koje je najvažnija bila fizička snaga i maksimalna pripremljenost, pa je nažalost konstitucija igrača postala važnija od talenta.

Tomislav Knez, istinska nogometna legenda, a prije svega olimpijski pobjednik iz Rima 1960. godine.

VATERPOLO

Uroš Marović

1 odličje - Zlatna medalja: OI Meksiko 1968.

Vodeni sportovi su u tradiciji njegove obitelji.

Uroš Marović rođen je 4. srpnja 1946. godine u Beogradu. Pripada izuzetno poznatoj splitskoj obitelji Marović.

U tradiciji njegove obitelji sport je uvijek zauzimao posebno mjesto. Uroševi stričevi, Uroš i Duško, bili su poznati plivači. S tipičnim splitskim sportskim kolinom, Uroš Marović je u POŠK-u postao prvak države u plivanju na 50 metara leđno.

“Čim sam naresta za disciplinu sto leđno, to mi je bilo previše pa sam u Jadranu otiša igrat vaterpolo.” – govori Uroš. Treba reći da je stric Uroša Marovića, spomenuti Duško, pionir istraživanja povijesti sporta u Dalmaciji.

Uroš je s vaterpolom započeo u splitskom Jadranu, jasno, najprije u mlađim uzrastima, a kapicu prve momčadi nosio je od 1963. do 1966. godine. Potom je čak 12 godina igrao za beogradski Partizan, s kojim je osvojio čak 11 titula prvaka Jugoslavije.

Međutim, kada je stigao vaterpolski zov iz Dalmacije, Uroš kaže da mu srce nije moglo izdržati. Godine 1978. prihvatio je poziv korčulanskog KPK (Korčulanski plivački klub) i u najuspješnijoj sezoni u povijesti kluba, 1978. godine, jedan je od najzaslužnijih što je KPK te godine postao pobjednik Kupa europskih pobjednika kupova, kupa Jugoslavije te vicešampion Jugoslavije. Kruna te velike generacije KPK je ipak bilo osvajanje Kupa pobjednika kupova, kada je na poluzavršnom i završnom turniru u Kuparima KPK dominirao, a Uroš Marović bio jedan od najboljih igrača Korčulana. U poluzavršnici je KPK pobijedio Lokomotivu iz Sofije s 6:4, Antwerpe iz Deurene s visokih 16:0, a utakmica s mađarskim Ferencvarosom iz Budimpešte ostala je neodlučeno, 7:7, što je bilo dovoljno da KPK kao prvak skupine i mađarski Ferencvaros osiguraju igranje u finalu.

Onda, na zaprepaštenje hrvatske vaterpolske javnosti, Europska vaterpolska federacija dodjeljuje Kuparima i organizaciju završnice Kupa europskih kupova. Cijela Korčula seli u Kupare.

Na finalnom turniru, koji je igran u prosincu 1978. godine, KPK je u prvom susretu dobio talijanski Canottieri s 8:5. U drugoj utakmici domaćini su nadjačali njemački Rotte Erde s visokih 14:6. Do cilja je još ostala samo jedna prepreka, mađarski vaterpolski velikan Ferencvaros. U vrlo teškoj i dramatičnoj utakmici Mađari pobjeđuju domaćine s 10:8, ali KPK ipak osvaja Kup pobjednika kupova jer se završnica igrala turnirski, odnosno tko će sakupiti više bodova. Dva gola razlike u pobjedi Mađara nisu bila dovoljna, trebala su im tri.

Sreći Korčulana nije bilo kraja. Povijesti radi, spomenimo tu veliku korčulansku momčad: trener je bio Duško Antunović, a igrači Boško Lozica, Milovan Tomić, Uroš Marović, Slobodan Trifunović, Bojan Lozica, Žarko Lozica, Perica Radonić, Perica Richter, Ivo Lozica, Nebojša Jeričević, Velebit Veršić i Marinko Bojić.

Uroš Marović je za omladinsku reprezentaciju Jugoslavije igrao od 1964. do 1967., a potom je kapicu A reprezentacije nosio od 1966. do 1978. godine. Sudjelovao je na Olimpijskim igrama 1968. godine u Meksiku, gdje je osvojio zlatnu medalju, a kao član reprezentacije Jugoslavije bio je i na Olimpijskim igrama 1972. u Münchenu i 1976. u Montrealu.

Nosilac je mnogih sportskih odličja, od kojih se posebno ističu brončana medalja na Svjetskom prvenstvu 1973. godine u Beogradu, te također bronce na europskim prvenstvima 1970. u Barceloni i 1974. u Beču. Tu su i zlatne medalje na Mediteranskim igrama 1967. u Tunisu, 1971. u Izmiru i srebro iz Alžira 1975. godine. Ima Marović i tri medalje na Balkanskim igrama. Kao što je navedeno, kao igrač beogradskog Partizana osvojio je više državnih titula i kupova, kao i četiri Kupa europskih prvaka.

S KPK-om je osvojio Kup pobjednika kupova i kup Jugoslavije.

Uroš Marović zaslužuje da se za njega kaže da je izuzetan sportaš, plemenit i uzoran čovjek, koji je svugdje gdje je igrao bio omiljen i cijenjen.

Nakon odlaska iz KPK, prestao se aktivno baviti sportom. Svoje sportsku karijeru završio je gdje je i počeo, u Dalmaciji. Proslavljeni vaterpolist, veliki sportaš i gospodin.

Za kraj, nešto posebno. Uroš Marović je postigao odlučujući gol na Olimpijskim igrama 1968. u Meksiku, iz četverca u velikom finalu protiv SSSR-a. Rezultat je bio 13:11. Kod rezultata 11:11 i produžetaka nitko nije želio izvesti kazneni udarac. Selektor Seifert odlučio se za najmlađeg, Marovića. Opalio je poluisoku loptu baš iznad glave strašnome Rusu Guljajevu... Slavlje je moglo početi.

HRVANJE

Momir Petković

1 odličje - Zlatna medalja: OI Montreal 1976. - grčko-rimski stil srednja ktg do 82 kg

Vrhunski hrvač, jedan od najboljih u svijetu više od jednog desetljeća.

Momir Petković rođen je 21. srpnja 1953. godine u Subotici. Za sve je kriv njegov ujak Stevan Gijon. Nekadašnji reprezentativac Jugoslavije bacio je u vatru malog, uplašenog šestogodišnjeg dječaka Momira Petkovića, sebično želeći da netko u obitelji ostane u njemu tako voljenom hrvanju. Bilo je to danas daleke 1960. godine. E, baš taj mali se 16 godina kasnije popeo na najviše postolje na Olimpijskim igrama u Moskvi.

“Bilo je to početkom šezdesetih godina prošlog stoljeća, kada me ujak jedno nedjeljno jutro samo uhvatio za ruku i rekao idemo. Upitao sam gdje to idemo? – Ma idemo, nemoj ništa da brineš, samo kreni, rekao mi je. Krenuo sam sa njim na neko mjesto gdje je bilo još klinaca, i svi su se mjerili na vagi. Izmjeriše oni mene, dadoše mi broj i rekoše da čekam red. Sjećam se da su strunjače bile napolju i da su se klinci hrvali, a ja nisam imao pojma što rade. Odjednom mi je netko dobio da se spremim jer će uskoro moj red, i jednu borbu prije moje potpuno sam se oduzeo. Sakrio sam se ispod sudačkog stola ispod dugačkog bijelog stolnjaka misleći da sam siguran. Ipak su me našli i odveli na strunjaču. Za svega nekoliko sekundi neki klinac me je bacio i ja sam izgubio.” – prisjeća se Momir prvog kontakta sa hrvanjem.

Ali ne bi Petko bio šampion da se pomirio s tim. Krv je uzavrela i u šestogodišnjem dječaku stisnutih zubi, inat u očima – to je bila slika malog Momira poslije poraza.

“Kada sam sa šest godina izgubio, u mojoj svijesti se probudilo nešto što mi je govorilo da sam ja mnogo bolji nego to što mi se dogodilo i moram sam pronaći način kako da to pokažem. Baš zbog toga sam počeo da ozbiljno treniram hrvanje i maksimalno ga zavolio.” – prisjeća se Petković svojih početaka.

Matični klub Momira Petkovića je Spartak iz Subotice, ali dio karijere proveo je i u Gavriloviću iz Petrinje, u čijem je dresu osvojio titulu prvaka Jugoslavije 1972. godine u kategoriji do 82 kilograma.

Na strunjačama ovog slavnog kluba iz Petrinje proveo je tri godine, od 1970. do 1973.

Pored što je bio državni prvak iz dresa Gavrilovića, Petrović je više puta bio prvak Jugoslavije kao član svog matičnog kluba Spartaka iz Subotice.

Na međunarodnom planu, sportska karijera Momira Petkovića puna je medalja i uspjeha. Kao junior je dva puta bio viceprvak Europe. Kada je prešao među seniore, nastavio je trofejni niz. Na Mediteranskim igrama u Splitu 1979. godine osvojio je zlatnu medalju. Ima čak četiri medalje sa svjetskih prvenstava. Treće mjesto osvojio je na svom prvom Svjetskom prvenstvu 1977. godine u Goteburgu, a srebrom se okitio 1978. u Meksiku, 1979. u San Diegu i 1981. u Oslu.

Momir Petković je dva puta nastupio na olimpijskim igrama. Prvi put 1976. godine u Montrealu, gdje je osvojio zlatnu medalju među 17 natjecatelja iz isto toliko zemalja. Osam godina kasnije nastupio je na Igrama 1984. godine u Los Angelesu, gdje je osvojio četvrto mjesto.

Godine 1986. Petković je napustio Jugoslaviju i otišao u Ameriku. Surov, težak i nemilosrdan život dočeo je Momira na pragu Amerike, ali on se nije lako predao. Međutim Amerika ne bi bila Amerika da nije u stanju prepoznati kvalitete u svakom obliku. Vrlo brzo je priključen reprezentaciji SAD-a kao iskusan hrvački stručnjak, potom je jedno vrijeme bio pomoćnik izbornika reprezentacije, a već sedam godina predvodi američku reprezentaciju. Amerikanci su ga, prema vlastitom priznanju, odlično prihvatili jer nikoga ne forsira, već uvijek kaže ono što nije dobro rvačima u lice. Kao i dok je bio sportaš, Petrović je veoma otvoren, i kada osjeti da je vrijeme da hrvače nagazi to i uradi, a prepozna kada treba sportaša potapšati ili zagrliti. Kao trener i pedagog Momir se uklopio i točno razumije kako oni funkcioniraju.

Uvažavajući sve što je osvojio u drugim sredinama i u svom matičnom klubu Spartaku iz Subotice, u njegovoj velikoj sportskoj karijeri uvijek će pisati da je 1972. godine postao prvak Jugoslavije kao član Gavrilovića iz Petrinje i sto ga se našao na stranicama ove knjige, kao sportaš koji je ostavio veliki trag u hrvatskom sportu.

VATERPOLO

Andrija Popović

1 odličje - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984.

Ako se za ijednog sportaša može reći da je ostavio vidan trag u hrvatskom sportu, onda se to doista može za ovog proslavljenog vaterpolskog vratara koji je na голу zagrebačke Mladosti osvojio baš sve što se može osvojiti u klupskom vaterpolu.

Andrija Popović rođen je u 22. rujna 1959. godine u Kotoru. U rodnom je gradu započeo svoju veliku vaterpolsku karijeru. Na голу Vaterpolskog kluba Kotor, današnjeg Primorca, branio je još u mladim uzrastima i odmah je bilo jasno da je Popović vratar za velike vaterpolske domete. Vrlo brzo je stao na gol juniorske reprezentacije Jugoslavije, a nije prošlo dugo vremena i kao junior je čuvao vrata prve momčadi.

Sredinom osamdesetih godina prošlog stoljeća Kotor je imao odličnu momčad i nije ni čudno što je 1986. godine osvojio duplu krunu, odnosno prvenstvo i kup Jugoslavije. Iste godine Kotor nastupa i u polufinalu Kupa prvaka gdje ga je zaustavio njemački prvak Spandau, tada jedan od najboljih europskih klubova. Nije potrebno niti isticati da je u svim ovim uspjesima kotorskog vaterpola veliki, da budemo skromni i ne kažemo najveći doprinos dao upravo vratar Andrija Popović. Pored „vaterpolske hobotnice“ na vratima, Andrije Popovića, velike zasluge za ovu povijesnu vaterpolsku godinu u Kotoru pripadaju i Mirku Vičeviću, Emilu Nikoliću, Zoranu Gopčeviću...

Andrija Popović je proglašen najboljim sportašem Crne Gore 1985. godine, a naredne 1986. dobio je Nagradu općine Kotor.

Kada već nabrajamo Popovićeve uspjehe u kapici Kotora, recimo i to da je čuvao gol Kotorana 1977. godine u Milanu u finalu Kupa pobjednika kupova, gdje je za malo bio bolji mađarski Ferencvaros.

Kada je krajem 1987. godine zagrebačka Mladost počela formirati momčad koja će kasnije dva puta pokoriti Europu, bilo je jasno da će Popoviću ponuditi prelazak u svoje redove na Savu.

To se uskoro dogodilo i Andrija je kapicu Kotora zamijenio onom Mladosti. Na голу Mladosti Popović se doista naosvajao trofeja.

Dio je momčadi koja je osvojila prvenstvo Jugoslavije 1989. i 1990. godine, kao i kup Jugoslavije, također 1989. Na голу Mladosti je osvojio titule prvaka Mediterana 1988. i 1991. godine. Ipak, krunu karijere u klupskom vaterpolu Andrija Popović doživio je 1989. i 1990. godine kao standardni čuvar mreže Mladosti, koja je dvije godine zaredom postala prvak Europe. Uz to je još 1989. godine postala i pobjednik Superkupa Europe.

Prve godine kada je Mladost s Popovićem na голу sjela na europski tron, u finalu je pobijeđen berlinski Spandau, nakon što je u polufinalu u obje utakmice pobijeđen mađarski Vasas. Nakon što je Mladost u prvoj finalnoj utakmici u tada još Zapadnom Berlinu izgubila s 10:9, na Savi se 26. studenog 1989. u uzvratnom susretu okupilo gotovo četiri tisuće navijača, a Mladost je do trofeja došla pobjedom u produžetku s 11:9.

U drugom finalu Kupa prvaka 1990. mladostaši su u obje utakmice bili bolji od napuljskog Cantottierija. U Zagrebu su pobijedili Talijane s 10:7, a u Napulju s 11:10. Bila je to sjajna momčad koju su sačinjavali Andrija Popović, Dubravko Šimenc, Perica Bukić, Igor Milanović i drugi.

I u kapici vaterpolske reprezentacije Jugoslavije se naosvajao trofeja. Svakako najveći uspjeh postigao je na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu, gdje se zakitio zlatnom olimpijskom medaljom. Na Svjetskom prvenstvu u Španjolskoj 1986. godine zakitio se titulom prvaka svijeta. Na europskim prvenstvima 1985. u Sofiji i 1987. u Strasbourgu osvojio je srebrene medalje. Na Mediteranskim igrama u Casablanci 1983. osvojio je zlatnu medalju. Igrao je jedno vrijeme i u Španjolskoj. Kasnije je radio kao trener vaterpolskih klubova Budvanska rivijera iz Budve, Spartaka iz Subotice i vaterpolske reprezentacije Crne Gore. Bio je sportski direktor Primoraca iz Kotora. Potpredsjednik je Crnogorskog olimpijskog komiteta i predsjednik Kluba olimpijaca Crne Gore.

Diplomirao je na Fakultetu za turizam, hoteljerstvo i trgovinu u Baru. Vrlo je aktivan u društveno – političkom životu Crne Gore. Zastupnik je u Skupštini Crne Gore, predsjednik Skupštine općine Kotor, a uz sve to jedan od najtrofejnijih crnogorskih sportaša, koji je i u hrvatskom sportu ostavio velik, može se bez pretjerivanja reći i prevelik trag.

RUKOMET

Nebojša Popović

1 odličje - Zlatna medalja: OI München 1972.

Mnogi će se iznenaditi da je proslavljeni banjalučki rukometaš Nebojša Popović igrao u hrvatskom klubu i osvojio kup. Inače, diplomirao je na Medicinskom fakultetu u Zagrebu.

Nebojša Popović rođen je 28. travnja 1947. godine u Prijedoru. Igračku karijeru započeo je i završio u Rukometnom klubu Borac iz Banja Luke. U ovom klubu je počeo u juniorskoj momčadi i dogurao do prvog pivota svjetskog rukometa. Čitavog sebe, i kao rukometaš i kao zdravstveni djelatnik, dao je Banja Luci, gradu u kojemu je mnogima i danas primjer. Za samo pet godina, od prvih rukometnih koraka 1962. u juniorima Borca superiorno je osvojio mjesto u državnoj reprezentaciji. Koje li koincidencije: naslijedio je dr. Jerolima Karadžu na mjestu Borčeva pivota, a profesionalno opredjeljenje ova dva markantna pivota je medicina.

S nepunih 20 godina je počeo igrati za rukometnu reprezentaciju Jugoslavije. Debitirao je 1967. godine u Beogradu na utakmici između Jugoslavije i Bugarske. Za državnu reprezentaciju je odigrao 115 utakmica i postigao 252 pogotka.

Najveći uspjeh u dresu reprezentacije Jugoslavije ostvario je na Olimpijskim igrama 1972. godine u Münchenu, gdje je bio jedan od najboljih igrača naše reprezentacije koja je pod vodstvom Ivana Snoja i Vlade Stenzla postala olimpijski pobjednik. Nastupio je Popović i na Olimpijskim igrama 1976. godine u Montrealu.

Pored zlata s olimpijskih igara, Nebojša Popović osvojio je dvije brončane medalje na svjetskim prvenstvima, i to 1970. godine u Francuskoj i 1974. u DR Njemačkoj.

Zlatne medalje osvojio je na Mediteranskim igrama 1967. godine u Tunisu i 1975. u Alžiru.

Nebojša Popović je dva puta nastupio i za reprezentaciju svijeta.

Malo je poznato u javnosti, gotovo iznenađujuće, da je dr. Nebojša Popović jedno vrijeme početkom sedamdesetih godina prošlog stoljeća igrao za Rukometni klub Medveščak iz Zagreba. Bilo je to u vrijeme dok je bio redovni student Medicinskog fakulteta u Zagrebu.

Pored toga što je igrao u Medveščaku, s ovim je klubom 1970. godine osvojio je i kup Jugoslavije. Bila je to jedna velika generacija Medveščakovih rukometaša koju su, pored Popovića, između ostalih sačinjavali: Velimir Kljaić, Josip Milković, Zdravko Miljak, Josip Šojat, Zlatko Žagmeštar i drugi velikani hrvatskog rukometa, pod vodstvom legendarnog trenera Vilima Tičića.

I brončanu medalju koju je osvojio na Svjetskom prvenstvu 1970. godine u Francuskoj, osvojio je kao igrač Medveščaka.

Završetkom Medicinskog fakulteta u Zagrebu, dr. Popović se vraća u svoj matični Rukometni klub Borac iz Banja Luke i tada, može se bez razmišljanja reći, započinju zlatne godine ovog kluba, odnosno najtrofejnije razdoblje u povijesti.

U dresu Borca je osvojio titule prvaka Jugoslavije 1973., 1974., 1975., 1976. i 1981. godine. Bio je i dio momčadi koja je osvojila kup Jugoslavije 1972., 1973., 1974., 1975. i 1979. godine.

Najveći uspjeh na klupskom planu, u dresu Borca, postigao je 1976. godine kada je bio jedan od najboljih igrača momčadi koja je postala prvak Europe.

Dr. Nebojša Popović je pripadao onoj rukometnoj klasi čija je vrijednost mjerena znanjem i vještinom. Iako srednjeg rasta, bio je pravi sportski atleta. Čvrste muskulature i velike izdržljivosti, a na parketu pored toga i izuzetno spretan. Savršenim stilom, po eleganciji ravan baletanskoj nepogrešivosti, završavao je akcije s linije. Svojim igračkim vrlinama je obilježio jedan period svjetskog rukometa.

Ovaj proslavljeni rukometaš je u svojoj medicinskoj struci specijalizirao ortopediju. Učio je od starijih, pratio svjetska zbivanja u oblasti medicine. Posebna specijalnost su mu sportske povrede, a najuža specijalnost mu je meniskus, koji je bolika mnogih sportaša. Bio je broj jedan za meniskus u bivšoj Jugoslaviji. Mnogima je svojim rukama spasio karijere, između ostalih i proslavljenom kajakašu Matiji Ljubeku.

Po odlasku iz Banja Luke, jedno je vrijeme radio u Belgiji, a bio je šef zdravstvene struke u poznatom nogometnom klubu Standard iz Liegea. Trenutno radi kao šef klinike Aspetar u Dohi, glavnom gradu Katara, koja je specijalizirana za sport, a istovremeno je i profesor na Sveučilištu Vejl Kornel u New Yorku.

VATERPOLO

Mirko Vičević

1 odličje - Zlatna medalja: OI Seoul 1988.

Osvojio je trofej u hrvatskom klubu, a cijela mu se biografija nalazi u monografiji “Stoljeće hrvatskog vaterpola“, pa je i on zaslužio da se nađe u ovom posebnom poglavlju o olimpijcima koji su ostavili trag u hrvatskom sportu. Mirko Vičević rođen je 30. lipnja 1968. godine u Kotoru. Igračku karijeru je započeo u Primorcu iz Kotora, za koji je igrao od 1982. do 1989. godine. Najprije, jasno, u mlađim uzrastima, a potom za prvu momčad. Sa svojim matičnim klubom Vičević je osvojio titulu prvaka Jugoslavije 1986. godine.

Nakon odlaska iz Kotora, od 1989. do 1991. godine igra za splitski Jadran, s kojim je 1991. godine osvojio posljednju titulu prvaka Jugoslavije.

Kada su 1991. godine započela ratna događanja na području Jugoslavije, Vičević odlazi igrati vaterpolu van granica bivše države. Najprije je u Italiji od 1991. do 1993. godine igrač Savone, s kojom 1992. godine osvaja titulu prvaka Italije. Potom Vičević 1994. godine igra u Španjolskoj za momčad Barcelone, s kojom iste godine osvaja španjolski kup. Kasnije se ponovno vraća u Italiju i u sezoni 1995./96. igra za Pro Recco, a od 1997. do 1999. godine ponovno je u Savoni. Daljnja igračka destinacija Mirka Vičevića u Italiji je Brescia, za koju je nastupao od 1999. do 2006. godine. S ovim slavnim talijanskim klubom osvojio je titulu prvaka Italije 2003. godine, kao i Kup LEN 2003., 2005. i 2006. godine.

U kapici reprezentacije Jugoslavije se doista naosvajao medalja. Svakako najveći uspjeh u karijeri postigao je na Olimpijskim igrama 1988. godine u Seoulu, gdje je osvojio zlatnu olimpijsku medalju. Zlatne medalje osvojio je i na svjetskim vaterpolskim prvenstvima 1986. godine u Madridu i 1991. godine u Perthu.

Na Svjetskom prvenstvu u Madridu Vičević je nastupio sa samo 18 godina. To prvenstvo ga je lansiralo u elitu, o čemu kaže: “Famozno finale s Talijanima. U produžetku sam dao gol s deset metara. Kasnije će Milanović na dodavanje Šimenca pogoditi za zlato.”

Blistat će Mirko i pet godina kasnije u Perthu, na Svjetskom prvenstvu na kojemu je bio najbolji strijelac.

Na Europskom prvenstvu u Ateni 1991. godine osvojio je zlatnu medalju, a srebrenu na Europskom prvenstvu 1989. godine u Bonnu. Zlatne medalje osvojio je i na FINA kupu u Rimu 1990. godine te na Igrama dobre volje u Seattlu iste, 1990. godine.

Na Mediteranskim igrama 1991. godine u Ateni osvojio je srebrenu medalju.

Nakon prestanka igranja, Vičević je ostao u vaterpolu i u svom Kotoru. Utemeljio je Vaterpolsku akademiju Cattaro, gdje radi kao trener. Cattaro je 2010. osvojio Kup LEN-a.

Evo dijela teksta o Mirku Vičeviću koji je objavljen u monografiji “Stoljeće hrvatskog vaterpola”: “Hrvatska vaterpolska povijest bila bi okrnjena ako ne bismo spomenuli hrvatsku obitelj Vičević iz Kotora, a poglavito njena trofejna najsajnijeg izdanka Mirka Vičevića, ili kako su ih ondje nazivali «najvaterpolskiju dinastiju u Crnoj Gori». Danas posjeduju klub koji su sami utemeljili, a u kojem je Mirko trener (Cattaro). Prethodno su ispisivali povijest kotorskog Primorca.”

Mirko Vičević jedan je od rijetkih vaterpolista na svijetu koji je igrao u čak tri različite reprezentacije – SFRJ, SR Jugoslaviju i Crnu Goru. Jasno, daleko je najveće uspjehe postigao s reprezentacijom SFRJ na prijelazu osamdesetih u devedesete. O tome Mirko govori: “Igrao sam i na Olimpijskim igrama 1996. u Atlanti, ali više nisam osjećao pripadnost toj momčadi. Kako generacijski, tako i politički. Počele su podjele, a ja, kao Kotoranin, jasno sam se izjasnio za nezavisnu Crnu Goru. Najponosniji sam bio 2007. kada sam postao prvi kapetan crnogorske reprezentacije. Tada sam znao da se mogu ostaviti vaterpola.”

Ali, samo igranja, jer vaterpolu je Vičevićima u krvi. Otac Pavle je igrao, a zatim trenirao Primorac od 1976. do 1986., stric Slobodan bio je kapetan momčadi u istom klubu.

Mirko Vičević je više puta biran za najboljeg sportaša Kotora i Crne Gore. Danas je i predsjednik Hrvatskog građanskog društva Crne Gore.

NOGOMET

Miroslav Brozović

1 odličje - Srebrna medalja: OI London 1948.

Jedan od najkompletnijih sportskih ličnosti.

Miroslav Brozović rođen je 26. kolovoza 1917. godine u Mostaru. Bio je obrambeni igrač. U rodnom Mostaru 1933. godine započinje bogatu sportsku karijeru baveći se tenisom, nogometom i atletikom. Iz mostarskog Zrinskog je 1935. godine prešao u momčad zagrebačkog Građanskog, s kojim osvaja prvenstvo Jugoslavije u sezonama 1936./37. i 1939./40. S 19 godina je postao stalni prvotimac Građanskog i pune tri godine je igrao kao srednji napadač, da bi kasnije na poziciji desnog beka postao jedan od najboljih obrambenih igrača ikada rođenih na našim prostorima. Nakon Drugog svjetskog rata je nastupao za beogradski Partizan od 1945. do 1950. godine, s kojim osvaja prvenstvo Jugoslavije u sezonama 1946./47. i 1948./49., te jugoslavenski nogometni kup 1947. godine.

Bio je prvi nogometaš u bivšoj državi koji je kao kapetan momčadi primio pehar namijenjen pobjedniku jugoslavenskog nogometnog kupa.

Godine 1950. iz Partizana prelazi u Sarajevo, gdje u početku obavlja dvostruku ulogu igrača i trenera, a potom samo trenera. U karijeri je odigrao preko 1000 utakmica.

Za jugoslavensku nogometnu reprezentaciju je od 1940. do 1948. godine nastupio 17 puta. Državni dres nosio je tri puta kao nogometaš Građanskog, a 14 puta kao igrač beogradskog Partizana. Debitirao je u Budimpešti 29. studenog 1940. godine u prijateljskoj utakmici protiv domaće reprezentacije Mađarske, koja je završila neodlučeno 0:0. Od dresa reprezentacije Jugoslavije oprostio se u Varšavi 25. kolovoza 1948. godine u utakmici za Balkanski kup protiv reprezentacije Poljske, koju je Jugoslavija pobijedila s 1:0. Čak 10 puta je bio kapetan reprezentacije Jugoslavije.

Nastupio je i na Olimpijskim igrama u Londonu 1948. godine, kada je bio kapetan jugoslavenske reprezentacije koja je osvojila srebrnu medalju. Posebno se istakao na toj Olimpijadi. Bio je u pravom smislu vođa reprezentacije. Veliki autoritet, kako kod suigrača tako i kod trenera.

Po dolasku u Zagreb, počeo je kao desno krilo, a prvi mu je protivnik bio nitko drugi nego veliki Jozo Matošić. Brozović je igrao bez ikakvog respekta prema svom velikom i slavnom protivniku. Tada nitko nije ni slutio, a pogotovo to nije mogao slutiti veliki Jozo, da će taj mladić oštrog pogleda i izgleda jednog dana biti njegov nasljednik u reprezentativnom dresu. I to na istom mjestu lijevog braniča.

Za hrvatsku nogometnu reprezentaciju je kao nogometaš Građanskog od 1940. do 1944. godine nastupio 17 puta. Debitirao je u prijateljskom susretu protiv reprezentacije Mađarske u Budimpešti 2. svibnja 1940. godine (0:1), dok se od reprezentativnog dresa oprostio u Zagrebu 9. travnja 1944. u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Slovačke (7:3). Jednom je bio i kapetan reprezentacije.

Rado je Brozović spominjao utakmicu reprezentacija Hrvatske i Rumunjske u Bukureštu u listopadu 1942. godine, koja je završila neodlučeno 2:2. Znao je reći da je Hrvatska bila mnogo bolja. Vodili smo s 2:0, ali se izlaskom Kacijana iz igre sve poremetilo. Brozović je tu utakmicu, kako je pričao, posebno dobro odigrao. Bio je odlično raspoložen. Inače, bio je poznat po dugim loptama. Suvereno je otklanjao opasnost pred svojim vratima.

Iz svoje dugogodišnje bogate karijere isticao je da je najbolji nogometaš protiv koga je igrao Ferenc Puskas, a najbolji vratar naš Franjo Glaser, i odmah do njega Vladimir Beara.

Po završetku igračke karijere, ostaje u trenerskoj struci. Trenirao je Željezničara iz Sarajeva, Odred iz Ljubljane, Borca iz Banja Luke, Rudara iz Kaknja. Najveći uspjeh postiže s momčadi Sarajeva, s kojom u sezoni 1966./67. osvaja titulu prvaka Jugoslavije. Trener momčadi Sarajeva bio je u još tri navrata. Ukupno je 15 godina proveo na klupi NK Sarajevo. Trajno je obilježio nogomet na prostoru bivše države, kako u Hrvatskoj tako u Srbiji te Bosni i Hercegovini.

Bio je veliki nogometni strateg svojega vremena. Osobito se isticao u otkrivanju darovitih nogometaša.

Miroslav Brozović je preminuo 4. listopada 2006. u Mostaru, gdje i sahranjen.

NOGOMET

Milorad Diskić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Helsinki 1952.

Ovaj nogometaš dio je povijesti hrvatskog nogometa, i to one kada su se osvajale titule.

Milorad Diskić rođen je 5. veljače 1924. godine u Leskovcu u Srbiji. Igračku karijeru započeo je 1939. godine igrajući za matični klub Momčilo iz Leskovca. Od početka pa do završetka karijere igrao je na poziciji braniča i centarhalfa.

Odlaskom na odsluženje vojnog roka u Split 1946. godine, Diskić postaje igrač nogometnog kluba Mornar. Ovaj klub je formiran u travnju 1946. godine kao sekcija Sportskog društva Jugoslavenske ratne mornarice. Bio je to relativno vrlo uspješan klub s velikim brojem kvalitetnih igrača koji su služili vojni rok u Ratnoj mornarici, među kojima je bio i Milorad Diskić. Vrlo brzo je u natjecanjima dospio do Druge savezne nogometne lige. Mornar nastupa do 1949. godine, kada je političkom odlukom rasformiran.

U momčadi Mornara koja je 1949. godine osvojila drugo mjesto u tadašnjoj Drugoj saveznoj ligi pod vodstvom trenera, proslavljenog vratara Franje Glasera, koji je jedno vrijeme bio i vratar i trener, nastupali su nogometaši: vratar Rustemov, braniči Milorad Diskić, Duplancić i Petronić, stoperi Kasa, Marčetić i Cizarić, vezni Cezar, Gomeri, Kutni i Smolej, te napadači Drvodelić, Mladenović i Medved.

Prema dostupnim podacima, za vrijeme trogodišnjeg igranja u Mornara Diskić je za ovaj klub nastupio oko 150 puta. Nakon raspuštanja Mornara, Milorad Diskić 1949. godine postaje nogometaš Hajduka i bijeli dres nosi do studenog 1950. godine. U godinu dana, koliko je nosio dres Hajduka, Diskić je bio dio šampionske momčadi Hajduka koja je pod vodstvom trenera Luke Kaliterne 1950. godine osvojila prvenstvo Jugoslavije bez poraza. Za Hajduk je ukupno odigrao 24 utakmice.

Tako se Diskić svrstao među vrsne nogometaše Hajduka koji su pedesetih godina prošlog stoljeća ispisali najljepše stranice u povijesti splitskog kluba. Bilo je to vrijeme Beare, Kokeze, Brokete, Vukasa, Frane Matošića, Luštica, Katnića i drugih hajdukovih velikana.

Hajduk je napustio u studenom 1950. godine, kada je postao nogometaš Crvene Zvezde. U "crveno – belom" dresu je igrao do 1953. godine.

Odmah po dolasku na Marakanu, Diskić u prosincu 1950. godine sa Zvezdom osvaja kup Jugoslavije. Standardni je dio momčadi Crvene Zvezde koja je 1951. i 1953. godine osvojila titulu prvaka Jugoslavije. U Zvezdi je najčešće igrao na poziciji desnog stopera u paru s Predragom Đajićem. Za Crvenu Zvezdu je odigrao 49 prvenstvenih utakmica.

Poslije odlaska iz Zvezde, Diskić je od 1953. do 1958. godine igrao za Radnički iz Beograda. Bilo je to vrijeme kada je ovaj klub bio u vrhu jugoslavenskog nogometa i dvije godine osvajao treće mjesto u prvenstvima Jugoslavije. S "majstorima s Dunava", kako su tada nazivali Radnički, igrao je 1957. godine u finalu kupa Jugoslavije, gdje su poraženi od Partizana s 5:3 iako su na poluvremenu vodili s čak 3:0.

U reprezentaciji Jugoslavije nije odigrao niti jednu minutu, iako je često bio u konkurenciji za nacionalnu momčad. S reprezentacijom je sudjelovao na Olimpijskim igrama u Helsinkiju 1952. godine kada su plavi osvojili srebrnu medalju, ali je bio zamjena i nije ulazio u igru. Izbornik Aleksandar Tirnanić na cijelom olimpijskom turniru nije izvršio niti jednu zamjenu, pa je svih šest utakmica odigrala postava: Beara, Stanković, Crnković, Z. Čajkovski, Horvat, Boškov, Ognjanov, Mitić, Bobek, Vukas i Zebec. Tako Diskić nije dobio šansu da debitira za nacionalnu momčad i postane član čuvene olimpijske ekipe, ali i on spada u olimpijske medaljonoše.

Međutim, samo Diskićevo prisustvo u ovakvoj konkurenciji dokaz je njegove igračke kvalitete.

Iako nije rođen u Hrvatskoj niti je olimpijsku medalju osvojio iz hrvatskog kluba, Milorad Diskić je kao član šampionske momčadi Hajduka iz 1950. godine ostavio trajan pečat u hrvatskom nogometu. I zato je i on našao svoje zasluženo mjesto u ovoj knjizi.

Vrsni branič, a još bolji stoper.

Milorad Diskić preminuo je 5. rujna 1995. godine u Beogradu, a sahranjen je u mjestu Crapaja kod Pančeva.

HRVANJE

Ivica Frgić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Montreal 1976. - grčko-rimski stil bantam ktg do 57 kg

Plavokosi Hrvat koji je s godinama dominirao svjetskim strunjačama. Ivica Frgić rođen je u 18. srpnja 1953. godine Somboru. U njegovom sportskom životu postoje tri faze djelovanja. Prva je bila natjecateljska, u kojoj je bio izuzetno uspješan i na domaćoj i na međunarodnoj sceni. U drugoj se bavio trenerskim poslom u svom Radničkom, a stigao je i do dužnosti trenera reprezentacije. U trećoj fazi, koja je u tijeku, vodi somborski hrvački klub kao direktor, a angažiran je i u drugim sportskim organizacijama.

Sve je počelo kada je kao desetogodišnjak počeo s hrvanjem u svom rodnom Somboru. Nakon prvih hrvačkih zahvata dolazi u Zagreb, gdje je član Hrvačkog kluba Lika od 1968. do 1972. godine. U ovom klubu osvojio je prvenstvo Jugoslavije 1970. godine u kategoriji do 52 kilograma, na prvenstvu države koje je održano u Zrenjaninu 16. i 17. svibnja 1970. godine. Iste godine i u istoj kategoriji Frgić je prvak Jugoslavije i u juniorskoj konkurenciji.

Nakon napuštanja glavnog grada svih Hrvata, Frgić se početkom 1973. godine vraća u rodni grad i postaje član Hrvačkog kluba Elektrovovodina (danas Radnički), za koji nastupa do 1980. godine.

Prvak Jugoslavije u bantam i pero kategoriji u hrvanju grčko-rimskim stilom, pored navedene 1970. godine, Ivica Frgić bio je još 1973., 1975., 1976., 1977., 1978. i 1979. godine.

Pored uspjeha na domaćoj sceni, Frgić je redoviti član i reprezentacije Jugoslavije u čijem dresu postiže odlične rezultate. Priznaje da su mu u svijetu hrvanja najviše pomogli poznati trener Ivan Čučić i Svetimir Damjanović. Prvi uspjeh na međunarodnoj sceni ostvario je kao junior zagrebačke Like, i to 1970. godine kada je na Europskom prvenstvu u švedskom Huskvanu osvojio srebrnu medalju u kategoriji do 56 kilograma.

Prvi veći uspjeh na međunarodnoj sceni u seniorskoj konkurenciji je ostvario 1973. godine, kada je osvojio treće mjesto na Europskom prvenstvu u Helsinkiju. Potom je 1974. godina na Svjetskom prvenstvu u Katowicama ponovno brončani. Najveći uspjeh do tada je postigao 1975. godine na Europskom prvenstvu u Ludwigshafenu, gdje je postao europski prvak sa ostvarenih svih sedam pobjeda i samo jednim izgubljenim bodom.

Na Olimpijskim igrama 1976. godine u Montrealu u bantam kategoriji do 57 kilograma grčko-rimskim stilom osvojio je srebrnu medalju. Zlato mu je izmaklo za samo 27 sekundi. Tako reći, ispred nosa mu ga je oteo Finac Pergi Ukola.

“Prvi put se dogodilo da sam sebe prije kraja borbe vidio kao pobjednika. Gledao sam u semafor i već se radovao zlatu. Međutim, to me koštalo poraza.” – sjeća se Montreala Ivica Frgić.

Naredne 1977. godine Frgić je na Svjetskom prvenstvu u švedskom Gotebourgu ponovno brončani. Zatim je iduće 1978. na Svjetskom prvenstvu u Meksiku Frgić opet brončani.

Na Mediteranskim igrama 1975. u Alžiru i 1979. godine u Splitu osvojio je zlatne medalje.

Nastupio je Frgić i na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi, gdje je osvojio četvrto mjesto. Na ovim je igrama završila njegova međunarodna karijera. Neugodna ozljeda ramena i teška operacija omela ga je da se nađe na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu. Nedugo zatim se oprostio od strunjače. Zatim je nepunih pet godina radio kao trener reprezentacije Jugoslavije, a bio je i Predsjednik Skupštine Hrvačkog saveza Jugoslavije.

Više godina predaje predmet hrvanje na Sportskoj akademiji u Novom Sadu. Ako je itko pozvan da prenosi hrvačko znanje na prostorima bivše države, onda je to svakako Ivica Frgić.

Proglašen je najboljim sportašem Sombora 20. stoljeća. Godine 1975. dobio je Spartakovu nagradu, najviše vođansko priznanje u sportu, a 2009. je dobio istu nagradu, samo sada za životno djelo.

Trenutno obnaša i dužnost predsjednika Hrvačkog kluba Radnički iz Sombora.

Ipak, kada se podvuče crta na ovu vrlo uspješnu karijeru, u njoj su nezaobilazne četiri zagrebačke godine, kada je počeo osvajati prve titule kako na domaćoj tako i na međunarodnoj sceni.

I Ivica Frgić je dio sportske baštine hrvatskog naroda.

KOŠARKA

Zdravko Radulović

1 odličje - Srebrna medalja: OI Seoul 1988.

Kada netko da hrvatskom sportu koliko je dao junak ove priče, onda doista zaslužuje da se nađe na stranicama ove knjige iako je olimpijsku medalju osvojio kao igrač Bosne iz Sarajeva.

Zdravko Radulović rođen je 12. prosinca 1966. godine u Nikšiću, u Crnoj Gori. Započeo je igračku karijeru u rodnom gradu, potom je prvotimac Budućnosti iz Titograda, a već s 18 godina, 1984., Zdravko je postao košarkaš Bosne iz Sarajeva, tada jedne od najboljih momčadi u Europi. Čim je stigao u glavni grad Bosne i Hercegovine, Radulović je iste 1984. godine osvojio kup Jugoslavije. Nije potrebno niti isticati da je tijekom šestogodišnjeg igranja u Skenderiji bio jedan od najboljih igrača kluba.

Nakon odlaska iz Bosne, Radulović od 1990. do 1993. godine igra za momčad zagrebačke Cibone. Bilo je to vrijeme raspada bivše države, kada su mnogi sportaši koji su bili razasuti diljem bivših šest republika „hvatali crtu“ i vraćali se kući strahujući od rata. Zdravko Radulović za to nije mario. Idealno se uklopio u momčad Cibone, kao da je tu cijelu karijeru. Dapače, kao tada već vrlo iskusan igrač, postao je predvodnik jedne nove generacije Cibone.

Tada je Zdravko bio i na samom pragu da postane reprezentativac Hrvatske, ali su započeli problemi. U rodnom Nikšiću započele su prijetnje njegovoj obitelji i Radulović je, mada teška srca, donio odluku o neigranju za hrvatsku reprezentaciju.

Kada doslovce nije smio obući hrvatski kockasti dres, još je s većim žarom igrao za Cibonu, u kojoj je bio do 1993. godine. S ovim klubom je osvojio titulu prvaka Hrvatske 1992. i 1993. godine.

Nakon odlaska iz Zagreba, sezonu 1993./94. provodi u Grčkoj kao košarkaš Arisa. Narednu sezonu 1994./95. provodi ponovno u Zagrebu, ali je sada košarkaš Zrinjevca. Zatim ga košarkaški put odvodi u Sloveniju, gdje je u sezoni 1995./96. igrač Union Olimpije iz Ljubljane. Opet se vraća u Zagreb, sada, može se reći, u svoju Cibonu, gdje igra od 1996. do 1998. godine i s kojom 1997. i 1998. godine osvaja titulu prvaka Hrvatske.

Potom je kratko 1998. godine igrač Antalyspora iz Turske. Sezonu 1998./99. provodi u Izraelu kao košarkaš slavnog Maccabija iz Tel Aviva.

Nakon odlaska iz Izraela, Radulović je od 1999. do 2001. godine košarkaš poljskog prvoligaša Czarni Slupsk. Posljednju igračku sezonu u karijeri, onu 2001./02., proveo je u Austriji igrajući za momčad Traiskirchen Lions.

Od 1988. do 1989. godine je nastupao za košarkašku reprezentaciju Jugoslavije. Na Olimpijskim igrama u Seoulu 1988. godine osvojio je srebrnu medalju, što je zasigurno najveći uspjeh u njegovoj igračkoj karijeri. Pored Radulovića, od „naših“ košarkaša srebrom su se na ovim igrama zakitili Dražen Petrović, Toni Kukoč, Dino Rađa, Stojko Vranković, Zoran Čutura, Danko Cvjetičanin i Franjo Arapović. S Radulovićem, osam hrvatskih od ukupno 12 košarkaša, što najbolje govori zaslugama hrvatskih košarkaša u osvajanju srebra u Seoulu.

Nakon olimpijskih igara je nastupio za reprezentaciju Jugoslavije i 1989. godine na Europskom prvenstvu u Jugoslaviji, gdje se zakitio titulom prvaka Europe.

Nakon završetka igračke karijere Radulović je, jasno, ostao uz košarkaški teren, sada kao trener. Prva trenerska destinacija u sezoni 2006./07. bio mu je Košarkaški klub Zagreb, zatim je od 2007. do 2009. godine trener zagrebačke Cedevite, a potom 2010. i svoje Cibone.

Zdravko Radulović nesporno je veliko košarkaško ime na ovim prostorima. Koliko je bio cijenjen u Sarajevu najbolje govori podatak da je u Skenderiji godinama visio transparent na kojem je pisalo: „Zdravko je Bog“. Priznaje da iskreno žali samo za jednom prigodom u karijeri. Sve je bilo dogovoreno da 1992. godine obuče dres hrvatske reprezentacije na Olimpijskim igrama u Barceloni. Tako bi i u hrvatskom dresu osvojio olimpijsko srebro. Ali tada mu je u Nikšiću u bratovu ljekarnu kao upozorenje postavljena bomba, a o prijetnjama da i ne govorimo.

Za kraj, jedna zanimljivost. U dresu Cibone je u sezoni 1992./93. bio najbolji strijelac Eurolige s prosjekom koševa 23,9 po utakmici.

Ovaj podatak dovoljno govori o učinkovitosti na parketu Zdravka Radulovića.

VATERPOLO

Ratko Rudić

1 odličje - Srebrna medalja: OI Moskva 1980.

Ovaj proslavljeni vaterpolist i vaterpolski trener ne da zaslužuje tekst, nego je i knjiga malo! Njegova velika karijera ne može stati niti na tisuću stranica.

Ratko Rudić rođen je 7. lipnja 1948. godine u Beogradu. Uvijek je zahtijevao puno od svojih igrača, ali je zato imao rezultate. Većina trenera zna raditi svoj posao, no Rudić je ukupno u igračkoj i trenerskoj karijeri osvojio 64 trofeja, od čega je u izborničkoj karijeri osvojio 36 medalja na velikom natjecanjima, 10 s Hrvatskom, što ga čini najtrofenijim vaterpolskim trenerom svih vremena te drugim najuspješnijim izbornikom u povijesti svih sportova nakon brazilskog odbojkaškog stručnjaka Bernarda Roche de Rezendea, koji u svojoj bogatoj riznici ima 45 odličja.

No, podimo redom. Vaterpolo je počeo igrati 1958. godine u Jedinstvu iz Zadra, a zatim je od 1963. do 1971. godine igrač splitskog Jadrana, s kojim 1967. godine osvaja zimsko prvenstvo Jugoslavije. Nakon odlaska iz Splita deset godina, odnosno od 1971. do 1981., igra za beogradski Partizan. U desetljeću u kapici Partizana, Rudić je osvojio prvenstvo Jugoslavije 1972., 1973., 1974., 1975., 1977., 1978. i 1979. godine. Zimsko prvenstvo osvojio je 1972. godine. Kup Jugoslavije osvojio je 1974., 1974., 1975., 1977., 1978. i 1979. godine. S Partizanom je bio prvak Europe 1974. i 1975. godine. Kao igrač je osvojio brojne trofeje. Nastrupio je kao igrač – pričuva na Olimpijskim igrama u Meksiku 1968. godine, kada je osvojena zlatne medalja. Osvojio je srebrnu medalju na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi, a igrao je i na igrama 1972. godinu u Münchenu. Na Svjetskom prvenstvu u Beogradu 1973. godine osvojio je brončanu medalju. Brončane medalje osvojio je na europskim prvenstvima 1970. godine u Barceloni i 1974. u Beču, dok je 1977. u Jonkopingu osvojio srebro. Na FINA kupu u Beogradu i Rijeci 1979. godine osvojio je brončanu medalju. Zlatne medalje osvojio je na Mediteranskim igrama 1971. u Izmiru i 1979. u Splitu, a srebro 1975. u Alžiru. Kao trener, postigao je kao nitko u svijetu vaterpola. Karijeru je započeo kao trener juniora Partizana od 1980. do 1983. godine. Zatim je od 1983. do 1984. godine izbornik juniorske reprezentacije Jugoslavije. Nakon toga je od 1984. do 1988. godine izbornik seniorske reprezentacije Jugoslavije. Potom je od 1988. do 1990. trener beogradskog Partizana. Izbornik reprezentacije Italije je od 1990. do 2000. godine. Potom je izbornik SAD-a od 2001. do 2004., a izbornik hrvatske vaterpolske reprezentacije je od 2005. do 2012. godine, kada je postao sportski direktor reprezentacije.

Tri puta zaredom je osvajao olimpijska zlata s Jugoslavijom, 1984. u Los Angelesu i 1988. u Seoulu, potom s Italijom 1992. u Barceloni. Na Olimpijskim igrama 1996. u Atlanti s Italijom je osvojio broncu, a s hrvatskom reprezentacijom na Igrama 2012. u Londonu ponovno se zakitio zlatnom medaljom. Kao izbornik je na svjetskim prvenstvima osvojio pet medalja. Najprije je osvojio zlato s Jugoslavijom 1986. u Madridu, potom ponovno zlato, ovog puta s Italijom 1994. godine u Rimu. Dolaskom na klupu hrvatske reprezentacije osvojio je tri medalje na svjetskim prvenstvima: zlato 2007. u Melbourneu te broncu 2009. u Rimu i 2011. u Šangaju. Kao izbornik juniorske reprezentacije Jugoslavije osvojio je srebro na Svjetskom prvenstvu u Jugoslaviji 1983. godine.

Na prvenstvima Europe osvojio je šest medalja, i to: s reprezentacijom Jugoslavije srebrne medalje 1985. u Sofiji i 1987. u Strasbourgu, s Italijom je osvojio zlato 1993. u Sheffieldu i 1995. u Beču te broncu 1999. u Firenci, dok je zlatnu medalju osvojio s Hrvatskom na Europskom prvenstvu 2010. u Zagrebu. Treba reći da je Rudić i na juniorskim prvenstvima Europe osvajao medalje, i to 1983. i 1984. u Jugoslaviji po srebro. Na Panameričkim igrama 2003. godine osvojio je zlatnu medalju s reprezentacijom SAD-a. Na natjecanjima Svjetske lige Rudić je osvojio broncu 2003. sa SAD-om, u New Yorku. Potom je kao hrvatski izbornik osvojio četiri odličja, i to: 2009. u Podgorici srebro, 2010. u Nišu broncu, 2011. u Firenci ponovo broncu i 2012. u Almati zlato. Na natjecanjima Svjetskog kupa osvojio je pet medalja: s Jugoslavijom zlato 1987. u Solunu, potom s Italijom zlato 1993. u Ateni te srebro 1995. u Atlanti i 1999. u Sydneyu. S Hrvatskom je osvojio srebro 2010. u Oradeu.

Kao izbornik reprezentacije Italije osvojio je zlatne medalje na Mediteranskim igrama 1991. u Bariju i 1993. u francuskom Languedoc – Roussillonu. S Jugoslavijom je na Univerzijadi u Kobeu 1985. godine osvojio srebro, a dvije godine kasnije u Zagrebu je osvojio broncu.

Godine 1989. dobio je Nagradu AVNOJ-a. Član svjetske vaterpolske Kuće slavnih je postao 2007. Iste godine je dobio hrvatsku Državnu nagradu za sport Franjo Bučar, a 2012. je dobio Državnu nagradu za životno djelo u sportu Franjo Bučar. Godine 2012. predsjednik Republike Hrvatske Ivo Josipović ga je odlikovao Redom kneza Branimira s ogrlicom.

Odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora proglašen je najboljim hrvatskim trenerom 2007. i 2012. godine.

KOŠARKA

Jurij Zdovc

1 odličje - Srebrna medalja: OI Seoul 1988.

U smiraj karijere stigao je u Split i odmah osvojio trofej. Jurij Zdovc rođen je u Mariboru 13. prosinca 1966. godine. Igračku karijeru počeo je u juniorima Košarkaškog kluba Comet iz Slovenskih Konjica. Vrlo brzo prometnuo se u jednog od najboljih mladih igrača u tadašnjoj Jugoslaviji i godine 1983. postao je igrač ljubljanske Union Olimpije. Dolaskom u ovaj uvijek jaki slovenski košarkaški klub, Zdovc je nastavio s odličnim igrama i vrlo rano postao je glavni igrač kluba. Dres Olimpije nosi do 1991. godine, kada odlazi u Italiju i u sezoni 1991./92. je član momčadi Virtus iz Bologne. Završetkom navedene sezone, odlazi u Francusku i u sezoni 1992./93. je košarkaš slavne momčadi CSP Limoges. U ljeto 1993. godine odlazi u Grčku i postaje igrač Iraklisa iz Soluna, gdje se zadržao do 1997. godine kada se vraća u Francusku i postaje košarkaš Racinga iz Pariza. Iste godine Zdovc odlazi i u Tursku, gdje igra za momčad Tofasa.

Zatim se vraća u Sloveniju i od 1998. do 2000. godine ponovno je košarkaš Union Olimpije. Narednu sezonu 2001./02. ponovno provodi u Grčkoj, gdje igra za momčad Panionios. Zatim se ponovno vraća u Union Olimpiju, čiji dres nosi u sezoni 2001./02. Narednu sezonu 2002./03. provodi u Geoplan Slovanu iz Ljubljane, a posljednji klub za koji je u karijeri igrao bio je Košarkaški klub Split, za koji je igrao 2003. godine kada je završio s igranjem košarke.

Igračka karijera Jurija Zdovca prepuna je trofeja i priznanja. S Union Olimpijom je osvojio titule prvaka Slovenije 1999. i 2002. godine, kao i slovenski kup 1999., 2000. i 2002. godine. S ovim klubom je bio i prvak Jadranske lige 2002. godine.

Kao član francuskog Limogesa je 1993. godine osvojio titulu prvaka Europe i prvenstvo Francuske.

Godine 1997. s Racingom iz Pariza također je osvojio titulu prvaka Francuske.

Posljednji igrački trofej u karijeri osvojio je 2003. godine, kada je bio jedan od najboljih igrača Košarkaškog kluba Split koji je te godine osvojio dosad jedinu titulu prvaka Hrvatske.

I u dresu reprezentacije Jugoslavije je osvojio veliki broj odličja.

Na Olimpijskim igrama u Seoulu 1988. godine osvojio je srebrnu medalju. Na Svjetskom prvenstvu u Argentini 1990. godine bio je dio reprezentacije Jugoslavije koja je postala prvak svijeta.

Na europskim prvenstvima 1989. u Jugoslaviji i 1991. godine u Italiji osvojio je zlatne medalje.

Kada se ostavio aktivnog igranja košarke, Zdovc je odmah sjeo na trenersku klupu. Najprije je krajem 2003. i početkom 2004. godine bio pomoćni trener u Krki iz Novog Mesta, a onda se ponovno vratio u Split, ovog puta kao trener momčadi KK Split, s kojim 2004. godine osvaja kup Hrvatske. U Splitu se nakon osvajanja kupa zadržao kratko te se potom vratio u Sloveniju, gdje je u sezoni 2004./05. trener Geoplan Slovana iz Ljubljane. Potom odlazi u Grčku, ovog puta kao trener i igrač u momčadi Iraklisa, gdje ostaje 2005. godine.

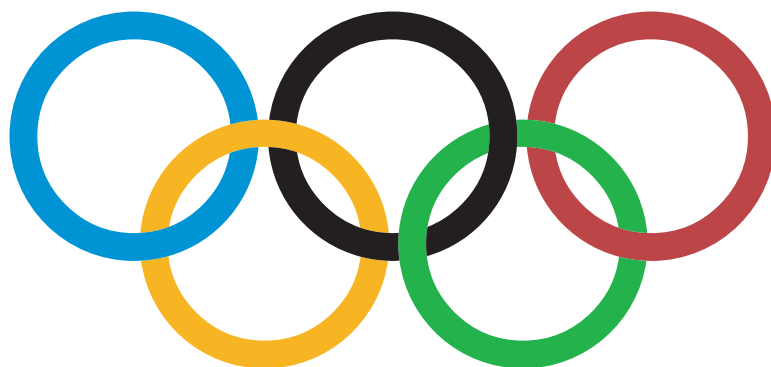
U sezoni 2006./07. Zdovc je ponovno u Sloveniji i sportski je direktor Union Olimpije. Nakon toga odlazi u Bosnu i Hercegovinu i u sezoni 2007./08. trenira Bosnu iz Sarajeva, s kojom 2008. osvaja titulu prvaka države. Zatim se ponovno vraća u Union Olimpiju, sada kao trener od 2009. do 2011. godine. U ovom razdoblju s Union Olimpijom osvaja titulu prvaka Slovenije 2009., kao i slovenski kup 2009., 2010. i 2011. godine. Dok je bio trener Olimpije, Jurij Zdovc je bio i izbornik slovenske reprezentacije od 2009. do 2010. godine.

Od 2011. godine trener je u Rusiji, gdje uspješno vodi momčad Spartaka iz Sankt Peterburga.

Treba reći da je 2012. godine proglašen najboljim europskim košarkaškim trenerom.

Zbilja impozantna sportska karijera, kako igračka tako i trenerska. Iako je kratko bio u hrvatskom klubu, dao je veliki doprinos da Split prvi put u povijesti osvoji prvenstvo Hrvatske i tako je našao mjesto na stranicama ove knjige. U Split je došao na nagovor Dina Rađe i trenera Petra Skansija, a nakon 12 godina uspjeli su u Split vratiti titulu prvaka države, ali sada Hrvatske.

Uvijek je ostao u dobrim odnosima s kolegama iz reprezentacije bivše Jugoslavije, a kaže da dva košarkaša kakvi su bili pokojni Dražen Petrović i Toni Kukoč teško da će se više roditi na ovim našim prostorima.

ROĐENI NA PODRUČJU DANAŠNJE HRVATSKE,
OSVAJALI SU OLIMPIJSKE MEDALJE
ZA REPUBLIKU ITALIJU
NAKON RAPALSKOG SPORAZUMA 1920.

JEDRENJE

Agostino Straulino

2 odličja - Zlatna medalja: OI Helsinki 1952. - klasa zvijezda
Srebrna medalja: OI Melbourne 1956. - klasa zvijezda

Ovom vrhunskom sportašu najbolje govori podatak da je šest puta kao jedriličar sudjelovao na olimpijskim igrama.

Agostino Straulino rođen je u Malom Lošinj 10. listopada 1914. godine. Nakon završetka Pomorske škole u Malom Lošinj, a prije odlaska u vojsku, otac mu je dozvolio da provede dvije bezbrižne godine bez ikakvih obveza. S dvadeset godina krenuo je na Vojno – pomorsku akademiju u Livorno gdje odmah primjećuju njegove dobre kormilarske sposobnosti, tako da su ga odmah uključili kao rezervu u momčad Italije za Olimpijske igre 1936. godine u Berlinu. Kada je započeo rat, bio je ukrcaj na krstarici Garibaldi, na kojoj je ostao do 1942. godine kada se priključio grupama Gamma. Nakon 1943. pokušava se vratiti kući i nakon niza tragičnih događaja uspijeva pobjeći i stići do Trsta. Završetkom rata vraća se u ratnu mornaricu, gdje ga čeka težak posao razminiranja talijanskih luka.

Nakon razočaranja na Olimpijskim igrama 1948. godine u Londonu, započinje osvajati naslove i pobjede. Nicolò Rode, njegov lošinjski prijatelj iz djetinjstva, postao je vrlo rano njegov idealni partner. U zapanjujućem nizu osvajaju talijanska, europska i svjetska prvenstva. Nije bilo prostora za druge jer su oni pobjeđivali doslovce u svakoj regati.

Između 1949. i 1956. godine, u klasi zvijezda, osvojili su Straulino i Rode osam uzastopnih naslova prvaka Europe. Prije toga su osvojili još dvije medalje, 1936. srebro te 1938. prvo zlato. A poslije nastupa s Rodeom još je osvojio zlato 1959. u klasi zvijezda te broncu 1963. u klasi IOR. Ukupno 12 medalja.

Na svjetskim prvenstvima u jedrenju Straulino je osvojio čak sedam medalja: 1939. u Kielu srebro, 1948. u Cascaisu također srebro, potom je svjetski prvak 1950. u Chicagu i 1953. u Napulju. Godine 1954. na Svjetskom prvenstvu, ponovno u Cascaisu, Straulino i Rode su brončani, a 1956. ponovno u Napulju su zlatni. I na kraju 1965. još jedno zlato u klasi 5.5 S:I.

Na Olimpijskim igrama 1952. godine u Helsinkiju osvajaju olimpijsko zlato u klasi star (zvijezda). Na igrama četiri godine kasnije, 1956. u Melbournu, dvojac koji je pobijedio tri plova gubi za nekoliko bodova zlatno odličje te se moraju zadovoljiti srebrom.

Bio je ukupno 12 puta prvak Italije, 11 puta u klasi zvijezda i jednom 1938. u klasi 6m S:I. Osvojio je i međunarodna prvenstva Norveške (1937.), Francuske (1959. i 1960.) i Njemačke (1955., 1956. i 1959.)

Nakon igara u Melbournu Rode je prestao jedriti, a Straulino nastavlja s novim partnerom Carlom Rolandijom i nastupa na Olimpijskim igrama 1960. godine u Rimu, gdje osvajaju četvrto mjesto. Isto mjesto osvojio je i na svojim posljednjim, šestim Olimpijskim igrama, 1964. godine u Tokiju.

Godine 1961. Straulino, tada kapetan fregate, vodi Corsara II sve do Los Angelesa, prolazeći kroz Panamu gdje ga je čekala Transpacific Race, regata iz Los Angelesa za Honolulu, dužine 2225 milja. Od 1962. godine Straulino napušta klasu Star i iskušava jedrilice od 5,5 metara S:I. te sudjeluje na raznim regatama i oduševljava se tom klasom.

Godine 1965. zapovjeda školskim brodom Amerigo Vespucci, a njegovi podvizi tijekom cijelog razdoblja upravljanja jedrenjakom punili su kolumne talijanskih i stranih novina. Straulino napušta aktivnu službu 1972. godine s činom admirala divizije. Godine 1973. brodo vlasnica Marina Spaccarelli – Bulgari povjerava mu Ydru 11, s kojom pobjeđuje na One Ton Cupu u Porto Cervu i tada prestižnu regatu Giraglia. Osvajanje One Ton Cupa nije obustavilo natjecateljske aktivnosti Agostina Straulina, koji je nastavio sudjelovati i pobjeđivati na mnogim regatama za veterane preko 60 godina sve do 2002. godine, kada je posljednji put sudjelovao na regati. Vrijedno je istaknuti da je od 1997. do 2002. pet puta pobjeđivao na talijanskoj veslačkoj regati. Peti i posljednji put pobijedio je u 88. godini, dvije godine prije svoje smrti.

Straulino je bio pokretač osnivanja jedriličarske Lošinjske regate.

Godinama je živio u Rimu, a kad je god mogao, volio je dolaziti na Lošinj svojom brodicom Kerkyra.

Imao je nadimak Mag vjetra jer je znao nanjušiti promjenu vjetra prije no što bi došla. Predsjednik Republike Italije Carlo Azeglio Ciampi ga je 2001. imenovao Viteзом Velikog Križa i odlikovao ordenom za zasluge. Počasnim građaninom Malog Lošnja proglašen je 2000. godine.

Agostino Straulino preminuo je 14. prosinca 2004. godine u Rimu. Nakon posljednjeg ispraćaja u Rimu, helikopterom Ratne mornarice Italije prema vlastitoj želji prebačen na rodni otok Lošinj, gdje je sahranjen u obiteljskoj grobnici na groblju Svetog Martina.

JEDRENJE

Nicolò Rode

2 odličja - Zlatna medalja: OI Helsinki 1952. - klasa zvijezda
Srebrna medalja: OI Melbourne 1956. - klasa zvijezda

Zajedno sa Straulinom činio je veliki, zasigurno jedan od najvećih tandema u povijesti jedrenja. Nicolò Rode rođen je 1. siječnja 1912. godine na Malom Lošinju. Nakon navršenih 18 godina te nakon završetka srednje Pomorske škole 1929. godine, upisuje mornaričku akademiju u Livornu, koju poslije uspješno i završava.

Drugi svjetski rat dočekao je u činu poručnika trgovačke mornarice te je mobiliziran u rat na brod Bolzana. Tu se dodatno usavršava i prisustvuje raznim tečajevima, poglavito za promatrače zrakoplova i vožnju hidroavionom.

Godine 1935. u Napulju se prvi put sastaje sa Straulinom, sunarodnjakom iz hrvatskih krajeva. Te godine prvi put zajedno sudjeluju na jednoj regati i mimo svih očekivanja pobjeđuju i europske prvake. Bilo je već tada jasno da su Straulino i Rode jedriličarski tandem koji će obilježiti povijest. Njihovo partnerstvo trajalo je više od dvadeset godina, u kojem će vremenu doslovce pokoriti jedriličarski svijet.

Zajedno s Titom Nordiom 1947. osvaja Europsko prvenstvo u Napoliju, klasa zvijezda.

Nakon razočarenja na Olimpijskim igrama 1948. godine u Londonu, započinju osvajati naslove i pobjede. U zapanjujućem nizu osvajaju talijanska, europska i svjetska prvenstva. Nije bilo prostora za druge jer su oni pobjeđivali doslovce u svakoj regati.

Između 1949. i 1956. godine, u klasi zvijezda, osvojili su Straulino i Rode osam uzastopnih naslova prvaka Europe.

Na svjetskim prvenstvima u jedrenju Rode je osvojio čak šest medalja: 1939. u Kielu srebro, 1948. u Cascaisu također srebro, potom je svjetski prvak 1952. ponovno u Cascaisu i 1953. u Napulju. Godine 1954. na Svjetskom prvenstvu, ponovno u Cascaisu, Straulino i Rode su brončani, a 1956. ponovno u Napulju su zlatni.

Na Olimpijskim igrama 1952. godine u Helsinkiju osvajaju olimpijsko zlato u klasi star (zvijezda). Na igrama četiri godine kasnije, 1956. u Melbourneu, dvojac koji je pobijedio tri plova gubi odličje za nekoliko bodova zlatno te se moraju zadovoljiti srebrom.

Bilo je to posljednji put da su jedrili zajedno, ali Rode i dalje jedri sve do 1960. godine, osvaja prvenstva Italije i razne regate.

Nakon završetka lgara u Melbourneu, Rode se više okreće aktivnoj službi u trgovačkoj mornarici, a sve manje jedri. Pored aktivnog obavljanja svog posla, Rode je i konzultant za jedrenje u mornaričkoj akademiji i na Institutu Naval Morosini.

Objavljivao je iz područja jedrenja i stručne radove, a najpoznatiji, pod nazivom "Jedrenjaci i utrke", mu je objavljen 1968. godine i doživio je prijevod na francuski i njemački jezik.

Nicolò Rode je bio poliglot. Savršeno je poznao nekoliko jezika, a tijekom putovanja diljem svijeta bio je zadužen za odnose s javnošću i vršio je ulogu prevoditelja na brodovima.

Nakon znanstvenog rada objavljenog 1968., nastavio je objavljivati stručne radove u raznim svjetskim časopisima, najviše na francuskom 1969., 1970. i 1973. godine.

Objavio je čak i šest stručnih knjiga o jedrenju, koje su prevedene na više jezika, a neke su doživjele i ponovna izdanja. Ovaj podatak najbolje govori koliko je jedrenje Rode bilo blisko.

Naime, vidljivo je da se Rode nakon završetka aktivne jedriličarske karijere opredijelio za naučni pristup istom sportu, u čemu je bio uspješan kao i prethodno na regatnom polju.

Rode je rođen 1. siječnja. Uvijek je volio u svemu biti prvi i što bi god postavio sebi za cilj, on bi to i ostvario.

Usporedno s pomorstvom, Rode je studirao i violinu, ali je znao svirati i klavir, gitaru i harmoniku. Jako je volio pjevati i na regatnim poljima pod bonacom uveseljavati Straulina, kolegu iz jedrilice.

Volio je i putovanja. Često je putovao svijetom. Odlazio na velika sporta natjecanja, a na posljednjem je bio na Olimpijskim igrama 1980. godine u Moskvi.

Nicolò Rode preminuo je 4. svibnja 1998. godine u Veroni, sahranjen je u Trstu.

ATLETIKA

Abdon Pamich

2 odličja - Zlatna medalja: OI Tokio 1964. - brzo hodaње na 50 km
Brončana medalja: OI Rim 1960. - brzo hodaње na 50 km

Sportska karijera prepuna trofeja.

Abdon Pamich rođen je 3. listopada 1933. godine u Rijeci. Nakon Drugog svjetskog rata Abdon je emigrirao iz Rijeke zajedno s bratom i smjestio se u Italiju u izbjegličkom logoru u Genovi. S atletskom disciplinom brzo hodaње upoznao se u Italiji i u ovom sportu ostvario je kao gotovo nitko prije ni poslije njega. Prvi trofej koji je osvojio bio je 1952. godine Trofej Pavesi, što mu je dalo dodatnu volju da uspije u sportu.

Inače, Abdon Pamich je bio član Atletskog kluba Genova.

Natjecao se aktivno na međunarodnim natjecanjima 20 godina, odnosno od 1954. do 1973. godine. Čak pet puta je sudjelovao na olimpijskim igrama i osvojio dvije medalje. Prve igre na kojima je Pamich nastupio bile su one 1956. u Melbourneu, gdje je u utrci na 50 kilometara osvojio četvrto mjesto. U istoj disciplini četiri godine kasnije, 1960. u Rimu, osvaja brončanu medalju. Najveći uspjeh u karijeri ostvario je na Olimpijskim igrama 1964. godine u Tokiju, gdje je postao olimpijski pobjednik kada je u samom finišu pobijedio engleza Nihilla Vinceta. Na Olimpijskim igrama 1968. u Meksiku, također na 50 kilometara, bio je prisiljen povući se s utrke zbog bolova u stomaku. Na svojim petim i posljednjim igrama, na kojima je nastupio 1972. godine u Münchenu, Pamich je bio prisiljen odustati na pola utrke.

Na svečanom otvaranju Olimpijskih igara u Münchenu 1972. godine imao je čast nositi talijansku zastavu. Godine 1960., točnije 16. listopada u Ponte San Pietru, oborio je svjetski rekord u brzom hodaњу na 50 kilometara s vremenom 4:03:02, a koji je prije njega držao Anatolij Vedyakov iz SSSR-a. Rekord je držao nešto manje od godine dana - kasnije ga je oborio također Rus, Gligoriy Klimov, s vremenom 4:01:39.

Na Svjetskom kupu 1961. godine u švicarskom Luganu, na 50 kilometara osvojio je prvo mjesto. Na istom natjecanju je 1965. godine u Pescari osvojio brončanu medalju.

Dva je puta Pamich bio prvak Europe u brzom hodaњу na 50 kilometara. Prvi put u Beogradu 1961. godine, a potom u Budimpešti 1966. godine. Na Europskom prvenstvu u Stockholmu 1958. godina na 50 kilometara osvojio je srebrnu medalju.

Zakatio se Pamich i medaljama s Mediteranskih igara. Tako je na Igrama u Barceloni 1955. godine osvojio prvo mjesto. Zlatom se okitio i na Igrama 1963. u Napoliju i 1971. u Izmiru.

Sportska biografija Abdon Pamicha ne bi bila potpuna da se ne spomenu njegovi naslovi prvaka Italije. Tako je Pamich prvak Italije u brzom hodaњу na 10 kilometara bio: 1956., 1958., 1959., 1960., 1961., 1962., 1963., 1964., 1965., 1966., 1967., 1968. i 1969. godine.

U brzom hodaњу bio je prvak Italije u disciplini na 20 kilometara: 1958., 1959., 1960., 1961., 1962., 1963., 1964., 1965., 1966., 1967., 1968., 1969. i 1971. godine.

U svojoj disciplini na 50 kilometara, u kojoj se proslavio i pokorio svijet, Pamich je bio prvak Italije: 1955., 1956., 1957., 1958., 1959., 1960., 1961., 1962., 1963., 1964., 1965., 1966., 1967. i 1968. godine.

Čudne su životne okolnosti s kojima se ljudi susretnu. Pamich, iako je rođen u Rijeci, nije želio prihvatiti sustav kojega je donosilo nadolazeće vrijeme. Otišao je u neizvjesnost, u novu sredinu, koja ga je svoju i njihovu sreću objeručke prihvatila.

U brzom hodaњу je gotovo pa desetljećima dominirao svjetskom scenom - osvajao olimpijska zlata, svjetske kupove, europske i mediteranske titule, a državi Italiji, koja ga je prihvatila „kao svoga“, odužio se na najbolji mogući način.

Godine 1976. odlikovan je visokim državnim odličjem Republike Italije.

I danas koji put posjeti svoj rodni grad, svoju Rijeku, u kojoj je uvijek srdačno dočekan. Uostalom, kako i dolikuje da se dočeka olimpijskog pobjednika u rodnom gradu. Iako je osvajao medalje za Italiju, u biografiji je uvijek bilo neizostavno mjesto rođenja Rijeke, Hrvatska, Jugoslavija. Indirektno, osvajajući medalje za susjednu nam državu, prenosio je slavu i rodnog grada i države u kojoj je rođen.

BOKS

Sergo Ulderico

1 odličje - Zlatna medalja: OI Berlin 1936. - bantam ktg do 54 kg

Dovoljno je reći da je ovaj vrsni boksač bio olimpijski pobjednik. Sergio Ulderico rođen je 4. srpnja 1913. godine u Rijeci. Natjecao se u bantam kategoriji. Tri puta je bio europski prvak u svojoj kategoriji, i to na prvenstvima svijeta 1934. godine u Budimpešti, 1936. u Berlinu (natjecanje "spojeno" s Olimpijskim igrama), 1937. u Milanu i 1939. u Dublinu.

U dvobojima SAD-a i Europe Sergio će postati četverostruki osvajač Zlatne rukavice, od 1935. do 1939. godine.

U bantam kategoriji Sergio je bio prvak Italije 1933., 1934. i 1938. godine.

Na Olimpijskim igrama u Berlinu 1936. godine postao je olimpijski pobjednik. U natjecanjima na olimpijskom turniru prvi je krug prošao izravno, bez borbe, u drugom krugu natjecanja pobijedio je mađarskog boksača Kubinyia, zatim je pao belgijanac Cornelis. U polufinalu je bio bolji od Cederberga iz Švedske, a u finalu je porazio Amerikanca Jackieja Wilsona. Sve susrete Sergio je dobio na bodove.

Za reprezentaciju Italije Sergio je nastupio 24 puta, od debija 1932. u Pragu do oproštaja 1939. godine u Trstu.

Bio je boksač koji je imao izvanrednu amatersku karijeru. Stručnjaci su ga smatrali jednim od najboljih boksača u bantam kategoriji tridesetih godina prošlog stoljeća.

Poslije se Sergio u Americi okušao u profesionalnom boks, no u njemu nije bio tako uspješan kao u amaterskom. Od periodu od 1941. do 1952. godine, kada Sergio se profesionalno bavio boksom, u 21 borbi je ostvario 10 pobjeda (1 KO), 4 neriješena susreta, a 7 je mečeva izgubio.

Inače, kada govorimo o boks, treba reći da se amaterski boks često naziva i olimpijskim boksom zbog činjenice da se pravila te verzije boksa koriste i na olimpijskim igrama. Rukavice su u amaterskom boksu označene bijelom trakom na prednjoj strani, a boduju se samo udarci tim dijelom rukavice.

Gotovo svi boksači počinju svoju karijeru u amaterskom boks, te nakon dokazivanja u toj kategoriji prelaze u profesionalce.

U amaterskom boks je najveći doseg pobjeda na olimpijskim igrama.

Iako nije sporno da je profesionalni boks bitno kvalitetniji, nitko ne dvojiti da su i brojni amaterski boksači pokazali vještinu i snagu vrijednu divljenja.

Kada govorimo o bantam kategoriji, u kojoj je Sergio osvojio zlatnu olimpijsku medalju, recimo da je to kategorija za natjecatelje od 51 do 54 kilograma težine, a prije 1945. godine za nju se rabio naziv „pijetao kategorija“.

Kao što je navedeno, Sergio, kada je prešao u profesionalce, nije bio toliko uspješan kao kada je bio među amaterima. Profesionalni boks se smatra najvišim stupnjem boksačkog razvoja jednog boksača te se općenito prvaci u profesionalnom boks smatraju i najboljim boksačima uopće. Glavni cilj svakog profesionalnog boksača je da kroz niz borbi s ugovorenim protivnicima ostvari što bolju poziciju na rang listi. Treba reći i to da profesionalnim boksom upravljaju boksačke federacije, koje preko svojih promotora sastavljaju liste izazivača i dogovaraju borbe za naslov.

Kada se podvuče crta na karijeru Ulderica Serga, vidljivo je da je najveće uspjehe ostvario upravo u amaterskom boks, u kojemu je u konačnici postao i olimpijski pobjednik.

Međutim, kada je prešao u profesionalce, to više nije bila ista priča. Očito je ovaj pristup boks kod Serga bio mnogo teži i zahtjevniji, stoga ni rezultati nisu bili kao na amaterskoj razini.

Ipak, za sva vremena ostaje spoznaja da je ovaj proslavljeni boksač bio olimpijski pobjednik.

Ulderico Sergio preminuo je 20. veljače 1967. godine u američkom gradu Clevelandu, gdje je i sahranjen.

MODERNI PETOBOJ

Silvano Abbà

1 odličje - Brončana medalja: OI Berlin 1936.

Osvojio olimpijsko odličje u doista rijetkom sportu. Silvano Abbà rođen je 3. srpnja 1911. godine u Rovinju. Završio je srednju tehničku školu u Rovinju, a zatim vojnu akademiju u Modeni.

Tijekom Prvog svjetskog rata ostao je bez oca te ga je podizala majka, inače vrlo skromna učiteljica. Nakon završetka vojne akademije u Modeni, koju je završio s činom poručnika, nastavio je vojna usavršavanje najprije u Pinerolu, a potom u Rimu. Nakon završetka kompletne vojne izobrazbe premješten je na službu u konjaničku pukovnicu u Bologni. Silvano se vrlo brzo počeo isticati izvanrednim vještinama konjanika i sportaša, tako da je među svim časnicima koji su završili vojne akademije izabran da oživi suvremeni petoboj za Olimpijske igre 1932. u Los Angelesu. Vrlo brzo se u cijelosti posvetio petoboju. U pripremama za Olimpijske igre u Berlinu, uspješno se 1935. natjecao u Rimu i Budimpešti. Osvojio je Sveučilišno prvenstvo 1935 u Milanu, stoga ne čudi da je stigao i poziv za Olimpijske igre 1936. u Berlinu.

Na navedenim Igrama u Berlinu je kao talijanski natjecatelj u modernom petoboju osvojio brončanu medalju. Bio je prvi u konjičkoj utrci na 4 tisuće metara, 15. u mačevanju, 10. u streljaštvu u disciplini pištolj, 14. u plivanju na 3000 metara i 24. u utrci na 4000 metara.

Silvanova medalja na ovim olimpijskim igrama imala je velik odjek u talijanskoj sportskoj javnosti. Tako ga je 7. kolovoza 1936. ugostio tadašnji talijanski prijestonasljednik Umberto Savojski, koji je i sam izrazio želju proslaviti prvu olimpijsku medalju koju je osvojio jedan Talijan u ovoj teškoj konkurenciji.

Silvano Abbà s talijanskom je vojskom na Francovoj strani sudjelovao u Španjolskom građanskom ratu od 1936. do 1939. godine.

Povratkom u Italiju, Abbà 1940. godine na prvom nacionalnom prvenstvu u petoboju osvaja prvo mjesto.

Godine 1941. započeo je Drugi svjetski rat. Silvano Abbà je kao školovani časnik poslan da bude zapovjednik konjice na bojište u Rusiju. Kao vrhunski sportaš je imao odlične predispozicije za vojne zadaće. U njemu su bile ujedinjene osobnosti vrhunskog sportaša i vojnog časnika. Uz to je bio i prirodno hrabar, neustrašiv. Poginuo je kao zapovjednik eskadrole 24. kolovoza 1942. godine u mjestu Izbušenskij u Rusiji, prigodom izvlačenja talijanskih jedinica s ruskog fronta. Nakon rata je nagrađen Zlatnom medaljom za vojne hrabrosti. U obrazloženju za dodjelu Zlatne medalje stoji: "Zapovjednik eskadrole izuzetne hrabrosti, u danima krvave bitke, dok su ostale jedinice djelovale na konjima, po bokovima moćnih ruskih linija. Bio je neustrašiv u prvim linijama obrane talijanskih jedinica protiv brojnih ruskih strojnica. U napad je išao prvi, svjesno riskirajući svoj život. U bitci je ranjen prvi put, međutim silnom energijom nastavlja borbu, dok drugi put nije smrtno pogođen."

Jedna ulica u Rimu, kao i jedan trg u Gorizii, zovu se po njemu. U Trstu, lokalni jahački klub ima Memorijal Silvano Abbà, a u muzeju u Trstu čuva se Abbina Zlatna medalja za vojne hrabrosti, dok se njegov mač i šešir čuvaju kao relikvija u konjičkoj jedinici Voghera.

U njegovom rodnom Rovinju, na mjesnom groblju postavljena mu je spomen-ploča 1993. godine. Padom Berlinskog zida zapuhali su novi vjetrovi, tako da je dopuštena ekshumacija poginulih talijanskih vojnika i časnika na Ruskom frontu. Tako su posmrtni ostatci Silvana Abbe ekshumirani i preneseni u Italiju 17. rujna 2000. godine, gdje su sahranjeni u zavjetnom svetištu Cargnacco u blizini Udina, koje je posvećeno palim Talijanima u Rusiji.

Životna, odnosno sportska priča Silvana Abbe je tipična priča o čovjeku, sportašu i vojniku, koji je kao časnik "u ludim danima Drugog svjetskog rata" a što drugo mogao nego otići na front, u ovom slučaju na najteže ratište Drugog svjetskog rata, Ruski front, iako je u podsvijesti gotovo bio siguran da se iz njega nikada neće vratiti.

I ovog puta, kao i mnogo puta ranije, politika se poigrala sa sportašem, doista talijanskim sportašem i olimpijskim medaljonošem, koji je rođen, ipak, na hrvatskoj strani Jadrana.

VESLANJE

Latino Galasso

1 odličje - Brončana medalja: OI Pariz 1924. - osmerac s kormilarom

Veslač – kormilar.

Latino Gallaso rođen je 25. kolovoza 1898. godine u Zadru. Bio je član zadarskog Veslačkog kluba Diadora i natjecao se kao veslački kormilar.

Prvu veliku pobjedu postiže 1919., kada u joli četvercu osvajaju prestižno međunarodno natjecanje u Trstu. Uslijedile su pobjede u osmercu juniora i seniora na međunarodnom natjecanju u Anconi 1920. godine.

I onda je 1921. godine stigla prva velika sezona. Latino Galasso nije bio najmlađi u osmercu, ali je svakako imao određeno iskustvo. Počeo je tako biti dio zlatne generacije onog osmerca koji je nakon Prvog svjetskog rata počeo nizati pobjede na svim mogućim regatama. Put za tu godinu bio je jasan. Prvo veliko natjecanje bilo je prvenstvo za Julijansku krajinu, gdje je tih godina bio i Zadar. Očekivanja su bila velika, prije svega jer je natjecanje bilo u Zadru. Sam Galasso je bio sudionik u dvije pobjede. Uzeo je prvo mjesto zajedno s Alfredom Toniattijem, Karlom Toniattijem, Franom Katalinićem i Anton Katalinićem, ispred Pietas Julia. Uspjeh je ponovljen i u utrci u osmercu, gdje su opet bili bolji od Trščana.

Uslijedilo je prvenstvo Italije. Te godine su natjecanja bila na jezeru u Comu. Osmerac je bio u sastavu: Luigi Miller, Petar Luxardo, Šimun Sofonio, Karlo Toniatti, Alfredo Toniatti, Šimun Katalinić, Frane Katalinić, Ante Katalinić i, naravno, kormilar Latino Galasso. Na kraju je ponovo ostvareno prvo mjesto i došla je još jedna titula prvaka Italije. No, za Galassa to nije bio kraj jer je bio učesnik i utrke četverca s kormilarem za juniore. Osim Galassa, tu su bili i Oliviero Petz, Giuseppe Calussi, Giuseppe Ziliotti te Antonio Testa. Za kraj, osmerac je učestvovao još i na utrci pod imenom Kup S. M. il Re gdje su došli do trećeg mjesta, iza ekipe iz Torina i Venezije.

Nakon zlatne 1921., za Galassa su uslijedile još zlatnije godine koje su mu donijele neslućene uspjehe. Gotovo sama zlata i tako punih tri godine. Za jedan mali grad i kao čisti amater, bio je to jako veliki uspjeh.

Na natjecanjima za veslačkog prvaka Italije, u disciplini jola osmerac je osvojio 1921. i 1922. prvo, 1923. drugo mjesto, a u natjecanju osmeraca 1921. osvajač je trećeg mjesta te prvog 1922. i 1923. godine. Na Europskom prvenstvu 1922. godine u Barceloni osvojio je drugo mjesto u utrci osmeraca, a 1923. u talijanskom gradu Como osvojio je prvo mjesto. Sudionik je Olimpijskih igara 1924. godine u Parizu, gdje je u natjecanju osmeraca osvojio brončanu medalju.

Inače, kada su u pitanju olimpijske igre, zadarski je Narodni list još daleke 1896. godine u broju 62. od 1. kolovoza 1896., na trećoj stranici prvi put spomenuo oca hrvatskog olimpizma: "Primili smo sa zahvalnošću slijedeću knjigu: Izvještaj tečaja za učitelje gimnastike u Zagrebu. Sastavio Franjo Bučar Zagreb 1896."

Treba reći da je Zadar tijekom povijesti, pod kojom god se državnom nalazio, uvijek propagirao duh olimpizma i olimpijskog pokreta, a nije nevažno spomenuti da je ovaj grad s obzirom na broj stanovnika dao i veliki broj olimpijaca.

Iako se kaže da je najvažnije sudjelovati u natjecanju, ipak ono postoji zbog rezultata. Kao što je navedeno, prvi značajniji rezultat na jednim olimpijskim igrama ostvarili su veslači Diadore 1924. godine u Parizu.

Taj legendarni čamac, osmerac s kormilarom, bio je prethodnica svih kasnijih olimpijskih medalja koje su došle u Zadar, a u njemu je, jasno, bio i Latino Gallaso.

Može se reći da je uspjehom navedenog osmerca u Parizu započelo jedno novo vrijeme zadarske sportske povijesti. Kao što je mnogo puta istaknuto, uvažavajući sva velika natjecanja i uspjehe na istima, pred olimpijskom medaljom u drugom su planu uspjesi na ostalim natjecanjima.

Latino Gallaso preminuo je 29. srpnja 1949. godine u talijanskom gradiću Roverto, gdje je i sahranjen.

VESLANJE

Petar Ivanov (Pietro Ivanov)

1 odličje - Brončana medalja: OI Pariz 1924. - osmerac s kormilarom

Poznati veslač i veslački trener.

Petar Ivanov rođen je 30. kolovoza 1894. godine u Zadru. Veslao je za zadarski Veslački klub Diadora. Na natjecanjima za veslačkog prvaka Italije 1923., u disciplini jola osmerac osvojio je drugo mjesto, a u natjecanju osmeraca osvajač je prvog mjesta. Zanimljivo da je to bilo prvo veće natjecanje na kojem se natjecao i odmah je stigao do prvog mjesta. Na Europskom prvenstvu 1923. godine u talijanskom gradu Como osvojio je prvo mjesto u osmercu. Sudionik je Olimpijskih igara 1924. godine u Parizu, gdje je u natjecanju osmeraca osvojio brončanu medalju.

Bila je to jedna od najboljih veslačkih posada ikada na našim prostorima, koju su sačinjavali braća Ante, Frane i Šime Katalinić, Bruno Sorić, Petar Ivanov, Viktor Ljubić, Giuseppe Crivelli i Karlo Toniatti, te kormilar Latino Gallaso.

Tih su godina zadarski veslači žarili i palili na veslačkim stazama Europe.

Sredinom dvadesetih godina prošlog stoljeća Petar Ivanov bio je aktivni veslač, a imenovan je i trenerom Veslačkog kluba Krka te su svi uspjesi toga kluba do 1940. godine vezani uz njegovo ime.

Treba reći da je Veslački klub Krka iz Šibenika osnovan 1. studenog 1923. godine. Nakon osnivanja, započeli su i prvi sportski uspjesi kluba koji su bili rezultat rada tadašnjih trenera i veslača uz neizmjernu potporu dobrotvora. U tim prvim godinama dobrotvori su svojim priložima stvarali preduvjet sportskog uzleta Krke, koji će se kasnije i dogoditi.

Godine 1926. Veslački klub Krka dobiva novi osmerac kojega je klubu poklonio industrijalac Tonko Milić, a Petar Ivanov te je godine prvi put u sastavu osmerca i, što je vrlo interesantno, na mjestu je kormilara.

Godine 1927. na prvenstvu države u Splitu osvaja titulu prvaka, ispred favoriziranog Gusara. Bio je to prvi značajniji uspjeh kojeg su ostvarili: Slavko Roša, Vice Arneri, Dunko Bujas, Jakov Despot, Jere Kužina, Ivo Juras, Branko Alujević, Joško Belotti i kormilar Maksim Chiabov. Trener ovo povijesne momčadi Krke bio je Petar Ivanov.

Također 1927. godine, po prvi put u Šibeniku je uspješno organizirano državno prvenstvo u jolama. Na tom prvenstvu prve su kroz cilj prošle Krkine ekipe dvojca, četverca i osmerca za pomladak. Treba reći da je organizacija tog prvenstva samo još više raspirila žar za veslanjem u Šibeniku i pokazalo se da je ovaj grad sposoban pružiti natjecateljsku atmosferu kakva se do tada mogla doživjeti samo na nogometnim utakmicama.

Naredne 1928. Petar Ivanov nastavlja s uspjesima Krke. Pod njegovim vodstvom Krka nastupa na državnom prvenstvu u Paliću u četvercu bez kormilara i odnosi naslov državnog prvaka. Također, na tom je državnom prvenstvu Krka osvojila prvo mjesto i u osmercu.

Ponovno su prvaci države 1929. u jolama i u natjecanju glatkih čamaca. Naredne 1930. na Bledu, Krka je ponovno prvak države u osmercu.

Na prvenstvima Europe, pod vodstvom Petra Ivanova, osmerac Veslačkog kluba Krka 1933. osvaja treće, a 1934. godine peto mjesto. Ipak, godina 1933. je ona za povijest, kada je u šibenski sport prvi put došla medalja s velikog natjecanja. Na Europskom prvenstvu u Budimpešti osmerac Krke s kormilarom zakitio se brončanom medaljom. Taj povijesni uspjeh ostvarili su Linardo Bujas, Špiro Grubišić, Josip Turk, Slavko Roša, Stipe Krnčević, Vice Jurišić, Branko Alujević, Mile Blaće i kormilar Ante Soltišek.

Kao veslački trener, Petar Ivanov je sudionik Olimpijskih igara 1936. u Berlinu, gdje je osmerac Veslačkog kluba Krka ispao u prednatjecanju. Krajem tridesetih bio je trener veslača u Veslačkom klubu Galeb iz Preka.

Petar Ivanov preminuo je u talijanskom gradiću 22. ožujka 1961. godine Civitavecchiju, gdje je i sahranjen.

VESLANJE

Ante Katalinić (Antonio Cattalinich)

1 odličje - Brončana medalja: OI Pariz 1924. - osmerac s kormilarom

Veslač i jedriličar.

Ante Katalinić rođen je 11. veljače 1895. godine u Zadru. Veslao je za zadarski veslački klub Circolo Canottieri Diadora. Prvo je bio „primijećen“ 1908., kada je pri proslavi važne pobjede svog kluba u Puntamiki zbog petardi ostao ozlijeđen. Tako je i dobio nadimak „la bomba“. Već je onda bio aktivan veslač.

Prvu važnu pobjedu ima 1919. godine, kada u Trstu na međunarodnoj regati pobjeđuje u četvercu s kormilarom. Kolekciju pobjeda je nastavio 1920. godine na međunarodnim regatama u Anconi.

Diadora se nakon osvajanja prvog naslova prvaka Italije (neslužbenog 1911. godine) i propalog učešća 1919. godine, 1920. konačno vratila ovoj utrci. Prvenstvo se održavalo u Comu. Diadora je tu došla prije svega da ostvari odličan rezultat u osmercu s kormilarom. Bila je u sastavu Luigi Miller, Petar Luxardo, Šimun Sofonio, Carlo Toniatti, Alfredo Toniatti i tri brata Katalinić: Frane, Šime i Ante. Kormilar je bio Alfredo Mazzola. Uvjerljivo su osvojili prvenstvo Italije pod imenom Kup Regina Elena i ostvarili najbrže vrijeme te godine, sa sedam minuta i osam sekundi. Pokušali su osvojiti duplu krunu i pobjedu i u Kup S. M. il Re, također za osmerce. No, na kraju ipak nisu uspjeli. Odlično su krenuli, ali ubrzo se razbilo jedno veslo. Neovisno o tome, nastavili su veslati sa sedam, ali ipak nije išlo i ispustili su san o novoj dvostrukoj kruni. Uložili su žalbu jer utrka nije zaustavljena, ali je ona poslije odbačena. Utrka je imala još veću važnost kada znamo da su ove utrke služile i kao kvalifikacije za Olimpijske igre 1920. godine, koje su održane u Anversu. Polemika je dugo nastavljena i ma koliko je Savez dao Diadori mogućnost dodatne utrke, na kraju ipak nisu otišli na svoje prve olimpijske igre iako su te godine bili najjači u Italiji.

Neovisno o izgubljenoj prilici, 1920. godine uspjesi su nastavljeni, tako da je Ante Katalinić poslije postao prvak Italije 1921. i 1922. godine, 1923. osvaja drugo mjesto, a u natjecanju osmeraca osvajač je trećeg mjesta 1921. te prvog mjesta 1922. i 1923. godine.

Na Europskom prvenstvu 1922. godine u Barceloni osvojio je drugo mjesto u tri osmeraca. Sudionik je Olimpijskih igara 1924. godine u Parizu, gdje je u natjecanju osmeraca osvojio brončanu medalju.

Natjecao se i u jedrenju te je u klasi Dinghy na talijanskom državnom prvenstvu 1931. godine osvojio osmo mjesto. U Zadru je bio suvlasnik malog brodogradilišta koje je bilo na mjestu današnje Marine u uvali Vrulje. Početkom pedesetih godina odselio se iz Zadra u Italiju.

Ljubav prema veslanju nastavljena je i u Italiji. Devetog srpnja 1961. bio je sudionik novog okupljanja slavnihi veslača i obnove Veslačkog kluba Diadora. Onda je imao 68 godina, ali je odveslao tu povijesnu utrku u Anconi, u gradu koji im je dao prve velike uspjehe. Neovisno o svom revijalnom karakteru, utrka je bila povijesna. San o obnovi kluba iz 1961., godinu dana poslije se i službeno ostvario. Klub iz Zadra je službeno obnovljen u ožujku 1962. u Veneciji. Poslije je Ante još jednom učestvovao u jednoj povijesnoj regati, i to u onoj prvoj po kanalima Venecije, koja se održala 29. rujna 1962. godine.

Ovaj proslavljeni veslač i jedriličar bio je čovjek koji je cijeli svoj život posvetio sportu. Živio je za sport i pratio ga sve do svoje smrti. Nije slučajno da je baš Ante Katalinić bio začetnik okupljanja Diadore, iako sada u drugoj sredini i u drugim okolnostima. Ovaj podatak dovoljno govori koliko je bio vezan uz svoj matični klub.

Ipak, u ovoj impozantnoj sportskoj karijeri posebno mjesto ima osvajanje brončane olimpijske medalje 1924. godine. Osvojiti olimpijsku medalju, to je san svakog sportaša. Rijetki su oni kojima to i uspije, kao što je uspjelo članovima povijesnog osmerca iz Zadra 1924. godine.

Olimpijska medalja, brojne titule, privrženost sportu do svoje smrti, obnova Diadore, sportska je ostavština ovog proslavljenog sportaša.

Ante Katalinić je preminuo 31. listopada 1981. godine u Milanu, gdje je i sahranjen.

VESLANJE

Frane Katalinić (Francesco Cattalinich)

1 odličje - Brončana medalja: OI Pariz 1924. - osmerac s kormilarom

Veslačko društvo Diadora osnovano je 1900. godine, a 26. kolovoza iste godine održana je osnivačka skupština. Godine 1901. društvo otkupljuje svoje prve čamce od propalog veslačkog društva Saturnia iz Trsta i već u svibnju te godine upriličava svečani izlazak na vodu svih čamaca, kada je zabilježeno da su čamci prošli Zadarskim kanalom po divnom vremenu.

U studenom 1901. godine održana je redovna skupština kluba na kojoj je zaključeno da nakon prve godine rada društvo raspolaže s 10 različitih veslačkih čamaca i da je u tom razdoblju bilo oko 500 izlazaka na vodu.

Junak ove priče bio je vrlo uspješni veslač i jedriličar.

Frane Katalinić rođen je 4. listopada 1891. godine u Zadru. Veslao je za zadarski veslački klub Circolo Canottieri Diadora. Bio je učesnik povijesne pobjede u Trstu na međunarodnoj regati 1910. godine, u osmercu s kormilarom. No, prva pobjeda je stigla godinu ranije na Kupu Salvore. Do početka rata bilo je još dosta pobjeda u kategoriji juniora.

Sa završetkom Prvog svjetskog rata počela su ponovo natjecanja, a sam Frane je bio dio onih najjačih, koji će se natjecati među starijima. Tu dolazi i do prve pobjede – 1919. godine na međunarodnoj regati u Trstu. Usljedile su pobjede u Anconi, gdje je bio dio osmerca kako juniora tako i seniora. Bio je 1921. julijanski prvak.

Na natjecanjima za veslačkog prvaka Italije, u disciplini jola osmerac je osvojio prvo mjesto 1920., 1921. i 1922. godine, drugo mjesto 1923., a u natjecanju osmeraca 1921. osvajač je trećeg mjesta te prvog mjesta 1922. i 1923. godine.

Na Europskom prvenstvu 1922. godine u Barceloni osvojio je drugo mjesto u trci osmeraca, a 1923. u talijanskom gradu Como osvojio je prvo mjesto u osmercu. Sudionik je Olimpijskih igara 1924. godine u Parizu, gdje je u natjecanju osmeraca osvojio brončanu medalju.

Približavanje do povijesne utrke u Parizu je bilo sve samo ne lako. S jedne strane, ekipa je već godinama bila na vrhu veslanja i to ne samo u Italiji nego i u širim međunarodnim vodama. Sastav je bio poznat: Viktor Ljubić, Petar Ivanov, Šimun Katalinić, Carlo Toniatti, Giuseppe Crivelli, Ante Katalinić, Frane Katalinić, Bruno Sorić i kormilar Latino Galasso. Njihov novi čamac je dobio originalno ime kao što je bio običaj tih godina – “Za kraj”. Kao da su znali da će s jedne strane postići povijesni uspjeh, ali i da će s druge strane ovo za njih biti kraj jednog zlatnog razdoblja. Godinu su odlično počeli i osvojili utrku u Sesto Calende, koja je bila kvalifikacijska za olimpijske igre. Savez im je nakon toga zakomplicirao život i umjesto da ih održi zajedno u regiji i usmjeri prema Parizu, poslao ih je kući, a čamac u Pariz! Tako su bili prisiljeni da se snalaze kod kuće i prije svega u čamcu koji nije njihov. Konačno, kada su otišli u Francusku, pripreme su imali daleko od onih gdje će se održati regate. Neovisno o svim nedaćama, veslači iz Zadra su došli pripremljeni na njihovu prvu utrku 16. srpnja. U Argenteui su u prvoj utrci protivnici bili favorizirani Australijanci i Španjolci. Van svih prognoza, pobijedili su Zadrani, i tako ostvarili finale koje je bilo na rasporedu sljedeći dan. Protivnici u finalu bili su SAD, Englezi te Kanađani. Start je bilo silovit i Zadrani su se odmah nakon 500 metara našli u vodstvu, zajedno s Englezima. No, jak start je ostavio trag i nakon 1000 metara su pali na drugo mjesto, iza Amerikanaca. Borba se nastavila do samog kraja, a na kraju su ih uspjeli prešići i Kanađani. Neovisno o velikoj želji, na kraju su došli do fenomenalnog trećeg mjesta i povijesne brončane medalje. Jedan povijesni uspjeh ostvaren uz sve moguće nedaće, od jedne ekipe koja je godinama vladala u ovoj utrci i u ovom sportu.

Ovaj proslavljeni olimpijac natjecao se i u jedrenju te je u klasi Dinghy na talijanskom državnom prvenstvu 1931. godine osvojio sedmo mjesto. U Zadru je bio suvlasnik malog brodogradilišta koje je bilo na mjestu današnje Marine u uvali Vrulje. Početkom pedesetih godina odselio se iz Zadra u Italiju.

Frane Katalinić je preminuo 3. travnja 1976. godine u Trstu, gdje je i sahranjen.

VESLANJE

Šimun Katalinić (Simeone Cattalinich)

1 odličje - Brončana medalja: OI Pariz 1924. - osmerac s kormilarom

1 staknuti veslač i jedriličar.

Šimun Katalinić rođen je 17. rujna 1889. godine u Zadru. Veslao je za zadarski veslački klub Circolo Canottieri Diadora. Nakon osnutka 1900. godine, Diadora u rujnu 1906. godine prvi put nastupa na jednom značajnijem natjecanju. Bila je to međunarodna regata u Trstu koju je raspisao Savez jadranskih veslačkih društava. Nastupaju u novoj joli četvorki, nabavljenoj u brodogradilištu Gallinari u Livornu.

Godinu dana poslije, zadarski veslači nastupaju na 23. međunarodnoj regati u Trstu, na kojoj pobjeđuju u utrci novaka i osvajaju Jadranski kup.

Šimun je bio najstariji od braće Katalinić. Kao vrlo mlad je počeo veslati, a prve dobre utiske je ostavio još prije Prvog svjetskog rata. Bio je učesnik svih najvažniji prvih pobjeda Diadore. Bio je u Trstu 1909. kada se osvojio Kup Salvore, 1910. na međunarodnoj regati u Trstu i iste godine na regionalnom prvenstvu. Zanimljivo da je tih godini veslao kako za juniore tako i za seniore. Kao kruna sjajne karijere 1910. dolazi i osvajanje Kupa kralja u Anconi. Poslije rata je serija uspjeha nastavljena i došlo je zlatno doba.

Na natjecanjima za veslačkog prvaka Italije, u disciplini jola četverac s kormilarom osvojio je 1911. godine prvo mjesto, a u disciplini jola osmerac 1911., 1920., 1921. i 1922. godine prvo mjesto i 1923. drugo, a u natjecanju osmeraca osvajač je 1921. trećeg mjesta te prvog mjesta 1922. i 1923. godine.

Na Europskom prvenstvu 1922. godine u Barceloni osvojio je drugo mjesto u trci osmeraca, a 1923. u talijanskom gradu Como osvojio je prvo mjesto u osmercu. Sudionik je Olimpijskih igara 1924. godine u Parizu, gdje je u natjecanju osmeraca osvojio brončanu medalju.

Natjecao se i u jedrenju te je u klasi Dinghy na talijanskom državnom prvenstvu 1931. godine osvojio četvrto mjesto. U Zadru je bio suvlasnik malog brodogradilišta koje je bilo na mjestu današnje Marine u uvali Vrulje. Početkom pedesetih godina odselio se iz Zadra u Italiju.

Promjene su učinile svoje. Veliki dio veslača nekad legendarnog kluba Diadora se preselio u Italiju. Tako je bilo i s braćom Katalinić. Iako je njihova aktivnost na vrhunskom nivou praktički završila u Parizu s povijesnom brončanom medaljom, njihova ljubav prema ovom sport nije nikad ostala umanjena. No, bili su svjesni da se od veslanja ne može živjeti, a isto tako da je, zbog sve većeg ulaganja u veslanje, ono što je patilo bila njihova osnova aktivnost oko brodogradilištu. Preselili su se u Italiju i tamo se nastavili amaterski baviti ovim sportom. Tokom godina došla je sve veća ideja da se obnovi Diadora. Kada to više nije bilo moguće u njihovom rodnom Zadru, počelo se raditi da se to dogodi u njihovom novoj/staroj domovini Italiji. Početkom šezdesetih godina ideja je postala sve jasnija i odlučeno je da će se ponovo sjesti u čamac u gradu Anconi, koji ih je među prvim upoznao i gdje su postigli svoje prve velike uspjehe. Grad centralne Italije bio je domaćin jednoj stvarno povijesnoj regati. Dana 9. srpnja 1961. u novi čamac za revijalnu utrku u osmercu s kormilarom sjeli su: Šimun Katalinić, godina 72; Ante Katalinić, godina 68; Nicolò Ledwinka, godina 62; Giulio Colombani, godina 56; Nerino Rismondo, godina 52; Silvio Fatović, godina 50; Paolo Willenik, godina 48; Paolo Radovani, godina 42; i kormilar Bruno Politeo, godina 41.

Odveslali su povijesnu utrku, ali je posebno lijepo bilo vidjeti Šimuna Katalinića. Naime, ne samo da je bio najstariji među veslačima nego je za ovu specijalnu priliku obukao majicu u kojoj je osvojio brončanu medalju na Olimpijskim igrama 1924.

Nekoliko mjeseci nakon toga, 1962. godine Diadora je obnovljena u Veneciji, gdje i dalje djeluje i posvećena je radu s mladima.

Inače, ovaj proslavljeni sportaš je kao najstariji sin obitelji Katalinić na neki način bio vođa veslača iz ovog povijesnog osmerca. Čovjek velikog autoriteta.

Šimun Katalinić preminuo 4. ožujka 1977. godine u talijanskom gradu Gorica, gdje je i sahranjen.

VESLANJE

Viktor Ljubić (Vittorio Gliubich)

1 odličje - Brončana medalja: OI Pariz 1924. - osmerac s kormilarom

1 staknuti veslač.

Viktor Ljubić rođen je 18. travnja 1902. godine u Šibeniku. Veslao je za zadarski veslački klub Circolo Canottieri Diadora. Na natjecanjima za veslačkog prvaka Italije, u disciplini jola osmerac osvojio je 1923. drugo mjesto, a u natjecanju osmeraca osvajač je prvog mjesta iste 1923. godine. Zanimljivo je da upravo te 1923. godine Ljubić osvaja svoje prve regate. Taman na vrijeme da ispiše povijest i osvoji olimpijsku medalju.

Godine 1923. počeo je veslati sa seniorima. Nakon odličnih rezultata među juniorima, priključio se u radu zlatnoj generaciji koja je već godinama vladala prvenstvima Italije, ali i na različitim međunarodnim regatama. Upravo ta 1923. bit će među najznačajnijim u povijesti kluba. Toga ljeta Diadora je osvojila sve što se dalo osvojiti. Počelo je s prvenstvom Italije. Osvojena je peta uzastopna titula za redom. Bili su u sastavu: Luigi Miller, Carlo Toniatti, Petar Ivanov, Frane Katalinić, Šimun Katalinić, Giuseppe Crivelli, Viktor Ljubić, Bruno Sorić, s kormilarom Latinom Galassom. Odlično i vrijeme - 6 minuta i 42 sekunde.

Već šest dana nakon ovog trijumfa na rasporedu je bila utrka za prvenstvo Europe. Ma koliko Zadrani bili jaki, konkurencija je bila strašna jer tu su bili najjači tog doba - Švicarci, zlatni Francuzi, a ni drugi nisi bili baš slabi. U svom stilu, osmerac s kormilarom je krenuo odmah silovito. Već nakon 500 metara bili su u vodstvu i to za preko pola čamca ispred favoriziranih Švicarca. Vodstvo je raslo i nakon 700 metara naraslo je na cijelu dužinu čamca. No, u drugom dijelu utrke silovit početak ih je mogao stajati konačnog ishoda. Švicarci su polako počeli smanjivati zaostatak, tako da su sam kraj utrke oba čamca proveli gotovo ujednačeni. Na kraju, zadnjim atomima snage, Zadrani su ipak uspjeli ostvariti još jedan povijesni uspjeh. Osvojena je još jedna europska medalja, ali ovog puta, nakon one srebrnog sjaja iz Barcelone, stiglo je toliko očekivano zlato u Comu.

Ovaj zlatni osmerac je stvarno zlatan i dostigao je svoj najveći uspjeh u povijesti. Sve je vodilo k tome da će njihov sljedeći cilj biti olimpijske igre, gdje će svakako biti među najozbiljnijim kandidatima za medalju. Ljubić je bio pravi vođa. U punom naponu snage, bio je prvi veslač, najboljim godinama za velike uspjehe. Tu zlatnu 1924. godinu prošlo je sve prema planu. Oni su ponovno postali prvaci Italije i ostvarili plasman na olimpijske igre. Uza sva previranja, na kraju su ostvarili odličnu utrku i osvojili brončanu medalju. Bilo je za očekivati da će se uspjesi nastaviti, no zdrav razum i amaterizam su učinili svoje. Kada su se vratili kući u Zadar i sve izvidili, odlučili su se da je to kraj. Za Ljubića i za sve ostale, osim Ivanova, ona iz Pariza je bila praktički zadnja regata. Zadnja barem na visokim nivoima. Odustat će od obrane zlata na predstojećem europskom prvenstvu neovisno o svim pritiscima koji su stizali iz Saveza. Bio je to kraj jedne zlatne generacije, čiji je učesnik bio i sam Viktor Ljubić.

Zadar je uvijek kroz povijest bio vezan uz olimpijski pokret. Propagiranje olimpizma, a i sporta općenito, u to vrijeme je imao zadarski Narodni list. Poznato je su se prve Olimpijske igre održale 1896. godine u Ateni. Međutim, Grci su bili nezadovoljni kako se olimpijske igre razvijaju te su u čast desetogodišnjice prvih igara organizirali nove, koje doduše nisu priznate kao službene. Kratku vijest s tih igara objavio je i zadarski Novi list.

Ovaj proslavljeni olimpijac dio je velike zadarske olimpijske obitelji. Grad svetog Krševana uvijek je kroz povijest znao cijeniti sportaše, poglavito olimpijski pokret koji je ovom dičnom hrvatskom gradu donio toliko radosti. Nikada ne treba zaboraviti i potrebno je uvijek spominjati povijesni osmerac iz Pariza 1924. godine, koji je bio preteča kasnijeg nezanemarivog broja zadarskih olimpijskih medaljonoša.

Viktor Ljubić preminuo je 20. svibnja 1984. godine u talijanskom gradu Fidenza, gdje je i sahranjen.

VESLANJE

Bruno Sorić (Bruno Sorich)

1 odličje - Brončana medalja: OI Pariz 1924. - osmerac s kormilarom

Uspješan plivač, veslač i jedriličar.

Bruno Sorić rođen je 18. lipnja 1904. godine u Metkoviću. Veslao je za zadarski veslački klub Circolo Canottieri Diadora, a vrlo uspješno se bavio još i plivanjem i jedrenjem.

Prva pobjeda mu se registrira 1920. kao članu osmerca s kormilarom na jednoj međunarodnoj regati, i to kako u juniorskoj konkurenciji tako i u onoj seniorskoj.

Na natjecanjima za veslačkog prvaka Italije, u disciplini jola osmerac osvojio je 1922. godine prvo mjesto, 1923. drugo, a u natjecanju osmeraca osvajač je trećeg mjesta 1921. te prvog mjesta 1922. i 1923. godine.

Bio je dio zlatne generacije koja je u roku od dvije godine osvojila sve što se dalo osvojiti. Ispisao je zlatnu stranu veslanja u Zadru. Kada su titule prvaka Italije bila normala a pobjede u međunarodnim regatama u Jadranu konstanta, bilo je logično da se u klubu počelo razmišljati o većim ostvarenjima. Cilj je sve više bio upisati svoje ime na europskom prvenstvu. Prva šansa je došla 1922. godine u Barceloni. Godina je počela odlično. Odmah je ostvarena još jedna titula prvaka Italije, ovog puta u Napoliju. Uspjeh je bio dvostruk. Postao je prvak u osmercu sa i bez kormilara. Sastav: Luigi Miller, Carlo Toniatti, Frane Katalinić, Šimun Sofonio, Šimun Katalinić, Alfredo Toniatti, Ante Katalinić, Bruno Sorić i kormilar Latino Galasso. Uz ovu dvostruku krunu, ostvarili su učešće i na europskom prvenstvu, a gotovo da i nisu otišli. Naime, onda je gotovo sve troškove plaćao klub i grad, a ne Savez. Pred Zadrom je bilo dosta pritiska, no na kraju se uspjelo naći dosta financija i osmerac s kormilarom je otišao u Španjolsku. Utrka je bila vrlo ujednačena. Jaka konkurencija i malo iskustvo su svakako bili jaki protivnici. Neovisno o tome, Zadranici su krenuli strelovito. Odmah su došli u vodstvo i držali ga do 1200 metra. Poslije nije više bilo dovoljno snage, a i Francuzi su bili sve brži. Na kraju, Francuzi su ih uspjeli prestići i pobijediti za pola čamca. Na samom kraju je došlo u pitanje i drugo mjesto, ali su se hrabro uspjeli othrvati i vratiti se u Zadar s prvom povijesnom medaljom s europskog prvenstva. Srebro je za ove dečke bilo zlatnog sjaja. No, za taj zlatni sjaj neće morati dugo čekati. Naime, već sljedeće godine doći će nova titula prvaka Italije, ali i još vrjednije zlato s Europskog prvenstva u Comu!

Sudionik je Olimpijskih igara 1924. godine u Parizu, gdje je u natjecanju osmeraca osvojio brončanu medalju.

Pošto je bio najmlađi od brončanog osmerca iz Pariza, mogao je nastaviti natjecanja. No bez svojih suputnika iz Francuske, doći do daljnjih odličnih rezultata kako za klub tako i za samog Sorića, bilo je teško. Tu misiju, za koju su mnogi mislili da je nemoguća, Sorić ponovo postiže 1930. kada u četvercu s kormilarom osvaja utrku u Napoliju.

Mnogo puta kroz povijest dokazalo se da su sportaši najbolji sinovi svoje države. Nijedan rat u novije vrijeme nije prošao a da sportaši nisu dali svoj obol u njemu. Puno puta, kao ljudi koji su po vokaciji mirotvorci, sportaši su bili prisiljeni oblačiti uniforme raznih vojski. Svaki rat uzeo je sportašima danak u krvi, a Drugi svjetski rat bio je najkrvaviji.

To se odnosi i na junaka ove priče, proslavljenog olimpijca Bruna Sorića, koji dolaskom fašizma na vlast u Italiji nije imao drugog izbora. Morao je uzeti pušku i krenuti u borbu, možda u primisli i znajući da se iz nje nikada neće vratiti. Ali, to su sudbine jednog ludog vremena koje ne bira i suludih vođa koji također ne biraju u svojim irealno zamišljenim ostvarenjima. Sorić je samo jedan od mnogih koji je tijekom Drugog svjetskog rata izgubio svoj život za nečije osvajačke ciljeve, koje nije bilo moguće provesti u djelo niti mirom niti ratom. Nažalost, to je život, i tragedija jednog vremena...

Bruno Sorić poginuo je 7. lipnja 1942. godine u blizini mjesta Kistanje, kao pripadnik talijanske vojske.

VESLANJE

Karlo Toniatti (Carlo Toniatti)

1 odličje - Brončana medalja: OI Pariz 1924. - osmerac s kormilarom

Vrlo uspješan veslač.

Karlo Tonniati rođen je 11. siječnja 1892. godine u Zadru. Veslao je za zadarski veslački klub Circolo Canottieri Diadora.

Bio je dio prve zlatne generacije koja je postizala prve uspjehe za Diadoru. Prva pobjeda dolazi 1908. godine na Jadranskom kupu u Trstu u kategoriji četverac s kormilarom, među početnicima. Sljedeće godine uspjeh se ponavlja na međunarodnoj regati u Trstu pod imenom Kup Salvore. Zanimljivo, tu pobjeđuje među svojim uzrastom početnika, ali je i dio pobjednika među juniorima i seniorima. Uslijedila je, ponovo u Trstu, pobjeda na međunarodnoj regati 1910. godine, a tu osvajaju prva mjesta u kategorijama juniora i seniora.

Bio je dio zlatnog četverca u kategoriji juniora, koji je učestvovao na prvenstvu Italije 1911. u Firenzi. Te se godine veslački klub Diadora učlanio u talijanski veslački savez iako je Zadar još bio sastavni dio Austro-Ugarske Monarhije. U Firenzu su gotovo potajno otišli Luigi Miller, Petar Luxardo, Šimun Sofonio, Karlo Toniatti i kormilar Gerolamo Bogdanović. Da bi uopće učestvovali, klub je kupio čamac direktno u Italiji. I bio je odličan povod. Naime, oni su učestvovali na dvije utrke. Prvog dana, 8. rujna, su veslali u utrci četveraca s kormilarom. Već nakon 200 metara su se našli u vodstvu i to mjesto nisu ispustili do kraja utrke, neovisno o jakoj konkurenciji i njihovom slabom iskustvu. Bili su toliko uvjerljivi da je druga posada došla s devet sekundi zaostatka, a treća tek za 14 sekundi. Krajem dana su imali još jednu utrku u osmercu s kormilarom, koja je bila za Kup Regine Elene. U sastavu četverca s kormilarom još su bili i Petar Tramontana, Šimun Shutz, Frane Katalinić i Alfredo Toniatti. I u ovoj utrci su krenuli strelovito. Odmah su krenuli u vodstvo i zadržali su ga do kraja utrke. Tako su u jednom danu, na prvom prvenstvu na kojem je sudjelovala Diadora, osvojili dva prva mjesta. Neovisno o tome, njihovi naslovi nisu službeno priznati jer su ih osvojili kao strani čamac. Sljedećeg dana su učestvovali na međunarodnom dijelu prvenstva. I tu je Diadora prevladala. Osvojili su Kup stranaca u sastavu Ugo Stenta, Luigi Miller, Šimun Sofonio i Karlo Toniatti.

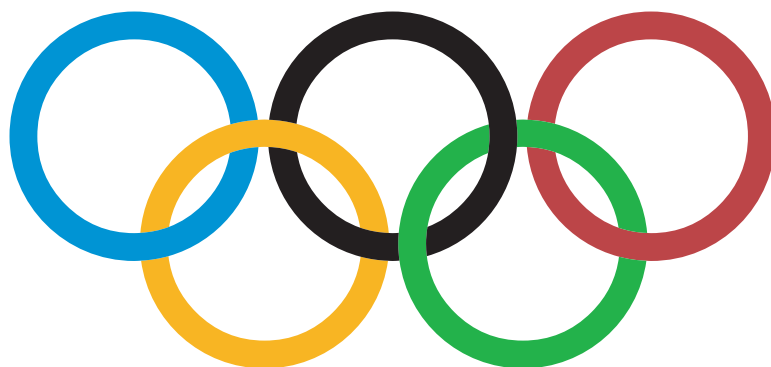
Takav streloviti uspjeh dao je puno elana za još boljim radom. Sve više mladih se približilo ovom sportu u Zadru. Za Karla Toniattija ovo je bilo veliki i strelovit uspjeh, tek početak jedne vrlo uspješne karijere. Iako im ovo prvo prvenstvo nije potvrđeno, on je poslije osvajao i ona službena, uvijek kao član Diadore - 1920., 1921. i 1922. godine prvo mjesto, 1923. drugo, a u natjecanju osmeraca osvajač je trećeg mjesta 1921. te prvog mjesta 1922. i 1923. godine.

Poslije Prvog svjetskog rata, dio je zlatne generacije koja se doista naosvajala velikog broja trofeja - pobjeđuje na međunarodnoj regati 1919. u Puli te u utrkama u Anconi godine 1920.

Na Europskom prvenstvu 1922. godine u Barceloni osvojio je drugo mjesto u trci osmeraca, a 1923. u talijanskom gradu Como je osvojio prvo mjesto u osmercu. Sudionik je Olimpijskih igara 1924. godine u Parizu, gdje je u natjecanju osmeraca osvojio brončanu medalju.

Francuzi su tada uredili prvo olimpijsko selo u povijesti igara, kojima su u siječnju prethodile i prve Zimske olimpijske igre u gradiću Chamonixu. Od prvih igara u Atini do osmih koje su održane u Parizu 1924. godine, nije zabilježeno da su među sudionicima bili sportaši iz Zadra. Zadrani se prvi put javljaju na pariškim igrama pod zastavom Italije i veslači Diadore odmah osvajaju brončanu medalju, kako je navedeno. Uspjeh veslača Diadore, gdje su na koncu u većini bili Hrvati, samo je kruna četvrtstoljetnog zadarskog sporta, a s druge strane i posljednji trzaj jednog zlatnog razdoblja. Daljnje uspjehe zadarskog sporta u početku dvadesetih i tridesetih godina prošlog stoljeća valja tražiti u drugim sredinama, ponajprije u Biogradu, Šibeniku, Splitu i Zagrebu, kamo su se zadarski Hrvati odselili. Valja podsjetiti da su Zadrani bili suosnivači šibenskog veslačkog kluba Krka i da su k tome značajno pojačali nešto ranije osnovani Veslački klub Gusar u Splitu.

Karlo Tonniati, član osmerca iz Pariza 1924. godine, preminuo je u Napulju 23. siječnja 1968. godine, gdje je i sahranjen.

SPORTAŠI HRVATSKOG PODRIJETLA
KOJI SU OSVAJALI MEDALJE IZVAN JUGOSLAVIJE
I DRŽAVA NASTALIH NJENIM RASPADOM

Pavao Radmilović (Wales)

4 odličja - Zlatna medalja - plivanje: OI London 1908. - štafeta 4x200 m
Zlatna medalja - vaterpolo: OI London 1908.
Zlatna medalja - vaterpolo: OI Stockholm 1912.
Zlatna medalja - vaterpolo: OI Anvers 1920.

Iako ne pripada hrvatskom sportu, u knjigu smo ga uvrstili jer je podrijetlom Hrvat. Kao dijete našeg iseljenika među brojnim sportašima diljem svijeta koji vuku hrvatsko podrijetlo osvojio je najviše olimpijskih medalja - čak četiri zlatne.

Pavao Radmilović, ili kako su ga nazivali u rodnoj državi - Paolo, rođen je 5. ožujka 1886. godine u Cardiffu u Walesu, kao treći sin Antuna Radmilovića, Hrvata iz Dubrovnika, koji se preselio oko 1860. godine u Cardiff. Pavlova majka Annie, rođena Dillon, kći je doseljenika irskog podrijetla.

Radmilovićevi preci su podrijetlom iz Makarske, u dubrovačkom primorju se javljaju od 15. stoljeća, a u samom gradu od 18. stoljeća.

S osam godine Pavao je postao član plivačkog kluba Principality u Cardiffu. Na prvenstvu Wallesa bio je prvi u 12. i 13. godini, a vrlo uspješan i na prvenstvu Velike Britanije za dječake mlađe od 16 godina. Na prvom seniorskom prvenstvu Wallesa pobijedio je u plivanju na 100 i 440 yardi.

Radmilović je svoj prvi nastup za vaterpolsku reprezentaciju Velike Britanije odigrao s 15 godina, 1901., i tako postao najmlađi reprezentativac u povijesti britanskog vaterpola. Punih 30 godina se natjecao i bavio sportom, a rekreativno se bavio sportom čak i u svojim sedamdesetima. Pored sportova u vodi, Radmilović se bavio golfom i nogometom.

Prvi amaterski naslov osvojio je 1907. godine, kada je na rijeci Temzi pobijedio u utrci na 5 milja.

Svoju olimpijsku karijeru Radmilović je započeo na olimpijskim međuigramima 1906. godine. U utrci na 100 metara slobodno završio je četvrti, a na 400 metara završio je peti.

Na ljetnim Olimpijskim igrama 1908. u Londonu bio je dio vaterpolske reprezentacije Velike Britanije koja je osvojila zlatnu medalju. U završnoj utakmici, kada je Britanija pobijedila Belgiju s 9:2, Radmilović je postigao dva gola. Dva dana poslije završne utakmice u vaterpolu, natjecao se također kao jedan od plivača u štafeti - 4x200 metara pošto se jedan od prethodnih britanskih olimpijaca razbolio. Utrka je bila neizvjesna jer je plivačka štafeta Mađarske vodila skoro do kraja utrke i imala veliku prednost do zadnje izmjene. Međutim, u zadnjoj izmjeni Britanija je bila uspješnija i tako se Radmilović na ovim igrama zakitio još jednom zlatnom olimpijskom medaljom.

Svoju treću zlatnu olimpijsku medalju je osvojio kao član vaterpolske momčadi Velike Britanije na ljetnim Olimpijskim igrama 1912. godine u Stockholmu. Britanci su u finalu pobijedili Austriju s rezultatom 8:0.

Radmilovićeva četvrta zlatna olimpijska medalja je došla tek poslije osam godina. Uzrok je bio Prvi svjetski rat i otkazivanje olimpijskih igara. Na ljetnim Olimpijskim igrama 1920. u Anversu vaterpolska reprezentacija Velike Britanije je superiorno stigla do završnice. Domaćin, Belgija, također je bila u završnici i njezini su sportaši željeli osvojiti zlato. Skoro do kraja utakmice vodila se izjednačena borba i rezultat je bio neizvjestan, 2:2. Utakmicu je odlučio Radmilović koji je pred kraj utakmice postigao gol i time osigurao pobjedu svoje reprezentacije od 3:2.

Radmilović se natjecao na još dvjema olimpijskim igrama kao dio vaterpolske reprezentacije Velike Britanije, 1924. u Parizu i 1928. u Amsterdamu, ali se nije uspio popeti na pobjedničko postolje. Svoju olimpijsku karijeru zaključio je kada je imao 42 godine. Radmilovićev rekord od 4 osvojene zlatne medalje ostao je u Velikoj Britaniji neoboren sve do Olimpijskih igara u Sydneyu 2000. godine.

Godine 1967. primljen je u Međunarodnu kuću slavnih sportaša u vodenim sportovima. Također je bio jedan od prvih desetorice čija su imena postavljena u Velšansku kuću slavnih sportaša 1988. godine. Spomen-ploča njemu u čast je postavljena i u Cardiff International Poolu, i to o trošku Velšanskog parlamenta i Organizacijskog odbora 30. Olimpijskih igara u Londonu 2012. godine.

Pavao Radmilović je preminuo 29. rujna 1968. godine u gradiću Weston-super-Mare u blizini Cardiffa, gdje je boravio veći dio života i gdje je sahranjen.

Ne pripada hrvatskom sportu, ali imamo se pravo ponositi Radmilovićevim podrijetlom.

RUKOMET

Nikola Karabatić (Francuska)

2 odličja - Zlatna medalja: OI Peking 2008.
Zlatna medalja: OI London 2012.

Jedan od najboljih rukometaša u povijesti ovog sporta, a naše gore list.

Nikola Karabatić rođen je 11. travnja 1984. godine u Nišu, gdje mu je otac Branko, poznati rukometni vratar, inače rodom iz Vrsina kod Trogira, profesionalno branio za Rukometni klub Željezničar iz Niša.

Cijela obitelj se iz Niša odselila u Francusku kada je Nikola imao tri i pol godine.

Rukometnu karijeru započeo je u mladim uzrastima kluba Colmar HS, gdje je bio od 1990. do 1992. godine. Nakon odlaska iz ovog kluba Nikola je nastavio igrati u mladim uzrastima kluba Thau HB, čiji je član od 1992. do 2000. godine.

Godine 2000. postao je član slavnog francuskog kluba Montpellier, otkada njegova karijera iz dana u dan bilježi samo veliki napredak.

Već sa 16 godina je počeo igrati za prvu momčad, čiji je dres nosio do 2005. godine. Karabatić je jedan od najboljih igrača kluba kada je osvojeno prvenstvo Francuske 2000., 2002., 2003., 2004. i 2005. godine. Dao je i veliki obol kada je osvojen francuski rukometni kup 2000., 2002., 2003. i 2005. godine.

Nikola Karabatić je jedan od najzaslužnijih igrača što je Montpellier 2003. godine postao prvak Europe.

Godine 2005. se odlučio na promjenu sredine i otišao je u slavni njemački klub THW Kiel, čiji je dres nosio do 2009. godine. Došavši u ovaj klub, Karabatić je nastavio pravu trofejnu žetvu. S Kielom je prvak Njemačke 2006., 2007., 2008. i 2009. godine. Dio je momčadi kada je osvojen njemački kup 2007., 2008. i 2009. godine, kao i Superkup 2007. i 2008. godine. I u ovom slavnom klubu zakitio se titulom prvaka Europe. Bilo je to 2007. godine.

Godine 2009. Nikola Karabatić se odlučio vratiti u Montpellier, klub u kojemu je stekao svjetsku slavu. Odmah po dolasku, nastavio je s dobrim igrama i osvajanjem trofeja. Bio je najbolji igrač kluba u sezoni 2009./10., kada je osvojeno prvenstvo i kup Francuske.

Godine 2013. Karabatić se ponovno odlučio na promjenu sredine. Postao je član momčadi Pays d'Aix, a od lipnja iste godine igrač je slavne španjolske Barcelone.

Nikola Karabatić je godinama jedan od najboljih igrača i u dresu reprezentacije Francuske.

Na Olimpijskim igrama 2008. u Pekingu i 2012. godine u Londonu osvojio je zlatne medalje. Na svjetskim prvenstvima u dresu „galskih pijetlova“ je osvojio brončane medalje 2003. u Portugalu i 2005. u Tunisu. Titulom prvaka svijeta Nikola se zakitio 2009. u Hrvatskoj i 2011. u Švedskoj.

Na prvenstvima Europe Karabatić je osvojio tri medalje i to: zlato 2006. u Švicarskoj i 2010. u Austriji, a brončanu medalju 2008. godine u Norveškoj.

Godine 2011. proglašen je najboljim sportašem Francuske. Gotovo je redovito u najboljim momčadima svjetskih i europskih prvenstava.

Najbolji je igrač Europskog prvenstva 2008. godine u Norveškoj. Na istom prvenstvu je zajedno s Ivanom Balićem i Dancem Christiansenom najbolji strijelac prvenstva.

Godine 2008. Karabatić je u tradicionalnom izboru Handball Wochea proglašen najboljim rukometašem u Njemačkoj. To je bilo tek drugi put od 1978. godine da je netko tko nije Nijemac odnio tu titulu.

Godine 2007. u izboru IHF-a je proglašen igračem godine.

Zbilja impozatna igračka karijera. Uz našeg Ivana Balića, zasigurno jedna od najvećih u povijesti rukometa.

Treba reći da Karabatić svako ljeto provodi u Vrsinama, mjestu rođenja svog oca. Iako je na terenu kao profesionalac „ginuo“ u utakmicama protiv naše reprezentacije, iskreno priznaje da mu je poslije Francuske najdraža Hrvatska.

Ipak, hrvatske gore je list.

HOKEJ NA LEDU

Ivan Mayasich (SAD)

2 odličja - Zlatna medalja: ZOI Squaw Valley 1960.
Srebrna medalja: ZOI Cortina d'Ampezzo 1956.

Sve o sportašu govori činjenica da ima dvije olimpijske medalje.

Ivan Edward Mayasich rođen je 22. svibnja 1933. godine u Evelethu, u Minnesoti u Sjedinjenim Američkim Državama, kao dijete hrvatskih iseljenika.

S hokejom je započeo 1949. godine u momčadi Rochester Mustang, čiji je član do 1950. godine.

Godine 1950. Mayasich počinje pohađati Sveučilište u Minnesoti i postaje član sveučilišne momčadi u hokeju. Dolaskom u ovu sportsku sredinu, karijera Ivana Mayasicha doživljava pravi procvat i vrlo brzo postaje jedan od najboljih igrača kluba. U ovom klubu ostao je do 1954. godine, kada je priključen olimpijskoj momčadi za pripreme na nastup na Olimpijskim igrama 1956. godine u talijanskom gradu Cortina d'Ampezzo. Već na početku priprema Ivan je vrlo jasno pokazao da će biti jedan od glavnih igrača. To se i dogodilo kada je reprezentacija Sjedinjenih Američkih Država osvojila srebrnu medalju.

Nakon završetka ljeta, u sezoni 1957./58. je član momčadi San Pavao KSTP, a potom je od 1958. do 1960. godine član momčadi Green Bay Bobcats.

Godine 1959. ponovno je postao dio reprezentacije koja se pripremala za Zimske olimpijske igre 1960. godine u Squaw Valleyu, gdje se američka hokejaška reprezentacija zakitila zlatnom medaljom.

Ivan je, kao već sada iskusan igrač, zasigurno najzaslužniji što su američki hokejaši popeli na najvišu stepenicu olimpijskog postolja.

U hokejaškoj sezoni 1960./61. je ponovno član kluba San Pavao, a zatim je od 1961. do 1971. godine ponovno obukao dres hokejaške momčadi Green Bay Bobcatski, s tim da je jedno vrijeme u sezoni 1961./62. proveo u momčadi Minneapolis Millers.

Godine 1971. je završio igračku karijeru i postao vrlo uspješan trener.

Inače, treba reći da je Ivanova specijalnost bila igra u obrani, iako je znao često postizati i zgoditke, a nerijetko i one odlučujuće.

Godine 1976. i 1989. Ivan Mayasich je primljen u Sjedinjenim Američkim Državama u hokejaške Kuće slavnih. Njegov dres s brojem 8 je u njegovu čast umirovljen za sva vremena od strane njegove bivše momčadi Minnesota.

Najveće priznanje je doživio 2011. godine, kada je u izboru 100 najboljih igrača u povijesti Hokejaškog kluba Minnesota rangiran na prvo mjesto, čime je i formalno postao najbolji igrač u povijesti kluba.

Kako pišu američki sportski mediji, Mayasich je simbol tamošnjeg hokeja. Počeo je prvi koristiti pojedine načine igre i zato se s pravom smatra jednim od izumitelja u hokeju. Taj njegov novi način igre bio mu je velika prednost na ledu jer su mu protivnici teško mogli parirati.

Inače, Mayasich je čovjek koji je tijekom cijele igračke karijere, a i kasnije, bio vrlo sklon zapisivanju. Njegove bilješke o igri, kao i svakoj utakmici, prave su dragocjenosti u sredinama za koje je nastupao.

Poznati hokejaški stručnjak Ivan Mariucci je jednom rekao: „Ivan je svojim načinom igre digao hokej na jednu novu razinu. On je bio Wayne Gretzky (najbolji igrač u povijesti hokeja, igra u Kanadi) svog vremena. A, da danas aktivno igra, bio bi sigurno bolji igrač od Gretzkya.”

Trener zlatne američke olimpijske momčadi iz 1960. godine, Jack Riley, o Ivanu je izrekao: „Mayasich je najbolji američki hokejaš svog vremena. Odličan u napadu, a vrlo energičan u obrani.”

U prilog tvrdnji da je Ivan Mayasich, koji se smatra zasigurno jednim od najboljih obrambenih igrača u povijesti hokeja, bio i odličan igrač u napadu, ide i činjenica što je na jednoj utakmici postigao čak 14 golova, što je u hokeju doista rijetkost.

Velika, može se reći ogromna hokejaška karijera Ivana Mayasicha, sportaša hrvatskih korijena, koja je vrhunac doživjela na Olimpijskim igrama 1960. godine u Squaw Valleyu, gdje je u finalu olimpijskih igara postigao odlučujući gol za pobjedu SAD-a protiv Kanade s 2:1.

TAEKWONDO

Sebastian Crismanich

(Argentina)

1 odličje - Zlatna medalja: OI London 2012. - ktg do 80 kg

Vrlo uspješan borac u taekwondou, hrvatskih korijena.

Sebastian Crismanich rođen je 30. listopada 1986. godine u argentinskom gradu Corrientesu.

Sergio Martinez, svjetski boksački prvak u srednjoj kategoriji, i Sebastian Crismanich, zlatni olimpijski taekwondoša u kategoriji do 80 kilograma, u izboru za najboljeg sportaša Argentine za 2012. godinu su nadmašili čudesnog nogometaša Lea Messija.

Ljetne olimpijske igre jednom su u četiri godine, a zlato na njima Argentina osvaja još mnogo, mnogo rjeđe. Od Delfa Cabrere u maratonu i Rafaela Iglesiasa i Pascuala Pereza u boksu 1948., nijedan se Argentinac nije domogao pojedinačnog zlata na igrama. Za sva ostala najsajjnija odličja bili su zaslužni sastavi ili parovi, dok Crismanich, naše gore list, u londonskom finalu nije svladao Španjolca Nicolasa Garciju. Presudne bodove osvojio je u zadnjim sekundama, unatoč istrošenom koljenu.

Dok je boks za Argentinke omiljeni sport, pa je Martinezovo prvo mjesto u izboru u skladu s tradicijom, taekwondo nije ni među dvadeset najpopularnijih. Stoga je Crismanichevo drugo mjesto, ispred Messija, dokaz koliko sunarodnjaci cijene njegovu zlatnu medalju. Crismanichu ovaj sport inače nije bio prvi izbor. Iako je njegov otac u mladosti vježbao taekwondo, a stariji brat Mauro bio napredan borac, Sebastian je maštao o nogometu.

„Bio sam uvjeren da nisam stvoren za boričke sportove. Bio sam povučen i nesiguran, ali brat me nagovorio da se okušam u taekwondou.“ – rekao je dvadesetšestogodišnji Sebastian, idol nacije, za argentinski dnevni list La Voz.

Kad je prvi put zakoračio na tatami, izgubio je sve dvojbe oko životnog poslanja. „Otkad sam se sa sedam godina počeo baviti taekwondoom, sanjao sam o nastupu na olimpijskim igrama.“ – rekao je nedavno u intervjuu.

Sebastianov san počeo se ostvarivati kada je sa 17 godina osvojio zlato na Panameričkom juniorskom prvenstvu 2003. godine u Riju. Prelazak u seniorsku konkurenciju obilježio je novim zlatom na Panameričkom prvenstvu u Buenos Airesu, odličjem koje je obranio 2008. u Caguasu i 2011. u Guadalajari. Zlatima i srebrima okitio se i na južnoameričkim prvenstvima i brojnim uglednim turnirima, kao i na predolimpijskom prvenstvu u meksičkom Queretaru, na kojemu je ishodio vizu za London.

Zanimljivo je da je pobjedu u Queretaru izborio zahvaljujući treneru suparnika Stevena Lopeza koji se, kao i Crismanich, već bio plasirao na olimpijske igre. Trener je odmah na početku borbe ubacio ručnik u ring da Argentinac ne bi doznao kako se Lopez bori.

Dodatni poticaj Crismanichu bila je spoznaja da nastup u Londonu pada blizu godišnjice rata s Britancima oko Falklandskih otoka. Svaki Argentinac je osjetio poseban izazov natječući se u Londonu. Crismanich nije bio iznimka.

Sebastian Crismanich je potomak druge generacije hrvatskih iseljenika. Prezime argentinskog idola potječe od hrvatskog Krizmanić.

„Sebastian zna da je potomak Hrvata.“ – otkrio je Toni Tomas, izbornik naše ženske reprezentacije u taekwondou i trener Ane i Lucije Zaninović, te nastavlja: „Poznajemo se dugo i često se susrećemo na natjecanjima. Jednom sam mu prišao i pitao ga – „Crismanich, Croato?“ I on je odgovorio – „si, si“. Rekao mi je da mu je djed emigrirao s otoka Brača, ali i priznao da ne zna ni riječ hrvatskog.“

Trenutačno su jedina Sebastianova spona s Hrvatskom naše reprezentativke, koje s njim održavaju kontakt preko Facebooka. Tomas se nada da će u dogledno vrijeme „namamiti“ Crismanicha u djedovu postojbinu.

„Planira doći na Brač da vidi odakle vuče korijene. Možda ćemo ga nagovoriti da posjeti Hrvatsku već ovog ljeta.“ – veli Tomas.

Inače, Krizmanića ima i u okolici Slunja i u Zagrebu, a najviše kod Vrbovskog. U Hrvatskoj živi oko dvije tisuće Krizmanića, ali samo je jedan, ovaj iz Argentine, olimpijski pobjednik.

VESLANJE

Luka Grubor (Velika Britanija)

1 odličje - Zlatna medalja: OI Sydney 2000. - osmerac s kormilarom

Kada su naši mladići iz brončanog osmerca u Sydneyu 2000. godine slavili ovaj veliki uspjeh hrvatskog sporta, malo je tko tada znao da se još jedan Hrvat nalazi na pobjedničkom postolju, i to u natjecanju osmeraca s kormilarom. Bio je to junak ove naše priče.

Luka Grubor rođen je 27. prosinca 1973. godine u Zagrebu, gdje je i započeo sportsku karijeru u Veslačkom klubu Zagreb.

Vrlo rano je počeo ostvarivati odlične rezultate, tako da je veslao i za juniorsku reprezentaciju Jugoslavije. A kada je došlo do razdruživanja s bivšom državom, Grubor je nastavio veslati za Hrvatsku. I vrlo brzo je počeo pod kapom domovine Hrvatske osvajati medalje.

Na Svjetskom prvenstvu u veslanju do 23 godine, 1993. godine u Ioanninu, bio je član hrvatskog četverca bez kormilara koji je postao prvak svijeta. Pored Grubora, u četvercu su još bili: Krešimir Kuhar, Krešimir Lušić i Renato Pomahač, a koje je uspješno trenirao Damir Matošec.

Godine 1995. na Svjetskom prvenstvu u Tampereu je član hrvatskog osmerca koji je osvojio 13. mjesto.

Malo nakon tog svjetskog prvenstva, Luka Grubor odlazi studirati na sveučilište Oxford u Velikoj Britaniji i počinje veslati za momčad sveučilišta.

Odmah po dolasku na otok, Grubor je iskazao sve svoje veslačke kvalitete, a na koncu, i stigao je kao reprezentativac Hrvatske.

Vrlo brzo se priključio momčadi Velike Britanije, koja se pripremala za nastup na Olimpijskim igrama u Sydneyu 2000. godine. Bila je to strašna momčad. Zsigurno jedan od najboljih osmeraca u povijesti veslanja. Na Igrama su uvjerljivo osvojilo prvo mjesto, ispred Australije i Hrvatske.

Pored Gruboru, u osmercu s kormilarom su još bili: Andrew Lindsay, Ben Hunt – Davis, Simon Dennis, Louis Attrill, Kieran West, Fred Scarlett, Steve Tramore i Rowley Douglas.

Pored našeg brončanog osmerca, na počasnom mjestu, među onima koji su primali zlatne medalje, našao se i Hrvat, Luka Grubor. Baka mu je bila novinarka zagrebačkog Vjesnika. Osjetio je tradiciju na sveučilišnim obračunima Oxforda i Cambridgea, sve čudi Temze, a u takvom društvu domoći se mjesta u reprezentativnom osmercu, to jasno ukazuje da se zaista radi o sjajnom veslaču.

Luka je bio posebno sretan zbog svog zlata i bronce svojih prijatelja iz naše posade, te je, nakon što je mu je obješena zlatna olimpijska medalja oko vrata, izjavio: „Poslije nekoliko minuta veslanja, prije nego smo došli do polovice staze, znao sam da ćemo pobijediti. Mi smo u ovoj trci bili Supermani. Ovo je veliki trenutak za nas. Sada ću i svi- ma iz našega, hrvatskog osmerca, od reda čestitati. Sjajno se osjećam, slavim dvije medalje.“

Inače, finale osmeraca u Sydneyu pratilo je više od 20 tisuća gledatelja, što je ogroman broj posjetitelja za veslanje.

Nakon ovog povijesnog uspjeha u Sydneyu, Grubor je nastavio postizati odlične rezultate za Veliku Britaniju. Poseban uspjeh ostvario je 2002. godine na Svjetskom prvenstvu u Seville, gdje je bio član momčadi koja je postala prvak svijeta.

Treba reći da Luka Grubor redovito nastupa za momčad Oxforda na veslačkom natjecanju veterana koje se svake godine uoči Svetog Dujice održava u Splitu, a o tom natjecanju kaže: “Ovo su fantastične odlične utrke, neizvjesne do kraja. Svaka čast Splitu na organizaciji svih ovih godina. Ovo je zaista jedinstveno, nešto što je rijetkost u svijetu.”

Po završetku fakulteta, Luka Grubor se vratio u Hrvatsku i direktor je poduzeća SailCroatia, koje se bavi trgovinom i iznajmljivanjem plovnih objekata.

Vrhunski sportaš, odličan manager, čovjek koji je u svim segmentima života napravio respektabilnu karijeru.

Ipak, u sportskom dijelu vrhunac je bio na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyu, gdje je Grubor osvojio zlatnu olimpijsku medalju za Veliku Britaniju.

A mi za kraj možemo kazati - britansko zlato koje ima hrvatski štih.

RUKOMET

Amanda Kurtović (Norveška)

1 odličje - Zlatna medalja: OI London 2012.

Norveška rukometašica hrvatskog podrijetla pred kojom je velika karijera. Amanda Kurtović rođena je 21. srpnja 1991. godine u Karlskronu, u Švedskoj. Njezin otac Marinko Kurtović, inače Hrvat, poznati je rukometni trener.

Rukometnu karijeru započela je u momčadi Sandefjorda, u kojem je 2007. počela igrati za prvu momčad. Kada se afirmirala, Amanda se odlučila na promjenu sredine i odlazak u jači klub. Kao sljedeću igračku destinaciju odabrala je, također u Norveškoj, rukometni klub Nordstrand, za koji je igrala od 2007. do 2010. godine. Za ovaj klub odigrala je oko 300 utakmica i postigla 70 golova. Dio prvenstvene sezone 2010./11. je provela u momčadi Byasena, za koji je odigrala 15 utakmica i postigla 34 zgoditka.

Početkom 2011. godine postala je igračica slavnog norveškog ženskog rukometnog kluba Larvik, s kojim je 2011. i 2012. osvojila titulu prvaka Norveške, norveški kup te Ligu prvaka 2011. godine.

U ljeto 2012. godine ponovno se odlučila na promjenu sredine i postala igračica Viborga.

Treba istaknuti da Amanda Kurtović igra na poziciji desnog krila. Veoma je brza, prodorna, neustrašiva, često postiže i zgoditke, igra dobro i napad i obranu, što je svrstava u suvremenu rukometašicu današnjeg vremena.

Amanda je, kao dijete iz rukometne obitelji, vrlo rano pokazivala izražen talent za ovaj sport jer je od najranijeg djetinjstva znala s ocem boraviti na rukometnom igralištu.

Vrlo je rano počela igrati za mlađe reprezentativne uzraste norveške reprezentacije, a dobrim igrama u reprezentaciji Norveške do 19 i 21 godinu, skrenula je na sebe pozornost rukometne javnosti.

Debitirala je za Norvešku A reprezentaciju 26. ožujka 2011. godine, kada još nije imala ni punih 20 godina. Usporedno s igranjem za A reprezentaciju, igrala je i za onu do 21 godinu.

S mladom reprezentacijom Norveške osvojila je titule prvaka Europe i svijeta. Nije potrebno niti napominjati da je Amanda na oba završna natjecanja gdje su se mlade Norvežanke popele na svjetski i europski tron bila najbolja igračica reprezentacije.

Vrlo rano je i u A reprezentaciji dosegla svjetski rukometni tron. Na Svjetskom prvenstvu za žene 2011. godine u Brazilu bila je dio norveške reprezentacije koja je postala prvak svijeta.

Ipak, krunu svoje dosadašnje, može se bez pretjerivanja reći uspješne karijere doživjela je na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu, gdje je osvojila zlatnu olimpijsku medalju.

Na spomen Hrvatske Amanda govori: "Ne, ja ne govorim hrvatski. Imam rođake i bake u Hrvatskoj. U domovini moga oca sam na odmoru svako ljeto, ali jezik nisam još naučila."

Iako ne poznaje hrvatski jezik, veli da je ponosna što je upoznala Ivana Balića. Čak kaže da se s njim i slikala. To je bilo tijekom Europskog prvenstva 2010. godine u Austriji. I ona, kao i mnogi poznavatelji rukometa, ističu da je Ivano najbolji rukometaš na svijetu. Od naših rukometašica posebno ističe Andreu Penezić, za koju kaže da je jedna od najkompletnijih rukometašica u Europi.

O svoj dosadašnjoj karijeri kaže: "Imam još toga dosta za naučiti u smislu tehnike i kontrole lopte, a i iskustvo ću polako stjecati kako karijera bude odmicala."

Amanda Kurtović, dijete hrvatskih korijena, rukometna reprezentativka Norveške pred kojom je zasigurno velika budućnost, iako ni ono što je dosad, kao vrlo mlada, u rukometu postigla, nije malo. Bila je dio momčadi svjetskih prvaka i olimpijskih pobjednika, a mnogi sportaši to niti približno ne ostvare tijekom karijere.

Vrlo je rano postala jedna od glavnih igračica u klubu i reprezentaciji. Ponosna je, kaže, na sve što je dosad u karijeri postigla, jer je to postigla samo i isključivo svojim radom. Kaže, "zli jezici" su ponekad bili toliko zločesti da su za njezin razvoj najviše zasluga pripisivali njezinom ocu. Amanda ne krije da joj je otac dao rukometne temelje, ali također kaže da se u tvrdom profesionalizmu poštuje samo rad i ono što daš na terenu. A Amanda je dosad dala doista puno...

DIZANJE UTEGA

Dinko Dean Lukin (Australija)

1 odličje - Zlatna medalja: OI Los Angeles 1984. - ktg do 110 kg

Kada sportaš osvoji olimpijsku medalju, u svijetu sporta jasno je o kome se radi.

Dinko Dean Lukin rođen je 26. svibnja 1960. godine u Sydneyu. Njegov je otac 1956. godine emigrirao iz Jugoslavije. Kada je Deanu bilo pet godina, obitelj mu se preselila u južni dio Australije u grad Port Lincoln, gdje su mu roditelji počeli baviti ribarstvom, odnosno uzgojem tuna.

Tijekom djetinjstva i osnovne škole Dean je bio veći i jači od ostalih dječaka, pa su ga prijatelji iz razreda prozvali Dino Dinosaur. Tijekom školskih praznika, još i u ranom djetinjstvu, nije kao ostali mladići njegove dobi mogao bezbrižno plandovati, nego je morao roditeljima pomagati u bavljenju ribarstvom.

Treba reći da se već u školi se počeo baviti atletikom, a dobro je igrao i nogomet.

Njegov budući trener Leon Holme je 1970. godine postao predavač na koledžu u Port Lincolnu. Kao poznati sportski pedagog, pored školskih obaveza trenirao je nogomet, kriket i atletiku, a ujedno i pronalazio mlade sportaše koje će kasnije usmjeravati u svijet sporta.

Godine 1975., kada je Deanu bilo 15 godina, Holme ga je uspio uvjeriti da je pred njim velika sportska budućnost i da mu se priključi u sportskom kampu, koji je već bio formirao. Deanu se u kampu priključio i mlađi brat David.

Dean Lukin je nakon raznih testova odlučio da je njegov sport dizanje utega. I nije pogriješio, jer je u ovom sportu ostvario uspjeh koji je rezerviran samo za odabrane. U početku je trenirao četiri puta tjedno. Već u lipnju 1975. godine, iako još junior, osvojio je prvenstvo Južne Australije, a počeo je redovito pobjeđivati i na raznim turnirima.

Njegovi uspjesi u dizanju utega vrlo brzo su ga smjestili u interes australske sportske javnosti, a karijera mu iz dana u dan sve više napreduje, što će doživjeti vrhunac na Olimpijskim igrama 1984. godine u Los Angelesu, gdje je Dean Lukin postao olimpijski pobjednik. U finalu natjecanja do 110 kilograma pobijedio je Amerikanca Marija Martinezu i tako postao prvi Australac koji je osvojio zlatnu olimpijsku medalju u dizanju utega. A mi bi rekli - Australac hrvatskih korijena.

Veliki uspjeh Lukin je postigao i 1982. u Brisbani i 1986. godine u Edinburghu, gdje se također zakitio zlatnim medaljama na igrama Commonwealtha, isto u disciplini do 110 kilograma.

Može se bez pretjerivanja reći da je osamdesetih godina prošlog stoljeća dominirao ovim sportom u svijetu. Bio je vrlo impresivan dizač tereta s obzirom na njegove tjelesne predispozicije i ogroman stas. Najimpresivnija stvar u tjelesnom smislu su bila njegova bedra, kojih je opseg bio 34 inča ili 86 centimetara. Njegove ogromne noge bile su njegov zaštitni znak.

Najveći teret koji je podigao u karijeri bilo je 245 kilograma iznad glave, na jednom natjecanju u Adelaideu nedugo nakon igara 1984. godine. Što je najimpresivnije, navedeni teret je podigao nevjerojatnom lakoćom.

Da bi sportska biografija Deana Lukina bila cjelovita, potrebno je istaknuti da je na zatvaranju Olimpijskih igara 1984. godine u Los Angelesu nosio australsku zastavu.

Od 2000. godine njegov portret se nalazi u Archibaldovoj nagradi koja se dodjeljuje u Australiji, a zove se Najjači čovjek na Igrama i oslikao ga je David Bromley.

Na tiskovnoj konferenciji nakon što je osvojio zlatnu medalju 1984. godine u Los Angelesu, Lukin je izjavio okupljenim novinarima da umjesto da se fokusiraju na njegovu pobjedu, da bi trebali više pažnje usmjeriti na igre invalidnih osoba i pridavati im više pažnje u javnosti, nego im se daje. Svoj govor završio je riječima: „Uspjesi invalidnih osoba su daleko veći od mojih“. S ovim činom Lukin je pokazao senzibilnost i brigu za sportaše s invaliditetom.

Godine 1990., kada je napunio trideset, odlučio je zdravije živjeti. Otišao je na dijetu, izgubio puno težine i vratio se obiteljskom poslu u cijelosti.

Sve ostalo je povijest. Dean Lukin, jedan od najjačih ljudi na svijetu, čovjek koji je 1984. godine zadivio svijet. Osvojio je zlatnu olimpijsku medalju i time u sportskom smislu stekao besmrtnost, a nisu za zanemariti ni dvije zlatne medalje osvojene na igrama Commonwealtha.

HOKEJ NA LEDU

Mark Pavelich (SAD)

1 odličje - Zlatna medalja: ZOI Lake Placid 1980.

Dijete naših iseljenika s velikom karijerom ostvarenom na ledu.

Mark Pavelich rođen je 28. veljače 1958. godine u Eveethu, u državi Minnesoti u Sjedinjenim Američkim Državama. Pavelich je odrastao u ruralnoj Minnesoti kao dijete obitelji koja se doslovce borila za egzistenciju.

Igračka karijera u hokeju na ledu mu je trajala od 1976. do 1992. godine. Velika karijera čovjeka i sportaša koji je sve u životu postigao svojim radom, jasno, uz natprosječni talent koji je posjedovao za ovaj sport. Igrao je na mjestu napadača.

Prve koraka u sportu na ledu Pavelich je započeo davne 1976. godine u sveučilišnoj hokejaškoj momčadi University of Dakota – Duluth, gdje je igrao do 1979. godine i gdje je navedene 1979. godine izabran u najbolju momčad prvenstva.

Zbog odličnih igara u navedenoj momčadi na sveučilištu, Pavelich je 1979. godine priključen američkoj reprezentaciji koje se pripremala za Zimske olimpijske igre 1980. godine u Lake Placidu. Na navedenim igrama Mark je ostvario najveći uspjeh u karijeri – bio je dio momčadi koja je osvojila zlatnu medalju i postala olimpijski pobjednik. U toj “velikoj” momčadi američkog hokeja bio je jedan od najboljih igrača u napadu. Po ovoj je slavnj momčadi godine 1981. snimljen film koji se zove “Čudo na ledu”.

Nakon završetka olimpijskih igara, Mark je 1980. godine otišao u Švicarsku i do 1981. igrao za momčad Lugana.

Godine 1981. vratio se u Ameriku i postao igrač momčadi New York Rangers. Njihov dres je nosio do 1986. godine. Najuporniji u odluci da Marka vrate iz Švicarske u američki hokej bili su tadašnji treneri Rangersa, Herb Brooks i Craig Patrick, koji su njegove igračke kvalitete najbolje poznavali s obzirom da su oni bili treneri američke zlatne olimpijske reprezentacije iz Lake Placida.

Po dolasku u ovaj slavni klub, Pavelich je vrlo brzo postao jedan od glavnih igrača. Godinama je bio ključni igrač kluba, hokejaš koji je usmjeravao mnoge odlučne utakmice. U prvoj sezoni 1981./82. u dresu Rangersa je postigao čak 76 poena. U sljedećoj NHL sezoni postavio je rekord postigavši pet golova na jednoj utakmici.

Godine 1986. Rangers se odlučio na promjenu trenera. Na čelo struke u klubu došao je Ted Sator koji je uvelike promijenio prijašnji način igre, što Pavelichu nikako nije odgovaralo te je odlučio napustiti klub. U sezoni 1986./87. igra za momčad Minnesota North Star, a zatim odlazi u Italiju i u sezoni 1987./88. igra za momčad HC Bolzano.

Usljedilo je zatim par godina stanke, čak je razmišljao da je s igračkom karijerom gotovo, ali nije mogao odbiti kada ga je kao vrsnog i iskusnog igrača pred sezonu 1991./92. NHL-a, američke hokejaške lige, u svoje redove pozvao San Jose Sharkse, čiji je igrač u navedenoj sezoni. U ovom klubu Mark je doslovce počeo proživljavati svoju drugu sportsku mladost. Bio je jedan od najboljih igrača i postigao je veliki broj golova, često odlučujućih.

Kada je završio igračku karijeru, imao je 34 godine. Po kvaliteti i tjelesnoj spremi sigurno je mogao još igrati, ali je odlučio da je to kraj, može se reći velike karijere, koja je svoj vrhunac imala na Olimpijskim igrama 1980. godine u Lake Placidu, gdje se Mark zakitio zlatnom olimpijskom medaljom.

Važno je reći da je i njegov brat Marty Pavelich bio poznati američki igrač hokeja na ledu.

Mark Pavelich je našao svoje mjesto u zlatnoj knjizi 100 najvećih igrača New York Rangersa u povijesti na broju 83. I ovaj podatak mnogo govori o njegovoj igračkoj kvaliteti.

Tako je Mark Pavelich, hrvatske gore list, dijete naših iseljenika, na najbolji mogući način obilježio povijest ovog slavnog hokejaškog kluba.

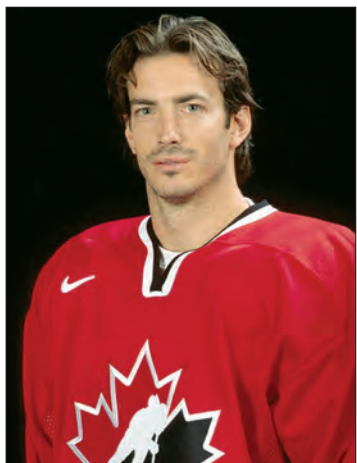
Cijeli život je posvetio hokeju na ledu i ostvario veliku, možemo bez pretjerivanja reći – ogromnu karijeru.

HOKEJ NA LEDU

Joe Sakic (Kanada)

1 odličje - Zlatna medalja: ZOI Salt Lake City 2002.

Proslavljeni hokejaš hrvatskih korijena.

Joe Sakic rođen je 7. srpnja 1969. godine u Burnabyju, u kanadskoj pokrajini Britanska Kolumbija. Super Joe, kako ga neki zovu, dijete je hrvatskih iseljenika - otac mu je iz Imotskog, a majka iz Like. Sve do polaska u dječji vrtić, Sakic je govorio jedino hrvatski, a upravo je jezična barijera u ranoj mladosti utjecala na to da kasnije u NHL karijeri bude zapamćen kao "vođa koji vodi svojim primjerom". S četiri navršene godine je pohodio svoju prvu utakmicu NHL-a, susret između Vancouver Canucksa i Atlanta Flamesa, te nakon utakmice odlučio da u životu želi biti hokejaš i ništa drugo. Sakic je skrenuo pozornost na sebe u juniorskim danima, dok je igrao za WHL momčad Swift Current Broncos. U dresu Broncosa u dvije je sezone ostvario učinak od 138 golova i 155 asistencija u samo 136 utakmica. Mnogi su tada govorili kako je Sakic "novi Wayne Gretzky u nastajanju", hokejaška legenda koja mu je ujedno bila i idol.

Sakic je igrao na poziciji centra, a cjelokupnu profesionalnu karijeru proveo je u NHL-u, igrajući za franšizu Quebec Nordiques/Colorado Avalanche. Bio je vođa momčadi Nordiquesa od 1992. godine, odnosno Avalanchea od 1995. godine. Čak je u 13 navrata nastupao u All Stars susretima, a zajedno s Patrickom Royem, Peterom Forsbergom i Adamom Footeom, vodio je momčad do dvaju naslova NHL prvaka, 1996. i 2001. godine.

Osvajao je u više navrata MVP trofeje, a 2002. godine je predvodio Kanadu do zlatne olimpijske medalje u hokeju u Salt Lake Cityu.

Pored zlata na olimpijskim igrama, Sakic je osvajao medalje i na svjetskim prvenstvima, i to: 1994. godine u Italiji zlato, a 1991. u Finskoj srebro. Na natjecanjima Svjetskog kupa u hokeju također je osvojio zlatnu i srebrnu medalju.

Godine 1988. osvojio je zlatnu medalju na Svjetskom juniorskom prvenstvu u Moskvi. Na seniorsko zlato čekao je punih šest godina, sve do, kako je navedeno, 1994. godine, kada je Kanada osvojila zlato na Svjetskom prvenstvu u hokeju u talijanskom Bolzanu, nakon pune 33 godine.

Prve nastupe na olimpijskim igrama Sakic je ostvario 1998. godine u Naganu u Japanu. Uvažavajući sva zlata i priznanja tijekom velike, rekli bi i ogromne karijere Joa Sakica, najsjajnije zlato je ono sa Zimskih olimpijskih igara 2002. godine u Salt Lake Cityju u saveznoj državi Utah, kada je Kanada u finalu turnira pobijedila reprezentaciju SAD-a. Kanada je punih 50 godina čekala olimpijsko zlato, a upravo je Sakic s četiri gola i šest asistencija predvodio Kanadane prema olimpijskom tronu. Uz zlato, pokupio je i nagradu za najkorisnijeg igrača turnira. Godine 2004. osvojio je Svjetski kup, što mu je bio i zadnji igrački trofej s Kanadom.

Dana 21. prosinca 2005. imenovan je kapetanom reprezentacije za Zimske olimpijske igre, održane 2006. godine u Torinu. Sakic je i član IIHF Triple Gold kluba, kojeg čine igrači koji su u svojoj karijeri osvojili svjetsko i olimpijsko zlato, te Stanley kup.

Joe Sakic je statistički među najboljim NHL napadačima svih vremena: 8. je na vječnoj NHL listi po poenima (1641), 11. po asistencijama (1016) i 14. po golovima (625).

Njegov sportski uspon započeo je 1987. godine, kada su ga na draftu kao 15. izbor u prvom krugu odabrali čelnici Quebec Nordiquesa. Prvi nastup u NHL-u imao je 6. listopada protiv Hartford Whalersa, kada je ubilježio svoju prvu asistenciju. Na prvi gol nije dugo čekao - već 8. listopada, protiv New Jersey Devilsa, zabio je prvi gol. U sezoni 1990./91. imenovan je kapetanom momčadi zajedno sa Stevenom Finnom. Sakic je bio kapetan u domaćim, a Finn u gostujućim utakmicama. U sezoni 1992./93. Sakic je postao jedini kapetan momčadi.

Premda je i u Quebecu pokazao svoje hokejaške vještine, Joe Sakic je široj javnosti ipak postao poznatiji kao kapetan Colorado Avalanchea.

Dana 1. listopada 2009. godine službeno se oprostio od aktivnog igranja. Od toga dana njegov dres s brojem 19 i službeno je umirovljen. U njegovom rodnom gradu jedna ulica nosi njegovo ime, a malo je poznato da je Joe i odličan igrač golfa te da je njegov mlađi brat Brian također igrao hokej na ledu.

Joe Sakic je budući član hokejaške Kuće slavnih.

KOŠARKA

Ronald Paul Tomsic (SAD)

1 odličje - Zlatna medalja: OI Melbourne 1956.

Kada sportaš osvoji olimpijsku medalju, to o njemu mnogo govori, ali kada je osvoji u košarci iz reprezentacije Sjedinjenih Američkih Država, onda je sve jasno. Vrhunski igrač, jedan od odabranih. Upravo to je junak ove priče.

Ronald Paul Tomsic je kao dijete hrvatskih iseljenika rođen 3. travnja 1933. godine u Oaklandu. Igrao je na poziciji beka – razigravača i bio je visok 180 centimetara.

Igračku karijeru Paul je započeo 1948. godine u juniorskoj momčadi Sveučilišta Stanford Cardinal, gdje je po kvaliteti odmah odskakao od svojih suigrača.

Nakon tri godine u mlađim uzrastima, od 1951. do 1955. godine Paul je nastupao za prvu momčad Stanford Cardinals. Bio je klupski rekorder po broju postignutih koševa kad je napustio sveučilište. Postigao je 1416 koševa i držao je rekord po broju koševa na jednoj utakmici. To je bilo protiv USC-a 1955. godine, kad je još po ondašnjim pravilima postigao 40 koševa. Ime mu je i danas na vrhu popisa raznih rekorda stanfordske sveučilišne momčadi po postignutim koševima.

Na draftu su ga 1955. godine izabrali Syracuse Nationalsi, no nikada nije otišao u NBA. Otišao je u ligu Amateur Athletic Union gdje je 1955. godine igrao za San Francisco Olympic klub, zatim od 1956. do 1957. godine za US Armed Forces All-Stars, a potom se vratio u San Francisco Olympic klub, s kojim je 1957. godine osvojio titulu prvaka Američke amaterske lige (AAU).

Ronald Paul Tomsic je tri puta bio članom najboljeg izabranog sveameričkog sastava lige AAU 1955., 1957. i 1959. godine.

Posebno dobre igre Tomsic je pružio 1955. godine, što ga je dovelo u krug kandidata za nastup na olimpijskim igrama. U jakog konkurenciji uspio je izboriti mjesto među 12 odabranih koji su predstavljali američku reprezentaciju na igrama u Melbourneu.

Na Olimpijskim igrama 1956. godine osvojio je zlatno odličje. Odigrao je ukupno 8 susreta i postigao je 89 koševa u američkoj pobjedi na turniru. Bio je među najvećim strijelcima američkog sastava. Igrao je s legendama kao što su centar Bill Russell, koji je na olimpijskom turniru postigao 113 koševa, i KC Jones, s 87 koševa na turniru. Ispred njega su po broju koševa bili samo Bill Russell i suigrač branič Bob Jeangerard, koji je postigao točno 100 koševa.

Ova košarkaška momčad smatra se jednom on najboljih u povijesti američke amaterske košarke, a Tomsic je bio jedan od najboljih igrača te "velike" momčadi. To dovoljno govori o igračkim kvalitetama koje je posjedovao Ronald Paul Tomsic.

Inače, kao što je prethodno navedeno, Tomsic je igrao na poziciji organizatora igre, razigravača ili kako se danas popularno kaže – playmakera. On je bio u pravom smislu riječi organizator igre, iako je bio najniži u toj "velikoj" američkoj momčadi. Njegov zadatak je bio vođenje momčadi i organiziranje napada, što je Paul odlično radio, a po broju postignutih koševa vidi se da je bio i odličan strijelac, a znao je često i asistirati suigračima u postizanju koša.

Ronald Paul Tomsic je kao organizator igre potpuno slušao svog trenera i njegov plan je bez pogovora na parketu provodio u djelo.

Treba reći da ima puno različitih stilova bekova, odnosno organizatora igre. Nekima je važnije postizanje koša, nekima asistencije, a nekima dobra obrana. Važno je napomenuti da se Tomsic svim okolnostima na terenu vrlo lako prilagođavao. Odlično je postizavao koševe, još bolje asistirao suigračima, a vrlo dobro se snalazio i u obrani.

Inače, uloga organizatora igre je zasigurno najvažnija pozicija na terenu, jer se igra glavom, a ne snagom i jačinom. Tako je upravo igrao Tomsic. Bio je igrač koji je mislio, i u trenutku sekunde munjevito bi reagirao te uspješno poentirao ili uposlio suigrača koji se nalazio u poziciji za postizanje koša.

Ovaj proslavljeni košarkaš hrvatskih korijena je ostvario ono o čemu mnogi mogu samo sanjati. Bio je na pobjedničkom postolju olimpijskih igara i time stekao besmrtnost.

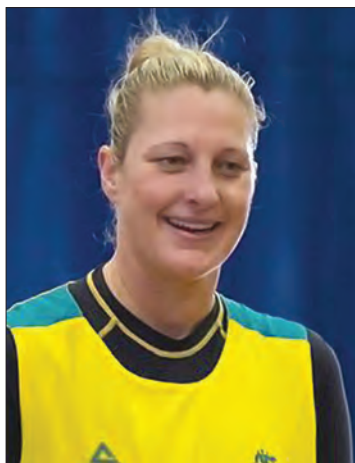

KOŠARKA

Suzy Batković - Brown

(Australija)

3 odličja - Srebrna medalja: OI Atena 2004.
Srebrna medalja: OI Peking 2008.
Brončana medalja: OI London 2012.

Kada sportašica osvoji tri olimpijske medalje, to najbolje govori o njoj.

Suzy Batković - Brown (djevojački Batković) rođena je 17. prosinca 1980. godine u Newcastleu, u Novom Južnom Walesu u Australiji. Dijete je hrvatskih iseljenika koji su svoju drugu domovinu pronašli u dalekoj Australiji.

Vrlo je rano počela igrati košarku, a okušala se i u Europi. Kao izraziti košarkaški talent, Suzy je od 1996. do 1999. godine bila smještena i igrala košarku u Australskom institutu za sport, s čijom je košarkaškom momčadi osvojila prvenstvo Australije 1999. godine. Zatim je od 1999. do 2001. košarkašica Sydney Uni Flamesa, s kojim osvaja prvenstvo Australije 2001. godine. Narednu sezonu 2001./02. nastupa za momčad Townsville Fire, nakon čega odlazi u Europu.

Po dolasku na "Stari kontinent", prva košarkaška destinacija bila joj je Francuska, gdje od 2002. do 2004. godine igrala za momčad Valenciennes. U prvoj sezoni (2002./03.) igranja u ovom poznatom francuskom klubu Suzy je osvojila prvenstvo Francuske i bila u samom vrhu ljestvice najboljih strijelaca. U toj sezoni igrala je u prosjeku 18 minuta po utakmici, s prosjekom od 8 koševa i 5 skokova. I u narednoj sezoni 2003./04. jedna je od najboljih igračica kluba, a Valenciennes postaje prvak Europe.

Sezonu 2004./05. provodi u Španjolskoj, igrajući za momčad Ros Casares. Nakon toga odlazi u Rusiju, gdje od 2005. do 2008. godine igra za momčad UMMC Ekaterinburg. U prvoj sezoni (2005./06.) igranja u Rusiji, Suzy je izabrana u najbolju petorku Eurolige.

Nakon odlaska iz Rusije, u sezoni 2008./09. igra u Italiji za momčad Cras Basket. S ovim klubom je osvojila prvenstvo Italije, a imala je u prosjeku 17 koševa po utakmici, uz 7 skokova.

Nakon petogodišnjeg boravka u Europi, Suzy Batković se 2009. godine vraća u Australiju, u momčad Sydney Uni Flames, za koju igra u sezoni 2009./10. kada je izabrana u najbolju petorku lige, a i najbolji je strijelac prvenstva Australije s 24,6 koševa u prosjeku po utakmici.

Sezonu 2010./11. igra u momčadi Canberra Capitals, a od 2011. godine je košarkašica Adelaide Lightninga.

Na draftu WNBA momčadi Batković je 2003. godine od strane američke momčadi Seattle Storma bila 22. u ukupnom poretku i jedina je iz Australije te godine uopće bila na draftu. Međutim, igrala je vrlo malo te se vratila u Europu jer je, prema vlastitom priznanju, imala želju igrati u Europi, ali nije našla zajednički jezik s trenericom Annom Donovan.

Godine 2008. ponovno je bila određena za draft, ali ga je propustila zbog ozljede. Nakon odlaska iz Europe i prije povratka u Australiju 2009. godine, ponovno je Suzy bila članica momčadi Seattle Storm. Bilo je to u veljači 2009. godine, a trener Lauren Jackson bio je uporan da je dovede u svoj klub. U ovom klubu sada je bila dosta uspješnija nego prvi put i bila je jedna od najboljih igračica.

Suzy Batković je već 1999. godine počela igrati za reprezentaciju Australije. Godine 2002. članica je reprezentacije Australije koja je osvojila brončanu medalju na Svjetskom prvenstvu u Španjolskoj. Godine 2001. i 2011. osvojila je zlatne medalje na FIBA Oceanija šampionatu.

Ono što je najvažnije u karijeri Suzy Batković, ostavljamo za kraj. Čak tri puta je kao članica reprezentacije Australije sudjelovala na olimpijskim igrama i uvijek se kući vraćala s medaljom.

Prve Igre na kojima je nastupila bile su u Ateni 2004. godine, gdje je osvojila srebrnu medalju. Istu medalju osvojila je 2008. u Pekingu, a s posljednjih Olimpijskih igara 2012. godine u Londonu kući se vratila s brončanom medaljom.

Suzy Batković, vrhunska košarkašica hrvatskih korijena, dobitnica je više značajnih košarkaških priznanja.

Naše gore list, Suzy je stjecajem okolnosti rođena daleko od zemlje svojih predaka i u košarci osvaja medalje daleko od Hrvatske. Našeg je podrijetla te po tome pripada i hrvatskom narodu, iako je, jasno, australska sportašica.

VATERPOLO

Deni Fiorentini (Italija)

1 odličje - Srebrna medalja: OI London 2012.

Talijanski olimpijski medaljonoša, ali i dijete grada pod Marjanom.

Deni Fiorentini rođen je 5. lipnja 1984. godine u Splitu. Otac mu, Branko Jovanović, igrao je u splitskom POŠK-u, a Deni je uzeo majčino prezime.

Iako je rođen u Splitu, Deni je već s tri godine preselio u Luzern. Vaterpolsku karijeru započeo je u švicarskom Luganu. Odradio je školu te je sa 17 godina zaigrao u talijanskoj Bresci. Igrao je neko vrijeme i za reprezentaciju Švicarske, a onda je uzeo talijansko državljanstvo jer mu majka ima talijansko podrijetlo. I njegov brat Goran je igrao za "azzure", a Deni ga je naslijedio u reprezentaciji.

Inače, kratko vrijeme prije nego je počeo igrati za prvu momčad Brescije, igrao je Deni za Como. U prvoj momčadi Brescije ustalio se 2004. godine i njihovu kapicu nosio je do 2006. godine. U kapici Brescie osvojio je LEN kup 2006. godine.

Nakon odlaska iz Brescije, sezonu 2006./07. provodi u momčadi Nervija. I u ovoj momčadi, iako još relativno mlad, Deni je jedan od najboljih igrača. U ljeto 2007. godine postao je vaterpolist Savone, čiji je igrač sve do 2011. godine. I s momčadi Savone je osvojio LEN kup, i to u posljednjoj sezoni boravka u ovom klubu (2010./11.).

Nakon odlaska iz Savone, od 2011. godine nastupa za slavu talijansku momčad Pro Recco. S ovim je klubom 2012. godine osvojio titulu prvaka Italije, Jadransku ligu i titulu prvaka Europe.

I u kapici reprezentacije Italije zakitio se velikim brojem odličja. Na Europskom prvenstvu u Zagrebu 2010. godine osvojio je srebrnu medalju. Na natjecanju Svjetske lige 2011. u Firenzi osvojio je srebro, a 2012. u Almati se zakitio brončanom medaljom.

Na Svjetskom prvenstvu u Šangaju 2011. godine osvojio je zlatnu medalju, a srebrnu na Olimpijskim igrama 2012. u Londonu.

Inače, Fredi Fiorentini, višegodišnji direktor splitskog Hajduka, prvi mu je rođak.

"Nisam nikad razmišljao o nogometu ili sviranju flaute, od malih nogu vaterpolo je bio moj prvi izbor. Moj rođak Fredi znao je dolaziti na moje utakmice, a znao mi je nabaviti i kartu za utakmice Hajduka. Navijač sam bijelih od malih nogu, pratim sva događanja oko kluba, a čak su nekada radi mojih posjeta utakmicama Hajduka znali mijenjati i termin vaterpolskih utakmica." – kaže Deni

"I Denijev je djed Severio radio u Hajduku, bio je tajnik, otac Branko Jovanović igrao je u slavnoj generaciji POŠK-a, majka Lada bila je juniorska prvakinja Jugoslavije u plivanju, brat Goran reprezentativac, a sretan sam što je Deni uspio i nastavio sportsku tradiciju Fiorentinijevih." – prepričava Fredi Fiorentini.

Najbolje utakmice u kapici reprezentacije Italije je pružio na Svjetskom prvenstvu u Šangaju 2011. godine, kada su „azzuri“ osvojili zlatnu medalju.

"Idemo do kraja!" – kazao je Deni Fiorentini.

Izrekao je to dva dana uoči finala, i to nakon što je slavio u polufinalu protiv Hrvatske. Naime, nadali smo se to čuti od naših vaterpolista, a kad smo se pomirili kako od te rečenice neće biti ništa jer naši su u Šangaju protiv Italije ostali bez finala, u miks zoni se pojavio rođeni Splitsanin, ali član talijanske reprezentacije.

Igrač kojega je hrvatski izbornik Ratko Rudić želio vidjeti u kapici Hrvatske.

"Bilo je to kada sam preuzeo mjesto izbornika, dakle 2004., početkom 2005. godine. Tada sam tražio tko će igrati i netko je preporučio i Denija. Raspitivao sam se, ali on je dobio tada poziv Italije i prihvatio ga." – kazao je Rudić.

Kao što je navedeno, na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu osvojio je srebro. Italija je imala odličnu momčad koja je na cijelom turniru doživjela samo dva poraza, i to oba od Hrvatske.

Deni Fiorentini ušao je u povijest kao reprezentativac Italije koji je na Igrama u Londonu osvojio srebro, dok je reprezentacija njegove domovine po rođenju, Hrvatska, postala olimpijski pobjednik.

Na kraju, kako kaže Deni, on je olimpijskom medaljom ostvario svoj sportski san.

VATERPOLO

Danijel Premuš (Italija)

1 odličje - Srebrna medalja: OI London 2012.

Kada sportaš na olimpijskim igrama osvoji srebrnu medalju, a reprezentacija za koju je prethodno nastupao zlatnu, onda je jasno o kakvoj se kvaliteti radi.

Danijel Premuš rođen je 15. travnja 1981. godine u Rijeci. Igračku karijeru započeo je u Vaterpolskom klubu Kvarner iz Opatije, gdje je bio jedan od najboljih igrača. Kao izraziti talent, Premuš je vrlo brzo preselio u obližnju Rijeku i postao igrač Primorja. Više sezona bio je najbolji igrač kluba, centar oko koga se vrtjela igra. Nakon odlaska iz Primorja igrao je za zagrebačku Mladost, gdje je također bio odličan.

Kada je slavni talijanski Pro Reco počeo slagati jednu novu momčad, jedan od prvih igrača kojeg su doveli u svoje redove bio je Danijel Premuš. U ovom poznatom klubu igrao je u sezoni 2009./10. i osvojio prvenstvo i kup Italije te titulu prvaka Europe.

Njegove igre su i u ovom klubu došle do izražaja, a 2010. nije mogao odoljeti zovu Jadrana iz Herceg Novog koji ga je pošto – poto želio dovesti u svoje redove. U tome su i uspjeli – u ljeto 2010. Danijel Premuš je otišao u Crnu Goru.

U ovom starom klubu iz Boka Kotorske je do 2012. godine osvojio nekoliko trofeja. Prvu titulu u kapici Jadrana osvojio je u sezoni 2010./11., kada je osvojena Jadranska liga. U narednoj sezoni 2011./12. Jadran iz Herceg Novog osvojio je prvenstvo i kup Crne Gore, a Premuš je jedan od najboljih igrača.

Njegove odlične igre u klubovima gdje je igrao nisu mogle ostati nezapažene. Za reprezentaciju Hrvatske je nastupio na Olimpijskim igrama 2004. godine u Ateni, a bio je i dio naših „barakuda“ kada su osvojili srebrnu medalju na Europskom prvenstvu 2003. godine u Kranju, pod vodstvom izbornika Zorana Roje. Treba reći da je Premuš nastupio za Hrvatsku i na Europskom prvenstvu 2006. godine u Beogradu.

Onda je Premuš najednom izgubio mjesto u sastavu hrvatske reprezentacije. Nije više pozivan na okupljanja.

Zatim je u ožujku 2012. godine dobio poziv od izbornika talijanske reprezentacije.

“Dva tjedna nakon završetka prvenstva Crne Gore nazvao me Campagna i pitao me da li sam voljan da se priključim njihovoj reprezentaciji na pripremama za Olimpijske igre u Londonu. Malo sam promislio i odlučio da prihvatim poziv, računajući da sam u odličnoj formi i da je to jedinstvena prilika koja se ne propušta. Na kraju je završilo ljepše nego sam mogao i sanjati. Mogu reći da su igre u Londonu bile predивно i nezaboravno iskustvo, iako mi je to bila druga olimpijada. Na ovim sam igrama osvojio srebrnu medalju, a treba uzeti u obzir i način na koji sam upao u reprezentaciju i došao na igre.” – kaže Premuš.

Kako kaže Danijel, londonsko srebro Talijana u vaterpolu imalo je veliki medijski odjek u Italiji, ali i svi su otvoreno priznavali da je Hrvatska zaslužno postala olimpijski pobjednik, pa i Italiju je dva puta pobijedila na igrama.

Treba reći da je Danijel Premuš jedan od rijetkih sportaša koji je u Opatiju donio olimpijsku medalju. Jest da nije Hrvatska, ali olimpijske medalje ipak imaju poseban sjaj, ma za koju zemlju se osvajale.

Inače, Premuš je cijeli olimpijski turnir, uostalom kao i svi suigrači mu iz reprezentacije, odigrao odlično. Naravno, osim onih utakmica protiv Hrvatske.

“Izbornik Campagna stvorio je izvrstan tim koji se odlično slaže u bazenu i van njega. Stvorio je veliki autoritet među igračima svojim znanjem i rezultatima, te je stvorio prepoznatljiv način igre koji njeguje, a mi igrači smo to provodili. Imao sam osjećaj da u svakom trenutku stvari drži pod kontrolom. Što se tiče samog olimpijskog turnira, dizali smo se iz utakmice u utakmicu. Tako smo najbolje partije pružali kada je bilo najpotrebnije.” – završio je svoje prisjećanje na srebro iz Londona Danijel Premuš.

U kapici reprezentacije Italije osvojio je i brončanu medalju na natjecanju Svjetske lige 2012. godine u Almati.

TRIATLON

Stephan Vučković (Njemačka)

1 odličje - Srebrna medalja: OI Sydney 2000.

Kada sportaš hrvatskog podrijetla koji je osvojio olimpijsku medalju za drugu državu, na tečnom hrvatskom izjavi da je plakao kad je Goran Ivanišević osvojio Wimbledon i kad je hrvatska nogometna reprezentacija 1998. u Francuskoj na Svjetskom prvenstvu osvojila brončanu medalju, to dovoljno govori koliko je privržen domovini svojih predaka. Upravo to je izjavio junak ove priče.

Stephan – Srećko Vučković rođen je 22. lipnja 1972. godine u Reutlingenu u Njemačkoj i proslavljeni je triatlonac ove države, za koju je na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyu osvojio srebrnu medalju.

Otac mu je 1970. godine došao raditi u Njemačku. Rodbina mu živi u Trogiru, često ih ljeti posjećuje, a za hrvatsko more kaže da je najljepše na svijetu.

Nakon uspjeha na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyu, dao je intervju za Slobodnu Dalmaciju novinaru Miji Grabovcu i odmah na početku razgovora, nakon zahvale na kapi Hrvatskog olimpijskog odbora koju mu je Grabovac poklonio, je izjavio: “Vrtim film olimpijskog triatlona. Tražio sam pogledom hrvatsku zastavu, da s njom i njemačkom utrčim u cilj. Imao sam ovdje prijatelja Hrvata sa zastavom, ali ga nisam tada pronašao. Nisam smio gubiti vrijeme, moram sam trčati da ne ostanem bez medalje.”

Mogao je naš Srećko i do Olimpa u triatlonu, vodio je do posljednjih stotinjak metara, a onda ga je pretekao Kanadainin Simon Whitfield. Nakon plivanja od 1500 metara, vožnje biciklom 40 kilometara i trčanja na 10 kilometara, Kanadainin je imao prednost od samo 13.56 sekundi. Čeh Jan Rehula je Vučkoviću puhao u leđa...

“Bio sam sretan, neviđeno sretan. Još me drži isti osjećaj, a evo je prošlo šest dana. Plakao sam od sreće. Došli su mi iz olimpijskog muzeja i zbog te moje radosti, iako sam izgubio zlatnu medalju, traže moju majicu koju će izložiti u Lausanni. I na njoj piše Vučković. I zbog toga sam sretan.” – izjavio je Vučković Grabovcu.

Srećko se triatlonom počeo baviti 1991. godine. Dobro je plivao i brzo trčao, primijećeno je to u školi, i javio se u klub. Sam je kupio bicikl i počeo s vježbanjem. Za pet godina je već bio njemački prvak, 1997. drugi u Europi, a u travnju 2000. u Sydneyu je bio drugi na Svjetskom kupu.

Međutim prema vlastitom priznanju, olimpijska medalja je ono što je stalno sanjao i to je Srećkovo ostvarenje sportskih želja.

Kao što je navedeno, posebno prati hrvatski sport. Vrijedno je spomena da je, kada su naši nogometaši na Svjetskom prvenstvu u Francuskoj sa 3:0 pobijedili Njemačku, Srećko skakao i plakao od sreće, a Nijemci su govorili: “Ej, što ti je!” A on im je samo odgovorio da je Hrvat. “Svi moji su u obitelji Hrvati. Oni svi slave hrvatske pobjede, pa što bi ja onda trebao, glumiti, praviti se pametan, lagati... Ja nisam takav. Je da sam rođen u Njemačkoj, koja mi je mnogo dala, uostalom, kao i ja njoj, ali ja sam ponosan na svoju hrvatsku krv.” – govori Vučković.

Inače, poznato je da je triatlon jako naporan sport. U zenitu karijere znao je godišnje pretrčati oko pet tisuća kilometara, a trenirao bi oko 1500 sati. To je znači oko 120 sati mjesečno, dakle četiri sata dnevno.

Kada se vratio iz Sydneya u Reutlingen, tamošnji Hrvati priredili su mu veliku feštu. Teklo je pivo u potocima. Inače, sportaši ga zovu Vučko, to je ono od Vučkovića. Iako, kaže da kod kuće ima i Vučka, maskotu Zimskih olimpijskih igara održanih 1984. godine u Sarajevu.

I nakon Olimpijskih igara u Sydneyu, Vučković je, jasno, za Njemačku nastavio postizati odlične rezultate na svjetskim i europskim prvenstvima, ali prema vlastitom priznanju, najponosniji je na srebro iz Sydneya 2000. godine i na svoje hrvatsko podrijetlo.

I, što za kraj konstatirati. Lijepo je imati naše sportaše koji osvajaju medalje za druge države, ali su ponosni na domovinu svojih predaka, kao što je to Stephan – Srećko Vučković.

TENIS

Javier Frana (Argentina)

1 odličje - Brončana medalja: OI Barcelona 1992. - parovi

1 ovaj proslavljeni tenisač ima hrvatsko podrijetlo.

Javier Frana rođen je 25. prosinca 1966. godine u Rafaelom, u provinciji Santa Fe u Argentini. Obitelj mu potječe iz Dalmacije, njegovi su u Argentinu doselili iz Trogira.

Frana je jedan od devet argentinskih igrača u povijesti koji su osvojili Grand slam turnir, i to s Patricijom Tarabinijem u igri parova na Australian openu.

Javier Frana je čak tri puta sudjelovao na olimpijskim igrama. Nastupao je 1988. u Seoulu, 1992. u Barceloni i 1996. u Atlanti.

Inače, ovaj proslavljeni argentinski tenisač hrvatskog podrijetla smatra se jednim od najboljih ljevorukih igrača u povijesti tenisa.

Najveći domet u karijeri dosegao je 24. srpnja 1995. godine kada je bio na broju 30 ATP ljestvice, a u paru je najbolji plasman imao na broju 14, što je bilo 25. svibnja 1992. godine.

Na olimpijskim igrama, kako je navedeno, debitirao je 1988. godine u Seoulu, gdje je poražen u drugom kolu od sunarodnjaka Martina Jaite s 2:6, 4:6 i 2:6.

Na narednim Olimpijskim igrama 1992. godine u Barceloni, u pojedinačnom nastupu je ispao također u drugom kolu, ovog puta od Francuza Fabricija Santora sa 6:4, 2:6 i 1:6.

U igri parova je sa sunarodnjakom Christianom Miniussijem osvojio brončanu medalju. U četvrtfinalu su pobijedili švicarski par, Jakoba Hleseka i Marea Rosseta, dok ih je u polufinalu pobijedio njemački par, kasnije olimpijski pobjednik, kojeg su sačinjavali Michael Stick i Boris Becker.

Posljednje olimpijske igre na kojima je Frana sudjelovao bile su one 1996. godine u Atlanti, gdje je u prvom kolu turnira poražen od strane britanskog tenisača Grega Rusedskog.

Vrijedno je istaknuti da je Frana osvojio dvije medalje i na Panameričkim igrama, i to obje u Mar del Plati 1995. godine, pojedinačno i u igri parova.

Njegova karijera je imala vrtoglavi uspon, kada je 1986. godine kročio u profesionalni svijet tenisa. Na raznim ATP turnirima diljem svijeta osvojio je sedam pobjeda u igri parova. Godine 1997. povukao se iz profesionalnog tenisa.

Redovito je nastupao na svim najjačim turnirima i uglavnom ostvarivao solidne rezultate na Australian Openu, Roland Garrosu, Wimbledonu, US Openu... Vrijedno je istaknuti i da je 1991. godine zajedno sa sunarodnjakom Leonardom Lavallom nastupio u finalu Wimbledonu, kada su poraženi od Andresa Jarreddyda i Johna Fitzgeralda.

Frana je druga generacija iz obitelji Hrvata u ovoj dalekoj južnoameričkoj zemlji. Toliki su Hrvati diljem svijeta ostvarili velike karijere u svim sferama života, poglavito u sportu.

Kada bi se zbrojili svi sportski rezultati Hrvata u domovini i Hrvata podrijetlom (na to, nažalost, nemamo pravo) koji su uspjehe ostvarivali pod zastavama drugih zemalja, bila bi to zasigurno još jedna od potkrepa poznatoj krilatici, a može se reći i činjenici, da su hrvatski sportaši definitivno najbolji hrvatski proizvod u svijetu.

U turbulentnim vremenima koja su za nama, mnogi su naši sunarodnjaci odlazili "trbuhom za kruhom", uglavnom u prekomorske zemlje koje su ih objeručke prihvatile. Bile su to političke, ekonomske i svakojake emigracije.

Njihove nove domovine pružile su im trajna utočišta, a oni su im se u svim segmentima društva odužili na najbolji mogući način.

Najbolji je primjer ovaj proslavljeni argentinski sportaš hrvatskog podrijetla, Javier Frana, koji je za svoju domovinu Argentinu osvojio olimpijsku medalju, 7 ATP turnira, brojne pobjede na prestižnim teniskim natjecanjima te medalje na Panameričkim igrama.

Nama, Hrvatima u domovini, ostaje ponositi se njihovim podrijetlom, nikako ne umanjujući rezultat u njihovoj novoj domovini.

Javier Frana trenutno radi kao ugledni teniski komentator u Latinskoj Americi.

PLIVANJE

Mirna Jukić (Austrija)

1 odličje - Brončana medalja: OI Peking 2008. - 100 m prsno

Da život piše čudne priče, najbolji je dokaz sportska biografija ove proslavljene plivačice. Mirna Jukić rođena je 9. travnja 1986. godine u Novom Sadu. Prvih pet godina djetinjstva provela je u Vukovaru, a potom je nakon pada grada heroja 1991. godine s majkom i bratom napustila okupirani grad i započela izbjeglički život u Zagrebu. O tim teškim danima djetinjstva Mirna piše i u autobiografskoj knjizi pod naslovom "Mirna – ispod vode, o životu", koju je objavila 2011. godine.

Kako piše, bila su to teška vremena, a ona na sreću kao dijete neke stvari nije ni razumjela. Morala je silom prilika brzo odrastati.

Po dolasku u Zagreb, vrlo je rano počela trenirati plivanje jer joj je otac Željko poznati plivački trener, koji je taj posao obavljao i u Borovu. Prve plivačke uspjehe Mirna postiže u rujnu 1996. godine. I sve je bilo dobro do 1998. godine, kada za obitelj Jukić počinju novi problemi.

Naime, upravljanje sportskim kompleksom bazena, gdje je Mirna trenirala, došlo je u ruke novih ljudi i iznenađeno se više nije puštalo članove Plivačkog kluba Borovo iz Vukovara da besplatno plivaju u Zagrebu. Trebali su ili platiti korištenje ili preći u zagrebački klub.

Našavši se u novoj situaciji, jer nisu imali novca za platiti korištenje bazena, njeni su roditelji za Božić 1998. godine odlučili otići iz Zagreba. Već početkom 1999. godine Mirna je s obitelji preselila u Beč te je nakon godinu dana uzela i austrijsko državljanstvo, kako bi napredovala u plivačkoj karijeri.

Mirna Jukić je u Beču od svoje 13. godine, a njezin trener i otac Željko je trener bečkog plivačkog kluba Wiena Swimming Club.

Dolaskom u Austriju, Mirna iz dana u dana sve više napreduje, a počinju se redati i odlični rezultati, kao na pokretnoj vrpci.

Svakako najveći uspjeh u karijeri je ostvarila na Olimpijskim igrama 2008. godine u Pekingu, gdje je u disciplini 100 metara prsno osvojila brončanu olimpijsku medalju.

Na svjetskim prvenstvima je također osvojila dvije brončane medalje u disciplini 200 metara prsno, i to u Montrealu 2005. i Rimu 2009. godine. Na Svjetskom prvenstvu u malim bazenima 2002. godine u Moskvi, također u disciplini 200 metara prsno, osvojila je brončano odličje.

Mirna Jukić je osvojila veliki broj medalja i na europskim prvenstvima. Zlatne medalje osvajala je na 200 metara prsno 2002. u Berlinu i 2004. u Madridu, kao i na 100 metara prsno 2008. u Eindhovenu. Srebro je osvojila na Europskom prvenstvu 2008. u Eindhovenu u disciplini 200 metara, a bronce je osvajala 2004. godine u Madridu u disciplini 100 metara prsno i 2008. u Eindhovenu na 50 metara prsno.

Na europskim prvenstvima u malim bazenima također je osvojila impozantan broj medalja – zlato u disciplini 200 metara prsno osvojila je 2002. u Rieti i 2003. u Dublinu.

Na ovim natjecanjima Mirna je osvojila i impozantan broj srebrenih medalja, i to: u disciplini 100 metara prsno 2001. u Antwerpenu, 2002. u Rieti, 2004. u Beču i 2007. u Debrecinu.

Na 200 metara prsno srebro je osvojila 2001. u Antwerpenu, 2004. u Beču, 2007. u Debrecinu i 2008. u Rijeci.

Brončanu medalju u malim bazenima osvojila je na Europskom prvenstvu 2003. godine u Dublinu, u disciplini 100 metara prsno. Istu medalju, u istoj disciplini, osvojila je i 2008. u Rijeci.

Važno je istaknuti da je Mirna Jukić 2002., 2008. i 2009. godine proglašena najboljom sportašicom Austrije. Na velikim natjecanjima osvojila je ukupno 22 medalje. Godine 2003. dodijeljena joj je Zlatna medalja za zasluge Republike Austrije, a naredne 2004. godine u Beču joj je dodijeljena prestižna sportska nagrada pod nazivom Veliki sportski grad.

Unatoč neugodnostima koje je doživjela u svojoj domovini Hrvatskoj, uvijek je rado isticala svoju hrvatsku narodnost, a 2010. godine, za vrijeme Europskog prvenstva u rukometu, Mirna Jukić je u Grazu bila domaćin hrvatskoj reprezentaciji.

Mirna Jukić danas ima dvojno državljanstvo, hrvatsko i austrijsko, te rado ističe da je ponosna što ima dvije domovine. Povremeno posjeti rodbinu u Vukovaru, a kako kaže, sjećanja o Vukovaru u svojoj knjizi pisala je suznih očiju.

NOGOMET

Milovan Petar Mirosevic

(Čile)

1 odličje - Brončana medalja: OI Sydney 2000.

Jedini nogometaš hrvatskog podrijetla koji je osvojio olimpijsku medalju izvan Jugoslavije. Milovan Petar Mirosevic rođen je 20. lipnja 1980. godine u gradu Santiagu, u dalekom Čileu.

Od ranog djetinjstva je pokazivao velike sklonosti za nogomet. Zahvaljujući upravo Milovanu, škola koju je pohađao, Saint Gabriel u Santiagu, nekoliko je puta osvajala prvenstvo Čilea ovog ranga natjecanja.

Službenu igračku karijeru Mirosevic je započeo 1992. godine u mlađim uzrastima Universidad Catolica, odnosno nogometnom klubu koji djeluje pri Katoličkom sveučilištu. U tom klubu je 1997. godine počeo nastupati za seniorsku momčad, gdje se zadržao do 2002. godine.

Nogometni put potom ga odvodi u Argentinu, gdje je nogometaš Racing Cluba od 2003. do 2006. godine. Sezonu 2006./07. provodi u Izraelu, gdje nastupa za momčad Beitar Jeruzalem.

Dio 2008. ponovno igra u Argentini, ali sada za momčad Argentinos Juniors.

Potom se Mirosevic vraća u Čile i ponovno je od 2008. do 2011. godine nogometaš kluba pri Katoličkom sveučilištu. Nakon toga „nogometni kruh“ odlazi zarađivati u Sjedinjene Američke Države, gdje jedno vrijeme 2012. godine igra za momčad Columbus Crew, a zatim se ponovno vraća u svoj matični klub na Katoličkom sveučilištu.

U nogometnom klubu na Katoličkom sveučilištu Mirosevic je 2002. i 2010. godine osvojio titulu prvaka države u nogometu. U dresu istog kluba osvojio je i čileanski kup 2011. godine.

U sezoni 2006./07., kada je igrao u Izraelu, s momčadi Beitar iz Jeruzalema je osvojio titulu prvaka države.

Milovan Petar Mirosevic igra u napadu, a njegovi golovi često puta znaju donijeti prevagu na utakmicama. Godine 2009. proglašen je najboljim nogometašem prvenstva Čilea, a 2010. je najbolji strijelac prvenstva. Također je izabran u najbolju momčad prvenstva.

Treba reći da je Mirosevic nastupao gotovo za sve mlađe dobne skupine reprezentacije Čilea. Počeo je 1997. godine kada je igrao u reprezentaciji do 17 godina, a potom je igrao u reprezentacijama do 19 i 20 godina.

Nastupio je na Olimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyu, gdje je bio dio momčadi Čilea koja je osvojila brončanu medalju.

Već više od jednog desetljeća je gotovo standardan član A reprezentacije Čilea. Bio je dio momčadi u kvalifikacijama za Svjetsko prvenstvo koje je 2010. godine igrano u Južnoj Africi.

Najveća odlika u igri ovog odličnog nogometaša, koji redovito nosi broj 10 na leđima, je timski rad. Ima odličan udarac s obje noge. Specijalnost su mu udarci iz daljine, a često postiže zgoditke i iz slobodnih udaraca.

Za Petra Mirosevicu se može bez pretjerivanja reći da je idol navijača u klubu pri Katoličkom sveučilištu u Čileu.

Inače, Mirosevic dolazi iz jako imućne hrvatske obitelji podrijetlom iz Dubrovnika. Veliki je nogometni znalac koji suvereno, neodoljivo i majstorski vlada loptom. Njen je potpuni gospodar. S njom izvodi „majstorluku“, nije mu ju lako oteti, a niti ga omesti u njegovim nastojanjima. Malo tko mu je ravan u tehničkom pogledu jer je pravi artist, a ima izuzetno točan i jak udarac. Puca s obje noge snažno i dobro, u upravo školskom stavu s ispruženim tijelom, postavljenom nogom i zamahom. Teško mu je pronaći slabu stranu u izvođenju raznovrsnih udaraca, a jedina mu je mana, kao i kod većine nogometnih znalaca, katkad previše „komotna“ igra.

Mirosevic je stvoren za nogometnog vođu pa u njegovoj igri neprestalno na vidjelo izbijaju posebni razlozi isticanja nogometne vještine. Kao malo koji igrač, Milovan ima sjajno razvijenu sposobnost izoliranja svojih protivnika. Rijetko tko toliko puta pucao kao on, a osobito se ističe u izvođenju slobodnih udaraca iz najveće daljine.

Sve u svemu, Milovan Petar Mirosević, nogometaš hrvatskog podrijetla, zasigurno je jedan od najboljih nogometaša u Čileu u posljednjih desetak godina, i što je najznačajnije za ovu priču, s brončanom olimpijskom medaljom oko vrata.

ATLETIKA

George Stanich (SAD)

1 odličje - Brončana medalja: OI London 1948. - skok u vis

Proslavljeni sportaš, naše gore list, koji je ostavio trag i u sportu u domovini svojih predaka. George Stanich rođen je 4. studenog 1928. godine u Sacramentu u Sjedinjenim Američkim Državama. Bio je američki sportaš koji je osvojio medalju na igrama u jednom sportu, a potom je napravio veliku karijeru u drugom sportu, što je zaista rijetkost.

Odmah da kažemo da je George Stanich na Olimpijskim igrama 1948. godine u Londonu osvojio brončanu medalju u skoku u vis. Iako je bio atletičar – sprinter, sasvim se slučajno našao u ovom sportu. U ljeto 1948. godine, kao 19-godišnjak, nakon što je upravo završila studentska godina, otputovao je u Chicago i nastupio je u kvalifikacijama za olimpijske igre. Iako je imao dobar skok, nije se uspio plasirati među šest skakača koji su putovali u London, međutim u dodatnim kvalifikacijama to mu je uspjelo i našao se u Londonu.

I onda, u jutro 30. srpnja 1948. godine, George Stanich bio je jedan od 26 sudionika u skoku u vis na Igrama u Londonu 1948. godine. Dvadeset skakača je izborilo nastup u finalu, ali ih je 18 sudjelovalo u završnici tog kišnog dana. U završnici je Stanich ostao među četiri natjecatelja i na koncu osvojio brončanu medalju skokom od 195 centimetara. Zanimljivo je istaknuti da su isti rezultat kao i on imali skakači koji su se plasirali na drugo, četvrto i peto mjesto. To se dogodilo prvi put u povijesti olimpijskih igara i taj „čvor“ je riješila Svjetska atomska federacija, određivši plasman po pojedinim detaljima koji su u konačnici utjecali na krajnji rezultat na igrama.

Recimo i to da je Stanichev osobni rekord u skoku u vis bio 2.04 m, koliko je skočio neposredno nakon Igara u Londonu na jednom natjecanju u Pragu 18. kolovoza 1948. godine.

Međutim, vrlo brzo nakon Igara u Londonu i osobnog rekorda u Pragu, isključen je iz atletike. To ga nije posebno uzбудilo jer je ionako već od 1946. godine bio vrstan igrač bejzbola.

George Stanich se smatra najsvestranijim sportašem u povijesti Sacramento City Collega. Tijekom školske godine 1946./47. bio je vodeći bacač bejzbol tima, kao i prvak u skoku u vis.

Ovaj proslavljeni sportaš kao da je bio predodređen za sport. U koji god je sport došao, vrlo brzo je postajao vrhunski.

Nakon što je definitivno napustio atletiku, na velika je „vrata“ ušao u svijet košarke. Bilo je to 1948. godine. Godine 1950. izabran je kao 22. igrač na NBA draftu, a kupila ga je momčad Rochester Royal. Tada počinje još jedna velika, ovog puta profesionalna karijera Georga Stanicha. Pod „komandu“ ga je uzeo košarkaški trener, također „naše gore list“, Ivan Dreven, i ubrzo je i u košarci postao vrhunski. Pet godina je nastupao u NBA ligi među proslavljenim američkim košarkašima, za kojima po kvaliteti igre nije nimalo zaostajao.

Kada je prestao s aktivnim igranjem, ostao je uz košarku kao poznati košarkaški trener koji je ostavio veliki trag u profesionalnoj američkoj košarci. Godine 1970. došao je kao trener raditi u Hrvatsku, domovinu svojih predaka.

Naime, Košarkaški klub Jugoplastika iz Splita je u prvenstvenoj sezoni 1970./71. bio po prvi puta u povijesti prvak Jugoslavije u košarci. Trener momčadi bio je čovjek kojeg se s pravom naziva „ocem splitske muške košarke“, Branko Radović, a George Stanich je bio jedna vrsta mentora.

Ovaj podatak, da je Stanich dao obol kada je splitska Jugoplastika prvi puta u povijesti postala prvak Jugoslavije, malo je poznat u javnosti.

Treba reći da je cijela obitelj Stanich bila izrazito nadarena i posvećena sportu, a George je na neki način krenuo stopama starijeg brata Ivana, koji je bio poznati bejzbolaš u Sacramento Cityu.

Za kraj recimo i to da, iako je Stanich olimpijsku broncu osvojio za Sjedinjene Američke Države, i on je, kao i mnogi sportaši, izdanak hrvatskog naroda.

ODBOJKA

Dragan Travica (Italija)

1 odličje - Brončana medalja: OI London 2012.

Ovaj sportaš hrvatskih korijena najbolji je dokaz onoj narodnoj poslovice koja kaže: "Ne pada jabuka daleko od stabla". Naime, njegov otac Ljubomir poznati je odbojkaš Akademskog odbojkaškog kluba Mladost iz Zagreba, iz kojega je 1980. godine nastupio na Olimpijskim igrama u Moskvi.

Dragan Travica rođen je 28. kolovoza 1986. godine u Zagrebu. Vrlo je rano napustio rodni grad, odnosno otišao s roditeljima živjeti u Italiju, gdje mu je otac nastupao u poznatim talijanskim odbojkaškim klubovima u Modeni, Difu i Petrarci.

Odggojen u obitelji proslavljenog odbojkaša, Dragan je izabrao put svog oca i 2000. godine počinje praviti prve odbojkaške korake u juniorskoj momčadi Sisley iz Trevisa. Odmah po dolasku u ovaj klub, Dragan je odskakao od svojih suigrača i bilo je jasno da je pred tim mladićem velika odbojkaška karijera.

Sa 16 godina, 2002., prešao je u momčad Pallavolo Falconara, gdje je u sezoni 2002./03. odmah počeo igrati za prvu momčad.

Krajem navedene sezone napušta i ovaj klub te postaje odbojkaš također Pallavola, ali iz Modene, čiji dres nosi od 2003. do 2005. godine.

U sezoni 2005./06. Travica igra za odbojkašku momčad Reima iz Crema, a zatim je od 2006. do 2008. godine igrač Sparklinga iz Milana. U sezoni 2008./09. ponovno nosi dres momčadi Pallavolo iz Modene, a potom je od 2009. do 2011. godine član Gabeca iz Monza.

Od 2011. godine jedan je od najboljih igrača momčadi Lube Macerata.

Kao igrač Lube Macerata, Dragan Travica je u sezoni 2011./12. osvojio prvenstvo i Superkup Italije. Vrlo je rano počeo igrati za mlađe dobne skupine talijanske odbojkaške reprezentacije, gdje je također bio jedan od najboljih igrača u svojoj generaciji.

Stoga ne čudi što je već 2007. godine počeo igrati za talijansku A reprezentaciju, s još nepunu 21 godinu.

U dresu talijanske odbojkaške reprezentacije ostvario je najveći uspjeh na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu, gdje je jedan od najboljih igrača momčadi koja je osvojila brončanu medalju.

Veliki uspjeh Travica je postigao i godinu dana ranije, na Europskom prvenstvu 2011. godine koje je igrano u Austriji i Češkoj, gdje je reprezentacija Italije osvojila srebrenu medalju, a Dragan je proglašen najboljim obrambenim igračem na prvenstvu.

Kažu da je Travica igrač koji igra za oko lijepu odbojku. Publika uživa u njegovoj igri. Miran, staložen, koncentriran, on je igrač koji u pravom smislu riječi igra glavom. Jasno, u prenesenom smislu. Vrlo je zahvalan igrač. Nenametljiv, do krajnjih granica siguran.

Kao čovjek je tih, skroman. Bez velikih riječi, bez velikih razgovora.

Vrlo je rano uzletio u sam vrh svjetske odbojke, ali to niti malo ne utječe na njegovu karijeru jer je to sportaš koji čvrsto stoji na zemlji. Svjestan je da je put do sportskog uspjeha popločan samo radom i da je potreban golemi rad i preveliko odricanje da se u sportu uspije.

Pred ovim vrsnim odbojkašem je očito nastavak velike karijere jer ima sve predispozicije da to stvarno tako i bude. Igrački je sazrio - stekao je neophodno iskustvo, prijeko potrebno svakom sportašu.

Dragan Travica je posebno ponosan na sve što je tijekom dosadašnje karijere postigao jer je to bilo isključivo vlastitim zalaganjem. Nikada nije imao privilegije zato što je sin vrhunskog odbojkaša i stručnjaka. Dapače, to mu je samo otežavalo sportski put jer je mnogo puta trebao biti duplo bolji od svojih suigrača da bi osigurao mjesto u standardnoj postavi, a sve kako bi izbjegao "zle jezike" da ga otac gura, forsira, privilegira, itd.

Ovaj mirni i staloženi mladić je zasigurno igrač budućnosti talijanske odbojke. Neophodno iskustvo je stekao, a volje, znanja i borbenosti mu nikada nije ni nedostajalo.

RIJEČ AUTORA

Izlaskom ove knjige ostvario sam jedan svoj veliki publicistički san. U godinama istraživanja hrvatske sportske povijesti nailazio sam u raznim izvorima, kod velikog broja hrvatskih nositelja olimpijskih medalja, na kontradiktorne podatke.

Nakon pravog sportskog podviga što su ga postigli hrvatski sportaši na Olimpijskim igrama 2012. godine u Londonu, a poslije jednog razgovora s mojim prijateljem i uglednim hrvatskim sportskim publicistom Antom Drpićem, odlučio sam: „Sada je vrijeme da iziđu u javnost sve moje aktivnosti i podatci koje prikupljam za hrvatske nositelje olimpijskih medalja.“

Da bi se čitatelju olakšalo snalaženje, knjiga je podijeljena na nekoliko poglavlja: nositelji medalja hrvatskih klubova, Hrvati po rođenju, sportaši koji su u našem sportu ostavili vidan trag osvajajući trofeje, zatim sportaši koji su se nakon potpisa Rapalskog sporazuma 1920. godine stjecajem okolnosti našli u Italiji, kao i sportaši hrvatskog podrijetla koji su olimpijske medalje osvajali van Jugoslavije i država nastalih nakon njenog raspada. Ovom knjigom cilj mi je u prvom redu pokazati javnosti što je hrvatski sport dao olimpijskom pokretu i koliki je udio hrvatskih nositelja olimpijskih medalja u bivšoj državi. Jednom za svagda znat će se koji olimpijski medaljonoša i na koji način pripada hrvatskom sportu, a ne pojedinoj državi nakon raspada Jugoslavije.

Uvažavam sve istraživače sportske povijesti diljem svijeta, surađujem s mnogima širom Europe, s nekima čak i u Južnoj Americi, ali navodim samo jedan primjer koji se odnosi na prve osvajače zlatne olimpijske medalje za Jugoslaviju, veslače splitskog Gusara, koji su istu osvojili na Igrama 1952. godine u Helsinkiju. Hrvatski veslački klub Gusar je splitski klub, sva četvorica veslača – Duje Bonačić, Velimir Valenta, Mate Trojanović i Petar Šegvić – rođeni su u Dalmaciji. U trenutku osvajanja medalje bili su članovi Gusara. Pa tko onda ima pravo, ma s koje strane dolazio, svojatati njihovu medalju osim hrvatskog naroda? Hrvatska sportska povijest je dio nacionalne baštine i svi veliki uspjesi naših sportaša pripadaju Hrvatskoj i hrvatskom narodu, nikome više. Ako već govorimo o Jugoslaviji, bivšoj zajedničkoj državi, pa i Hrvatska je bila dio nje. Toliko o tome.

Svaka knjiga ovakvog karaktera zahtijeva timski rad i veliki broj suradnika, stoga se zahvaljujem svim svojim prijateljima koji su mi pomogli tijekom rada na ovoj, po meni, vrlo značajnoj knjizi. U prvom redu hvala Anti Drpiću, mom velikom prijatelju, ujedno glavnom i odgovornom uredniku ove knjige, koji je moju ideju velikodušno prihvatio i bio mi velika pomoć i potpora. Još jednom, hvala Ti prijatelju Ante, jer unatoč mom silnom trudu, da nije bilo Tebe, ne bi bilo ni ove knjige. Veliko hvala i prijatelju i mom imenjaku, uvaženom hrvatskom novinaru Juri Ozmecu, predsjedniku Komisije za izdavaštvo Hrvatskog olimpijskog odbora. Hvala i ostalim recenzentima – Darku Dujmoviću, predsjedniku Hrvatskog društva za povijest športa, Robertu Kučiću, predsjedniku Komisije za povijest športa Splitskog saveza športova, zatim Igoru Kramarsichu iz Rijeke i našem proslavljenom olimpijcu Damiru Škari. Hvala i lektorici Antoniji Eremut i grafičaru Zoranu Juriću.

Tijekom rada na knjizi, surađivao sam s velikim brojem sportaša. Kako skriti i ne istaknuti emocije naših proslavljenih olimpijskih medaljonoša Zorana Mustura i Mire Bjedov – Nikolić, koji doslovce žive za trenutak kada će knjiga ugledati svijetlo dana i najavili su dolazak izdaleka na njezino predstavljanje.

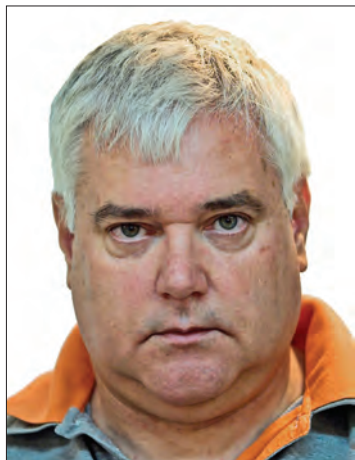
Hvala i mom pokojnom prijatelju i suradniku Zdenku Jajčeviću, zatim Miji Grabovcu, Anti Pavloviću, Vladimiru Iveti, Ani Popovčić, Mladenu Cukrovu, Luki Cukrovu, Željenu Krniću, Tonću Jelaviću, Goranu Deniću, Miru Podruggu, Branki Bezić-Filipović, Andreju Koraču, Marku Nadalinu, Petru Lovriću, Frediju Krameru, Josipu Miliću. Hvala Branislavu Jociću iz Beograda, sportskim publicistima Dragi Mariću iz Zadra, Herci Ganza-Čaljkusić iz Splita, Tonću Vlašiću iz Dubrovnika, proslavljenom košarkašici Marijani Bušljeti, danas Sukanić, olimpijcu Zoranu Kačiću i svim ostalima koji su ugradili iti mali kamenčić u mozaik ove knjige.

Moram reći hvala i svojim nadređenima na radnom mjestu, u prvom redu Špiru Žižiću, direktoru Doma Zvonimir u Solinu, gradonačelniku Grada Solina Blaženku Bobanu i tajniku Grada Anti Ljubičiću.

I, na kraju, posebno i veliko HVALA svim junacima ove knjige na svemu što su dali hrvatskom sportu i sportu uopće.

Jurica Gizdić

POGOVOR

Tko se sve može zvati hrvatskim olimpijcem, kako podijeliti olimpijska odličja u kolektivnim sportovima, što je sa sportašima koji nisu Hrvati a osvajali su olimpijska odličja kao članovi hrvatskih klubova, kako tretirati sportaše hrvatskog podrijetla koji su osvajali medalje za Austriju, Mađarsku, Italiju, monarhističku i socijalističku Jugoslaviju i mogu li se uopće izraditi objektivni kriteriji po kojima bi se razvrstali svi osvajači olimpijskih odličja od Pariza 1900. do Seoula 1988., teme su o kojima sam 20-ak godina razgovarao sa Slavkom Podgorelcem, Darkom Dujmovićem, Antom Škrtićem, Franjom Frntićem i Zdenkom Uzorincem, a posebno sa svojim prijateljima i uzorima Žarkom Susićem i Zdenkom Jajčevićem.

Kada je nakon teške bolesti, 2011. godine, umro prof. Zdenko Jajčević, bio sam uvjeren da u našoj zemlji više nema osobe koja bi bila sposobna napisati knjigu u kojoj bi bili odgovori na sva ova pitanja, pa sam, priznajem, odustao i od pomisli da ću ikada ovakvu knjigu imati u rukama, a još manje da ću biti u prigodi aktivno sudjelovati u definiranju pojedinih poglavlja te koordinirati razgovore za tiskanje i distribuciju knjige. U takvom uvjerenju me, pozivajući se na naš razgovor nakon Olimpijskih igara u Londonu, početkom godine nazvao Jurica Gizdić i rekao kako već ima napisane biografije većine osvajača olimpijskih odličja, te da je spreman napisati i ostale pod uvjetom da budem glavni urednik.

Znao sam da je Jurica Gizdić marljivi istraživač naše sportske povijesti, potpredsjednik Hrvatskog društva za povijest sporta i naš najplodonosniji autor, koji je napisao čak 56 knjiga sa sportskom tematikom, ali sam ipak, poput "nevjernog Tome", zatražio da mi prije mog odgovora pošalje popis Hrvata osvajača olimpijskih odličja od Pariza 1900. do Londona 2012.

Već prvi popis i kriteriji po kojima je sastavljen "srušili su me s nogu", a svakodnevnom komunikacijom na relaciji Solin - Zagreb broj kriterija po kojima su razvrstani naši osvajači odličja popeo se na osam. Formula je uvijek bila ista - ja bih nešto predložio, a Jurica bi to prihvatio i odmah realizirao. Kad mi je ponestalo ideja u pomoć sam pozvao prijatelja i kolegu, predsjednika Komisije za izdavaštvo i nakladničku djelatnost HOO-a, Juru Ozmeća, ali ni zajedničkim snagama nismo uspjeli osmisliti ništa na što Jurica Gizdić nije imao logičan odgovor i konkretno rješenje.

Zato, poštovani čitatelji, za sve što je dobro napisano u knjizi zaslužan je Jurica Gizdić, a za sve moguće nedosljednosti isključivi sam krivac ja .

Znam da danas u Hrvatskoj nema autora koji bi se upustili u pisanje knjige s ovom tematikom, kao što znam da je ovom knjigom Jurica Gizdić ispunio svoj veliki publicistički san, ali to nije bio samo njegov već i moj san, te dugogodišnja želja mojih idola - Zdenka Jajčevića i Žarka Susića, pa mu i u njihovo ime od srca zahvaljujem.

Veliku zahvalnost upućujem i svim članovima Komisije za izdavaštvo i nakladničku djelatnost HOO-a: Ani Popovčić, Borisu Mesariću, Saši Ceraju, Ratku Cvetniću te tajnici Komisije Radici Jurkin, i to zato što su knjizi "Hrvatska i olimpijska odličja" dali prioritet među tiskanim i multimedijским projektima HOO-a u 2013. godini. Bez njihove potpore i posebnog angažmana Marka Ćurkovića, koji je napravio sve da ugledna izdavačka kuća ALFA d.d. bude izdavač knjige koja će, zahvaljujući razumijevanju Mire Petrica, direktora ALFA d.d., biti distribuirana u sve značajnije knjižare u Hrvatskoj, ova knjiga nikada ne bi dobila prigodu doći do tolikog broja čitatelja. To se, dakako, ne bi dogodilo ni bez potpore predsjednika i glavnog tajnika HOO-a, Zlatka Mateše i Josipa Čopa.

Ante Drpić,

Glavni i odgovorni urednik

BIBLIOGRAFIJA

- Marjan Flander: "Razvoj rukometa u Hrvatskoj", Rukometni savez Hrvatske, Zagreb, 1986.
- Zoran Kovačević: "Vukovi iz Tuškanca", Grafički zavod Hrvatske, Zagreb, 1988.
- Grupa autora: "Hrvatski nogometni savez, 80. obljetnica", Hrvatski nogometni savez, Zagreb, 1992.
- Zvonimir Magdić: "Legende zagrebačkog nogometa", Spot, Zagreb, 1996.
- Drago Marić: "Povijest Zadarske košarke 1930. – 1995.", Zadiz, Zadar, 1996.
- Drago Marić: "Pola stoljeća Plivačkog kluba Zadar", Zadiz, Zadar, 1997.
- Fredi Kramer: "Croatia – nogometni klub", NK Croatia, Zagreb, 1999.
- Pavao Jerolimov: "Olimpizam i Zadrani", Narodni muzej Zadra, Zadar, 2000.
- Damir Škaro: "Velikani Hrvatskog sporta", Golden marketing, Zagreb, 2001.
- Vasa Stojković – Dragan Krstić: "600 utakmica reprezentacije Jugoslavije", Sport, Beograd, 2003.
- Đorđe Perišić: "Naši olimpijci od Stockholma do Solt Jejk Sitija", DTA Trade, Beograd, 2003.
- Vasa Stojković: "Klub poznatih u fudbalu Srbije i Crne Gore 1903-2005", Sport, Beograd, 2005.
- Herci Ganza Čaljkusić: "Spomenica HVK Gusar 1914. – 2004.", Split, 2004.
- Marko Nadalin: "Golmani za sva vremena 1920-2000, Grafopapir, Šabac, 2004.
- Zoran Kovačević – Milorad Bibić: "Zlatna košarka Mirka Novosela", Golden marketing – Tehnička knjiga, Zagreb, 2004.
- Nogometni leksikon, Grafički zavod Hrvatske, 2004.
- Mario Garber: "Svi splitski olimpijci", Slobodna Dalmacija, Split, 2005.
- Vinko Bajrović – Milorad Bibić: "Od Starog placa do vrha Europe", Slobodna Dalmacija, Split, 2005.
- Fredi Kramer: "Sveto ime Dinamo", Topical, Zagreb, 2006.
- Radica Jurkin Lugović – Zdenko Jajčević – Ante Drpić: "Na putu olimpizma", HOO, Zagreb, 2006.
- Zdenko Jajčević: "Olimpizam u Hrvatskoj", Libera Editio, Zagreb, 2007.
- Mario Garber: "Športsko društvo Mornar Split 1949. – 2009. 2009, ŠD Mornar, Split
- Fredi Kramer – Dražen Pinević: "Hrvatski rukomet", Topical, Zagreb, 2009.
- Mario Garber: "Svi Jadranovi ljudi 1920. – 2010.", ŠD Jadran, Split, 2010.
- Grupa autora: "Stoljeće hrvatskog vaterpola", Hrvatski vaterpolski savez, Zagreb, 2010.
- Jurica Gizdić: "Hajdučka škatula" (reprezentativci, treneri, predsjednici), HNK Hajduk, Split, 2011.
- Jurica Gizdić: "100 godina Hajduka", HNK Hajduk, Split, 2011.
- Fredi Kramer: "Zagrebački olimpijci", Topical, Zagreb, Zagreb, 2011.
- Radica Jurkin Lugović – Ante Drpić: "Hrvatska olimpijska obitelj", HOO, Zagreb, 2011.
- Jurica Gizdić: "Hrvatski reprezentativci i izbornici", Hrvatski nogometni savez, Zagreb, 2012.
- Željko Laloš: "Povijest delničkog športa", Grad Delnice, Delnice, 2013.
- Povijest sporta – više brojeva
- Povijest hrvatskog športa – više brojeva

NOVINE – ČASOPISI

- Novo doba – Split
- Jadranski šport – Split
- Jadranska pošta – Split
- Slobodna Dalmacija – Split
- Narodni sport – Zagreb
- Sportske novosti – Zagreb
- Vjesnik u srijedu – Zagreb
- Oslobođenje – Sarajevo
- Sport – Beograd
- Vjesnik – Zagreb
- Tempo – Beograd
- SN revija – Zagreb
- Super sport – Zagreb
- Nogomet – Zagreb
- Pressing – Split
- Olimp – Zagreb
- Jutarnji list – Zagreb
- Večernji list – Zagreb
- Novi list – Rijeka
- Internet
- Arhiv autora
- Arhiv Marka Nadalina
- Arhiv Hrvatskog športskog muzeja – Zagreb
- Arhiv Muzeja športa u osnivanju – Split

FOTOGRAFIJE:

Hvala svim fotoreporterima koji su godinama snimali nositelje olimpijskih medalja, a čije se fotografije dijelom nalaze u knjizi: Ognjenu Alujeviću, Nikši Antoniniju, Jadranu Babiću, Maksimu Bašiću, Vojku Bašiću, Robertu Beloševiću, Matku Biljku, Anto Boroviću, Tomislavu Brandtu, Renatu Brandolici, Admiru Buljubašiću, Siniši Burazeru, Pavle Čajziku, Ivi Čaljkusiću, Anti Čizmiću, Andri Damjaniću, Zvonimiru Doganu, Tomu Dubravcu, Vladimiru Dugandžiću, Nenadu Dugom, Josipu Ercegoviću Sudcu, Miru Gabeli, Ronaldu Goršiću, Peri Grabovcu, Iliji Guberini, Peri Gudiću, Ivani Ivanović, Zlatku Ivuliću, Anti Jelaviću, Darku Jelineku, Tinu Juriću, Stanku Karamanu, Vjekoslavu Karuzi, Mili-voju Keberu, Duji Klariću, Feđi Klariću, Hrvoju Knezu, Matiji Kokoviću, Damiru Krajaču, Gordanu Laušiću, Krešimiru Lediću, Dragi Lipiću, Marku Lukiniću, Zoranu Mariću, Radiši Mladenoviću, Frani Moriću, Mardu Nadalinu, Željku Pa-jvotu, Paunu Paunoviću, Milanu Paviću, Jozi Petriću, Tončiju Plazibatu, Joško Ponošu, Jakovu Prkiću, Draženu Rao-su, Miroslavu Raosu, Slavenu Raosu, Josipu Regoviću, Pjeru Roiću, Domagoju Sabljaku, Damiru Senčaru, Dragi Sopti, Radi Strikiću, Mariju Strmotiću, Sanjinu Strukiću, Vladimiru Susiću, Borisu Šimiću, Stjepanu Šimiću, Alfonsu Šodanu, Goranu Štenzlu, Jošku Šupiću, Mariju Todoriću, Robertu Valajju, Anti Verzottiju, Nikoli Viliću, Boži Vukičeviću, Slobodanu Županoviću i drugima.

Hvala i izvještajnim agencijama: TASS, Tanjug, DPA, EFE, UPI, Reuters, CROPIX, HINA, AP.

ABECEDNI POPIS

Silvano Abba.....	313	Damir Buntić.....	235
Vladan Alanović.....	159	Damir Burić.....	89
Mirko Alilović.....	230	Andro Bušlje.....	90
Juraj Amšel.....	143	Zlatko Celent.....	236
Mario Ančić.....	231	Giovanni Cernogoraz.....	91
Dragan Andrić.....	276	Zvonimir Cimermančić.....	165
Andrija Anković.....	82	Dragutin Ciotti.....	237
Franjo Arapović.....	144	Ivo Cipci.....	166
Veljko Bakašun.....	161	Sebastian Crismanich.....	328
Ivano Balić.....	69	Tomislav Crnković.....	167
Maro Balić.....	160	Borislav Cvetković	238
Samir Barač.....	83	Danko Cvijatićanin.....	145
Mirko Bašić.....	70	Zlatko Čajkovski.....	280
Suzy Batković-Brown.....	335	Željko Čajkovski.....	168
Vladimir Beara.....	162	Patrik Čavar.....	92
Milivoj Bebić.....	58	Vladimir Čonč.....	169
Zvonko Bego.....	84	Josip Čorak.....	170
Mislav Bezmalinović.....	85	Krešimir Čosić.....	55
Damir Bičanić	232	Krešimir Čuljak.....	239
Đurđica Bjedov.....	57	Ivan Čupić.....	240
Mira Bjedov.....	233	Zoran Čutura.....	171
Stjepan Bobek.....	279	Dejan Dabović.....	294
Duje Bonačić.....	86	Stjepan Deverić.....	241
Ozren Bonačić.....	59	Milorad Diskić.....	302
Igor Boraska.....	234	Nikša Dobud.....	93
Miho Bošković.....	87	Davor Dominiković.....	94
Marko Brainović.....	163	Duje Draganja.....	172
Božo Broketa.....	164	Domagoj Duvnjak.....	242
Miroslav Brozović.....	301	Mirza Džomba.....	95
Perica Bukić.....	48	Veselin Đuho.....	50
Ivan Buljubašić.....	88	Zorica Đurković.....	287

Jakov Fak.....	243	Nikša Kaleb.....	104
Jasna Fazlić.....	244	Nikola Karabatić.....	326
Deni Fiorentini.....	336	Ante Katalinić.....	316
Vladimir Firm.....	173	Frane Katalinić.....	317
Javier Frana.....	339	Šimun Katalinić.....	318
Igor Francetić	245	Nenad Kljaić.....	105
Tihomir Franković.....	246	Andro Knego.....	56
Tomislav Franković.....	174	Tomislav Knez	295
Valner Franković.....	96	Vjekoslav Kobeščak.....	184
Ivica Frgić.....	303	Arijan Komazec.....	185
Latino Galasso.....	314	Marko Kopljar.....	251
Damir Glavan.....	175	Ivica Kostelić.....	141
Jakov Gojun.....	247	Janica Kostelić.....	46
Sabrina Goleš.....	176	Mladen Koščak.....	186
Slavko Goluža.....	51	Zdravko Kovačić.....	148
Nenad Gračan.....	248	Aleksandar Kozlina.....	106
Alen Gregov.....	177	Joško Kreković	187
Luka Grubor.....	329	Duje Krstulović.....	107
Ivan Gubijan.....	281	Ognjen Kržić.....	188
Bruno Gudelj.....	97	Toni Kukoč.....	149
Zdravko Hebel.....	98	Ivan Kurtini.....	190
Igor Hinić.....	60	Amanda Kurtovich.....	330
Hrvoje Horvat.....	99	Kornelija Kvesić.....	189
Ivica Horvat.....	179	Blaženko Lacković.....	71
Zlatko Horvat.....	249	Đorđe Lavrnić.....	277
Katica Ileš.....	180	Žana Lelas.....	191
Goran Ivanišević.....	229	Luka Lipošinović.....	192
Petar Ivanov.....	315	Vlado Lisjak.....	108
Tomislav Ivković.....	288	Ronald Lopatny.....	109
Vladimir Ivković.....	146	Venio Losert.....	49
Milan Janić.....	181	Boško Lozica.....	193
Zoran Janković.....	292	Dinko Dean Lukin.....	331
Boris Jarak.....	250	Deni Lušić.....	52
Ivan Jazbinšek.....	178	Slavko Luštica.....	194
Vladimir Jelčić.....	100	Matija Ljubek.....	47
Vinko Jelovac.....	282	Ivan Ljubičić.....	252
Željko Jerkov	61	Viktor Ljubić.....	319
Zdravko Ježić.....	147	Zoran Maroević.....	283
Maro Joković	101	Uroš Marović.....	296
Božidar Jović.....	102	Damir Martin.....	195
Mirna Jukić.....	340	Valter Matošević.....	53
Pavle Jurina.....	103	Frane Matošić.....	196
Ratko Kacijan.....	182	Željko Matuš.....	110
Hrvoje Kačić	183	Ivan Mayasich.....	327

Petar Metličić.....	111	Danijel Premuš.....	337
Franjo Mihalić.....	284	Miroslav Pribanić.....	122
Zoran Mikulić.....	112	Zoran Primorac.....	206
Igor Milanović.....	291	Goran Prpić.....	261
Zdravko Miljak.....	113	Jasna Ptujec.....	123
Branko Miljuš.....	253	Iztok Puc.....	76
Milovan Petar Mirosevic.....	341	Ivan Pudar.....	262
Duško Mrduljaš.....	254	Rolando Pušnik.....	293
Petar Muslim.....	114	Mirko Puzović.....	263
Zoran Mustur.....	197	Pavao Radmilović.....	325
Alvaro Načinović.....	72	Lovro Radonić.....	150
Aramis Naglić.....	198	Nikola Radović.....	207
Danira Nakić.....	199	Zdravko Radulović.....	304
Mihovil Nakić.....	73	Dino Rađa.....	151
Anton Nardelli.....	200	Josip Reić.....	264
Milan Nenadić.....	255	Nicolò Rode.....	310
Milan Neralić.....	42	Zoran Roje.....	63
Ivan Ninčević.....	256	Vinko Rosić.....	208
Frane Nonković.....	201	Ratko Rudić.....	305
Paulo Obradović.....	115	Joe Sakic.....	333
Mirjana Ognjenović.....	62	Zlatko Saračević.....	77
Sanja Ožegović.....	257	Dobrivoje Selec.....	278
Abdon Pamich.....	311	Martin Sinković.....	209
Zlatko Papec.....	202	Valter Sinković.....	210
Mate Parlov.....	116	Petar Skansi.....	211
Tomislav Paškvalin.....	54	Nikša Skelin.....	157
Mark Pavelich.....	332	Siniša Skelin.....	158
Josip Pavić.....	117	Zoran Slavnić.....	64
Snježana Pejčić.....	258	Irfan Smajlagić.....	78
Velimir Perasović.....	204	Tomislav Smoljanović.....	265
Goran Perkovac.....	75	Bruno Sorić.....	320
Sandra Perković.....	118	George Stanich.....	342
Željko Perušić.....	119	Đuro Stantić.....	43
Nikolaj Pešalov.....	74	Karlo Stipanić.....	65
Momir Petković.....	297	Agostino Straulino.....	309
Silvijo Petriško.....	259	Goran Sukno.....	125
Aleksandar Petrović.....	260	Sandro Sukno.....	126
Dražen Petrović.....	142	Ivan Sunara.....	266
Nikola Plečaš.....	203	David Šain.....	212
Damir Polić.....	205	Ivan Šantek.....	213
Miroslav Poljak.....	120	Sandra Šarić.....	267
Andrija Popović.....	298	Petar Šegvić.....	127
Nebojša Popović.....	299	Jasna Šekarić.....	79
Renco Posinković.....	121	Dubravko Šimenc.....	66

Zlatko Šimenc.....	214	Lucija Zaninović	272
Damir Škaro.....	268	Jurij Zdovc.....	306
Siniša Školneković.....	216	Branko Zebec.....	286
Branko Škroče.....	124	Zdenko Zorko.....	137
Vlado Šola.....	128	Zdravko Zovko.....	138
Damir Šolman.....	152	Vedran Zrnić.....	139
Franjo Šoštarić.....	285	Martina Zubčić.....	273
Denis Špoljarić.....	129	Ante Žanetić.....	140
Goran Šprem.....	130	Marijan Žužej.....	228
Ivo Štakula.....	153		
Ratko Štritof.....	215		
Manuel Štrlek.....	269		
Vladimir Šujster.....	131		
Žan Tabak.....	217		
Ana Titlić.....	218		
Ronald Paul Tomsic.....	334		
Karlo Toniatti.....	321		
Dragan Travica.....	343		
Slobodan Trifunović.....	219		
Mate Trojanović.....	132		
Ivo Trumbić.....	67		
Filip Ude.....	220		
Sergo Ulderico.....	312		
Velimir Valenta.....	133		
Tino Vegar.....	221		
Luko Vezilić.....	225		
Frano Vičan.....	134		
Mirko Vičević.....	300		
Joško Vidošević.....	222		
Albin Vidović.....	135		
Biserka Višnjić.....	68		
Blanka Vlašić.....	223		
Igor Vori.....	80		
Stojko Vranković.....	154		
Renato Vrbičić.....	224		
Zdeslav Vrdoljak.....	226		
Stephan Vuckovic.....	338		
Branimir Vujević.....	270		
Bernard Vukas.....	155		
Branko Vukičević.....	271		
Drago Vuković.....	81		
Boško Vuksanović.....	156		
Božo Vuletić.....	136		
Franjo Wolf.....	227		